

Giới thiệu Buông Gian Thần Của Trầm Ra

Truyện ngôn tình cổ đại, với nữ chính không quá ngungốc, không bạch thỏ, truyện có âm mưu tranh đấu hoàng quyền, sóng gió to lớn, Buông Gian Thần Của Trầm Ra mang hoàn cảnh về thời đại cổ xưa nhưng không có thật trong lịch sử. Nàng, tài năng dung mạo đều vô cùng tuyệt vời, là thái tử phi do tiên đế lựa chọn khâm điểm, nhưng bởi vì cường bức thái tử không thành công, cướp sắc thất bại, từ đó cách biệt với vị trí hậu phi, cho nên thừa kế nghiệp của cha làm tới nhất phẩm đại thần triều đình Luyện Lương. Con đường tại Luyện Lương đi không tốt lắm, hoàng hậu tương lai chắc chắn nhìn nàng không thuận mắt, vì bảo vệ bản thân và gia tộc, nàng chỉ có cách hết mực trở thành một đại thần cánh tay đắc lực, dốc hết tâm huyết, không màng sống chết, tận tâm tận lực phụ tá hoàng thượng, khiến cho hắn trở thành một vị vua trầm ổn cương nghị, khí độ rộng lượng, có một không hai... Một nam thừa kế bốn mô đại thần: từ quan đi! Đi theo ông đây, bao nàng hết thảy phú quý vinh hoa. Hoàng thượng đồ kỵ điển cuồng: Buông gian thần của trầm ra! Bạn đọc có thể tiếp tục theo dõi những chặng đường thú vị của Buông Gian Thần Của Trầm Ra hoặc đến với những truyện hay cùng loại khác mang tên: Thang Viên và Anh Mỡ Đường Em Yếm Trọc.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành!(1)

Ngự thư phòng.

Hoàng thượng ném đồng tấu sớ trên tay xuống đất, hướng về phía Đồng Khanh mặc một bộ quan phục màu xanh lam, bức tức nói: "Ái khanh, Đâu thừa tướng góp nhặt không ít chứng cứ bất lợi với ngươi, cứ nói rằng Đồng gia thường xuyên lung lạc triều thần, kết đảng kết phái, mưu lợi riêng làm rối loạn cương... Thừa tướng còn kèm theo bằng chứng, chứng nhận rõ ràng. Có phải là ngươi nhìn trúng ngôi vị hoàng đế của trầm rồi hả? Tính toán mưu đồ gian trá, cướp lấy giang sơn sao?"

Đối mặt với lời lên án liên tiếp, Đồng Khanh nhanh liệt lau mồ hôi lạnh trên trán, len lén liếc mắt một cái nhìn người bạn chơi từ thời nói khó càng ngày càng anh tuấn oai hùng thần khí rõ ràng, tiến lên một bước, vãi một lạy thật sâu, nghiêm trang nói: "Hoàng thượng anh minh, vì thần tuyệt đối không nhòm ngó ngôi vị hoàng đế của ngài, vì thần tuyệt đối không có lòng tạo phản kia, trời đất chứng giám!"

Hoàng thượng rõ ràng là hiểu lầm, rõ ràng cái mà nàng nhìn trúng chính là... Về đẹp của hắn, coi trọng chính là hậu vị a, nào có để ý tới giang sơn ngàn dặm của hắn chứ?

Huống chi, đó cũng là chuyện thật lâu trước đây rồi.

"Hả?" - Hoàng thượng hí mắt nhìn nàng, vẻ mặt hoài nghi, lạnh lùng nói: "Nghe Tiểu An Tử nói, ngươi từng vứt trầm vào trong hồ nước, ý đồ chìm trầm chết đuối hả? Ngươi còn dám nói Đồng Khanh ngươi không có ý đồ tạo phản sao?"

Chết đuối hả? Không đâu! Năm đó nàng năm đã 17, mà hắn thân là thái tử mới 15, nàng ước chừng lớn hắn hai tuổi a, nữ lớn nam nhỏ, tuổi kết hôn rất là cấp bách, mất mấy tuổi được gả rất nhanh sắp đến rồi, nàng liền nôn nóng.

Chỉ là thủ đoạn có kịch liệt một chút ít, cường gian chưa thành, cướp sắc thất bại, nhất thời không cẩn thận thất thủ thôi mà. ....

Ngay cả Thần Tiên đều có thời điểm đánh trống sai mà.

Nào ai biết được thái tử quả thật là Long thể, thân thể vốn được chiều chuộng đến hồng, hoàn toàn không chịu được sự tàn phá.

Thái tử lúc đó, cũng chính là đương kim hoàng thượng, sau khi té xuống ao nước, trên đầu nổi một cục u to, dẫn đến bệnh nặng một hồi, trong cung lập tức sôi sục truyền ra tin Đồng tiểu thư âm mưu giết hại hoàng tử thái tử Lưu Lăng. ....

Việc này, cường gian chưa thành, té xuống ao nước, chỉ là việc nhỏ nhặt, thái tử cũng không bị nàng làm cho chết đi? Chẳng qua chỉ nằm ở trên giường mấy ngày, à, không! Chính là mấy tháng mà thôi. . . Song, những người khác xem việc này thấy có chút nghiêm trọng, chuyện bé xé ra to, dám bịa đặt, hoàn toàn dính dáng đến tội danh "mưu hại" các loại, chỉ trích nàng có ý đồ mưu hại thái tử, cũng may hậu thuẫn của nàng cứng cáp, có một lão cha là đại quan chính nhất phẩm của triều đình Luyện Lương chống đỡ, thật vất vả mới bảo vệ được cái mạng nhỏ của nàng. Nhưng nàng vốn có cơ hội được sắc lập làm thái tử phi, lập tức được nhận định vì bất tự có điểm xấu, vì cái ngoài ý muốn chết tiệt này, khiến từ nay về sau sẽ cách xa con đường làm phi, sau đó không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ thừa kế y bát của phụ thân, làm quan tại triều, từ đó vô duyên với địa vị hoàng hậu.

Bởi vì cái gọi là gần vua như gần cọp, kết bạn với mỹ nam lại càng đau khổ trong lòng a.

Mấy năm qua đó, nàng sống dễ dàng sao.

Nàng ảo não chán nản nhìn sắc đẹp của hoàng thượng, nuốt một nuốt nước miếng, chỉ lên trời phát ra lời thề son sắt: "Thần đối với bệ hạ tuyệt đối không

có hai lòng !"

"Như vậy, vì sao người vẫn luôn ngăn cản trăm sắc lập hoàng hậu ? Chớ nên bảo là vì sợ trăm có con nối dòng sẽ được thừa kế đế vị? Đồng gia người lo sợ nhất không phải như thế sao?" - Hoàng thượng vẫn hoài nghi nằng.

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Vi thần chưa từng ngăn cản hoàng thượng sắc lập hoàng hậu, sau khi chọn trong danh sách, con gái Lý Thị lang có bệnh không tiện nói ra, là một người nói ngọng, con gái An Nam Quận vương quá lẳng lơ, hành vi rất không có tiết chế, con gái Trần thượng thư tính tình dữ dằn, còn có thể ngược đãi động vật nhỏ, con gái Ngụy thừa dung mạo xấu, con gái Vương tướng quân quá gầy, con gái Lâm ngự sử có bát tự không tốt. . . . ."

"Cái này không tốt, cái kia không tốt, tất cả nữ nhân của triều ta đều không lọt vào trong mắt Đồng Khanh người hả ?" - Hai tròng mắt sắc bén của Hoàng thượng nhìn chăm chăm nằng, chậm rãi mở miệng hỏi: "Đồng Khanh thật sự là đích thân đi phỏng vấn qua tất cả những người được chọn làm hoàng hậu? Cần thận điều tra qua rồi hả ?"

"Hoàng hậu là bậc mẫu nghi của một nước, thần không dám xem nhẹ chút nào! Trong quá trình vi thần liên tục chọn lựa, cần thận giám định. . . quả thật không chọn được người thích hợp trên danh sách!" - Đồng Khanh cất giọng đáp lại. Nằng đâu chỉ không dám xem nhẹ, nói ngắn gọn chính là xoi mói, bói lòng tìm vết đó.

"Bởi vì ái khanh không dám khinh thường, quá nghiêm cẩn, trăm cứ vì thế đến nay chưa lập được hậu, vốn tưởng rằng người một lòng suy nghĩ vì trăm, lâu ngày, ngay cả trăm cũng không khỏi không hoài nghi Đồng Khanh người có rắp tâm khác đây!"

Hoàng thượng đã quá mười tám tuổi, đến nay chưa lập hậu, chắc là bị Thái hậu làm cho nóng nảy, hoàng thượng chịu áp lực, không khỏi cũng bắt đầu hoài nghi nằng chịu trách nhiệm thay mặt hấn nắm giữ lựa chọn danh sách lập hậu. Trên trán Đồng Khanh lập tức túa ra mồ hôi lạnh . . . . .

Lúc này, lại thấy người hầu nhỏ của hoàng thượng, nội giám Tiểu An Từ đang ở ngoài cửa, mãnh liệt nháy mắt.

Hoàng thượng Lưu Lăng liếc gãi một cái, thấp giọng nói: "Ồ bên ngoài lên lút làm cái gì thế ? Vào đi !"

Tiểu An Từ ở ngoài cửa nghe thấy, lập tức cười hi hi tiến vào, khom khom nói: "Thái hậu muốn mời con gái của Đậu thừa tướng vào cung bái yết, Người sai tiểu nhân đến xem hoàng thượng đã làm xong chuyện trên triều chưa, nếu không có chuyện gì xin mời hoàng thượng đi giá đến cung Từ Ninh ngồi một chút !"

Thái hậu quả thật cho đòi Đậu tiểu thư tiến cung.

"Nghe nói con gái Đậu thừa tướng dung mạo tuyệt mỹ, thi từ ca phú không gì không biết, bản tính hiền thực, còn là một tài nữ nổi danh xinh đẹp !" - Lưu Lăng ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, không chút lưu tâm dùng ngón tay gõ cái bàn, vẫn là nhìn Đồng Khanh mà nói: "Nàng ấy chẳng lẽ cũng không đủ điều kiện làm hậu sao?"

Việc này Đồng Khanh thật oan ức, nằng lập tức chấp tay thi lễ, nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, trong danh sách lập hậu không có tiểu thư Đậu gia!"

"Ồ !" - Hoàng thượng nhú mày, đúng là có chút không tin. "Danh môn khuê tú điều kiện tốt như thế lại không có ở trong danh sách lập hậu sao ?"

Đồng Khanh bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Tiểu An Từ nhảy bén tin tức lập tức tiến lên bổ sung nói rõ: "Bẩm hoàng thượng, chuyện là như vậy, Thái hậu nói Đồng Khanh rắp tâm hại người, cả ngày đi theo bên cạnh hoàng thượng, rõ ràng là mưu đồ không tốt, ý đồ biến thù, muốn một mình nuốt hoàng thượng, thế là Thái hậu xuất ra kỳ chiêu, lần này không chọn theo danh sách, không dùng quan giám định của triều đình, tự Người chọn lựa con dâu, lão nhân gia Người đối với tiểu thư Đậu gia vừa gặp liền hài lòng ngay, muốn hoàng thượng đi qua nhìn một cái, nếu nhìn ưng ý rồi, nhanh chóng tìm ngày sắc phong làm hoàng hậu !"

"Theo sát ở bên cạnh trăm, mưu đồ không tốt, ý đồ biến thù ?" - Lưu Lăng lạnh lùng ngó chừng Đồng Khanh, vạn phần căm tức, đột nhiên hét lớn một tiếng nói: "Đồng Khanh to gan, người dám cả gan nhìn trộm nữ nhân của trăm? Khó trách người xét duyệt cung nữ trong danh sách, không có được một người hợp cách, tất cả đều bị người đánh trượt !"

Đồng Khanh nghe xong, thân thể cứng đờ, ngơ ngác nhìn hoàng thượng Lưu Lăng, há miệng, rồi lại không biết nên giải thích từ đâu.

Tiểu An Từ lập tức thay nằng giải thích, hấn nhướng mày nói: "Hoàng thượng, ngài xảy ra chuyện gì vậy, ngài vừa đã quên. . . . Đồng đại nhân là nữ sao ? Các người còn cùng nhau lớn lên nha, nằng sẽ không đoạt nữ nhân với ngài!"

Nằng là nữ nhân?

Lưu Lăng ngưng mắt nhìn người trước mắt mặc áo bào quan phục màu xanh lam, người trước mắt một thân trang phục nam tử nhưng dáng vẻ thanh lệ, bối rối một lúc lâu, ấp úng nói: "Nữ nhân. . . Đồng Khanh là một phụ nữ ? Nữ nhân chân chính, không phải là giả gái hả ? Trăm rõ ràng lại không để ý Đồng Khanh là nữ đây!"

Năm đó hấn rơi xuống nước, té đầu, mất trí nhớ, đồng thời vừa bệnh nặng một trận, sau khi hết bệnh, hấn loáng thoáng chỉ nhớ rõ mình là hoàng thái tử Lưu Lăng, ở Đông cung từ từ nghỉ ngơi hơn năm, sau khi lên ngôi, nhìn thấy Đồng Khanh đã là một thân trang phục quan bào của nam tử, dáng vẻ này của nằng làm cho hấn không lưu ý. . . . . Nằng là nữ nhân.

Trên triều đình, hần cảm thấy Đồng Khanh là kẻ giả gái, hần sao lại nhìn như vậy, sao mà không được tự nhiên.

Đương triều theo đuổi trào lưu danh sĩ, yêu thích thoa phấn son, da thịt trơn bóng được che giấu bảo dưỡng cẩn thận tí mĩ không bỏ sót, làm cho da dẻ trắng sáng, có thể so với nữ nhân, hiện tại giả gái nhiều lắm, Đồng Khanh mặc dù không thoa phấn, mà vẫn giống như là kẻ giả gái.

Như Tiểu An Từ nói, Đồng Khanh theo sát ở bên cạnh ‘giám sát’ hần, vẫn còn nghĩ muốn bản thân nuốt hần, vậy . . . . . Chẳng lẽ, Đồng Khanh đúng là ngấp nghé hần sao ?!

Buồn cười, nhưng hần là đàn ông mà ! Lại là Đương Kim Thánh Thượng, có thể nào để cho một nam nhân nam không ra nam, nữ không ra nữ. . .À Không! Là nữ nhân đến thềm thường ?

Thế diện của Lưu Lăng bị bề bàng, lập tức vỗ lên trên bàn thật mạnh, cả giận nói: "Cần rồi!"

Đồng Khanh lập tức quỳ rạp xuống đất, "Xin Hoàng thượng bớt giận!"

"Đồng khanh, người thật to gan, lại dám ngấp nghé trẫm. . . Khụ, khụ, sắc đẹp. . . của trẫm!" - Lưu Lăng vừa cau vừa giận.

Nếu như nàng muốn nhúng chàm giang sơn của hần thì cũng coi như thôi, coi như nàng có gan!

Nhưng mà nàng, nàng lại là muốn nhúng chàm hần sao ? Hoàng thượng vậy mà bị đại thần mạnh tay bề hoa sao. Hừ, buồn cười! Để cho hần biết đặt mặt mũi ở nơi nào chứ?

Nói thế nào cũng nên là hần tới nhúng chàm nàng mới đúng chứ.

Ặc, không! Giới tính của hần bình thường, không phải là đồng tính, đối với loại giả gái thực sự không có hứng thú.

Huống chi thân là vua một nước, sao có thể nào nhúng chàm đại thần, làm trò cười cho người trong thiên hạ ?

Đồng Khanh lần lộn đã lâu tại quan trường, cũng chìm đắm, thấy hoàng thượng giận dữ, không nhanh không chậm nói: "Hoàng thượng oan uổng vì thần rồi, Thái hậu đã nghiêm lệnh, điều kiện tuyển chọn hoàng hậu là cung nữ từ 14 tới 18 tuổi, thần năm nay đã nhọc quán, hai mươi tuổi rồi, đã sớm qua tuổi hôn phối, không thể lập hậu, nói tới nhúng chàm, là nói mơ sao?"

(nhọc quán: ngày xưa gọi thanh niên khoảng 20 là nhọc quán)

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng giận dữ, lập tức giảng hòa, nhắc nhở: "Hoàng thượng, Đồng đại nhân đã quá tuổi, không phù hợp với điều kiện trướng cử hoàng hậu mà. Huống chi nàng nay là chính nhất phẩm đại quan rồi, thực tại nàng không cần thiết cản trở hoàng thượng ngài sắc lập hoàng hậu, chuyện đã qua nhắc lại cũng không còn ý nghĩa, Thái hậu còn đang ở cung Từ Ninh chờ hoàng thượng đi gặp Đậu tiểu thư nữa, cũng không nên để cho Thái hậu lão nhân gia đợi lâu !"

Hoàng thượng ngoắc ngoắc tay, cho triệu Tiểu An Từ bước lên bậc thềm, ghé vào lỗ tai gã, nhỏ giọng hỏi: "Nói một chút đi, đến tột cùng là trẫm và Đồng Khanh đã xảy ra việc gì hả ?"

Tiểu An Từ lén lút liếc Đồng Khanh ở dưới bậc một cái, ghé vào bên tai hoàng thượng nói: "Hoàng thượng và Đồng Khanh là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt vô cùng, hai người thường xuyên không tách ra, nhưng khi Đồng Khanh vừa được 17 tuổi lại đột nhiên phạm vào dâm tâm, sắc tâm nổi lên, cả ngày mơ ước sắc đẹp hoàng thượng, ba năm trước đây, vào một ngày nọ, không biết sự việc là vì sao, nàng bỗng nhiên giống như ăn phải thuốc dâm, rồi nổi lên sắc tâm với hoàng thượng, nàng bất ngờ nổi lên thú tính, sắc đẹp phía trước, nàng chỉ vì thềm thường đã lâu không được thỏa mãn, lúc ấy ban đêm gió lớn, chìm qua kèo về đêm, gió âm nổi lên bốn phía, đúng lúc bốn bề vắng lặng, mắt thấy cơ hội hiếm có, thế là nàng liên mạch mẽ dâng lên sắc tâm, nhe ra hàm răng dâm đẳng, lộ ra đôi móng vuốt dâm ô, cười he he hai tiếng, sau đó lòng dạ độc ác đánh về phía hoàng thượng, thủ đoạn đầu chỉ hung tàn khiến người ta giật sợ trào, nàng tàn nhẫn mãnh mẽ bề hoa, đem hoàng thượng vẫn còn trẻ đại bề ở trên viên đá to lớn, chà chà rồi lại đập đập, ý đồ nhúng chàm. . . . ."

Nói tới đây, sắc mặt hoàng thượng nhất thời một trận ửng đỏ, hơi có phần căm tức nói: "Đủ rồi, đừng nói nữa!"

Hần quả thật bị triều thần tàn phá chà đập ? Xong rồi sao ? Quần bách nhất chính là cuối cùng còn ngã vào trong hồ, chặt vật không chịu nổi, quần bách như thế, mất hết mặt mũi.

Vậy còn không bằng cứ thất thân cho sáng khoái.

Nam nhân có cần thiết phải liều chết thủ thân như ngọc không ?

"Sau này, không cho phép nhắc lại chuyện này nữa chứ !" - Hoàng thượng ra vẻ trấn định dạn dò, sau đó lúc lắc tay áo, ra lệnh nói: "Bãi giá cung Từ Ninh !"

Dứt lời, thánh giá đứng dậy, Đồng Khanh lập tức thối lui đến bên cạnh, cúi đầu, cung tiễn hoàng thượng, trong khóe mắt dư quang lại liếc thấy hần đột nhiên dừng bước ở trước mặt nàng. . . . .

Nhìn tư thế này, rõ ràng là có lời gì muốn dặn dò.

Tự xưng là trung thần, Đồng Khanh thở dài cung kính nói: "Xin hoàng thượng căn dặn!"

Lưu Lãng quan sát nàng thật lâu, thần sắc thâm trầm khó dò, cuối cùng cũng là cười như không cười phân phó, nói: "Đồng Khanh, theo trẫm đi giám định nữ nhân, trẫm cũng muốn nhìn một chút ánh mắt lựa chọn nữ nhân của người sắc bén như thế nào!"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành (2)

Lưu Lãng quan sát nàng thật lâu, thần sắc thâm trầm khó dò, cuối cùng cũng là cười như không cười phân phó, nói: "Đồng Khanh, theo trẫm đi giám định nữ nhân, trẫm cũng muốn nhìn một chút ánh mắt lựa chọn nữ nhân của người sắc bén như thế nào!"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Đậu gia và Đồng gia là kẻ thù truyền kiếp, hai nhà đều tự duy trì thế lực, ở trong triều người lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt nhiều năm. Một khi con gái Đậu thừa tướng được sắc lập làm hoàng hậu, đem đến bất lợi cực cực lớn đối với Đồng gia.

Hoàng thượng cố ý bảo nàng đi cùng, rõ ràng là muốn thử nàng.

Đậu tiểu thư xinh đẹp, đa tài, Đồng Khanh nàng không có lý do gì phản đối, còn phải cực lực tán thành sắc lập cô ấy làm hoàng hậu, bằng không đó là Đồng Khanh nàng có tư lợi riêng.

Đồng Khanh nàng chính là đương gia của Đồng gia người đứng đầu một thế lực, một khi nàng tỏ vẻ tán thành, lúc bấy giờ nàng đứng đầu một phương thế lực không thể ở trên triều đình thẳng thắn phản đối sắc lập con gái Đậu thừa tướng lên làm hoàng hậu. Nếu con gái Đậu thị trở thành hoàng hậu, thế lực Đậu gia sẽ càng thêm khổng lồ, càng thêm không kiêng nể gì, mà Đồng thị bọn họ thì gặp nguy hiểm trùng trùng.

Vô luận như thế nào, bọn họ phản đối Đậu thị lên làm hoàng hậu.

Cha nàng trước khi chết yêu cầu nàng gánh vác sự thịnh suy của dòng tộc Đồng thị, từ đó nàng sửa lại tên gọi, trở thành con trưởng của Đồng gia, lấy tư thế nam tử mà sống. Kế thừa cha, gánh vác dòng họ Đồng thị, trọng trách trên vai có biết bao nhiêu nặng nề. Một thế lực có gốc rễ gắn kết phức tạp, biết bao nhiêu người dựa vào Đồng gia để sinh tồn, dựa vào nàng mà sống còn đây? Nàng cũng không thể để cho Đồng gia suy sụp được.

Hiện thời, ý đồ hoàng thượng sắc lập Đậu thị làm hoàng hậu theo ý của Thái hậu đã rõ ràng. . . Đồng Khanh không khỏi âm thầm toát một phen mồ hôi lạnh.

*

Cung Từ Ninh truyền ra từng hồi tiếng đàn, uyển chuyển triền miên, vương vấn ở trong điện.

Hoàng thượng Lưu Lãng đi đến bên ngoại điện, liền nghe thấy bên trong truyền đến lộp lộp tiếng đàn dễ nghe, không kiềm chế được phải dừng chân nghe một lát.

"Nghe đi, người này đàn rất hay, dịu dàng uyển chuyển, hàm xúc, muôn vàn tình cảm tinh vi, Đậu tiểu thư thật không hổ là tài nữ !" – Con dâu do Thái hậu nhìn trúng, cho nên Tiểu An Từ vội vàng nịnh bợ nói: "Dị lát nữa thấy dung mạo của nàng, hoàng thượng nhất định sẽ giật mình đấy!"

"Ô, quả thật xinh đẹp như thế sao ?" - Lưu Lãng nhướn mày, trên gương mặt tuấn mỹ có vẻ hứng trí bừng bừng, hẳn đối với mỹ nhân tài mạo song toàn cảm thấy rất là hứng thú.

"Đây là đương nhiên, Thái hậu tán dương Đậu tiểu thư còn đẹp hơn vài phần so với tuyệt sắc mỹ nhân Đồng Uyển năm xưa vang danh đế đô !" - Tiểu An Từ đắc ý dương dương nói, đột nhiên hoảng sợ khi thấy Đồng Khanh đang nhìn mình lom lom, như vậy có thể phát giác ra bản thân đã gây ra chuyện gì, lập tức che miệng, hàm hồ nói: "Nô tài mau chóng đi thông báo hoàng thượng giá lâm, để bên trong chuẩn bị tiếp giá !"

Hoàng thượng lại phát tay lên nói, "Người vừa mới nói tới cái gì vậy? Đồng Uyển kia là ai? Là tiểu thư nhà nào? Đế đô có mỹ nhân tuyệt sắc như vậy ư? Vì sao trẫm chưa bao giờ nghe nói qua?"

Về mặt Tiểu An Từ lúng túng nhìn hoàng thượng, thấp giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, đừng để cho Thái hậu lão nhân gia đợi lâu !"

Lưu Lăng một mặt mê muội, chưa kịp phản ứng kịp, đã thấy Đồng Khanh với sắc mặt âm trầm, nghiêm nghị nói: "Hiện thời, đế đô đã không có người nào là Đồng Uyển nữa, nàng đã chết rồi, đừng nhắc tới nàng nữa!"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức khom lưng cong người, nói: "Vâng, nô tài hiểu rõ ! Nô tài nhất định không nhắc tới nàng nữa !"

Lưu Lăng chưa kịp mở miệng, lúc này, từ trong điện truyền ra thanh âm của Thái hậu: "Là hoàng nhi sao? Mau vào đi !"

Tiểu An Từ lập tức hướng tới hoàng thượng cười nói: "Hoàng thượng, bên trong cho mời!"

Trong đại điện, chỉ thấy Thái hậu mặc áo phượng bào màu đỏ, đầu đội mũ phượng, nửa nằm ở trên giường nệm, dưới bậc là một mỹ nhân mặc váy lụa màu hồng phấn, dáng người mảnh khảnh đang đánh đàn. Người đẹp này bộ dáng vạn phần mỹ lệ, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, môi hồng như hoa anh đào, tóc tơ xanh vấn cao thành búi như hắc điếu, lông mày như liễu, mắt phượng như làn nước mùa thu gọn sóng, tiếng đàn kiều diễm, ngón tay mềm mại, đầy mắt là nhu tình vô hạn, lấy vui vẻ đưa tình, tình ý triển miên. . . . .

Đứng hầu ở cửa điện, các cung nữ nhìn thấy hoàng thượng tiến đến, ào ào quỳ rạp xuống đất, từ từ cúi lạy: "Tham kiến hoàng thượng !"

"Hoàng thượng giá lâm !"

Trong điện, tiếng đàn im bất, Lưu Lăng vừa mới vào cửa, tất cả người bên trong đã quỳ trên đất nghênh giá.

Thái hậu mỉm cười ngồi thẳng thân mình, vẫy tay về phía con trai, dịu dàng nói: "Hoàng nhi, đến ngồi bên cạnh mẫu hậu, uống trà đi !"

Lưu Lăng lập tức nghênh đón, thoải mái ngồi xuống ở bên cạnh thái hậu.

Thị nữ hầu hạ ở bên cạnh lập tức pha trà mời cho Chúa Thượng, hương trà tràn ngập căn phòng.

Ngón tay Thái hậu chỉ vào mỹ nhân đánh đàn ở dưới bậc, cười nói: "Vị này là tiểu thư Đậu gia, xuất thân danh môn thế gia, luận dung mạo tu dưỡng đều là tốt nhất, hiện nay đúng độ tuổi thích hợp để hôn phối, vài năm qua càng nổi lên, người cầu thân nối tiếp không dứt, ai gia nghe thấy danh tiếng của nàng, đặc biệt chiêu nàng vào cung để cho hoàng nhi nhìn một chút !"

Xem Thái hậu có dáng vẻ vui mừng như thế, rõ ràng là mười phần vừa lòng Đậu tiểu thư.

Một lòng mơ tưởng hướng tới con đường ning thần thênh thang phát triển, không để mất thời cơ, Tiểu An Từ lập tức tiến lên ning bọ cười nói: "Ánh mắt của Thái hậu quả thực rất tốt, tiểu thư Đậu gia dung mạo tài tình, số một thiên hạ, ở đế đô ai có thể theo kịp nàng chứ?"

Thái hậu cười nói: "Chính thế !"

"Người lại đây, đến gần chút, để hoàng thượng nhìn rõ ràng!" - Thái hậu lòng tràn đầy vui mừng vẫy tay nói với Đậu tiểu thư.

Đậu tiểu thư lập tức cử động thân thể mềm mại, tiến lên vén áo thi lễ, khéo cười duyên nói: "Nguyên Nguyên tham kiến hoàng thượng !"

Mỹ nhân ánh mắt mỉm cười, làn thu thủy dịu dàng.

Mỹ nhân như nụ hoa sắp nở, so với hoa đào còn mềm mại đẹp xinh hơn vài phần.

Ngực khí mềm mại, bộ dáng động lòng người quả thực làm người ta khuynh đảo.

"Mỹ nhân a, hôm nay vừa thấy, quả thực là mỹ nhân danh bất hư truyền !" - Lưu Lăng quả nhiên tán dương trước dung mạo của Đậu tiểu thư.

Tiểu An Từ nghĩ rằng đại sự đã thành, lập tức lặng lẽ trượt đến bên cạnh Đồng Khanh, khẽ tai nói nhỏ: "Nhìn thấy không? Hoàng thượng đối với Đậu tiểu thư cười dâm dâm, ngài ấy tươi cười, so với lúc bình thường không giống nhau, ở khóe miệng dương lên cong cong, bên phải hơi hơi cao hơn bên trái, độ cong này đúng là thuộc về nụ cười dâm dâm a, hoàng thượng đối với Đậu tiểu thư cười đến là xuân tình dập dờn, xem ra con gái Đậu thừa tướng nhất định làm hoàng hậu rồi nhỉ? Đồng đại nhân người sẽ xuất chiêu như thế nào đây?"

Đậu gia ví như xuất hiện hoàng hậu nương nương sẽ càng thêm không ai bì nổi, đối với Đồng gia đúng là đại đại bất lợi.

Đồng Khanh cau chặt mày.

Lúc này hoàng thượng quay đầu lại, ánh mắt từ trên người Đậu mỹ nhân chuyển qua trên người Đồng Khanh, nhìn chăm chăm nàng, dưới đáy mắt nhanh chóng hiện lên sự thâm dò, cười chế nhạo hỏi: "Ái khanh, người nghĩ như thế nào ?"

Cố tình ở bên cạnh thái hậu cố ý hỏi nàng, dĩ nhiên hoàng thượng. . . . . Lại đang đùa giỡn hèn hạ rồi.

Bề tôi đối với vua, không chỉ là phụ tá, còn phải đầu pháp.

Người làm thần tử, là trung, là gian, giấu ở trong tâm can, không để cho người nào có thể biết được, còn phải biểu diễn ra ngoài !

Hoàng thượng ngồi trên điện Kim Loan, là muốn làm một minh quân.

Vua ở trên, thần ở dưới.

Trong mối quan hệ vua tôi, khi ý kiến bất đồng, thật là một sự phiền toái. Trung thần và gian thần có phương pháp hoàn toàn khác nhau, kẻ làm gian thần khi muốn đạt tới mục đích, không là xu nịnh vô ngữ, khiến cho Chúa Thượng vui thích, thì lại nhân cơ hội dụ dỗ, thừa dịp tìm mọi cách thu mua người ở bên cạnh hoàng thượng, thay hẳn trình nhanh lời gièm pha; phương pháp của Trung thần lại khác hẳn, trung thần muốn đạt tới mục đích, tóm tắt sơ qua chia gồm hai loại phương thức biểu diễn: mềm mỏng và cứng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành!(3)

Trung thần muốn đạt tới mục đích, tóm tắt sơ qua chia làm hai loại phương thức biểu diễn: mềm mỏng và cứng rắn.

Mềm mỏng đó là khoe mắt chứa lệ, than thở khóc lóc, rên rỉ khóc rống, trong miệng khóc kêu gào tổ tiên tiên hoàng, đấm ngực dậm chân, vô cùng đau đớn, thương xót nhớ tiếc, bộ dáng muốn sống muốn chết, tình cảm cực kỳ bi thương, cực kỳ bi ai, tốt nhất có thể khóc đến núi lở đất sụp, kinh thiên động địa, cực kỳ bi thảm, trời đất cơ hồ vì thế mà cùng bi thương. Khiến hoàng thượng đau đầu, tiện đà đầu hàng, như vậy, bề tôi dễ dàng chiến thắng vua rồi.

Loại cứng rắn đó là một người cương liệt, thái độ cương ngạnh, lấy chết làm uy hiếp, biểu diễn đến cao trào đỉnh điểm, còn phải nhắm tới cây cột trụ lớn bên cạnh đại điện mà đụng vào . . . tỏ vẻ bản thân trung liệt bày tỏ Đại Quyết Tâm không tiếc lấy cái chết can gián vua. Đương nhiên, ở phía trước cột trụ, trước tiên vẫn phải xác nhận có một nội thị hay hậu vệ tốt đứng đó hay không? Rồi nhắm đúng vị trí, thuận tiện cho bọn họ còn kịp thời khi đó kéo người lại. Nếu tính toán vị trí địa lý không tốt, vậy có thể toi mạng, đâm thật cũng không được, mà không đâm cũng không xong, đâm lao phải theo lao thôi.

Nửa năm trước, vì việc khai thông Tào vận, Vương thượng thư và hoàng thượng ý kiến không gặp nhau, Vương thượng thư vì muốn đạt tới mục đích, liền áp dụng “Biện pháp cường ngạnh bức vua”. Thật kiên quyết! Ở trước mặt hoàng thượng, một chút cũng không nhượng bộ, cuối cùng nhắm thật đúng hướng cột Đại Trụ mà đụng vào, cố tình chọn không tốt vị trí, canh giữ ở cây Đại Trụ đó là người nội thị mới tới, ánh mắt không tốt lắm, đương nhiên không biết phải kéo người lại, ngờ ngác đứng ở bên cạnh, có lòng tốt nhắc nhở Vương Thượng thư, đầu của ông ta bị lực va chạm quá nhỏ, không chết được, không có cách nào đạt đến mục đích ‘lấy cái chết can vua’. Trong trận chiến quân thần này. . . Vương Thượng thư thảm bại xuống ngựa, trên đầu còn sưng lên một cục u.

Tóm lại, muốn làm cho hoàng thượng đầu hàng, tránh không khỏi phải oanh oanh liệt liệt biểu diễn một hồi.

Có điều, bất kể là trung thần hay là gian thần, làm bạn kèm bên vua, nhìn như nở mày nở mặt, kì thực lại là sự nguy hiểm khá lớn. Cái gọi là gần vua như gần cọp, hoàng thượng tuy rằng tự bố buộ làm minh quân, hào phóng mở Khai Thánh Thỉnh, chiều mộ ý kiến bề tôi. . ., dù sao vẫn là một nam nhân tuổi trẻ khí thịnh, hẳn rất có cá tính, nhất là chủ ý đã định, đúng là thời điểm cố chấp. Nhớ đến hai năm trước, lúc đó hẳn vừa mới đăng cơ, thứ lại Giang Đô (Duong Châu) là Giang Yến Hạ bày mưu tính kế, phạm vào tội lớn, chúng thần nhất trí ý kiến muốn giữ lại tánh mạng cho hắn ta, nguyên nhân không rõ, vền vền chỉ vì hắn là người hậu duệ cuối cùng của trung môn, hoàng thượng lại không lưu tình chút nào tính toán xử quyết (giết) hắn. Đại quan tam phẩm trở lên có thể chui vào triều đình là bọn họ đều dẫn theo bao đầu, chiến chiến đấu đấu tham chính vứt bỏ sự nghiệp, náo nhiệt vô cùng, cũng là có nguy hiểm lớn, không nghĩ rằng sẽ rơi đầu, cho nên trong lúc đó chúng thần đều ăn ý lẫn nhau, cho dù chuyện bất hạnh xảy ra, những người khác cũng sẽ cố gắng hết sức che giấu con nôi dôi của kẻ gặp chuyện không may. Giang lão sớm qua đời, Giang Yến Hạ là con trai độc nhất, chúng thần niệm nhớ Giang lão khi còn sống là trung thần, thế là liên liên hợp lại, muốn làm bóng cây bảo hộ con của ông ta. Hôm đó, trận tuyết lớn rơi xuống, nhóm quân thần ở trong Noãn các nghị sự, vì việc này giằng co không thôi. Nhóm trung thần nhất trí ý kiến, hiếm khi ngay cả nhóm Gian Thần cũng phụ họa theo, nguyện vọng của bề tôi kiên cường không lỗ như thế, cảnh tượng thao thao bất tuyệt, nước miếng đủ để nhấn chìm Noãn các. Đối mặt loại tình huống nghiêng về một bên như này, hoàng thượng chỉ có thể tiếp thu, không ngờ, hắn lại cầm đầu chương trong tay ném xuống đất, buông lời hung ác.

"Trẫm đã quyết ý, con mẹ nó, người nào có gan dám phản đối, lập tức nhảy ra!"

Hoàng đế mới mười sáu, trẻ tuổi, một đôi mắt sắc bén lạnh lùng đảo qua chúng thần, bộ dáng của một người rất muốn diệt trừ kẻ đối lập.

Tuổi trẻ lửa nóng nhất thời thật dễ dàng xúc động, nhóm chúng thần nhất thời im lặng không dám tiếp tục nói nữa, rất sợ hoàng thượng tuổi trẻ nhất thời xúc động vùng lên, thật sự diệt trừ kẻ đối lập, chỉ có Lý Thứ sử là gan đủ lớn, quả thực nhảy ra ngoài, ông ta cương trực công chính quỳ trên đất, bất khuất không buông tha bày ra tiết khí凛冽, lớn tiếng nói: "Thần có ý kiến khác. . . . ."

Lời còn chưa nói xong, hô trời gọi đất, một chiều dâm cột Đại Trụ đó còn không kịp biểu diễn, bản thân bị hoàng thượng biếm làm tri huyện Lương Châu, chức quan giáng xuống vài cấp. Nghe nói Lý thứ sử về đến nhà, cầm bản đồ tìm thật lâu, thật vất vả cuối cùng ở một cái góc xó xỉnh trên bản đồ quốc thổ tìm được Lương Châu, sau đó, lẻ loi đẩy mặt lên đường đi nhậm chức ở cái địa phương Lương Châu hoang vắng nhỏ bé.

Tóm lại, hoàng thượng tự khoe là mình quân vẫn là rất có cá tính .

Nói trở lại, hiện tại Thái hậu ở đây, thánh ý của hoàng thượng không rõ ràng. . . , hơn nữa việc này liên quan đến sự hưng suy của cả một nhà Đồng thị.

Đồng Khanh lên lút liếc mắt lườm một cái về phía mẹ già của hoàng thượng - Hoàng thái hậu, phát hiện sắc mặt của bà có chút quá nghiêm túc, lộ ra dáng vẻ không cần thương lượng, tiếp theo liếc về phía hoàng thượng, đáy mắt hần cười như không cười, một bộ mặt khinh khinh.... Xem ra, tiền đồ của nàng rất đáng lo a. Nàng lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đồng thời thu hồi lại ánh mắt, dừng ở trên mũi giày của chính mình..., trong lòng thầm nghĩ, đối với việc sắc lập hoàng hậu, phản ứng quá độ ngược lại hoàn toàn phản tác dụng, chỉ sợ sẽ bị chất vấn là nàng tư lợi ích kỷ.

Việc này, chỉ có thể lấy lùi để tiến. . . . .

Đồng Khanh không chút nào dám sơ suất, nàng tiến lên thờ dài nói: "Hoàng hậu của một nước, mẫu nghi thiên hạ, thần cho rằng, Đậu tiểu thư mĩ mạo đa tài, xuất thân tốt, lại quá mềm mỏng giả tạo, tương lai chỉ sợ không có biện pháp lập uy ở giữa đám tần phi đề thống lĩnh hậu cung. . . . ."

Nói còn chưa nói xong, lập tức bị Thái hậu nhanh chóng ngắt lời.

"Làm càn!" - Thái hậu gầm lên một tiếng - "Dựa theo tiêu chuẩn của người, nước ta không có nữ tử có thể sắc lập làm hoàng hậu nữa hả ? Hay là người vẫn còn quyến luyến hậu vị vốn nên thuộc về Đồng hả ? Vẫn không nữ buông tay sao ?"

"Vi thần không dám !" - Đồng Khanh sớm dự đoán được Thái hậu sẽ có phản ứng như thế, vội vàng chạy nhanh tiến lên phía trước, nghiêm nghị thờ dài nói: "Đồng gia đã mất nữ nhân thích hợp với hoàng thượng, vi thần không dám vọng tưởng, chẳng qua vi thần cho rằng hoàng hậu là nhất quốc chi mầu, việc sắc lập hoàng hậu không thể không cẩn thận mà thôi!"

"Người đúng là răng nanh sắc bén, rất biết nói sáo ! Lăn lộn trong quan trường, hiện thời hỗn ra như vậy bộ dáng xuất ra rồi hả ? Hoàn toàn thay đổi bộ dạng, người cuối cùng đúng là không làm thất vọng phụ thân đã chết của người. Ai gia hiểu rõ lập trường của người, người đơn giản là lo sợ thế lực Đậu gia lớn mạnh uy hiếp đến Đồng gia của người đi ?" - Thái hậu nặng nề mà "Hừ" một tiếng, trên mặt hơi lộ chút không vui, dơ tay nói: "Người lui ra đi! Sau này việc hoàng thượng sắc lập hoàng hậu, Đồng Đại Tư Mã người không được can thiệp đến nửa phần !"

"Vâng !" - Đồng Khanh hướng về hoàng thượng cùng Thái hậu làm cái vái lạy, lập tức cứ thế ngượng ngập rời khỏi đại điện.

Đồng Tư Mã bị Thái hậu đuổi ra cung điện, hoàng thượng không nói một câu, trầm tĩnh nhìn nàng uể oải xoay người rời đi. . . , lúc này, ánh mắt hần tối tăm như đầm nước sâu nhưng trong nháy mắt hiện lên nhu hòa.

*

Dẫn đến việc Thái hậu không vui, bị đuổi ra khỏi cung Từ Ninh, tuy là cố ý làm việc này, nhưng nét mặt Đồng Khanh vẫn trầm xuống, đi ra đại điện.

Mặc quan phục của nam nhân, đi bộ ở trên những viên đá nhỏ vụn màu trắng, chuyện cũ rõ ràng tái hiện trong đầu. . . , trong những bóng ảnh lướt qua nhanh, phảng phất thấy được bản thân của nhiều năm về trước, đi mũi giày thêu phượng, váy la màu mơ, ở chốn này chơi đuổi bắt, mà cái người thiếu niên truy đuổi nàng kia, dung nhan tuấn tú, luôn thích nhìn chằm chằm nàng, khóe miệng hơi hơi hất lên tươi cười.

Quá khứ đã đi qua luôn là quá khứ, quang âm (năm tháng) sẽ không dừng lại ở bất luận trên người kẻ nào.

Những thứ chân tình nhàn nhạt thừa nhỏ đã sớm theo năm tháng, từng giọt từng giọt trôi đi.

Lòng đang dạt dào ưu sầu, hứng thú rã rời, lúc này lại không cẩn thận đụng vào một lồng ngực cứng rắn, chắc là một Tiểu Nội thị không có mắt, Đồng Khanh hất hất bàn tay, hồ hững không chút để ý nói: "Nhìn đường đi một chút !"

Rồi sau đó, nghiêng thân mình rời đi, lướt qua người nọ, phía sau lại truyền đến tiếng nam nhân cười nhẹ: "Uyển Nhi !"

Uyển Nhi ?

Đã thật lâu, thật lâu. . . . . Không có người gọi nàng như vậy nữa rồi.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm nam nhân cao lớn vĩ ngạn trước mắt, gương mặt này thật quen thuộc, hai năm không thấy vẫn tuấn mĩ như trước, song tóc mai đã thêm vào nét phong sương, càng thấy khí khái, một thân nhung trang quân phục, càng hiện lộ vẻ anh tuấn khôi ngô.

Đồng Khanh rất kinh ngạc, chậm chậm mở miệng: "Vệ Sùng Văn, huynh đã trở lại?"

Nam nhân ở trước mắt một thân nhung trang anh tuấn, bên hông treo một thanh bảo kiếm, mạnh mẽ tuấn tú, toàn thân tản mát ra một loại anh khí không thể bỏ qua, gãi nhếch môi, mỉm cười với nàng: "Tiểu Uyển, Sùng Văn đã trở lại!"

"Tiểu Uyển, Uyển Nhi !" - Nàng ni non nhớ ngược lại nhũ danh của bản thân, sắc mặt đột nhiên đỏ đỏ lên, thấp giọng nói: "Đồng Uyển đã không còn tồn tại nữa rồi, ta đổi tên là Đồng Khanh, làm nam nhân, thành Nhất Gia Chi Chủ, chính là Đại Gia Trưởng của Đồng thị !"

"Sùng Văn khi ở biên cương nhưng thành có nghe nói qua, nghe nói Đồng gia còn dè dặt coi trọng chuyện lạ cử hành Lễ nhược quán cho nàng, thật hoàn toàn coi nàng thành nam nhân ư ?" - Vệ Sùng Văn ngưng mắt nhìn nàng, ý tứ hàm xúc sâu xa, sang sang cười nói: "Cái này không thể được nha, dòng tộc Đồng thị vì duy trì thế lực không tiếc diên loan đảo phượng, dám đem dòng chính là nàng sung làm nam nhân, tiên đề nhớ công lao nhiều năm của

Đồng lão Tư Mã, hơn nữa con trai nổi đời hầy còn nhỏ, mới miễn cưỡng đáp ứng để thừa kế y bát của phụ thân, đồng ý cho nàng ở đây làm quan, cái này cuối cùng vẫn không phải là kế hoạch lâu dài, chẳng lẽ nàng không muốn gả cho người nào sao?"

Năm đó cha nàng đột nhiên bị giết hại, ra đi quá gấp rút đau buồn, em trai quá nhỏ, mấy người chú lại không nên hôn, cả ngày đầu gà săn chó, không người nào có thể thừa kế gia nghiệp được, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giao phó cho nàng chống đỡ Đồng gia.

Lập gia đình ư ?

Đồng Khanh cười nhẹ một tiếng tự giễu: "Có lẽ Đồng Khanh có mệnh cách nam nhân, có lẽ là khi đi đầu thai lại sinh nhằm thân thể rồi!"

"Nói vậy !" - Vệ Sùng Văn cũng không tán thành, lắc đầu nói: "Tiểu Uyển, nàng là nữ tử, bất luận đổi thành tên gì, mặc vào quần áo nam nhân, cũng không che giấu nổi chuyện nàng thật sự là nữ tử !" - Gã đến gần nàng, nhìn dung nhan của nàng một hồi lâu, rồi bàn tay vô cùng thân thiết thay nàng vén vài sợi tóc xòa ra, cười nói: "Hiện thời, Sùng Văn đã trở lại, không hy vọng nàng tiếp tục làm nam nhân, hãy để ta đến thay nàng chống đỡ Đồng gia đi!"

Vệ Sùng Văn là hoàng thân quốc thích, gia thế hiển hách, muốn thay nàng chống đỡ Đồng gia sao ?

Nàng sẽ sợ nhìn gã.

Đây là gã đang cầu thân với nàng sao ?

Con trai trưởng của Vệ Vũ Hầu, cháu ruột Vệ Thái hậu, biết bao người Vệ gia được phong hậu liệt tướng, gia thế cực kì quý hiển, nếu gả cho gã, như vậy, Đồng gia sẽ không cần phải sợ hãi Đậu gia nữa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành (4)

"Vệ tướng quân, Thái hậu đang chờ ngài đấy, người cứ luôn hỏi sao ngài còn chưa tới, trong lòng sốt ruột, còn đặc biệt sai nô ti đến xem xét nữa!" - Tiểu An Từ đột nhiên xuất hiện ở phía sau tường hoa, cười nói.

Vệ Sùng Văn nghe thấy, lập tức từ ống tay áo lấy ra một hộp gấm hẹp dài, kín đáo đưa cho Đồng Khanh, ngay sau đó khẽ cười một tiếng, vô cùng làm trò hướng nàng vái tay, nhưng lại nghiêm chỉnh mở miệng nói: "Vậy thì, Đồng đại nhân, Vệ Sùng Văn cáo từ!"

Đồng Khanh lập tức chấp tay theo lễ tiết của triều thần: "Cáo từ !"

"Ha ha ha ha ha !" - Vệ Sùng Văn ngưng mắt nhìn nàng chốc lát, sau đó cười to mấy tiếng, sáng lạng cười rồi đi.

Nàng cực kỳ bối rối, không hiểu Vệ Sùng Văn đến tột cùng muốn thế nào đây ?

Nhìn thấy Vệ Sùng Văn đã đi xa, Tiểu An Từ lại tiến tới, rất là thần bí dò xét tìm tòi bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng lúc này mới lặng lẽ thấp giọng nói:Diễn đàn Lê Quý Đôn. "Hoàng thượng muốn đi ra ngoài cung một chuyến, Người muốn thử nghiệm vài sự khác biệt, để cho cô sắp xếp, Đồng đại nhân mau trở về đổi lại thường phục, tối muộn, hoàng thượng sẽ tự đánh xe đến Đồng phủ đón cô!"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt đột biến, hoàng thượng quả nhiên vừa đặt ra vấn đề khó khăn cho nàng rồi.

Hoàng thượng nghĩ muốn thử nghiệm vài cái khác biệt như thế nào đây?

Quán rượu, hí quán (rap diễn kịch), ngô hoa, tìm hoa vãn liễu. . . Chẳng lẽ hoàng thượng muốn biến nàng - một Đại Tư Mã chính nhất phẩm đương triều thành nịnh thần để dùng sao?

Có lẽ nào lại thế ?!

Một lòng muốn làm nịnh thần cao cấp, đáy mắt Tiểu An Từ cũng lóe ra vạn phần khát khao, vô cùng hâm mộ nói: "Con đường nịnh thần phía trước đúng là vô cùng vinh hoa phú quý, Đồng đại nhân, cô tốt nhất phải giữ vững nhé, Tiểu An Từ sẽ lấy cô làm gương để học tập !"

Đồng Khanh nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói: "Xin An công công hỏi bẩm hoàng thượng, Đồng Khanh không biết nói tiếng khuyến mã, hoàng thượng muốn chơi đùa vui vẻ, xin tìm người khác thôi!"

Tiểu An Từ từ trước đến giờ cơ trí, sớm đã có chuẩn bị mà đến. Cái gọi là trung thần, để tỏ lòng của mình ngay thẳng thuần chất trung thành, bình thường ngay trên hội nghị sẽ biểu diễn một bộ dạng đại nghĩa lâm liệt hiên ngang, đối với chuyện vui đùa của hoàng thượng, càng quả quyết cự tuyệt, càng biểu

hiện bản thân cương trực công chính, trình độ trung thành thẳng thắn cũng càng cao. Ở trước mặt người sáng mắt không cần quá tốn nước miếng, Đồng Đại Tư Mã là một người thông minh, tất nhiên nàng đã biểu diễn xong “Cương Trực Công Chính” rồi, kế tiếp chính là tiết mục: “Hoàng thượng muốn chơi đùa, cô thần không có sức để có thể xoay chuyển ông trời, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng phối hợp”.

Tiểu An Từ thế là khề cong người, rất phối hợp vung lên nụ cười gian nịnh, cười ha ha nói: "Đồng đại nhân, cô ngàn vạn lần chớ cùng hoàng thượng so gan, đại thần sao có thể so gan với hoàng đế ? Cô kiên quyết hơn được Người sao?Diễn đàn Lê Quý Đôn. Hoàng thượng nói, nếu Đồng Khanh cự tuyệt, sẽ lấy tội ngộ nghịch triệt hạ chức Đại Tư Mã của cô, sau đó niêm phong Đồng phủ, đàn ông Đồng gia đầy đi biên cương sung quân, nữ nhân bán làm nô bộc !" - Dứt lời, gã nhìn nàng mà cười nói: "Cô xem, hoàng thượng đủ nể mặt cô chưa?"

Chúng thần triều đình, các bầy tôi tự cho mình là trung thần, bản thân phò tá chính trực ngay thẳng, nhưng chỉ cần là con người, thỉnh thoảng sẽ muốn vui chơi, những nhóm người quần lùa của triều đình đâu chỉ thường xuyên lưu luyến trong thanh sắc, nhưng là trung thần chú trọng danh tiếng, không thể công khai chơi đùa, buộc lòng phải bí mật lặng lẽ tìm thú vui, chuyện này dĩ nhiên còn phải giấu hoàng thượng, thế là ôi thôi, trong chuyện vui chơi, hoàng thượng liền bị chúng thần ngầm hiểu với nhau cô lập rồi. . . hoàng thượng đáng thương a.

Thân là kẻ thân cận của hoàng thượng, Tiểu An Từ hết sức đồng tình trước tình cảnh của chủ tử, gã liếc Đồng Khanh một cái, nháy mắt ra hiệu nói: "Đồng đại nhân, hoàng thượng thỉnh thoảng cũng muốn làm hôn quân để điều hòa xả một chút áp lực của chuyện triều chính, cô cũng đừng làm Người mất hứng, kể từ khi rơi xuống ao nước tới nay, Người còn không ra khỏi cửa cung đâu, huống chi vì chuyện sắc lập hoàng hậu, cô khiến Thái hậu không vui, hoàng thượng đang giận cô đấy, cô còn không thừa dịp có cơ hội cực tốt lần này, an bài thỏa đáng tới chỗ mấy nhà cảnh xuân tươi đẹp, trấn an thật tốt hoàng thượng đi. Trong thanh lâu không phải là có hoa khôi cô nương gì gì đó sao ? Cô hãy chuẩn bị mấy người đi ra dụ dỗ hoàng thượng vui vui về về !" - Tiểu An Từ lau lau nước miếng chảy xuống một hàng, rất là mong đợi, nói: "Mặc dù Tiểu An Từ đã không phải là người đàn ông rồi, ít nhất cũng có thể đi theo chủ tử sờ một phen a. . ."

Đồng Khanh trừng mắt liếc gã một cái, im lặng ghen hờn.

Bây giờ suy ngẫm kỹ, nàng thật hận bản thân tự mình đa tình, đối với việc chọn hoàng hậu đã có nhiều bất bẻ, đơn giản là vì nghĩ đến giao tình ngày xưa, thật lòng muốn tìm cô gái tốt thay hán mã.

Con gái Lý Thị Lang là một người nói ngọt, cái này thì sao chứ? Ít nhất nói ít an tĩnh, lập cô ấy làm hậu, hai tai sẽ thanh tịnh.

Con gái An Nam Quận Vương hành vi dâm đãng rất được, rất biết hầu hạ nam nhân, thật tốt a, kỹ xảo phòng the cao siêu, đủ để cho nam nhân dục tiên dục tử, khoái chết hán đi. . . , cẩn thận chớ bị cô ta hiếp chết là được.

Con gái Trần thượng thư tính tình dữ dằn, điều này thì có sao đâu, hán là hoàng thượng, chẳng lẽ cô ta còn có thể đóng kín cửa lại đánh hán sao?

Con gái Ngụy thừa tướng dung mạo xấu xí, một khi nển tắt, cái gì cũng không nhìn thấy rồi, người làm hoàng hậu sinh ra nhi tử mới là trọng yếu, đẹp xấu chỉ là thứ yếu.

Con gái Vương tướng quân quá gầy, người như que củi, vừa vận nha, hoàng hậu thoát nhìn thiếu dinh dưỡng, các gia đình quan lại còn dám ăn thịt cá sao ? Thật có ích cho việc đề xướng cả nước sống tiết kiệm mà.

Con gái Lâm Ngự sử bất tự không tốt. . . Mời đại sư tới coi lại, nhét một chút bạc, bất tự lập tức trở nên tôn quý vô cùng rồi.

Sớm biết thế, nàng liền che giấu lương tâm, đưa toàn bộ những nữ nhân này vào hoàng cung, thì hiện nay cũng không cần lo lắng con gái Đậu gia làm hoàng hậu rồi.

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài, ba tiếng đáng tiếc, lên án Tiểu An Từ đã đi rồi, lác đầu đang muốn đi về, nhưng giật mình thấy Anh vương Lưu Hâm đang đứng ở sau tường hoa nhìn nàng, khóe miệng chứa nụ cười.

Gã đợi ở đó đã bao lâu ?

Anh vương Lưu Hâm là con thứ của tiên đế Lưu Khang, do Vũ Thái phi sở sinh, cùng tuổi với Hoàng đế Lưu Lăng, nhỏ hơn hán mấy tháng. Gã lớn lên giống mẫu thân Vũ Thái phi, vóc dáng không quá cao, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, cử chỉ kính cẩn khiêm tốn, có chút tao nhã.

Năm đó tiên đế tại vị, Thái hậu và Vũ Thái phi tranh giành tình cảm với nhau, hai nữ nhân ở trong hậu cung giao đầu gay gắt.

Lưu Lăng là con hoàng hậu, con vợ cả, lại là con trưởng, thân phận con trưởng làm cho hán từ sớm đã được xác lập vị trí thái tử rồi, vì vậy quan hệ với hoàng đế Lưu Hâm cũng không bởi vì tranh ngôi mà sinh ra quá nhiều hiềm khích.

Khác biệt với hai bên mẫu thân ở trong minh tranh ám đấu, tình cảm hai huynh đệ bởi vì nguyên nhân cùng nhau lớn lên, tình nghĩa tương đối tốt.

Giờ phút này Anh vương Lưu Hâm hán là nên ở đất phong mới đúng, sao đột nhiên trở về vậy ?

Vũ Thái phi là em vợ Đậu thừa tướng, hán là vì chuyện sắc lập hoàng hậu mà cố ý trở về để đô rồi ?

Đồng Khanh không dám chậm trễ, lập tức tiến lên chấp tay nói: "Đồng khanh tham kiến Anh vương Điện hạ !"

Lưu Hâm về mặt nhàn nhã đột nhiên tự đắc, giơ tay lên nói: "Đã lâu không gặp, Đồng đại nhân !"

Đồng Khanh hàn huyền, nói: "Anh vương sao có thời gian rảnh rồi trở về để đồ vậy?"

Lưu Hâm để sát hoa mẫu đơn vào trước người, nhắm mắt lại, hưởng thụ mùi hoa nồng đậm, cười nói: "Vẫn là đáng vẻ hoa mẫu đơn trong hoàng cung đẹp hơn, chỗ ta ở đó không có vài cọng giống thế này, muốn xin hoàng huynh mấy bồn mang về!"

Nói tới đây, hân nửa mở nửa khép mắt, liếc Đồng Khanh một cái, ngụ ý cười nói: "Phụ hoàng khi còn sống thích nhất mẫu đơn và Đồng Uyển, vốn đang nghĩ đến người sẽ trở thành thứ thiếp của Cô[*] đấy!"

[*] Cô: tiếng các vương hầu tự xưng ngày xưa

Đồng Khanh nghe xong, rút lui mấy bước, thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, cười khô mấy tiếng nói: "Anh vương thực thích nói đùa!"

Lưu Hâm cười nói: "Còn nói phụ hoàng không thương người ư? Diên đàn Lê Quý Đôn. Ta nghe mẫu thân nói, năm đó người đầy tháng, Đồng phu nhân ôm người vào cung bái yết hoàng hậu, phụ hoàng nhìn thấy người, lập tức thích ngay, trực tiếp báo oa nhi này bộ dáng thật đẹp, hoàng hậu nghe thấy được lập tức nói đáng vẻ Ninh Vương Lưu Ký tuần tũ, hai oa nhi nhìn thật thích hợp, gả cho y vừa khéo, phụ hoàng chỉ cười không đáp, lộ ra ý muốn chiếm hữu. . . . ."

Tiên đế mới không có ý nghĩ cảm thú như vậy, ông ta chỉ biến nàng thành con dâu thôi.

Lưu Hâm nhìn nàng, nhướn mày nói: "Nghe đồn Đồng Tư Mã ăn nói khéo léo, còn tưởng rằng người sẽ phản bác lại Cô chứ?"

Quả nhiên, Anh vương đang thử nàng có dã tâm muốn làm hoàng hậu hay không

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành (5)

Nếu như mở miệng nói không biết tiên đế suy nghĩ cái gì, chứng tỏ là nàng làm kiêu, còn như hào phóng thừa nhận, vậy nói rõ rằng nàng còn quyến luyến hậu vị, chỉ sợ sẽ khơi ra việc phiền phức vô cùng.

Giờ phút này trầm mặc là tốt nhất. . . . .

Quả nhiên, Anh vương thấy nàng không đáp lời, liền tự mình tiếp tục nói chuyện: "Cho đến khi hoàng huynh được sinh ra, phụ hoàng quả thực có ý đem người chỉ cho hân!"

Đồng Khanh tức khắc thở dài, nói: "Ý của Tiên đế, không có nghĩa là ý của Thái hậu, cũng không đại biểu cho ý của hoàng thượng!"

"Hả?" - Lưu Hâm nhướn mi, một đôi con ngươi đen chế nhạo dường như nhìn chằm chằm nàng, cười nói: "Như vậy, ý của bản thân Đồng đại nhân là gì đây?"

"Quan to chính nhất phẩm!" - Nàng không chút do dự.

Mũ ô sa của nàng có thể so với vị trí hoàng hậu thì trọng yếu hơn.

Đại Tư Mã, ấn vàng dây thao tím, chức cao mà quyền trọng, còn là đại quan triều đình cực trọng yếu nữa, đứng hàng tam công, diendanlequydon.com cùng với đương triều thừa tướng Đậu lão tặc, cùng Thái thúc công của hoàng thượng phân chia quyền lực.

Nàng có thể lấy mười bảy tuổi xuân xanh, ở trong ánh mắt kinh ngạc của chúng triều cự thần ngồi trên địa vị cao này, đương nhiên là do mối quan hệ đi cửa sau tạo ra, hoàn toàn là do phụ thân Đồng lão Tư Mã của nàng trước khi chết, đáng thương tội nghiệp lôi kéo bàn tay tiên đế, yêu cầu mở ra tiền lệ cho nàng kế thừa y bát. Tiên đế gặp đại thần cánh tay đắc lực của chính mình sắp chết, tức thì ở trước giường còn rất nặng cảm tình, nước mắt, nước mũi đều chảy xuống, lão cha thở phì phò, cổ họng rên lên vài tiếng, tiên đế lập tức nước mắt tung hoành trào ra, đang lúc tình cảm tràn ra, cũng là lúc Đồng lão Tư Mã ở phía trước một chiêu bất thành linh tất thở. diendanlequydon.com. . Trước lời phó thác của ái thần sắp chết, tiên đế vô cùng ngại ngần cự tuyệt, đành phải đồng ý thôi.

Nói ngắn lại, nàng có thể ngồi trên chức vị Đại Tư Mã quyền quý, hoàn toàn là do tiên phụ lúc sắp chết, thừa dịp một hơi cuối cùng đã kích ép buộc tiên đế.

Dựa trên ý nghĩa mà nói, vượt xa cả hậu vị.

Nàng tỏ rõ thái độ, nói: "Xin điện hạ yên tâm, Đồng Khanh cực yêu quý mũ ô sa trên đầu, tuyệt đối không đi xa hơn!"

Ánh mắt Lưu Hâm vụt thoáng qua tia kỳ dị, thoáng chốc, gã thuận tay bẻ một đóa mầu đơn, lại còn giả bộ thờ ơ không để ý, cười nói: "Người suy nghĩ nhiều rồi, tuy rằng là bà con, Đậu Nguyên Nguyên có được làm hoàng hậu hay không cũng không liên quan đến bản vương, ai hiểu được cái long ý nham vàng kia của hoàng huynh hẳn còn có thể ngồi bao lâu chứ ?"

Đồng Khanh nghe vậy, nhất thời không khỏi cảm thấy kinh hãi, đây chính là lời . . . Đại nghịch bất đạo nha!

Người có tâm muốn tạo phản tuyệt đối sẽ không trình báo cho người khác biết hẳn muốn tạo phản, che giấu tâm tư gian trá còn không kịp, làm sao thái độ có thể đĩnh đạc như thế được ? Dễ nhận ra rằng, giờ phút này Anh vương đang đề cập tới chuyện Ninh Vương Lưu Ký lên chiêu mộ binh mã.

Ngự Sử giám sát Thường Châu là Kiều Bồi buộc tội Ninh Vương chiêu mộ binh mã khắp nơi, binh mã ở đất phong của Ninh Vương đã vượt qua khả năng binh lực triều đình cho phép, Kiều Bồi tâu việc này lên triều đình, lão tặc Đậu thừa tướng kia cũng rất cơ trí, tiếp nhận được Kiều Bồi dâng tấu biểu, lão không dám làm gì Ninh Vương, liền đem việc này đổ lên chỗ này của nàng, không còn cách nà khác nàng thân là Đại Tư Mã quả thật không chối bỏ được. Nàng nghĩ một chút, liền cầm tấu biểu đến phủ Tư Không tìm Hoàng Thái Thúc thương nghị việc này. Cái lão già Thái Thúc công rùa già kia lại thật sự giáo quyết, lợi dụng đại pháp giả bộ ngủ để tránh né nàng, nàng đi ba ngày, ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm ông ta, ông ta lại có bản lĩnh ngủ cả ba ngày, nửa đêm cũng không rời giường đi tiểu một chút nào. Diễn đàn Lê Quý Đôn. . . Nàng cảm thấy sâu sắc càng thêm bội phục, đành phải mặt dày, đem tấu sớ của Kiều Bồi đưa đến Ngự Thư Phòng, để hoàng thượng đích thân nhìn mà xử lý. . . . .

Vấn võ cả triều, không có một đại thần nào dám xử lý Ninh Vương, ngay cả mở miệng cũng không dám, rất sợ rước họa vào thân. Ninh Vương không thể lật đổ, người ta còn ở xa trong đất phong bận rộn Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cửa nữ nhân, bên này chỉ sợ bản thân đã rơi đầu trước rồi.

Tấu biểu của Kiều Bồi vậy mà không có đại thần dám xử trí, không biết hoàng thượng ở Ngự Thư Phòng trông thấy bản biểu chương vốn không ai dám phê, có cảm giác đau lòng sâu sắc, tức giận đến chảy nước mắt hay không?

Thấy nàng không mở miệng, Lưu Hâm liền tự mình bói chuyện, gã chậm rãi mở miệng nói: "Đồng đại nhân làm quan Đại Tư Mã, quyền tổng quản binh mã thiên hạ, không biết đối với việc Ninh Vương chiêu mộ binh mã xung quanh đất phong, tính toán xử trí như thế nào nhỉ ?" - Lưu Hâm quan sát nàng, vẫn cứ duy trì nhất quán tươi cười.

Mẹ nó chứ! Anh vương người này thật đúng là hèn hạ ghê gớm, cần gì phải soi mói như thế, sao cứ phải bức nàng tỏ thái độ không nên có, gã đang muốn bức bách nàng nhảy ra làm vật hi sinh hả ?

Vật hi sinh cũng không phải tùy tiện có thể làm được, phải có cấp bậc đủ cao mới đủ tư cách, ít nhất là chính nhất phẩm trở lên, vừa khéo. . . Nàng phù hợp điều kiện, quang vinh bước tiến vào cửa hổ bía đỡ đạn lịch sử. .

Đại thần chính nhất phẩm nhảy ra thỉnh cầu hoàng thượng xử trí Ninh Vương, ngược lại sẽ khiến cho Ninh Vương thừa dịp tóm lấy, chụp danh nghĩa tham ô, lấy lý do làm trong sạch những kẻ bên vua, Đại Động Tác liên hợp chư vương, hoàng thượng vì trấn an chư vương, đành phải chém đầu cái vị đại thần xui xẻo kia.

Đại thần chính nhất phẩm là quan lớn đứng đầu trong triều đình, cũng không phải là thân phận bình thường nào đó. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Cái đầu của người ta đương nhiên sẽ không bị chém vô ích. Việc này chẳng qua là một quân cờ trong cuộc đấu chính trị, hy sinh một gã cấp đại thần quan trọng, đối với hoàng thượng mà nói cũng là một bước ngoặt xoay chuyển, hẳn có thể nhân cơ hội cải cách chế độ, tăng mạnh hoàng quyền. Lịch sử có tiền lệ, từng đã có gã hoàng đế chém đầu Thừa Tướng, lập tức thành công cải chế, tập trung hoàng quyền.

Đậu thừa tướng không nghĩ làm cái vị đại thần trung thành lại xui xẻo kia, nàng cũng không muốn. Nàng muốn làm một đại thần vừa trung thành lại vừa may mắn, để cái đầu vĩnh viễn gắn chặt ở trên cổ, rời xa vận mệnh vật hi sinh.

Đồng Khanh thần sắc nghiêm nghị nói: "Hạ quan tuy rằng làm quan Đại Tư Mã, nhưng sao có thể bì kịp được với tôn giá[2] đâu? Anh vương là ngự đệ của hoàng thượng, thân phận không thể so sánh với kẻ tầm thường, Đồng Khanh cả gan đang muốn góp lời với hoàng thượng, giao trách nhiệm cho Anh vương lấy thân phận đặc sứ, cầm trong tay tấu biểu của Ngự Sử giám sát Thường Châu Kiều Bồi, đi đến đất phong của Ninh Vương, truy cứu y phải chăng đang lên chiêu mộ binh mã. . ."

Ý nói là: để tỏ vẻ trung thành, người liền nhảy ra, để hoàng thượng có cơ hội tập trung hoàng quyền đi, người là ngự đệ của hoàng thượng, người không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây ?

Ninh Vương Lưu ký nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ người khác đi tịch thu nhà của y, việc này khẳng định sẽ trở mặt. Cho dù y có niệm vài phần đều là người hoàng tộc, để tỏ vẻ bản thân không quá đàn áp, cũng nhất định sẽ trở mặt. . . . . Bất luận như thế nào, khi động thổ ở trên đầu của y thì y tuyệt đối sẽ trở mặt.

Nghe vậy, thần sắc Lưu Hâm khẽ thay đổi, nhưng chỉ trong một thời gian quá ngắn liền hồi phục về bình tĩnh tự nhiên như ngày thường của gã, gã cười nhạt nói: "Bản vương làm việc luôn không đảng hoàng, chưa từng trải qua sự đứng đắn, quen biếng nhác, đảm đương không nổi chức vụ quan trọng mà!"

Nói xong, Lưu Hâm đưa mầu đơn đang cầm trong tay cho nàng, cười nói: "Thời gian không còn nhiều, Cô phải đi bồi mầu thân uống trà, Đồng đại nhân, cáo từ rồi !"

Nàng nhanh chóng che dấu tâm trạng, tiếp nhận mầu đơn, nâng tay chấp vái: "Hạ thần cung tiễn Điện hạ !"

Đồng Khanh đi thẳng về tới phủ đệ, lập tức bắt đầu bắt tay vào việc cho người bố trí chuyện đi chơi của hoàng thượng. Sau giờ Ngọ, hoàng thượng chưa giả lăm, ngược lại có một người không ngờ tới đã đến đây.

Con gái thừa tướng Đậu Nguyên Nguyên cứ nhiên cười xe xa xỉ, cài trâm đi giày vàng đến Đồng phủ.

Nàng thực cảm thấy ngoài ý muốn.

Người tới là khách, Đồng Khanh lập tức sai người đem kiệu khách nghênh đến phòng khách, ngay sau đó đi tới tiếp kiến.

Chú thích:

[1] Đại Tư Mã: là 1 chức quan trong chế độ phong kiến của TQ. Theo “Chu lễ” < lễ của nhà Chu> thì ĐTM là chức quan đứng đầu về quân sự. Thời Tây Hán, từ thời Hán Vũ đế năm Kiến Nguyên thứ hai xóa bỏ chức Thái Úy đổi thành ĐTM có quyền ngang với Thái Úy, đổi Thừa tướng thành Đại Tư Đồ, Ngự sử đại phu đổi thành Đại Tư Không, cả 3 chức đều thuộc hàng tam công. Các triều đại về sau thời thì lại đổi ĐTM thành Thái Úy, Bình Bộ thượng thư.

[2] Tôn giá: cách gọi tôn trọng người đối diện

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành (6)

Ở trong phòng khách, Đậu Nguyên Nguyên cúi người vái chào, dung nhan xinh đẹp mềm mại trước sau luôn hàm chứa nét tươi cười, nói: "Nguyên Nguyên bái kiến Đồng tỷ tỷ!"

Vẫn mặc một thân quan phục xanh lam, Đồng Khanh liếc mắt lờm lờm mỹ nhân yếu điệu một cái, nâng nâng tay nói: "Đồng Khanh đã thừa kế nghiệp cha làm quan trong triều, đã không còn là tiểu thư khuê tú nữa, Đậu tiểu thư vẫn nên gọi Đồng mỗ là Đồng đại nhân đi, không biết cô hôm nay đến bái phỏng có chuyện gì quan trọng?"

Đậu Nguyên Nguyên vừa nhắc bàn tay ngọc, nha hoàn Bảo Châu của cô ta lập tức đưa lên một cái giỏ điểm tâm. Cô ta hướng về phía Đồng Khanh cười nhẹ nhàng, nói: "Nguyên Nguyên tự tay làm một giỏ điểm tâm, đặc biệt đưa tới cho tỷ tỷ. . . . . Không! Là Đồng đại nhân thưởng thức!"

Đồng Khanh liếc mắt lờm cái giỏ điểm tâm kia, lập tức cự tuyệt nói: "Đồng Khanh không có công không thụ lộc, sao có thể làm phiền tiểu thư chứ?"

"Chỉ là một cái giỏ điểm tâm nhỏ, nói thật Đồng gia cũng không thiếu đồ ăn loại này, Đồng đại nhân không cần quá mức khách sáo. Đồng đại nhân chớ nên e sợ Nguyên Nguyên một cô gái nhỏ yếu chứ hả?" - Nói xong, Đậu Nguyên Nguyên mỉm môi cười nói: "Đồng đại nhân sao không thưởng thức tay nghề của Nguyên Nguyên như thế nào?"

Đồng Khanh không tiện tiếp tục cự tuyệt, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng thoát được cô ta, đành phải tùy ý chọn miếng điểm tâm hình dáng xem ra có vẻ ngon miệng, đưa vào trong miệng.

"Ăn ngon không?" - Đậu Nguyên Nguyên hỏi.

"Ăn ngon!" - Đồng Khanh tán dương - "Đậu tiểu thư quả thực rất giỏi thê nghệ, món điểm tâm bình thường cũng làm ra tinh xảo như thế này, chắc là bỏ ra không ít công phu rồi!"

"Không chỉ có tài nấu nướng, Nguyên Nguyên từ nhỏ ở mọi phương diện tài nghệ đều được nghiêm chỉnh huấn luyện!" - Nói xong, một đôi mắt đẹp của Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên sắc bén, cô ta bắt ngờ thu lại vẻ tươi cười, lạnh lùng nói: "Nghe nói Đồng gia vì muốn đem con gái mĩ mạo thông minh đưa lên ngai vàng hoàng hậu cũng bỏ ra không ít công sức, từ nhỏ thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, không chỗ nào không mời danh sư đến dạy truyền thụ, huấn luyện Đồng Uyển tiểu thư cực kì xuất sắc, tài mạo song tuyệt, thậm chí trong toàn bộ Kinh Thành không có cô gái nào có thể sánh kịp, vốn là vị trí thái tử phi đã ở ngay trước mắt, đáng tiếc trời không theo ước nguyện của người, lại xảy ra điểm ngoài ý muốn. die»ndank«equy»d«on. . Kỳ thực, không chỉ có cô, Nguyên Nguyên cũng nằm trong sự mong đợi của người nhà, từ nhỏ nhận được cách huấn luyện cực nghiêm khắc, mĩ mạo tài nghệ cũng không thua người khác. Cái gọi là Trường Giang sóng sau dồn sóng trước, tỷ tỷ đã phủ thêm quan bào làm quan trong triều, đã quá gian đoạn hôn phối với hoàng thượng, mà Nguyên Nguyên đang lúc phong nhĩ tài hoa hưng thịnh. Nếu Đồng gia đã đã mất hi vọng với hậu vị, vì sao không dứt khoát ở điểm này mà buông tay, cần gì cứ phải tha thiết mong nhìn cái vị trí xa không thể chạm vào kia chứ?"

Hóa ra là tính sở trước kia đây.

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt trầm xuống, nghiêm nghị nói: "Chắc là Đậu tiểu thư hiểu lầm, không phải là Đồng Khanh quyết định người dự tuyển hoàng hậu, mà là Thái hậu và hoàng thượng, hôm nay cô đặc biệt đến đây là tìm nhầm đối tượng rồi!"

Đậu Nguyên Nguyên trang nhã ngồi xuống, nâng cốc trà lên, ngón tay giữa thon nhọn chậm rãi vuốt dọc theo viền cốc trà, khẽ cười một tiếng nói: "Lúc trước, Thái hậu lên nói với ta, hoàng thượng rất vừa lòng với Nguyên Nguyên. Nói thật ra, luận tài luận diện mạo luận gia thế, ai có thể tranh giành với ta đây? Nhưng hoàng thượng lại một mực không chịu ra ý kiến, chính là bởi vì nghĩ tới Đồng gia. Nếu không phải buổi sáng nay, Đồng đại nhân bình luận như vậy, hoàng thượng đã sớm hạ chiếu rồi. . ." - Nói tới đây, cô ta ngược mắt nhìn chăm chăm nàng, chỉ trích oán trách nói: "Đồng đại nhân là cô cản trở tiền đồ của Nguyên Nguyên!"

Đồng Khanh nghe xong lời chỉ trích này, không nhanh không chậm nói: "Hoàng thượng nếu không phải cho rằng Đồng mỗ nói có lý, Người chịu nghe sao? Đậu tiểu thư có thời gian đến Đồng phủ nói chuyện phiếm, còn không bằng trở về tới luyện thật kỹ càng về uy nghi cùng đôn hậu nên có của hoàng hậu một quốc gia, chờ khi người đủ để ngồi trên hậu vị, không cần Đồng mỗ phản đối, hoàng thượng cũng sẽ sắc lập người làm hậu."

"Người là đang nói con gái đương triều Thừa Tướng Đậu Nguyên Nguyên ta không tư cách lên làm hoàng hậu sao?!" - Đậu Nguyên Nguyên nhất thời lật mặt, gò má phồng hồng một hồi xanh, một lúc lại trắng, trừng mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng hiện tại không muốn lãng phí thời gian để đối phó với một nữ nhân cả ngày muốn làm hoàng hậu, nhất là nữ nhân này thích đùa giỡn hay đổi lại còn hay giả bộ.

"Tiễn khách!" - Đồng Khanh phất tay áo cả giận nói.

"Đồng Uyển, được lắm! Phong thủy luân chuyển, đừng quên hiện tại nàng dâu mà Thái hậu coi trọng là ta - Đậu Nguyên Nguyên, không phải là người đâu! Người cho là tiền đề còn có thể bỏ ra từ Hoàng lăng đến làm chỗ dựa cho người sao?"

Đồng Khanh nổi giận gầm lên một tiếng: "Cút!"

Đậu Nguyên Nguyên một đôi mắt đẹp đầy tức giận trừng mắt nhìn nàng, một lát sau, chuyển dời ánh mắt đến cái giỏ điểm tâm cô ta mang theo, khoe miệng lại làm đầy lên một nụ cười lạnh quái dị, ngay sau đó xoay người rời khỏi Đồng phủ.

Đội cô ta bước ra khỏi cửa lớn, nha hoàn Hồng Ngọc của Đồng phủ lập tức cầm một bát muối đi ra ngoài, vẩy ở trước cửa, giễu cợt nói: "Hừ, hạ nhân! Dám chỉ trích đại thiếu gia của nhà ta, à không! Là tiểu tử, dám nói bậy tiểu thư nhà ta bây giờ đã già, trở về ăn cút đi, muốn làm hoàng hậu à, người nằm mơ đi!"

Đồng Khanh liếc mắt một cái lườm ra cửa, chau mày lại, thờ dãi nói: "Đậu Nguyên Nguyên này cũng không phải người dễ chọc, cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ!"

Thái hậu rõ ràng muốn cho Đậu tiểu thư lên làm con dâu, hoàng thượng rất có hiếu, chỉ cần Thái hậu căn dặn vài câu, nói không chừng, cô ta thật sự sẽ lên làm hoàng hậu.

"Sợ gì? Lần sau cô ta dám nữa đến, nô tì lấy chổi quét xua cô ta đi ra!" - Hồng Ngọc giương cây chổi trên tay, cả giận nói.

Đồng Khanh thờ dãi yếu ớt, nói: "Chỉ cần Thái hậu lập trường kiên định, hoàng thượng chắc chắn tiếp nhận, nếu như không có việc ngoài ý muốn, Đậu tiểu thư đã nắm trong tay hậu vị rồi!"

Hồng ngọc nghe xong, an ủi: "Tuy rằng hoàng thượng đều đã quên tất cả chuyện trước kia, nhưng Hồng Ngọc tin tưởng Người đối với cô chính là vẫn có tình nghĩa, tuy rằng không có trí nhớ của quá khứ, nhưng có lẽ cảm giác nhất định còn ở trong lòng, chưa tan đi, hoàng thượng nhất định sẽ chú ý đến cô và Đồng gia, sẽ không dễ dàng sắc lập Đậu thị đáng giận kia làm hoàng hậu!"

Đồng Khanh hồi tưởng tình hình hơi sớm tại cung Từ Ninh. Thái hậu tự mình chọn lựa hoàng hậu, nàng lại phê bình cô ta yếu mềm bất tài trước mặt mọi người, nàng cố ý chọc giận Thái hậu, để Thái hậu đuổi nàng ra khỏi cung Từ Ninh. Thái hậu kiên quyết ủng hộ Đậu Nguyên Nguyên, chỉ nổi bật lên thế yếu của nàng, đuổi nàng ra ngoài cửa cung, càng trợ giúp cho vai diễn bi thương của nàng. . . Diễn ~~Đàn Lê a~~ Quý Đôn, làm Thái hậu tức giận, do đó biểu diễn một màn tiết mục tình cảnh cút đi đây bi thương, để nàng bị đuổi ra Từ Ninh cung, bóng lưng khi rời đi thê lương đến hạng nào a, chân của nàng còn có ý ở bậc cửa hơi hơi vấp một cái. . . , một cái vấp chân này dễ dàng đánh tan lòng phòng bị của hoàng thượng tại lúc đó, khiến hoàng thượng mềm lòng, do đó sẽ nhớ tới Đồng gia.

Kế này quả nhiên có hiệu lực quá. . . bóng lưng cô đơn bi thương ấy rời đi, rung động trời lay chuyển đất, làm cho hoàng thượng bởi vì vậy mà động tâm tư, nhớ tới nàng, không có nhà ra đáp ứng Thái hậu.

Nếu như Thái hậu cứ kiên quyết, Hoàng thượng còn có thể nhớ tới Đồng gia trong bao lâu?

"Chỉ hy vọng như thế đi!" - Nàng rất không chắc chắn mà nói.

*

Chưa tới thời gian lên đèn hoa đăng, hoàng thượng quả nhiên hưng trí ngang nhiên giá lâm Đồng phủ, hân một thân cải trang gọn nhẹ, tay cầm quạt giấy, tuần mỹ vô cùng, ăn mặc đơn giản ngược lại làm cho hân thoát nhìn càng có vẻ lịch sự nho nhã, ngọc thụ lâm phong.

Đồng Khanh thay đổi quan phục, vẫn kiểu tóc nam nhân, đơn giản cầm lên một cây trâm ngọc trắng, vẫn cứ mặc áo dài nam nhân, cùng đi theo hoàng

thượng.

Tiểu An Từ nói, hoàng thượng muốn nhìn nữ nhân, hẳn đương nhiên là muốn nhìn xem các dạng nữ nhân khác nhau.

Con gái quý tộc là dạng được giáo dục tốt, cười giấu răng, nói chuyện thủ thủ thủ thủ, nữ nhân nơi phố chợ lại khác biệt. Nàng cùng hoàng thượng ngồi chung ở trong xe ngựa, hẳn nắm cây quạt vén lên rèm cửa sổ, chuyên chú xem vài nữ nhân ở bên giếng cấp nước lớn tiếng nói chuyện trêu đùa, làn da mặt đen, rất là bất ngờ.

"Nữ nhân bên ngoài cung đều thoải mái như thế sao ?" - Lư Lăng buông rèm cửa sổ, hỏi.

"Cô gái trong cung được dùng để hầu hạ Hoàng đế, nhiều quy củ, chú trọng lễ nghi, các cô gái ở ngoài cung chỉ dùng để làm việc sinh hoạt, tính cách tương đối tùy tiện !" - Nàng hồ hững, nói qua.

Tiểu An Từ hưng trí bừng bừng, nhanh chóng chen miệng nói: "Còn có một nơi mà nữ nhân chuyên môn dùng để hầu hạ các loại nam nhân !"

Lư Lăng nhẹ lay động quạt giấy, khoe miệng nổi lên tươi cười nói: "Trẫm hồi lâu chưa từng xuất cung, hôm nay muốn đi hiểu biết học hỏi, ái khanh đã an bày thỏa đáng chưa ?"

"Tiếp theo thần đã bao chỗ thuyền hoa, an bày vài vị mỹ nữ ca múa hát xướng, đêm nay hoàng thượng nhất định sẽ hết sức thoải mái mà về !" - Đồng Khanh bẩm báo, trong lòng đều là sự khôn ngoan không thôi. Nàng đường đường là Đại Tư Mã, tuy rằng bề ngoài hành vi quần là áo lụa (phóng túng), đối với việc sáng tác thơ dâm vui vẻ không gì không giỏi, không hay, nhưng dầu gì cũng là một quân là áo lụa cao cấp của triều đình nhà, nay vậy mà lư lạc theo đuôi làm cụ rùa đến cơ sự này, giúp hoàng thượng tranh cãi, việc này nếu truyền ra, bảo nàng làm thế nào còn có mặt mũi nào đứng ở giữa đám quần thần kia ? Sau này . . . Chỉ có thể lặng lẽ đứng ở phía sau cùng rồi.

Dạo này, quan càng cao càng không dễ lẫn lộn!

Nàng chỉ có thể tận lực giấu kín, che giấu cuộc vui, đêm nay mời tới các cô nương rất kín miệng, đến lúc đó để thuyền hoa đã đi rất xa, rồi xa huyên náo, việc nàng mang theo hoàng thượng ra ngoài vui đùa sẽ biến trở thành bí mật . . . Tuyệt đối sẽ không có người truyền ra.

Đối với thuyền hoa được bố trí, Lư Lăng lại có chút không vừa lòng, hẳn dùng quạt giấy vỗ vỗ đùi nói: "Bao cả thuyền hoa, khách đến chỉ có ba người chúng ta, trẫm phải làm thế nào thể nghiệm và quan sát dân tình a ?"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức phát huy bản lĩnh nịnh hót, vội vàng nịnh bợ nói: "Hoàng thượng ra ngoài xem nữ nhân. . . . Híc, à không! Là ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình, lúc nào trong lòng cũng mang thiên hạ, thật là minh quân có một không hai !"

Lư Lăng cũng sớm đã có chủ ý của bản thân, khép hồ để mắt, liếc Đồng Khanh nói: "Nghe nói văn nhân con đường làm quan không như ý, trong lúc đó thường xuyên ra vào tại tửu quán có lẽ là nơi Ngọa Hổ Tàng Long, cái gọi là biết dùng người mới được thiên hạ, trẫm muốn đi ngắm tửu quán một cái, ái khanh dẫn đường đi !"

Hóa ra, hoàng thượng không ưa nữ sắc. "Chỗ này cảnh xuân tươi đẹp", rõ ràng là bản thân Tiểu An Từ đưa ra cái chủ ý này thật ôi thôi.

Đồng Khanh nhất thời hiểu được, sắc mặt cũng sa sầm hơn.

Sĩ đồ không như ý, chính là người ở quan trường hòa đồng không lý tưởng. Những người tự cho là thanh cao, tự nhận là có tài nhưng không gặp thời, đối đương triều đình có nhiều phê phán, văn nhân thất ý thường xuyên hội tụ cùng một chỗ, sau lưng măng hoàng thượng giống như măng con chó.

Mang theo hoàng thượng bị văn nhân thất ý măng đi ra, còn không bằng mang theo hắn đi tầm hoa văn liễu để nữ nhân vây quanh, mũi cánh chuồn trên đầu nàng còn an toàn hơn một chút.

Trong kinh thành có tòa kỹ quán cao cấp bán nghệ không bán thân, tên gọi là Tri thư viện.

Viện này như danh tiếng, cô nương trong viện tuy rằng dung mạo không phải số một, nhưng lại là một người thông hiểu lễ nghĩa, tình thông cảm kỳ thư họa, không bồi ngủ, chỉ bồi Quý công tử cùng đám lão gia thường trà, thưởng tranh, chơi cờ, nói chuyện phiếm. . . . .

Chỗ này lịch sự tao nhã thật thích hợp để hoàng thượng đi trước.

Đồng Khanh lập tức bồi cười nói: "Khải bẩm hoàng thượng, trong kinh thành có một chỗ là Tri thư viện, quan lại quyền quý thường xuyên ra vào . . ."

Nói còn chưa nói xong, lập tức bị Tiểu An Từ lớn mật ngắt lời, gãi chà chà xát xát cái tay, bộ mặt gian nịnh hướng về phía hoàng thượng, hi hi cười nói: "Hoàng thượng thường ngày đa số là gặp quan lại quyền quý. Hôm nay khó mới được ra ngoài một chuyến, đương nhiên nhìn cái gì cũng khác lạ, Nghênh Xuân viện mới là Ngọa Hổ Tàng Long, văn nhân thất ý sẽ đi tới đó mua say, quan nhân phát đạt sẽ đi đến đó tiếp nạp những thứ dơ bẩn, người buồn bán nhỏ sẽ đến đó dồn hết sở trường, mua nhất thời khoan khoái, đây mới gọi là thể Diên Thọ Đan Lê Quý Đôn giới bao la rộng lớn, hoàng thượng muốn được nghe ý kiến của dân chúng, đương nhiên phải đi Nghênh Xuân viện kia !"

Lư Lăng nghe xong, lập tức nổi lên hứng trí, sáng khoái sai phái, nói: "Tiểu An Từ, dẹp đường đến Nghênh Xuân viện!"

"Vâng!"

Nghênh Xuân viện là kỹ viện lớn nhất trong kinh thành, kỹ hộ hồng bài oanh oanh yến yến, nhiều như cá diếc sang sông, lợi nhuận phi thường tốt, cũng là chỗ rỗng rần hỗn tạp.

Hoàng thượng ở lâu trong thâm cung, mặc dù sau khi khỏi bệnh liên tục nỗ lực tập võ, tạo dựng khí lực mạnh mẽ, lại nhìn đời chưa sâu, cũng hẳn đi tới Nghênh Xuân viện, không khỏi có vẻ mạo hiểm.

Đồng Khanh trốn mất trường Tiểu An Từ.

Ở dưới ánh mắt giết người của nàng, Tiểu An Từ run rẩy một lát, rồi mới vô cùng ủy khuất ngập ngừng nói ở bên tai nàng: "Ngành nghề nịnh thần này cạnh tranh thật là kịch liệt . . ." (đồng chí Tiểu An Từ này đáng yêu nhất truyện)

Không lâu sau, xe ngựa đã đến Nghênh Xuân viện.

Ở trên cửa lớn, Nghênh Xuân viện cao cao treo bài tử, vài cô nương trang điểm kiêu kiêu đang ở cửa nở nụ cười, đi đến nghênh đón, ngay ở cửa có thể nhìn thấy trong đại sảnh tiếng đàn sáo nhạc vang lên, sáu vũ kỹ đáng người vô cùng xinh đẹp đang nhẹ nhàng nhảy múa, khắp cả sảnh đường vỗ tay.

Lưu Lăng xuống xe ngựa, trông thấy thế cũng ngẩn ra, thấp giọng hỏi: "Nghênh Xuân Viện đúng là quán rượu tiệm cơm nổi tiếng hả?"

Hoàng thượng ở lâu trong thâm cung, căn bản không biết thế nào là thanh lâu kỹ hộ.

Tiểu An Từ lập tức bồi cười nói: "Là tửu quán, cũng là tiệm cơm !"

"Con gái trong tiệm cơm dân gian cũng thật nhiều nhĩ !" - Lưu Lăng cảm thấy mới lạ không thôi.

Gặp khách quý tới cửa, tú bà lập tức cười hi hi đi ra nghênh đón.

Tiểu An Từ với bộ dáng một kẻ quen đường thuộc lối, ồn ào: "Ghé lô tốt nhất, đưa lên toàn bộ món ăn nổi tiếng, hầu hạ thật tốt công tử nhà ta !"

Tú bà cấp tốc đánh giá Lưu Lăng vài cái, ả lấy năng lực chuyên nghiệp tích lũy được vài thập niên, cực chuẩn xác lại vừa nhanh chóng phán định đây là kẻ xuất thân phú quý, về ngoài có thể mời ra được, miệng cười cũng sắp rách ra đến nơi, rất là ân cần nói: "Khách quan đi theo ta !"

Chú thích:

[1] Sĩ đồ: con đường làm quan

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhất Thời Kích Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cường Dâm Không Thành (7)

Lưu Lăng tự nhiên phóng khoáng, nhẹ lay động chiếc quạt xếp, vung tay áo lên, cười nhẹ nhàng đi theo bà chủ lên lầu.

Đồng Khanh ở phía sau túm tay áo của Tiểu An Từ, thấp giọng hỏi: "Người đã tới đây rồi ?"

"Một thái giám quang lâm kỹ viện có biết bao nhiêu là chua xót hả ?" - Nghĩ đến mình chỉ có thể nhìn lại không thể chơi gái, Tiểu An Từ ầm chứa nước mắt, mong mỏi nhìn cả phòng ‘Yến gầy Hoàn mập’, người mùi son phấn thơm trong không khí mà thỏa mãn.

(Yến gầy Hoàn mập; Triệu Phi Yến nhà Hán rất gầy, Dương Ngọc Hoàn nhà Đường rất béo)

"Như vậy, người đất hoàng thượng tới nơi này làm cái gì hả ?"

Tiểu An Từ cười nói: "Đồng đại nhân! Cô quá lo lắng rồi, hoàng thượng sống trong thâm cung, chưa lấy vợ, không am hiểu chuyện nam nữ, Ngài tới nơi này thuần túy chẳng qua là bắt chọt ăn thức ăn dân gian, nếm nếm món ngon, Tiểu An Từ ta cũng chỉ là muốn tìm tòi hiểu biết kỹ hộ trong miệng tổng quản kê ra là như thế nào mà thôi, nhân cơ hội mở mang tầm mắt. . ." - Nói tới đây, đột nhiên lời nói xoay chuyển, lông mày nhíu nhíu vát cao cao, "Nghe nói, Đồng đại nhân cũng là một loại quần lụa (= ăn chơi) của triều đình, cô là khách quen thường tới các kỹ hộ lớn? Cô, một người con gái tới kỹ viện trong lòng cũng thấy chua xót chứ ? Nhìn nam nhân chơi gái có thích thú không ? Nói ra cô so với Tiểu An Từ ta còn kỳ quái hơn ?"

Đồng Khanh nhất thời ghen mấy tiếng, "Khụ khụ, Đồng Khanh làm quan tại triều, thỉnh thoảng cũng có giao tế xã giao, thỉnh thoảng cũng có tới !"

Đang khi nói chuyện, bà chủ đã dẫn bọn họ vào một bao sương xa hoa, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, lập tức bảy cô nương ăn diện được trang điểm

xinh đẹp đi vào trong bao sương, rất là chủ động nhảy vào trong ngực ôm ấp.

"Gia tới đây ~~~"- Các cô nương thanh lâu rất là chuyên nghiệp, liều chết cọt sát lên trên người Lưu Lăng và Đồng Khanh.

Đồng Khanh bình tĩnh vẩy vẩy tay áo, cô nương hầu hạ nàng có ánh mắt vô cùng tốt, thấy dung mạo giả gái thanh tú kia rõ ràng là đáng vẽ của kẻ đồng tính, liền rời rít chủ động lại gần về phía trên người Lưu Lăng.

Tiểu An Từ nguyên chỉ là muốn tìm hiểu kỹ hộ, để sau khi hồi cung khoe khoang khoác lác một phen, nay thấy các cô nương nhiệt tình đánh về phía hoàng thượng, lập tức ngăn cản, cười nói: "Các cô nương, hầu hạ công tử nhà ta dùng bữa đi thôi !"

Khách nhân kỹ hộ muôn hình muôn vẻ, cũng không phải tất cả đều là đồ háo sắc, có ít người chẳng qua là thuần túy tới thăm để biết, các cô nương đã sớm nhìn quen không trách, thấy bọn họ không có chút nào sắc tâm, liền cẩn thận hầu hạ dâng lên đồ ăn, bận rộn bóc tôm, gắp đồ ăn, rót rượu, nói đùa, hết sức làm cho khách nhân vui lòng.

Trong bao sương tiếng cười vui không ngừng, từ chấn song cửa sổ bao sương trên lầu nhìn ra ngoài, trong thanh lâu màn ca múa cũng đã trình diễn, một cảnh tượng phồn vinh, Lưu Lăng rất thỏa mãn giương lên nụ cười, nói: "Nay đi ra bên ngoài xem xét thật là phồn vinh như vậy, có thể nói là thịnh thế vinh hoa, thiên hạ thái bình. . . Trẫm, a, không, Bản công tử cảm giác sâu sắc vui mừng !"

Ở bên cạnh hầu hạ, Tiểu An Từ lập tức thay chủ tử châm một ly rượu, rất tròn chức trách của người hầu, nỗ lực tán dương hoàng thượng, nói: "Toàn bộ là dựa vào Đường Kim Thánh Thượng oai hùng thần minh, tận lực cai trị, nước ta mới có quốc vận hưng thịnh như thế!"

Cô nương áo tím ở bên cạnh Lưu Lăng nghe thấy, hai tay đang nâng lên bộ ngực đầy đặn kinh người, dịch chuyển một cái, cất giọng cười nói: "Nghênh Xuân viện làm ăn tốt cùng quốc vận hưng thịnh có cái quan hệ gì ? Chị em chúng tôi ở chỗ này nghỉ ngơi, làm ăn có được hay không, dựa vào là sắc đẹp, bán chính là nụ cười đậm đặc, con mẹ nó hoàng thượng cái rắm ý, nghe nói hần còn là một tên hôn quân đấy!"

Bị giáng chức thành hôn quân, Lưu Lăng giận không thể kiềm chế được, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Cần rờ!"

Lưu Lăng đang muốn phát cáu, lại bị Đồng Khanh nhanh một bước kéo lại, nàng thấp giọng khuyên nhủ: "Công tử, đừng quên thân phận, phải khiêm tốn, ngài một mình ra ngoài vui đùa, nếu truyền về trong nhà, chủ mẫu biết được sẽ rất tức giận !"

Nhắc tới Thái hậu, Lưu Lăng chịu đựng cơn giận, "Hừ" một tiếng, Tiểu An Từ lập tức đưa lên chén nhỏ rượu, cười nói: "Công tử, tĩnh tâm một chút chớ nóng, các cô nương ở chốn dân gian này nào hiểu được trị quốc khó khăn như thế nào, hoàng thượng cực khổ như thế nào chứ ?"

Cô nương áo tím hơi xem thường, cười duyên nói: "Hoàng thượng không cần đi ra ngoài xuất đầu lộ diện nuôi sống gia đình, ở trong hoàng cung hồ đồ sinh hoạt, làm một tên hôn quân cũng không có người nào dám nói lời ông tiếng ve với hần đâu, cực khổ chỗ nào chứ?"

Bị coi là hôn quân, Lưu Lăng trong lòng vốn bầy phần tức tám phần choáng, rồi lại cố kỵ Thái hậu, chỉ đành phải chịu đựng không được phát tác. Từ khi lên ngôi tới nay, hần tinh thần nghiêm chỉnh mưu tính cai trị, chuyên cần với tham chính, hiển nhiên là đáng vua sáng rồi, sao có thể nào lung tung chỉ trích hần là hôn quân được ? Dân chúng trăm họ đơn giản chính là hoa mắt ù tai, ngu muội hồ đồ, sự tình nhất định là không được rõ ràng. diendanlequydon.com . Xem ra, hần phải ra ám hiệu một chút với triều thần, để cho đám các thần tử cả ngày ăn không ngồi rồi làm nhiều thêm mấy thiên tấu chương khen ngợi bản thân hần một chút, để bách tính hiểu rõ ràng hần thánh minh lại cần chính đến mức nào.

Lúc này, lại thấy bà chủ mở miệng.

"Con gái ơi, câu này con sai rồi !" – Bà chủ vừa vặn đúng dịp mang rượu nóng mới để dâng lên, nghe thấy trong bao sương đang nghị luận về hoàng thượng, thân là lão bảo kiến thức rộng rãi lập tức phát biểu, chen miệng nói: "Ma ma ta lăn lộn bên ngoài đã lâu, hiểu biết nhiều chuyện tình, Nghênh Xuân viện người đến người đi, chuyện trong hoàng cung đã từng nghe nói không ít, Lý ma ma ta dám cam đoan, Đường Kim Thánh Thượng cũng không phải là hôn quân !"

Giọng nói bà chủ kiên định đúng là không để cho ai nghi ngờ.

Lưu Lăng nghe được, trong lòng vui mừng, nghĩ thầm Lý ma ma quả thật là người hiểu lý lẽ, đang muốn ban thưởng thật to một phen, đúng lúc này bà chủ rồi lại nói tiếp: "Hoàng thượng hần tuyệt đối không phải là hôn quân, trước giờ không hề hoài nghi hần là một Dâm Quân !"

Chúng cô nương nghe xong, cười vang nói: "Ma ma vừa nói nhầm rồi, hôn quân và dâm quân có chỗ nào khác biệt đâu ?"

"Khái niệm không giống nha!" – Bà chủ bùi môi nói: "Hôn quân chính là dân đen, sống hồ lý hồ đồ, dâm quân cấp bậc cao hơn một chút, hiểu được vui đùa hưởng thụ, còn có thể gian dâm phụ nữ. . ."

"Nói nhầm !" - Lưu Lăng cuối cùng cũng không nhịn được, mày kiếm nhướn chặt, đưa tay nặng nề vỗ lên trên bàn, cả giận nói: "Cần rờ! Hoàng thượng ngay cả hoàng hậu cũng còn chưa sắc lập, thậm chí không nạp Tần phi, ai dám nói xấu hần là dâm quân ?"

Lão bảo hất hất cái khăn lên, cười nói:Diễn đàn Lê Quý Đôn. "Công tử ơi, ngài là người vùng khác tới ư ? Trong kinh thành này, dân chúng ai cũng biết, hoàng thượng lúc trước còn chưa lên ngôi, khi đó vẫn còn là một Thái Tử Gia, thì nổi lên sắc tâm đối với Đồng gia cô nương tài mạo song tuyệt, ý đồ cưỡng gian chưa thành, cuối cùng ăn không được mỹ nhân, ngược lại ngã vào trong hồ, vì vậy bệnh nặng một phen đấy thôi, cái chuyện lúng túng này ầm ỹ sôi sùng sục, trong kinh thành không người nào là không biết đấy thôi !"

"Mụ nói nhầm !" - Lưu Lăng trách mắng, ngay sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Tiểu An Từ.

Hoàng thượng ngại với thân phận, tuyệt không thể ở ngoài tranh luận kịch liệt cùng với một người đàn bà, nếu truyền đi, đâu chỉ giảm giá trị, nói đơn giản chính là mất thân phận.

Tiểu An Từ lập tức phát huy bản lãnh nịnh thần, nhảy ra, san sẻ ưu phiền thay chủ thượng, hướng về phía bà chủ lớn tiếng mắng: "Mụ thối lắm! Rõ ràng là hoàng thượng bị Đồng tiểu thư cưỡng gian, hoàng thượng bị thảm suýt nữa bị cưỡng hiếp, ở dưới bàn tay dâm đảng của Đồng tiểu thư, ngài cắn chặt hàm răng, liều chết thủ thân như ngọc, vẫn là thà chết chứ không chịu khuất phục, sao ngược lại đã thành dâm quân rồi hả ?"

Lời nói vừa rơi xuống, các cô nương đã cười thành một đoàn rồi.

Bà chủ ôm bụng cười, nói: "Vị tiểu ca này thật thú vị, hoàng thượng bị cưỡng gian ư? Phải chăng là Hoàng thượng nắm chặt quần áo, khước mắt hàm chứa giọt lệ, cắn răng, kêu gào nói: nàng đừng tới đây! Nàng còn tới nữa, lão tử sẽ nhảy xuống ao, chết cho nàng xem !"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhất Thời Kịch Động, Hậu Quả Của Một Cuộc Cưỡng Dâm Không Thành (8)

Bà chủ ôm bụng cười, nói: "Vị tiểu ca này thật thú vị, hoàng thượng bị cưỡng gian ư? Phải chăng là Hoàng thượng nắm chặt quần áo, khước mắt hàm chứa giọt lệ, cắn răng, kêu gào nói: nàng đừng tới đây! Nàng còn tới nữa, lão tử sẽ nhảy xuống ao, chết cho nàng xem !"

Bà chủ diễn tấu vô cùng buồn cười, khiến cho mọi người cười phá lên.

"Hoàng thượng nếu thật sự là “gấp gáp che chim”, còn không tiếc nhảy vào ao tỏ rõ chí hướng, trình liệt như thế, ma ma ta thật sự là con mẹ nó không nhìn được vì hân mà cảm động rơi lệ, ca tụng một phen đó!"

Bà ta hất hất khăn tay lên, nói tiếp: "Nếu có may mắn gặp hoàng thượng, ma ma nhất định sẽ tận tình thương hân ta, gái già này bảo đảm sẽ rất ôn nhu tụt phăng cái giải khổ trình liệt của hân, rất ngưng ngừng xấu hổ ôm lấy mà ăn hân. . ."

"Ha ha ha ha ha Hmm!" - Chúng các cô nương cất tiếng cười to.

"Mụ chó có khinh bạc hoàng thượng!" - Tiểu An Từ vừa vội vừa tức, dậm chân, quay đầu nhìn Đồng Khanh, bức tức nói: "Hoàng thượng tuyệt đối trong sạch, chính là Đồng tiểu thư quá mức hung tàn, cô mau nói đi !?"

Đồng Khanh ho nhẹ mấy tiếng, cấp tốc che giấu lương tâm nói: "Hoàng thượng là người đàn ông, cửu ngũ chí tôn, sao có thể nào bị một người con gái bức gian chứ ?"

Đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận trước mặt mọi người, Đồng Uyển từng cưỡng gian hoàng thượng. Dân gian đồn đãi thái tử Lư Lãng cưỡng gian Đồng Uyển, dù thế nào cũng là suy đoán hợp lý đi.

Dân chúng quả nhiên cũng thật cơ trí.

"Cô, cô, cô ! Lại dám gài tang vật cho hoàng thượng, cô là lưu manh, cô thật con mẹ nó âm hiểm mà !" - Tiểu An Từ giận đến mức cà lăm.

Lư Lãng trầm mặt, vạn phần căm tức, trách mắng: "Hỗn trướng ! Hoàng thượng sao có thể nào bị bức gian hả ? Còn đâu là thể diện hả ?"

Tiểu An Từ nhướn mày, thanh âm buồn bức nói: "Nhưng mà, công tử ơi, hoàng thượng không thừa nhận bị con gái cưỡng gian, thì chính là Ngài ép gian nữ nhân, chẳng lẽ Người muốn hoàng thượng gánh chịu ô danh dâm quân sao?"

Bà chủ ha ha cười nói: "Hoàng thượng bị nữ nhân cưỡng gian, không phải là thành hôn quân sao? Dâm quân không làm được, lại biến thành hôn quân nữa nha!"

Nói xong, cùng chúng các cô nương lại cười.

Cưỡng gian mỹ nhân là dâm quân, bị mỹ nhân ép gian chính là hôn quân, vượt quá hai phía đều không phải là người.

Lư Lãng giận đến độ sắc mặt tái nhợt.

Đến tột cùng Đồng Uyển kia là người phương nào, vậy mà cứ như thế gieo họa cho hân?

Lúc này, bà chủ đang vui vẻ cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mắt hân không tốt, lập tức giảng hòa nói: "Ôi công tử, đàn bà chúng ta không hiểu chuyện trên

triều đình, quân hấn khi gió là hôn quân hay là dâm quân chứ ? Hoàng thượng như thế nào, đó là chuyện của Dương nữ hoàng hậu, nghe nói nàng ấy mất tích đã lâu, hoàng thượng không thể cùng số định là hoàng hậu ghép thành đôi, dẫn đến lời nói việc làm mất quy củ, thì có liên quan gì tới chúng ta? Hậu cung ra sao cũng không trọng yếu hơn son phấn nhan sắc nha!" -Diễn đàn Lê Quý Đôn. Nói xong, lập tức phát khẫn, cười nói: "Các cô nương, tận tình hầu hạ công tử, tháng này ma ma cho các con thêm tiền son phấn !"

Các cô nương nghe xong lập tức ân cần rót rượu a rót rượu, bóc hạt dưa a bóc hạt dưa, nói nói cười cười, biết bao sôi nổi, Lư Lãng thì buồn bực uống rượu, rất là rối rắm quanh quẩn trong vấn đề dâm quân cùng hôn quân, vật lộn với việc cưỡng gian và bị cưỡng gian.

Hắn nếu cưỡng gian con gái chính là dâm quân, nếu bị con gái cưỡng gian thì lại là hôn quân, bất luận sự thật là phía nào . . Diễn đàn Lê Quý Đôn. . . . đều nguy hiểm tới sự thánh minh của hắn mà.

Hắn rõ ràng chính là minh quân kia mà, vì sao dân chúng trăm họ không nhìn ra?

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng không mấy vui vẻ, rất hối hận vì mình nhất thời hiếu kỳ cùng chủ tử đi tới thanh lâu kỹ hộ, thế là ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Công tử, tối nay cảnh đêm không tệ, hay là chúng ta đi du thuyền đi ?"

Nên chuyển đổi một chút tâm tình.

Lư Lãng gio tay lên nói: "Vây đi du thuyền thôi!"

*

Ánh trăng sáng tỏ, gió mát nhẹ nhẹ.

Xe ngựa nhằm hướng bờ sông chậm rãi đi về phía trước, trong xe ngựa, Lư Lãng hiển nhiên không vui, hắn nhú chặt chân mảy, cầm lấy quạt giấy nhẹ nhàng gõ bập đui, một lúc lâu sau, ngước mắt hỏi: "Vừa rồi ở trong tửu quán nghe nói chuyện của dương nữ hoàng hậu ? Dương nữ ? Đó là có ý gì vậy ?"

Tiểu An Từ lập tức thừa lời, nói: "Nghe nói số trời đã định là hoàng hậu sinh vào thời giờ dương, dung mạo vô cùng tôn quý, mệnh cách đặc biệt quý, là mệnh cách hoàng hậu, dĩ nhiên bất tự của nàng vô cùng hợp với hoàng thượng, dân gian vì vậy truyền đi ồn ào huyền ảo, thậm chí có một vài thân sĩ nhân rồi nhiều năm qua liên tục vượt cấp quan viên địa phương để dâng tấu thư cho tiên đế, xin Ngài ấy đem người có mệnh trời hoàng hậu kia cho đón vào trong cung nuôi dưỡng, sau khi lớn lên sẽ gả cho thái tử, cũng chính là hoàng thượng ngài, tiên đế chỉ cười trừ, chuyện này cứ như thế không được giải quyết nữa rồi diendanlequydon.com!"

Lư Lãng nghe nói chuyện này, nhướn lông mày một cái, lạnh lùng nói: "Phụ hoàng anh minh, sao có thể nào chỉ tin những thứ chuyện dân gian vô căn cứ kia, tự nhiên không tỏ rõ ý kiến!"

Tiểu An Từ lặng lẽ liếc Đồng Khanh một cái, thấy nàng lộ ra bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, lập tức cười nói: "Chính là, năm đó, thời điểm Thái hậu vẫn là hoàng hậu, cũng nói như thế!"

Năm đó, trong lòng tiên đế đã có người nhắm vào vị trí thái tử phi, đương nhiên không xem đến lời dân gian đồn đãi.

Xe ngựa chậm chậm đi, đường đi qua con ngõ tắt của khu náo nhiệt, xuyên qua một con ngõ hẻm, bỗng dưng lại đột nhiên ngừng lại.

"Ồ, xe ngựa sao lại đột nhiên ngừng vậy ?" - Đồng Khanh nhanh chóng vén rèm cửa sổ lên, thăm dò hỏi.

Người đánh xe ngựa quay đầu nói: " Đường phía trước bị chặn lại, tiểu nhân xin bọn họ cho qua nhưng đối phương không chịu !"

Lư Lãng ngước mắt hỏi: "Là ai chặn đường ?"

"Đối phương hình như là gia đình Đậu phủ, ngoài miệng đang rêu rao, nói là tiểu thư Đậu gia cắt cử người, đang cấp phát bánh nướng cứu tế người nghèo, bảo chúng ta đi đường vòng, không nên gây trở ngại cho bọn họ làm việc thiện."

"Ồ, lại có chuyện như vậy sao ?" - Đồng Khanh cười lạnh nói. Cũng là lần đầu tiên nàng được nghe nói Đậu tiểu thư cứu tế người nghèo, việc hiếm lạ này có thể xảy ra ? Trời rơi xuống mưa lạnh rồi sao.

"Không bằng để vi thần đi xuống xem qua coi sao, nếu chỉ là cấp phát lương thực, sẽ xin bọn họ nhường một lối nhỏ, cũng có thể cho chúng ta đi qua !" - Đồng Khanh nói.

Lư Lãng thò đầu lộ ra ngoài xe ngựa, chỉ thấy mấy gia đình Đậu phủ phát bánh, cầm bánh đứng ở giữa đường ngựa lớn, một đồng dân chúng áo gai vây quanh, chen chúc cùng một chỗ, huyền ảo không ngừng, gây trở ngại đến đường ngựa đi, thật sự là bọn họ làm chặt cả hẻm ngõ.

Nếu người phát bánh chuyển tới đứng ở cạnh tường, để cho dân chúng xếp hàng nhận lấy, chẳng những có trật tự nề nếp, mà xe ngựa cũng có thể đi qua được.

"Đồng Khanh, người đi xuống xử lý đi !"

Đồng Khanh lập tức xuống xe ngựa, mất một chút thời gian, bấy giờ mới chen vào bên cạnh gia đình phát bánh, thờ dài nói: "Các vị đại ca, nếu muốn

phát bánh, sao không đến sát bên tường đi, để dân chúng xếp thành hàng ngũ, từng người một nhận lấy, như thế vừa dễ dàng lại có hiệu suất hơn chăng ?"

Gia đình kia liếc Đồng Khanh một cái, cũng lập tức dứt mấy chiếc bánh nướng cho nàng, cười nói: "Tướng mạo của công tử thật là tuấn tú, cho người nhiều thêm mấy chiếc bánh nướng, đây là phần thưởng của tiểu thư nhà chúng ta !"

Mấy chiếc bánh nướng dày cộm nặng nề cứng rắn nhét vào trong ngực của nàng, đột nhiên, một mùi Hạnh nhân nồng đậm xông tới, Đồng Khanh chợt cảm thấy một cơn hoảng hốt, cảm giác dạ dày thấy ghê tởm không hiểu nổi xông tới, đột nhiên thấy tim đập nhanh đến khó chịu, nàng theo bản năng đem toàn số bánh nướng trong ngực vứt trên mặt đất, thất thanh nói: "Mau! Đem toàn bộ những thứ ghê tởm này bỏ đi!"

Nàng đột nhiên thất sắc, trước mặt mọi người giật dừ đập bánh nướng, sau đó rút lui mấy bước.

Thanh âm huyền ảo tại hiện trường bỗng nhiên dừng lại.

Dân chúng há hốc miệng, kinh ngạc nhìn nàng giật dừ mớ bánh nướng với gia đình của Đậu phủ lương thiện, còn muốn vứt hết bánh nướng thiện tâm của tiểu thư Đậu gia ở trên mặt đất. . . .

"Vâng! Vâng! Công tử người đừng giận, người đừng phát hỏa, tiểu nhân sẽ khiêng đi !" - Gia đình thấy nàng nổi giận, lập tức cho mang bánh đi, chuyển đến bên tường.

Dân chúng rất không thân thiện nhìn nàng, vừa nghị luận rối rít, vừa đi theo mấy chiếc bánh được đòi đi.

Mùi vị Hạnh nhân đi xa, lúc này nàng mới phục hồi lại tinh thần, bồi rồi xoa nhẹ cái trán nhăn lại.

Lúc này, Tiểu An Tử chạy tới, nhướn mày nói: "Đồng đại nhân, cô đang có chuyện gì xảy ra vậy ? Cũng chỉ là nói yêu cầu bọn họ để cho đi qua, sao cô có thể vứt bánh của người ta được ? Hoàng thượng ở trong xe nhìn thấy, không cao hứng lắm đâu, cả khuôn mặt của ngài ấy đều vẹo cả đi rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tứ Hôn (1)

Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời âm trầm xuống, nàng đến tột cùng là bị sao vậy ? Tại sao lại cực kỳ bài xích đối với mùi vị bánh nướng ? Thậm chí cảm thấy tinh thần hoảng hốt? Nổi cơn thịnh nộ bùng lên?

Tiểu An Tử nói tiếp: "Vây là đã mở đường rồi, chúng ta cũng đi mau đi !"

Hai người liền nhanh chóng lên xe ngựa, từ từ rời đi.

Ở cách đó không xa, trong góc tối âm u có hai bóng dáng mảnh mai ẩn núp, lặng lẽ nhìn hết thấy sự việc đã phát sinh. [.diendanlequydon.com](http://diendanlequydon.com).

"Tiểu thư, Đồng Tư Mã kia người thấy được mùi vị hạnh nhân, quả thật phát điên rồi !"

"Hừ, nàng ta ăn điểm tâm do ta làm, thêm vào chút vị hạnh nhân nồng đậm sẽ dẫn phát được tính, ta không tin nàng ta sẽ không luống cuống trước mặt hoàng thượng, bánh nướng mà ta dùng để cứu tế dân chúng, nàng lại lấy ra nện trên đất, hiện tại hoàng thượng nhất định sẽ cho là Đồng Khanh nàng ta cố ý gây sự với Đậu Nguyên Nguyên, làm trò trước mặt Thái hậu, nàng ta có thể lấy lui làm tiến, khiến cho hoàng thượng mềm lòng, ta chẳng lẽ sẽ bị đòn suông sao?"

"Đồng Tư Mã kia vốn thông minh hơn người, trong ngày thường khiến lão gia chịu không ít buồn bực thua thiệt, tiểu thư cô có thể thông minh hơn so với nàng, ai có thể ngờ tới cái giờ điểm tâm mà cô đưa đến Đồng phủ có trộn lẫn thứ gì trong đó, không có vị hạnh nhân phối hợp dẫn phát được tính, Đồng Tư Mã dù có muốn tra cũng tra không ra được, chiều này thật là cao nha!"

"Thái hậu nhằm vào Đậu Nguyên Nguyên ta làm con dâu, có thể nào để cho nàng ta phá hư được ? Không một ai có thể cướp đi vị trí hoàng hậu của ta !" - Dứt lời, cô ta từ trong tay áo lấy ra một túi bạc, dặn dò nói: "Cầm những nén bạc này đi khen thưởng đi, cho tên đánh xe ngựa kia nhiều hơn một chút, nói cho bọn hắn biết, Đậu Nguyên Nguyên ta tuyệt sẽ không bạc đãi bất luận kẻ nào giúp ta làm việc diendanlequydon.com !"

"Dạ !"

*

Gió đêm nhẹ nhàng, sắc đêm sáng tỏ, một vòng trăng sáng treo trên không trung cao vợi, chiếc thuyền hoa xa hoa dọc theo nước trên sông chậm rãi đi tới, nước sông vuốt ve thân thuyền, phát ra tiếng vang vỗ ồm ộp.

Trong thuyền hoa, ca kỹ nhẹ ôm tỳ bà chậm chậm gảy, tiếng ca duyên dáng tràn ngập quán quanh bên tai.

Đã quá ba tuần rượu (1), Lư Lãng nửa nằm ở trên giường êm, giờ bình đựng rượu hướng về phía trắng sáng mời cạn chén, thừa dịp hứng rượu đang lúc nồng, nhẹ nhàng cười nói: "Mẫu hậu thích Đậu tiểu thư, ở trước mặt trẫm đã nhắc tới nhiều lần, vì vậy, trẫm tính sắc lập nàng ấy làm hoàng hậu. . . diendanlequydon.com" - Nói tới đây liền dừng lại một chút, đem mâu quang dời đến trên người Đồng Khanh, chậm rãi mở miệng nói: "Trẫm biết bây giờ ngươi đang lo lắng những thứ gì, chẳng qua là sợ Đậu gia từ nay về sau thế lực như lên trời, thừa cơ khi dễ nhà họ Đồng, cho nên trẫm suy nghĩ thật lâu, trẫm nếu muốn sắc lập Đậu thị, trước tiên sẽ thay ngươi an bài cho Đồng gia một mối hôn sự thật tốt mới được, ngự muội công chúa Trường An năm nay đã 16, trẫm tính đem nàng gả vào Đồng gia của ngươi, ái khanh ngươi cho rằng như thế nào?"

Đồng Khanh nghe xong, trong lòng trầm nghĩ, chuyện náo loạn ở ngô hẻm mới vừa rồi quả thật đã làm cho hoàng thượng hạ quyết tâm định sắc lập Đậu thị làm hậu rồi, nàng bình tĩnh tập trung tinh thần, lập tức tiến lên quỳ lạy, không nhanh không chậm nói: "Tạ ơn hoàng thượng ban hôn, nhưng thân đệ Đồng Chiêu năm nay mới bảy tuổi rưỡi, so với công chúa tuổi chênh lệch quá nhiều, thân lo lắng sẽ làm chậm trễ tuổi thanh xuân của công chúa!"

Lư Lãng híp nửa mắt, nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói: "Ai nói trẫm tính toán đem em gái gả cho một đứa bé hả ? Trẫm tính toán là đem em gái yêu gả cho ngươi, cho đời Đồng Khanh ngươi làm Phò mã nha, ái khanh một khi trở thành em rể trẫm, là Phò mã của một nước, có ai còn dám khi dễ dòng họ Đồng thị của ngươi nữa hả?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hoàng thượng, há miệng, về mặt kinh ngạc.

Tiểu An Từ lập tức thay hoàng thượng đổi chén nhỏ trà đặc, ghé vào lỗ tai hân thấp giọng nói: "Hoàng thượng, người uống nhiều rượu rồi, vừa nãy đã nói Đồng Khanh là một phụ nữ rồi, nàng ấy vạn lần không thể cưới công chúa nha !"

Hoàng thượng nghe, rượu cơ hồ tỉnh một nửa, nhẹ giọng ngạc nhiên: "Ai ôi, trẫm nhất thời vừa quên đi !" - Ngay sau đó nặn ra một cái nhăn trán, ngược mắt nhìn thấy Đồng Khanh, nhủ mảy, thấp giọng nói: "Trẫm chưa từng thấy qua dáng vẻ nữ nhân của nàng, trên triều khi trông thấy luôn là trong đám chúng quần thần, bất tri bất giác luôn đem nàng trở thành nam nhân. . . diendanlequydon.com. Nói thật, kỳ thật thì trẫm trước nay vẫn cho là, có lẽ đúng như lời đồn đãi, Đồng Khanh thật sự là đàn ông, vì xuất sĩ làm quan, liền mạo danh trường nữ của Đồng gia, thế thân nàng ấy ra làm quan, Đồng Khanh mặc dù là thân nam nhi, trên danh nghĩa hân lại là nữ nhân, có danh nghĩa nữ nhân, vậy không thể đem một nữ nhân khác gả cho hân được rồi. . . . . !"

Con người Tiểu An Từ xoay tròn vòng vòng , lập tức có chú ý, gã liếc Đồng Khanh một cái, hướng về phía hoàng thượng thấp giọng nói: "Hoàng thượng nghĩ sắc lập Đậu thị làm hậu, rồi lại lo lắng đến Đồng gia, Tiểu An Từ cũng có ý nghĩ này, sao không để cho hai họ Vệ, Đồng làm đám hỏi đi, kể từ đó, hoàng thượng sẽ không cần lo lắng về Đồng gia nữa !"

"Họ Vệ, họ Vệ nhà mẹ đẻ của mẫu hậu trẫm ?" - Hoàng thượng nhủ mảy, nói: "Có ai thích hợp?"

"Con trai trưởng Vệ Vũ Hậu là Vệ Sùng Văn !" - Tiểu An Từ nhắc nhở: "Hai ngày này vừa mới từ biên cương triệu hồi về kinh thành, bởi vì thường xuyên trông coi quân sự ở biên thành, cho nên trong việc hôn sự vẫn bỏ lỡ, đến nay còn chưa lấy vợ, trong lòng Thái hậu vẫn nhớ tới chuyện này, đang định thay hân tìm lương phối, nhà họ Đồng cũng là danh môn vọng tộc, hai nhà đủ để xứng đôi !"

Lư Lãng nghe xong trong chốc lát khê thờ dài, anh họ Sùng Văn không chỉ oai hùng tuấn tú, hữu dũng hữu mưu, còn có nhà to nghiệp lớn, địa vị là hoàng thân quốc thích, đúng là lương phối rất tốt. Hân ngược mắt nhìn về phía Đồng Khanh, từ từ mở miệng nói: "Ái khanh à, trẫm cho phép cưới. . . . A, không, trẫm cho phép làm đám hỏi cùng nhà họ Vệ, ngươi có bằng lòng hay không?"

Nói xong, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Đồng Khanh một thân trang phục nam tử, lại nghĩ tới bộ dáng Vệ Sùng Văn một thân quân trang oai hùng, đem hai người phối hợp, trong đầu rớt cuộc lóe ra cái từ <đồng tính="> kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy không quá thoải mái, một cục vướng nghẹn nói không ra.

Đột nhiên hôn sự tới lại làm cho Đồng Khanh thực tại sợ run trong chốc lát.

Hoàng thượng mau chóng đem nàng gả đi, hồi tưởng lại phần tình cảm thanh mai trúc mã dĩ vãng của hai người, trong lòng Đồng Khanh không khỏi một hồi chua xót, cũng rất hiểu ý tốt của hoàng thượng, sự thất ý trôi qua dưới đáy mắt rồi biến mất, thay vào đó là một sự kiên cường, nàng lập tức tiến lên trước quỳ lạy, cúi thấp dập đầu xuống đất, tựa đầu đặt ở trên sàn nhà, từ từ mở miệng nói: "Tạ ơn bệ hạ ban cho cưới, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Tốt, tốt! Ái khanh bình thân !" - Lư Lãng gật đầu, nâng chén cười nói: "Tới đây nào, theo trẫm uống chút rượu, tối nay ánh trăng vừa đẹp, trăng sáng in trên sông nước, bên tai mỹ nhân đánh đàn, cỡ nào là thích ý chứ, tối nay vua tôi chúng ta không say không về !"

"Vi thần tuân chỉ !" - Đồng Khanh đứng dậy, thờ dài, sau đó trở lại chỗ ngồi.

Tiểu An Từ rót ly rượu đưa cho Đồng Khanh, rất là đặc ý cười nói: "Đồng đại nhân, hoàng thượng vì nhà họ Đồng của cô đúng là để tâm cực khổ mà, nhà họ Vệ nhà to thế lớn, còn là hoàng thân quốc thích nữa chứ, Vệ Sùng Văn tương lai sẽ còn được tập tước (2), có cái núi dựa nhà họ Vệ này, sau này cô cũng không cần khổ cực như vậy nữa rồi !" - Nói xong, lợi dụng thừa dịp rót rượu, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Thật ra thì, ngày đó Vệ tướng quân vào cung, đã nói với Thái hậu muốn cô, Tiểu An Từ ta bất quá là thuận nước đẩy thuyền, hoàng thượng cưới Đậu tiểu thư, cô gả cho Vệ Sùng Văn, chính là ý của Thái hậu, cử động lần này tất cả đều vui vẻ, cô cũng đừng nhớ cái đã qua nữa. . . . . Những thứ chuyện khi còn bé kia hoàng thượng đã sớm quên mất một hai hết sạch rồi !"

"Quá khứ là cái gì ? Ta cũng đã một hai quên hết sạch rồi, nam cưới nữ gả, tất cả đều vui vẻ, đúng vậy, quả thật là như thế !" - Đồng Khanh khổ sở cười nhẹ một tiếng, nâng chén nói: "An công công, Đồng Khanh cũng mời ngươi, tối nay không say không về !"

Chú thích:

(1) tuần trà, tuần rượu: mỗi 1 lần cho nước nóng vào ấm trà và rót ra các cốc mời mọi người được gọi là 1 tuần trà, sau 3 lần cho nước nóng vào ấm trà thì phải pha 1 bình trà mới. Tương tự khi rót vào ly rượu hết 1 vòng người trên bàn rượu được gọi là 1 tuần rượu)

(2) tập tước: ngày xưa các nhà quan lại có họ hàng với vua chúa hoặc các công thần dựng nước sẽ được ban ân huệ cho con trai thừa kế tước hiệu địa vị của cha ông, tiếp tục làm quan trong triều mà không cần thi cử

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tứ Hôn(2)

Đồng Khanh chậm rãi mở hai mắt ra, nhòm dậy ngồi ở trên giường một lúc mà cảm thấy tim đập mạnh, trong đầu óc đều là một mảnh hỗn độn, cảm giác thật giống như một giấc chiêm bao không thành thật, ngược mắt nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng, trên nhánh cây có hai con chim nhỏ đang đậu, không ngừng hót lên.

"Đại thiếu gia, người rốt cục đã tỉnh rồi !" - Nghe thấy động tĩnh trong nhà, Hồng Ngọc cầm một bình trà nóng đi vào, cười nói: "Người đã say ba ngày rồi đấy, người rất ít khi say đến như vậy, làm cho di Triệu rất căng thẳng đặc biệt tìm đại phu đến xem, đại phu nói người là say như chết thôi, chờ mùi rượu trong cơ thể tản bớt đi, đương nhiên sẽ hồi tỉnh lại!"

Lúc này Đồng Khanh mới nhớ tới chuyện ở trên chiếc thuyền hoa, đêm đó không biết làm sao vậy mà uống hết vài vò rượu.

Nàng day trán một cái, ngược mắt hỏi: "Chiêu đệ đâu rồi?"

Hồng Ngọc giúp nàng pha một ly trà đặc, đưa tới, cười nói: "Tiểu thiếu gia từ sáng sớm đã đi theo Triệu quản gia ra ngoài rồi !"

Đồng Khanh uống một hơi cạn sạch ly trà cầm trong tay, Hồng Ngọc hầu hạ nàng đứng dậy thay quần áo, "Đại thiếu gia, còn có một sự kiện, trong cung đưa tới đạo thánh chỉ .Di•ễnđànL•êQuýĐ•ôn. ."

Lúc này, ngoài phòng đột nhiên có tiếng quát trách móc.

"Thôi ngay! Cái gì mà đại thiếu gia, phải gọi là tiểu thư. Cả ngày diên loan đảo phượng, suốt ngày kêu loạn lên, đều do các cô gọi thành nam nhân ! Mái cũng sắp biến thành trống rồi đấy nhì? Không nghe thấy lời đồn đại sao? Người ở bên ngoài thật sự cho rằng Đồng Tư Mã là một nam nhân đấy !" – Từ ngoài phòng truyền đến tiếng hờn dỗi, trong chốc lát đã thấy di Triệu giương nụ cười, dẫn theo mấy kẻ dưới đang cầm mười mấy xấp tơ lụa đi tới.

Đồng Khanh vội vàng nghênh đón, cười nói: "Di, Chiêu đệ còn nhỏ, không để cho nó ở trong phòng học, sao lại để cho nó đi theo Triệu quản gia ra ngoài vậy?"

Di Triệu vốn là người hầu nữ nhà họ Đồng, bởi vì Đồng lão Tư Mã nhiều năm không có con trai, bèn thu nhận bà làm thiếp thất, một năm sau liền thuận lợi sanh hạ đứa con trai Đồng Chiêu, Triệu quản gia chính là anh em ruột của bà.

Di Triệu cười nói: "Con trai không giống với khuê nữ, không thể cả ngày đặt ở trong nhà sủng ái, khi lão gia còn sống cũng không thích mọi người sủng ái Chiêu nhi, cứ để cho nó đi lại tứ xứ, tăng thêm kiến thức, chuẩn bị tương lai đón nhận gia nghiệp nhà họ Đồng, cô cũng đã gánh đỡ Đồng gia quá lâu rồi, không công gánh lấy sự sai lầm mấy năm nay, hôm qua trong cung đưa tới một đạo thánh chỉ ban hôn, hoàng thượng chỉ hôn cô cho Đại thiếu gia nhà họ Vệ rồi, cứ tưởng rằng cả đời này của Uyển Nhi phải đảm nhiệm vị trí của một người đàn ông, cũng không thể nào lập gia đình được. . . ." - vừa nói đến đã nghẹn ngào, "Trước khi chết , lão gia túm lấy tay tiên đế, chảy nước mắt nói, Chiêu nhi còn nhỏ, chống đỡ không nổi Đồng gia, ông muốn để cho Uyển Nhi trở thành con trai, đón nhận y bát của ông ấy, cứ như vậy làm cô bị mai một dần mà. . . .Di•ễnđànL•êQuýĐ•ôn. . Rõ ràng là khuê nữ, sao lại có thể bắt cô gắng gượng mặc vào quan phục, đi tới triều đình làm một nam nhân chứ ?"

Đồng Khanh an ủi: "Cha đột nhiên bị giết hại, Chiêu đệ còn nhỏ tuổi, Đồng gia vẫn cần phải có người vực dậy, nếu Đồng gia suy sụp rồi sẽ có bao nhiêu người bị liên lụy chứ ? Cha cũng là bất đắc dĩ thôi, di đừng nên trách ông !"

Nói tới chuyện đã trải qua, di Triệu rất thương tâm nói: "Uyển Nhi đẹp đẽ như thế này, tài tình như vậy, ngay cả chính tiên đế cũng thừa nhận cô đấy thôi, sở phúc ghi chép thế nào mà lại không được làm hoàng hậu chứ, ban đầu nếu cô thuận lợi gả cho thái tử, nhất định lão gia sẽ không cường bức cô gánh vác gia nghiệp của Đồng gia đâu, có một hoàng hậu trong cung chống đỡ, còn sợ Đồng gia suy sụp sao ?"

Về chuyện này, Đồng Khanh đã sớm thấy thoải mái. Khi nàng còn bé từng gặp một hòa thượng, hòa thượng kia nói với nàng, tương lai nàng sẽ gả cho một nam nhân gia thế hiển hách, làm cho địa vị của nàng vô cùng tôn quý, nàng đã nói tương lai nàng nhất định là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, hòa thượng kia nhưng lại như chém đinh chặt sắt nói cho nàng biết, nàng không có số mệnh hoàng hậu, không làm được hoàng hậu.

Hiện giờ, quả nhiên là ứng nghiệm.

Lúc này, Hồng Ngọc lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, nàng ấy vừa giúp đỡ đem tơ lụa mang đến trên bàn, vừa nói: "Từng có một hòa thượng thối chảnh rằng tiểu thư không có số mạng hoàng hậu, hiện nay, đúng là bị cái mồm quạ đen kia nói trúng !"

Đi theo di Triệu bước vào, Lý ma ma nghe được, không nhịn nổi chen miệng nói: "Hòa thượng kia nói, năm đó, phu nhân còn không chịu tin đâu, cả đế đô, có ai không biết là tiểu thư nhà chúng ta được tiên đề rất ưa thích chứ, còn nói rõ muốn chỉ hôn cho thái tử gia, ngay cả chuyện dương nữ hoàng hậu được dân gian truyền âm ỹ, ông ta cũng chỉ cười trừ, không trả lời dứt khoát đấy thôi !"

Hồng Ngọc vuốt cằm nói: "Sự kiện kia nói ra cũng kỳ quái, nghe nói là dương nữ sinh vào giờ dương, ngày dương, tại vùng đất dương khí, ngày đó khi mới ra đời ráng mây đỏ chiếu sáng đầy trời trên nóc nhà nàng ấy, khiến người ta riu rít bàn tán kinh ngạc, kỳ lạ nhất là lại ngâm ngọc mà sinh ra đời, từ trong bụng mẹ mang theo một khối hồng ngọc đỏ búng chui ra ngoài, chuyện này quả mức kỳ lạ, vì vậy dẫn đến một đồng những thuật sĩ nghe tin tiến đến để trông thấy tên tiểu nữ oa nổi danh kia, bất luận là xem tướng mạo hoặc là sờ cốt (1), những đám người dị sĩ kia tất cả đều cùng nói giống nhau, đều nói nàng ấy là xương cốt thanh kỳ, về mặt phú quý, quý không thể nói hết, có số mệnh hoàng hậu, nhà họ Lâm vốn chính là vọng tộc tại Giang Nam, nhà sĩ tộc nhưng bởi vì tổ tiên phạm vào án tử bị bãi miễn chức quan, từ đó gia đạo dần dần xuống dốc, có thể sinh ra bé nữ mang số mệnh phú quý giáng thế, cũng coi như có hi vọng rồi, nào ai biết được năm ấy khi cô bé mười lăm tuổi, một trận hỏa hoạn lớn khiến đất tổ Lâm gia cháy sạch trơn, dương nữ hoàng hậu trong truyền thuyết kia từ đó không biết tung tích. . . Di●ểndânL●êQuýĐ●ôn. . ."

"Cho nên nói vị tiểu thư nhà họ Lâm kia đâu có phải là mệnh hoàng hậu đâu !" – di Triệu hơi khinh thường nói: "Cô nhớ tới những thứ chuyện hoang đường vô lý kia làm cái gì?"

"Tôi thay tiểu thư nhớ tới thôi mà. . . . ." - Hồng Ngọc Phi nhanh liếc nhìn Đồng Khanh một cái, rất chột dạ ô a một tiếng nói: "Bây giờ thì không nhớ tới nữa rồi, Vệ gia cũng rất tốt, nói thế nào cũng là nhà mẹ đẻ của Hoàng thái hậu, nhất định cũng có được sự bao bọc của Thái hậu, hơn nữa nói ra thì cũng có nhiều người nhà họ Vệ được phong hậu, thế lực so ra cũng không kém người ta !"

"Đúng, đúng, làm hoàng hậu có cái gì tốt chứ?" - Lý ma ma "Xi" một tiếng nói: "Hoàng hậu vào cung thật sự có thể nhận được sự sủng ái của trượng phu sao ? Có Hoàng đế nào ngủ trên long sàng không ít đi mấy Tàn phi đây ? Một đám nữ nhân vào trong cung, một đám nữ nhân vì bò lên long sàng, đều phải làm đến độ nàng chết ta sống, đem hết thân thủ đoạn hung tàn tranh đoạt sủng ái, sau đó cả đám đều biến thành kẻ tội tệ! Trong hậu cung của Hoàng đế thế là nuôi một đồng tiện nhân, tiểu thư không vào cung vẫn là tốt nhất !"

Hồng Ngọc cười nói: "Nói như vậy thôi, làm hoàng hậu cũng có chỗ tốt, ít nhất nàng ấy có thể ở hậu cung lớn tiếng thét lên: ‘Lũ tiện nhân còn không mau cút đi tới đây hầu hạ Bồn cung?’, hoàng hậu chính là chủ tử của đám tiện nhân, là tiện nhân trong tiện nhân, là người để tiện vô địch thiên hạ, hoàng hậu muốn ổn định ngôi chủ vị hậu cung, cần phải là kẻ để tiện nhất. . . . ."

Lúc này, Lý ma ma nghe thấy, hứng thú nổi lên, lại định diễn cảnh cung nhân đi tới, bà ấy đáng người có da có thịt (mập mập) hướng về phía Hồng Ngọc cúi người thì lễ, lộ ra bộ dáng gian nhỉnh, "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, cái con tiểu tiện nhân mới vừa vào cung kia lên mạng Long thai rồi, thừa dịp hoàng thượng còn không biết chuyện. . . Nên đánh hay là nên để lại ạ ?"

Hồng Ngọc không để chậm trễ, cô nàng nhanh chóng nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói: "Tiểu tiện nhân này gắt gao quẩn lấy hoàng thượng, Bồn cung khó chịu ả đã lâu, mau đưa một chén hoa hồng và một bình rượu độc qua cho ả, để cho tự ả chọn, muốn nạo thai hay là muốn chết!"

Lý ma ma lộ ra nụ cười nham hiểm, nói: "Không bằng để cho tiểu tiện nhân kia uống xong hoa hồng, rồi sau đó lại rót cho ả uống rượu độc đi ?"

Hồng Ngọc liếc xéo bà ấy một cái, vẻ mặt ác độc, cắn răng nói: "Nên dứt khoát một chút, đem hoa hồng trộn chung cùng rượu độc, hòa thành một vị, rót cho ả uống, để cho ả nếm thử kết quả đắng đối nghịch với bản cung !"

Lý ma ma cười gian nấy tiếng, "Đúng ha ha. . . . . Hoàng hậu anh minh !"

Hai người đang diễn hăng say, di Triệu đột nhiên nhẹ bài xích một tiếng: "Thật là hai kẻ ngu ngốc !"

Nghe vậy, Hồng Ngọc và Lý ma ma đồng thời lớn tiếng cười vang.

"Không nói chuyện này nữa !" - Đồng Khanh cười nhẹ như mây gió thoảng qua, nói: "Đi mang theo tơ lụa tới đây, chắc là muốn may bộ đồ mới hả ?"

Nhắc tới hôn sự cùng Vệ phủ, vẻ lo lắng của di Triệu nhất thời bay hết, trên mặt chất đầy nụ cười, nói: "Thánh chỉ đã hạ, rất nhanh cô sẽ phải lập gia đình rồi, phải làm mười mấy bộ quần áo khoác mới mang đến nhà chồng, đừng làm mất thể diện cha của cô. Mau! Tới chọn một cái, chúng ta nên chọn hoa văn màu sắc có chút hi khí !"

Sau nửa canh giờ, di Triệu mặt nở đầy nụ cười mang theo tơ lụa đã được tuyển chọn rồi đi.

Trong phòng nhất thời trở lại thanh tĩnh.

Đồng Khanh uống một ngụm trà đặc, giải trừ mùi rượu còn sót lại, Hồng Ngọc thấy nàng cầm ly trà nhỏ trống trơn, liền cầm lấy ấm nước từ trên lò, đổ thêm nước nóng cho nàng, động tác của nàng ấy vẫn như thường lệ, nhưng vẻ mặt lại khác thường, lộ ra dáng vẻ muốn nói mà lại thôi.

"Nói đi !" - Đồng Khanh ngay cả đầu cũng không ngẩng, buông xuống ly trà nhỏ trong tay.

"Lão gia lúc còn ở trên triều thường xuyên không hợp với Đậu thừa tướng. Đồng, Đậu hai nhà kết thù kết oán đã lâu, có thể nói là kẻ thù truyền kiếp rồi, tiểu thư Đậu gia lần trước tới quý phủ, Hồng Ngọc đã biết cô ta kiêu căng lớn lối đến độ nào, Đậu tiểu thư mà làm hoàng hậu, Đậu gia sẽ càng được thế

vênh váo không ai bì nổi, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nhà họ Đông chúng ta . . . ." – cô nàng cắn cắn răng nói: "Mặc dù chúng ta kết thân với nhà mẹ đẻ của Thái hậu, gần cạnh Thái hậu, nhưng xét về lâu dài, cũng không ổn định, Đậu tiểu thư là hoàng hậu, tương lai sẽ sinh hạ thái tử, thái tử lên ngôi, đến lúc đó Đông gia còn có đường sống sao?"

"Chuyện này phải mất bao lâu về sau chứ hả ? Hoàng thượng hãy còn trẻ, Long thể khoẻ mạnh, Đậu thừa tướng đã già nua, mấy chục năm sau này Đậu lão tặc kia đâu có thể tạo thành uy hiếp gì đối với Đông gia hả ? Em quá buồn lo vô có rồi !"

"Dù chưa xảy ra nhưng cũng phải đề phòng ! Huệ Đế không phải là bất thành linh liên bằng hà, mất sớm khi còn tráng niên sao ? Tiên đế hưởng thọ cũng không quá dài, người ta là thiên tử cao quý, nói không thì sẽ là không sao, chuyện sống chết đó có liên quan đến năm tháng sao ?" – Nàng ấy ngừng lại một chút, nghiêm nghị nói: "Em có chủ ý, sao chúng ta không phái người đi tìm kiếm cái vị dương nữ hoàng hậu mất tích đã lâu kia ? Nói không chừng nàng ấy thật có thiên mệnh, tin đồn nàng là mạng hoàng hậu, bằng vào dương nữ thiên mệnh, Đậu tiểu thư còn có thể ổn định hậu vị được sao. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, bản thân bị Đông Khanh cắt ngang: "Nếu nàng ấy thật sự là thiên mệnh hoàng hậu, lúc cần, sẽ xuất hiện một cách tự nhiên thôi, nếu nàng ấy không phải, cho dù tìm được nàng ấy cũng không làm nên chuyện gì, không chỉ có uổng phí công sức, ngược lại còn có thể bị Thái hậu và hoàng thượng hoài nghi Đông Khanh ta bụng dạ khó lường, bỗng nhắm trúng một thân tình. Về chuyện trên triều, ta tự có ý nghĩ, em đừng quá quá quan tâm !"

Dứt lời, nàng chuyển đến trang trước đài, phân phó: "Mang nước vào đi, để cho ta rửa mặt thôi !"

"Dạ !" - Hồng Ngọc không nói thêm gì nữa, nhún người thi lễ.

Trong phòng một hồi bận rộn, Đông Khanh sau khi rửa mặt, liền đi đến bàn trang điểm, đang định chải lại búi tóc, lúc này lại liếc thấy trên bàn trang điểm có hộp gấm mà ngày hôm trước nàng tùy tiện đặt ở đó. Hôm đó, Vệ Sùng Văn đem hộp gấm nhét cho nàng, nàng lại bận bịu ứng phó Hoàng thượng với Đậu tiểu thư, sau khi trở về Đông phủ, liền đặt xuống.

Nay nhìn kỹ, hộp gấm kia chế tác thủ công tinh tế, bên trên khắc một đôi long phượng, hai bên trái phải gắn đá quý màu xanh biếc, dưới đáy hộp còn khắc lên ba chữ 'Vệ Sùng Văn', hóa ra là đồ do anh ta đặc chế.

"Hộp gấm chế tạo quá tinh xảo, tình cảm chứa bên trong còn đáng quý hơn châu báu phải không ạ ?" - Hồng Ngọc vừa căn dặn tiểu nha hoàn ngoài cửa đưa chút ít điểm tâm tới đây, rồi quay trở lại phòng, thấy chủ tử cầm trong tay một cái hộp, nàng lập tức đi tới gần bên cạnh, cẩn thận nhẹ nhàng cầm cái hộp, vén môi mà cười nói: "Từ sau khi Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, Vệ Đại thiếu gia ngày ngày chạy tới quý phủ thăm tiểu thư đấy, nghe nói hai ngày này Vệ phủ bận rộn chuyện sinh lễ, liên tục phái người tới hỏi Đông gia nghĩ muốn những lễ gì, Tam gia hồ đồ, ông ta cũng không biết rõ phải nên như thế nào, chỉ hàm hồ nói để cho Triệu quân gia tùy ý đi làm thôi, hoàng thượng ban hôn, đám hỏi của Vệ, Đông hai gia tộc danh giá lớn, chuyện sinh lễ sao có thể nào tùy ý chứ ? Chuyện này có quan hệ đến mặt mũi hai nhà, Tam gia đã nói ông sẽ đi hỏi qua một chút, sáng sớm đã đi theo Triệu quân gia ra ngoài, đến nay vẫn chưa thấy trở lại !"

"Vệ Sùng Văn ngày ngày đều tới ư ?"

"Đúng vậy, bây giờ ngài ấy đã là cô gia của chúng ta rồi, cũng không sợ phải kiêng kỵ ngài ấy, nô tỳ liền để cho ngài vào trong nhà, ngài ấy ngồi yên ở mép giường nhìn tiểu thư, chuyện gì cũng không dám làm, chỉ nhìn tiểu thư, trước khi đi còn luôn căn dặn nô tỳ phải chăm sóc, nói không chừng, hôm nay cũng có thể tới đó !"

Đông Khanh nghe xong, mở hộp gấm, phát hiện bên trong hóa ra có một chút phấn bột nước mà nữ nhân vẫn thường sử dụng, nhớ lại lúc anh ta nhét đưa cho nàng cái hộp gấm này, rồi nói nàng không nên làm nam nhân, muốn thay nàng vực dậy Đông gia, thì ra cuối cùng là có ý này. . . . .

Đông Khanh khề thờ dài một hơi, đã thật lâu nàng không làm con gái, cơ hồ đã quên mất mùi vị son phấn rồi, ngày nay, sắp phải lập gia đình, cuối cùng nàng vẫn phải trở lại thân phận nữ nhân. . . . . Nghĩ tới đây, nàng bắt tri bắt giác cầm lấy bút vẽ lông mày, dùng thuốc xanh đen tự vẽ cho mình, xoa phấn, khi tay thuận rồi, sau đó thuận thực bôi phấn lên, Hồng Ngọc cười cầm chiếc lược ngọc, thuận thế giúp nàng vấn kiêu tóc đang lưu hành, cuối cùng cài vào trâm phượng vàng cùng bộ trang sức cài đầu bằng vàng(2), cắm lên một bông hoa cài đầu, nhanh chóng trong gương đồng xuất hiện một Mỹ Nhân nổi danh đã xa cách từ lâu.

Đồn đại rằng, Đông Uyển là mỹ nhân số một tại đế đô.

"Tiểu thư, cô càng lúc càng đẹp hơn mà, trong kinh thành tuyệt đối không có cô nương nào có thể so sánh về đẹp với cô. Cô gia nhìn thấy dáng vẻ này của cô, khẳng định sẽ cực kỳ vui vẻ!" - Hồng Ngọc nhìn chủ tử, rất thỏa mãn mà cười nói, "Nói không chừng hoàng thượng vừa thấy được dáng vẻ này của cô, sẽ nhớ tới cô đấy, tình cảm cùng nhau lớn lên mười mấy năm qua, sao có thể nào nói quên là quên được ? Khẳng định là còn nhớ ở trong lòng, chẳng qua là vẫn không nhớ ra được thôi !"

"Thay ta cảm chiếc váy la xinch xắn tới đây nào !" - Đã thật lâu nàng không mặc trang phục con gái, trước gương đồng hiện ra vẻ đẹp trời sinh không thể nói hết.

Lúc này, tiểu nha hoàn Tiểu Thúy vội vàng chạy vào, thấy thế thì bỗng nhiên sững sờ trong chốc lát, sau đó mới chậm chậm phản ứng, thấp đầu cúi người thi lễ, nói: "Đại thiếu gia, à không! Tiểu thư, Vệ Đại thiếu gia đã tới, có tiếp kiến ở phòng khách không ạ?"

---- Chú thích:

(1)Người xưa có nhiều cách xem bói, trong đó xem mặt nhìn thân thể đáng người, sờ xương cốt là 1 trong những thuật xem tướng, tuy nhiên hệ số chính xác không cao vì con người có nhiều tướng ẩn ở bên trong, không lộ ra ngoài. Chỉ cần 1 cái nốt ruồi mọc chỗ kín cũng có thể quyết định sang hèn)

(2) nguyên tác là bộ dao: tức là 1 bộ trang sức cài trên đầu có trâm cài, cùng những sợi dây tua rua bằng kim loại, thường làm bằng vàng hoặc bạc. Mỗi khi đi chuyển sẽ nó rung lắc theo bước đi nên gọi là bộ dao 步搖

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Hồng Ngọc xì một tiếng, nói: "Không có quy củ! Di Triệu đã cản dận, tiểu thư sắp lập gia đình, không thể gọi là thiếu gia nữa rồi, phải phân biệt người cần tiếp đón ở phòng khách chứ, đó cũng đâu phải là khách, là cô gia đấy, thánh chỉ ban hôn vẫn còn nóng hổi, sao nhanh vậy đã quên hả! Hãy nghênh tiếp cô gia vào phòng trong, cẩn thận hầu hạ đi!"

Tiểu Thúy đáp một tiếng, rất nhanh rồi đi.

Là vị hôn phu của nàng tới, Đồng Khanh sẵn dịp đổi lại áo sam ngắn thường phục của phái nữ, váy la màu xanh biếc thêu viền bạc, thắt đai lưng, chuẩn bị đi gặp vị hôn phu của nàng, bên trong đang bề bộn, phòng bên ngoài đã truyền đến rõ ràng tiếng mảnh rèm rung động.

"Mời Cô gia dùng trà!"

Phía sau bức rèm che, một bóng dáng cao to cường tráng ngồi xuống chiếc ghế tựa, người nọ giơ tay lên, từ từ nói: "Cô lui ra đi!"

Chỉ chốc lát sau, phía ngoài đã yên tĩnh không còn tiếng động, Đồng Khanh thay quần áo xong xuôi liền vén rèm đi ra ngoài.

"Tiểu Uyển!" - Vệ Sùng Văn nhìn thấy nàng đi ra, lập tức đứng dậy đi lên nghênh đón, hai tròng mắt ngưng tụ nhìn người đẹp ở trước mặt, dường như càng mỹ lệ hơn so với hồi ức xa xưa, bờ môi gầy gầy chứa nụ cười, nhẹ giọng gọi nàng: "Nàng đã say ba ngày, khiến ta lo lắng gần chết, thật vất vả cuối cùng đã tỉnh lại!"

"Ta sẽ không từ quan, cho dù gả vào Vệ gia của huynh, Đồng Khanh cũng sẽ không từ quan!" - Nàng không kịp hàn huyên, ngược mắt nhìn chăm chăm vào gã, cùng với gã bốn mắt giao nhau, thần sắc nghiêm nghị biểu đạt lập trường.

Không hàn huyên, không hỏi han, vừa gặp mặt liền vội vàng biểu đạt lập trường.

Đôi môi kia nhếch lên sao mà kiên định.

Gã dán mắt, nhìn thật sâu nàng một lúc lâu, sau đó, rốt cục cười lên một tiếng thật trong sáng, "Sùng Văn hiểu!"

"Thê tử xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, nam nhân sẽ rất mất mặt, huynh thật sự bằng lòng sao?" - Nàng nhú đôi hàng lông mày: "Không chỉ bị chỉ chò sau lưng, lại còn không có cách nào hầu hạ ông cô (bố mẹ chồng), người vợ như vậy, huynh thật sự nguyện ý sao? Đồng Khanh không muốn huynh bị làm lỡ!"

Vệ Sùng Văn khẽ chuyển động đôi con ngươi, nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ vai của nàng, tình cảm dịu dàng vô hạn nói: "Đồng Uyển hãy dựa vào lồng ngực của ta nghỉ ngơi một chút có được không? Nàng đã tự cho mình quá nhiều trách nhiệm, quá nhiều áp lực, đừng cật lực. Chẳng lẽ nàng không nhìn thấy cánh tay cứng rắn này của Sùng Văn sao? Chỗ này sẽ là bến đỗ để nàng dựa vào nghỉ ngơi!"

Nương dựa, bến đỗ..diendanlequydon.com

Từ khi trải qua giây phút cha bị giết hại kia, trọng trách nặng nề của Đồng gia, trong một đêm liền chồng chất đặt ở trên vai nàng, ép nàng tới độ không thể nào thở nổi, mỗi ngày trôi qua đấu đấu tranh tranh, cẩn thận, rất sợ vạn nhất có sơ xuất làm hại một nhà Đồng gia.

Hiện tại, có Vệ gia công trạng hiển hách chống đỡ phía sau, nàng sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Hôm nay mới phát giác thì ra cảm giác có thể nương dựa lại tốt như vậy. Nàng khẽ tựa vào lồng ngực bền chắc của gã, rốt cục cũng rơi xuống những giọt lệ yếu đuối.

"Ồ, tại sao khóc?" - Gã cúi đầu, giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, nàng yên tâm, sau này hết thảy đã có ta, ta sẽ thay nàng gánh vác trách nhiệm, vì nàng mà nâng đỡ Đồng gia!"

"Ta mệt mỏi quá, thật mệt mỏi quá. . diendanlequydon.com Nhưng vẫn chưa dám nghỉ ngơi, cũng không dám lơ là thiếu cảnh giác, khoác lên bộ áo quan, bước vào triều đình, lúc mới đầu những đám triều thần kia thấy bề ngoài của ta nhu nhược, liền muốn ức hiếp, cho nên ta phải cứng rắn hơn so với nam nhân, phải làm hoàn hảo hơn so với nam nhân, trên công đường triều đình nơi nơi đều phải cẩn thận, cẩn thận trong mọi sự, không dám có chút sơ suất, cũng vì cha ta lúc lâm chung tha thiết giao phó, phải nỗ lực trở thành triều thần Luyện Lương, nào ai có thể biết, ta thường xuyên thắm lên ôm chân bông khóc trong đêm?" - Vành mắt nàng đỏ mắt lên, nghẹn ngào nói tới nỗi gian khổ trong ba năm qua.

Gã kéo nàng, ôm thật chặt vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng nàng, nói: "Tiểu Uyển, bắt đầu từ bây giờ, đã có nam nhân ở phía sau nàng rồi, nàng muốn nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, trời sắp rồi còn có Vệ Sùng Văn ta thay nàng chống đỡ, ta phải gấp rút cưới nàng về, để cho nàng vào cửa Vệ gia của ta, để được dễ dàng thay Tiểu Uyển chống đỡ cả một vùng trời kia !"

Nàng nghe, cảm động không ngừng, đỏ mặt, thấp giọng hỏi: "Vì sao huynh đối tốt với ta như vậy ?"

"Bởi vì nàng là Đồng Uyển, là vợ của Vệ Sùng Văn ta !" - Gã nâng lên nụ cười sáng lạn.

Thánh chi đã hạ, nàng đã là người của gã.

Trên mặt nàng phấp phồng đỏ ửng, thấp giọng nói: "Chùng nào huynh tới đón cưới?"

"Sáng nay vào cung gặp Thái hậu, tính toán định ra ngày tháng, Thái hậu lại nói hoàng thượng đang chuẩn bị đám cưới, chúng ta phải tránh ngày đó ra, vẫn không thể cưới trước khi hoàng thượng thành hôn, phải đợi đến lúc ngày lành của hoàng thượng định xong, chúng ta mới có thể quyết định ngày cưới, trước tiên bây giờ vẫn làm lễ giam hời, ngày cưới chúng ta cứ từ từ chọn ngày thật tốt !"

"Lễ nghi dĩ nhiên là quan trọng, Vua là Vua, thần là thần, không được vượt quá, chỉ cần tránh được ngày lành của hoàng thượng, dù là ngày phạm vào những điều kiêng kỵ khác cũng có thể được, ta cũng không tin những thứ kia !"

Gã kéo tay nàng, để nàng ngồi xuống ghế, cười nói: "Nàng không thêm đề ý, nhưng ta đề ý, có biết ta chờ đợi ngày hôm nay đã bao lâu không ? Từ nhiều năm trước ở bên cạnh Thái hậu gặp được nàng, Sùng Văn đã muốn có được nàng, nhưng tiên đề nhiều lần công khai muốn đem nàng gả cho thái tử, nàng có biết lúc ấy ta thất ý biết bao nhiêu không ? Ta thương tâm thất ý không dứt, cho nên xin đi trấn thủ biên cương, nhìn cột khói báo động trên đại mạc, gió Bắc thổi lên. . . diendanlequydon.com , sau lại gián tiếp biết được nàng vẫn chưa lập gia đình, ngược lại thừa kế chí nguyện của cha làm quan trong triều, vốn định hết sức nhanh chóng trở lại kinh thành, hết lần này tới lần khác biên cương báo nguy, việc này cứ thế kéo hai năm mới có thể trở lại, nếu Sùng Văn trở lại sớm hơn một chút, nàng đâu cần phải chịu những nỗi khổ kia !"

Nghe hẳn lúc này thật lòng thành ý tỏ tình, trong lòng Đồng Khanh không khỏi dâng lên cơn sóng, khẽ rung động.

"Sau này, ta tuyệt sẽ không để cho nàng chịu khổ nữa !" - Hắn cảm thật chặt hai tay của nàng, thần sắc rất nghiêm túc hứa hẹn.

Vệ Sùng Văn nồng nàn tỏ tình một hồi, làm Đồng Khanh cảm động rơi lệ, nói: "Vốn ta đã quyết định chú ý kiếp này không lấy chồng, chỉ muốn giữ vững nghiệp của cha, sau khi bồi dưỡng đệ đệ thành tài, việc lớn thành công liền lui thân, làm ni cô trong am trải qua cuộc sống an tĩnh, không nghĩ tới việc huynh quay lại, chính huynh đã làm thay đổi tâm ý của ta !"

Vệ Sùng Văn cười nói: "Nói như vậy, Sùng Văn trở lại thật đúng lúc, mới làm cho nàng dễ dàng tiếp nhận ta như vậy, nếu là hai năm trước, nói không chừng nàng có thể cự tuyệt ta đấy nhỉ?"

Đồng Khanh thấp giọng nói: "Những chuyện đã không xảy ra thì huynh cần gì phải giả thiết kết cục chứ ?"

"Ha ha ha ha ha !" - Vệ Sùng Văn ngửa đầu, cười sang sảng, nói: "Chẳng qua Sùng Văn chỉ đùa một chút thôi, sau này chúng ta chính là vợ chồng, hôn sự đã định, ta đã là nam nhân của nàng, Tiểu Uyển ơi, ở trước mặt ta, ta không mong muốn nàng quá mức câu nệ, hãy nhớ kỹ, nàng không phải là quan trên triều, cũng không phải là đại tộc trưởng của Đồng gia, khi nàng sống chung cùng ta, nàng chỉ cần trở về làm chính mình là được rồi, người mà Vệ Sùng Văn ta yêu chính là Đồng Uyển nàng !"

Lúc này, nàng thực cảm động mãi không thôi, lén cười, nói: "Uyển Nhi cố gắng là được mà !"

Từ nhỏ, nàng và Lưu Lăng cùng nhau lớn lên, hai người là thanh mai trúc mã, hai bên vô cùng quen thuộc với nhau, trái lại với Vệ Sùng Văn thình thoảng mới vào cung lại lộ ra vẻ xa lạ, ai có thể ngờ tới nàng và Lưu Lăng vô duyên, ngược lại sẽ gả làm vợ của Vệ Sùng Văn đây ?

Chuyện nhân duyên đều là do ông trời đã định trước.

Hai người ở trong phòng nói chuyện một hồi lâu, sau nhiều lần dằn dò muốn nàng bảo trọng thân thể, Vệ Sùng Văn mới cáo từ rồi đi.

Đồng Khanh một thân trang phục con gái, đưa tiễn vị hôn phu, sau đó đi tới thư phòng, quay về phía tiểu đồng, sai bảo, nói: "Đi lấy sổ liệu công trình nạo vét Thường Châu tới đây !"

Cái văn kiện công trình này, vì nàng say rượu ba ngày, đồng thời cũng bị trì hoãn ba ngày, hôm nay cần phải đẩy nhanh tốc độ đem kế hoạch được vạch ra để trình lên, đang lúc bế bộn, Tiểu Thúy lại vội vã chạy vào, bối rối nói: "Tiểu thư, hoàng thượng tới!"

Tại sao Hoàng thượng đột nhiên giá lâm Đồng phủ ?

Đồng Khanh hơi có vẻ kinh ngạc.

"Hoàng thượng đã ở trong đại sảnh chưa hả ? Trước hết để Hồng Ngọc hầu hạ, không được chậm trễ, ta lập tức đi kiến giá !" - Nói xong, lại đột nhiên nhớ tới mình vẫn một thân quần áo con gái, không hợp lễ nghi, cho nên vội vàng sai bảo, nói: "Mau, đi lấy quần áo của ta tới! Nhân tiện mang chậu nước vào !"

"Không còn kịp nữa rồi, hoàng thượng nói cô đã quá say, ngài ấy sẽ tự tới nhìn một chút, đã trực tiếp đi tới hướng khuê phòng của tiểu thư, trong phủ

nào ai dám ngăn cản thánh giá đây ! ?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tứ Hôn (3)

Lưu Lăng mặc một thân áo bào dài gọn nhẹ, khẽ lay động chiếc quạt gấp, từ lúc bước vào hoa viên trong Đồng phủ, hai tròng mắt xẹt qua cái ao nở đầy hoa sen, một vẻ mặt nhàn nhả thong dong cười nói: "Tiểu An Từ, người nhìn hoa sen trong ao này của Đồng phủ có phải được nuôi dưỡng còn đẹp hơn so với trong cung hay không !?"

Đang ở phía trước dẫn đường, Tiểu An Từ quay đầu lại cười nói: "Lần trước hoàng thượng cũng nói như vậy, hoa sen trong ao này chính là được nhỏ trồng từ trong cung mang tới, đây cũng là chủng loại đặc biệt được vun trồng trong cung, một năm bốn mùa luôn nở, nếu không mùa này ở đâu ra có hoa sen ạ. Nhắc lại thì chuyện này chính là chủ ý của bản thân ngài đấy thôi, lúc ấy còn chưa lên ngôi, vẫn là một Thái Tử Gia nhỏ nhỏ, ngài rất siêng năng tới đây !"

"Hả ? Trẫm đã tới Đồng phủ ư ? Sao không nhớ rõ chuyện này nhỉ ?" - Lưu Lăng trong phút chốc chợt dừng bước, hai tròng mắt chậm rãi liếc qua, nhìn quanh từng cọng cây ngọn cỏ trong Đồng phủ, nỗ lực tìm ra một chút trí nhớ.

"Hoàng thượng, đó là chuyện trước đây đã lâu, lúc ấy còn nhỏ, quả thật ngài đã từng tới Đồng phủ mấy lần !" - Tiểu An Từ lộ ra bộ dáng quen cửa quen ngõ, dẫn Lưu Lăng xuyên qua tường hoa, bước lên hành lang uốn lượn.

"Từ sau khi rơi xuống nước, trẫm đã quên không ít chuyện !" - Lưu Lăng rất khốn quẫn nặn ra một cái nhăn trán.

"Hoàng thượng đừng nghĩ ngợi nữa, coi chừng nhức đầu !" - Tiểu An Từ rất lo lắng, ở bên cạnh nhắc nhở: "Mỗi lần chỉ cần ngài hồi tưởng chuyện đã qua thì sẽ nhức đầu, đã qua thì cứ cho nó qua đi, đừng suy nghĩ nữa, Long thể quan trọng hơn !"

"Người nói xem, tại sao trẫm đột nhiên rơi xuống nước, ngã vào trong hồ ?"

Theo như lẽ thường, bất luận như thế nào, hắn cũng không thể bị một người con gái bức cho rơi vào trong ao chứ !

Huống chi còn bị một người con gái ép cưỡng gian?

Về chuyện này, hắn vẫn cảm thấy nghi ngờ không giải thích được.

Chẳng lẽ nguyên nhân là tiểu thư Đồng gia quá mức hung mãnh sao ? Nhưng nữ nhân dũng mãnh hung tàn như thế nào đi nữa, sức lực cũng không sánh bằng nam nhân, huống chi hắn tập võ từ nhỏ, vóc người cũng đủ cao lớn, sao lại dễ dàng ngã vào trong ao?

"Hoàng thượng à, lúc ấy bốn bề vắng lặng, nô ti chẳng qua là ở xa xa nhìn thấy ngài ngã vào trong ao, đầu bị đập mạnh, không chỉ bị trọng thương, mà còn chìm xuống nước, tinh thần đón nhận sự kinh sợ rất lớn, đến nay thỉnh thoảng còn bị bóng đè đấy, sự kiện kia có thể quên là tốt nhất !" - Tiểu An Từ cau mày nói.

Lưu Lăng khẽ thở dài nói: "Có lẽ là ông trời cho Lưu Lăng ta cơ hội trọng sinh, nhưng lại tước đoạt trí nhớ quá khứ !"

"Trước kia Đồng lão Tứ Mã còn tại thế, thể lực Đồng gia oai quyền to, tiểu thư Đồng gia trong những ngày đó thật sự quá nhàn hạ, cho nên liền ăn no ẩm dật, có ham muốn, con người đứng là không thể ăn quá no, mặc quá ẩm, dễ dàng gây ra chuyện . . . Nàng ấy mỗi lần ngược mắt nhìn hoàng thượng, trên mặt đều lộ ra bộ dáng ăn no ẩm dật, ham muốn dục vọng, đây cũng là do vẻ đẹp hoàng thượng thật là làm cho người ta thêm thương, cho nên nàng ấy mới có thể không nhận được sắc tâm, nhào tới. . . Diễm ân Lân Quỳ Đôn. . . , chuyện này tiên đế nói ngài ấy không thể truy cứu, nếu không thể truy cứu, như vậy tốt nhất là. . ."

Đối với chuyện bị nữ nhân ép gian, thực sự khiến Lưu Lăng rất mất mặt, hắn cố ý ưỡn thẳng cái eo, làm cho mình lộ ra vẻ Anh Minh Thần Võ một chút, sau đó hắng hống, sai bảo nói: "Sau này ít nhắc tới chuyện tiểu thư Đồng gia ở trước mặt trẫm đi!"

Hoàng thượng ngộ nhận tiểu thư Đồng gia và Đồng Khanh là hai người, là anh em khác mẹ, trên thực tế lại là cùng một người, nhắc tới Đồng Khanh tương đương nhắc tới Đồng Uyển, may mắn là hoàng thượng chỉ nói "Ít nhắc tới", cũng không phải là "Không cho nhắc tới", cho nên, những lời này nghiêm túc mà nói, chỉ là một câu nói dối. Tiểu An Từ hơi khom lưng, đáp: "Dạ !"

Hai chủ tớ bọn họ nói chuyện phiếm, bước trên hành lang, cũng đi được một đoạn đường.

Không lâu sau, Tiểu An Từ chỉ vào phía trước, cười nói: "Hoàng thượng, nhìn thấy không ? Phòng của Đồng đại nhân đang ở là chỗ tận cùng hoa viên !"

Giương mắt nhìn lên, nơi tận cùng hoa viên là một chỗ có kiến trúc vô cùng thanh nhã, phòng thoát nhìn khá khí thế, trước viện gieo mấy chục gốc cây hoa lan, đang tán phát ra nhàn nhạt u hương. Lưu Lăng nhướn mày, buồn bực nói: "Sao phòng nam nhân này lại ở phía sau hoa viên, cũng đâu phải là

khuê phòng của tiểu thư ?"

Tiểu An Từ liếc cái phòng đầy hoa lan một cái, cười he he nói: "Hoàng thượng, ngài lại vừa quên rồi !"

Lưu Lăng trừng mắt liếc gã một cái, nói: "Người lại muốn nói Đồng Khanh không phải là giả gái, không phải là đồng tính, mà hẳn là nữ nhân ? Lòi đồn đãi bên ngoài rõ ràng truyền ra sục sôi, con gái của Đồng lão Tư Mã chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa, trên thực tế Đồng Khanh nhất định là nam nhân, là con riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng lấy danh nghĩa thể thân con gái trưởng của Đồng gia vào triều làm quan !"die»nd«ank«equ»yd«on- Trong đầu hẳn trước sau vẫn cho là tiểu thư Đồng gia là một người khác, Đồng Khanh là một đại nam nhân mạo danh nghĩa của nàng, là một thành viên trong đồng đảo đám người giả gái, đồng thời cũng là đại thần của hắn, bề tôi của Luyện Lương. Nhớ tới những kẻ giả gái kia, Lưu Lăng hơi kính thường nói: "Người nói xem, quan viên nhất phẩm triều đình cái nữ trang, điều này còn ra cái gì hả ? Thời cổ Hiếu Huệ đế, toàn bộ thị lang trung (1) đều đội mũ lông chim trĩ, đeo trang sức, thoa son phấn, rất được hoàng đế sủng hạnh, nam giả trang nữ vì vậy rất lưu hành, những thứ kia theo đuổi đám danh sĩ tiền triều, không những tô son trát phấn, mà từ há mồm đến ăn mặc cũng thích giả trang nữ nhân, một người đàn ông mặc quần áo nữ nhân nhất định là không thể nhìn nổi!"

Tiểu An Từ cười nói: "Diện mạo của Đồng đại nhân nàng ấy bất luận là mặc nam trang, hay đổi thành nữ trang, nhìn đều rất đẹp !"

"Ừ, về chuyện kia. . .die»nd«ank«equ»yd«on" - Lưu Lăng bước vào phòng, mạn bất kinh tâm nói: "Đám hỏi của hai nhà Vệ, Đồng, hai nam nhân cùng sống chung thì có hạnh phúc hay không nhỉ ?"

"Hoàng thượng, Đồng đại nhân là một cô gái mà!" - Tiểu An Từ ở phía sau một lần nữa thấp giọng nhắc nhở.

Đang nói chuyện, hai người đã tiến vào phòng thất, phòng ngoài bài biện đơn giản hào phóng, mặc dù không xa hoa, nhưng cũng không mất vẻ thanh thoát, bàn ghế học tủ thiết kế có phần khí thế, trên tường còn treo mấy tấm danh họa, rất có phong thái danh sĩ.

Lúc này, Hồng Ngọc đã vội vã từ đại sảnh cùng tới đây, cúi người thi lễ với hoàng thượng, cung kính nói: "Bẩm hoàng thượng, chủ tử đang trong thư phòng, đã phái người đi báo rồi, rất nhanh sẽ chạy tới kiến giả !"

Lưu Lăng gờ tay lên nói: "Không vội, chẳng qua là trầm đến xem cuộc sống bình thường hàng ngày của ái khanh, các người không cần quá mức nghiêm trang !"

Nói xong, cất bước đi vào phòng trong, cũng thật bất ngờ khi phát hiện ra rõ ràng là có khác biệt so với phòng ngoài,

Phòng trong, trần nhà trang trí tinh xảo thanh tú, trước giường trướng phù dung tung bay theo gió, trong lư hương đang đốt trầm hương, khói mỏng lượn lờ, trong không khí tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt.

"Đây là. . . khuê phòng của tiểu thư ?" - Lưu Lăng rất kinh ngạc, trong lòng sách tóc tất được đường đột ngột.

Hắn, một người đàn ông sao có thể tiến vào khuê phòng tiểu thư cơ chứ?

"Là khuê phòng của tiểu thư !" - Tiểu An Từ khẽ cong lưng, cười nói: "Trước kia ngài thường lui tới !"

Lưu Lăng "Ừ" một tiếng.

Vừa đến, liền thấy an lòng.

Cái tên Đồng Khanh giả gái này nếu đã mạo danh thể thân tiểu thư Đồng gia, tất nhiên sẽ vào ở trong khuê phòng trước kia của nàng ấy, chuyện này chẳng có gì lạ.

Hắn phe phẩy quạt giấy, nhàn nhã du ngoạn vén trướng phù dung, lúc này, một cảm giác quen thuộc bỗng cuốn đến, trong đầu nhanh chóng hiện lên vài đoạn trí nhớ ngắn. . . . .

Một nam hài cùng một cô bé hai người vai sồng vai, nằm ở trên giường ngủ trưa, nhưng lại không ngủ được, hai người liền ôm gối chơi đùa, người người ta ta, hai đứa trẻ vô tư, tiếng cười huyền ảo vang vọng ở bên tai không dứt.

Thời gian đã qua dường như quay trở lại, hắn nhẹ nhàng vỗ về chiếc giường lớn mềm mại, bất tri bất giác cúi đầu rừ rừ gọi, "Uyển Nhi. . . , Uyển Nhi ?"

Hắn xúc động thật lâu rồi chợt giật mình, trong miệng không ngừng gọi khẽ cái nữ danh bị phủ bụi đã lâu kia, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chua xót, rốt cục cuối cùng không nhìn được bất ngờ là chẳng rơi lệ.

"A, hoàng thượng, ngài rơi lệ rồi sao?" - Tiểu An Từ rất lo lắng, lập tức đưa khăn cho hắn, cau mày nói: "Hoàng thượng, ngài làm sao vậy ? Thân thể không thoải mái sao ?"

Lưu Lăng lúc này mới bất chợt phục hồi tinh thần lại, cả kinh nói: "Trầm như thế này là vì sao?"

Thấy chủ tử bình an vô sự, Tiểu An Từ thở ra nói: "Hoàng thượng là ngài đang sầu não !"

"Sầu não ? Vì sao trầm phải cảm thấy sầu não đây ?" - Hắn ra vẻ không thèm để ý, ngồi xuống ở trên giường êm, bày ra tư thế đế vương, từ từ mở miệng nói: "Trầm là tôn sư một nước, há có thể cả ngày thương xuân bi thu ?"

"Là lac khoản của trẫm! Đây là trẫm tư tay viết lên bức tranh của mình ? Uyển Nhi ư ?" -Lưu Lăng biến sắc, ánh mắt dừng lại tại người trong bức họa,

thần thờ phát gốc hồi lâu Hấn đã vẽ bức mỹ nhân đồ này khi nào ? Cách vẽ tỉ mỉ này, thủ pháp này, rõ ràng là cách vẽ của chính hấn. Nhưng, thế nhưng hấn không nhớ được cái gì hết. . . . .

Hấn nhủ mắt suy nghĩ, nỗ lực hồi tưởng lại quá khứ, phút chốc, đầu lại nhức dữ dội, cảm giác đau đớn mãnh liệt ập tới, hấn ôm đầu, thống khổ thấp giọng nói: "Kêu kêu. . . . . Kêu. . . . ., trầm đầu đau quá. . . . ."

"Ôi ôi, không xong rồi! Hoàng thượng, bệnh cũ của ngài lại tái phát rồi !" - Tiểu An Từ thấy chủ tử phát bệnh, vừa vội vừa sợ, vội vàng đỡ lấy hấn.

"Trầm rất khó chịu, đầu đau quá, Tiểu An Từ, mau! Truyền thái y, Phó thái y! Bối giá hồi cung !" - Lư Lãng đột nhiên phát bệnh, thống khổ nghẹn họng kêu lên.

*

Hoàng thượng ở Đồng phủ đột nhiên phạm vào bệnh cũ gấp gấp hồi cung, chuyện này khiến Đồng Khanh bị làm cho hoảng sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt. Hoàng thượng hiếm khi tới đây một chuyến, nhưng lại ở Đồng phủ tái phát bệnh cũ, việc này nói lớn không lớn, nhưng rất dễ dàng liên lụy đến Đồng gia. Nàng vừa vội vừa sợ, vội vã thay quan phục rồi vội vã vào cung bái yết.

Sau quá trình ngự y chăm sóc chẩn trị, nghe nói hoàng thượng đã không có việc gì, Đồng Khanh chờ đợi ở bên ngoài tầm điện không bao lâu liền được tiếp kiến.

Trong tầm điện, mùi thuốc tràn ngập, Thái hậu vẻ mặt nghiêm trang ngồi ở trên chiếc ghế dựa lớn, thần sắc âm trầm, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên đang ân cần cầm lấy chén thuốc hầu hạ, dứt từng muỗng từng muỗng cho hoàng thượng nửa năm nửa ngồi ở trên long sàng uống thuốc.

Phía sau bức rèm che, Đồng Khanh sải bước lên phía trước, vung tay áo quý lạy: "Thần bái kiến thái hậu, bái kiến hoàng thượng !" "

Con trai yêu đột nhiên phát bệnh, Thái hậu vẻ mặt không vui, cách bức rèm che liếc nàng một cái, nặng nề "Hừ" một tiếng, nói: "Bất tự của người đứng là không tốt, trong mệnh mang điềm hung sát mà, hoàng thượng đang tốt lành, đã bao lâu không phát bệnh rồi. Cứ tưởng rằng tất cả đều tốt, vì sao vừa đến Đồng phủ của người, lại tái phát tật bệnh hà ?"

Hình khắc hoàng thượng, tội danh này quá nặng rồi, nhớ lại sự việc ngoài ý muốn ba năm trước đây, quả nhiên Thái hậu vẫn còn ghi nhớ trong lòng, rốt cuộc là vẫn ghi hận nàng, Đồng Khanh nghĩ tới hơn ba trăm cái miệng một nhà họ Đồng, bèn cúi thấp đầu, dập đầu bồm bộp vang dội: "Thần đáng chết !" "

Lư Lãng thấy Thái hậu đem hết thấy tội lỗi trách cứ trên người Đồng Khanh, không khỏi nhủ mảy, thanh âm buồn bực lên tiếng: "Mẫu hậu, trầm nhất thời cao hứng, chưa được mời đã tự mình đến Đồng phủ, đúng lúc bệnh cũ tái phát, chuyện này chỉ do trùng hợp, đem việc này trách tội cho Đồng Khanh, hấn không khỏi cũng quá oan đi !" "

Tiểu An Từ lom khom ở bên cạnh, cũng phụ họa nói: "Đúng vậy ạ, Thái hậu, ở Đồng phủ, ngay cả bóng dáng người Đồng Khanh hoàng thượng cũng không nhìn thấy đã phát bệnh, thì sao có thể xung sát được ạ ?"

Đậu Nguyên Nguyên nghe được, đặt chén thuốc xuống, bĩu môi nói: "Nói không chừng là trong phòng không sạch sẽ đầy thôi, rõ ràng là nàng mang sát khí lưu lại trong phòng, mạo phạm hoàng thượng !" "

"Nói bậy !" - Lư Lãng hơi có vẻ không vui, nổi giận nói: "Chẳng lẽ trầm không phải là Chân Long Thiên Tử sao ? Tùy tùy tiện tiện là có thể xung sát sao ? Cơ bản là lời nói vô căn cứ !" "

Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng tức giận, lập tức đỏ vành mắt, ủy ủy khuất khuất mở miệng nói: "Nô tì lo lắng cho Long thể của hoàng thượng, nhất thời nóng vội, vừa dịp nhớ tới chuyện sát khí trước kia đã nghe nói qua, nhất thời nói sai, xin hoàng thượng tha lỗi!" "

Mỹ nhân khóc như hoa vùi trong mưa, một bộ dáng mảnh mai chực khóc lã chã, làm cho Lư Lãng nhất thời mềm lòng xuống, không đành lòng trách móc nặng nề.

"Trầm không có chuyện gì, nàng lui xuống trước đi !" - Lư Lãng giơ tay lên để Đậu Nguyên Nguyên lui ra, sau đó hướng về phía Đồng Khanh chậm rãi mở miệng nói: "Người đi vào đi !" "

Đậu Nguyên Nguyên lặng lẽ trốn mắt nhìn Đồng Khanh một cái, lúc này mới xoay người đi ra ngoài từ cửa hông.

Đồng Khanh không dám chậm trễ, lập tức vén bức rèm che lên, đi vào bên trong điện, làm một cái vái thật sâu về phía hoàng thượng, Lư Lãng đang hí mắt suy nghĩ, hai tròng mắt tối tăm nhìn chăm chăm nàng, không nói một lời, dường như đang trầm tư, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ, thật lâu. . . . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiểu An Từ tiến sát gần phía trước, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, lễ quan đã tới!" "

Thái hậu đặt ly trà nhỏ xuống, liên tục không ngừng nói: "Mau mời lễ quan đi vào, đám cưới Hoàng đế cần phải chọn một ngày thật tốt để nghênh đón hoàng hậu !" "

Lư Lãng đem mâu quang chuyển qua chén thuốc trên bàn, bối rối bóp bóp chân này, chậm rãi mở miệng nói với Đồng Khanh: "Thôi! Thôi! Ái khanh lui ra đi !" "

*

Hoàng thượng ở Đồng phủ đột nhiên phát bệnh, cũng không trách tội nàng, Đồng Khanh thở ra, vái một cái rồi thối lui ra khỏi tấm điện, mới đang đi ra đại điện lại thấy Đậu Nguyên Nguyên đứng ở đó, mặt hạnh tròn tròn hung tợn nhìn chằm chằm nàng.

"Đậu cô nương !" - Đồng Khanh duy trì lễ tiết, cung kính vái tay với nàng ta, lời nói vừa mới rơi ra, Đậu Nguyên Nguyên lại đột nhiên bước nhanh đến phía trước, quăng một cái tát lên trên mặt nàng.

"Tiện nhân !" - Đậu Nguyên Nguyên hung hăng tát Đồng Khanh một chưởng, phun ra một câu.

"Bốp !"

Ngoài ý muốn, Đồng Khanh không còn khách khí nữa, sau khi bị đánh một cái tát, lập tức trở bàn tay trả lại cho hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên một cái tát.

Đậu Nguyên Nguyên "Ồi" một tiếng kêu lên thảm thiết, lao đảo mấy bước, trong mắt của ả đầu tiên là hiện lên một nét kinh ngạc, ngay sau đó kịp nhận thức, nhất thời sắc mặt một lúc đỏ, một lúc trắng, giận đến độ lỗ mũi sắp phun ra lửa, đưa tay chỉ về phía nàng tức giận mắng: "Đồng Khanh to gan, ngươi dám tát đánh vào mặt hoàng hậu tương lai?"

Đồng Khanh thần sắc nghiêm nghị, không nhanh không chậm nói: "Thứ nhất, Đậu Nguyên Nguyên cô không có phẩm trật không có cấp vị, vẫn chưa phải là hoàng hậu; thứ hai Đại Tư Mã Đồng Khanh là đại quan chính nhất phẩm, chức vị quan trọng, là mệnh quan triều đình, cho dù cô là hoàng hậu cũng không thể tùy ý tát vào mặt; thứ ba, Đồng Khanh ta tuyệt đối sẽ không để mặc cho Đậu Nguyên Nguyên cô tới tát vào mặt làm nhục, cô tát ta một cái, ta sẽ lập tức trả lại. Đồng Khanh ta chưa bao giờ mang thù, là bởi vì cô cừ oán lập tức sẽ báo, hiện tại, chúng ta không ai nợ ai, coi như huê nhau !"

"Cần rõ ! Ngươi lại dám bừa bãi như thế ?"

Ả ần nhẫn nhiều năm, thật vất vả mới chờ đến ngày hôm nay, rốt cục ả cũng có thể nôn ra cục tức nhiều năm qua, hung hăng dẫm Đồng Uyển ở dưới lòng bàn chân rồi. Không ngờ, nàng lại dám cần rõ như thế, hoàn toàn không đặt ả vào trong mắt. Đậu Nguyên Nguyên tức giận nổi trận lôi đình, hoa tay múa chân, tung ra lời nói độc ác, cả giận nói: "Được lắm, Đồng Uyển to gan! Hôm nay ngươi dám bất kính đối với Đậu Nguyên Nguyên ta, ngày sau, ta tát sẽ không bỏ qua cho ngươi !"

Đồng Khanh nghe lời uy hiếp này, phát tay áo cả giận nói: "Buồn cười, Đồng Khanh ta làm quan phụ mẫu trong triều, lăn lộn đã lâu, các đảng các phái tranh đấu cầu xé gay gắt, gió mưa biến đổi khôn lường gian xảo vô cùng, đều có thể thành thạo, sao có thể nào là hạng người hời hợt ? Há có thể để cô bức ép ?"

"Ngươi, ngươi . ." - Thấy nàng to gan lớn mật như vậy, Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến ngay cả một câu cũng không nói ra nổi.

Đang giảng chuyện ở bên ngoài, Tiểu An Tử từ tấm điện đi tới, lom khom cúi lưng, hết sức nịnh bợ cung kính nói với Đậu Nguyên Nguyên: "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, lễ quan mang theo lịch thư đã tới, Thái hậu và hoàng thượng mời ngài đi vào, tiện cho việc cùng chọn ngày thành hôn thật tốt !"

Đậu Nguyên Nguyên nghe xong, khuôn mặt mỹ lệ lập tức nổi lên một nụ cười, đặc ý nói với Đồng Khanh: "Quan to chính nhất phẩm thì thế nào hả ? Triều thần Luyện Lương thì thế nào ? Nói toạc ra còn không phải là nô tài của hoàng gia, Bôn cung là chính thể của hoàng thượng, chính là chủ tử của Đồng Khanh ngươi, hiện tại đã hiểu rõ rồi chứ hả ?"

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Nước lấy dân làm gốc, Đồng Khanh thân là Đại Tư Mã, chủ tử chân chính của bản quan là ngàn ngàn vạn vạn dân chúng lẽ dân !"

Đậu Nguyên Nguyên cường chế cơn tức giận, thu gom lại tính tình ương ngạnh, cười lạnh nói: "Đồng Tư Mã quả nhiên giao hoạt quen thói tranh cãi !"

Đồng Khanh mặt lạnh nói: "Bất kể là có phải ngôn từ giao hoạt hay không, Đậu tiểu thư nếu đã là hoàng hậu sắp được sắc lập rồi, thật không rõ, đến tột cùng là cô đang lo lắng cái gì ?"

Đậu Nguyên Nguyên nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt cay độc nhọn sắc, lạnh lùng nói: "Đồng Uyển à Đồng Uyển, ngươi cho rằng đối một thân quan phục của nam tử là giấu diếm được đã thâm trong lòng của ngươi hả ? Đậu Nguyên Nguyên ta cũng không phải là kẻ ngu. Hừ ! Đại Tư Mã chính nhất phẩm thì thế nào hả ? Ở trước mặt người ngoài già bộ giống như một người đàn ông, nhưng thân phận của ngươi vĩnh viễn là nữ nhi, chỉ cần là nữ nhân bên cạnh hoàng thượng thì chính là địch nhân của Bôn cung, bất kể như thế nào Bôn cung đều phải chặt chẽ canh chừng ngươi !"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Như vậy, làm cái vị trí hoàng hậu nương nương cao cao này thật là bi thương rồi. Nếu phải ngày ngày canh chừng nữ nhân thân cận nhất bên cạnh hoàng thượng, vậy xin nương nương hãy nhanh đi nhìn chằm chằm Thái hậu đi, nữ nhân thân cận nhất với hoàng thượng chính là Thái hậu đấy !"

Nghe vậy, bản tính nhỏ nhen của Đậu Nguyên Nguyên lại bị chọc vào, ả nổi giận gầm lên một tiếng, "Cần rõ! Ngươi còn to gan lớn mật như thế thì đừng trách Bôn cung không khách khí !"

Tiểu An Tử thấy hai người giương cung bạt kiếm, lập tức tiến lên một bước, rất là đồng tình phui Đồng Khanh một cái, xin tha thứ nói: "Nương nương, bên trong đang chờ ngài đấy, ngàn vạn đừng để cho Thái hậu và hoàng thượng phải đợi lâu !"

Đậu Nguyên Nguyên ngẩng đầu lên, rất ngao mạn lạnh lùng liếc Đồng Khanh một cái, ngay sau đó xoay người rời đi.

Hoàng hậu tương lai đã rời đi, Tiểu An Tử cũng không đuổi theo, ngược lại tiến sát vào bên cạnh Đồng Khanh, thần thần bí bí thấp giọng nói: "Người ta là hoàng hậu mà, đứng đầu lục cung, mẫu nghi thiên hạ, nói không chừng rất nhanh sẽ sinh hạ thái tử đây, sau này từ hoàng hậu tấn cấp đến Thái hậu, vô cùng tôn quý, còn chức quan của cô đã đến đỉnh điểm rồi. Đại Tư Mã đứng hàng tam công, vô cùng uy phong, nhưng đối với hoàng hậu mà nói, cô vĩnh viễn cũng chỉ là hạ quan. Bất luận như thế nào, tương lai sau này của Đậu tiểu thư nhất định sẽ trải qua càng vênh vang hơn so với một Đại Tư Mã chính nhất phẩm như cô, cả đời này của nàng ấy tuyệt đối sẽ sống phong túc hơn cô, cô lại còn đấu khí với nàng ấy, không phải là tự tìm phiền toái sao?"

"Ta há có thể không rõ Đậu Nguyên Nguyên này là người nhỏ mọn hay sao?" - Đồng Khanh cười lạnh một tiếng nói: "Đồng Khanh ta cũng không ngu như vậy, nếu ta nhìn nhận nàng ấy, nàng ấy chỉ có làm trầm trọng thêm, còn không bằng ngay từ lúc đầu cứ làm cho nàng ấy hiểu, ta không dễ bị ức hiếp!"

"Thôi, không đề cập tới chuyện này nữa, chính sự quan trọng hơn!" - Tiểu An Tử thấp giọng nói: "Trước khi thành hôn, hoàng thượng muốn rời khỏi kinh thành, đi ra bên ngoài một lần, hiểu biết thêm nhiều mặt, nghe nói cảnh sắc Giang Nam hợp lòng người, hoàng thượng nói Đồng đại nhân cùng đi, xin Đồng đại nhân trở về chuẩn bị một chút!"

Đồng Khanh nghe xong, mãnh liệt kinh sợ: "Hoàng thượng dự tính mặc thường phục đi vi tuần?"

----- Chú thích:

(1) Lạc khoản - 落款 là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn ... đồng thời có đóng ấn chương. Lạc khoản là thành tố không thể thiếu trong tác phẩm Thư pháp hay tranh Thủy mặc.

Lạc khoản không chỉ có tác dụng nói rõ về nội dung và mục đích của chính văn trong tác phẩm mà nó còn là nơi thể hiện trình độ văn hoá của người viết. Về mặt nghệ thuật, dòng lạc khoản nhỏ cùng với màu đỏ của ấn chương khiến tác phẩm thêm sinh động, có chính có phụ, tôn thêm vẻ đẹp của chính văn (nội dung chính). Vì vậy, việc nghiên cứu và viết lạc khoản là một trong những nội dung quan trọng của Thư gia.

Lạc khoản là phần bổ trợ cho chính văn nhưng cũng là bộ phận không thể tách rời của một tác phẩm, vì vậy, cách đề lạc khoản rất biến hoá, nội dung đa dạng. Có thể phân ra các loại cơ bản như sau:

A. Đơn khoản - 單款: còn gọi là "hạ khoản - 下款" vì thường được viết vào bên trái phía dưới của tác phẩm Thư pháp.

B. Song khoản - 雙款 Tức là ngoài dòng hạ khoản như trong phần "Đơn khoản" còn thêm một hàng nữa đề tên, quan hàm, cách xưng hô lịch sự đối với người nhận tác phẩm thư pháp.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mưu Lớn: dâm Quân (2)

Đồng Khanh nghe xong, mãnh liệt kinh sợ: "Hoàng thượng dự tính mặc thường phục đi vi tuần?"

"Vốn là đến Đồng phủ gặp cô cũng là vì chuyện này, gần đây hoàng thượng có đọc quyển << Giang Nam dị chí >>, cảm thấy thật tò mò đối với những địa phương bên ngoài kinh thành, rất muốn đi thăm quan một chuyến. Đồng đại nhân đã từng đi đến Giang Nam rồi sao?" - Tiểu An Tử nháy mắt ra hiệu, lộ ra bộ dạng gian tặc.

Rõ ràng là muốn nhân cơ hội xuất cung để đi chơi, khẳng định chuyện hoàng thượng nhất thời cao hứng mặc thường phục đi tuần cũng do gã xúi giục.

Chân mày Đồng Khanh cau lại, kể từ sau khi nàng trở thành nam nhân, vì thuận lợi tiến đánh vào thế giới nam nhân, nên đi theo một đám nam nhân thông đồng làm bậy, trở thành cá mè một lứa, lúc rảnh rồi từng cùng mấy tên quan lại quyền quý được xưng là phong lưu nhả sĩ đi đến Giang Nam mấy lần.

Giang Nam cảnh sắc ưu nhã, cầu kiều nước chảy, đình hoa đẹp đẽ, danh sĩ nhiều, danh kỹ càng nhiều hơn. . . Đối với những chuyện hạ lưu phôi sự. À không! chuyện phong lưu nhả sự, nàng đã tập thành quen thuộc.

Trong lòng Đồng Khanh đột nhiên dấy lên một ý nghĩ, Đậu Nguyên Nguyên một khi được sắc phong là hoàng hậu chắc chắn sẽ không dễ cho nàng sống dễ chịu. Đậu Nguyên Nguyên xuất thân từ nhà danh giá, từ nhỏ được mẫu thân cưng chiều, nuông chiều quá trở thành tính nết nhỏ nhen, căn bản không đáng sợ, nhưng nàng ta cũng thuộc dạng nữ nhân thông minh ác độc, nếu nàng ta che dấu tính tình hoặc trải qua sự tôi luyện, tất sẽ trở thành làm một kẻ địch đáng sợ.

Một Đậu lão tặc đã khiến nàng ứng phó có phần trầy trật, nàng cũng không muốn có thêm một Đậu Nguyên Nguyên, nếu như nàng giúp hoàng thượng làm ra mấy vị sủng phi, à không, là mấy trấm, thậm chí là hơn ngàn mỹ nhân hậu cung giai lệ như mây, như vậy Đậu Nguyên Nguyên sẽ không có cách nào độc chiếm quân sủng, chỉ việc tranh thủ tình cảm tự đủ cho nàng ta bận rộn cả đời rồi.

Tam cung lục uyển, hoàn toàn chính là một đại kỹ viện, mà khách làng chơi chỉ có một người là hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng đổi phiên từng người từng người, cũng phải nhiều năm mới đổi phiên đến Đậu Nguyên Nguyên a.

Danh kỹ Giang Nam lợi hại nhất chính là các loại thủ đoạn đối đãi với nam nhân, này mị nhãn cười một tiếng, tay ngọc khẽ câu, nam nhân liền tiếc hận không được lập tức bay nhanh đến, nam nhân không bay nhanh đến nhất định là đã té ngã trên đường rồi. .Diễn đàn Lê Quý Đôn. . Đậu Nguyên Nguyên là một danh môn khuê tú, tâm tính cao ngạo, tuyệt đối bỏ qua thể diện quyền rũ hoàng thượng, dưới sự mãnh liệt cạnh tranh của Tần phi trong hậu cung, rất nhanh nàng ta sẽ trở thành lãnh cung hoàng hậu không được cung chiều rồi.

Đậu Nguyên Nguyên a Đậu Nguyên Nguyên, là cô uy hiếp ta trước, cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc a. Đồng Khanh khe khẽ thờ dài.

"Đồng đại nhân !" - Tiểu An Từ hết sức cơ trí, tựa hồ là xem thấu quỷ kế của nàng, liếc nhìn nàng một lúc lâu, lập tức cất giọng nói: "Đồng Tư Mã Đại Nhân, cô mất lộ dâm sắc, khỏe miệng cong lên nụ cười nham hiểm, lộ ra bộ dạng bi ối, thoát nhìn rất cảm thú, sẽ không phải là cô muốn mang hoàng thượng đi của nữ nhân chứ ?"Diễn đàn Lê Quý Đôn. Nhóm bảy tôi quản lý các người ra về danh sĩ đạo mạo, thường xuyên chạy đến Giang Nam chơi gái, làm dâm thơ mua vui, thanh sắc hèn hạ, Tiểu An Từ từ lâu đã nghe thấy, nay hoàng thượng sắp thành hôn, lập tức sẽ có một hoàng hậu xuất thân danh môn. Hẳn là cô muốn phá vỡ phòng! Tiểu An Từ đương nhiên thể phải gìn giữ bảo vệ trinh tiết của hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không để cho cô có cơ hội ra tay tàn phá hoàng thượng, cô muốn một lần nữa cướp sắc, thì phải dẫm lên xác của Tiểu An Từ ta !"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Có Hoàng đế nào trong hậu cung không phải là tam cung lục uyển ? Người ngu ngốc dần dần chạy đi bảo vệ trinh tiết của hoàng thượng, không phải chính là rõ ràng đối nghịch với Hoàng thái hậu sao ? Lão nhân gia bà ấy lại đang mong chờ bông cháu đấy, coi chừng Người chém đầu của ngươi !"

Tiểu An Từ xì một tiếng, nói: "Ta mặc kệ, tóm lại, có Tiểu An Từ ta ở đây, cô đừng hòng mơ tưởng một lần nữa đang tay bẻ hoa, chà đạp hoàng thượng! Lần này Tiểu An Từ nhất định thể bảo vệ Long thể của hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không để cho cô có cơ hội vuron ra móng vuốt sói nhúng chàm, ta tuyệt đối sẽ không để cho hoàng thượng rơi vào trong tay người xấu!"

"Người xấu? Đồng Khanh ta là người xấu ?"

Tiểu An Từ dùng sức gật đầu: "Cô ham muốn muốn sắc đẹp của hoàng thượng, lại còn muốn cháy nhà hôi của, chính là Gian Thần kiêm người xấu!"

"Như vậy Đậu Nguyên Nguyên thì sao ?"

"Nàng ấy là hoàng hậu tương lai, là chánh thê của hoàng thượng, dĩ nhiên là người tốt !" - Tiểu An Từ rất hiển nhiên nói ra : "Cuối cùng, Gian Thần cũng là sẽ không thực hiện được gian kế, cho nên cô vẫn nên nhanh chóng hối cải để sửa sai đi !"

Đồng Khanh khẽ cười một tiếng, bất thành linh lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiểu An Từ một cái, trong giây lát đều nghiêm sắc mặt, hét lớn một tiếng: "An công công, ngươi thật to gan, lại dám nhận hối lộ!"

Tiểu An Từ vừa nghe xong, sắc mặt đại biến, vội vàng thanh minh cho bản thân nói: "Nói nhầm, Tiểu An Từ ta thanh bạch, chưa từng thu quá bất kỳ ngân lượng nào nhé!"

"Phải không ? Ai nói vật hối lộ phải là ngân lượng nhi ?" - Đồng Khanh nhìn chăm chăm gã, mặt mày dâng lên sự khiêu khích, biểu tình rất là chất vấn chỉ trích: "Nghe nói, ngươi nhận ba con dê nhỏ của Đậu Nguyên Nguyên lên tặng, chuyện này, trong cung rất nhiều người đều biết, có thể chứng minh chỉ ra rõ ràng, ngươi còn dám phủ nhận không thu hối lộ?"

Tiểu An Từ thập phần lo lắng, cất giọng nói: "Chẳng qua là ba con dê nhỏ, nói không chừng là nàng ấy chop được ở trong hậu hoa viên nhà mình, cái này sao lại thành nhận hối lộ hả ?"

"Quả nhiên thừa nhận !" - Đồng Khanh đẩy mắt hiện lên vẻ thông minh, giương nụ cười, cười hi hi, nói:Diễn đàn Lê Quý Đôn. "Ba con dê con thuận lợi được người huấn luyện thành ba con dê to cường tráng, trên trường đấu dê, bách chiến bách thắng, tấn công không khỏi hung hăng, là dê chất lượng rất tốt nha, tích lũy đến nay đã giúp ngươi kiếm vào ba mươi tám lượng bạc rồi, khả khả khả, ba mươi tám lượng bạc, nói cách khác, Đậu Nguyên Nguyên đưa ngươi chẳng qua là dê, nhưng thật ra chỉ là đồi phương pháp che dấu tai mắt người khác, lên biểu tặng ba mươi tám lượng bạc trắng cho ngươi, hơn nữa giá trị không ngừng tăng vọt . . . Cái này rõ ràng là vật hối lộ, Tiểu An Từ à, ngươi cũng đã biết thu hối lộ đắc tội nặng đến cỡ nào không? Ngươi có biết tội của ngươi không ?"

"Cô, cô, cô nói bậy. . . ." - Tiểu An Từ nghe nàng vừa nói như thế, đã sớm chảy ra một thân mồ hôi lạnh .

"Triều đình đối với quan ô lại luôn luôn nghiêm trị không tha, nửa năm trước Bồn quan mới chủ thẩm bản án Huyện lệnh huyện Thanh Bình tham ô nhận hối lộ, hần tham ô bất quá chỉ là hai mươi hai, nhưng hoàng thượng rất tức giận, đã lập quyết xử trảm rồi, mà Tiểu An Từ Ngươi gián tiếp nhận từ Đậu Nguyên Nguyên ba mươi tám lượng bạc trắng cộng thêm ba con dê tiếp tục sinh lời! Tham rồi, vượt qua hai mươi hai lượng rồi, khẳng định phạm vào tội tịch thu gia tài sản giết cả nhà rồi !" - Đồng Khanh rất chỉ là đồng tình nhìn Tiểu An Từ, vỗ vỗ vai gã, thờ dài một hơi nói: "An công công, cái mạng nhỏ của ngươi xong rồi, ngươi yên tâm, Đồng Khanh ta sẽ thành tâm thành ý đến trước linh đường thấp hương cho ngươi !"

Tiểu An Từ sống ở trong thâm cung, đối với triều đình đại sự nào có thể hiểu rõ được, bị Đồng Khanh dọa hai câu, đã sớm sợ hãi lắm rồi, lại thấy gã "bụp" một tiếng, lập tức quỳ gối trước gót chân nàng, ôm bấp chân của nàng, nước mắt rùng rùng, cầu khẩn nói: "Đồng đại nhân, cứu cứu Tiểu An Từ với! Tiểu An Từ không phải cố ý, ta sao biết được mấy con dê kia lại có thể kiếm được tiền như vậy chứ Diễn đàn Lê Quý Đôn?"

Đồng Khanh cố nén cười, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi còn muốn cái mạng nhỏ ư ?"

"Muốn !" - Tiểu An Từ không chút do dự, dùng sức gạt đầu.

"Như vậy, đối với chuyện do ta an bài trên hành trình Giang Nam, ngươi có nguyện biết điều phối hợp một chút không ?" – Ngữ điệu của nàng mang theo sự uy hiếp.

Tiểu An Từ nuốt nghẹn một tiếng, cắn răng nói: "Tiểu An Từ tuyệt đối không bán đứng hoàng thượng. Cho dù Tiểu An Từ không làm được nịnh thần, cũng muốn làm trung lương a!"

Tiểu An Từ khề cần răng, bộ dáng rất kiên định.

Đồng Khanh nhướn mày, lập tức hạ quyết định, cất giọng nói: "Tốt như vậy sao, Bồn quan lập tức đến chỗ hoàng thượng dâng sớ, dốc sức sửa trị << tham quan ô giám>>!"

(Giám trong từ thái giám, biến tướng của cụm từ tham quan ô lại)

Nói xong, xoay người muốn rời đi, Tiểu An Từ lập tức kêu rên một tiếng, quỳ gối đi đến, ôm thật chặt bắp chân của nàng khóc gào nói: "Đồng đại nhânnnn, cô nói gì ta cũng làm theo! Xin Đồng đại nhân tha cho Tiểu An Từ một mạng a!"

Nàng ở quan trường lăn lộn đã ba năm, cái gọi là triều đình, sóng gió biến đổi không lường, sóng ngầm mãnh liệt, muốn đứng vững vị trí, cần phải rèn luyện được một dạng tâm thái khác hẳn với người thường. Tâm cũng đủ đen, da cũng đủ dày.

Làm quan lớn, kiến thức cơ bản chính là vô sỉ, đối phó với hoàng thượng thì phải xỏ lá.

"Ngao nha, chỉ cần ngươi biết điều nghe lời một chút, Bồn quan nhất định sẽ thương ngươi !" - Bộ dạng Đồng Khanh giống như là đang trấn an chú chó nhỏ, sờ sờ đầu của gã, khoe miệng gọi lên một nét cười mỉm.

Khóe mắt phiếm lấp lánh nước mắt, Tiểu An Từ kêu lên hai tiếng "ư ư".

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mưu Lớn “Dâm Quân” (3)

Trong từ đường nhà họ Đồng, hương khói lượn lờ, Đồng Khanh ở trước linh vị của lão cha Đồng lão Tư Mã, cung kính thắp hương.

Từ khi thừa kế nghiệp cha tới nay, nàng vẫn luôn cẩn tuân lệnh cha, tận trí tận trung, thần phục triều đình, hơn nữa thủ hộ một nhà họ Đồng.

Trình độ cao nhất của Trung thần chính là: < (1). Cha của nàng, Đồng lão Tư Mã đúng là cự thần cục cung tận tụy, hơn nữa tha thiết dặn bảo giao phó cũng muốn nàng làm một trung thần cục cung tận tụy.

(1)Cục cung tận tụy, từ nhi hậu dĩ (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Nàng hướng về linh vị lão cha dập một dập đầu, nói: "Lão cha à, người yên tâm, Đồng Khanh tất không phụ sự kỳ vọng của người, nhất định đem hết khả năng giúp đỡ hoàng thượng, phụ tá hẳn làm một minh quân, cho dù bị bắt đết dĩ thay hoàng thượng làm phong phú hậu cung, dạy hẳn mỗi ngày bận rộn trong đám nữ nhân xuyên qua xuyên lại như con thoi, Đồng Khanh cũng sẽ hết sức phụ tá để hoàng thượng trở thành một vua sáng, dâm mà không hôn . . . , Đồng Khanh nhất định cục cung tận tụy, đến chết mới thôi !" (hôn = mê muội, u mê hồ đồ, hôn quân = vua ngu)

Một trận gió khê thổi vào bên trong từ đường, trên tường, bức họa Đồng lão Tư Mã trang nghiêm nhẹ lung lay mấy cái, trong hương khói lượn lờ, khóe miệng của ông tựa như mơ hồ đang co quắp.

Đồng Khanh nheo mắt một cái, hình như là hoa mắt, nàng không nhanh không chậm lần nữa thắp một nén hương, chậm rãi nói: "Vi hạnh phúc của một nhà họ Đồng . . . À, không! Chúng ta là gia đình trung thần danh tiếng, nhất định phải đặt hoàng thượng ở vị trí đầu não. Vi hạnh phúc chung thân nửa người dưới của hoàng thượng, Đồng Khanh nhất định sẽ nỗ lực phụ tá hoàng thượng, để cho hắn trở thành một gã quân vương yêu thích sắc đẹp nhưng không ngu ngốc, tuyệt đối không phải là hôn quân. Xin cha ở dưới cửu tuyền an tâm, có gặp tiên đế, cũng xin ông ta khoan tâm (2). Đồng Khanh thừa kế chí của cha, nhất định sẽ hết sức trung với hoàng thượng, xin tiên đế an tâm tiếp tục mỉm cười dưới cửu tuyền !"

(2)khoan tâm: vừa là khoan thai bình tĩnh vừa mang nghĩa khoan dung tha thứ. Chữ này mang 2 lớp nghĩa nên editor không chuyển Việt hóa (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Lúc này, một gã trung niên nhỏ gầy bí ối, tiến vào trong từ đường, rất cẩn thận liếc về bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, rồi mới từ trong ngực móc ra một quyển sách nhỏ, lén lén lút lút kín đáo đưa cho Đồng Khanh nói: "Này, món đồ mà cháu muốn ta tìm ra rồi !"

Ánh mắt Đồng Khanh nhất thời sáng lên, thuận tay lật ra một tờ, thấp giọng hỏi: "Không xuất bản nữa chứ ?"

Gã đàn ông trung niên rất hưng phấn nói: "Bản << Tính kinh>> (3) này chính là bí tịch cao cấp đấy, thúc thúc thật vất vả mới lấy được từ chỗ thương nhân Tây Vực đó, bảo đảm không giống với bản bình thường lưu hành trên phố !" - Hắn chỉ vào một tờ hình vẽ nam nữ giao cấu trong đó, hai mắt lấp lóe đồng loạt có thần, con ngươi lóe ra ánh sáng, rất là sục sôi nói: "Cháu nhìn đi, tư thế này có bao nhiêu khó khăn chứ, ngay cả lão tử cũng không nắm chắc có thể làm được. Chó thật! Quả thật là một quyển sách tuyệt phẩm !"

(3)Tính kinh: tính = tình dục, giới tính. Kinh = sách (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Đồng Khanh rất chuyên chú nghiên cứu quyển << Tính kinh>> trên tay, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: "Tam thúc, chú làm sơ được chuyện nam nữ kia cũng là do học qua từ chỗ xuân cung đồ đi ?"

"Là dẫn dắt !" - Tam thúc lộ ra kinh nghiệm lão đạo (3) vuốt râu, chậm rãi nói: "Ồ trong đầu một gã nam nhân mới vừa trưởng thành nhất định ít nhiều gì sẽ tưởng tượng đến nữ nhân, nhưng tưởng thì tưởng, giai đoạn này nhất định là thuần khiết, một dạng người chỉ biết nghĩ tới nữ nhân mình thích, sẽ không nghĩ đến quá nhiều, nếu muốn hắn nghĩ đến nữ nhân khác, thậm chí là nhiều nữ nhân khác nữa, thì cần ngoại lực tới dẫn dắt, quyển sách tính (dục) này chính là ngoại lực, nam nhân một khi nhận được sự dẫn dắt, sẽ bắt đầu nghĩ tới thân thể của nữ nhân, chỉ cần suy nghĩ tới thân thể uyển chuyển xinh đẹp của nữ nhân, vậy không dễ dàng để chuyển tâm ở trên cùng một người nữ nhân rồi. Hí hí hí . . . Một khi ném được tư vị nam nữ hoan ái, liền đã tới cảnh giới tối cao. . . . Càng không thể cứu vãn được nữa !"

(3)Lão đạo, nguyên văn老道: lão đạo vừa là hình ảnh đạo sĩ già, vừa là để chỉ người già dặn kinh nghiệm, hình ảnh này hay nên editor để nguyên không chuyển sang Việt hóa (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Chỉ nghe thôi đã không nhịn được khiến cho người ta hưng phấn lên.

Cái được gọi <> quả thật là đồ tốt để hướng dẫn nam nhân, Đồng Khanh rất hài lòng đem sách nhỏ thu vào ống tay áo.

Nếu nói ‘trời sinh ta tài tất hữu dụng’(4), lão Tư Mã, thân phụ (cha ruột) của nàng cương trực công chính, giữ mình ngay thẳng, cả đời đạo đức tốt, không hưởng lạc, không háo nữ sắc, chỉ có một vợ, do đã quá lâu không có con trai, mới nạp một người thiếp thất.

(4)Trời sinh ta tài tất hữu dụng: 1 câu thơ trong bài Trương tiến tửu của Lí Bạch (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Tam thúc của nàng thì không như vậy, nhiệt tình yêu thương thanh sắc hạ lưu, lấy việc phát triển tinh thần quần là áo lụa làm tiêu chí cao nhất, cùng rượu thịt quần lấy nhau làm mục đích nhân sinh cuối cùng, cả ngày phong hoa tuyết nguyệt, chơi bời lêu lổng, không gì không giỏi.

Nàng đón lấy gia nghiệp nhà họ Đồng, quan trường thuần một loại đều là nam nhân, vì muốn nhanh chóng đánh vào thế giới nam nhân, nàng bắt đầu cùng đám danh sĩ triều đình ngâm thơ phụ xướng, tận lực kết giao, nhưng vẫn rất nhạy cảm nhận thấy được ở phương diện nào đó nam nhân luôn cố ý tránh nàng ra, không cách nào chân chính dung nhập nàng vào môi trường giao, cho đến khi nàng nhận được chân truyền của Tam thúc, từ đó đối với chuyện thanh sắc hạ lưu, không gì không giỏi.

Nhân sĩ cao thượng giống như cha nàng ít lại càng thêm ít, cái gọi là phù đệ của danh sĩ, có vài hộ không phải là tam thê tứ thiếp, thì là già rồi còn cưới tiểu thiếp 17 tuổi, chỗ nào cũng có.

Nhưng nếu hoàng thượng háo nữ sắc, há có thể chuyên sủng hoàng hậu ?

Chỉ cần là nam nhân, nhất định là yêu thích nữ sắc, thừa dịp lần này đến Giang Nam, nàng chỉ muốn kích thích bản năng nam nhân hoang dã của hoàng thượng . . . Nàng liền đại công cáo thành rồi.

"Bản nam nữ giao hoan << Tính kinh>> này có thể làm cho cháu cười bí ối hạ lưu đến thế . . . ." - Tam thúc rất hài lòng, đưa tay vỗ vỗ vai của nàng, khen ngợi và khuyến khích nói: "Nếu nói tre già măng mọc, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, mới hai năm ngắn ngủn, ở phương diện thanh sắc hạ lưu, cháu đã hơn tất cả đám quần lụa trong kinh thành, đã là kẻ giáo hoạt trong giáo hoạt của giới quần lụa rồi, Tam thúc tự than là không sánh bằng a!"

Dứt lời, mở ra hai mắt hẹp dài, chăm chú nhìn cháu ruột nhà mình, rất là thỏa mãn vuốt râu. Cháu yêu Đồng Khanh thật là một nhân tài ưu tú, thân là trọng thần triều đình, tinh thần vô lại hạ lưu khơi dậy tuyệt đối không thua bởi bất luận kẻ nào, có thể nói là thanh niên tài俊 kiệt xuất không gì sánh kịp, bỗng, nhưng càng nhìn càng cảm thấy dung nhan nàng thanh lệ.

Lắc một cái chột trở lại với hiện thực, đột nhiên nhớ lại thân phận nữ nhi của nàng, một lần nữa làm ông ta vô cùng đau đớn, thương tiếc không dứt, nhất thời đầm ngực dậm chân.

Hắn thật là đồ ngựa đực . . . thanh niên tài俊 kiệt xuất ưu tú nhất trong đám hậu bối của nhà họ Đồng, cố tình lại thiếu mất một khối thịt dưới đũng quần.

***

Giang Nam, phong cảnh nổi tiếng xinh đẹp, trăm hoa đua nở, dương liễu buông lơi, cảnh liễu mỏng mảnh theo gió tung bay, múa lượn vòng quanh, bông liễu đầy trời, đẹp như cảnh tiên, sông nhỏ uốn lượn, chảy tràn quá cầu hình vòm, trong thành, bách tính rộn ràng, cửa hàng chung quanh mọc san sát như rừng, càng cảm thấy phồn vinh.

Hai gã công tử bột quần áo đắt tiền cộng thêm một gã tôi tớ, ba người lắc lư thong dong tiêu sái trên cầu hình vòm ở bờ sông.

Lưu Lãng lần đầu xuống Giang Nam, tâm tình thật tốt, hẳn trông về phong cảnh đẹp đẽ phía xa của Giang Nam, nhẹ lay động quạt xếp, thần thanh khí sáng cười nói: "Cảnh sắc Giang Nam thật quá đẹp !" - Dứt lời, lập tức thanh ngâm, đọc: "Hoang hốt hề viễn vọng, quán lưu thủy hề sản viên (5)" – [dịch thơ: Hoang mang trông xa xăm, nhìn nước chảy lững lờ]

(5) “Hoang hốt hề viễn vọng, quán lưu thủy hề sản viên” là 2 câu thơ trong bài < cửu khúc – Tương phu nhân > là tác phẩm của đại thi nhân Khuất Nguyên nước Sở thời kỳ Chiến Quốc, là bộ hai trong tác phẩm. Bài thơ viết về Tương quân mong đợi Tương phu nhân không tới, sinh ra nỗi nhớ ai oán, thơ lấy ngữ điệu của Tương quân tư niệm Tương phu nhân để viết, miêu tả ra tâm tình thần trí xa trông, cầu mong mà không đến được, mong ngóng mà không thấy ừ đột. (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Đồng Khanh đứng bên cạnh lay động quạt, phụ họa nói: "Thạch thiên thủy sản viên, nhật lạc san chiếu diệu" (6) [dịch thơ: Đá mòn nước lững lờ, mặt trời khuất núi rọi]

(6) đây là 2 câu thơ trong bài thơ “bảy dặm nước xiết” của nhà thơ Tạ Linh Vận (385 -433). Tạ Linh Vận là dòng dõi của đại gia tộc tể tướng Tạ Huyền đời Đông Tấn. Khi Tạ Huyền mất, Tạ Linh Vận mới chỉ 18 tuổi, làm Khang Lạc công, do đó gọi là Tạ Khang Lạc. Năm 420 khi Tống Cao Tổ Lưu Dụ cướp ngôi nhà Đông Tấn, ông bị giáng cấp thành tước hầu. Bài thơ được sáng tác khi sự nghiệp làm quan của ông xuống dốc, bị giáng cấp đi nhậm chức thái thú Vĩnh Gia (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Tiểu An Từ đọc sách không được bao nhiêu, rất là hâm mộ nhìn hai vị công tử, cười nói: "Các công tử đang ca tiếng nước chảy lững lờ sao, cái gọi là danh sĩ, cùng nhau hát vịnh thơ phú, chính là thích ý như vậy sao ?"

Lưu Lãng nghe được, liếc Đồng Khanh một cái thật nhanh, vậy mà sắc mặt trở nên đỏ, không hề ngậm nga nữa.

Đồng Khanh cũng không phát hiện thấy hoàng thượng xấu hổ, nâng ngẩng đầu nhìn ánh trời chiều còn sót lại, cả một bầu trời rắng đỏ, cười nói: "Sắc trời đã tối, vì thần đi tìm nơi để hoàng thượng dùng bữa nghỉ ngơi thôi!"

"Đi đi!" - Lưu Lãng phất tay lên cho nàng lui ra.

Tiểu An Từ thấy thần sắc chủ tử có gì đó không đúng, nhìn Đồng Khanh đi xa, lập tức tiến lên trước hỏi: "Hoàng thượng, ngài sao vậy ? Hiếm khi được đi ra ngoài một chuyến, hôm qua còn rất cao hứng, hôm nay thái độ đối với Đồng đại nhân lại nói không ra có chút kỳ dị a !"

Lưu Lãng thần sắc hơi có vẻ quỷ dị, ho nhẹ mấy tiếng, thấp giọng nói: "Người nói xem, Đồng Khanh có phải thật nhìn trộm trẫm hay không hả ?"

Tiểu An Từ nghe thấy vậy, liên tục không ngừng nói: "Hoàng thượng, trước kia Đồng đại nhân rất là mơ ước sắc đẹp của ngài, nàng vẫn luôn vô cùng háo sắc, thêm thuồng thân thể mềm mại của ngài đã lâu, nhưng từ sau khi ngài từ hôn, nghe nói cả nhà họ Đồng tương đối vui vẻ lắm, lui tới thân thiện với Vệ phu, hai nhà bận rộn mua phụng phí, tất cả đều vội vã, chỉ đợi đến lúc thành hôn thôi, chuyện này cực kỳ khó hiểu sao ?"

"Có lẽ chẳng qua là thuật che mắt !" - Lưu Lãng khôn quẩn nặn ra một cái nhăn trán, trầm thấp mở miệng nói: "Gã nam nhân Đồng Khanh này lấy danh nghĩa là Đồng tiểu thư ra làm quan, lâu dần, giới tính bị ảnh hưởng, cho nên mới thích nam nhân chăng ? Dường như hẳn thật sự thành một tên đồng tính rồi. . . Lúc mới ra ngoài cửa cung, hẳn vội lên lút đứt một quyển sách cho trẫm, chính là cái loại này... Ừm, ừm. . ." - Nói tới đây, hai tai đột nhiên đỏ lên, thấp giọng nói - "Chính là cái loại sách tục tĩu, hẳn còn cười đến dâm dăng, nói trắng là đồ tốt, lộ ra bộ dáng hận không được lập tức lôi kéo trẫm đi chơi gái hoan khoái, Tiểu An Từ, người nói xem cái gọi là đồng tính có phải đều như vậy hay không ? Nam nhân không thể hoan khoái cùng nam nhân, nên cùng nhau đi tìm nữ nhân ? Nói không chính xác, hẳn thật sự là một nam nhân, vừa nhìn trộm trẫm nên lộ ra tình sâu của đồng tính, bộ dạng rộng rãi hào hiệp cùng tiến cùng lùi, mỗi lần đối diện với ánh mắt mong đợi ấy, lòng trẫm liền co quắp một trận, thực không được tự nhiên !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mưu Lớn “Dâm Quân” [4]

Tiểu An Từ nghe xong, vội vội vàng vàng nói: "Hoàng thượng ơi, ngài có điều không biết, cái gọi là đồng tính cũng có thể hoan ái, đám đồng tính sẽ không lôi kéo nhau cùng đi chơi gái, nam nhân cùng nam nhân hưởng thụ tình dục, từ trước đến giờ đều làm từ phía sau, không cần cùng đi tìm nữ nhân để giải quyết đâu !"

"Từ phía sau ?" - Lưu Lãng hơi có vẻ giật mình.

"Đúng vậy a, là Hậu Đình Hoa (1), cứng rắn đâm vào từ phía sau !"

"Từ phía sau ? Vậy không phải là rất khó chịu sao? Một người đàn ông yêu người nam nhân, thì phải chịu khổ ở phía sau sao ?" - Lưu Lãng khẽ nhún mày, thầm nghĩ nam nhân yêu nam nhân thì ra trả giá thật sự không nhỏ a.

Tiểu An Từ cười hi hi nói: "Khỏi bẩm hoàng thượng, nô tài không biết đâm từ phía sau có khổ hay không, nhưng mà nam nam yêu nhau, quả thật đều là tới từ phía sau. . . , khi yêu một người đàn ông, tình cảm dâng cao, phát sinh một cách tự nhiên, hẳn là không khổ, còn rất hưởng thụ, nghe nói là cực lạc !"

Chân mày Lưu Lăng chau lại thật sâu, chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu An Từ này, trong lòng trăm vẫn rất nghi ngờ, người nhiều lần nhắc nhở trăm Đồng Khanh là một phụ nữ, nhưng nàng thật sự là nữ nhân sao? Năm đó Đồng lão Tư Mã bị sát hại đột nhiên mất đi, đứa con thơ Đồng Chiêu tuy là thứ xuất, sau khi sinh lập tức được cho làm con thừa tự của chính thất, coi như là con trưởng, nhưng lúc hần còn nhỏ dại, đứa con duy nhất trưởng thành của vợ cả chính là trưởng nữ Đồng gia. Đồng gia thế to nghiệp lớn sao lại có thể dễ dàng đem sự hưng suy của một dòng họ ném cho một khuê nữ chưa từng xuất đầu lộ diện ở bên ngoài chứ? Trăm tin chuyện đồn đại là thật. Nghe nói Đồng lão Tư Mã lên nuôi một đứa con riêng có nhà mẹ đẻ thấp hèn, vì gia nghiệp không có con trai nên nhận làm con thừa tự, không thể làm gì khác hơn là để cho đứa con riêng kia giả mạo tặc danh của trưởng nữ, mạo danh thế thân, thay nàng ấy thừa kế gia nghiệp, chống đỡ cho Đồng gia, còn tiểu thư chân chính của Đồng gia thì được đưa đến chùa miếu, cho nên, Đồng Khanh mà chúng ta tiếp xúc cũng không phải là tiểu thư chân chính của Đồng gia, mà là con riêng của Đồng lão Tư Mã? Có lẽ hần căn bản là nam nhân đích thực. Nhưng sao người lại cứ luôn nhắc nhở trăm rằng Đồng Khanh là một phụ nữ?"

"Hoàng thượng ơi, trí tưởng tượng của ngài thật phong phú, lời đồn đại không nên tin hoàn toàn, Đồng Khanh chính là tiểu thư mà Đồng gia cho giả thành nam!"

"Ồ, người đã nhìn thấy tiểu thư Đồng gia sao?"

"Tiểu An Từ từ nhỏ lẫn lộn ở trong cung, tất nhiên là đã gặp tiểu thư của Đồng gia, nàng chính là đáng vẻ tiểu thư phú quý, mặc váy lụa, vấn búi tóc, thoa son phấn, cử chỉ đúng là danh môn khuê tú, sau đó hơn hai năm không gặp lại, chỉ nghe nói nàng giả nam, khi được tiên đế cho phép kế thừa tước phong của cha, vào triều làm quan lớn, mãi cho đến sau khi hoàng thượng tự mình chấp chính, thường xuyên triệu nàng vào hậu điện, Tiểu An Từ mới có thể gặp được. Thoạt đầu mới gặp lại, Tiểu An Từ cảm thấy Đồng đại nhân cao lớn không ít, dung nhan cũng không thay đổi bao nhiêu, chẳng qua là không thoa son phấn thôi, luôn mặc một thân quan phục của nam tử, thanh âm cũng trở nên trầm thấp chút ít, hần là nàng cố ý tạo ra!"

Lưu Lăng vẫn cảm thấy hoài nghi, mở miệng trầm thấp nói: "Ồ, phải vậy không? Dù sao vẫn là anh em ruột, nhất định là giống nhau rồi, nói không chừng giống như lời đồn đại, con riêng của Đồng gia lớn lên tư văn thanh tú, cho nên để cho hần thế thân trưởng nữ, tiểu thư khuê phòng vốn có bao nhiêu người được biết, có bao nhiêu người chân chính được gặp trưởng nữ của Đồng gia? Chỉ cần cửa nhà họ Đồng đóng chặt một chút, người nào phát giác ra được đây? Mà hần vì tránh làm cho người ta khả nghi, thỉnh thoảng lại cố ý hiện lộ đáng vẻ nữ nhi, Đồng Khanh chính là giả gái, danh sĩ đệ tử từ trước đến giờ đều được nâng niu từ bé, làn da được nuôi dưỡng hết sức mịn màng, hiện tại nam tử da thịt trắng mịn lại còn thoa son phấn giả gái không ít, Đồng Khanh dung nhan thanh tú, hòa trộn vào trong đám đó, mặc dù không thoa phấn son, nhưng cũng khó phân biệt trắng má. Nói trở lại, trăm lại muốn loại trừ thói quen nam nhân thích bôi phấn chung diện, nhìn cái đám giả gái kia, trăm vẫn không được tự nhiên!"

"Thói đời rất chú trọng bề ngoài. Tiểu An Từ đã từng nghĩ tới, một nam nhân mỹ nhan lơ đãng khẽ cau lên một nét cười, thật tà mị làm sao, phóng đảng biết bao, mê đảo chúng sanh biết bao; nhưng nếu là một nam nhân xấu xí khẽ nhếch cười, đó chính là bỉ ổi lại thêm ghê tởm rồi. . . Cũng khó trách cái đám thân sĩ kia liều chết chung diện. Chẳng qua, Đồng Khanh không phải thoa phấn, hướng chi nàng là nam hay là nữ căn bản không quan trọng!" - Nói tới đây, vẻ mặt Tiểu An Từ đột nhiên nghiêm túc, thấp giọng nói: "Hoàng thượng ơi, Đồng đại nhân giáo hoạt gian trá, quỷ kế đa đoan, nàng đang muốn làm hại ngài, thừa dịp ngài không chuẩn bị, vô si tới cướp sắc a. . . dọc đường, nàng và hoàng thượng chuyện trò vui vẻ, Tiểu An Từ âm thầm quan sát, nhìn rất cẩn thận, khoe miệng nàng cong lên nụ cười, độ cong quá mức, độ cong mà khoe miệng kia phô bày ra chính là độ cong thuộc về âm hiểm a, Tiểu An Từ có thể khẳng định nói rằng, Đồng đại nhân nàng ấy dọc đường đi đều cười đến cực kỳ âm hiểm. . ."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Đồng Khanh cắt đứt, nàng ở phía bên kia cây cầu, kêu một tiếng "Công tử", sau đó chậm rãi chạy vút qua, Tiểu An Từ lập tức ngậm miệng.

Đồng Khanh chấp tay thi lễ với Lưu Lăng, cười nói: "Công tử, Đồng Khanh đã tìm được một nhà lữ điểm rồi, xin công tử vào phòng trọ dùng bữa nghỉ ngơi thôi!"

"Ái khanh dẫn đường!"

Chỗ Đồng Khanh gọi là lữ điểm, chính là thanh lâu kỹ hộ làm ăn tốt nhất Giang Nam.

Cửa Di Hồng Viện, tiễn kẻ ra đón kẻ vào.

Lưu Lăng sống trong thâm cung, không biết thanh lâu kỹ hộ là như thế nào, chỉ cho rằng cũng giống như lần trước ở kinh thành vậy, chẳng qua là một đám hầu gái quán rượu quán cơm đông đảo, đúng lúc đã cực kỳ đói bụng, nghĩ đến cao lương mỹ vị, ăn no nê, cho nên mặt mày hớn hờ, khoe miệng hàm chứa nụ cười, vung tay áo, tự nhiên phóng khoáng bước vào cửa lớn của Di Hồng Viện. Một đồng cô nương quần áo hoa lệ lập tức đi qua, vây quanh hần, oanh oanh yến yến thật là vô cùng náo nhiệt. Tiểu An Từ vẫn là tự làm tự chịu, trơ mắt nhìn hoàng thượng như dê vào miệng sói, lại chỉ có thể vẻ mặt khổ sở, có miệng mà không nói ra được.

Đồng Khanh đi theo ở phía sau, liếc Tiểu An Từ ở bên cạnh khung cửa thần sắc bất an một cái, chỉ vào hoàng thượng bên trong nhà, vẻ mặt tươi cười, rất hài lòng cười nói: "Trong vòng vây của một đám nữ sắc, nhìn một bộ dạng sung sướng của hoàng thượng, đầu chi là rất thích, người nhìn cái khoe miệng kia tự nhiên phát ra nụ cười đối khát kia. . . chính là con mẹ nó bản sắc của Dâm Quân hạng nặng mà!"

"Hừ, Gian Thân!" - Tiểu An Từ tức giận.

Ánh mắt sắc lẹm của Đồng Khanh nhẹ nhàng xẹt qua, nhưng là nhìn gãi hơi hơi mỉm cười, ngoài cười nhưng trong không cười, cảnh cáo nói: "Tiểu An Từ này, gần đây hình như người nói hơi nhiều lời thừa thì phải?"

Nhớ tới ba con đẻ con, Tiểu An Từ phát ra một tiếng nuốt nghẹn, lập tức ngậm miệng lại.

"Người yên tâm đi, một nhà họ Đồng trung liệt, ta tuyệt đối sẽ không làm hại hoàng thượng, lần này xuất hành, chỉ muốn thay hoàng thượng làm phong

phụ hậu cung, khai chi tán điệp (2), như thế, Thái hậu còn có khi cảm kích Đồng Khanh ta đấy!"

Vừa nói, vừa nhẹ lay động chiếc quạt giấy, cười khanh khách tiến vào thanh lâu.

Tiểu An Từ ngậy người ở cửa, ngần ngợ, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hoàng thượng đi theo một đám nữ nhân ở trong cung vui đùa, bộ dáng mườì phần dâm quân, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, đại gian thần !". Đột nhiên, lại nhớ tới con đường nịnh thần của mình còn chưa kịp công thành danh toại, đã bị Gian Thần chân chân chính chính phá hủy rồi.... , thực lực giữa Nịnh thần và Gian Thần chênh lệch quá xa, nhất thời cảm thấy đau lòng.

---Chú thích-----

(1) Hậu Đình Hoa tên khúc hát làm trong buổi tiệc của vua Trần Hậu Chủ và Trương Quý Phi thời Nam Bắc triều, lời ca ong bướm, là lời kêu gọi chuyện phòng the. Vua quan say sưa bên những bản nhạc dâm đảng. Bỏ mặc triều chính đến nỗi giặc đến sát bên kia sông mà bên này triều đình của Trần Hậu Chủ vẫn mãi mê tiếng nhạc kêu gọi đó. Nhà Hậu Trần bị diệt vong, đời sau coi Hậu Đình Hoa là khúc ca vong quốc. Ở đây Tiểu An Từ dùng từ Hậu Đình Hoa để ám chỉ hậu môn

(2) khai chi tán điệp: vừa có nghĩa đâm chồi nảy lộc vừa có nghĩa sinh con đẻ cái

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trẫm... Cứng Rồi [1]

Trong phòng khách, hương thức ăn tràn ngập, chén quang (1) liên tục tiếp bồi, Lưu Lăng cười uống rượu, bên cạnh hắn là hai vị cô nương hình dáng rất giống chị em xuất ra toàn bộ kỹ xảo của bản thân, đang liều chết cọ xát trên người hắn, thế nhưng hắn lại lộ ra một bộ dáng hơi thờ bình ổn thần thái điềm tĩnh chết tiệt, ngay cả bàn tay heo sàm sờ (2) cũng không vờn ra, ngược lại cười nói: "Con gái dân gian quả thật nhiệt tình như lửa a, các cô nương, hầu hạ Bản công tử dùng bữa là được rồi, đừng tiếp tục cọ nữa!"

(1)chén quang là loại chén cổ thường làm bằng sừng trâu. Xem hình

(2)Bàn tay heo. Nguyên văn là hàm trư thủ 咸猪手 là cách gọi những kẻ hay quấy rối tình dục, dùng tay để sờ soạng sàm sờ tại chỗ công cộng. (ThuyDuong18 - truyện được edit duy nhất tại diendanlequydon.com)

Hai cô nương kia nghe thấy, quả thật dựng thẳng cơ thể lên, sau đó rất chuyên nghiệp hầu hạ dâng đồ ăn, quy quy củ củ hầu ăn, rất giống như hai cung nữ chỉ biết chia thức ăn rót rượu, rất trọng lễ nghi, hoàn toàn không giống với cô nương thanh lâu.

Đồng Khanh tức giận tới mức nghiêng răng, nhìn chằm chằm hai vị cô nương ấy, thực hoài nghi hai chị em này là người mới đến, công lực quyền rũ chưa đủ, không biết cách khiêu gọi nam nhân coi như xong, đằng này lại còn biến thành cung nữ. Thân là cô nương thanh lâu, vậy mà thái độ không chuyên nghiệp, mất giá trị đến độ nàng phải dậm ngực dậm chân.

Muốn cho hoàng thượng làm dâm quân, đầu tiên phải để cho hắn hưởng thụ qua nữ nhân, hưởng thụ qua Cực Lạc, hắn mới có thể trầm mê, từ đó đắm chìm trong nam nữ hoan ái dâm loạn . . , nói trắng ra là trước tiên nâng cần hoàng thượng chưa ném mùi đời bị phá trình a.

Hoàng thượng từ nhỏ được nuôi ở trong thâm cung, không biết chuyện nam nữ, muốn phá trình hắn, phải giờ thủ đoạn.

Tiểu An Từ nhìn thấy chủ tử ở trong đám hoa tươi vẫn là tướng mạo văn phong bất động của Liễu Hạ Huệ, rất đặc ý cười châm biếm ở bên tai Đồng Khanh: "Đồng đại nhân, hoàng thượng đúng là chính nhân quân tử, cô có thể thu lại những thứ gian kế xảo trá kia được rồi đó, cũng không cần giờ mưu ma chước quỷ với Người nữa !"

Đồng Khanh hừ lạnh một tiếng, nàng lăn tộn trong quan trường hiểm ác đã lâu, < của nàng há chỉ có là thủ đoạn như vậy?

Danh kỹ số một Giang Nam, mỹ lệ tuyệt luân, không có nữ nhân nào có thể địch nổi, << hoa khô chí tôn>> như sói như hổ, Phiền Phiền cô nương cũng nên ra sân rồi!

Lúc này, chợt ngửi thấy một làn hương thơm đưa tới, liền nghe thấy ngoài phòng một tiếng nũng nịu nhẹ nhàng: "Xuân thành vô xứ bất phi hoa, hoa phi hoa phiêu lạc thủy gia (3)!">>> [dịch: Xuân về thành khắp chốn hoa bay, hoa rơi hoa rớt xuống nhà ai]

(3) Xuân thành vô xứ bất phi hoa, đây là câu đầu trong bài thơ Hàn Thực (tiết hàn thực) của Hàn Hoành thời Đường, ông được coi là một trong 10 đại tài tử thời Đại Lịch. Câu "hoa phi hoa phiêu lạc thủy gia" editor chưa tìm thấy tác giả. (ThuyDuong18 - truyện được edit duy nhất tại diendanlequydon.com)

Tiếng vẫn còn rơi, chỉ thấy một cô nương mỹ lệ mặc xiêm y đỏ rực tươi thắm khoan thai chậm bước tới, vừa đi qua cửa, đôi mắt quyền rũ nhẹ nhàng chớp chớp, đôi mắt đẹp lưu luyến uyển chuyển xẹt qua mọi người, miệng anh đào nhỏ khẽ mở, sau đó gợn tay lên, vén vén tóc mai, trong khi gợn tay nhấc chân không mất đi sự tao nhã, đã thể hiện rõ nét phong tình, người đẹp khuynh đảo chúng sanh biết bao, thấy vậy mọi người đều ngây người.

Mỹ nhân trước mắt có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mắt phượng, lông mày lá liễu, môi hồng răng trắng, tóc búi kiêu đang được lưu hành nhất, trên đầu cắm trâm phượng, mặc áo khoác gấm dệt màu đỏ thạch lựu, ánh mắt mỉm cười, xuân sắc khôn cùng.

Hoa khôi vừa tiến vào phòng khách, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Đồng Khanh, cười duyên nói: "Đồng công tử, người đã lâu chưa tới, có phải vô tình đã quên mất Phiên Phiên rồi chăng?"

Thần sắc Đồng Khanh bình tĩnh như thường, đưa tay kéo hoa khôi Phiên Phiên vào trong ngực, hết sức thân mật, lộ ra bộ dáng tay ăn chơi lão luyện trong chốn tình trường, thừa dịp vành tai và tóc mai chạm vào nhau, kín đáo lặng lẽ liếc tới vị trí ngồi của Lưu Lăng một cái, nhỏ giọng cười nói: "Có nhìn thấy không? Vị công tử áo vàng kia vẫn là (4) đó!"

(4)hoàn bích: ngọc đẹp không tí vết, ẩn dụ nói về việc còn trinh trắng, nguyên vẹn. (ThuyDuong18 - truyện được edit duy nhất tại diendanlequydon.com)

Phiên Phiên nghe xong, lập tức chú ý tới.

Nam nhân dẫn nam nhân tới thanh lâu phá trình, trải nghiệm lần đầu mây mưa, chuyện như vậy đã thường gặp, cũng không thấy kỳ lạ. Phiên Phiên nàng tung hoành kỹ trường (chốn làm điểm) nhiều năm, duyệt nam vô số, đối với chuyện nam nữ hoan dâm, nàng có thể nhanh chóng thể hiện ra tài năng kiệt xuất không gì sánh kịp, là một cao thủ trong số đó. . . , chỉ cần là nam nhân có "gốc rễ", nàng đều có bản lĩnh để cho hắn bắn ra, cho dù là kẻ đồng tính lập trường kiên định, cũng khó trốn thoát khỏi sự chà đạp của nàng, thế nào cũng phải làm cho đối phương đầu hàng, không thể không hạ mình nằm dưới chiếc váy màu thạch lựu của nàng.

Phiên Phiên nàng thân là danh kỹ kiều ngạo, được nhóm đồng nghiệp trong viện kính ngưỡng.

Phiên Phiên khẽ nhếch đôi môi, thần nhiên cười, bụng lên ly rượu nhỏ, chuyển động thân thể mềm mại, đi tới bên cạnh Lưu Lăng.

"Đồ mới đến, cút sang một bên!" - Nàng hướng về phía hai chị em đang thân mật rót rượu cho Lưu Lăng khẽ chê bai một tiếng.

Phiên Phiên là hoa khôi chí tôn, cho nên hai chị em kia lập tức cung kính dịch chuyển khỏi chỗ chứa một vị trí cho nàng, nàng lại tóm lấy Lưu Lăng, lộ ra nụ cười vô cùng kiều diễm, nói: "Công tử, để Phiên Phiên tới hầu hạ ngài uống rượu nha, Quỳnh Tương Ngọc Dịch chân chính đang ở phía sau tấm bình phong kia kia, Ngài theo ta đến đó đi!"

Lưu Lăng không nghĩ ngợi gì, một lòng muốn thử xem Quỳnh Tương Ngọc Dịch của dân gian, cho nên cười đứng dậy đi theo nàng tới chỗ khuất đằng sau tấm bình phong, nhưng chỉ thấy phía sau đặt một chiếc giường êm, Phiên Phiên lập tức nhẹ nhàng đẩy, khiến hắn thuận thế ngồi xuống ở trên giường êm.

Lưu Lăng ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: "Rượu ngon đâu? Sẽ không phải là cái trên tay nàng chứ? Nhưng ta nhìn thấy nàng đem từ trên bàn tới mà!"

"Đã tới rồi!" - Phiên Phiên cười quyến rũ, nói, rồi đem ly rượu nhỏ cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, ngậm hờ ở trong miệng, ngay sau đó cúi đầu đưa tới, hôn lên hắn, đem ngọc dịch trong miệng, lấy phương thức miệng đối miệng, rót vào trong miệng của hắn. Lưu Lăng sững sốt một chút, chưa kịp phản ứng, Phiên Phiên đã mang cả thân thể mềm mại giăng chân ở trên người hắn, trong khoảnh khắc, váy áo hé mở rộng, lộ ra bộ ngực, hai bầu vú kinh người gọi mời dục vọng.

"Công tử a ~~~~~" - Phiên Phiên rên rỉ một tiếng, âm thanh mềm mại nhẹ nhàng, kề cận thờ ra hỗn hển khẽ gọi, cặp vú đầy đặn thật chặt cọ mài ở trên mặt Lưu Lăng, thân dưới nhẹ nhàng ma sát chỗ nhạy cảm dưới háng của hắn. . . . .

Cách lớp tơ lụa, hương thơm của nữ nhân mềm mại như ngọc mảnh liệt đánh tới, sắc mặt Lưu Lăng phút chốc đỏ lên.

Phiên Phiên là danh kỹ Giang Nam, kinh nghiệm ứng phó nam nhân phong phú, giỏi về khiêu gợi, nàng cúi đầu, ghé vào lỗ tai hắn chậm rãi hà hơi, âm điệu dâm đãng hết sức hấp dẫn. . . , mỹ nhân trong ngực đưa thân, thần sắc Lưu Lăng đã sớm trở nên vừa đỏ vừa quẫn, không lâu lắm liền cảm thấy toàn thân tê dại, hắn không hề có kinh nghiệm hiển nhiên không chống đỡ được, sắc mặt hơi có vẻ khốn quẫn.

Phiên Phiên nhìn thấy công tử gia đã sắp chống đỡ không được rồi, vốn lại là loại tuấn tú như vậy, trong lòng rất vui mừng, cho nên càng thêm ra sức, không ngừng chuyển động thân thể mềm mại, cọ xát chỗ dưới háng hắn. . . . .

"A!" - Lưu Lăng đột nhiên rên rỉ một tiếng.

Mất thấy việc sắp thuận lợi tiến hành, Phiên Phiên vội vàng giật xuống váy áo của mình, ngay sau đó thuần thục cởi ra váy áo của hắn, đang định thay hắn cởi quần áo tháo thắt lưng, ở thời điểm khẩn yếu nguy hiểm cuối cùng, nhưng Lưu Lăng lại là thần sắc quý dị đẩy nàng ra, phút chốc đứng dậy, sau đó nhanh chóng tiêu sái đi đến ngoài cửa, mặc dù đáng đi vội vàng nhưng lại động tác cực kỳ cứng nhắc.

Tiểu An Tử thấy sắc mặt chủ tử không ổn lắm lao ra cửa, lập tức đi theo ra ngoài. Ở bên ngoài sương phòng, rất là lo lắng, lặng lẽ hỏi: "Hoàng thượng, ngài sao thế? Vừa phát bệnh ư?"

Lưu Lăng đứng nghiêm ở ngoài cửa, đỏ mặt, ê ê a a hỏi lâu, xuyên thấu qua bức rèm che, liếc cô nương ở trong nhà vài lần, cuối cùng thật vất vả, mới xoay xoay vắn vắn, thấp giọng mờ mờ: "Trẫm, ~~~~~ trẫm. . . . ."

Tiểu An Tử nóng lòng bảo vệ chủ, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chủ tử, phát hiện quả thật không ổn lắm, rất là lo lắng nói: "Hoàng thượng, sắc mặt ngài đỏ bừng, thần sắc bồn chồn bất an, bộ dáng không giống như phát bệnh? Là cái cô nương Phiên Phiên kia không hầu hạ tốt ngài sao? Nàng cho ngài uống cái

rượu ngon gì rồi hả ?"

Lưu Lăng nhìn Tiểu An Từ, ánh mắt bối rối, nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng rốt cục nói giọng khàn khàn: "Trẫm, trẫm . . . cứng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trẫm... Cứng Rồi (2)

Lưu Lăng nhìn Tiểu An Từ, ánh mắt bối rối, nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng rốt cục nói giọng khàn khàn: "Trẫm, trẫm. ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n. . cứng rồi!"

"Cứng rồi ?" - Tiểu An Từ đầu tiên là sùng sốt, rồi lập tức cũng phục hồi được tinh thần. Nam nhân ngoại trừ bàn luận tới cái đó, còn có cái thứ gì đột nhiên lại phình to biến thành cứng rắn đâu, cho nên kinh hoàng hô lên một tiếng: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Long căn của hoàng thượng cứng rồi!"

Sự tình liên quan đến Long thể, chính là việc hệ trọng!

Đi ra bên ngoài, long căn đột nhiên xảy ra vấn đề, Tiểu An Từ không biết nên như thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác nhìn chủ tử, há miệng, nhăn nhó nói: "Tiểu An Từ cho tới bây giờ chưa từng cứng rắn qua, sau đó, tiểu kê kê đã không còn. . . ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n Nam nhân cứng rắn nên làm gì bây giờ ? Thật đáng chết, ngự y cũng không cùng đi ra ngoài, nếu không, tiểu nhân lập tức đi tìm đại phu tới đây ? Để cho ông ta giúp hoàng thượng trị liệu, tiểu sung đi ?"

Lưu Lăng đối với tình huống bản thân trước nữ sắc tự nhiên nổi lên phản ứng sinh lý, rất là xấu hổ, hắn rất không được tự tại khép nép ống tay áo rộng lớn, ống tay áo hợp lại, không được tự nhiên che dấu phần dưới thắt lưng. Một lúc lâu, rốt cục đỏ mặt, thấp giọng thừa nhận nói: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Là bị nữ nhân kia làm cho. . . ."

Tiểu An Từ vẫn cứ ngẩn ngơ nhìn hắn, từ nhỏ thân là nội thị, gã mặc dù không chân chính hiểu được long căn cứng rắn có quan hệ trực tiếp gì với nữ nhân, nghe chủ tử nói là bị nữ nhân kích thích, như vậy chính là bởi vì nữ sắc mà tạo ra, lập tức quả quyết an ủi: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Hoàng thượng đáng ra trưởng thành, là một nam nhân chân chính rồi! Năm đó té xuống ao, niên kỷ còn quá nhỏ mới mười lăm tuổi, thái y liên tục dặn dò, để cho người nuôi dưỡng thân thể thật tốt, tiên đế hạ lệnh không để cho ngài thân cận nữ sắc, vì vậy Thái hậu mới kéo dài trì hoãn không thay ngài chọn phi đây. Hiện nay, thân thể đã rất tốt, Tiểu An Từ nghe nói qua chuyện nam nữ, nam nhân nghĩ tới nữ nhân như vậy cũng là bình thường. . . ." - Nói xong, trong lòng lại đột nhiên nhớ đến Đồng Khanh cái đồ đại gian thần kia đang tính toán chinh đồn hoàng thượng thành dâm quân, mưu ma chước quỷ làm hại hoàng thượng, cho nên vội vội vàng vàng nói: "Hoàng thượng, không bằng ngài nhanh chóng hồi cung, cưới Đậu gia tiểu thư đi ? Để cho nàng ấy mỗi ngày giúp ngài tiêu tiêu sung đi?"

Vừa nói đến đây, đã thấy Đồng Khanh bùng ly rượu nhỏ, lười nhác đứng lặng hồi lâu bên cạnh cửa, không có ý tốt liếc Tiểu An Từ một cái, có điều ngụ ý cười nói: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Nghe xem, chung quanh đây dễ mèn kêu cũng rất hăng nhì ? Hoàng thượng, vì thân đột nhiên nhớ tới một chuyện, nếu như nội thị trong cung thu nhận hối lộ, tham thị ô giám như thế, vì thân nên xử trí như thế nào đây ?"

Lưu Lăng chưa kịp phản ứng, Tiểu An Từ đã nhanh chóng thay đổi nét mặt, tạm biệt vẻ nghiêm nghị vừa mới rồi, ngược lại chớp mắt nhún mày, xoa xoa tay, nịnh hót cười nói: "Hoàng thượng à, ngài nói các cô nương Giang Nam này có phải vô cùng khác lạ hay không a? Hoàn toàn không cùng một bộ dạng với người trong cung của chúng ta, đừng nói mỗi người đều giống như tiên trời hạ phàm, không chỉ nhiệt tình nham mê lại có cảm giác tươi mới, bây giờ ngài cũng đã chuẩn bị sắc lập hoàng hậu rồi, đại hôn của hoàng thượng cũng nên chọn thêm mấy Tàn phi vào cung nữa đi, nô tì cũng thấy Phiến Phiến cô nương rất không tệ, dứt khoát đem nàng dẫn vào trong cung tùy tiện phong phi đi ? Giữ nàng lại vĩnh viễn hầu hạ ở bên người ngài đi !" (ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Hoàng hậu còn chưa có cưới, Lưu Lăng căn bản không nghĩ tới chuyện sắc phong Tàn phi. Lúc này dưới thắt lưng căng thẳng làm hắn có chút khó chịu, nhưng mà quan lớn nhất phẩm đang ở phía trước, làm hoàng thượng phải là người oai hùng thần minh, khí độ trầm ổn, long căn chết tiệt lại đang cương cứng, khó chịu lắm lắm, hắn còn phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. . . ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n . Để tỏ lòng mình tuyệt đối, khẳng định, không nghi ngờ chút nào là một minh quân trị thế, lúc này càng phải thêm nhẫn nhịn. Chỉ thấy hắn đột nhiên thu lại nụ cười, hướng về phía Tiểu An Từ nghiêm mặt nói: "Vô liêm si! Trẫm chưa phong hậu, đã vội lập phi, còn là một thị nữ xuất thân từ dân gian, hoang đường như vậy, trẫm không phải trở thành dâm quân rồi sao hả ?" - Nói xong, ho nhẹ mấy tiếng, thấp giọng nói: "Chọn phi vẫn cần phải cẩn thận !"

Tiểu An Từ thấy chủ tử chịu đựng khôn khổ, không khỏi ngậm nước mắt, tán dương hô nhỏ một tiếng, "Hoàng thượng thánh minh!"

Đồng Khanh ánh mắt ẩn chứa nụ cười, đưa ly rượu nhỏ cho Lưu Lăng, ôn nhu nói: "Hoàng thượng hiếm khi được xuất cung một chuyến, tự do nhìn ngắm khắp nơi một lần, nhằm xâm nhập dân gian, hoàn toàn tìm hiểu giải quyết khó khăn của dân gian, làm một Hoàng đế tốt !"

"Ái khanh nói thật hay!" - Lưu Lăng nhận lấy ly rượu nhỏ, hào sảng uống một hơi cạn sạch.

Thân là hoàng thượng phải ung dung rộng lượng, không thể suy sụp hoảng sợ chạy trốn, để cho quan lại chế giễu, Lưu Lăng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra trở lại trong phòng khách, rồi lại lo lắng các cô nương mới lần nữa dán lên, khiến cho hắn luống cuống, cho nên giờ tay lên nói: "Bản công từ muốn an tĩnh dùng bữa, không cần hầu hạ, các người lui ra đi !"

Phiên Phiên nghe thấy, sắc mặt nhất thời chìm xuống, đưa tay vén tóc mai, chu chu miệng nói: "Nếu đã cho gọi ta rồi, há có đạo lý trả lại hàng chứ ?"

Đồng Khanh mở hơi lạnh rơi ròn ròn trên trán, để cho danh kỹ số một của Giang Nam không vui, lần sau nàng lại đến hẳn sẽ không nhìn nàng với sắc mặt tốt, nàng có thể ở Giang Nam hòa đồng phong sinh thủy khởi (*) cùng đám danh sĩ quần lụa, luôn nhờ có một phần công lao của Phiên Phiên cô nương.

(*) phong sinh thủy khởi: thành ngữ trung quốc miêu tả hoàn cảnh đặc ý tốt đẹp thịnh vượng phát triển một cách nhanh chóng, cũng gần giống hô mưa gọi gió. (ThuyDuong18 - truyện được edit và post duy nhất tại diendanlequydon.com)

Đồng Khanh muốn xoa dịu nói: "Công tử, cứ cho các cô nương ở lại hầu hạ đi, rót rượu châm trà, đưa đồ ăn gì đó, vẫn cứ nên có người đến hầu hạ !"

Tiểu An Tử lập tức nói: "Tiểu An Tử dĩ nhiên sẽ hầu hạ công tử. . ." – Lời nói mới thốt ra, lại nhìn thấy vẻ mặt không vui của Đồng Khanh, lập tức bỏ sung: "Dĩ nhiên Tiểu An Tử hầu hạ tuyệt đối không thuận tay bằng các cô nương !"

Ham muốn vừa mới dâng trào như ngựa phi chồm chồm đã thấy chậm rãi trở lại bình thường, long căn sung lên đã biến mất, nếu tiếp tục khăng khăng kiên trì, sẽ lộ ra vẻ thiếu tự nhiên của hắn, vua một nước ở trước mặt chính nhất phẩm đại thần cần phải trầm ổn. Để chứng tỏ lòng mình quả thật ôn trọng ung dung, Lưu Lăng lấy ra định lực trước núi Thái Sơn sục đỏ, mà mặt không biến sắc, gờ tay lên nói: "Đi-ễn-đà-nà-Lê-Qu-ý-Đô-n "Bản công tử yêu dân như con, thương cảm các người hành nghề khó khăn, thôi, các cô nương rót rượu đi, kín đáo một chút, đừng có tiếp tục dán tới nữa !" (ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Mấy vị cô nương nghe thấy lập tức trở nên bận rộn, rót rượu rót rượu, bóc vỏ tôm bóc vỏ tôm, lựa xương cá lựa xương cá . . . .

Hoa khôi chí tôn Phiên Phiên không có khả năng đắc thủ, mất hết mặt mũi, cho nên thẹn quá thành giận, rồi lại không tiện phát tác ra ngoài mà đắc tội với khách nhân, cho nên không thể làm gì khác hơn là cố gắng giương lên nụ cười giả dối, không ngừng mời rượu, tính toán làm cho công tử áo vàng say chết để giải hận.

Đồng Khanh thấy thế, lo lắng hoàng thượng uống nhiều rượu rồi thân thể bị tổn thương, tất nhiên cần phải đi rửa rượu, cho nên một chén tiếp một chén, uống đến cả người cũng hồ hồ đồ đồ theo . . . .

*

Một luồng ánh sáng mặt trời từ cửa sổ chiếu xiên đi vào, màn trướng màu tím nhẹ nhàng theo gió hất lên, bên trong phòng, một đồng khay chén lộn xộn, trong không khí vẫn còn sót lại mùi rượu nồng nặc.

Lưu Lăng đầu đau như muốn vỡ tung, "nghe ngào" rên một tiếng, xoa trán mờ hai mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường, cho nên bò dậy, ngồi yên, cúi đầu rì rì nói: "Say rượu thật là khó chịu !"

Lời nói vừa mới rơi xuống, khoe mắt dư quang lại nhìn thấy bên người hắn còn có một người nằm cạnh, bên dưới chăn bông thật mỏng đúng là đáng vẻ một hình người, người nọ thân thể co cuộn, đưa lưng về phía hắn, trong lòng hắn cả kinh, lập tức tỉnh hơn phân nửa cơn rượu, lúc này mới phát hiện thì ra là quần áo của mình xốc xếch, ngay cả một nửa lồng ngực cũng ẩn ẩn hiện hiện lộ ra bên ngoài.

Toàn thân rung mình, hắn nhanh chóng kéo kín áo, tập trung cẩn thận kéo chăn nhắc ra, cẩn thận nhìn người đang ngủ mê man trên giường, phát hiện thì ra chính là Đồng Khanh, không phải là các cô nương của khách quán, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Nói trở lại, tại sao Đồng Khanh lại cùng ngủ ở trên giường với hắn ?

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua... Nhớ mương máng đêm qua trong phòng một đồng cô nương vây quanh bọn họ cơ mà ?

Giữa nam nữ vô cùng may mắn không phát sinh ra chuyện rắc rối tục tĩu, phá hủy sự thánh minh của hắn, nhưng rốt cuộc, ở trên giường, như thế nào lại biến thành cái tên Đồng Khanh giả gái này ?

Tại sao hắn lại ngủ cùng một giường với nàng ?

Đang trầm ngâm, lại thấy Đồng Khanh bất chợt rên rì một tiếng, lật người lại, đầu của nàng thuận thế ở bên cạnh đầu gối của hắn.

Lưu Lăng có chút ngơ ngác.

Tỉ mỉ suy tư về dáng vẻ ngủ say của nàng. Dáng vẻ Đồng Khanh giả gái thực đẹp mắt, lông mi đen dài nhẹ nhàng khép lại hơi rung động, da thịt trắng mịn, sắc môi ửng hồng, ngay trong giây phút này, chợt hoảng hốt cảm thấy nàng giống như nữ nhân, nhưng hồi tưởng lại khi nàng ở trên triều đình tranh luận kịch liệt cùng với triều thần, bộ dáng đó kiên cường, thủy chung khiến hắn không cách nào tin được. . . Đồng Khanh quả thực là nữ nhân sao ? Nàng quả thật không phải là con riêng của Đồng lão Tử Mã, mạo danh thay thế trưởng nữ Đồng gia sao ?

Hắn muốn xác nhận!

Là một phụ nữ, nhất định sẽ có bộ ngực giống như Phiên Phiên cô nương vậy, chỗ đó của nữ nhân so với nam nhân thừa ra thêm hai khối thịt mềm, cho dù không đầy đặn được như Phiên Phiên, khẳng định trước ngực cũng phải có thứ mềm mại gồ lên.

Hắn đột nhiên kích động sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cẩn thận tỉ mỉ nhìn bộ ngực của nàng. Đến tột cùng Đồng Khanh có phải là nữ nhân thật hay không? Chuyện này quần quanh mãi không dứt ở trong lòng hắn.

Nghĩ như vậy, thế là không còn tự chủ được nữa, đưa tay ra hướng tới trước ngực nàng, dự tính một phen mò xuống. . . Đột nhiên, nhưng đột nhiên lại dừng ở giữa không trung, sau đó nhanh chóng thu trở lại.

Hắn đây là bị làm sao vậy ?

Tìm đập thật là nhanh, phảng phất bên tai còn có thể nghe thấy thanh âm bùm bụp bùm bụp trong lòng. Sao lại đột nhiên hồi hộp thế nhỉ ?

Hắn chỉ muốn thử một lần, đại thần cánh tay đắc lực của mình đến cùng có đúng như Tiểu An Tử nói thật là một nữ nhân hay không, cũng không phải nhân cơ hội ăn đậu hủ của nàng, hắn cần gì phải chột dạ thế nhỉ ?

Suy nghĩ một chút, hắn rốt cục quyết định to gan hành động.

Hắn hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, sau đó lại vươn ra bàn tay to, nhẹ nhàng đặt ở trước ngực Đồng Khanh. (^_^, ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Ồ, xúc cảm này. . . Ngực của nàng có chút hơi nhô lên, chẳng qua chỉ là hơi chút nhô lên, cũng không đầy đặn, cũng không hoàn toàn mềm mại giống như nữ nhân, xuyên thấu qua lớp xiêm áo tơ lụa, tựa hồ cảm giác được ngực của nàng dường như là sử dụng vải quần quanh lấy thật chắc thì phải ?

Hoàn toàn tìm tòi nghiên cứu không ra nam hay nữ !

Càng khó bề phân biệt, càng muốn thắng thua, hắn càng không thể không tìm cách làm cho rõ ràng.

Hắn rất chuyên chú, vừa sờ vừa soạng, xoa xoa nắn nắn, trong lúc đang cố gắng thăm dò, lại kinh sợ liếc thấy Đồng Khanh đôi con ngươi sáng ngời chính trực kia của nàng giương giương nhìn chăm chăm hắn, trong khoảnh khắc hai người lúng túng bốn mắt giao nhau.

Hắn đột nhiên cả kinh!

Chẳng biết từ lúc nào nàng đã tỉnh lại, đang chớp hai mắt, sững sờ trở mắt nhìn hắn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trâm... Cứng Rồi [3]

Lưu Lăng trong lòng nhất thời cảm thấy bối rối, bị kinh hoảng đến mức lập tức buông lỏng tay ra, thấp thỏm không yên nhanh chóng dời đi ánh mắt, không dám đối mặt với nàng, rồi lại phản ứng cực nhanh ho nhẹ mấy tiếng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Khụ khụ. . . ThuyDuong19 - Diendanlequydon. , ái khanh, cuối cùng người đã tỉnh !"

Đồng Khanh vẫn đang kinh ngạc nhìn hắn.

Đường đường là vua một nước, lại thừa dịp đại thần say tí, chớp lấy ngực của nàng ư?

Hoàng thượng mới vừa rồi nhú mày, thần sắc rối rắm phức tạp, một đôi bàn tay to sờ tới sờ lui ở trước ngực của nàng, sờ soạng thật lâu. . . Cả quá trình nàng đều nhìn thấy rõ ràng.

Hoàng thượng đến tột cùng là đang phát bệnh thần kinh cái gì vậy?

Đối mặt với ánh mắt tìm tòi của nàng, Lưu Lăng chột dạ không thôi, hắn không dám nhìn thẳng vào nàng, cho nên quay đầu đi, giả vờ nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, hăng hăng cổ họng nói: "Bây giờ, hôm nay, không khí thực không tệ. . . ThuyDuong19 - Diendanlequydon., thích hợp đi du sơn chơi ngực, à không! Du sơn ngoạn thủy, đập thanh (1). . . thưởng ngực, à, không. . . Ngắm hoa. . ."

(1) Trước đây, nam nữ thanh niên cũng nhân dịp du xuân đi chơi nên mới có tên gọi hội đập thanh (tức giã lên cò). Ngày nay, ở Việt Nam lễ hội này có lẽ không còn, nhưng ở Trung Quốc thì một vài nơi vẫn còn duy trì được.

Hắn đến tột cùng đang nói năng lung tung lộn xộn cái gì vậy ?

Đồng Khanh cau chân mày, vẫn trở mắt theo dõi hắn đang nhìn trộm.

Lưu Lãng sắc mặt hơi đỏ, không hề tiếp tục nói nữa, rất là lúng túng hướng ra ngoài gọi: "Tiểu An Từ !"

Không có tiếng trả lời, không thấy bóng dáng của Tiểu An Từ chết tiệt.

Trạng thái này khiến hoàng thượng ngược ngùng, Đồng Khanh nhanh chóng bình tĩnh hồi thần trở lại, nàng cũng lộ ra thần thái tự nhiên như thường, làm bộ chuyện gì cũng chưa phát sinh, nhanh chóng đứng dậy, sau đó hướng về phía hoàng thượng vái lạy, nói: "Đêm qua uống nhiều quá, chắc hẳn hoàng thượng khát nước rồi, vì thần đi rót ít nước trà cho ngài !"

Nhìn quanh bên trong nhà, lại thấy đồng khay chén hỗn độn, bình rượu đỏ ở trên bàn, bên trong bình đã sớm rỗng tuếch, trong không khí tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt, nhắc nhở nàng đêm qua đã nốc rượu cuồng hoan.

Các cô nương hẳn là đã tản đi rồi.

Tối hôm qua bị tưới không ít rượu, cũng say đến hồ đồ rồi, không thể thanh tỉnh vuốt phòng của tú bà, trái lại cùng ngủ chung giường với hoàng thượng, nếu chuyện này truyền đi, thì sẽ là Đồng Khanh nàng mạo phạm thánh giá.

Nàng kê vào bên cạnh bàn, cầm lấy bình nước, đang muốn đi ra cửa yêu cầu lấy trà nóng, lúc này, Tiểu An Từ đột nhiên đá văng cửa, tiến vào, đồng dạng nói: "Hoàng thượng ơiii, Tiểu An Từ tới cứu giá !"

Lưu Lãng liếc gã một cái, nhìn thấy trên mặt gã ấn đầy dấu môi son của nữ nhân, liền lạnh lùng nói: "Chết ở đâu rồi hả ?"

"Tiểu An Từ trúng gian kế của nữ nhân, bị tưới rượu, muốn cưỡng gian Tiểu An Từ, Tiểu An Từ nhất thời không nhận ra, mơ mơ màng màng kéo cái chân đi tới phòng khác, say té ở bên trong . . .ThuyDuong19 -Diễnđầ_nLêQ•uỷĐôn. ." - Nói xong, nhìn thấy dáng vẻ quần áo của hoàng thượng không ngay ngắn, tóc đen hơi loạn, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê mang, lập tức gào thét lên một tiếng, đầm ngực dậm chân, hồi hận không dứt quý xuống trên đất, quý gối đi tới, ôm bấp đùi hoàng thượng, hô trời gọi đất kêu gào nói: "Hoàng thượng ơiii, Tiểu An Từ cứu giá chậm trễ rồi ~~~ Ngài, ngài, thần thể mềm mại của ngài bị cầm thú Đồng Khanh này chà đạp rồi sao ? Tiểu An Từ đáng chết, Tiểu An Từ không bảo vệ được trình tiết của hoàng thượng, để cho hoàng thượng chịu khổ bị làm nhục, Tiểu An Từ hộ giá bất lực mà!"

Dứt lời, quay đầu tàn bạo nhìn chằm chằm Đồng Khanh, tức giận nói: "Hừ, cầm thú, cô đừng mơ tưởng sẽ bắt hoàng thượng chịu trách nhiệm!"

Đồng Khanh thật sự không giải thích, ngược lại sai bước lên trước, theo triều thần đại lễ, chấp tay thi lễ với Lưu Lãng, nói: "Thần thất lễ !"

Trừ diện mạo thanh lệ một chút, còn bộ dáng động tác mười phần đều giống đại nam nhân.

Bộ dáng Đồng Khanh nói cái câu “ thất lễ ” kia càng nam tính hóa hơn nữa, làm cho trái tim Lưu Lãng nhất thời chìm đến tận đáy vực, hắn chậm rãi nói nói: "Ai khanh có tội gì?"

"Thần không nên cùng ngủ chung giường với hoàng thượng !" - Đồng Khanh thần sắc nghiêm nghị, trong lòng thầm hận không dứt, nàng cũng quá không cẩn thận rồi, tối hôm qua bị tưới vài bình rượu, hồ hồ đồ đồ lên giường đi nằm ngủ, không cẩn thận cùng chung giường với hoàng thượng, đã mạo phạm Long thể rồi.

Theo lý thuyết, nam nữ chung giường, thua lỗ là chính là nữ nhân, nhưng hẳn là hoàng thượng, là chủ tử, nàng là quan lại, loại chuyện này không thể xét theo đạo lý như vậy được, chỉ xét về quyền vị, nàng bị coi là đi quá giới hạn.

Theo lý thuyết, cùng ngủ chung giường với hoàng thượng, chuyện này nếu truyền đi, nàng nên ăn nói như thế nào với Vệ Sùng Văn đây?

Lưu Lãng cũng nhú chặt chân mày, càng nghĩ càng bối rối . . . Sáng tinh mơ, sao hắn đột nhiên lại ngẩn ngơ cảm thấy Đồng Khanh là một phụ nữ ? Hắn còn không chú ý tới lễ nghi, lớn mật xoa ngực, không thể không thừa nhận rằng, ngoài việc thỏa mãn lòng hiếu kỳ, ngay sau đó cũng không có cách nào ngăn chặn tâm thần khẽ lay động, thậm chí là hơi động tâm, với ý kích thích chút chút cảm xúc chân tìnhThuyDuong19 -Diễnđầ_nLêQ•uỷĐôn. . . . , nhìn bộ dáng nàng tối hôm qua thần mặt cùng các cô nương, với chính xác thì so với nam nhân còn nam nhân hơn, càng thêm khẳng định phỏng đoán nàng là con riêng của Đồng lão Tư Mã ! Hồi tưởng lại lúc sáng sớm, mình vô duyên vô cớ động tâm với Đồng Khanh, hơn nữa Tiểu An Từ đã từng đề cập tới đồng tính trong lúc không tự chủ được ham muốn tình dục, hắn bắt đầu hoài nghi ở sâu trong nội tâm của bản thân thật ra lại là đồng tính chăng? Không kiềm chế được tình ý mà động tâm đối với một người đàn ông, mới nghĩ đến điểm này, Hậu Đình Hoa ở phía sau tự nhiên bắt đầu mơ hồ cảm thấy đau nhức. . . . .

Tiểu An Từ nước mắt rùng rùng, ruột gan đứt từng khúc, nức nở nói: "Hoàng thượng ơi, việc đã đến nước này, chuyện tối ngày hôm qua đều coi như chưa từng phát sinh qua sao ? Cẩn rằng một cái, đã qua . , đừng nữa suy nghĩ nữa, cho dù ngài vô ý thất thân, bị Đồng Cầm thú này tàn phá thành tàn hoa bại liễu, chung quy vẫn là chịu không nổi thua thiệt mà !"

Đồng Khanh không thêm đề ý tới Tiểu An Từ đang lâm nhâm linh tính, nàng lén lút liếc hoàng thượng một cái, trong lòng nghi ngờ không giải thích được, chẳng qua là hai người say, không cẩn thận cùng ngủ chung giường, về mặt của hoàng thượng cũng quá rồi rắm đi ? Lại lộ ra bộ dáng thông khổ ?

Lưu Lãng thoáng chốc liền hồi hồn, cuối cùng cũng phục hồi được tinh thần, nghiêm nghị nói: "Chuyện tối ngày hôm qua, tất cả coi như chưa từng có phát sinh!"

Đồng Khanh thờ phào nhẹ nhõm, chậm rãi chấp tay thi lễ, nói: "Tạ ơn bệ hạ, như vậy thần đi yêu cầu một gian phòng để rửa mặt, thần xin cáo lui !"

Lưu Lãng gơ tay lên để cho nàng lui ra, nhưng về mặt vẫn rất ngờ ngàng mờ mịt.

Tiểu An Từ thấy chủ tử thất thường, vô cùng lo lắng tiến lên phía trước, thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng, ngài đây là bị sao thế ? Làm sao mà thần sắc hoảng hốt vậy ? Không phải nói là tất cả coi như chưa từng phát sinh qua sao ? Hay là nội tâm gặp phải vết thương nghiêm trọng rồi chẳng ? Hoàng thượng ơi, nói ra. . .ThuyDuong19 -Diễn đàn Lê Quý Đôn. Tiểu An Từ đáng chết, đều do Tiểu An Từ vô ý, mới có thể để cho Đồng Khanh cảm thù kia thừa cơ chen vào, nàng sắc đậm đặc biệt mập, thủ đoạn đặc biệt hung tàn, nàng mưu toan thân thể mềm mại của hoàng thượng đã lâu, nhiều lần có ý đồ nhúng chàm, Tiểu An Từ lại nhất thời khinh suất. . . "

Lưu Lăng nhủ mảy, ảo não nói: "Người đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta chẳng qua chỉ cùng ngủ một giường, cũng không phát sinh ra chuyện gì !"

Tiểu An Từ nghe thấy, thở phào nhẹ nhõm nói: "Thật vô cùng may mắn, hoàng thượng thủ thân như ngọc, không để Đồng đại nhân đạt được như ý !"

"Nhưng mà . . ." - Lưu Lăng muốn nói lại thôi, sắc mặt phút chốc đột nhiên đỏ lên, hần hơi có vẻ bần khoản, chốc lát sau, rốt cục cũng cúi đầu mở miệng nói: "Trẫm phát hiện cùng ngủ chung giường với Đồng Khanh, trẫm lại . . . cứng rắn lên!"

"A, long căn lại vừa cứng nữa à ?!" - Nghe vậy, Tiểu An Từ ngạc nhiên há miệng, sợ run hồi lâu, lúc này liếc thấy chủ tử đang then quá thành giận nhìn mình lom lom, gãi chỉ có thể lúng ta lúng túng mở miệng nói: " Long thể của Hoàng thượng cường tráng, thật. . .ThuyDuong19 -Diễn đàn Lê Quý Đôn. Thật là khiến mọi người xúc động. . . . ."

Tóm lại là làm cho gãi xúc động đến nổi nước mắt như mưa bão rồi. . . . .

Lúc này mới đi xa mấy ngày, long căn của hoàng thượng đã bị chịu hành hạ, luôn bị làm cho cương cứng lên, quay trở về cần phải tìm thái y cẩn thận trộm xem một chút, ngàn vạn lần đừng bị bệnh về gốc rễ.

"Cùng chung giường với Đồng Khanh, lại không tự chủ mà sinh ra phản ứng . . ." - Nhớ tới thân phận quan lại của nàng, Lưu Lăng rất là khôn quẩn.

Tiểu An Từ dường như bỗng nhớ tới cái gì đó, đột nhiên ánh mắt xoay chuyển, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười hi hi an ủi: "Không có chuyện gì đâu, sáng sớm mỗi ngày hoàng thượng cũng sẽ cương cứng mà !"

Lưu Lăng lại rất chột dạ, thấp giọng nói: "Nhưng hôm nay không giống với trước kia, trẫm có cảm giác ham muốn. . .ThuyDuong19 -Diễn đàn Lê Quý Đôn. Tuyệt đối không phải là phản ứng tự nhiên vào lúc sáng sớm, mà là trong lòng có cảm giác trái tim hơi ngứa ngứa, cái loại tâm thần nhộn nhạo này rất khó dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài !" – nét của mặt hần lộ vẻ e thẹn, rất là bần khoản nói: "Đồng Khanh là một kẻ giả gái không ra nam không phải nữ, Tiểu An Từ, người nói xem, có phải trẫm là cái đồ biến thái hay không ?"

Tiểu An Từ nói: "Đó là vì hoàng thượng vẫn coi Đồng Khanh là một nam nhân mà, hơn nữa trong lòng rất để ý đến nàng ấy!" - Nói tới đây, lại liếc chủ tử một cái, tiếp tục thấp giọng nói: "Hoàng thượng đã bị nàng làm cho nội tâm sớm không bình thường rồi, Đồng gia không bình thường, điên loạn đảo phượng, tiên đế cũng không bình thường, lại cho phép Đồng Khanh kẻ tục nghiệp cha làm quan tại triều. . ." - Nhìn thấy chủ tử đang lờm lờm, Tiểu An Từ lập tức tu chỉnh từ ngữ, vội vàng nói: "Không! Tiên đế rất bình thường, là Đồng gia không bình thường, hiện nay, Đồng Khanh hi vọng muốn ở trên hoàng thượng, nên khiến hoàng thượng sớm không bình thường rồi. . .ThuyDuong19 -Diễn đàn Lê Quý Đôn. Hoàng thượng, ngài cũng đừng để cho tiểu tử Đồng Khanh kia làm hại nha!" - Ngay sau đó, lại "ôi chao" một tiếng, nói: "Nhìn xem, ngay cả Tiểu An Từ cũng bị nàng ấy làm cho sớm không bình thường rồi !"

"Con bà nó, nói lung tung gì vậy, trẫm là một minh quân, anh minh thần võ, không phải là cái đồ đồng tính chết tiệt, trẫm há có thể ở dưới tâm tư trêu ghẹo của quan lại ?" - Đối với tâm tư không nên có của tôi thần khiến Lưu Lăng trong nhất thời then quá hóa giận, hần nhanh chóng giận chó đánh mèo, quay đầu nhìn chằm chằm gãi, Tiểu An Từ lập tức ngậm miệng.

"Để cho bà chủ đưa nước nóng vào đi, trẫm cũng nên rửa mặt rồi !" - Sau một lúc lâu, hần sai phái nói.

"Dạ !"

Tiểu An Từ lập tức đi làm, không lâu sau, tú bà dẫn mấy nha đầu trẻ múc nước đi vào, ở trong phòng bận rộn, lúc này Lưu Lăng đã sớm đứng dậy, đang nhàn nhả uống trà sáng, lại thấy hần nâng chung trà nhỏ lên, khẽ nhấp hớp trà, sau đó ngược mắt thông thả hỏi: "Tối hôm qua, vì sao không chuẩn bị thêm một gian phòng cho một vị công tử khác ?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trẫm .... Cứng Rồi [4]

Tú bà nghe được lời ấy, lại hiểu sai ý, nam nhân tới thanh lâu chơi gái tất nhiên sẽ được an bài gian phòng khác để thuận tiện dễ dàng làm việc. Bà ta híp đôi mắt tí hí, cười nói hi hi: "Công tử à, nói thế là sai rồi đấy, tối hôm qua, các cô nương đã ăn cần muốn hầu hạ công tử gia ngài đấy thôi, nhưng còn ngài, lại cứ ôm một vị công tử gia khác không tha, bắt ép ‘hần’ phải hầu hạ ngài, còn cưỡng chế cho các cô nương dôi đi !" - Nói xong, bà ta lại mở lớn

hai con mắt hẹp dài, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Đại gia à, nếu như ngài thích nam nhân, thì nói sớm đi, Di Hồng Viện của ta lấy khách làm chủ, bất luận là khách nhân mê cái gì, ở Di Hồng Viện đều có thể đạt được cực lạc hưởng thụ như bậc thần tiên, ma ma nuôi nhiều nam tử đẹp đẽ đặc biệt chờ hầu hạ loại khách nhân có ham thích hiếm thấy như ngài đấy, mỗi người đều sắc nước hương trời, tuyệt đối là cực phẩm trong các mỹ nam, cũng không kém chút nào so với người nam nhân mà ngài mang đến nha!"

Nghe vậy, Lư Lãng nuốt nửa phun ra một ngụm trà, thì ra là hần chủ động ôm Đồng Khanh vào giường, nghĩ tới mình có ham muốn đối với Đồng Khanh, nhớ tới tình cảnh không tự kìm hãm được lúc sáng sớm, Hậu Đình Hoa ở phía sau phảng phất lại bắt đầu mơ hồ đau lên. . . . .

Hần phải bị thông thừa nhận là hần tựa hồ có một chút. . . khuynh hướng đồng tính. Ừ, chỉ có một chút như vậy thôi. . .

"Nhảm nhí, công tử nhà ta mới không thích nam nhân đâu !" - Tiểu An Tử nhìn chằm chằm tú bà đang cười khúc khích, nói.

Tú bà nín cười lại, ánh mắt chậm rãi xẹt qua giữa Lư Lãng và Tiểu An Tử, rất là mập mờ cười nói với hai người bọn họ: "Tiểu Ca Nhi rõ ràng là đang ghen tị nhỉ ? Công tử gia ham thích quả thật không giống bình thường mà! Nam nhân thật, nam nhân giả, toàn bộ đều bao hết, một kẻ cũng không bỏ qua !"

Đêm qua Tiểu An Tử bị các cô nương kéo lê tới một gian phòng khác, nhất định là chuyện hần không phải là nam nhân bị phát hiện rồi. . . . .

Khuôn mặt Tiểu An Tử đỏ lên, trong lòng vừa nóng vừa tức.

Lư Lãng giận đến nổi mặt xanh mét rồi, thầm nghĩ mình là một minh quân, không nên đánh mất khí độ, vì giữ vững khí độ minh quân của bản thân, không thể làm gì khác hơn là nén tâm nhẫn tính, trầm mặt, nhìn con giận, gờ tay lên, nói với tú bà: "Bà lui ra đi !"

Tú bà vâng một tiếng, rất lư loát mang theo tiểu nha đầu lui ra ngoài cửa, trước khi đóng cửa phòng, vẫn không quên nhắc nhở, cất giọng cười nói: "Đại gia, nếu ngài muốn mỹ nam tử, ma ma lập tức gọi mấy người tới đây cho ngài nhé!"

Tiểu An Tử một cước đạp bà ta ra khỏi cửa, cả giận nói: "Xì, bà già này đang nói bậy bạ gì đó hả ? Công tử nhà ta rất bình thường !"

Ngay sau đó nặng nề khép lại cửa phòng.

"Thay quần áo cho trầm đi !" - Lư Lãng thờ dài, nói.

Tiểu An Tử lập tức tiến lên vừa thay quần áo cho chủ tử, vừa an ủi: "Người phụ nữ ngu ngốc, nói năng bậy bạ, hoàng thượng, ngài cũng ở trong lòng !"

Lư Lãng nhướn mày, rất là buồn rầu nói: "Trầm rất là hỗn loạn !"

"Quả nhiên là hỗn loạn, hoàng thượng à, ngủ một đêm cùng Đồng đại nhân, Hậu Đình Hoa của ngài rất an toàn, ngược lại long căn thì rất nguy hiểm mà!"

Lư Lãng nghe thấy, sắc mặt đỏ lên, lập tức giận dữ mắng mỗ một tiếng: "Nói bậy, đừng có nói lưu nói vu, cái gì mà Hậu Đình Hoa, long căn ? Trầm là Hoàng đế, há có thể dây dưa mờ ám cùng đại thần trong triều, chuyện này không cho phép đề cập đến nữa !"

Tiểu An Tử bị quát trách móc, lập tức kêu một tiếng hích, ngậm miệng lại.

****

Lại nói, sau một đêm say rượu, Đồng Khanh lập tức nói với tú bà muốn có một gian phòng thanh tịnh để rửa mặt chải đầu. Trong một phòng vô cùng thanh nhã, ở giữa đề chiếc thùng tắm to, khí nóng từ trong thùng tắm tỏa ra sương trắng, sương mù như khói, trong sương khói lượn lờ mỏng mỏng lung lung, trần ngập bên trong phòng, nàng coi hết áo, tháo xuống kiểu tóc nam nhân, để cho tóc dài như mây bay bay, chậm rãi tháo gỡ mảnh vải màu trắng quấn ngực che dấu đặc thù của phái nữ, sau đó ngâm mình ở trong thùng gỗ tắm rửa, nhắm mắt nghỉ ngơi lấy lại sức, thoải mái khoan khoái tắm một cái.

Đang lúc nàng ngâm mình trong bồn tắm, đắm chìm vào sự thư giãn, cửa đột nhiên bị mở ra. . . . .

Một bóng dáng màu trắng nhanh chóng tiến vào, đi tới trước thùng tắm, lại thấy người nọ vội vàng nói: "Thủy Linh mau đi cùng ta!"

Lời vẫn còn chưa nói hết, hai người đã bốn mắt giao nhau. . . . .

Đồng Khanh toàn thân trần truồng, sững sờ ngược mắt, dán mắt nhìn vị khách không mời mà đến ở trước mặt.

Là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn, tuổi chừng hơn hai mươi, dung nhan tuấn đạt, tóc dài như mực, tùy tiện buộc hờ ở sau đầu, người mặc một bộ áo trắng, bên hông trang bị một thanh trường kiếm, thoạt nhìn cực kỳ phong lưu phóng khoáng.

"Ta nhỏ vào, là một mỹ nhân tuyệt sắc a!"

Đối mặt với mỹ nhân trong thùng tắm không mảnh vải che thân, ánh mắt của gã khách không mời mà đến kia nhanh chóng hiện lên một tia quái dị khác lạ, một mặt thường thức, một mặt kinh ngạc khen ngợi, tri hoãn chốc lát mới phục hồi tinh thần lại, lúc này mới nhanh chóng xoay người lại, đưa lưng về phía nàng, thấp giọng tạ lỗi nói: "Xin lỗi, tại hạ không biết cô nương đang tắm rửa ở chỗ này !"

Vô ý để cho nam nhân nhìn thấy thân thể, lăn lộn chiến đấu trong triều đình đã lâu, được chứng kiến nhiều sóng to gió lớn, Đồng Khanh cũng lộ ra vẻ hết sức trấn định. Nàng không hoảng hốt không loạn, nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy quần áo lót từ chiếc giá áo che lên, sau đó, thắt đai lưng vào, cúi đầu hỏi: "Người là ai ? Vì sao tới đây ? Sao lại liều lĩnh lỗ mãng như thế ?"

"Tại hạ là Trường Phong, trước nay vẫn luôn du tẩu trong giang hồ, hào hiệp trượng nghĩa, giúp kẻ yếu nâng kẻ ngã, thấy cô gái Thủy Linh yếu ớt bị lừa bán tới đây, cho nên gặp chuyện bất bình liền rút dao tương trợ, Trường Phong muốn cứu nàng kia ra khỏi thanh lâu này, vô ý mạo phạm cô nương, cúi xin cô nương thứ tội !" - Trường Phong một lần nữa tạ lỗi.

"Hả ?" - Đồng Khanh xem thường, lạnh lùng trào phúng: "Công tử nếu muốn trượng nghĩa, sao không bỏ tiền mua cô gái đó là được rồi, cường chế mang người từ thanh lâu đi, chẳng lẽ không sợ phạm vào quốc pháp sao ?"

Trường Phong nghe thấy, không nhanh không chậm thờ dãi nói: "Cô nương có điều không biết, Trường Phong từng mang theo vô số ngân phiếu dự tính chuộc thân cho cô nương Thủy Linh có thân thể đáng thương, tú bà chết tiết vẫn không cho, Trường Phong không đành lòng cô gái trong sáng thanh tú rơi xuống ‘hồng trần’, chịu đủ khổ nạn, bắt đắc dĩ mới ra hạ sách này !"

Cho nên mới tới cướp người sao ?

Đồng Khanh trở mắt ngoảnh nhìn nam tử trước mắt, người này cao lớn vĩ ngạn, anh tuấn phóng khoáng, dưới lớp trang phục tùy hứng lại lộ ra vẻ phong lưu kín đáo, không giống như là mỗ Hán (người đàn ông lỗ mãng), hẳn là có đọc qua mấy năm sách vở, nhưng sao lần này dễ dàng bị nữ nhân chốn này lừa gạt. Chỗ này mở cửa làm ăn không phải là vì một đồng lớn tiền tài sao ?

Tú bà kiếm tiền, há có đạo lý không để cho cô nương chuộc thân?

Cô gái thanh lâu kia không phải được xem là cha chết mẹ mất, cảnh ngộ lận đận, trời giạt khắp nơi, bị bắt đắc dĩ mà làm kỹ nữ sao ? Nam nhân thương hương tiếc ngọc này liền nện xuống bó lớn, bó lớn tiền vàng rồi.

Đó là thuật kiếm tiền của thanh lâu. Thật sự là tú bà không cho chuộc thân, hay là cô nương kia không chịu rời đi ?

Trong lúc đang trầm ngâm, nam nhân tên gọi Trường Phong kia lại mở miệng, y liếc nàng một cái, thần sắc nghiêm nghị nói: "Cô nương dung mạo như thiên tiên, khí chất uyển chuyển hàm súc, cử chỉ cao quý, xuất thân nhất định không bình thường, vì sao ở chốn thanh lâu? Chẳng lẽ cũng là bị bắt cóc mà đến ?"

Đồng Khanh nghe được, khóe miệng khê co quắp.

Trọng thân của triều đình, đường đường quan lớn nhất phẩm vậy mà bị biến thành nữ tử chốn thanh lâu.

Y không nhìn ra trên người nàng không có chút son phấn tục khí nào sao?

Đối với một người xa lạ nhiệt huyết hành hiệp trượng nghĩa, nàng cũng không muốn giải thích quá nhiều, tránh cho y nhất thời vọng động lại tái phát cái bệnh anh hùng cứu mỹ nhân, cho nên qua loa nói: "Ta tự nguyện đợi ở chỗ này !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trẫm... Cứng Rồi [5]

Trường Phong đại hiệp nghe xong lời ấy, có phần hơi kinh ngạc, nhìn chằm chằm cô gái với dung mạo khí độ đều xuất sắc ở trước mắt, chột giật mình, thật lâu sau, cuối cùng vô cùng đau khổ thờ dãi, nói: "điên ☆ đần ☆ l_ê ☆ qu_ý ☆ đ_ôn "Khanh(*) vốn là giai nhân, vì có gì chấp nhận làm kỹ nữ! Làm kỹ nữ vậy mà cảm thấy khoái trá như thế sao ? Để cho đóa sen trắng nhiễm bụi trần, thật sự đáng tiếc cho dung nhan như tiên của cô . . ."

(*)Khanh là cách xưng hô thân thiết giữa 2 người bạn hoặc với vợ.

Rồi sau đó lắc lắc đầu, thờ dãi, tỏ ra đáng vẻ thực dụ dàng thương tiếc.

Chỉ giữ bộ dạng ấy trong chốc lát, y lại tiếp tục mở miệng nói: "Cô nương, cô cần bao nhiêu ngân lượng? Ta cấp để cô rời đi, cô mau hoàn lương đi thôi, đừng làm kỹ nữ nữa, từ đây tẩy sạch tri hoa, tái sinh làm người thật tốt đi!"

Đồng Khanh nghĩ rằng nam nhân này đối xử thật tốt với nữ nhân, đối với một người con gái vừa mới quen biết sơ, vậy mà lại có thể không hề đề phòng. "Người không sợ ta ‘công phu sư tử ngọam’, lừa mất một khoản tiền của người, rập tâm lừa dối tiền của người sao ?"

Trường Phong cười thần nhiên, nói: "Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, cho dù tính bị lừa chút tiền thì như thế nào đây ? Có lẽ. . . chỉ mong cô nương có thể có được một phần thanh thật, vậy là tốt rồi !"

Mắt thấy y quả thực sờ sờ soạng soạng ở trong ngực, thực sự muốn xuất ra ngân phiếu, nàng đành phải cố ý nói: "Ồ thanh lâu, ăn tốt, mặc tốt, sống tốt, có tiền kiếm lại có nam nhân có thể chơi đùa, người lại muốn cắt đứt đường tiền tài của ta sao?"

Trường Phong nghe xong câu nói vừa thốt ra kia, nhất thời thần sắc biến đổi, mặt trầm xuống, nhanh chóng thở dài, nói: "Thấy dung mạo cô nương đẹp nghiêng nước, khí chất xuất trần thoát tục, toàn thân cao thấp không một chút son phấn tục khí, nguyên tưởng rằng là một nữ tử trong sáng, không quá sa đọa phong trần, không ngờ cô vậy mà vẫn tự nguyện sa đọa, vui vì làm kỹ nữ, cái gọi là nhìn người không thể nhìn về ngoài. . .nói chuyện không hợp ý nói nữa cũng là dư thừa, thứ cho tại hạ xin cáo từ !"

Nói xong, bóng dáng màu trắng lại nhanh chóng lướt ra khỏi cửa phòng.

Trông thấy người ấy hăng hái rời đi, Đồng Khanh không khỏi lắc lắc đầu, rồi sau khi bản thân đổi sang nam trang, liền đi tìm tú bà hỏi thăm việc của Thủy Linh.

Nhắc tới Thủy Linh, tú bà lại nặng nề đưa tay vỗ lên bàn, mặt tràn ngập vẻ giận dữ, từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng, tức giận nói: "Cái đồ tiểu tử thói mặc áo trắng, tự xưng là hiệp sĩ, nói năng bậy bạ loạn ngữ, xúi giục con gái Thủy Linh của ta rời khỏi Di Hồng Viện, chính khí nghiêm nghị nói cái gì mà Thủy Linh mỹ mạo trong sáng, không nên ở Di Hồng Viện trầm luân làm kỹ nữ, đắm mình. . . điễn ♪ ♪ đàn ♪ ♪ lê ♪ ♪ quý ♪ ♪ ôn, Thủy Linh nghe xong lời của y nói, biết sai liền sửa, lập tức đi ăn máng khác, đi đến Vạn Hoa lâu ở đối diện bên kia phố có quy mô lớn hơn, tiểu tử thói này rõ ràng là do Vạn Hoa lâu phái tới để đào góc tường của lão nương! Hừ, đáng giận đến cực điểm, nếu y dám lại bước vào Di Hồng Viện của ta, lão nương thế nào cũng phải đánh gãy hai chân của y !"

Đồng Khanh rất đồng tình an ủi tú bà một hồi, dùng bữa cơm đến quá Ngọ, rồi đi theo hoàng thượng rời khỏi Di Hồng Viện.

***

Ra ngoài cửa lớn, Lưu Lăng quay đầu nhìn thoáng qua Di Hồng Viện đang đón kẻ tới tiễn kẻ đi, nhẹ lay động chiếc quạt, nói: "Trẫm cải trang đi tuần, không phải để hưởng thụ, sau này ăn ở đơn giản một chút, đừng có nữ hầu phụng dưỡng ở bên cạnh nữa !"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức tán dương nói: "Hoàng thượng anh minh !" -Ngay sau đó quay đầu nhướn mi với Đồng Khanh, nói: "Đồng đại nhân, cô cũng nghe rõ ràng rồi chứ hả ?"

Đồng Khanh hơi thờ ơ định thần thái nhàn nhã, chấp tay hành lễ nói: "Thần, tuân chỉ !"

Xem ra, Đệ Nhất Danh kỹ Giang Nam khẩu vị thật sự là quá nặng, hoàng thượng trình nam vẫn chưa tiêu thụ được.

Trình nữ trong thời điểm trọng yếu nhất, sẽ theo bản năng bày ra bộ dáng chết tiệt giữ chặt tà áo cùng vẻ ngưng ngững, vạn lần không dự đoán được, Hoàng đế trình nam cũng giữ rịt vạt áo, ngay cả hoa khôi chí tôn cũng thảm bại dưới tay hắn.

“Hoa khôi chí tôn” - Phiên Phiên cô nương được nhóm danh hoa chốn thanh lâu tôn kính là chí tôn tuyệt đối không phải là hư danh, Sở Phiên Phiên sức quyến rũ không ai có thể địch lại, chỉ cần Phiên Phiên cười, đàn ông liền nhanh chóng bị quyến rũ mất hồn, hận không thể lập tức nhào đến, quỳ rạp xuống dưới gấu váy của nàng. Từ khi hoa khôi chí tôn Phiên Phiên ‘hoành không xuất thế’ tới nay, hoàng thượng là người con trai duy nhất đẩy nàng ra. Hoàng thượng hành động như vậy làm người ta vô cùng đau đớn, tóm lại chính là con mẹ nó dở khóc dở cười, đủ để tán dương là liệt nam trình tiết thiên cổ mà.

Gặp phải thất bại ngoài ý muốn này, mắt trông thấy con đường đâm quân của hoàng thượng xa không thể chạm tới, tiền đồ của nàng như vậy thật hắc ám gian nan.

Nhưng Đồng Đại Tư Mã nàng cũng không phải là chiếc đèn cạn dầu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chùn bước, tuyệt đối không đơn giản mà buông tha, bước tiếp theo đó là đệ nhất phong lưu của Giang Nam

Cái gọi là kẻ phong lưu, trừ bỏ sống phóng túng, đối với đùa giỡn con gái, đâm thi điểm khúc (thơ đâm, nhạc mũi nắn) đều không có gì là không tinh thông . . . điễn ♪ ♪ đàn ♪ ♪ lê ♪ ♪ quý ♪ ♪ ôn , người đời nói rằng: gần son thì đỏ, gần mực thì đen, gần kẻ phong lưu thì thành phong lưu.

Hoàng thượng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, địa vị tôn quý, sâu trong bản chất cũng là phong lưu, chỉ cần dẫn đường thêm một chút, liền có thể kích phát ra tiềm năng không thể ngờ được, ha ha ha ha ha.. . . . .

Đang lúc này, bên tai lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi, "Ồi, đây không phải là Đồng đại nhân sao? Thực khéo, sao ngài lại có thể đi đến Giang Nam ?"

Giọng nói không phải là rất quen thuộc, Đồng Khanh giương mắt nhìn xem, chính là Phó tướng của Tướng quân Vệ Sùng Văn, hình như là họ Lý thì phải? Vì vấn đề lương thảo của biên cương mà nàng đã từng lên gặp qua vài lần.

Lý phó tướng quan không đủ lớn, tất nhiên không có cơ hội vào triều gặp mặt rồng, gã chẳng hề nhận ra hoàng thượng.

Cùng đi theo Lý phó tướng còn có vài tên đại hán cao to vạm vỡ, người người tráng kiện, Lý phó tướng vội vàng giới thiệu với đồng bạn, nói: "Vị này là Đồng Tư Mã, năm trước bởi vì vấn đề bão tuyết, biên cương suy kiệt nữa cạn lương thực, là Đồng đại nhân đã nghĩ biện pháp điều chuyển lương thảo từ các nơi mới giải trừ được nguy cơ của chúng ta !"

Chúng đồng bạn nghe xong, mắt lộ lòng cảm kích, ào ào ôm quyền nói: "Đa tạ Đồng đại nhân!"

Hóa ra cũng đều là một nhóm quân nhân, chiến hữu trong quân.

Đồng Khanh cười nói: "Đi ra bên ngoài, ở đây đâu còn là đại nhân, các vị đừng giữ lễ tiết nữa!"

Quân nhân tương đối hào sảng rộng rãi, dễ dàng kết bạn, tính tình thẳng thắn, nghe nàng nói như vậy, liền không giữ lễ tiết nữa, quả thực thân thiện hơn lên.

Một gã đại hán cười nói: "Đồng đại nhân sao đột nhiên đi đến Giang Nam? Nhà của ta ở gần đây, có muốn đến nhà của ta ngồi một lúc không, ta sẽ bảo vú già làm vài món ăn, ta xin mời ngài uống ngụm rượu lớn!"

Một gã tráng hán khác lớn tiếng cười nói: "Đại ca hồ đồ rồi, nơi này là Di Hồng Viện đó, rượu còn nhiều mà, ai cần gì đồ sành nát ngồi võ của nhà huynh chứ!"

Nghe nói Đồng Khanh là con riêng của Đồng lão Tư Mã, cực yêu thích thanh sắc, ban ngày là một triều thần kiệt xuất của Luyện Lương, mỗi khi màn đêm rủ xuống, lại "Xoẹt~" một tiếng, xoay người biến đổi, lập tức trở thành một gã quân thần phong lưu xuất sắc, nay gặp 'hắn' cửa ở Di Hồng Viện, cũng là nghiệm chứng lời đồn đãi.

"Thứ xuất sắc nhất tại Di Hồng Viện cũng không phải là rượu, mà là nữ nhân nhiều như mây kia, hôm nay gặp Đồng đại nhân tại đây, có thể thấy được ngài cũng là người trong nghề!" – Cái người đang nói chuyện ấy nhưn mây, rất là ám muội mà cười nói: "Đồng đại nhân thật biết hưởng thụ nhân sinh!"

"Ông đây cũng biết hưởng thụ nhân sinh nha!" - Một kẻ đại thô kệch khác nghe thấy được, liền vội nịnh bợ, hét lên: "Xuân nương trong Di Hồng Viện này là cô nương mười phần mạnh mẽ, công phu trên giường hết sức lợi hại, lần trước ông đây bị nàng làm cho nửa sống nửa chết, muốn ngừng mà không được, ông đây đã bao nàng đêm nay, được rồi, đêm nay sẽ đưa nữ nhân này cho Đồng đại nhân dùng đi, bảo đảm ngài thích thú đến nổi tối tăm trời đất!"

Đồng Khanh nghe xong, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, ghen hòng vài tiếng.

Lý phó tướng cười nói: "Cút mẹ ngươi đi, Xuân nương này là loại hàng gì chứ? Còn không làm cho Đồng đại nhân sợ ư!"

Mọi người xôn xao cười vang.

Đồng Khanh trong lòng còn băn khoăn hoảng thượng đang ở đây, nàng lên lút liếc mắt nhìn hắn, khi bốn mắt giao tiếp, thì phát hiện vẻ mặt hắn có chút kỳ quái, vì thế lập tức nâng tay chấp lễ nói: "Ta còn có việc, cáo từ trước, không quấy rầy các vị đại ca tận hứng!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trầm... Cứng Rồi (6)

Mọi người nghe thấy, rồi rít chấp tay hành lễ, nói: "Đồng đại nhân, xin cáo từ!"

Ở bên kia, Lưu Lăng thấy Đồng Khanh thân thiết cùng một đám nam nhân đại thô kệch, mở miệng ngậm miệng đều là những thứ chuyện hạ lưu, trong lòng hết sức không vui, hắn nhẹ lay động chiếc quạt giấy, lạnh lùng nói với Tiểu An Từ: "Ngươi nhìn đi, với cái loại tính tình kia của hắn ta, Đồng Khanh thật sự là một người nữ nhân sao? Nói đơn giản chính là đồ hạ lưu bại hoại! Nếu không phải trầm ở chỗ này, khẳng định hắn thật sự muốn cái người Xuân Nương kia rồi!"

Tiểu An Từ cười khỏ nói: "Nói không chừng, tác phong phong lưu đó là do nàng ấy cố ý thôi!"

(Lời editor: trong bản gốc tiếng Trung, Lưu Lăng và Tiểu An Từ dùng từ "tha" để nói về Đồng Uyển, từ tha -他 có thể dịch là hắn, cũng có thể dịch là nàng ấy-她, hai chữ "tha" này chỉ khác nhau bộ chữ đầu đi kèm. Theo nhận định của Lưu Lăng do mất trí nhớ thì nữ 9 là nam nhân, còn Tiểu An Từ đã biết rõ nữ 9 là nữ. Đó là vì sao ta lại để Lưu Lăng gọi Đồng Khanh là hắn còn Tiểu An từ gọi Đồng Uyển là nàng ấy trong đoạn trên)

"Hắn nhất định là đàn ông! Là loại nam nhân ăn sạch cả nam lẫn nữ!"

Lưu Lăng vừa mới thốt ra lời, lại thấy Đồng Khanh ăn chơi hạ lưu kia đột nhiên quay đầu liếc hắn một cái, cái nhìn kia ẩn chứa vạn phần quan tâm với hắn, tựa hồ đám đười ươi tình, phẳng phát tình ý triền miên, bỗng dưng, tim của hắn không chịu nổi chế chột nhảy một cái, Hậu Đình Hoa đột nhiên căng thẳng, ngay sau đó lại mơ hồ đau đau. . . . .

Lúc này, Đồng Khanh vừa đuổi đám võ quan kia đi, sai bước tới đây, khoe miệng của nàng khê cong lên, hướng tới Lưu Lăng xin chỉ thị: "Đình viên của Giang Nam đặc biệt ưu nhã, quê nhà của Cố Thị lang ở tại Giang Nam này, thần và anh em nhà họ Cố từ trước đến giờ giao tình tốt đẹp không tẻ, có lẽ hoàng thượng nên vào ở Cố phủ, hưởng thụ chút đình viên u tình!"

Tiểu An Từ thật nhanh quan sát nàng một cái, ghé sát vào bên tai chủ tử, nói nhỏ: "Hoàng thượng, ngài có nhìn thấy không, độ cong trên khóe miệng Đồng đại nhân giương lên. . . đó chính là độ cong âm hiểm a, hiện tại nàng đang cười rất là âm hiểm rồi, khẳng định trong lòng lại đang dùng mảnh khoé mưu kế đấy !" "

"Hả, Cố Thị lang ?" - Lưu Lăng nhanh chóng ổn định lại thần sắc, thu gom lại tâm tư suy nghĩ không cẩn thận rất muốn cùng làm đồng tính của hắn vừa mới rồi, liếc Đồng Khanh một cái, ôn hoà mở miệng nói: "Cố Trọng trẻ tuổi đầy triển vọng, nhưng hắn là nhân tài do Đậu thừa tướng tiến cử, vào triều làm quan chỉ mới hai năm, không biết vì sao ngược lại kết giao thân thiết với Đồng Khanh, nghe nói Đậu thừa tướng vì chuyện này từng tức giận đến độ khắc ra ba thăng máu (*), còn phun cả lên trên tường, xem ra Đồng ái khanh giỏi về kết bè kéo đảng tiếp cận nhân tài nhỉ?"

(*)1 thăng=2 lít, 3 thăng= 6 lít

Rõ ràng là Hoàng thượng hoài nghi Đồng Khanh nàng kết bè kết cánh.

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời thay đổi, lập tức nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng chớ tin lời gièm pha của Đậu thừa tướng, Cố Thị lang yêu thích viết văn và thi từ, thần và hắn quả thật thường xuyên lấy thi văn kết bạn, chỉ vì hứng thú gần giống nhau, qua lại có chút thân thiết, triều thần trong lúc đối xử hòa thuận, thường hay lui tới, thực sự là vô cùng bình thường, hoàng thượng có từng thấy Cố Thị lang và thần ở trong triều tiến cử hỗ trợ lẫn nhau chưa ạ?"

Ánh mắt Lưu Lăng thâm trầm, dán mắt nhìn nàng, rồi nhàn nhạt cười nói: "Trẫm chẳng qua chỉ đùa một chút, ái khanh quá nghiêm túc rồi !" "

Trên trán Đồng Khanh rờn rờn mồ hôi lạnh, trong lòng tin chắc hoàng thượng không phải đang nói đùa. Cái gọi là ‘vua không nói chơi’, nếu nàng không hiểu được ‘tùy mặt gửi lời’, thì sao có thể đứng vững ở trong triều đến giờ này.

Cố trọng thần nào là không kết bè cánh đây ? Bị cô lập ở trong triều kết quả ắt tất bại. May mà, nàng luôn luôn cẩn thận, tuyệt đối không qua lại với kẻ tham ô làm rối kỉ cương, để tránh bị dính líu liên lụy.

Tuy nàng không nhận hối lộ, nhưng chiêu quyền, kết đảng cũng là rất nguy hiểm, ngày nào đó có đại sự xảy ra, nàng chắc chắn bị liên lụy đến, hoàng thượng rõ ràng là đang cảnh cáo nàng.

Đang hết sức trầm ngâm, lại thấy Lưu Lăng nhàn nhã cười nói: "Trẫm muốn đến danh sơn tuần lĩnh đi dạo một chút, chung quanh đây có ngọn núi hùng vĩ cảnh sắc tráng lệ không ? Ái khanh dẫn đường đi !" "

(danh sơn= núi nổi tiếng, tuần lĩnh = dạo núi hùng vĩ đẹp đẽ)

"Thần tuân chỉ !" - Đồng Khanh thờ dãi nói.

Tiểu An Từ lập tức lui ra, đi trước gọi xe ngựa đến, chỉ chốc lát sau đã thấy người đánh xe mang xe ngựa chạy nhanh tới đây, đoàn người đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên ở phía sau có tiếng kêu: "Ồ, Đồng huynh, sao huynh lại ở chỗ này?"

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã nam tử mặc xiêm y tơ lụa, tuổi tác còn trẻ, ở bên kia pho vẫy vẫy tay về phía Đồng Khanh.

Người nọ hình dạng mặt mũi tuấn tú, sáng sủa ôn nhã, chiếc áo cánh vôi tay áo rộng, thoa phấn trắng, một thân ăn mặc cùng tướng mạo vừa nhìn đã biết là xuất thân từ danh sĩ vọng tộc, và lại mười mười là theo kịp trào lưu hiện hành.

"Lại là một kẻ giả gái!" - Dương triều, nam tử yêu thích tô son trát phấn, có khối người ăn mặc nữ trang. Lưu Lăng nhìn thấy, chân mày không nén nổi nhíu lại, hỏi: "Tiểu tử kia là ai ? Làm sao mà ở chung quanh Di Xuân Viện này có hỗn độn người, các người cũng nhận ra được ?"

Đồng Khanh cười khan mấy tiếng, nói: "Là em trai của Cố Trọng, Cố Tử Khâm !" "

Lưu Lăng nhướn lông mày, thờ ơ xem thường, cười, nói: "À, thật là vừa khéo, người đang nhắc tới muốn đến quý phủ của hắn thăm hỏi đấy thôi, quả thật là tâm ý tương thông, vậy mà hắn lại tự mình xuất hiện trước rồi !" "

Tào Tháo quả nhiên xuất hiện*, Đồng Khanh cười khan mấy tiếng nói: "Trùng hợp, thật sự là trùng hợp !" "

Lưu Lăng nhẹ lay động chiếc quạt giấy, liếc Đồng Khanh một cái nói: "Không được tiết lộ thân phận của trẫm ra ngoài !" "

"Vâng !" "

Đang khi nói chuyện, Cố Tử Khâm đó đã chạy tới, người này y phục tơ lụa sắc sỡ, tay áo thoang thoang hương thơm, gã chấp tay thi lễ với hai vị công tử, nho nhã lễ độ, nói: "Đồng huynh, tại hạ đang nhớ đến huynh, vốn định đi tới kinh thành thăm gia huynh (anh trai ruột), thuận đường đến chỗ ở của huynh để chào hỏi, thế này rất tốt, huynh đã đích thân tới rồi !" "

Đồng Khanh cười nói: "Gần đây rảnh rồi, nên làm người dẫn đường, đặc biệt dẫn người đến Giang Nam đi dạo, đang nghĩ qua hai ngày nữa sẽ tới nhà Cố huynh báai phòng đây !" "

Cố Tử Khâm quay đầu nhìn Lưu Lăng, cười nói: "Vị nhân huynh cùng đồng hành này khí vũ hiên ngang, phong thái bất phàm, xem ra không phải là một loại xuất thân, xin hỏi anh ta là...?"

"Luru. . ., ừm!" - Đồng Khanh ho nhẹ mấy tiếng nói: "Vị này là Luru huynh, nhân sĩ kinh thành, là con cháu trong gia đình thế giao bậc cha chú của ta!"

Nàng tất nhiên không thể tiết lộ thân phận của hoàng thượng.

"Xin chào Luru huynh, tại hạ là danh sĩ Giang Nam - Cổ Tử Khâm!" - Cổ Tử Khâm lễ phép chấp tay cúi chào với Luru Lăng.

Luru Lăng lập tức đáp lễ trở lại, chấp tay cúi người nói: "Tại hạ là Luru Thiên Quân, hạnh ngộ rồi! Hạnh ngộ!"

Trên mặt Cổ Tử Khâm treo lên nụ cười, nói: "Nếu hai vị công tử đã tới Giang Nam, như vậy không thể không nể mặt của Tử Khâm rồi, xin mời tôn giá di chuyển, đến nghỉ lại ở hàn xá, để ta bày tiệc thiết yến, nhiệt tình chiêu đãi các ngài một lần đi!"

(tôn giá: giá vừa là xe cộ, vừa là cách gọi kính trọng người đối diện của người xưa, ở đây ta nghĩ chủ yếu mang nghĩa thứ 2 nhiều hơn, hàn xá / tệt xá: cách gọi khiêm tốn của người xưa chỉ chỗ ở của bản thân)

Vừa mới mới quen, đã mời vào nhà, có thể thấy được người này hết sức hào phóng hiếu khách, gia thế cũng vô cùng tốt. Nói tới đây, Cổ Tử Khâm lại nhướn lông mày, cười nói với Đồng Khanh: "Đồng huynh, từ khi khai xuân, ta đặc biệt làm mười mấy bài dâm thơ, Tử Khâm tự nhận là dâm mà không lộ liễu, khiêu gợi mà không đến chỗ ngứa, nửa úp nửa mở. . . Đang chờ huynh tới giám định và thưởng thức đây. Huynh đã tới, ta lập tức sẽ phát thật nhiều thiếp anh hùng, chiêu tập tài tử của Giang Nam tới quý phủ, tung bùng náo nhiệt cử hành một đại hội dâm thơ hoành tráng, các người chờ cùng ta hoan lạc nâng cốc ngâm thơ, cùng nhau vui vẻ vịnh thơ đi!"

Đại hội dâm thơ? Cùng nhau vui vẻ vịnh thơ?

Luru Lăng nghe thấy chuyện dâm thơ, trong bụng xoắn vặn một hồi, Đồng Khanh chưa kịp đáp lời, đã lập tức từ chối, nhã nhặn nói: "Cổ huynh khách khí rồi, bọn ta đang muốn đi lên danh tự (chùa nổi tiếng) thấp nên hương đây!"

"Muốn đi danh sơn ư?" - Cổ Tử Khâm cười nói: "Như vậy phải đến núi Minh Hoàng rồi, ngọn núi đó xanh biếc trải dài muôn trùng, tầng tầng lớp lớp nối tiếp vô tận, khe núi sâu mười dặm, thác đổ trăm trượng, đến đỉnh núi càng cảm thấy biển mây bốc lên cuộn cuộn bay vút, hết sức tráng lệ, đầu chỉ là 'địa linh nhân kiệt', trong núi còn có ngôi chùa nổi tiếng Lâm Lập, Luru huynh nếu không chê lời kẻ, xin cho lên phía trước dẫn các người đi!"

Thấy gã nhiệt tình như vậy, Luru Lăng không hề từ chối nữa, cười nói: "Được thôi, được thôi, xin mời Cổ huynh!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trầm... Cứng Rồi [7]

Dãy núi Sùng Sơn trùng điệp trải dài liên tiếp, ngàn mỏm đá vụn khe suối quanh co khúc khuỷu mà đi, sông núi tráng lệ, màu xanh biếc, xanh ngắt um tùm, đẹp không sao tả xiết. Trong núi quả đúng là có vài ngôi chùa niếu. Trong chùa miếu, hương khói hưng thịnh, khói hương mù mịt, kiến trúc cổ kính, cao cao đứng chót vót ở giữa dãy núi, mang theo sự u nhã rồi xa trần thế.

Danh sơn danh thủy, cảnh sắc hợp lòng người, làm người ta khoan khoái thông tỏ. Dọc theo đường đi, Luru Lăng lại thỉnh thoảng liếc nhìn qua Đồng Khanh, thần sắc rất là phức tạp, Đồng Khanh tất nhiên cũng chú ý tới, mỗi khi hai người bốn mắt giao hội, thế nhưng hần lại nhanh chóng thu hồi mâu quang, sau đó, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thưởng thức phong cảnh danh sơn, mà Đồng Khanh cũng không quá để ý tới, trái lại suốt dọc đường cùng Cổ Tử Khâm xướng họa ngâm thơ.

Thật vất vả, đoàn người đi tới ngôi chùa Như Lai ở đỉnh núi, chỉ thấy hương khói cường thịnh, khách hành hương rộn ràng, rất náo nhiệt.

Luru Lăng không vào miếu, ngược lại ngồi trên ghế đá dưới cây đại thụ ở trước miếu, Tiểu An Tử biết nhất định là chủ tử đã mệt mỏi, lập tức đi vào trong miếu lấy nước trà tới, ở bên cạnh ân cần hầu hạ.

Đồng Khanh và Cổ Tử Khâm thì đứng ở gần sư tử bằng đá bên cạnh miếu chuyện trò vui vẻ.

Lúc này, lại nghe thấy Cổ Tử Khâm đang ngâm xướng, nói: "Nhất song minh nguyệt thiếp hưng tiền; Tử cảm bồ đào bích ngọc viên; Phu tể điều tô khời song hạ; Kim hành ki điểm lộ châu huyền (1). Thật là con mẹ nó, quá hay cho một "Tô nữ" mà!"

(1) Dịch thơ:

Một đôi trăng sáng dán trước ngực

Quả bồ đào như viên cẩm ngọc,

Dưới cửa sổ tiếng chông trâu rọc,

Thân kim hành mấy hạt sương treo. (Bản dịch thơ do editor dịch)

Đây là bài thơ “Tô nữ” (bầu ngực sữa) của Vương Xúng, một trong mười vị tài tử của huyện Mân Hầu, ngoại thành Phúc Châu, cuối nhà Nguyên đầu nhà Minh. Vương Xúng yêu thích vẻ đẹp và tài năng của Trương Hồng Kiều (tên thật là Tú Phấn) là người yêu của Lâm Hồng (Lâm Hồng cũng là 1 trong 10 vị tài tử của huyện Mân). Một hôm Vương Xúng đút tiền cho đầy tớ của Hồng Kiều, lén nhòm trộm người đẹp thì thấy Lâm Hồng và Hồng Kiều đang tình tự đùa giỡn nhau, do đó làm 2 bài thơ “Tô nữ” và “Mái tóc mây” để trêu chọc Hồng Kiều. Trong bài, bầu ngực của Hồng Kiều được ví với đôi trắng sáng, quả bồ đào (quả nho), viên ngọc thạch. Câu cuối miêu tả cảnh giao hoan của nam nữ. Kim hành ở đây chính là ám chỉ bộ phận của nam, còn được gọi là ngọc hành.

Một cô gái cầm theo chiếc giỏ, đi qua bên cạnh gã, nhất thời đỏ mặt, hồn dỗi máng: "Hừ, đồ háo sắc (2)!"

(2) Nguyên văn là: Đấng Đồ Từ. Đấng Đồ Từ vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa). Đấng Đồ Từ ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cổ xích mích giữa Đấng Đồ Từ và Tống Ngọc.

Ngay sau đó tức tốc bỏ đi.

Cổ Từ Khâm nhìn bóng lưng người phụ nữ gấp gáp rồi đi ấy, cười ha ha mấy tiếng, sau đó quay về phía Đồng Khanh nói: "Huynh đài, huynh cảm thấy thế nào?"

Đồng Khanh lắc đầu, cười nói: "Thủy tinh liềm hạ tứ khuỵu trương; Bán tí tài già thực nữ hương; Cô xạ cơ phu chân tự tuyệt; Bất dung nhân tận dĩ sinh hương (3)."

(3) Dịch thơ:

Hé mình thủy tinh ngó trộm xem

Cánh tay trần che đậu nữ hương,

Da cô em sáng thực tựa tuyết,

Chịu không thấu người đâu vắng lạnh

Đây là bài thơ “Tức cảnh sinh tình” của thi nhân Tôn Nguyên đời Thanh. Trong bài thơ, tác giả dùng hình ảnh bầu vú trắng thom như đậu phụ, bản dịch thơ ở trên là do editor dịch

Cổ Từ Khâm nói: "Đậu nữ, ngực đẹp của con gái quả thật trắng ngọc như đậu phụ, thật tuyệt!"

Dưới gốc đại thụ, Tiểu An Từ đưa nước trà, trông thấy Lưu Lăng đang nhìn chăm chăm Đồng Khanh, khuôn mặt không vui, cho nên ghé sát đến nói nhỏ: "Hoàng thượng à, ngài còn đang vương vấn chuyện của Đồng đại nhân sao?"

"Nói nhảm, ai nói trảm đang vương vấn cái đồ giả gái Đồng Khanh kia hả?" - Lưu Lăng trừng mắt liếc gã một cái, bực bội nói: "Người nhìn đi, hần đang làm những thứ gì vậy ? Cùng Cổ huynh kể vai bá cô suốt dọc đường đi, giờ còn đang bận rộn đùa giỡn phụ nữ ở khắp núi đây. Hừ, bi ồ! Hai người kia cấu kết với nhau làm việc xấu, cá mè một lứa, tóm lại chính là chẳng ra thể thống gì!"

Tiểu An Từ cười nói: "Nô tài còn tưởng rằng hoàng thượng đang ghen cơ đấy, ngài rõ ràng đang tức giận, lại không phát giận với nàng ấy, thoát nhìn thật giống như đang ghen kia. Cái gọi là danh sĩ, tự cho là phong lưu phóng khoáng, ẩn đằng sau chính là bộ dạng tính tình như này, Tiểu An Từ đã sớm nghe qua cũng không cảm thấy lạ lắm, hoàng thượng ngài vẫn nên cách xa bọn họ một chút đi!"

"Ồ, người trái lại nghe rất nhiều thấy lắm biết rộng đi? Sau khi hồi cung, trầm lập tức cắt bỏ lỗ tai của người!"

Nhất thời Tiểu An Từ toàn thân chợt rung mình, vội vội vàng vàng hồi lỗi nói: "Nô tài không dám!"

Sau một lúc lâu, Cổ Từ Khâm thấy “Lưu Thiên Quân” đó đã nghỉ ngơi đủ rồi, cho nên đi tới, cười nói: "Lưu huynh, kỳ nghệ của trụ trì trong chùa này là số một thiên hạ, không người nào có thể phá giải thế cờ của ông ta đã bày, lão nhân gia ông ta có chút tình giao hảo cùng Cổ gia của ta, đã đến đây rồi, tại hạ đang muốn đi lên bái phỏng ông ấy, không biết ý của Lưu huynh như thế nào?"

Lưu Lăng từ trước đến giờ yêu thích đánh cờ, nghe thấy có người tài ở trong chùa này, không khỏi nổi lên hứng thú, liền giải trừ hết sự không vui mới vừa lúc trước, ngược lại nhẹ nhàng cười nói: "Tại hạ tha thiết yêu thích kỳ nghệ, nếu có người tài ở đây, không thể không tới gặp gỡ làm quen một phen, xin huynh đài dẫn đường đi!"

Vì vậy, Cổ Từ Khâm dẫn mọi người đi về hướng sân sau của chùa miếu, trong sân có phần thanh tĩnh, không như sân trước với tiếng người ồn ào, khách hành hương như mắc cửi, qua tiền sảnh, vòng qua mấy gian nhà phòng, ở trước mặt đang đi tới cũng phải có bảy người ni cô, nối đuôi nhau mà vào, mọi người lập tức dừng bước, nghiêng người, chấp tay trước ngực, nhún nhường thi lễ chào người xuất gia, trong hành lang, nhóm ni cô từng người một tránh né đi qua người bọn họ, một người tiểu ni ở cuối cùng chẳng biết tại sao, lại quay mắt hướng về phía Lưu Lăng xinh đẹp cười một tiếng.

Cái ngoái đầu nhìn lại mềm mại nhẹ cười ấy, giống như khiến cả thế gian hồi xuân, dường như làm cho trăm hoa phai sắc.

Lưu Lăng nhất thời bị mỹ nhân mê hoặc, giật mình ngẩn ngơ hồi lâu, không nén nổi mà kinh ngạc tán thán nói: "Ôi, mỹ nhân quá xinh đẹp!"

Tiểu An Từ nhướn mày, lập tức tiến sát đến thấp giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, đây chính là người tu hành, đã đoạn tuyệt lục căn cùng hồng trần, ngài đừng biến các nàng ấy trở thành nữ nhân dễ nhìn, không cẩn thận mà say mê thì đúng là chuyện phiền toái đó!" - Nói tới đây, gã rất là lo lắng, khe khẽ hỏi: "Hoàng thượng, ngài . . . không bị cứng rắn chứ? Ngàn vạn lần đừng cứng rắn ở thời điểm không nên cứng . . . , rất phiền toái . . ."

"Nói vậy!" - Lưu Lăng then quá thành giận, trầm giọng mắng một tiếng, "Bản công tử chỉ là đang thương thức mỹ nhân mà thôi!"

"Ôi mỹ nhân, thật là một cô gái tuyệt sắc, xuất trần thoát tục mà!" - Lưu Lăng miệng đầy tán dương, nhưng mâu quang lại không tiếp tục trú ở trên người mỹ nhân, mà là lén lút liếc Đồng Khanh một cái, khoe miệng héch lên một nụ cười thâm trầm, sau đó làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đem lực chú ý dời về phía danh sơn trắng cảnh tại sân sau của chùa.

Đồng Khanh thấy hoàng thượng để ý tới ni cô nọ, lấy cớ đã quên thêm tiền dầu vừng, liền một mình quanh trở lại trong chùa miếu hỏi thăm tên người ni cô kia.

*

Hoàng hôn mờ mịt, chân trời chiếu đến cả một vùng ráng đỏ, tiếng gió ào ào, bóng cây lay động, trong núi sâu một mảnh vắng lặng, từ phương xa nhưng loáng thoáng truyền đến tiếng tiêu lạnh rung, ở trong không khí cô độc ngâm nga, trầm bổng nghẹn ngào, như khóc như oán.

Tiểu An Từ đi ở phía trước xách theo cái lồng đèn chưa châm lửa, Đồng Khanh ở phía sau vung tay áo, men theo đường núi, theo từng bậc thang mà đi lên.

"Đồng đại nhân này, trời đang chuẩn bị tối đen, chúng ta đến chùa Trúc Lâm để làm gì hả? Trong núi sâu, miếu không có người ở, thoát nhìn vô cùng đáng sợ khủng khiếp, hay là chúng ta đừng nên đi, nói không chừng hoàng thượng đã kết thúc ván cờ rồi đó!" - Tiểu An Từ kéo kéo áo ngoài, rút cái cổ lại mà hỏi.

"Hoàng thượng từ nhỏ yêu thích bày trận trên bàn cờ, nay hiếm khi được gặp gỡ người tài, không đánh đến sượng khoái trần trề, Người sẽ không bỏ qua!" - Đồng Khanh cười nói.

"Chúng ta vội vàng đến chùa Trúc Lâm, sẽ không phải là vì cái vị tiểu nữ ni đã khiến hoàng thượng giật mình kinh hãi lúc trước ở trong chùa này chứ hả?"

"Pháp danh của cô ấy là Tịnh Tâm!" - Đồng Khanh cười nói: "Đặt tên là Tịnh Tâm (4), chính là bởi vì tâm không tịnh, cho nên muốn cô ấy tịnh tâm. Người nói xem, một cô nương tịnh tâm có cố ý hướng về phía một gã nam giới trẻ tuổi khôi ngô mà cười một tiếng lưu tình hay không?"

(4)Tịnh tâm tức là cái tâm trong sạch, không có tạp chất, tà niệm, không biến động.

Tiểu An Từ cũng có phần phản đối, nói: "Lưu hay không lưu tình không phải điều trọng yếu, đừng quên, người ta đã là người tu hành, không phải là cô nương nào đó!"

Đồng Khanh như đã dự tính được từ trước, cười nói: "Đã xuất gia, vẫn có thể hoàn tục, Phật tử không lưu người không có lòng!"

"Nhìn bộ dạng này của cô đúng là nham hiểm, thân là trọng thần triều đình, lại giúp đỡ hoàng thượng đi của một tiểu nữ ni, phá hỏng sự thanh tịnh của Phật Môn!" - Tiểu An Từ "xi" một tiếng, nói: "Ngay cả người tu hành cũng không bỏ qua cho, cô quả thực đã phát rò rỉ, hừ, đồ cầm thú! Đồ ma-cô (5) vô lại là ép con nhà lành làm kỹ nữ, ai ngờ Đồng Tư Mã đại nhân vậy mà lợi hại, địa vị tam công mà lại mưu tính ép ni (cô) làm (phù) tần, Bỏ Tát Phật tổ biết cô cùng bọn chúng đàn áp người khác, hẳn sẽ không nhịn được mà từ phía trên đáp mây bay hạ xuống đánh cho cô một trận!"

(5) Ma-cô: là kẻ chuyên lừa ép con gái làm kỹ nữ, kiểu buôn người, Sở Khanh trong truyện kiều chính là 1 tên ma-cô

Đồng Khanh nhẹ lay động quạt giấy, hào khí ngút ngàn, cười nói oang oang: "Đồng Khanh ta hành sự, Phật ngăn chặn giết Phật, thần ngăn chặn đánh thần, mặc cho lũ lụt thủ dữ cũng không ngăn cản được Đồng mỗ ta!"

Tiểu An Từ ngậy ngẩn nhìn nàng, dường như thấy toàn thân nàng bao phủ một luồng khí thế mạnh mẽ, gã không nhịn được hô nhỏ một tiếng: "Khón, khí thế thật mạnh mẽ . . . Làm tên gian thần quả nhiên là vô cùng uy vũ khí phách mà!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Trầm... Cứng Rồi [8]

"Gian thần?" - Đồng Khanh khẽ cười một tiếng, nói: "An công công đúng là không phân biệt được trung - gian!"

"Cô rõ ràng chính là đồ gian thần. . ." - Tiểu An Từ nói: "Nói đi nói lại, hôm nay suốt dọc đường đi, cô chỉ lo đi theo Cổ công tử ngâm thơ xướng họa,

lạnh nhạt với hoàng thượng, chẳng lẽ không sợ Người trách tội cô hả?"

Đồng Khanh dừng lại một chút, nhìn Tiểu An Từ, nói: "Hoàng thượng tức giận ư?"

"Nhìn không ra có bao nhiêu tức giận, nhưng mà thật sự là không dễ chịu!"

Đồng Khanh nghe xong, khoe miệng nhất thời dâng lên một phen vui vẻ.

Ba người đồng hành, một người thể nhưng bị nhận lấy sự lạnh nhạt, như vậy người bị lạnh nhạt ấy theo bản năng sẽ muốn dung nhập vào bên trong quần thể, dưới "mưa dầm thấm lâu", lúc đó sẽ vô thức mà thay đổi, từ đó sẽ bắt đầu cải biến tư tưởng, ngay cả chính hắn cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Hoàng thượng năm nay đã 18, lại chưa từng tiếp xúc qua nữ sắc, Cố Từ Khâm giỏi nhất là chuyện nữ sắc, thông thạo chuyện thường thức con gái đẹp, để cho gã dần dần hoàng thượng bước vào con đường trưởng thành là thích hợp nhất. Hơn nữa, nàng còn giúp hoàng thượng tìm phụ nữ để thỏa lòng sung sướng, hết thấy sẽ 'nước chảy thành sông' (1) thôi.

(1) Nước chảy thành sông: là câu thành ngữ của TQ, nghĩa là tự nhiên sẽ thành công, thuận theo lẽ tự nhiên mà thành.

Nghĩ đến bản thân phen này vất vả sắp 'đại công cáo thành', Đồng Khanh cảm thấy trong lòng phấn khích, vì thế hướng về phía chùa Như Lai làm một cái vãi sâu, khoe mắt chứa lệ nóng, nói: "Hoàng thượng ơi, vì Hoàng thất 'tươi cảnh tốt lá', thần cúc cung tận tụy đến chết mới thôi... Vì thần vì phá tằm thân trinh nam của Người, để ngài trở thành một người đàn ông chân chính, để cho Hoàng thất được 'đâm chồi nảy lộc', con cháu đầy đàn, thật đúng là dụng tâm lương khổ, Người cũng đừng khiến vì thần thất vọng nhé..."

Tiểu An Từ giậm chân bình bịch, tức tối nói: "Nguy hiểm! Giúp hoàng thượng tìm bạn giường, cái đó mà là trung thần cúc cung tận tụy gì chứ? Căn bản chính là cái đồ gian thần âm hiểm giả dối, gần đây hoàng thượng đang thực sự bị rối loạn, gian kế của cô sẽ không có cách nào đạt được đâu!"

"Rối loạn?" - Đồng Khanh không hiểu duyên do, vội vàng hỏi: "Vì sao hoàng thượng bị rối loạn? Là không quen với ẩm thực của dân gian sao? Hay là ngủ không ngon? Nguyên do tinh thần không tốt ư?"

"Có Tiểu An Từ ta hầu hạ, hoàng thượng sao có thể ăn không ngon, ngủ không yên được hả?" - Tiểu An Từ khép lại tay áo, liếc nàng một cái, nói: "Vậy thì nói cho cô biết, là vì chuyện của tiểu kê kê... hoàng thượng đang rất rối rắm vì phải lựa chọn hạnh phúc giữa long căn hay là Hậu Đình Hoa đó!"

Tiểu An Từ nói xong, liền lộ ra dáng vẻ rất khinh bỉ cô nàng, đột nhiên, càng nhìn cái kẻ đầu sỏ gây tai họa cho hoàng thượng lại càng thấy tức giận, vì thế bực tức nói: "Trong lòng Hoàng thượng thực sự rất rối loạn, khoảng thời gian này, cô cũng đừng nhân cơ hội gây rối loạn chủ ý của Người nữa, Tiểu An Từ ta nhất định sẽ canh chừng gắt gao hoàng thượng, cô đừng mơ tưởng có cơ hội nhúng chàm Người!"

Đồng Khanh thật sự không hiểu giữa long căn và Hậu Đình Hoa trong đó có quan hệ tế nhị gì, chỉ xem như Tiểu An Từ nói năng xằng xiên, nàng cười nhàn nhạt nói: "Bản quan nào có ý đồ với hoàng thượng đâu? Đồng Khanh chỉ là muốn thay hoàng thượng làm phong phú hậu cung, để 'đâm chồi nảy lộc' thôi, chờ các hoàng tử một người rồi lại tiếp một người được sinh ra, đến lúc đó Thái hậu cảm kích Đồng Khanh cũng không kịp đâu!"

Tiểu An Từ lườm Đồng Khanh một cái, lạnh lùng nói: "Đồng đại nhân kia, hoàng thượng nói cô và Cố công tử là cá mè một lứa, cấu kết với nhau làm việc xấu!"

Đồng Khanh nghe xong, nhất thời cổ họng khô nghẹn, thấp giọng nói: "Sau này, hoàng thượng nhất định có thể thấu hiểu. Đừng nói linh tinh nữa, mau đi đến chùa Trúc Lâm thôi!"

Tiểu An Từ vừa đi vừa không chú ý tới, nói: "Gian kế của cô sẽ không có cách nào đạt được, hoàng thượng ngài ấy thấy mỹ nhân chỉ tán dương dung mạo đẹp của nàng ta, nhưng Người lại không cứng lên..."

"Cứng lên?" - Dù sao Đồng Khanh cũng không phải là nam nhân đích thực, không sao hiểu nổi "cứng lên" là ý gì, nàng không hiểu rõ, nên thấp giọng hỏi: "Ý là miệng cứng (2) sao? Hoàng thượng ngẫm không thừa nhận mình thích người đẹp hả?"

(2) Miệng cứng: tức là lời nói cố chấp, tỏ ra vẻ cứng rắn, ngang ngạnh. "Miệng cứng lòng mềm" chính là chỉ người chỉ có vẻ cứng rắn bề ngoài còn bên trong thì rất dễ dàng, thoải mái. Nhưng nếu nói "cứng miệng" thì ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn. Cứng miệng/cứng họng tức là cảm khẩu không nói gì.

Ở đây Đồng Khanh hiểu nhầm chữ "ngạnh" (nghĩa là cứng rắn) của Tiểu An Từ thành chữ ngạnh trong từ ngang ngạnh.

Thân là một nữ nhân, cho tới bây giờ cũng chưa từng 'cứng' qua, Tiểu An Từ chậm rãi nói: "Hoàng thượng nói, cảm giác cứng lên đó là 'trong lòng cảm thấy hơi hơi phiếm ngứa, cái loại tâm trạng nhộn nhạo này rất khó dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài'. Cô đừng hòng mơ tưởng khiến cho hoàng thượng cứng lên, dù cho có sắc đẹp trước mặt, tiên nữ hạ phàm, hoàng thượng Người cũng sẽ tuyệt đối không tùy tiện cứng lên đâu.

"Hóa ra vậy, hoàng thượng là miệng cứng à... Cái này, ta vậy mà lại không biết được!" - Dáng vẻ của Đồng Khanh như chợt bừng tỉnh ngộ.

Như vậy, đưa mỹ nhân đến trước mặt hoàng thượng, hắn sẽ ngẫm thích ở trong lòng, bề ngoài khẳng định chắc chắn sẽ xuất ra thái độ của một mình quân, giả vờ trách cứ nàng một hồi.

"Có nhiều chuyện mà cô không biết được đâu!"

"Thật không?" - Đồng Khanh cười nói. Hoàng thượng không nhìn trúng hoa khôi Phiêu Phiêu phong tình vạn chủng, lại vừa lòng một người ni cô ư? Nói không chừng là đang cố ý chinh nài đây. Nhưng mà nàng vẫn muốn thử một lần, vừa rồi ở trong chùa miếu, ánh mắt của hoàng thượng nhìn nữ ni cô là thật sự bị sắc đẹp của nàng ấy làm lay động, có lẽ nữ ni cô so với Đậu Nguyên Nguyên càng có thể bắt gọn tâm của hoàng thượng.

Lúc này, Tiểu An Tử thế nhưng lại dừng bước, ngơ ngác nhìn chỗ giao cắt của đường núi ở phía trước, mù mờ nói: "Hương của chùa Trúc Lâm là hương nào?"

Đồng Khanh liếc tới con đường núi phía trước một lát, lập tức hạ phán đoán, nói: "Phía trước có hai con đường, bên trái hoa đào nở rộ, bên phải rừng trúc tươi tốt, đã tên là chùa Trúc Lâm nhất định là ở sâu trong rừng trúc!"

Vì thế hai người liền đi theo hướng rừng trúc rậm rạp ở bên phải, nhưng nghe thấy tiếng tiêu dần dần rõ ràng, Đồng Khanh nhất thời trong lòng thấy tò mò liền tìm theo hướng âm thanh mà đi, xuyên qua rừng trúc, lúc này mới phát hiện ra một gã nam tử ở trên vách núi, đứng cô độc thổi tiêu dưới vầng tà dương, tiếng tiêu trầm thấp, tay áo màu trắng tung bay theo gió, mang theo ý vị hàm xúc xuất trần, hết sức thanh u.

Người nọ đưa lưng về phía hoàng hôn, trông không rõ diện mạo. Đồng Khanh bước nhanh về phía trước, chấp tay hành lễ, nói: "Xin hỏi huynh đài, chùa Trúc Lâm nên đi về phía bên nào?"

Người con trai đứng trên một tảng đá lớn nhô cao lên trên vách đá, nghe thấy tiếng liền dừng thổi tiêu, cúi đầu liếc mắt nhìn Đồng Khanh, bỗng nhiên hơi híp mắt suy nghĩ, nói: "Vị huynh đài này nhìn rất quen mắt đó? Hình như là có quen biết?"

"Huynh đài là. . ." - Dưới ánh tà dương, Đồng Khanh nhìn không rõ dung nhan của đối phương, nhưng giọng nói giống như đã từng nghe qua.

"Tại hạ là du hiệp Trường Phong, xin hỏi đại danh của huynh đài?"

Trường Phong ?!

Đúng là vị đại hiệp đã nhìn thấy nàng lửa thỏ ở Di Hồng Viện lúc trước kia, đáy mắt của Đồng Khanh hiệ thoáng qua sự chột dạ, ho nhẹ vài tiếng, cố gắng hết sức hạ giọng nói: "Tại hạ Đồng Khanh, là nhân sĩ kinh thành!"

Trường Phong híp mắt suy nghĩ, cẩn thận đánh giá Đồng Khanh một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Đồng huynh, mạo muội cho hỏi, xin hỏi huynh có chị em gái song sinh hay không?"

Đồng Khanh trả lời theo đúng sự thật: "Tại hạ không có chị em gái, chỉ có một gã ấu ố!"

Trường Phong nói: "Đương thời đàn ông thích chưng diện, các đệ tử danh sĩ muốn theo đuổi da thịt eo lưng mảnh khảnh, dáng dấp dung mạo tuyệt đẹp, chăm da dưỡng thịt, bởi vậy nhiều kẻ có hình dáng con gái, khiến cho trông mãi khó phân. Tại hạ từng xảo ngộ một giai nhân, dung mạo có thể nói là tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, nếu Đồng huynh là nữ nhân, đại khái cũng là như vậy đi!"

Đồng Khanh cười gượng mấy tiếng.

Tiểu An Tử lập tức nghe ra manh mối trong đó, người tuyệt sắc mà Trường Phong đề cập tới rõ ràng là Đồng Uyển, nhưng không biết nàng cũng chính là Đồng Khanh, vì thế tò mò hỏi: "Huynh đài tự cho là du hiệp, xin hỏi có thể vui lòng cho biết dòng họ, xuất thân là người ở đâu?"

Chỉ cần biết được nơi sinh cùng dòng họ thì ước chừng có thể tìm được thân thể của đối phương.

Trường Phong cũng chỉ nhẹ cười một tiếng nói: "Người giang hồ quen phiêu bạc ở bên ngoài, tên họ xuất thân cùng tài phú chỉ là chuyện ngoài thân, Trường Phong họ gì cũng không quan trọng!" - Ngón tay của y chỉ về hướng tây, nói: "Các người đi lầm đường rồi, chùa Trúc Lâm ở bên kia, đi qua rừng Hoa Đào, đi đến cuối là gặp!"

Tiểu An Tử ngạc nhiên nhìn rừng Hoa Đào ở phương xa, thất thanh nói: "Chùa Trúc Lâm tên là rừng trúc, không phải là nên ở trong rừng trúc sao? Như thế nào lại ở trong rừng hoa đào vậy?"

Khóe miệng Trường Phong chứa nét thần bí, cười nói: "Chính cái gọi là Bồ đề bản vô thụ, Minh kính diệt phi đài (3), thế nhân thường thường mê hoặc bởi sự vật ở trước mắt, cho nên bị che mờ không thấy Thái Sơn, tên là chùa Trúc Lâm kì thực cũng không phải là rừng trúc, đây là ý thiền cần chú ý trong đó!" - Nói xong liền nâng tay chấp lễ nói: "Thời gian không còn sớm, Trường Phong xin cáo từ!"

(3) Đây là 2 câu trong bài kệ của tổ Huệ Năng - phái Nam Tông trong thiên giáo Phật học TQ. Truyền rằng, khi đó sư phụ của ngài Huệ Năng cảm thấy cần tìm người thừa kế y bát, cho nên đề các đệ tử viết kệ nói lên trình độ giác ngộ của bản thân. Một đệ tử được đánh giá cao là Thần Tú đã so sánh thân người như cây Bồ-đề và tâm như tấm gương sáng, và người tu hành phải lo lau chùi, giữ tấm gương luôn luôn được trong sáng. Ngài Huệ Năng đang làm việc trong bếp, nghe đọc bài kệ biết người làm chưa thông ngộ. Sư cũng viết ra bài kệ của mình. Nhờ đó mà ngài Huệ Năng được kế thừa y bát của sư phụ. Bài kệ như sau:

Bồ đề bản vô thụ,

Minh kính diệt phi đài

Bản lai vô nhất vật,

Hà xứ hữu (nặc) trần ai?

Dịch:

Bỏ - đề vốn không cây

Gương sáng chẳng phải đài

Vốn dĩ không có vật

Đâu cần xóa bụi mờ

Thanh âm chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tìm Mĩ [1]

"Không còn sớm nữa, Trường Phong cáo từ!"

Thanh âm chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

"Oa oa, biến mất thực quá nhanh đi! Mới trong nháy mắt, người liền biến mất không thấy đâu! Là khinh công! Nhất định là khinh công! Tuyệt đối là khinh công!" - Tiểu An Tử trợn to hai mắt, đực mặt ra nhìn tảng đá lớn vốn đã không còn một bóng người, khâm phục thú vị nói lia lịa: "Đại hiệp đó, quả thật là cao thủ võ lâm, biến mất không tăm tích, khinh công vượt nóc bằng tường trong truyền thuyết chính là thần kỳ như vậy sao? Y tên là Trường Phong, là nhân sĩ giang hồ, đại khái là họ Nam Cung, Mộ Dung, Âu Dương đấy nhỉ?"

Đồng Khanh cười, nói: "Nói nhầm, sao ngươi biết đối phương nhất định là họ Nam Cung, Mộ Dung, Âu Dương?"

"Cô chưa xem tiểu thuyết võ hiệp sao? Võ công lợi hại đều là mấy cái họ đó!" - Tiểu An Tử thực khẳng khẳng nói.

"Nếu không phải Tiểu An Tử thân ở trong cung đình, đã là người của hoàng thượng rồi, nhất định sẽ phải lay Trường Phong đại hiệp làm thầy!" - Gã rất là ngưỡng mộ y, ngay sau đó tiếp tục nói: "Đồng đại nhân có quen biết tổng quản đại nhân không? Tiểu An Tử chính là do một tay ông ấy dẫn dắt, tổng quản đại nhân lúc trước còn chưa vào cung, vốn cũng muốn luyện võ, ông ấy cũng muốn làm một đại hiệp, cho nên hao tổn rất nhiều tâm huyết, thật vất vả tìm ra một quyển bí tịch võ công nghe nói vô cùng lợi hại, tên là Bảo điển gì đó. . . . ."

"Ồ? Bảo điển ư?"

"Là bí tịch võ công rất lợi hại, tổng quản rất là hưng phấn, cho nên hai tay run rẩy vuren ra, lật ra tờ thứ nhất của bí tịch, phía trên thể nhưng lại viết tám chữ rất to: [Muốn luyện thần công, đầu tiên phải cung(1)]. . . , tổng quản thấy vậy, nhất thời trong bụng run lên, thì ra là muốn tu luyện môn võ công lợi hại này thể nhưng trước tiên phải chặt đứt ‘mệnh căn’ của mình, vậy không phải là tuyệt tử tuyệt tôn sao? Tổng quản vô cùng bối rối, do dự chùng mảy ngày, cuối cùng vẫn là kẻ địch không ngừng trở thành đại hiệp võ công cao cường, cho nên cần rằng, rốt cuộc hạ quyết tâm tự cung chính mình. Sau khi tự cung, ông ấy khẩn cấp muốn luyện võ, cho nên nhìn đầu, tay run rẩy vuren ra, lật ra tờ bí tịch thứ hai, phía trên lại là tám chữ lớn, viết [Nếu không cung, cũng có thể thành công] "

(1) Cung: là viết tắt của hình cung, chỉ việc bị thiên chìm. Ngày xưa ai phạm tội dâm thì con trai bị thiên, con gái bị nhốt trong cung nên gọi là hình cung.

Nghe đến đó, Đồng Khanh không nhịn được phải chen miệng nói: "Tại sao ông ta không lật xem hết bí tịch rồi hãy luyện?"

Tiểu An Tử nói: "Tu luyện võ công cần phải theo thứ tự các bước, nhất là nội công tâm pháp, nếu không tu luyện theo các bước, thì rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma (2). Tóm lại, tổng quản thấy tám chữ [Nếu không cung, cũng có thể thành công] này thì vừa tức vừa hận, cho nên liền đem bản bí tịch đó ném vào trong lửa, lúc này, gió thổi qua, lật ra tờ thứ ba, phía trên lại viết tám chữ to tướng. . . [Cho dù đã cung, chưa chắc thành công]. Lúc này, tổng quản rơi lệ, ông ấy đột nhiên đại trí đại ngộ (cực kỳ thông suốt), cho nên vào cung, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, trở thành tổng quản nội vụ, từ đó ‘áo gấm về quê’. . ."

(2) Tẩu hỏa nhập ma: cụm từ quen thuộc trong truyện kiếm hiệp ba xu chỉ trạng thái phát điên

Đồng Khanh thấy sắc trời hơi tối, giơ tay lên cắt đứt lời nói của gã: "Đề lúc khác tranh luận tiếp, sắc trời sắp tối rồi, chúng ta hãy nhanh đi đến chùa Trúc Lâm thôi, nếu chậm chạp, cửa chùa sẽ đóng lại mất!"

Cho nên hai người lập tức vội vã quay trở lại, thời gian càng tối đêm, rừng trúc lay động phát ra âm thanh xào xạc, phía sau loáng thoáng truyền đến từng hồi từng hồi tiếng rên rỉ trầm thấp, xen lẫn tiếng gió, từng tiếng từng tiếng lọt vào tai, Tiểu An Tử bị dọa cho sợ đến nổi cả người phát run, run run nói:

"Không phải là ma quỷ gây ra chứ?"

Đồng Khanh ổn định lại tâm thần nói: "Chớ nói nhảm rồi, cõi đời này chỗ nào có quỷ chứ? Chỉ là âm thanh gió thổi vào rừng trúc, là do người ngờ vực trong lòng sinh ra ma quỷ thôi, tự mình dọa chính mình!"

Tiểu An Từ oán giận nói: "Chùa Trúc Lâm lại không ở trong rừng trúc, ngược lại ở trong rừng hoa đào, Đồng đại nhân, cô nói đi, đây không phải là cố ý chinh người sao? Rõ ràng là muốn hại người lạc đường! Ta trở về sẽ tâu xin hoàng thượng cho chặt hết toàn bộ rừng trúc trong núi này, đỡ phải dọa người ta!"

Đồng Khanh cười nói: "Hoàng thượng chắc chắn sẽ không để ý đến người!"

Lúc này, một trận gió lạnh phất qua, cây trúc, con mẹ nó, lại lay động... rì rào... kéo kẹt... Tiểu An Từ nhanh chóng liếc xung quanh vắng lặng một cái, càng cảm thấy thần hồn nát thần tính sợ bóng sợ gió, nhất thời vội vứt bỏ sự xấu hổ, run rẩy lên tiếng: "Đồng đại nhân, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi rừng trúc thôi, nơi này u ám, quái dị đáng sợ quá!"

Hai người bước nhanh rời khỏi rừng trúc, tiến về chùa Trúc Lâm bên trong rừng hoa đào.

*

Trăng sáng sao thưa, gió đêm hắt hiu, trên con đường núi nhỏ, Tiểu An Từ đốt đèn lồng, đi song song cùng với Đồng Khanh, cúi đầu đi theo phía sau bọn họ là nữ ni Tịnh Tâm dự tính muốn hoàn tục.

Tiểu An Từ vài lần liếc nhìn nữ ni nhỏ nhắn theo sát ở phía sau, cuối cùng, rốt cục không nhịn được mà ghé sát vào bên cạnh Đồng Khanh, nhỏ giọng hỏi: "Cô cũng chỉ vào trong chùa Trúc Lâm chưa tới hai khắc chuông, đã đem được người ra ngoài là sao? Làm thế nào được như vậy hả?"

Đồng Khanh thần bí cười nhẹ một tiếng, nói: "Rất đơn giản, ta nói một câu với trụ trì, sau đó nói một câu với Tịnh Tâm, cho nên trụ trì liền thả người, vì vậy cô ấy đi theo ta thế thôi!"

"Chỉ cần hai câu?!" - Tiểu An Từ nghe thấy, không khỏi kinh ngạc nói: "Chết tiệt, thật là lợi hại, quả nhiên trời sinh chính là làm gian thần... nhưng mà, đến tột cùng là hai câu nói gì vậy?"

Đồng Khanh cười nói: "Nói cho người biết, không phải tương đương với nói cho hoàng thượng à?"

Tiểu An Từ hừ một tiếng, nói: "Hừ! Đờm hẹp hòi!" - Nói xong, gã lại quay đầu liếc Tịnh Tâm ở phía sau một cái, thấp giọng nói: "Đồng đại nhân này, cô có cảm thấy tướng mạo tiểu nữ ni Tịnh Tâm có mấy phần tương tự với chuẩn hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên hay không? Hai người này nếu đứng cùng một chỗ, khẳng định giống như là chị em vậy!"

Đồng Khanh nói một cách hơi hót: "Mặt mày hình như có phần tương tự, có lẽ hoàng thượng chính là thích con gái có dung mạo như vậy chăng?"

Tiểu An Từ lại liếc mắt nhìn người đi phía sau một cái, dưới ánh trăng, tiểu nữ ni dung nhan mỹ lệ, mặc một thân xiêm y vải thô của nhà chùa, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau bọn họ.

Tiểu An Từ cười nói: "Hoàng thượng có thích hay không, Tiểu An Từ cũng không biết được, nhưng mà đã có Đậu hoàng hậu, cần gì phải tìm dung nhan tương tự. Nói trở lại, cô và cái vị đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong kia đến tột cùng là có quan hệ gì vậy, vì sao y biết Đồng Uyển, lại không biết Đồng Khanh? Giữa các người nhất định là có khúc mắc!"

Đồng Khanh nghe vậy, nhất thời chột dạ, cứng đờ.

"Khẳng định không phải là khúc mắc bình thường!" - Tiểu An Từ nhìn thấy ánh mắt Đồng Khanh nhanh chóng hiện lên một tia chột dạ, rất là cao hứng, chính mình cuối cùng cũng hòa nhau một ván, cho nên cười ha ha nói: "Không cẩn thận, gian thần xảo trá cũng có ngày thảm bại dưới tay của nịnh thần trung thành, rốt cục Đồng đại nhân cũng có nhước điểm rơi vào trong tay của Tiểu An Từ rồi, ha ha ha ha..."

Đồng Khanh then quá hóa giận, trách mắng một tiếng, nói: "Đừng nói bậy nữa!"

Lúc này, ở phía sau, nữ ni Tịnh Tâm đột nhiên mở miệng nói: "Các người nghe xem, dưới vách núi có tiếng người đang kêu cứu đấy!"

Đồng Khanh và Tiểu An Từ lập tức yên tĩnh trở lại, cẩn thận lắng nghe. ....

Nhưng tiếng gió thổi rít gào, tựa hồ càng lúc càng thêm âm ỹ.

Tiểu An Từ nói: "Trừ phía trên rừng trúc lay động kéo kẹt cùng tiếng gió ào ào, không có âm thanh khác nữa mà? Cô nương, cô nghe lầm rồi chăng?"

Tịnh Tâm nói một cách khẳng định: "Ta đã ở trong núi một thời gian ngắn rồi, ngoại trừ nghe thấy tiếng thiên nhiên như lúc bình thường, quả thật nghe thấy được tiếng kêu cứu, là một nam nhân!"

Đồng Khanh nghe thấy, vội vàng nói: "Cứu người quan trọng hơn, xin cô nương dẫn đường đi!"

Tịnh Tâm quen thuộc với ngọn núi, lập tức dẫn bọn họ tìm theo âm thanh dọc theo con đường mòn trong núi, đến trước vách đá, nhìn xuống, ở trong

bóng tối, quả thật có một bóng người đen ngịt, đứng nghiêm ở dưới dốc núi, người ở bên dưới đó thấy ánh sáng từ đèn lồng trên tay Tiểu An Từ, phát hiện có người đến, lập tức ngẩng đầu lên, cao giọng gọi: 丁☆L☆q☆d "Tại hạ bị nhốt ở chỗ này, dốc cao vách trơn, quá mức cao chót vót, mà bản thân lại không có thực tài, ta thật sự không thể đi lên, xin cầm sợi dây ròng xuống tới cứu mạng với, tại hạ tất sẽ có số tiền lớn cùng tiệc rượu !"

Đồng Khanh quay đầu nhìn Tịnh Tâm: "Nơi này ngược gió, khó trách chúng ta nghe không thấy tiếng kêu cứu, cô nương có thánh lực thật tốt !"

Ngay sau đó xé vạt áo của mình, đưa cho Tiểu An Từ, nói: "Bện các vạt áo lại với nhau, cứu người đưa lên đây đi!"

Tiểu An Từ làm theo, bện hai cái vạt áo lại, bỏ xuống ở vách đá, hướng về phía người bị vây khốn ở dưới vách kia, hô lên: "Huynh đệ, đu dài rồi đó, người buộc cẩn thận phần đuôi vào ngang hông, chúng ta sẽ hợp lực kéo người lên!"

"Không cần!" - Người nọ cười nói: "Huynh cứ kéo một đầu bên kia là được!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tìm Mĩ [2]

Tiểu An Từ đem một đầu kia của vạt áo quấn thật chặt ở trên tay, chân dùng sức chống lên thân cây ở bên cạnh, nói: "Ta kéo được rồi, người đi lên đi!"

Tiếng nói còn chưa dứt, đã thấy người nọ ở dưới vách một tay lôi kéo vạt áo, giờ chân đạp mấy cái hướng lên vách núi, thân thủ vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn, lần theo vạt áo mà đi lên, thoáng một cái đã nhảy lên rồi.

Tiểu An Từ kinh ngạc nhìn người con trai thân thủ mạnh mẽ ở trước mắt, sững sờ một lúc, thế rồi mới há miệng nói: "Đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong, không thể ngờ lại chính là người !? Híc, người, người không phải là biết vận dụng khinh công, "vèo" một tiếng, liền bay đi sao? Vì sao lại bị vây hãm ở dưới vách núi vậy?"

Trường Phong nhìn thấy đúng là bọn họ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nói: "Không người nào có được hai cánh, sao có thể nào tự dưng bay lượn? Khinh công chẳng qua là vận dụng thứ ở ngoài thân, mượn lực dùng lực thôi, nói trờ lại, lúc ấy tại hạ đang định rồi đi, không cần thận dẫm lên chiếc lá khô, vì vậy chân bị trượt, trong nháy mắt rơi xuống bên dưới tầng đá lớn, bất tỉnh một lúc lâu ở dưới đáy vực sâu và dốc, ta rất nhanh liền tỉnh táo lại, lập tức hồ hoán các người, các người cũng rất được, đi rất nhanh, lại hoàn toàn thấy chết mà không cứu đây !?"

Tiểu An Từ ngờ ngạc nhìn người con trai anh tuấn phong lưu trước mắt, hồi tưởng lại y hiên ngang xuất trần đứng ở trên núi cao, tay cầm trường kiếm, đứng nghênh gió, tà dương màu vàng chiếu vào trên người y, tay áo tung bay, dáng vẻ tiêu sái tự tại, bỗng chốc cảm thấy ngạc nhiên không thôi, ấp úng mở miệng nói: "Thì ra là. . . đại hiệp anh tuấn khôi ngô, phong lưu tự tại cũng giống như người bình thường, cũng có lúc té ngã sao?" - Nhớ tới tiếng rên rĩ trong gió kia đã làm cho gã bị sợ đến gần chết, nguyên tưởng là đụng phải quỷ rồi.

Đồng Khanh lập tức tiến lên chấp tay nói: "Trường Phong huynh hiểu lầm rồi, vách đá này ngược gió, gió thổi ở rừng trúc, kéo kẹt lay động, vì vậy không nghe được tiếng kêu, chúng tôi cũng không biết huynh đài rơi xuống đáy vực, nếu phát hiện sớm một chút, đích thị là sẽ lập tức mau chóng quay trở lại cứu giúp !"

"Nhìn thấy bóng dáng tại hạ đột nhiên biến mất vô cùng không hợp lý, các người chẳng lẽ cũng không sinh nghi chút nào sao?" - Trường Phong dùng ánh mắt vô cùng khó tin nhìn chằm chằm về mặt mờ mịt của Đồng Khanh và Tiểu An Từ, cuối cùng, rốt cục vô cùng đau đớn thừa nhận hai người bọn họ tuyệt đối là ngu ngốc đi, nhướn mày, thờ dài, ngay sau đó từ cái túi giấu bên trong ngực, móc ra ngân phiếu, đưa tới, nói: "Thôi, cuối cùng thì các người cũng đã quay trở lại! Nhận lấy đi, đây là lễ cảm ơn của tại hạ !"

Đồng Khanh tự nhiên nhận lấy ngân phiếu, liếc qua một cái, trong lòng cảm thấy kinh ngạc đối với sự ra tay hào phóng của y, nằng nằng đưa ngân phiếu chuyển cho Tịnh Tâm ở bên cạnh: "Trường Phong huynh là nhờ có cô mà được cứu trợ, ngân phiếu này nên cho cô, cô nhận lấy đi !"

Trường Phong lúc này mới chú ý tới tiểu nữ ni ở bên cạnh Đồng Khanh, tầm mắt chuyển qua trên người nàng ấy, khi thấy rõ mặt mũi, nhất thời sắc mặt chợt sa sầm, trầm giọng nói: "Như Họa, cô không ở trong núi tĩnh tu, lại ở chỗ này làm cái gì?"

Rõ ràng là y có chút tức giận.

Tịnh Tâm lẩn tránh ánh mắt của y, mắt rũ xuống, thấp giọng nói: "Trong chùa vắng lặng lạnh lùng, cửa Phật yên tĩnh buồn tẻ, không phải là nơi Như Họa nên ở, Như Họa không có lòng hướng Phật, chỉ nguyện được nhất tâm với người, bạc đầu cũng không rời xa!"

Trường Phong mặt tối sầm, nhìn chằm chằm nàng ấy một lúc, cuối cùng cũng khẽ thờ dài nói: "Thân thấp hèn, tâm cao ngất, mạng nha hoàn, tâm tiểu thư, thôi thôi, Trường Phong không có lập trường gì để ngăn cô chạy về phía tương lai gấm vóc lụa là, chỉ có thể cầu nguyện cô có thể được như ý mà thôi!"

Dứt lời, chấp tay thi lễ với mọi người, nói: "Như vậy, Trường Phong xin cáo từ!"

Đồng Khanh lập tức thi lễ đáp trả, Trường Phong xoay người đi, bóng dáng màu trắng rất nhanh liền biến mất ở giữa núi rừng.

Tiểu An Từ ngo ngác nhìn bóng lưng Trường Phong biến mất ở trong rừng, đột nhiên mĩa mai nói: "Biến mất cũng không quá nhanh so với vừa rồi, chỉ là nhanh hơn so với người bình thường thôi, cái này, hẳn sẽ không bị rơi vào trong khe suối chứ?"

"Đừng nói linh tinh về kình công gì đó nữa đi, Trường Phong huynh ấy chẳng qua là nện bước nhẹ nhàng nhanh nhẹn hơn so với người bình thường chút ít thôi!" - Dứt lời, Đồng Khanh quay đầu hướng về phía Tịnh Tâm, nói: "Cô nương cùng với Trường Phong huynh đã có quen biết ư?"

Lúc này, Tịnh Tâm đột nhiên đỏ hốc mắt, khổ sở đáng thương nói: "Như Họa bạc mệnh, cha mẹ mất sớm, tôi vốn cơ khổ, từ nhỏ nhờ nuôi ở nhà cậu, sau khi cậu mất, mẹ vì món tiền sinh lễ lớn, liền đem Như Họa gả cho Lý đại phú trong thành, ai ngờ phu nhân của Lý đại phú hung hãn ghen tuông, chẳng những không để cho Như Họa vào cửa, còn nghĩ bán Như Họa vào kỹ viện, may mà được công tử Trường Phong cứu giúp, chẳng đem Như Họa dẫn vào chùa Trúc Lâm, để cho Như Họa trọn đời lễ Phật!"

Tiểu An Từ nghe kể cảnh ngộ khiến người ta đồng tình như thế, lập tức cả giận nói: "Cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như thế này, cuộc đời long đong, vị kia tự xưng hành hiệp trượng nghĩa, sau khi cứu cô, vì sao không thay cô an bài lập gia đình, cho cô một kết cục tốt, ngược lại còn bắt buộc cô làm ni cô, Thanh Đăng Cổ Phật, chẳng phải chôn vùi một đời sao, thật là buồn cười đi?"

Đồng Khanh lại liếc gãi một cái, nói: "Tiểu An Từ chó nóng, vị công tử Trường Phong kia đối với cô nương Như Họa vừa có ân cứu mạng, cũng thay cô ấy an bài nơi chốn, đây là sự thật, chẳng qua là không theo ý của cô nương Như Họa, dù sao vẫn là có ân với cô ấy, nếu trách móc nặng nề ân nhân, không khỏi có phần hơi quá đáng!"

Như Họa rờn rờn nước mắt nói: "Công tử hiểu rõ lý lẽ, Như Họa chính là có ý đó!"

Tiểu An Từ liền không nói thêm lời nào nữa, đoàn người dọc theo con đường núi nhỏ, thuận lợi trở lại cửa chùa Như Lai, lúc này, Đồng Khanh cũng không đi vào cửa chùa, ngược lại quay sang Tiểu An Từ căn dặn nói: "Ta dẫn Như Họa xuống núi thu xếp, ngươi mau trở về hầu hạ công tử đi!"

Nghe vậy, Tiểu An Từ rất kinh ngạc nhìn Đồng Khanh nói: "Ồ, cô không đưa cô nương Như Họa tiến cửa à?"

Đồng Khanh cười nói: "Nếu gặp nhau lỡ mạng như thế, công tử đích thị là sẽ tức giận, ta hôm nay xuống núi, ngày mai trước bữa ăn sáng sẽ nhanh chóng trở về, ngươi cẩn thận hầu hạ công tử ngủ đi!"

Tiểu An Từ vịn phần nghi ngờ, thận trọng nói: "Trong hồ lô của cô bán cái thuốc gì vậy hả?" (1)

(1) Câu này có nghĩa là : Không biết cô đang suy nghĩ/ mưu tính cái gì?

Đồng Khanh lúc lắc tay áo nói: "Đi đi, sắp đến thời gian bữa tối rồi, ngươi mau trở về hầu hạ đi thôi, công tử không quen không có người ở bên cạnh đâu!"

Thời gian qua luôn là do gã hầu hạ hoàng thượng.

Tiểu An Từ nghe vậy, lập tức quay người trở về, bỏ lại bọn họ, một mình tiến vào cửa chùa, trong lòng thế nhưng lại trực tiếp thì thầm. Đồng Khanh đem Như Họa mang ra khỏi chùa Trúc Lâm, cũng không tính toán hiến tặng nàng ấy cho hoàng thượng ư? Nàng sao đột nhiên thay đổi chủ ý vậy? Cái vị đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong kia càng kỳ quái hơn, lại đi ép buộc một cô nương tốt đẹp nhà người ta vào chùa làm ni?

Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong đại hiệp hẳn không chỉ là nhân sĩ giang hồ bình thường, y ra tay hào phóng, tùy tiện mà cho tám ngàn phiếu, khẳng định là gia thế hiển hách, sẽ không phải là mình chủ võ lâm trong truyền thuyết chứ? Xuất thân như vậy, thay một cô nương cơ khổ người ta tìm một hộ trong sạch, có gì khó khăn đâu?

Càng nghĩ càng hỗn loạn, rồi lại lo lắng bỏ lỡ bữa ăn của hoàng thượng, cho nên vội vã tiến vào trong sương phòng của chùa, thấy hoàng thượng đã sớm chơi xong cờ, đang một mình ở trong phòng dùng bữa, lập tức tiến lên hầu hạ.

Lưu Lăng lờm gãi một cái, nói: "Không phải là đi theo Đồng Khanh đến sau núi tản bộ sao? Tại sao đã trở về rồi, thế nhưng thiếu mất một? Đồng Khanh tên kia bị lạc ở trong núi không về được hả"

Tiểu An Từ cười nói: "Hoàng thượng thật thích nói đùa, Đồng đại nhân dẫn cái vị nữ ni tiên nữ mà hoàng thượng nhìn thấy lúc trước xuống núi rồi ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thù Mới Hận Cũ [1]

"Hả ?" - Lưu Lăng nhếch lông mày một cái, khuôn mặt tuấn mỹ giương lên nụ cười, hẳn buông bát đũa, khẽ cười một tiếng, nói: "Hắn quả thực đi tìm

người rồi hả? Đồng Khanh phen này tâm tư nhảm chán, thật sự là đáng giận đến vậy, không bằng từ hôm nay trở đi, trăm mỗi ngày vừa ý vài cô nương, thậm chí là phụ nữ có chồng, khiến hân mê đến người ngã ngựa đổ đi!"

Tiểu An Từ lúc này mới chậm chạp vỡ lẽ, thất thanh cả kinh nói: "A, hoàng thượng, hóa ra Người không phải thật sự nhìn trúng vị nữ ni cô tiên nữ kia, mà là có ý chinh Đồng đại nhân ă? Thần đã nói rồi, hoàng thượng vậy mà lại không cứng lên. Đồng đại nhân quả thật vì hoàng thượng mà tận lực đi tới chùa Trúc Lâm, dẫn nữ ni cô Tịnh Tâm ra khỏi chùa, nhưng mà, sau lúc ở trên đường gặp phải đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong tựa hồ Đồng đại nhân lập tức thay đổi tâm ý, không tính đem cô nương Như Họa hiến cho hoàng thượng nữa!"

Nghe vậy, Luru Lăng có hơi chút kinh ngạc, hỏi: "Đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong? Hắn là ai vậy? Cuối cùng là đã phát sinh chuyện gì hả?"

Tiểu An Từ lập tức đem quá trình nhất nhất nói ra, một lúc sau, Luru Lăng hí nhả con mắt, nhẹ lay động chiếc quạt giấy, nói: "Theo như lời của người, vị mình chủ võ lâm kia trẻ tuổi anh tuấn, cứu một cơ nương mỹ mạo, cơ khôi, không nơi nương tựa, rồi lại đưa nàng vào chùa làm ni cô sao?"

"Đúng vậy a, Người nói xem chuyện này có đáng trách hay không? Y hoàn toàn có thể thay vị kia cô nương tìm một người trong sạch mà? Vậy mà y còn nói cô nương Như Họa thân thấp hèn, tâm cao ngất đấy!"

Luru Lăng khẽ thở dài một cái, từ từ nói: "Ân cứu mạng, lấy thân báo đáp, việc này quyết định bởi nam nhân, nam nhân nếu có chút tâm tư, khẳng định lập tức sẽ nạp làm thi thiếp, nếu như không có nội tình khác xen vào, xác nhận duyên cớ là 'lang vô tình, nữ cố ý', cô gái trừ bỏ chàng trai, không phải hân thì không gả, nam sợ dây dưa, nên dứt khoát để nàng ấy xuất gia. "Thân thấp hèn, tâm cao ngất", xác nhận những lời này đã khiến Đồng Khanh trong nháy mắt liền thay đổi chủ ý, Như Họa cô nương tâm chí rất cao, không phải là người Đồng Khanh có khả năng nắm trong tay được." - Nói tới đây, sắc mặt Luru Lăng đột nhiên trầm xuống, uốn uốn lông mày, nói: "Tiểu An Từ này, hãy nói câu thật lòng, không được nói dối, người cảm thấy đối với trăm, là Đậu thừa tướng trung thành, hay là Đồng Tư Mã trung thành?"

Tiểu An Từ khom khom người, cấp tốc chớp mi nháy mắt, nịnh nọt cười nói: "Đương nhiên là Tiểu An Từ trung thành ă, Tiểu An Từ nguyện vì hoàng thượng không màng sống chết, tan xương nát thịt . . ." - Lời nịnh bợ còn chưa nói xong, đã nhìn thấy hoàng thượng đang trợn mắt nhìn gã, thái độ lập tức đứng đắn hơn, nói: "Hoàng thượng, việc này còn cần hỏi sao? Đồng đại nhân đứng là có tư tâm riêng của nàng, lên kết đảng, nàng có lẽ chưa từng ngừng lại, thật sự bận bịu, so với ai khác hoàng thượng - Người còn rõ ràng hơn; Đậu thừa tướng chấp chính nhiều năm, ông ấy cũng bề bộn nhiều việc, gấp rút kết đảng tranh quyền. Đậu thừa tướng và Đồng Tư Mã, hai vị đại thần cánh tay đắc lực này cả ngày bận rộn quyền mưu tính kế, tranh quyền lẫn nhau, so tới so lui, so xem ai càng gian trá, so xem ai thủ đoạn càng đề tiện hơn . . . Đồng Tư Mã đã từng làm Đậu thừa tướng tức giận đến hộc máu, nàng hân là cao hơn một bậc, nhưng mà, hiện tại thế cục bất đồng, hoàng thượng rất nhanh sẽ trở thành con rết của Đậu thừa tướng, chẳng phải Đậu thừa tướng sẽ đem hết lòng trung thành đứng ở trên chiếc thuyền của hoàng thượng ư?"

Luru Lăng hơi hơi nhăn mày, chậm rãi mở miệng nói: "Hai cánh tay tả hữu củatrăm quả thật quyền thế quá lớn mới có thể tranh quyền lẫn nhau, có điều là phải an nội trừ ngoại. . . , muốn trừ bên ngoài, trước phải yên bên trong, thu phục đại thế lực không lỗ, kết thân là phương thức làm việc gọn gàng nhanh nhất, con gái là hoàng hậu, quyền thế cùng ích lợi kết hợp với nhau, Đậu gia không thể không đem hết trung thành đối với trăm!"

"Đúng là như thế!" - Tiểu An Từ bắt được cơ hội liền vội vàng tán dương nói: "Thái hậu quả thật chính là thánh minh ă, nghe nói Ninh vương mấy lần đã đưa ra việc kết thân với Đậu thừa tướng, liền lập tức hạ quyết đoán, để hoàng thượng sắc lập Đậu tiểu thư làm hoàng hậu, ngăn chặn quý kẻ nghĩ muốn mượn sức Đậu thừa tướng của Ninh Vương, còn làm cho bề phái thế lực của Đậu thừa tướng toàn tâm toàn ý trung thành đối với hoàng thượng, là nhất cử lưỡng tiện ă!"

Luru Lăng quay đầu liếc nhìn về tình mạch ngoài cửa sổ, chỉ thấy màn đêm buông xuống, vạn vật đều im lìm, hân trầm giọng hỏi: "Ám vệ hồi báo chưa?"

Tiểu An Từ nói: "Đã nhiều ngày không tới, hân là bên phủ Ninh vương đó không có động tĩnh gì!"

"Không có động tĩnh mới là có động tĩnh!" - Luru Lăng thở dài nói: "Vài năm nay, Ninh Vương lên triều bình tích lương, đã tâm bưng bưng kết giao với quần thần hoàng thân quốc thích, rõ ràng là có ý tạo phản tự lập, trước mắt, tuy rằng xác định y không chiếm được sự giúp đỡ của Đậu thừa tướng, nhưng sẽ có cận thần khác nhận hối lộ của y, nhớ tới việc này, trăm đứng là như bị nghẹn trong họng !"

"Bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế như thế, khẳng định là Ninh vương Luru Ký không cam tâm, y luôn luôn tưởng niệm cái vị trí hoàng thượng kia của Người, nghe nói Thái phu nhân phủ Ninh vương đặt nhũ danh cho con trai là Tứ Thập Cửu (49), cái này không phải là lúc nào cũng nhắc nhở, y đã bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế như thế nào sao?"

"Tứ Thập Cửu! Đúng vậy, chỉ kém 49 ngày, y sẽ là đế tôn một nước, mà không là phụ hoàng của trăm!" - Âm thanh của Luru Lăng lạnh lùng nói: "Thiên hạ sớm đại định, vật đổi sao dời, y sao có thể không cam lòng, cũng chỉ có thể oán thán bản thân không có cái mệnh kia, chẳng thể trách bất luận kẻ nào, cũng không oán được phụ hoàng của ta. Tiên đề đáng cơ chính là do thiên mệnh, nhớ năm đó Huệ Đế bệnh nặng, Tô hoàng hậu đã mang thai bảy tháng, nếu như thuận lợi sinh hạ con trai đó sẽ là thái tử, được thừa kế sự nghiệp đại thống, ai có thể dự đoán được Huệ Đế bệnh tình tới ào ào, không mấy ngày liền băng hà, hoàng hậu tuy có thai, thai nhi trong bụng chưa ra đời há có thể đáng cơ làm Hoàng đế? Nước không thể một ngày không có vua, vì thế quần thần triều đình liền ủng hộ lập phụ hoàng của ta đáng cơ. Tân đế đáng cơ, định ra niên hiệu, thiên hạ thái bình, 49 ngày sau, di sương(1) của Huệ Đế là Tô hoàng hậu thuận lợi sinh ra một người con trai, cô Huệ Đế có con kế thừa vốn là việc thật đáng mừng, thế mà bà ấy cũng chẳng chú ý tới kiêng cử, ôm con trai mới sinh chạy tới trước mộ Huệ Đế gào khóc, ngửa mặt lên trời khóc ra máu, oán trời oán đất, cắn lưỡi kêu khóc, chỉ kém 49 ngày liền để mất đế vị, khiến cho phụ hoàng của ta vô cùng lúng túng, nhưng phụ hoàng từ tâm, vì để cho mẹ con bọn họ sống cùng nhau, cho nên chưa từng tôn kính hoàng tẩu bà ấy làm Hoàng thái hậu, nhiều năm trước tới nay, phụ hoàng vẫn chưa từng bạc đãi mẹ con bọn họ, đất phong của Ninh vương rộng lớn, thổ địa phì nhiêu, thỉnh thoảng còn có ban thưởng, đều là thứ tốt nhất trong các chư vương. Phụ hoàng của ta nhất thời từ tâm, lại tạo thành nỗi lo lắng âm thầm cho mai sau!"

(1) Di sương tức là quả phụ, vợ góa, là cách gọi tôn trọng

Trông thấy chủ tử nhũn mày, Tiểu An Từ không chút nào quên chí hướng nịnh thần, lập tức nịnh bợ nói: "Tiên đế đức thánh nhân từ, sai không phải là Người, mà là Ninh Vương có dã tâm quá lớn, không biết cảm ơn!"

Lưu Lăng rõ ràng là mặt mũi, hân nhiên người trên chiếc giường thấp êm, hạ giọng nói: "Cùng trụ trì chơi cò vài canh giờ, mặc dù có thú vị nhưng cũng hao tâm tổn trí, trăm mệt mỏi rồi!", rồi khoát tay, Tiểu An Từ lập tức tiến lên trước rót cốc trà nóng, đưa tới.

"Hoàng thượng, xin dùng trà!"

Lưu Lăng tiếp nhận cốc trà, thờ dãi nói: "Qua hai ngày nữa cũng nên đến phủ Ninh vương, thăm ông anh họ (2) của trăm rồi!"

(2) từ gốc là đường huynh, tức là anh họ bên nội

Tiểu An Từ lập tức tán dương nói: "Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, bệ hạ thánh minh!"

Lưu Lăng ngược mắt, trợn trừng nhìn gã nói: "Chỉ biết a dua nịnh hót, người sao không gắng sức khuyên can, trăm lấy thân xông vào nguy hiểm, quá mức không khôn ngoan? Việc này, nếu là Đồng Khanh thì nhất định sẽ cực lực khuyên can!"

Tiểu An Từ lập tức lập cập, ngay sau đó cười gượng vài tiếng nói: "Hoàng thượng nếu muốn có người khuyên ngăn cản, thì sẽ không tận lực che giấu Đồng đại nhân, nài cho rằng hoàng thượng chỉ nghĩ đến Giang Nam du sơn ngoạn thủy thôi, nhưng mà Tiểu An Từ vô cùng không hiểu, vì sao hoàng thượng phải mang Đồng đại nhân đi theo vậy? Nài đi, đối với việc này cũng không có nhiều trợ giúp mà?"

"Lắm miệng!" - Lưu Lăng trách mắng: "Chẳng lẽ trăm mang theo người là được rồi hả?"

Tiểu An Từ bị chủ thượng nghi ngờ ghét bỏ, sợ tới mức quỳ xuống đất, vội vàng quỳ gối đi lên, bày tỏ tấm lòng trung thành, nói: "Hoàng thượng thánh giám ạ, Tiểu An Từ trung thành và tận tâm, dù tính là cái đồ nịnh hạnh (3), cũng là nịnh hạnh trung thành nhất, đáng tin cậy nhất, hoàng thượng ngàn vạn lần không thể đuổi nô tì đi ạ, Đồng Tư Mã âm hiểm giả dối, nài ấy tâm địa xấu xa, có ý đồ tìm đàn bà con gái tới tàn phá long thể của hoàng thượng, nói không chừng một khi bất chấp, nài sẽ tự thân xuất mã cướp sắc, nhân cơ hội ăn luôn hoàng thượng. Tiểu An Từ sẽ không để mặc nài chà đạp vui đùa hoàng thượng, Tiểu An Từ thế sống chết nhất định sẽ bảo hộ hoàng thượng ạ!"

(3) hạnh: tức là được yêu, được sủng, là từ dành cho các hoạn quan và cung nữ được vua yêu (lâm hạnh, đắc hạnh...)

Lưu Lăng nghe xong, trong lòng nhất thời cảm thấy xấu hổ, cá giận nói: "Người lại đang nói bậy bạ gì đó hả? Vẫn cứ nhắc đến việc ấy hả?"

"Là thật ạ, Tiểu An Từ tận mắt nhìn thấy Đồng Khanh và hoàng hậu tương lai tát lẫn nhau, hai người bạt tai lẫn nhau, chỉ suýt nữa là không cấu véo ầu ầu, Đồng đại nhân không muốn để cho hoàng hậu tương lai được sống dễ chịu, cho nên liên trăm phurong ngàn kể nghĩ làm phong phú hậu cung của hoàng thượng, nếu chuyện này đi không đạt thành mục đích, nói không chừng nài trong lòng quỳnh lên, sẽ đuổi móng vuốt sói ra, tự mình xông lên đấy!"

"Người nói cái gì?" - Thần sắc của Lưu Lăng biến đổi, giọng nói đột nhiên cao lên. "Lại có chuyện như thế sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trăm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Thù Mới Hận Cũ [2]

Tiểu An Từ cuống quýt nói: "Thật ạ, Đồng đại nhân tính toán làm cho Đậu hoàng hậu thất sủng, cho nên liền thay hoàng thượng cướp đoạt mỹ nhân ở khắp nơi. . ."

"Người nói, Đậu Nguyên Nguyên đã tát nhất phẩm đại thần của trăm hả? Cần rồi! Nài ta thật to gan! Là ai chiều chuộng cho phép nài ta ương ngạnh như thế hả?" - Lưu Lăng nổi giận gầm lên một tiếng, rồi lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức sửa lại lời vừa nói: "Đồng Khanh thật to gan, lại dám tát hoàng hậu của trăm? Là ai cho nài làm càn như thế hả?"

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng còn đang lẫn lộn, lập tức sửa chữa, nói: "Là tát lẫn nhau ạ!" - Đề diễn đạt được rõ ràng hơn một chút, gã một người đảm nhận hai vai, giống như tình cảnh xảy ra lúc đó, đem quá trình ấy cẩn thận diễn luyện lại một lần nữa, "Trước đại diện, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên tàn bạo nhìn chằm chằm Đồng Tư Mã, tức giận mắng một tiếng tiện nhân, sau đó xông lên trước tát nài ấy một cái tát!" - 'Bốp' một tiếng, gã tự tát mình một cái tát, nhằm chứng tỏ cảnh diễn rất chân thực, sau đó, dời bước đến phía đối diện đóng vai nhân vật Đồng Khanh, tiếp tục biểu diễn: "Đồng Tư Mã không cam lòng yếu thế, lập tức đáp trả cho Đậu hoàng hậu một cái tát, nghĩa chính từ nghiêm (1) mắng Đậu hoàng hậu một hồi, đại quan nhất phẩm không phải có thể tùy tiện tát vào mặt, Đồng Khanh ta cũng không phải là người mà Đậu Nguyên Nguyên có thể tùy ý ô nhục. . . Tóm lại, hai người vừa tát vào mặt nhau vừa mắng lẫn nhau một trận, sắp sửa lao vào cào cấu, thật may mắn, Tiểu An Từ xuất hiện kịp thời, lúc này mới không tiếp tục đánh nhau nữa!"

(1) nghĩa chính từ nghiêm: lời lẽ ngôn từ, hành động chính đáng, khuôn phép, nghiêm chỉnh.

"Lại có chuyện như thế sao?" - Sắc mặt Lưu Lăng sa sầm tối đen, chân mày nhíu chặt, thấp giọng nói: "Người nói xem, Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên đến tột cùng là có hiềm khích gì vậy?"

Tiểu An Từ ngăn người.

Khi tiên đế còn sống, Đậu phu nhân thường xuyên lấy việc hầu hạ hoàng hậu cùng với Vũ tiếp dư để nổi danh, nhân cơ hội dẫn con gái Đậu Nguyên Nguyên nhiều lần ra vào cung đình, mục đích là muốn cho thái tử nhìn trúng cô con gái xinh đẹp, tiến một bước mà thành thái tử phi, cuối cùng lên làm hoàng hậu.

Không ngờ, thái tử và Đồng Uyển, con gái của Đồng Đại Tư Mã, là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng chơi cùng ở, tình cảm đậm sâu, hơn nữa tiên đế toan tính chức thái tử phi thuộc về Đồng Uyển, Đậu Nguyên Nguyên không có cơ hội có thể ngồi lên, cuối cùng thua thảm bại mà lui ra.

Hắn là lúc ấy đã sinh ra hiềm khích.

Sau cái lần ngoài ý muốn tại Đông cung kia, thái tử bị kinh sợ, mất đi trí nhớ, mỗi khi mơ hồ nhớ tới Đồng Uyển, hắn lập tức tái phát bệnh cũ, đầu đau muốn nứt ra.

Từ sau lần phát bệnh ở Đông phủ lúc trước, Thái hậu nghiêm lệnh: không được ở trước mặt của hoàng thượng nhắc tới chuyện tình đã xảy ra, hôm nay hoàng thượng hỏi, gã nên đáp lời như thế nào đây?

"Híc, cái đó. . . Về hiềm khích của Đồng đại nhân và Đậu hoàng hậu, nguyên nhân gây ra là bởi vì cái đó. . . . . , là bởi vì cái đó. . . . ." - Tiểu An Từ lú ra lú rú.

"Cần rồi! Hói có chút mà nói do do dự dự, biết là biết, không biết là không biết, người chít chít lăm lăm cái gì hả?" - Lưu Lăng nổi giận nói.

Tiểu An Từ bị quát trách móc, lập tức bật thốt lên: "Đồng đại nhân và Đậu hoàng hậu hiềm khích, nguyên nhân gây ra là vì tranh đoạt chiếc bánh to của tiên đế ạ!"

"Cái bánh to? Người đang nói nhầm cái gì vậy? Một chiếc bánh to có cái gì mà phải cãi vã?" - Lưu Lăng nặng nề vỗ lên bàn, hiển nhiên là không tin.

Tiểu An Từ cau mày nói: "Hoàng thượng, Người từng bị một lần bệnh nặng, mất đi một phần trí nhớ, cho nên Người không nhớ rõ, tiên đế khi còn sống và Thái hậu đích thân sản xuất tạo ra một cái bánh rất to, cái bánh to này trân quý vô cùng, bên trên còn khảm vàng nữa cơ, cả nước chỉ có một chiếc này. Cái bánh to này đã được cho Đồng Khanh rồi, nàng nắm cái bánh to ở trong tay, liếm một ngụm, đang há mồm tính nuốt cái bánh lớn ấy vào bụng, lại không ngờ thất thủ rớt xuống đất, để cho Đậu Nguyên Nguyên nhặt được, Đậu Nguyên Nguyên lấy được cái bánh to, mừng rỡ vô cùng, rồi lại thường xuyên nhớ tới Đồng Khanh đã liếm cái bánh to ấy của nàng, trong lòng lập tức dâng lên một cục ghen, mỗi lần nhìn thấy Đồng Khanh sẽ không nhịn được tức giận, cuối cùng Đồng Khanh cũng nổi giận, định tìm bạn cho cái bánh to đó, để làm cho rất nhiều cái bánh nhỏ ra đời, mưu tính một hơi chống đối chết Đậu Nguyên Nguyên. . ."

"Tóm lại là quá lộn xộn, buồn cười, lẽ nào có cái lí đó!" - Lưu Lăng tức giận nói: "Một chiếc bánh lớn có gì tốt mà tranh giành, đại đao vừa bổ, mỗi người một nửa không phải là được rồi ư, lẩn tẩn âm ỉ cái gì? Lại còn kết thù nữa? Việc này còn ra cái gì hả?"

Tiểu An Từ liền cực kỳ nhanh chóng liếc nhìn chủ thượng tướng mạo tuấn mỹ ngon miệng một cái, trề môi oán trách: "Chẳng phải là bởi vì không bỏ được hay sao ạ?"

"Hai người kia lòng dạ cũng không tránh khỏi quá hẹp hòi rồi, giống như đàn bà vậy, không phóng khoáng! Đậu Nguyên Nguyên lòng dạ nhỏ bé thì thôi đi, Đồng Khanh cũng thật là, so đo với con gái làm cái gì?"

Tiểu An Từ cười gượng mấy tiếng, nói: "Đồng đại nhân cũng là nữ. . ." - Nhưng đột nhiên nhìn thấy chủ thượng đang nhìn chăm chăm vào gã, lập tức ngậm miệng.

Đồng Uyển trở thành Đồng Khanh, sau khi thừa kế nghiệp cha, nhằm để thành công tiến đánh vào quan trường, biến mình thoát nhìn giống như đàn ông, mỗi tiếng nói cử động thực sự bỏ ra không ít công phu, hơn nữa, đương thời những kẻ giả gái thực quá nhiều, Đồng Khanh da trắng mịn, dung nhan tuyệt lệ, xen lẫn vào đám đàn ông hình dáng ẻo lả, thoa son trát phấn, chẳng những không bị phát hiện, mà còn rất dung hợp, cũng khó trách hoàng thượng hoài nghi nàng thật ra là của con riêng của Đồng lão Tư Mã, ý thức chủ quan nhận định nàng là con trai.

Tiểu An Từ không dám tiếp tục nhiều chuyện, im lặng xuôi tay mà đứng.

Lưu Lăng cúi đầu trầm ngâm, hoàng hậu và đại thần cánh tay đắc lực của hắn như nước với lửa, cẩn thận suy nghĩ, triều thần và hậu cung, tiền viện và hậu viện, mỗi bên đảm nhận một trách nhiệm riêng, thật ra cũng không thường xuyên tiếp xúc, Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên không dung hợp coi như không có chuyện gì to tát.

Đậu thừa tướng và Đồng Khanh hai bên kết bè kéo cánh, đấu sức với nhau, chuyện này cũng tương đối khó giải quyết, không thể mặc kệ các thế lực phát triển lớn mạnh, cũng không cho đấu đá lẫn nhau, một khi mất cân bằng, sẽ nảy sinh ra tình trạng hỗn loạn không nhỏ.

Thế nhưng chuyện Ninh Vương lên Chiêu mộ binh mã lại tương đối nghiêm trọng, là việc cấp bách, chuyện Ninh Vương vẫn phải xử lý trước tiên.

"Thôi thôi, đi chuẩn bị một chậu nước nóng vào đi!" - Chân mày Lưu Lăng khóa thật sâu, vẫy tay, nói.

***

Hôm sau, bình minh lên, Lư Lãng nghe thấy ngoài phòng tiếng chim hót vang, ánh mặt trời cũng rực rỡ, sau một đêm ngủ yên, tinh thần rất tốt, cho nên liền đi chậm rãi trong chùa, vừa đến viện đã nhìn thấy hai người Đồng Khanh cùng Cổ Từ Khâm chụm vào một bên của chiếc bàn làm bằng tảng đá lớn nói viết vẽ tranh, một gã tiểu tăng trong chùa đứng ở một đầu của tảng đá pha trà, khiến cho hương vị trà tỏa ra bốn phía.

Trong núi mây mù tràn ngập, khói lam mây tụ, sương khói lượn lờ, mây bay thẳng lên trời xanh, nhân nhả du chơi vẽ tranh dưới tàng cây, đồng tử pha trà, tình cảnh này, đúng là một nơi tách biệt không có tranh giành quyền thế.

Lư Lãng thấy dưới tàng cây, hai người mỉm cười vẽ tranh, Cổ Từ Khâm hiển nhiên là văn nhả hàm súc, Đồng Khanh siêu phàm thoát tục, thậm chí còn có phần hương vị đạo cốt tiên phong, tâm thần không khỏi xao động, tiến đi lên. Nghĩ thầm tình này lẫn cảnh này, đoạn tuyệt hồng trần hỗn loạn, thoát phàm lìa tục, giống như thần tiên, vô cùng tiêu điều tự tại.

Đúng lúc này, lại thấy Cổ Từ Khâm ngâm nói: "Phấn hương hân thấp dao cầm chắn, xuân đầu tô dung miên vũ cao; dục bãi đàn lang mộng nông xứ, lộ xài lương tâm từ bồ đào."(3)

(3) Đây là bài thơ “tô nữ” của Triệu Loan Loan, một kỹ nữ nổi tiếng trong phường Bình Khang tại thành Trường An đời Đường. Dịch thơ:

Mồ hôi đầm hương phấn,

Đàn ngọc ngân trên giường

Tình xuân vui mây mưa

Ngực bông mềm như mỡ

Tàn cuộc vui đùa tằm

Đàn lang trêu chọc võ

Hoa tươi tron loang loáng

Nho tím mộng nước lành

Ngày xưa, nhũ danh của mỹ nam tử Phan An là Đàn Nô, do đó hậu nhân dùng từ đàn lang để chỉ người con trai đẹp. Từ “nho tím” hay “từ bồ đào” chính là ám chỉ đầu ngực của người con gái. Bản dịch thơ thuộc về editor.

Đồng Khanh vừa viết chữ lên bức họa, vừa ngâm cùng: "Nhất đoàn hồng ngọc hạ uyên chương, thụy nhãn mộng lung từ lực vị; hạo oản cao đài thân uyển chuyển, tiêu hồn song nhũ từng la y."(4)

(4) Đây là bài thơ “Đuối eo” của thi nhân Ngô Nhĩ triều nhà Minh. Dịch thơ:

Một viên hồng ngọc trong màn trướng

Mắt khép mộng lung rượu say người

Cổ tay trắng nâng thân uyển chuyển

Mắt hôn bầu ngực dựng thẳng áo

Đều là tán dương vóc dáng uyển chuyển, trước ngực đầy đà của phụ nữ.

Lư Lãng nghe thấy, ruột gan đột nhiên bị một con co rút, ở trong tâm thớ diễm khúc, cuộc sống cách biệt khung cảnh thần tiên vừa mới ao ước nhất thời biến mất không còn dấu vết rồi. Trong lòng không nhịn được thầm mắng một tiếng, "Hừ, bi ối!"

Cổ Từ Khâm nghe thấy thanh âm chân đạp lên lá rơi, ngược mắt lên thấy là hắn, liền cười nói: "Lư công tử, chào buổi sáng, hôm qua ngủ ngon giấc không?"

Đồng Khanh nghe thấy là hoàng thượng tới, lập tức để bút xuống, chấp tay hành lễ, nói: "Công tử, chào buổi sớm!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thù Mới Hận Cũ [3]

Lưu Lăng là thiên tử tôn quý, quen duy trì phong phạm để tôn, lập tức che dấu sự bức mình đối với dân thơ, có câu nói ra ngoài nhập cảnh tùy tục, vì để hòa theo sự phong nhã, hẳn cố ý giả bộ có vẻ ngoài nhàn nhã dong chơi, lộ ra tướng mạo công tử danh môn, nhẹ lay động chiếc quạt gấp cười nói: "Cớ nào là phong lưu nhã trí a, các người sáng sớm đã ở chốn tiên cảnh ngắm cảnh thưởng trà, ngắm thơ vẽ tranh, có vẽ được vài bức tranh sơn thủy tráng lệ không. . ." Thụy Duong 18đ☆L☆qđ- Câu nói vẫn còn chưa thốt ra xong đã nhìn thấy trong tờ giấy Tuyên Thành trên bàn đá rõ ràng xuất hiện mấy bức vẽ phụ nữ lơ lửng liễu, hẳn lập tức con mẹ nó ghen hòng, khoe miệng không nhìn được mà co giật.

Đồ háo sắc, hai người này là đồ háo sắc!

Dung tục, con mẹ nó thật là dung tục!

Cố Tử Khâm nhẹ nhàng cười nói với hắn: "Ta cùng với Đồng công tử đang vẽ tranh, tại hạ cho là nữ nhân phong tình càng thêm xinh đẹp, Lưu công tử mau tới nhìn xem, dưới ngòi bút của ta và Đồng Khanh, bức vẽ mỹ nhân của ai phong tình hơn?"

"Trầm, không! Ta nói này, đàn bà con gái ấy mà còn không bằng danh sơn thắng cảnh càng làm cho người ta tâm thần sảng khoái, thưởng thức phụ nữ, còn không bằng thưởng thức cảnh đẹp!" - Lưu Lăng cố ý bày tỏ ý kiến khác, kiên quyết mà tỏ vẻ hẳn tuyệt đối không hoang dâm với nữ sắc.

Cố Tử Khâm đột nhiên giật mình hiểu ra, nói: "Ồ, thì ra là Lưu công tử không thích phụ nữ, nam sắc đúng là không dễ dàng, nói ra thì đàn ông cùng đàn ông yêu nhau càng thêm thê lương, tương truyền Hán Ai Đế yêu Đồng Hiền, không đành lòng quấy nhiễu người trong mộng, cho nên cắt tay áo, từ đó truyền đi giai thoại, thâm tình như vậy, thật là khiến người ta cảm động mà!"

"Con mẹ mày! Ông đây không phải là đồng tính!" - Nhấn nhẹn đã lâu, Lưu Lăng rốt cục tức giận rồi, trực tiếp phun ra câu nói tục.

Một đêm hôm đó cùng Đồng Khanh chung giường, chọc cho hắn tơ tình dằng dai, mỗi khi nhớ tới chuyện đó, vốn làm hắn vừa thẹn vừa xấu hổ, từ đó hận nhất đồng tính.

Cố Tử Khâm sững sờ trong chốc lát, hai tròng mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ kia của Lưu Lăng. . . Lại một lần nữa tiếp tục bùng tình hiểu ra, nói: "Ồ, thì ra là Lưu công tử khẩu vị nặng như thế a, thích trẻ nhỏ a, cái gọi là thích yêu trẻ nhỏ. . ."

Câu nói vừa mới mở miệng, lập tức bị Đồng Khanh cắt đứt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán của nàng, thừa dịp trước khi hoàng thượng giận dữ, không ngừng cười nói: "Cô huynh có điều không biết, Lưu công tử chắc chắn là thích con gái, hẳn không yêu đàn ông cũng không yêu trẻ nhỏ, chẳng qua là gia quy thậm nghiêm, lâu ngày dưỡng thành thói quen câu thúc, đối với chuyện yêu ghét trong suy nghĩ của bản thân tuyệt đối không dễ dàng biểu đạt ra ngoài!"

"Ồ?" - Lưu Lăng thấy Đồng Khanh vội vã thay hắn giải thích, chẳng những không có chút nào cảm kích, mà còn là hơi xem thường, nhếch lông mày một cái: "Người ngược lại rất biết phỏng đoán tâm ý của bản công tử nhỉ?"

"Điều này. . . Thụy Duong 18đ☆L☆qđ" - Mẹ nó chứ, Đồng Khanh tức thời bị ghen hòng.

Cái gọi là phỏng đoán ý chủ, chính là kiến thức cơ bản để vào triều làm quan.

Có thể lẫn lộn hầu hạ chúa thượng nhận bổng lộc, tuyệt không thể chỉ dựa vào gia thế, còn phải mang theo chút công phu quan sát nét mặt.

"Nếu Đồng công tử đã hiểu biết rõ kẻ hèn này như thế, vậy hãy nói xem Lưu Thiên Quân ta đến tột cùng là thích loại con gái như thế nào?" - Ánh mắt Lưu Lăng cố tình mang theo một chút lạnh nhạt, thể hiện ra tư thế không lạnh không nóng của bậc đế vương.

Chân mày của Đồng Khanh nhăn thật sâu, mỗi khi hoàng thượng cố tình duy trì cái vẻ đăm đăm này, chính là đang trêu đùa hèn hạ làm khó nàng.

Lúc này, nàng không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh đối xử của hai người khi còn bé, thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, cực kỳ hả lòng hả dạ chính là nàng lớn hơn hắn hai tuổi, nói tóm lại chính là gặp may mắn, ông trời ưu ái mà. . .

Khi hắn ba tuổi, nàng đã năm tuổi rồi, ước chừng cao hơn hắn một cái đầu, vóc dáng so với hắn lớn hơn không ít, có một lần hai người không biết vì sao xảy ra tranh chấp, nàng ý cao lấn hiếp người, hành hung thái tử gia nhỏ bé một phen, thân thể nhỏ bé của hắn ngã ở bên cạnh chiếc váy lụa màu mơ của nàng, tay nàng chống eo, một cước giẫm lên hắn, vạn phần đắc ý, rất muốn hắn phải cầu xin tha thứ ‘đùng mà’, nhưng. . . Thân là thái tử rất có cá tính, hẳn nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hàm chứa nước mắt, nhưng trước sau vẫn không chịu cầu xin tha thứ, cho nên nàng lại thường cho hắn hai quyền.

Sau khi chật vật hồi cung, ở trước mặt hoàng hậu, thế nhưng hắn lại nói là mình không cẩn thận ngã xuống, qua hai ngày, lại hoạt bát nhảy loạn chạy đến tìm nàng, cho nên. . . Ngày qua ngày, nàng trải qua cuộc sống vô cùng khoái trá, ở sau lưng ức hiếp thái tử, cuộc sống vui vẻ vừa hả hê vừa náo nhiệt, nhưng một cái chớp mắt không chút lưu tình qua đi, mới không quá vài năm, hắn kém nàng hai tuổi, đã không còn là cái bị để nàng dễ dàng đẩy ngã, rồi sau đó. . . Hắn thành vua của nàng, mà nàng trở thành bề tôi của hắn.

‘Báo ứng không sai’, câu nói này, nàng từ đó tin tưởng không chút nghi ngờ.

Mặc dù, nàng hay thường xuyên không tự chủ mà hoài niệm lại năm ấy, khi hắn sáu tuổi, hẳn vì học được bơi lội mà đắc ý chạy tới, để khảo nghiệm hẳn thật sự học thành công, nàng liền thừa dịp thủ vệ không chú ý, một cước đạp cho thái tử gia nhỏ bé xuống ao hoa sen, quả thật. . . Kỹ năng bơi của hắn vô cùng tốt, rất nhanh đã tự mình bơi lên bờ rồi.

Mà nay, mỗi khi hấn cố ý đùa bỡn để tiện làm khó nàng, nàng lại nhớ tới một cuộc kia. . . . . , thật con mẹ nó sướng khoái tràn trề mà.

Nói trở lại, đàn ông bản tính trời sinh đều thích mỹ nhân, hấn cũng là nam, tất nhiên thích mỹ nữ, khác biệt duy nhất, hấn là Hoàng đế, thói quen sống an nhàn sung sướng, so với đàn ông bình thường dễ dàng thẹn quá hóa giận hơn, khó ứng phó hơn, cho nên tuyệt đối với không thể trực tiếp nói rõ hấn thích mỹ nhân.

Hôm qua, từ chỗ Tiểu An Tử biết được hoàng thượng chính là mạnh miệng, cho dù trong lòng nghĩ, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình thích mỹ nhân.

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Công tử đương nhiên là thích tính tình tương cận, tâm ý tương thông, không cần phải nói ra, chỉ bằng hiểu ý, liền có thể tương thông với người. . . Chính là nói: Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tề nhất điểm thông (1)."

(1) Đây là hai câu thơ trích trong bài thơ Vô Đề 1 của Lý Thương Ẩn

昨夜星辰昨夜風, Đêm qua sao sáng, gió nổi con,

畫樓西畔桂堂東。Lầu tây ngấn vạch quế phòng đông.

身無彩鳳雙飛翼, Thân không cánh phượng, bay cao lộng,

心有靈犀一點通。Lòng như sừng tê chút linh thông.

隔坐送鉤春酒暖, Ngồi cách nhau chầu chén xuân nồng,

分曹射覆蠟燈紅。Chia phe bắn xè ánh nến hồng.

嗟余聽鼓應官去, Việc quan đến, buồn nghe tiếng trống,

走馬蘭臺類轉蓬。Ngựa chạy Lan đài như cỏ rối.

Linh tề ở đây chỉ sừng con tê rỗng ruột, hơn nữa còn chỉ người khôn ngoan, nhạy bén. Đồng Khanh mượn 2 câu thơ trên để ngụ ý người con gái của Lưu Lăng là người tâm tư linh mãnh, nhạy bén.

Lan đài hay là Ngự sử đài, là nơi tập trung các quan ngự sử có trách nhiệm can gián, phê phán việc làm sai của quan và vua

Cỏ rối: trong nguyên tác là oánh hay bông là chỉ loại cỏ dại, mọc thành bụi

(Bài dịch thơ thuộc về editor ThuyDuong18d_đ☆L☆q_đ)

Trên mặt Lưu Lăng gọi lên một chút cười nhạt nói: "Đồng Khanh thật là lập lò!"

Đồng Khanh cười nói: "Người có thể làm cho công tử xiêu lòng chắc chắn không phải là cô gái bình thường!"

Hoàng đế nếu thừa nhận mình yêu thích nữ sắc, thì chính là nông cạn.

Đậu Nguyên Nguyên nếu không dựa vào sắc đẹp của bản thân, ngay cả cổng lớn của hoàng cung cô ta cũng chen không vào được, gia tộc của Đậu thừa tướng cũng không phải chỉ có một người con gái là Đậu Nguyên Nguyên, tất sẽ chọn lựa người có dung mạo xinh đẹp nhất mới có thể nắm chặt lòng của hoàng thượng.

Lưu Lăng đưa cặp mắt sắc bén nhìn chăm chú Đồng Khanh, lúc sau, lại giương miệng lên cười nói: "Đồng Khanh, phía dưới hốc mắt của ngươi sạm đen, hôm qua ngủ không ngon sao? Ngọn núi này nói nhỏ không nhỏ, cũng đủ cao và dốc, thật khó cho ngươi phải lên lên xuống xuống, tới tới lui lui, hấn nhiên là bận rộn rồi!"

Lời nói của Hoàng thượng có ẩn ý, rõ ràng là đang châm chọc chuyện của Như Họa nàng dốc hết sức mà không đạt được kết quả.

Đồng Khanh cười nói: "Công tử nói thế sai rồi, Đồng Khanh làm việc cũng không làm không công!"

"A?" - Lưu Lăng như rúng rúng lông mày, cười lạnh một tiếng.

Nếu Đồng Khanh thật sự dâng lên mỹ nhân, hấn ngay lập tức cho lui, phép khích tướng tuyệt đối sẽ vô dụng.

Quyền quyết định là ở hấn, hấn cũng không tin dưới thái độ kiên quyết, nàng còn có thể đùa bỡn ra hoa chiêu gì.

Ngược lại, hấn có thể lợi dụng cơ hội lần này, thật to trách cứ nàng một phen. Từ chuyện mỹ nhân Phiên Phiên xinh đẹp quyến rũ hấn, hấn sớm đã có hoài nghi, xác nhận Đồng Khanh cố ý an bài, cho nên lợi dụng một nữ ni vô tình gặp được đến dò xét một phen, quả thật không nằm ngoài sự dự đoán của hấn. Đồng Khanh trúng kế, gấp gấp vội vàng đi thu mỹ nhân vào tay. ThuyDuong18d_đ☆L☆q_đ

Cố Tử Khâm không biết gì nên lập tức chú ý tới, rất là tò mò hỏi: "Đồng công tử hôm qua lên lên xuống xuống là bận rộn cái gì vậy?"

Đồng Khanh cười nói: "Không gạt Cố huynh, hôm qua, ta nhìn thấy một giai nhân thanh tú, cảm thấy hợp ý, trong lòng rất là thích, đáng tiếc nàng ấy đã xuất gia, vốn định lúc đó buông tha cho, lại suy nghĩ một lúc, rồi vẫn là đi tìm tung tích của giai nhân, cuối cùng thuận lợi tìm được nàng, cùng nàng nói chuyện chân thành một hồi, nàng ấy cũng đã quyết định đi theo Đồng Khanh ta rồi!"

Lưu Lăng lạnh giọng hỏi: "Như vậy, vị cô nương kia đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thù Mới Hận Cũ (4)

Lưu Lăng lạnh giọng hỏi: "Như vậy, vị cô nương kia đâu?"

Đồng Khanh nói: "Đồng Khanh đã thu nàng ấy làm thị nữ, sai nàng ấy trở lại Đồng phủ rồi!"

Cố Tử Khâm nghe được, lại mập mờ cười nhẹ một tiếng, "Thế cho làm hầu gái thông phòng hả?"

Đồng Khanh rõ ràng là lúng túng, cười nói: "Vốn định thu nàng ấy làm nghĩa muội, như vậy ít nhất còn là một tiểu thư được đối xử tốt, ở Đồng phủ đủ để sống an nhàn sung sướng, Như Họa lại không chịu, nói là cam nguyện đợi hầu hạ ở bên cạnh ta, chỉ nguyện làm một người hầu!"

Cố Tử Khâm cười nói: "Xem ra vị cô nương kia vô cùng hiểu nhân tình thế sự, không thân không thích với nhà họ Đồng, nếu vô duyên có làm thiên kim tiểu thư, nghĩ đến Đồng phủ nhà to nghiệp lớn, nàng ấy làm một tiểu thư giả không có căn cơ mượn phúc để hưởng, trong ngày thường nhất định là bị khinh bỉ, bị xem thường, vậy còn không bằng làm một hầu gái trong nhà tự tại!"

Đồng Khanh cũng trầm mặc, Như Họa là một người hiểu chuyện, tâm tư cũng cực kỳ tinh tế phức tạp, trong ánh mắt của cô ấy tựa hồ ẩn tàng thứ gì đó, thùy chung làm cho nàng cảm thấy có phần không an tâm, tương lai chỉ sợ sẽ gây ra tai họa, cái sự bất khoan này khiến nàng không dám mạo muội đem người hiến tặng cho hoàng thượng.

Vốn định đuổi cô ấy đi lập gia đình, thay cô ấy tìm một nhà trong sạch, cô ấy lại không tùy tiện hứa gả, cam nguyện làm người hầu.

Lúc này, ngược lại nàng có chút hối hận, trong thời gian quá mức gấp rút, không còn kịp nói chuyện kĩ càng cùng với cô ấy nữa, liền vội đem người dẫn ra khỏi chùa miếu. Nàng vốn tính toán đem người dẫn ra khỏi chùa miếu, cũng tuyệt đối sẽ không mạo muội đưa cho hoàng thượng. Người được đưa đến bên cạnh hoàng thượng, nàng cần phải cẩn thận điều xét rõ ràng lai lịch, hoàn toàn thấu hiểu đối phương, sau khi đã xác nhận là vô hại, mới có thể dâng lên mỹ nhân.

Lần gặp lại Trường Phong, quả thực làm cho nàng bớt việc không ít. . . . .

Người đàn ông là Trường Phong ấy có chút thần bí, đến đi không dấu vết, đối với con gái cũng là cực kỳ che chở và mềm lòng, nhưng lời bình của y đối với Như Họa khiến nàng phải cẩn thận.

Như Họa, nàng chỉ có thể tạm thời thu nhận cô ấy ở bên người.

Đang hết sức trầm ngâm, phía sau bỗng truyền đến tiếng ngâm thơ khê du dương: "Mục mục thanh phong chí, xuy ngã la y cư; thanh bào tự xuân thảo, trường điều tùy phong thư (1). . ."

(1) Đây là 2 câu trích từ bài thơ cổ từ thời Hán, tác giả khuyết danh. Dịch thơ:

Gió hiền hòa thanh mát, thổi bay tà áo la,

Áo bào xanh cỏ xuân, nhịp nhàng phát theo gió

Đổi mắt nhìn lại, thì trông thấy một gã thư sinh thanh tú, tay uể oải cầm sách, một thân quần áo tơ trắng, dẫn theo tiểu thư đồng, từ từ bước. Gã giương mắt nhìn thấy Cố Tử Khâm, lập tức cười nói: "Sáng sớm lên núi ngắm cảnh, không nghĩ tới vậy mà sẽ gặp đồng song (2) Cố huynh ở đây!"

(2) Đồng song tức là bạn cùng học chung trường

Cố Tử Khâm nhận thấy người đến là ai, lập tức hô nhỏ một tiếng: "Đếch đỡ được! Thằng cha Liễu Hạ Huệ kia chạy tới làm mất hứng rồi, ta và gã luôn luôn không hợp, đồng song từ nhỏ đến nay đã không hợp, lâu đến mười lăm năm không hợp, nghiêm chỉnh mà coi thì cũng nên coi như là kẻ thù truyền kiếp đi!"

Lúc này, Liễu Hạ Huệ liền bước tiến lên, gã giơ tay lên hướng về phía mọi người chấp lễ, tự giới thiệu mình: "Tại hạ Liễu Ngạn, tự là Hạ Huệ, các vị công

tử, hạnh ngộ! Hạnh ngộ!"

Lưu Lãng và Đồng Khanh tiếp đó cũng khách sáo chấp tay hành lễ, hàn huyên.

Liễu Hạ Huệ tiếp tục nói: "Cố huynh luôn luôn nhiệt tình yêu thích vẽ tranh, sáng sớm đã ở trong núi sâu vẽ tranh rồi hả? Chính cái gọi là sơn minh thủy tú, phong cảnh bao la, Cố huynh có nhã hứng như thế . . ." - Nói tới đây, hai trông mắt nhìn về hướng bức vẽ trên bàn, phát hiện chính là bức vẽ người con gái lơ lửng, khoe miệng co giật mãnh liệt, ngay sau đó liên tục "chặc chặc" vài tiếng, rất là vô cùng xót xa lúc đầu nói: "Cố huynh thật là thói hư tật xấu không thay đổi, đọc sách thánh hiền, người ta nói thế nào nhỉ? Sống ở chỗ rộng rãi trong thiên hạ, đứng ở vị trí chân chính trong thiên hạ, đi trên con đường lớn trong thiên hạ (3); quân tử dù đối mặt mà lòng không loạn, xa đàn bà cùng tiểu nhân vậy!"

(3) câu này trích trong định nghĩa về đại trượng phu của Mạnh Tử: "Cư thiên hạ chi chí quảng cư, lập thiên hạ chi chính vị, hành thiên hạ chi đại đạo, đắc chí dân do chí, bất đắc chí độc hành kỳ đạo, phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử chi vị Đại Trượng Phu".

Tức là: Sống ở chỗ rộng rãi trong thiên hạ, đứng ở vị trí chân chính trong thiên hạ, đi trên con đường lớn trong thiên hạ, đạt được chí mình thì cùng người người hành đạo, chẳng đạt được chí mình thì riêng mình hành đạo, giàu sang chẳng dâm dật, nghèo hèn chẳng đổi lòng, cường quyền không làm khuất phục, người như vậy là bậc Đại Trượng Phu.

Tiểu thư đồng của gã lập tức tán dương nói: "Công tử nói thật hay!"

Cố Tử Khâm thầm giận ở trong lòng, nhưng vẫn cười nói: "Thực sắc là thuộc tính rồi. Con gái biết bao yêu kiều xinh đẹp, đàn ông thích sắc đẹp, truy truy đuổi đuổi, đó là lẽ trời sinh, có gì mà không được? Là Liễu huynh quá mức bảo thủ, ngược lại, là thông thái rôm rôi!"

Lại cho nam nhân háo sắc là lẽ đương nhiên, dung tục đến như thế, tiểu thư đồng của Liễu Hạ Huệ lập tức "xi" một tiếng, nói: "Thối lắm! Công tử nhà ta là biết lễ, thủ lễ, thịt không ngay ngắn không ăn, chiếu không ngay ngắn không ngồi (4), thấy nữ sắc mà không thay đổi, chính là một Liễu Hạ Huệ (5)!"

(4) Câu này trích trong luận ngữ nói về thói quen sinh hoạt của Khổng Tử. Khổng Tử là quan tư tế trông nom lễ nghi cúng tế trong triều, do đó ông rất chú ý đến thói quen sinh hoạt. Thịt ôi thiu, cắt không ngay ngắn ông không ăn, chiếu ngồi không thẳng thớm ngay ngắn không ngồi. Qua đó thể hiện được ông là người coi trọng lễ nghi đến từng chi tiết nhỏ, người ta coi đó là đạo và cách sống của quân tử.

(5) chữ "Liễu Hạ Huệ" này là nói đến Liễu Hạ Huệ, hay tên thật là Triển Cầm, người nước Lỗ thời Xuân Thu, một người có thật trong lịch sử, được coi là bậc chính nhân quân tử. Tác giả chơi chữ, đặt tên nhân vật giống với người thật trong lịch sử

Cố Tử Khâm nghe xong, lập tức chấp tay cúi đầu, nói: "Tiểu thư đồng nhỏ bé xuất khẩu thành chương, tài trí mẫn tiệp, hạ bút thành văn, làm Cố mỗ có phần bội phục bội phục. Nhất là hai chữ "thối lắm" này, đặc biệt âm vang hùng hồn, nếu nói một cách đơn giản là gây xúc động giật mình, hoàn toàn là khúc đàm luận đầy tính túy mạnh mẽ a!"

Liễu Hạ Huệ thông dong liếc gã một cái, nói: "“Thối lắm” chẳng qua là trợ từ giọng điệu, Cố huynh có thể quên cái chữ này đi. . . , trọng điểm là ở phần giải thích tuân thủ chính đạo, biết lễ thủ lễ, tiểu đồng tử nhỏ hầu hạ ở bên cạnh Liễu mỗ, năm này tháng nọ, mưa dầm thấm đất, ngăn ngừa mấy năm, thế nhưng cũng trở nên tri thư đạt lễ (6)!" - Liễu Hạ Huệ có chút đắc ý, khoe miệng cong lên cao cao, rất là khinh bỉ nhìn Cố Tử Khâm, cười nói: "May mắn là hần không phải đi theo bên cạnh Cố huynh! Nếu không, tuổi còn nhỏ mà có lễ đã biến thành một quả dâm đồ (7) rồi. . . "

(6) tri thư đạt lễ 知书达礼 tức là người học rộng, và có cư xử đúng lễ nghi.

(7) dâm đồ: chữ đồ ở đây vừa mang nghĩa học trò, môn đệ người đọc sách, vừa mang nghĩa cái đồ cái thứ, hạng, loại (mang nghĩa xấu, khinh miệt). Liễu hạ Huệ dùng từ này để chửi cạnh khoe Cố Tử Khâm, editor thấy cách chơi từ của tác giả rất hay do đó để nguyên không chuyển sang thuần việt.

"Nói nhảm!" - Cố Tử Khâm cắn răng cá giận nói.

Vừa mới gặp mặt, hai người liền giương súng vung kiếm đấu khẩu.

Cố Tử Khâm trác táng xuất sắc nhất Giang Nam đối lập cùng Liễu Hạ Huệ 'tọa hoài bất loạn' lạnh lùng, bởi vì hai người đều là văn nhân, văn nhân một khi đã nói không hợp thì sẽ không nhảy dựng lên chửi nhau, buông lời nhục nhã khiến người chết ta sống, vì thể hiện ra phong thái ưu nhã của văn nhân, khoe miệng chỉ cần nhếch lên cao cao, sóng ngầm mãnh liệt, không ai phục ai.

(8) tọa hoài bất loạn = ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, chỉ những người quân tử, đoan chính. Câu này bắt nguồn từ điển tích Liễu Hạ Huệ ôm một người đàn bà xin trú mưa cả đêm mà không hề có hành vi dâm ô, phóng túng, quan hệ trai gái. (Thực ra theo ta nghĩ, câu chuyện này phóng đại, vì không lẽ có người lại bỏ thời gian để quan sát cả đêm xem 2 người đó ôm nhau.)

Cố Tử Khâm và Liễu Hạ Huệ cùng bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh đặt đối phương ở trên mặt đất, đánh cho một trận toi bời, hai người trong lúc đó dùng ánh mắt đánh lẫn nhau, qua mấy cái chớp mắt đã giao chiến mấy trăm hiệp, đang khó phân giải. . .

"Liễu huynh!" - Lúc này, Lưu Lãng khẽ gọi một tiếng.

"Đừng làm ồn, ông đây đang vận gãy cổ tên kia!" - Liễu Hạ Huệ rất là chuyên chú, duy trì dùng ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn chăm chăm vào Cố Tử Khâm

"Đếch đồ được! Ông đây đã vận gãy cổ thằng nhãi thối nhà ngươi ba lần rồi!" - Cố Tử Khâm không cam lòng yếu thế nói.

Lưu Lăng thấy Liễu Hạ Huệ tuân thủ lễ nghi, hành vi đoan chính theo lẽ thường của thiên hạ, trong lòng hết sức tán thưởng, hân cười nói với gã: "Cảnh núi say lòng người, phong cảnh đúng dịp, tại hạ muốn cùng Liễu huynh phẩm trà, vừa thưởng thức cảnh sắc, vừa định chính đạo thiên hạ, Liễu huynh cảm thấy thế nào?"

Thái độ của Lưu Lăng hiển nhiên là thân thiện.

Chính đạo thiên hạ?

Liễu Hạ Huệ nghe vậy, quả quyết chấm dứt đánh nhau bằng ánh mắt với Cố Tử Khâm trác tang kia, ngược lại đánh giá đến vị công tử thoát nhìn xuất thân bất phàm này, đáng vẻ tuấn mỹ, khí vũ hiên ngang, nghĩ đến bên cạnh Cố Tử Khâm phong lưu ghê tởm đó lại có người chính phái như thế, trong lòng vạn phần cao hứng, lập tức bắt chuyện với hắn, ngôn từ trong lúc đó tịnh là đạo Không Mạnh.

Cố Tử Khâm rơi vào mắt hứng, không thể làm gì khác hơn là cùng Đồng Khanh hai người ở bên cạnh dưới tàng cây ngọc nhìn hai người bọn họ, chỉ thấy Liễu Hạ Huệ và Lưu Thiên Quân chính là lộ ra bộ dáng hân hạnh đi được vì tương ngộ quá muộn, hai người ngồi ở bên cạnh bàn vừa phẩm trà, vừa nói cười, trò chuyện với nhau thật vui.

Không lâu sau, từ con đường mòn trên núi, hai cô nương nhỏ nhắn yêu kiều đi tới, thấy bốn gã thanh niên tuấn tú tụ tập ở đây, chẳng những không né tránh, ngược lại chững lên nụ cười mê người, lắc lư mà tiến lên: "Nhìn xem, bốn vị công tử này tuấn tú vô cùng, hẳn là bốn đại tài tử của Giang Nam?"

Một vị cô nương khác cười nói: "Nhìn y phục, xe cộ, cách ăn mặc, cho dù không phải là văn nhân, cũng sẽ là con em thế gia đó!"

Cố Tử Khâm nhìn thấy hai cô nương đi tới, lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng luyến quýnh nghênh đón, vừa bắt đầu chỉ dăm chấp tay cúi chào nho nhã lễ độ, hai cô nương ấy trái lại rất coi mở, cổ tình tới làm quen, chỉ chốc lát sau đã nhiệt tình quán lấy với bọn họ.

Thanh âm nam nữ cười vui, thỉnh thoảng từ dưới tàng cây truyền đến.

Tiểu thư đồng của Liễu Hạ Huệ đối với chuyện nam nữ chỉ hiểu mù mờ, cho nên vô cùng tò mò, mặc dù cung kính đứng ở phía sau công tử của nhà hắn, nhưng vẫn không ngừng quay đầu lại, một đôi mắt to đen bóng lạng lẹ thăm dò về phía bọn họ bên đó.

Nam nữ cùng xen lẫn với nhau, ngồi trên chiếu, lời nói thú vị giọng điệu là lướt, lại cười đến run rẩy hết cả người, bộ dáng rất là vui vẻ. So với cùng một chỗ theo chân bọn họ ở nơi này nói đạo Không Mạnh cứng nhắc nhàm chán thật là một trời một vực.

Một vị cô nương phát hiện dấu tích gã thậm thụt len lén trộm nhìn mình, cho nên liền hướng về phía gã lớn tiếng cười nói: "Vị tiểu đồng kia bộ dáng rất tuấn tú, mấy tuổi rồi?"

Tiểu thư đồng đột nhiên đỏ mặt, rất là thẹn thùng, xấu hổ, thấp giọng líu ríu nói: "13 rồi. . ."

Cô nương cười nói: "13 rồi, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, là một thiếu niên trẻ rồi, cũng không biết chim có lớn không?"

Một cô nương khác bật cười khi khi, "Cô đừng có dọa làm cho người ta sợ hãi!"

Nghe vậy, sắc mặt Liễu Hạ Huệ nhất thời tối sầm, xanh mặt, mắng: "Dung tục, thật con mẹ nó dung tục mà!"

Lưu Lăng thái độ vẫn thân nhiên như thường, vẻ mặt ung dung nhàn nhã, rót chung trà cho gã, ngược mắt cười nói: "Huynh đài chớ vội, hãy nhắm mắt làm ngơ đi!"

Đi ra ngoài mới mấy ngày, hắn đã được đại thần cánh tay đắc lực của mình huấn luyện ra một thân định lực vô cùng kiên cường, không thể vì ngôn ngữ phóng đảng của đám phụ mà thay đổi.

Cô nương kia thấy công tử hai phe trợn trợn rõ ràng, ý vị đối lập rõ ràng, hơn nữa có một phương tựa hồ không vì mình mà thay đổi, trong lòng có chút không cam chịu, cho nên hờn dỗi rên ríu nói: "Ai ôi, đi con đường núi này, chân cũng sưng lên rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thù Mới Hận Cũ [5]

Cố Tử Khâm nghe xong, lập tức ân cần ngồi xổm ở bên cạnh cô nàng, cười nói: "Xin cho tại hạ đến xoa xoa giúp cô nương nhé!"

Cô nương gật gật đầu, Cố Tử Khâm quả thực lưu loát giúp cô nàng cạo gậy râu, ở lòng bàn chân của cô nàng vừa nắn vừa bóp, làm cho cô nương này thờ gập liên tục, thanh âm dâm đẳng từng tiếng chui vào tai, ở bên kia, tiểu thư đồng thấy thế, trợn trừng mắt, nuốt nuốt từng ngụm nước miếng, mặt vẻ mặt hâm mộ.

Bên cửa chuyên cần đọc ngũ kinh.

Hồi tưởng về ba năm trước, nàng cũng là hung hăng đề lên trên người hoàng thượng như vậy, ý đồ nhúng chàm thân thể mềm mại của hoàng thượng. Đi-ễn-đa-nhệ-qu-y-đô-n. Trong việc cưỡng dâm, vận khí của nàng đặc biệt kém, vài lần cướp sắc đều thất bại, lại vẫn cứ bất khuất, trăm trận không nản, một lần lại tiếp một lần thất bại, ngược lại càng làm quyết tâm của nàng kiên định, từ đầu đến cuối cũng không chịu buông tha, hiện thời sắc tâm lại nổi lên, lần này càng là hoàn toàn không sá gì, ngang nhiên ở dưới ban ngày ban mặt, vậy mà không quan tâm làm trò trước ánh mắt của mọi người.

tính toán chiếm đoạt hoàng thượng.

Nàng đối với thân thể mềm mại của hoàng thượng đã thêm nhỏ dãi cùng tuyên thệ chắc nịch, này sự quyết tâm vô cùng kiên nghị, tinh thần kiên định không dòi, vào lúc này giờ phút này, không chỉ có làm người ta kính sợ, dĩ nhiên làm cho gã cảm động thật sâu . . .

Ánh mặt trời màu vàng tựa hồ rơi ở trên thân thể nàng, phát ra tia sáng thần thánh vạn trượng, sau lưng giống như có con sóng vỗ bờ đá, sóng lớn mãnh liệt, bi tráng trào dâng, dưới tác động của tinh thần bất khuất của nàng, rốt cục làm ý niệm trong đầu Tiểu An Từ xoay chuyển, gã khước mắt chứa nước mắt cảm động, cách con suối nông, ôm quyền chấp lễ hướng về phía nàng, cất cao giọng nói: "Sắc đảm của Đồng đại nhân kiên nghị như thế, làm người ta sợ hãi mà! Tiểu An Từ bái phục chịu thua, nguyện ý chịu thua, tiểu nhân quyết định từ đây chấp tay đem công tử nhường cho, về sau tùy ý Đồng đại nhân tàn phá chà đạp, Tiểu An Từ quyết không tiếp tục quất bảo ngưng lại nữa. Vì suy nghĩ cho thể diện của công tử, các người vẫn nên đi vào trong sương phòng làm việc đi, người ở đây nhiều. . ."

Câu nói vừa mới hạ xuống, quạt giấy của hoàng thượng đã bay tới, nện trúng đầu của gã.

Lưu Lăng cả giận nói: "Đồ khốn, đang nói bậy bạ gì đó? Còn không mau thay bản công tử chuẩn bị y phục, ta muốn thay quần áo!"

Một lát sau, Lưu Lăng và Đồng Khanh hai người toàn thân ướt sũng từ con suối nông đi lên bờ, Tiểu An Từ lập tức chạy tới hầu hạ, lúc này Cố Từ Khâm cũng tiến lại gần, hỏi: "Hai vị huyênh đại không có việc gì chứ?"

Lưu Lăng nâng nâng tay nói: "Không có gì đáng ngại!"- Rồi sau đó quay đầu trừng mắt với Tiểu An Từ, nói: "Chạy tới nơi rồi đó hả?"

Tiểu An Từ ở bên tai Lưu Lăng khò khè thò thè nói thầm, nhất thời sắc mặt Lưu Lăng tối sầm lại, ngay sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Đồng Khanh, chậm rãi mở miệng nói: "Đồng đại nhân, người thân là đại thần triều đình, lần này vì hành đến Giang Nam, có nhận được mật lệnh của hoàng thượng không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Như Họa Thần Bí [1]

"Đồng đại nhân, người thân là đại thần triều đình, lần này đi đến Giang Nam, có nhận được mật lệnh của hoàng thượng không?"

Hoàng thượng có chuyện quan trọng cần phân công, lại không tiện bại lộ thân phận, đành phải để nàng ra mặt.

Đồng Khanh lập tức hiểu được, mặt nghiêm lại, nói: "Dĩ nhiên là có, trước khi xuất cung, hoàng thượng từng triệu kiến qua Đồng Khanh, thánh giá có nhiều việc không tiện, Đồng Khanh đứng hàng tam công, lần này xuôi nam, đương nhiên thay mặt tuần tra, tại hạ đã tính sau bữa ăn sáng sẽ lập tức khởi hành! dĩễn≡đàn≡k≡quý≡đ>ôn"

*

Khi ăn sáng, Tiểu An Từ tìm cơ hội báo cáo tin tức ám vệ truyền tới với Đồng Khanh. Nàng lúc này mới biết, hóa ra Kiều Bồi, giám sát ngự sử Thường Châu, đang trên đường quay về quý phủ thì gặp chuyện bỏ mình, vị Kiều Bồi này đã từng dâng biểu buộc tội Ninh vương, vào tối hôm qua đã bị thám sát rồi.

Trong lúc ăn, sắc mặt Lưu Lăng âm trầm, cơ hồ là không nhúc nhích bát đũa.

Đồng Khanh cũng không muốn ăn, nàng bóp vụn chiếc bánh bao trên tay, cúi đầu trầm tư, ngay cả một miếng cũng không nuốt vào bụng.

Thường Châu là đất phong của Ninh vương, giám sát ngự sử cũng là do triều đình phân ra, vốn khi lập triều, đế vương khai quốc đã từng phong nhiều chư vương, sau này hoàng đế kế nhiệm vì tránh cho các chư vương quyền thế quá lớn, tạo thành nội loạn, liền từng bước phân ra quan sử ở trong lãnh địa của chư vương, để giám thị các vương.

Ninh vương Lưu Ký là con nối dòng duy nhất của cố Huệ đế, là anh họ của đương kim hoàng thượng Lưu Lăng, quan hệ huyết thống rất gần. Huệ đế chờ không kịp con trai được sinh ra, lại đột nhiên băng hà, khiến cho Lưu Ký bỏ lỡ mất đế vị, do đó gây ra nghị luận.

Huệ đế đột nhiên băng mất, để cho Lưu Khang em trai của Huệ đế kế vị, Lưu Ký chưa được sinh ra đã mồ côi từ trong bụng mẹ, bởi vậy mà mất đi giang sơn. Việc này khiến cho chư vương thật sự vô cùng hoài nghi, hoài nghi là tiên đế Lưu Khang vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thí quân giết anh, hơn nữa Huệ đế nhân hậu, khi còn sống đối chư vương họ Lưu cực kì hậu đãi, bởi vậy nhóm chư vương, ai cũng vì đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của Huệ đế lỗi thất giang sơn, mà cảm thấy than van thờ dài không thôi. Khi tiên đế Lưu Khang còn tại vị, chư vương họ Lưu đã từng nhiều lần liên hợp dâng thư, yêu cầu sắc lập đứa con của cố Huệ đế lưu lại là Lưu Ký làm thái tử, nhưng tiên đế cất lực phản bác chống lại ý kiến của đám đông, lập trường mạnh mẽ cứng rắn sắc lập con trai ruột của mình là Lưu Lăng làm thái tử.

Chuyện này, liền trở thành nỗi lo âm thầm.

Giám sát ngự sử do triều đình phân ra ở đất phong của Ninh vương bị giết, hơn nữa Kiều Bồi từng đã nhiều lần buộc tội Ninh vương, việc này cực không dễ làm, sẽ động chạm đắc tội.

Việc này nếu như truy tra đến trên người Ninh vương, chỉ sợ sẽ gây ra sự phản cảm của chư vương họ Lưu, ngược lại càng khiến bọn họ nhanh chóng ủng hộ lập Ninh Vương. . . , việc này không thể không thận trọng.

Sau khi ăn sáng, đoàn người vội vàng xuống núi, đến dưới chân núi chuẩn bị ngồi xe ngựa, Tiểu An Từ cùng người chăn ngựa ngồi ở phía trước, ba vị công tử ngồi ở trong xe, vừa mới đến giao lộ, Tiểu An Từ xoay người lại, vén lên màn xe, bẩm: "Khởi bẩm công tử, dưới cây đại thụ phía trước, có một vị cô nương dắt một con ngựa, cứ luôn ngهن cao cổ trông ngóng, tựa hồ đang chờ người nào đó!"

Lưu Lăng vẫn đang phiền lòng chuyện Ninh vương, vì thế liếc mắt lờm Tiểu An Từ một cái, rất không bình tĩnh nói: "Bất kể nàng ấy có là cô nương hay không phải cô nương, đừng để ý tới nàng ấy là được!"

Tiểu An Từ cau mày nói: "Nhưng mà, cô nương này xa xa nhìn giống như là hoàng. . . Giống Đậu tiểu thư vậy?"

Lưu Lăng nghe xong thần sắc khẽ biến, kinh ngạc nói: "Cái gì? Đậu Nguyên Nguyên? Nàng ấy tới nơi này làm cái gì?"

Đồng Khanh trong lòng nhất thời đã biết ngọn nguồn, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Xác định là cô nương Như Họa!"

Tiểu An Từ cả kinh nói: "Như Họa? Nữ ni cô Tịnh Tâm, trong một đêm tóc của cô ấy đã dài ra?"

Vừa mới nói ra, lập tức phát giác bản thân thật ngu xuẩn, muốn làm bộ tóc giả làm còn dễ hơn nói mà.

Lưu Lăng nâng quạt giấy vén lên rèm cửa sổ, liếc mắt một cái thăm dò xem xét cô nương ở phía trước xe ngựa, chỉ chốc lát liền giật mình, nữ ni cô thay váy la, đội tóc đen, quả thực có vài phần rất giống Đậu Nguyên Nguyên, hần đem mẫu quang dời về, đứng ở trên người Đồng Khanh, khóe miệng giấu một nụ cười ý tứ hàm xúc sâu xa, nói: "Đề xe ngựa ngừng lại đi, bản công tử muốn nhìn cô nương Như Họa một cái!"

Đồng Khanh ngược mắt đối diện với hoàng thượng. . .đ≡iễn_đàn_l≡ê_ quý_đ≡ôn. Xem đi, nụ cười này của hoàng thượng có chút đùa giỡn bi ối, lại tính sổ nàng rồi.

Nàng không khỏi rùng mình lạnh run.

Một lát, xe ngựa vang lên tiếng dừng lại, Tiểu An Từ lập tức nhảy xuống xe ngựa, kéo màn xe lên, chỉ thấy Như Họa bước nhanh đi tới, hướng về phía Đồng Khanh ở trong xe vén áo thi lễ, nói: "Như Họa ra mắt công tử!"

Đồng Khanh lo lắng chốc tới chuyện phiền toái, vì thế giọng điệu có ý lạnh lùng, nói: "Không phải đã bảo người đi trước quay về Đồng phủ sao?"

Như Họa tựa hồ có chuẩn bị mà đến, cô ta không nhanh không chậm nói: "Như Họa là thị nữ của công tử, lý ra nên hầu hạ công tử, công tử xuất môn ra ngoài, Như Họa nên tùy thời đi theo hầu hạ ở bên cạnh, mới là hoàn thành trách nhiệm!"

Cố Từ Khâm không biết rõ sự việc, nhân nhả tựa ở bên cạnh cửa sổ xe, cười nói với Đồng Khanh: "Có thể có thị nữ dung nhan mỹ lệ tới mức này tùy thân hầu hạ, phải có bao nhiêu phúc khí chứ, Đồng công tử nên để nàng lưu lại mới đúng!"

Lưu Lăng nhìn ra Đồng Khanh đang hối hận khi thu nhận Như Họa, vì báo mối thù lần trước nàng sai sử Phiêu Phiêu tới dụ dỗ, vì thế lên tiếng phụ họa nói: "Đề cho nàng đi theo đi! Nhiều thêm một người hầu hạ cũng không hề gì!" - Nói xong, quay ra nói với Như Họa: "Tôn ti khác biệt, người giục ngựa đi theo xe ngựa đi!"

Ánh mắt Như Họa lập tức chuyển thành vui sướng, vội vàng lên tiếng đáp ứng nói: "Vâng!"

Nói xong, lập tức xoay người, bước sen nhẹ nhàng, tay áo tung bay theo gió, lại tàn mát ra từng đợt hương thơm thoang thoảng, giống như hoa lan trong thâm cốc.

Sắc mặt của Đồng Khanh liền đột biến.

"Đợi chút!" - Lưu Lăng ngừng thấy mùi, tâm thần biến động lớn, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Như Họa, giơ giơ tay lên, nói: "Mùi thơm trên người là thể nào, vì sao bản công tử lại cảm thấy quen thuộc như thế?"

Như Họa nhanh nhẹn quay người lại, trên mặt hé ra nụ cười mỹ lệ, nói: "Là mùi hương phấn trên người, chính là mùi hoa lan cùng mùi mộc hương thì phải? Kỳ thực Như Họa cũng không am hiểu về phấn hương lắm!"

Đồng Khanh nhíu chân mày nói: "Là từ hoa lan, hoa hồng, hoa mai làm nguyên liệu cơ bản, dùng gỗ bách hương Tuyết Vực Tây Tạng để điều hòa, thêm vào long tiền hương dẫn vị điều phối mà thành, vốn hương là mùi hoa lan nhân nhát, dần dần lại có thể gửi đến mùi hoa mai!"

Lưu Lăng nhìn Như Họa hỏi: "Long tiền hương là hương liệu vô cùng trân quý, giá trị hơn cả vàng, người từ đâu có được?"

Như Họa chân thành nói: "Tôi từng làm hầu gái ở một hộ nhà giàu, rất được tiểu thư nhà đó yêu mến, trước lúc xuất giá, nàng từng hào phóng đưa cho Như Họa một hộp phấn hương, Như Họa kỳ thực không biết được phấn hương quý giá, chỉ cảm thấy cực kỳ dễ ngửi, liền thường xuyên lấy ra thoa trên

người!"

Lưu Lăng cười nói: "Mùi trên người người rất dễ chịu, bản công tử thật thích, lên xe đi, người phụ trách hương nhang, xông hương trong xe, ngựa cứ việc giao cho Tiểu An Tử là được!"

"Vâng!" - Như Họa nhất thời mím môi nở nụ cười, liền lên xe ngựa, Lưu Lăng tự mình ra tay đỡ cô ta, để cô ta cùng ngồi ở bên cạnh người hấn.

"Đọc qua sách chưa? Biết chữ không?" - Lưu Lăng dịu dàng hỏi.

"Đọc qua vài năm, nhận biết được một ít chữ!" - Như Họa cười nói: "Tôi thích nhất một bài thơ trong Kinh Thi!"

Nói xong, liền ngâm xướng lên:

“Kịch cổ kỳ thang, dừng được dụng binh, thổ quốc thành tào, ngã độc nam hành.

Tòng Tôn Tử Trọng, bình Trần dữ Tống, bất ngã dĩ quy, ưu tâm hữu xung.

Viên cư viên xử, viên tang kỳ mã, vu dĩ cầu chi, vu lâm chi hạ.

Tử sinh khiết khoáng, dữ tử thành thuyết, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Vu ta khoáng hề, bất ngã hoạt hề, vu ta tuân hề, bất ngã tín hề.” (1)

(1) Đây là bài phú “Kịch cổ” [Đánh trống] trong Kinh Thi - một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ.

Dịch thơ:

Đánh trống thùng thùng, hăng hái cầm binh, dọc miền đất nước, mình ta xuôi nam

Theo Tôn Tử Trọng, an Trần cùng Tống, ta không cùng về, lòng sầu rười rượi

Dừng bước nơi nao, ngựa táng nơi nào? Ôi! tìm ở đâu? Ở dưới rừng sâu

Sống chết nhọc nhằn, cái chết định sẵn, giữ chặt tay người, cùng người đến già

Ôi lời thề xưa, ta không sống nữa, ôi câu hẹn xưa, ta đành phụ nàng.

(Trần, Tống: tên các nước thời Xuân Thu, Tôn Tử Trọng là quân sư trong trận đánh mà người lính tham dự, bản dịch thuộc về Editor
agdien♥dan♥lequyd ☺n☹c ☺m)

Tiếng ca của Như Họa uyển chuyển dịu dàng, đem nỗi nhớ vợ thương con, lời thề giữa hai người sống chết không đổi, gần nhau đến đầu bạc của người lính xuất chinh trên chiến trường xướng lên trên miền vắn vường, đau thương tê tái động lòng người.

Lưu Lăng chăm chú nhìn sâu vào cô ta, chỉ thấy giai nhân lông mày nhỏ nhắn mềm mại, môi đỏ như son hé nở, dường như lại có một mùi thơm hoa u lan thấm vào xương cốt, thần hồn không khỏi bay bổng phiêu đảng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Như Họa Thần Bí [2]

Từ núi Đại Minh tới Thường Châu ước chừng cần hai ngày đi đường, dọc đường đi, Lưu Lăng vẫn luôn để Như Họa theo hầu ở bên cạnh, bởi hấn nói chuyện. Như Họa thành thực kể ra cuộc sống bình thường của dân chúng, tuy rằng bình thản, nhưng rõ ràng hấn lại hưng trí bừng bừng.

Tiểu An Tử thấy thế, tương đối bất an, thật vất vả mới túm được kẻ hờ, liền lớn mật giật tay áo Đồng Khanh, lôi nàng đến một bên, tức bực nói: "Đồng đại nhân, xem ra đúng như cô tính toán nhè, hoàng thượng khẳng định sẽ dẫn Như Họa vào hoàng cung, hoàng hậu tương lai nhìn thấy hoàng thượng đi du lịch hồi cung bên người lại có thêm một cô gái, hình dáng lại rất giống nàng ấy như thế, nhất định sẽ giận đến hộc máu!"

Đồng Khanh khép khép lại ống tay áo dài, liếc mắt lườm Tiểu An Tử một cái.

"Nói đến giống nhau, nhìn xa kỳ thực đúng là mặt mày có vài phần rất giống, nhìn gần thì không giống lắm, Đậu Nguyên Nguyên tức điên thì ta mới vui vẻ đấy, quan trọng là hoàng thượng. . . - Nói tới đây, sắc mặt Đồng Khanh đột nhiên trầm xuống, nói: "Người cũng nhìn ra, hoàng thượng động tâm với

Như Họa rồi hả?"

Tiểu An Từ rất là khẳng định nói: "Không phải năm phần, ít nhất cũng có ba phần động tình rồi!"

Đồng Khanh đảo con ngươi quay vòng, sâu xa nói: "Như Họa thật thông minh, ở trước mặt hoàng thượng tận lực thể hiện sở trường của bản thân, ôn tồn uyển chuyển theo ý người, tiếng ca êm tai, hơn nữa hoàng thượng rất hiếu kỳ đối với cuộc sống của lê dân, hiện tại dĩ nhiên là động tâm với cô ta, đi ra bên ngoài, trong lòng có thấp thỏm nhớ mong, nên dễ dàng sinh ra cảm tình, lâu dài trở đi, cảm tình tất nhiên sẽ dần dần sâu sắc hơn!"

Tiểu An Từ nóng nảy, nhú mi trừng mắt nói: "Ngôn gốc của Như Họa còn chưa được thăm dò rõ ràng đâu, hiện thời cô vì tức chết Đậu Nguyên Nguyên, nên muốn khoanh tay đứng nhìn đúng không? Cô không biết là Như Họa rất quái lạ sao? Lai lịch không rõ ràng đã không nói, mùi thơm trên người cô ta, Tiểu An Từ ta thoáng cái đã ngửi ra, hương phấn này không phải là trước kia cô thường dùng sao? Hoàng thượng đúng là thích hương vị này, cô ta làm sao có thể trùng hợp như vậy, lại vừa khéo có mùi thơm mà hoàng thượng thích?"

Đồng Khanh nghe xong, buồn bực nói: "Đổng Uyển đã chết, đừng nhắc đến nàng nữa. Long tiên hương và bách hương mộc Tuyết Vực Tây Tạng tuy rằng trân quý, lại không phải là cái thứ đồ hiếm không thể có được gì đó, tiểu thư nhà quan lại còn nhiều mà, tốn chút vàng, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, Đổng Uyển có thể có, người khác tự nhiên cũng sẽ có, việc này có gì kỳ quái chứ?"

Nói xong, quay đầu liền bỏ đi, Tiểu An Từ trừng mắt nhìn bóng lưng của nàng, tay chống nạnh, hùng hùng hổ hổ nói: "Rõ ràng là người sống rành rành, cố tình giả vờ nói bản thân đã chết, ta xem ra tâm của cô mới là đã chết đấy!"

***

Hai ngày sau, đến Thường Châu, Đồng Khanh lấy thân phận Đại Tư Mã, phóng khoáng tiến vào phủ nha Thường Châu để tra án, người phụ trách tiếp đón bọn họ là nha nội phụ trách các sự vụ lớn nhỏ, Trịnh chủ bộ.

Cố Tử Khâm có anh trưởng là Cố Trọng làm quan tại triều, bản thân gã không quan không chức, tận tâm tận lực cho việc phát triển sự nghiệp phong lưu, đối với một chuyện như điều tra án mạng, tự nhiên tỏ vẻ cảm thấy thật hứng thú, vì thế nên cứ yêu cầu đi theo.

Trịnh chủ bộ đã nhiều tuổi, cái đầu nhỏ bé, chòm râu hơi bạc, thoạt nhìn già yếu, lúc ông ta liếc thấy Đồng Khanh, thần sắc rất mất tự nhiên chột hiện lên một vẻ nghi hoặc.

Trong sảnh phủ, ông ta kể ra đầu đuôi, ban đêm Giám sát ngự sử Kiều Bồi rời khỏi phủ nha để trở về nhà, trên đường bị thám sát, thủ pháp của hung thủ lưu loát, một đao cắt yết hầu, vớ vết tài vật trên người sau đó vội vàng rời đi, nhưng mà có để lại một bức họa, đáng tiếc ngày đó mưa to, vật chứng cùng dấu vết của hung thủ đã bị nước mưa xóa sạch rồi.

Đồng Khanh hỏi bức họa mà hung thủ bỏ sót lại, Trịnh chủ bộ lại trả lời là bị Lý thái thú nghiêm nghiêm mật mật thu lại, vào ngày hôm sau khi án mạng phát sinh ông ta liền vội vàng đến phủ Ninh vương báo cáo chuyện Giám sát ngự sử bị ngộ hại, cho tới nay vẫn chưa quay về phủ nha.

Thái thú chính là viên quan lớn nhất tại Thường Châu, giám sát ngự sử là quan lại cấp dưới của ông ta, đều là do triều đình phân định.

"Lý thái thú đến phủ Ninh vương rồi hả? Trước đó, ông ta có từng báo cáo với triều đình chuyện giám sát ngự sử bị thám sát chưa hả?" - Lư Lăng rõ ràng là không vui.

Trịnh chủ bộ nói: "Thái Thú nhận lộc của triều đình, đương nhiên là trước tiên thông tri cho triều đình rồi, nhưng mà để đô thì xa, lộ trình phải mất vài ngày kia, quận Thường Châu là lãnh địa thuộc về Ninh vương, sau khi Lý thái thú phái người đưa văn kiện tới triều đình, tất nhiên cũng phải đi thông báo cho Ninh vương rồi!"

Nói cách khác, Ninh vương nhận được tin tức so với triều đình vẫn nhanh hơn một bước, như vậy sau đó sẽ định đoạt được toàn bộ kế hoạch đối phó.

"Báo cho Ninh vương biết quan lại bị sát hại, cần đường đường một gã thái thú đích thân đi đến sao?" - Lư Lăng lạnh lùng nói.

Trịnh chủ bộ rất tự nhiên nói: "Ninh vương nhưng là vương hầu họ Lư đó, ngài ấy là hậu duệ quý tộc thiên hoàng, thân phận không giống bình thường, nếu như Lý thái thú chỉ phái người đến bẩm báo, thì đó là bất kính, Ninh vương sẽ tức giận, chúng thần cũng không muốn bị Ninh vương nổi trận lôi đình đâu, phủ nha Thường Châu nhỏ nhỏ chịu không nổi!"

Lư Lăng nghe xong, trong lòng giận dữ lắm. Đường đường là quan viên triều đình vậy mà chỉ e ngại vương hầu một vùng, lại không sợ thiên tử!

Oai phong bị lép vế, cần phải dốc sức chỉnh đốn một phen.

Lư Lăng nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân đã đến đây, vậy sẵn dịp hãy thị sát Thường Châu đi!"

"Vừa khéo, bản quan đang có ý này!" - Đồng Khanh quay đầu, nói với Trịnh chủ bộ, phân phó: "Mời chủ bộ đem ghi chép tình trạng thu thuế cùng chính vụ của Thường Châu vài năm nay đưa lên để bản quan thẩm duyệt đi!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" - Trịnh chủ bộ khom người lui xuống.

Thừa dịp chưa có hồ sơ, Tiểu An Từ ân cần dâng ly trà cho chủ tử, nói: "Công tử, xin mời uống một ngụm trà giải khát đi ạ!"

Lưu Lăng "Ừ" một tiếng, thổi qua ly trà, nhấp nhẹ một ngụm, sau đó ánh mắt hàm chứa ý cười liếc Như Họa đang khoanh tay đứng hầu hạ ở phía sau Đồng Khanh, nói: "Cũng để cô nương Như Họa ngồi xuống, uống một ngụm trà đi, đừng để cho một cô nương mảnh mai đứng lâu!"

Đồng Khanh nghe xong, quay đầu nhìn về Như Họa, nói: "Người đi hầu hạ Lưu công tử dùng điểm tâm đi!"

"Vâng!" - Như Họa vén áo thi lễ, dáng vẻ mềm mại uyển chuyển đến bên cạnh người Lưu Lăng, sau đó động tác lưu loát giúp hắn bóc hoa quả trên bàn, đưa cho hắn, khi Lưu Lăng tiếp nhận, hai người nhìn nhau cười.

Như Họa cúi đầu nhìn thấy ly trà gốm men đen trong tay Lưu Lăng, thủ thủ thì thì nói: "Chén trà mà công tử dùng không giống với những người khác nhỉ?"

Chén trà trong tay Lưu Lăng là cốc trà Tiểu An Tử đặc biệt chuẩn bị, những người khác chỉ sử dụng cốc sứ phổ thông do quan nha chuẩn bị.

Tiểu An Tử nói: "Công tử nhà ta tôn quý từ nhỏ, uống trà chỉ dùng chén Thổ Hào (1)!"

Như Họa nũng nịu cười nói: "Nghe nói chén Thổ Hào cực kì hiếm thấy, hôm nay thật sự Như Họa đã được chỉ dạy thêm kiến thức, nói đến uống trà, công tử có từng nghe qua phương pháp châm hoa trà?"

Lưu Lăng cười nói: "Phương thức uống trà có trăm ngàn loại, thử xem chút cũng không sao! "

Nói xong, cầm chén Thổ Hào trong tay đưa cho cô ta, lại thấy Như Họa từ trong chiếc bao thêu viền gắn trên người, lựa ra mấy bông hoa mai khô và hoa quế khô, thả vào trong chén, rồi sau đó cầm bình trà đổ vào nước trà nóng bốc hơi, lại thấy mấy bông hoa nở rộ trong nước trà nóng, triển hiện cảnh đẹp hoa nở. Lưu Lăng cầm lại ly trà, cúi đầu ngửi hương khí, nói: "Mùi hoa, hương trà đồng thời cùng tỏa, có thể nói là cách uống trà nhất tuyệt!"

Như Họa cười nói: "Như Họa quen pha trà, lần sau sẽ để cho công tử thử một kiểu khác!"

Lưu Lăng cảm thấy vui sướng, vỗ án cười nói: "Rất tốt! Rất tốt!"

Mắt thấy hai người mất đi mây lại, triển miên lưu luyến, gian tình tràn ngập, Tiểu An Tử nhướng mày, mặt trầm xuống, trượt đến bên người Đồng Khanh, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng khiển trách nói: "Xem thế này, gian kế của cô được như ý rồi! Như Họa có lai lịch không rõ, không chỉ như vậy, hoa chiêu của cô ta còn rất nhiều, nếu hoàng thượng có cái gì ngộ nhớ, cô phải chịu trách nhiệm đó!"

Ghi chú:

(1) Chén gốm Thổ Hào: vật phẩm gốm sứ quý báu trong lịch sử thế giới gốm sứ. Sản phẩm được khen là "Mẫu Đơn Đen", ở thời Nam Tống lò đốt Kiến Dương chế tạo ra chén "Thổ Hào" men đen. Trong ngoài thân chén hiện ra hình dáng hoa văn đặc thù như sợi lông thỏ dài mảnh kết tinh, mỗi sợi vân nhỏ mảnh đều có màu trắng bạc lấp lánh, nên gọi là Thổ Hào(Thổ: 兔 tức là thỏ, hào: 毫 tức là sợi lông). Sản phẩm đã thất truyền khoảng 600 năm, năm 1969 trải qua cuộc khởi xướng của học viện thủ công mỹ nghệ trung ương (Trung Quốc), được sở nghiên cứu gốm sứ Bộ công nghiệp nhẹ hợp tác cùng các ngành hữu quan của Trung quốc, xây lò đốt trải qua nhiều lần, cuối cùng đã chế xuất giả cổ thành công chén Thổ Hào có hoa văn vàng và chén Thổ Hào có hoa văn bạc

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34: Bức Họa Mỹ Nhân

Đồng Khanh thờ dài, nói: "Người do tự bản thân hoàng thượng coi trọng, chỉ là một cô gái mà thôi, không phải hoàng đế đều có tam cung lục viện sao? Hãy thích ứng với mọi tình cảnh đi!"

"Cô nói cũng thật dễ dàng nhỉ?" - Tiểu An Tử nói: "Lúc trước cô làm thế nào mà khiến cô ta đi cùng cô xuống núi? Cô chỉ có đi vào chùa Trúc Lâm một lát, liền thuận lợi mang người đi ra, cô nói cô chỉ nói một câu với trụ trì và Như Họa ư? Người ta lại là người xuất gia đó, há có chuyện đơn giản như vậy, chỉ cần hai câu liền cho mang người xuống núi sao?"

Đồng Khanh liếc gãi một cái, nói: "Chuyện này có gì khó khăn chứ? Chùa Như Lai trang nghiêm lộng lẫy, ngược lại chùa Trúc Lâm đơn sơ không chịu nổi, dưới sự đối lập mãnh liệt, ngay cả người xuất gia cũng sẽ cảm thấy vạn phần khác biệt, ta trực tiếp tìm trụ trì của cô ta, hỏi bà ấy ba trăm lượng có đủ hay không, bà ấy để cho ta đi gặp Tịnh Tâm, dù là trụ trì đã bế quan mười năm trước cũng đặc biệt xuất quan, tự mình bưng trà đến, gặp Tịnh Tâm, ta trực tiếp nói với cô ta, 'Ông đây có tiền có thế, muốn đi theo ta hay không? Cô ta liền cười bỏ tăng phục, đi theo ta xuống núi, trước khi đi, trụ trì đó còn hỏi ta có muốn những cô nương khác hay không?"

"Chỉ . . Đơn giản như vậy à?" - Tiểu An Tử nặng nề vỗ đầu của chính mình đồm độp, giọng buồn bực nói: "Khốn, Tiểu An Tử vậy mà còn nghĩ muốn nát óc!"

Nhìn thấy Đồng Khanh đang xem thường gãi, gãi đồ mặt, lí nha lí nhí giải thích, nói: "Tiểu An Tử cũng là thật thông minh, chẳng qua có đôi khi thông minh

không quá rõ ràng mà thôi!"

Đồng Khanh không hề để ý tới gã nữa, nàng cầm ly trà lên, nhẹ nhàng hóp một ngụm.

Lúc này lại trông thấy một con cún màu đen loạng choạng lao đảo chạy vào trong đại sảnh, ngẩng đầu dùng một đôi mắt đen vô tội, đen bóng nhìn mọi người, ngay sau đó kêu hai tiếng “ăng ăng”. Bộ dáng nho nhỏ đáng yêu cực kỳ.

"Đến đây nào cún con, thật đáng yêu!" - Đồng Khanh cười nói, buông ly trà xuống, đang định tiến đến ôm lấy con chó nhỏ, bỗng về chơi đùa, lúc này, ở phía sau lại truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Lưu Lăng nhìn thấy con chó nhỏ màu đen, tự nhiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức từ trên ghế nhảy xuống, bàn tay suýt chút nữa ngay cả ly trà quý báu cũng quăng vỡ, môi hắn run rẩy, nói: "Mau! Bắt lấy đồ súc sinh đáng chết kia mang đi. Mau lên!"

"Công tử đừng hoảng hốt, nó tài lập tức đuổi súc sinh kia đi!" - Tiểu An Tử vừa nói, vừa vội vàng chạy đến cửa, bế lấy chú cún con màu đen đi ra ngoài, bận rộn một lúc mới quay lại.

Hoàng thượng phản ứng thực quá kì lạ khó hiểu rồi.

Hắn từ trước đến nay luôn để ý cử chỉ dáng vẻ của bản thân, hơn nữa đã tập võ nhiều năm, sao mà một con chó nhỏ lại có thể khiến hắn luống cuống, có thể hoảng sợ đến thế?

Đồng Khanh rất khó hiểu nhìn chằm chằm Lưu Lăng. . . Dáng vẻ hoảng sợ đối với một con chó nhỏ của hắn, nói đơn giản chính là quá kì quặc không thể tin nổi, hắn có phải là thái tử gia trong dĩ vãng đã cùng nàng cười đùa trên cún con ở trong ngự hoa viên đó không?

Từ sau khi hắn bị một con bệnh nặng, có nhiều việc đã biến đổi, ngay cả tính tình cũng thay đổi.

Khiến cho hắn sợ hãi với loài chó, chính là con chó đen to lớn đột nhiên lao tới lúc đó sao? Con chó đó tuy rằng thoát nhìn có chút hung mãnh, nhưng mà vẫn chỉ là một con chó cực phổ thông, đó là con chó của công chúa Trường An, hắn cũng không phải chưa từng gặp qua, đến nay nàng vẫn luôn không hiểu rõ được, vì sao phản ứng lúc đó của hắn lại lớn như vậy?

Tiểu An Tử vừa mang con chó con đi, quay trở lại đại sảnh, khom lưng hướng về phía Lưu Lăng nói: "Công tử đã bị sợ hãi rồi, tiểu nhân yêu cầu phủ nha cho một gian sương phòng, ngài đi trước nghỉ ngơi một lát đi ạ!"

Cố Tử Khâm không rõ sự tình, vẻ mặt đầy buồn bực, nói: "Vừa rồi, con chó đen nhỏ ngay cả đi cũng không ổn định, đại khái là vừa sinh ra không bao lâu, chưa thành chó, bộ dáng không những nhỏ mà còn thân mật, một chút cũng không hung mãnh, Lưu công tử là vì sao tự nhiên lại bị kinh hoàng như thế?"

Tiểu An Tử nói: "Công tử nhà ta không thích loài chó, không quan hệ đến lớn nhỏ, dù tính nó chỉ là một con cún nhỏ, công tử cũng không thích!"

Lưu Lăng dù sao cũng là hoàng đế, vừa mới luống cuống thật làm hắn quá mất mặt, hắn rất nhanh áp chế vẻ luống cuống vừa mới rồi, cấp tốc ổn định lại thần sắc, trầm giọng nói: "Bản công tử chính là không thích chó, đừng để cho những con súc sinh kia tiến vào nữa là được!"

Cố Tử Khâm nói tiếp: "Không bằng sai phái người hầu đi làm chút trà an thần đi, thứ này này có thể dẹp yên nỗi sợ hãi, trong phủ nha hắn là có, nếu không có thì tìm người ra bên ngoài mua!"

Lưu Lăng tương đối không vui, phát phát tay nói: "Thôi, không vội, bản công tử không có việc gì!"

*

Mọi người nghỉ ngơi ở phủ nha Thường Châu một đêm, ngày kế, Lý thái thú mới quay trở về phủ nha, nghe nói trọng thần Đồng đại tư mã của triều đình đã ở lại trong nha môn, có phần hơi sững sốt, âm thanh kính sợ, nói: "Nhanh như vậy ư? Không có khả năng!" - Dứt lời, lập tức vội vàng tiến lên bái kiến.

Lý thái thú là một gã trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi tuổi, lông mày mũi rất cao, ánh mắt sắc bén, thoát nhìn là loại người khôn khéo, gã mặc quan phục mà đến, thế nào cũng phải xác nhận quan ấn của Đồng Khanh trước, mới bằng lòng gặp nói về công việc, xử sự hết sức cẩn thận.

Lý thái thú tiến vào đại sảnh, mắt sắc bén nhanh chóng đảo qua từng người, lại thấy ba vị công tử văn nhả ngồi ngay ngắn trong phòng, chỉ có một vị nhìn giống đàn ông, toàn thân áo vàng, thái độ trầm ổn tự nhiên, thoát nhìn xuất thân có chút bất phàm; một vị bôi son trát phấn, mặc váy bó tay áo rộng mà đám danh sĩ cực kì lưu hành hiện giờ; vẻ mặt nhàn nhã; vị còn lại là một mỹ công tử, dung nhan thanh lệ không thua nữ nhân, một thân trang phục áo xanh của nam, thoát nhìn có chút khó phân được cao thấp. Nghe nói Đồng Khanh là trưởng nữ của Đồng lão tư mã, một truyền thuyết khác thì hắn là con riêng của Đồng lão tư mã giả mạo trưởng nữ, tóm lại, trong lòng Lý thái thú ngay lập tức đã nắm chắc, gã tiến lên vài bước hướng tới Đồng Khanh làm cái vái chào, cung kính nói: "Thần là Lý Văn, tham kiến Đại tư mã!"

Gã lần đầu gặp mặt Đồng Tư mã, khi nhìn rõ ràng dung nhan trước mắt, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng trôi qua nhanh rồi biến mất.

Đồng Khanh thông dong tự nhiên, nâng nâng tay nói: "Miễn lễ, Lý đại nhân!"

"Không biết đồng Đại Tư Mã đột nhiên đi đến Thường Châu là. . . . ."

Nàng thực tới quá nhanh, khiến người ta không thể không sinh nghi. Tầu đảng của gã vẫn còn đang ở trên đường thôi, hoàng thượng chưa hẳn biết được việc này, nhưng đại thần triều đình Đồng Tư mã đã đến rồi.

Đồng Khanh hiểu rõ nghi hoặc trong lòng gã, bèn giải thích: "Bản quan mang theo hai vị bằng hữu đến Thường Châu ngao du, ở trên đường lại nghe thấy chuyện Giám sát Ngự Sử của Thường Châu bị giết, việc này không phải là nhỏ, bản quan thẩm nhuần hoàng ân, đương nhiên phải giúp hoàng thượng phân ưu giải lao, vì thế đặc biệt đến phủ nha điều tra án này!"

Lý Thái thú nói: "Đại nhân nói rất đúng, hạ thần điều tra sơ bộ, chuyện Kiều Bồi bị sát hại, xác nhận là do đạo tặc cướp tiền gây ra, Ngự sử đại phu Kiều Bồi làm quan thanh liêm, không ham tử sắc, ngày thường không có oán giận với người khác, đêm bị hại đó, tài vật trên người bị cướp sạch không còn, bởi vậy thân phán đoán, đây là đạo phi thấy hơi tiền nổi máu tham, cướp đi gây nên!"

Kiều Bồi gần đây đã nhiều lần buộc tội Ninh Vương, lại tức thời bị thảm sát tại đây, việc này liên quan đến Ninh Vương, nên vụ đổ cho thổ phi là phương thức giải quyết tốt nhất.

Nàng sớm đã dự đoán được Thái thú Thường Châu sẽ qua loa kết án như vậy.

Một cái mạng của Giám sát ngự sử nhỏ nhỏ, làm sao có thể so sánh với Ninh vương của hoàng tộc?

Lưu Lăng ở bên cạnh, lạnh lùng nói: "Một đao cắt cổ, thủ pháp lưu loát gọn gàng, đạo phi bình thường há có được thân thủ như vậy?"

Nguy rằng rất có thể là Kiều Bồi dâng biểu lên triều đình chọc giận Ninh vương, vì thế phái người âm thầm giết ông ta, lại làm bộ thành đạo phi giết tiền gây nên. Ninh vương có toan tính trong lòng, không có ai dám tra đến trên người của y.

Quả nhiên, Lý Thái thú vẫn một mực chắc chắn là đạo phi, gã kiên trì nói: "Trong đám đạo phi, cũng có không ít thân thủ mạnh mẽ mà!"

Đồng Khanh nói: "Nghe nói có một bức vẽ để lại hiện trường án mạng? Bức vẽ đâu rồi?"

Lý Thái thú không dám chậm trễ, lập tức hướng ra bên ngoài kêu lên: "Nguyên Phương đi lấy tranh lại đây!"

Thời gian chưa đến một cốc trà, bức vẽ đã được đưa tới.

Không nghĩ tới lại là một bức tranh vẽ người, nhưng mà đã bị nước mưa xâm hại, vài vị trí mực nước trên bức vẽ loang lổ nhoe nhoẹt, bộ dạng trong tranh cũng nhòe đi một nửa, mờ hồ chỉ có thể nhìn ra người trong tranh tóc đen buông xõa bờ vai, không búi tóc, mặc xiêm y rộng lớn, không phân biệt ra nam nữ.

Cố Tử Khâm từ trước đến nay cực kỳ yêu thích tranh vẽ, tương đối nghiên cứu về vẽ tranh, gã hí húp nửa con mắt, cẩn thận nhìn bức tranh do hung thủ bỏ sót lại, một lúc sau, quả quyết mở miệng nói: "Bức tranh này vốn là một bức vẽ mỹ nhân!"

"A, tại sao thấy được?" - Lưu Lăng tỏ vẻ hoài nghi.

Cố Tử Khâm nói: "Tranh này không đề chữ, người vẽ tranh hạ bút mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tuy bút mà thành, đích xác theo hứng mà làm ra tác phẩm, cho nên vận dụng ngòi bút thô sơ giản lược, nhưng cẩn thận nhìn lên, vẫn có thể nhìn ra bộ phận xiêm y của mỹ nhân hạ bút vẽ quá mức dày đặc, rõ ràng xiêm y là đến cuối cùng mới vẽ thêm lên, nếu không phải là một người đẹp lửa thể, cần gì có ý tăng thêm áo váy? Cẩn thận nhìn lên, tranh này là thuộc hai loại bút pháp khác biệt, rõ ràng là do hai người vẽ, một người vẽ tranh nữ lửa thể, người còn lại tăng thêm xiêm y ở trên, còn có mực này là mực mới, kẻ ra nếu không bị nước mưa làm cho thấm nhòe . . ." - Nói tới đây, gã đột nhiên ngừng đầu quan sát dung nhan của Đồng Khanh, nói: "Người đẹp trong bức tranh này thật giống Đồng Khanh!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Xung Đột [1]

Đồng Khanh nghe xong, cả người run lên, mặt nghiêm lại, nói: "Nói bậy, dung mạo người trong tranh đã không nhìn rõ, sao có thể giống ta hả?"

Cố Tử Khâm gãi gãi đầu, nói: "Tuy rằng chỉ nhìn được nửa bên mặt, thoát nhìn hình dáng có giống huynh, nhưng mà thần vận không quá giống, huynh là nam nhân, còn người trong tranh nhu hòa như vậy, cô gái trong tranh có khí chất uyển chuyển hàm xúc, mày cong mắt sáng, nếu như ta phán đoán không sai, nguyên họa là lửa thể, cả người tỏa ra ý thanh nhã nhưng cũng cao quý không thể khinh nhờn. . . , lại nói đến, trên chỗ này còn có một giọt máu nhỏ lên đây!" - Gã chỉ vào phía dưới bả vai của người trong tranh, nói, "Nhìn xem, ở sườn vai phải của người đẹp có một điểm đỏ nhỏ nhỏ, bị mực đen thấm nhòe mà che khuất hơn phân nửa, không nhìn kỹ cũng không nhận ra, vết máu nhỏ này liệu có phải là lúc ra tay hung sát sót lại không nhỉ?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Đồng Khanh chợt trắng bệch.

Người trong tranh quả thật là nàng.

Người đẹp trong tranh quả thật là Đồng Uyển, chấm đỏ nhỏ màu máu cũng không phải vô tình nhiễm lên, phía trên ngực gần vai bên phải của nàng quả thật có một nốt ruồi đỏ, rõ ràng cho thấy người vẽ tranh cố ý điểm lên đó.

Trịnh chủ bộ và Lý thái thú liếc thấy thần sắc nàng có chút kỳ lạ, khẳng định là bọn họ đã nhìn qua dáng vẻ hoàn chỉnh nguyên vẹn của bức họa, nói như vậy, tranh này không phải là bị nước mưa ở hiện trường án mạng phá hỏng, mà là vì che giấu thay hung thủ, bị người cố sức hắt nước lên, gia công hủy hoại đi?

Nhưng nếu muốn che giấu cho hung thủ, sao không dứt khoát phá hủy luôn bức họa? Cần gì để lại một bức họa ở hiện trường án mạng? Trừ phi bọn họ muốn giữ lại bức họa để cầu mong tự bảo vệ chính mình?

Hung thủ có thủ pháp gọn gàng linh hoạt, nhưng lại ‘không cẩn thận’ lưu lại một bức họa ở án mạng hiện trường?

Vì sao khi giết người, cố ý lưu lại một bức họa, là để gợi mở điểm khả nghi sao?

Tại sao lại là bức họa của nàng? Là người nào vẽ ra?

Trong chuyện này, điểm đáng ngờ tầng tầng lớp lớp, càng nghĩ càng loạn.

Nàng đau đầu không thôi, khổn nhiều xoa lông mày, bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp của Luru Lăng phân phó nói: "Sao Đồng Tư mã không tự mình đến phủ Ninh vương một chuyến đi?"

Nàng nghe xong, ngược mắt lên nhìn hoàng thượng, nhất thời cảm thấy lạnh run, tâm tình nhất thời nguội lạnh đi một nửa. Hoàng thượng tựa hồ phát giác ánh mắt bi thương của nàng, lập tức chuyển dời ánh mắt tránh đi, quay đầu, sau đó cố ý nói với những người ở xung quanh.

Lúc này, Lý thái thú quay ra căn dặn Trịnh chủ bộ, nói: "Bức họa này là manh mối duy nhất của vụ án mạng, ông cẩn thận cất kỹ bức vẽ, nếu Đồng đại nhân có nghi ngờ khác, ngày mai vẫn nên để khoai mã đưa lên triều đình, nghe theo chuyên gia đến phán đọc đi!"

"Vâng!" - Trịnh chủ bộ cung kính tiến lên, cẩn thận cuộn bức họa lại.

*

Đêm đó, Trịnh chủ bộ thất cổ tự sát ở trong phòng, phòng bị khóa trái, góc phòng đặt một chậu tro đã đốt lửa qua, bức tranh mà hung thủ bỏ sót lại cùng với mấy quyển công văn trong phủ nha được phân công cho ông ta, nghiêm nhiên trở thành một nhúm than đen.

Theo khám nghiệm tử thi kiểm nghiệm không có bất cứ vết ngoại thương nào, trên cổ trừ bỏ cái mảnh vải treo cổ kia, cũng không có thêm vết dây nào, hơn nữa phòng khóa trái, khả năng tự sát có tỉ lệ cực cao.

Lý thái thú cẩn thận khám nghiệm qua thi thể, chậm rãi mở miệng nói: "Trịnh chủ bộ có bệnh quần thân lâu ngày, hơn nữa gần đây bận rộn chính vụ, áp lực quá lớn, nghe nói tối hôm qua lại ho ra một chén máu, e rằng là nhất thời nổi lên tâm trạng yếm thế (bi quan chán đời), lại chán ghét công vụ nặng nề, vì thế đem công văn gần đây do bản quan phân công cho ông ta đốt hết sạch, rồi sau đó thất cổ tự sát!"

Đối với phán đoán của Lý thái thú, Luru Lăng có phần cho là không đúng, bèn nói: "Lại vừa khéo như vậy, trước khi Đồng đại nhân tra án ông ta liền tự sát ư? Việc này chẳng lẽ không có gì điểm đáng ngờ sao? Liệu có ẩn tình khác hay không?"

"Trịnh chủ bộ ở trong phòng bị khóa trái, trên cổ lại không có vết dây khác, quả thật là bản thân tự thất cổ không sai đi, bản quan phỏng đoán duyên cớ là do bệnh lâu năm quần thân, Trịnh chủ bộ phải chịu chứng bệnh lao nhiều năm, gần đây bệnh tình có hiện tượng tăng lên, bởi vậy đột nhiên oán giận công vụ nặng nề, việc này mọi người ở trong phủ nha Thường Châu đều biết mà!" - Nói xong, quay đầu tìm hỏi một gã đàn ông mặc quần áo đầu lĩnh của nha sai ở bên cạnh: "Nguyên Phương! Lấy kinh nghiệm phá án nhiều năm của ngươi, ngươi nói đi?"

Vị bộ đầu tên gọi là Nguyên Phương nghiêm mặt, lập tức tiến lên chấp lễ nói: "Khởi bẩm đại nhân, căn cứ kinh nghiệm phá án nhiều năm của ty chức, nguyên nhân Trịnh chủ bộ tự sát đúng là có động cơ này, động cơ tự sát của Trịnh chủ bộ đó là, bởi vì. . . Ông ta không muốn sống nữa chẳng?!"

Luru Lăng nghe xong, sắc mặt nhất thời trở nên khó chịu.

Đây là đang nói phét lác cái gì thế? Phủ nha Thường Châu rõ ràng là đang đánh một trận hàm hồ.

Việc này thế nào cũng phải để Đại tư mã ra mặt, phải bảo vị đại quan triều đình này của hần đến hạ nghiêm lệnh tra rõ mới được, tuyệt không thể để phủ nha lấy cớ tự sát mà qua loa kết án.

Luru Lăng nhăn nhó nín con giận, mặt tối sầm, chất vấn Đồng Khanh, nói: "Đồng Đại tư mã, người cho rằng như thế nào? Đừng bảo là Trịnh chủ bộ ‘chịu đựng bức bách’ mới có thể tự sát nhé?"

"Bản quan chắc chắn động cơ tự sát của Trịnh chủ bộ, đó là. . ." - Đồng Khanh ngược mắt đối diện với hai tròng mắt của hoàng thượng, ánh mắt hiện lên một chút quật cường, cao giọng nói: "Động cơ Trịnh chủ bộ tự sát đúng là bởi vì. . . Ông ta muốn chết!"

"Làm càn!" - Luru Lăng nặng nề cầm sổ sách đập lên trên bàn, cả giận nói: "Đồng Khanh, người thật to gan!"

Nhìn thấy hoàng thượng nổi giận, Tiểu An Tử lập tức tiến lên, ghé vào lỗ tai hần nhắc nhở: "Công tử chó tức giận, đừng quên Đồng đại nhân là Đại tư mã, đại thần triều đình, còn Người chính là một kẻ lang thang không sự nghiệp, Người không thể phát giận với ngài!"

Lưu Lăng trừng mắt liếc nhìn Đồng Khanh một cái, nặng nề "Hừ" một tiếng, đi thật nhanh ra ngoài.

Tiểu An Tử lập tức đuổi theo, ở bên cạnh khuyên nhủ: "Công tử bớt giận ạ, cũng đừng tức giận hại thân thể ạ!"

*

Phủ Ninh vương tọa lạc ở trong thành Cô Tô (*), bốn phía có sông đào bảo vệ thành vây chung quanh thành cổ phồn vinh. Bên trong thành, đường phố vô cùng náo nhiệt, các thương lữ đi lại tấp nập, tứ lâu tiệm trà san sát như rừng, xa xa có thể nhìn thấy kiến trúc rộng lớn huy hoàng của phủ Ninh vương, kiểu kiến trúc của hoàng cung, kết cấu đại khí, so với hoàng cung mà thiên tử hiện đang ở thì quy mô nhỏ một chút, ngôi thấp hơn một ít.

(*) thành Cô Tô là tên gọi cũ của khu thành cổ Tô Châu thuộc tỉnh Giang Tô ngày nay của Trung Quốc. Đây là địa điểm trứ danh với nhiều hoa viên có phong cảnh đẹp đặc sắc theo kiến trúc đình viện, sông nước cầu kiều của Trung Quốc.

Dinh thự của vương - hầu, nếu được xây cao hơn một mảnh ngói so với hoàng cung của thiên tử, thì đó là tội chết mất đầu, tất nhiên là phủ Ninh vương có quy mô không thể so với hoàng cung, nhưng từng viên gạch từng viên ngói lại cực kì sang trọng, xà nhà đều là gỗ xoan khác tranh, nhìn ra được sự giàu có sung túc và xa hoa của Ninh Vương.

Đến phủ Ninh vương, đoàn người lấy danh nghĩa của Lưu Thiên Quân, là họ hàng xa của Lưu thị tới bái phỏng, đưa lên bái thiếp để quản gia thông truyền.

Rất nhanh liền được quản gia lấy đại lễ nghênh vào trong đại sảnh, sau đó có vài người tỷ nữ đi đến, ân cần dâng trà và điểm tâm, không lâu sau, lại có một gã lễ quan đi tới, rất cung kính hỏi tổ tông ông cha của Lưu Lăng, điều tra tổ phả, rồi mới tiếp tục quyết định nên tiếp đãi dựa vào loại lễ tiết nào.

Xem ra, bên trong phủ Ninh vương, lễ nghi quy củ tương đối nghiêm cẩn. Hoàng thượng ví như không chứng tỏ thân phận, chỉ sợ ngay cả mặt Ninh vương cũng không dễ dàng thấy, còn như nếu biểu lộ thân phận, trong chốc lát, toàn bộ trên dưới của phủ Ninh Vương sẽ biết được hoàng thượng giá lâm, rồi sau đó rất nhanh, các châu huyện sẽ biết được hoàng thượng cải trang đang chờ ở phủ Ninh vương rồi.

Tạm thời không nên để bại lộ thân phận của hoàng thượng, Đồng Khanh quyết định sửa lại lấy thân phận Đại tư mã để cầu kiến, nàng chấp tay, nói: "Xin thông truyền rằng: Đại tư mã Đồng Khanh cầu kiến Ninh vương!"

Lễ quan cung kính nói: "Xin đại nhân chờ một chút, cho phép hạ thân đi hồi bẩm Thái phó!"

Là hồi bẩm Thái phó, mà không phải là Ninh vương.

Đúng là Ninh vương không dễ dàng gặp người, nói tóm lại bằng hiệu giá trị của y so với thiên hoàng ông đây còn muốn to hơn.

Phủ Ninh vương này vậy mà ngay cả Đại tư mã trọng thần triều đình cũng không dễ vào mắt rồi.

Lưu Lăng có chút không kiên nhẫn được, đưa ra cây quạt đang cầm trong tay, nói: "Đây, đem chuỗi quạt này cầm cho Lưu Ký xem, bảo anh ta mau mau ra gặp khách đi!"

"Vâng!" - Lễ quan không dám đắc tội với khách tới, cung kính nhận lấy quạt giấy liền vội vàng rời khỏi đại sảnh.

Cố Tử Khâm nâng cốc trà, nhàn nhã uống một ngụm trà, cười nói: "Lưu công tử, chẳng lẽ chuỗi quạt giấy này của huynh không phải là vật tầm thường, đủ để mời Ninh vương mau chóng đi ra sao?"

Tiểu An Tử đang vì Ninh vương ngạo mạn để cho hoàng thượng chờ lâu mà căm tức, gả "Xì" một tiếng, nói: "Dám để cho công tử nhà ta chờ lâu à? Dựa vào y là ai vậy? Không gạt người, cái đầu trên quạt giấy công tử nhà ta cũng có thể khiến Ninh Vương mau chóng bắn ra ngoài, xem y còn có thể trốn bao lâu!"

"Lắm mồm!" - Lưu Lăng trách mắng.

Tiểu An Tử tức giận nói: "Ninh vương ngạo mạn như thế, hoàn toàn không đem 'công tử' để vào mắt thì thôi không tính, nhưng Đồng Tư mã là trọng thần của hoàng thượng đó, y vậy mà ngay cả đề ý cũng không thèm, trong mắt y còn có đương kim thánh thượng sao? Y dám đại bất kính như thế, Tiểu An Tử hận không thể thỏa mã tổ tông mười tám đời của y một trăm lần. . ."

"Làm càn!" - Lưu Lăng trừng mắt với gã, tức giận nói: "Người nói muốn mắng tổ tông mười tám đời của ai hả?"

Tiểu An Tử lại phát hiện ra bản thân phạm vào sai lầm cơ bản rồi.

Hoàng thượng và Ninh vương là anh em họ, trừ bỏ có người cha khác nhau, thế hệ tổ phụ là hoàn toàn giống nhau, mắng tổ tông mười tám đời của Ninh Vương, tương đương mắng tổ tông mười tám đời của hoàng thượng.

Tiểu An Tử lập tức sửa lời: "Nên mắng chính là tổ tông đời trước của y, cùng với đời này của chính bản thân y, còn cả đời sau nữa, còn mười bảy đời đại

tổ tông khác vẫn xin bọn họ tiếp tục mỉm cười dưới cửu tuyền, cười càng vui vẻ càng tốt . . ."

Đồng Khanh lườm gãi một cái, nói: "Không quy không củ, người vẫn nên yên lặng một chút đi!"

Lúc này, một gã trung niên, mặc trường bào dệt tơ tằm màu đen, ánh mắt sắc bén, đường nét trên mặt cương nghị, cùng với lễ quan, thần sắc vội vàng đi đến, đi theo phía sau bọn họ là một người phụ nữ trung niên, tóc cài trâm phượng, mặc phượng bào hoa lệ.

Cố Từ Khâm lần đầu nhìn thấy quan còn to hơn so với Đồng Khanh, hơn nữa còn là hoàng thất quý trụ, lập tức tiến về phía trước một bước, đang định quỳ lạy, lại bị Đồng Khanh nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Xung Đột [2]

Nàng hạ giọng nói nhỏ: "Người đi đến không phải là Ninh vương. Ninh vương mới hai mươi một tuổi, không lớn tuổi như vậy, xác định ông ta là Thái phó của Ninh phủ thôi!"

Người đàn ông trung niên bước đến trước mặt Lưu Lăng, tự mình trao trả quạt giấy, cung kính chấp tay hành lễ, lời đầu tiên là tự báo húy danh: "Tại hạ Tô Mộc, là Thái phó của phủ Ninh Quốc, chuỗi quạt giấy này là vật ngự dụng, xin hỏi công tử từ đâu mà có?"

Người phụ nữ trung niên phía sau ông ta liếc mắt một cái liền nhận ra Lưu Lăng đến đây, sắc mặt của bà ta chợt thay đổi, lập tức tiến lên chậm rãi quỳ lạy, Lưu Lăng nhanh chóng đứng lên, nâng bà ta dậy, giương lên vẻ tươi cười, nói: "Đã thật lâu không gặp, gần đây thân mình Thái phu nhân có mạnh khỏe không?"

Hao phí công phu như vậy, Thái phu nhân biết là hoàng đế cố ý hết sức ẩn giấu thân phận mà đến, nên không hành đại lễ, chỉ cung kính nói: "Thân già này không có việc gì, chẳng qua thỉnh thoảng lên con đau đầu mà thôi, vì thế đã lâu không vào Kinh, mong công tử thứ lỗi!"

Lưu Lăng cười nói: "Cháu rời Kinh du ngoạn, nghe nói phong cảnh Cô Tô tươi đẹp, cho nên không mời mà tự đến, chỉ là. . . Vì sao không thấy anh họ đâu?"

Thái phu nhân rất nhanh cùng Thái Phó liếc nhau, ánh mắt hai người giao nhau, thần sắc kỳ lạ, trong thời gian ngắn ngửi lại nhanh chóng chuyển dời ánh mắt về, sau đó bình tĩnh ung dung tiếp tục nói: "Công tử tới không khéo, phượng Nam đã nhiều ngày bị lũ lụt, nghe nói tình hình tai nạn nghiêm trọng, sáng sớm hôm kia Ninh vương đã lập tức vội vàng vàng đi đến cứu tế, nếu công tử muốn gặp, xin để cho thân già này lập tức phái người đi triệu hồi con trai!"

"Xem ra cháu tới thật sự là không khéo rồi!" - Lưu Lăng cười nói: "Thái phu nhân đừng vội, cháu chỉ đến Giang Nam du ngoạn, trên đường đi ngang qua Cô Tô, đang phiền não không có nơi tốt để đi, đột nhiên nhớ tới phủ Ninh vương, nhất thời tâm huyết dâng trào, nghĩ muốn vào phủ quấy rầy mấy ngày, xin hỏi có thuận tiện hay không?"

Thái phu nhân thấy hoàng thượng đột nhiên tới chơi, lại còn dự tính vào ở phủ Ninh vương, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn không đổi thanh sắc, ngược lại cười dịu dàng nói: "Công tử khách khí rồi, đợi thân già này an bài thích đáng là được!"

Nói xong, quay đầu ra ngoài gọi tổng quản gia, căn dặn tỉ mỉ một hồi, bèn dẫn đoàn người tới ở lại trong hậu viện.

*

Tổng quản của Ninh phủ dẫn mọi người đi trên con đường nhỏ, giới thiệu từng cảnh vật chung quanh.

Xuyên qua hành lang uốn lượn rất dài, chỉ thấy trong hoa viên phía sau của phủ Ninh vương đình các đài tạ, cầu kiều nước chảy, xuyên qua vũ đài dựng trên hồ, bên cạnh đài là kỳ hoa dị thảo, phóng mắt nhìn đi, khuôn viên của vương phủ cực kỳ rộng lớn, khắp nơi là núi giả nước chảy đặc sắc, cảnh sắc tuyệt hảo, đẹp không sao tả xiết, bọn họ được bố trí vào ở sương phòng trong Hạnh Hoa Lâm, mé phía tây của hoa viên.

Suốt dọc đường đi, tổng quản rất là nịnh bợ, thái độ của ông ta nhiệt tình thân thiện, trên mặt trước sau luôn treo lên nụ cười: "Vườn này luôn chỉ để chiêu đãi khách quý, ngoại trừ Thái phu nhân và Ninh vương, hầu như ít có người tiến vào, hoa viên của phủ Ninh vương không chỉ có cảnh sắc trang nhã thanh tao tuyệt đẹp, nhất là ở vườn phía bắc còn có một hồ suối nước nóng. Nước trong suối nước nóng ôn hòa, sau khi tắm xuống, các công tử có thể đến đó rửa mặt chải đầu, ngâm tắm. Khi Ninh vương ở suối nước nóng, thường xuyên nói đây là chuyện vui lớn trong đời người ạ!"

Lưu Lăng với vẻ mặt nhàn nhã, nhẹ lay động chiếc quạt, cười nói: "Ước chừng khi nào thì Ninh vương trở về?"

Tổng quản nói: "Ninh vương thường xuyên không ở tại quý phủ, lần này đi phương nam cứu tế, ước chừng phải đến mười ngày mới trở về được!"

Ông ta đưa mọi người đến sương phòng, cúi người lom khom, nói: "Tiểu nhân còn có việc phải đi gấp, nếu như các vị công tử có chuyện dặn dò, cứ việc

phái người đến thông tri cho tiểu nhân là được!"

"Đi xuống đi!"- Lư Lãng phát phát tay, nói.

Tổng quản "Vâng!" một tiếng rồi lui ra. Lư Lãng thấy kỳ hoa dị thảo trong hoa viên của vương phủ thật nhiều, nhất thời cao hứng, đang muốn để cho Như Họa cùng mình đi dạo, lúc này lại nhìn thấy thần sắc của Đồng Khanh âm trầm u ám, nàng chậm rãi nói: "Tại hạ mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi trước, xin công tử thoải mái đi!"

Lư Lãng không kịp phản ứng, nàng đã quay đầu căn dặn Như Họa: "Như Họa! Đi vào thay quần áo cho bản công tử đi!"

Như Họa không dám làm trái ngay trước mặt, đành phải tình ý triển miến liếc mắt một cái với Lư Lãng, ngượng ngùng mà đi theo phía sau Đồng Khanh, cứ một bước quay đầu, cứ một bước lưu tình, đắm đuối đưa tình nhìn lại Lư Lãng, rồi sau đó tiến vào trong sương phòng.

Lư Lãng ngờ ngác một lát, lúc này Cố Tử Khâm lại cười nói: "Xe ngựa mệt nhọc, tại hạ cũng muốn về phòng đi nghỉ ngơi trước một lát, Lư công tử, xin mời!"

Nói xong, cũng đi vào phòng của chính mình.

Tiểu An Từ thấy mọi người rời đi, gã lập tức đến sát trước mặt chủ tử, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, lần này Người thật sự làm Đồng đại nhân thương tâm rồi!"

Sắc mặt của Lư Lãng tối lại, nói: "Ngay cả người cũng nhìn ra hả?"

Tiểu An Từ gật đầu nói: "Chúng ta lần này đi chơi đến phủ Ninh vương, để ý thái quá, có khả năng Đồng đại nhân đã đoán được sơ lược một hai phần rồi, phát hiện ra Người có việc gạt nằng, không tín nhiệm nằng, lúc này hờn giận dâng lên, hiện tại đang ngang bướng, chẳng những bày ra sắc mặt cho người nhìn, ngay cả Như Họa cũng không để cho ngài nữa rồi!"

Lư Lãng then quá thành giận, nói: "Trẫm là hoàng đế, muốn thị nữ cùng đi dạo vườn, vậy mà phải nhìn đến sắc mặt của Đại tư mã! Tên kia tóm lại là càng lúc càng vô pháp vô thiên, dám bắt nạt với trẫm, hẳn thực sự có gan thì thả ngựa lại cắn trẫm đi!"

Tiểu An Từ nghe xong, gãi gãi đầu, thấp giọng lầm bầm: "Nghiêm túc mà nói, hẳn là Đồng đại nhân không thích cắn, nàng thích dùng đá. Nàng đá hoàng thượng vào trong ao, tỉ lệ xa cao hơn so với nhào tới cắn hoàng thượng. Nhị tổng quản đã từng nói qua, có một lần hoàng thượng rơi vào hồ sen, người bị tình nghi lớn nhất đó là Đồng . . ."

Lư Lãng vỗ quạt, cả giận nói: "Đồ khôn! Chẳng lẽ người nghe không hiểu sao? Trẫm là đang buông lời hăm dọa! Hẳn thực có can đảm động vào trẫm ư?"

"Đồng đại nhân đương nhiên là không dám đụng vào một sợi lông của hoàng thượng, nàng sao có thể không biết nặng nhẹ, nò tài chính là tùy tiện nói . . ."
- Tiểu An Từ bị trách mắng, vội vàng giải thích nói: "Hoàng thượng, ngài ở lâu trong cung đình có điều không biết, lời hăm dọa không nên tùy tiện buông ra, phải phân theo mức độ cấp bậc, tàn ác vô nhân đạo nhất, khiến cho người ta giận sôi, ngoan độc trong các loại ngoan độc, đó là hăm dọa ‘ông đây cường dâm cha mẹ cùng tổ tông mười tám đời của XX’, ngay cả tổ tông của đối phương cũng muốn cường dâm, đơn giản cái này chính là tàn nhẫn vô cùng, không hề có nhân tính, cho nên là độc ác nhất trong những lời nói hăm dọa; hăm dọa cấp thứ nhất đó là ‘ông mày giết sạch cả nhà của XX, kiếm phóng hỏa đốt phòng ở, ngay cả chó cũng không buông tha’, thậm chí cả súc sinh cũng không buông tha. . . , những lời này thật đúng con mẹ nó ngoan độc mà, tâm của bọn họ há chỉ ác độc thôi đâu. Nói ngắn lại, cái gọi là hăm dọa đều là tàn nhẫn đối với người khác kia, hoàng thượng, cái câu ‘phóng ngựa nhào tới cắn’ đó của Người tuyệt đối không giống như lời hăm dọa đâu? Ngược lại giống như đang cổ vũ đối phương công kích, Người chỉ có hung ác đến chính bản thân thôi. . ."

Hoàng thượng buông lời hăm dọa, vậy mà chỉ tàn độc đến bản thân.

"Ít dong dài đi! Phét lác liên thiên! Trẫm chính là thích tự làm khổ, thích tự hành hạ bản thân đó!" - Lư Lãng cả giận nói: "Tiểu An Từ chuẩn bị rượu ngon đến đây, tự trẫm đi dạo vườn!"

Tiểu An Từ nghe thấy chủ tử dự tính uống rượu, lập tức khuyên nhủ: "Hoàng thượng, sắc trời còn sớm, uống rượu hại thân, không bằng nô tì đi tìm tổng quản làm chút tổ yến mang đến cho Người nhuận nhuận họng nhé?"

"Trẫm không muốn uống!"- Lư Lãng khoát tay nói: "Thôi! Thôi! Vậy người đi dạo cùng trẫm đi!"

"Dạ!" - Tiểu An Từ đáp lời, ánh mắt đảo vòng một hồi, lại chớp chớp mi nháy mắt, cười nói hi hi: "Hoàng thượng vẫn nên dừng tức giận với Đồng đại nhân đi, Tiểu An Từ lại cho rằng bộ dáng phát giận của Đồng đại nhân rất đáng sợ, so với vẻ giả hoạt gian trá lúc bình thường khiến người ta an tâm hơn. Nói đi nói lại, Tiểu An Từ cũng đã lâu không nhìn thấy tính cách thật của nàng rồi!"

"Dừng nữa nhắc tới tên kia nữa, trẫm phiền lòng!"

"Dạ, vâng!"

Lư Lãng buồn bực, sự cao hứng giảm mạnh, chỉ tùy ý đi dạo hoa viên một lát, liền hậm hực hờn dỗi trở lại trong sương phòng, ru rú rúc ở trên giường nhỏ êm đềm sách. Vừa mới vào đêm, một mình Như Họa đi tới, bước vào cửa, vén áo thi lễ với hắn, cười duyên đáng biết bao, nói: "Lúc trước nghe tổng quản nói trong vườn có một suối nước nóng, hiện đã vào đêm, thời tiết chuyển mát, công tử căn dặn để Như Họa đến hầu hạ công tử tắm rửa!"

Tiểu An Tử thấy công việc của mình bị đoạt mất, lập tức tiến lên trách mắng nói: "Làm càn! Thân mình của công tử nhà ta tôn quý, đâu có thể tùy tiện cho người đụng chạm?"

Lưu Lăng ngay cả đầu cũng không nâng lên, lật một trang sách đang cầm trong tay, hững hờ thờ ơ mà nói: "Là Đồng Khanh để cho nàng đến hầu hạ bản công tử tắm rửa sao?"

Như Họa mặt đỏ đỏ lên, cúi đầu nói: "Công tử nói, Lưu công tử cũng nên tắm rửa, vì vậy phải Như Họa đi đến hầu hạ!"

"Hả?" - Hần buông xuống quyền sách trong tay, quay đầu nhìn chằm chằm Như Họa, ánh mắt bí ẩn kín bưng, làm người ta khó có thể đoán ra, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Nếu bản công tử muốn giữ nàng thì tắm, vậy Đồng Khanh nói thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Xung Đột [3]

"Hả?" - Hần buông quyền sách trong tay xuống, quay đầu nhìn chằm chằm Như Họa, ánh mắt bí ẩn kín đáo, làm người ta khó có thể đoán ra, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Nếu bản công tử muốn giữ nàng thì tắm, vậy Đồng Khanh nói thế nào?"

Như Họa xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, nhìn chiếc giày thêu trên chân. Lưu Lăng lập tức hiểu được, hần nhanh chóng từ trên giường êm đứng dậy, trầm giọng nói: "Không được phép đi cùng!"

*

Đồng Khanh ở trong sương phòng lấy bút vẽ tranh, nhưng tâm tư lại phập phồng không yên, nghĩ tới làm quan trăm sự gian nan, quan trường hiểm ác đã không nói, hiện thời hoàng thượng lại nghi kỵ nàng. . . Nghĩ đến đây, không khỏi khẽ thở dài một hơi, đang muốn đặt bút xuống, lúc này đã thấy hoàng thượng đột nhiên nổi giận đùng đùng đá văng cửa lớn, bước tiến vào.

Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ ngút trời.

Nàng có chút sững sốt, rồi lập tức buông bút, đang muốn tiến lên nghênh giá, chỉ một thoáng, Lưu Lăng đã bước nhanh đi lên, chỉ thấy thần sắc hần tức giận, ánh mắt bốc hỏa, trạng thái nổi giận tựa hồ như đang tính toán động thủ hung dọa đánh nàng một trận, nàng vừa sợ vừa hoảng, cũng không hành lễ nữa, sợ tới mức liên tiếp rút lui vài bước.

Không có một quyền vung tới như suy đoán, ngược lại, khi tiến đến gần, Lưu Lăng dùng sức nắm eo của nàng, ngay sau đó vung ống tay áo, bút chường thi họa trên bàn, trong khoảnh khắc đều bị hần quét rơi, trong khi chưa kịp phản ứng, nàng đã bị hần đặt ở trên bàn, ngay sau đó toàn bộ cơ thể phái nam của hần đè ép xuống. . .

Hần cúi người, chiếm lấy cánh môi mềm mại của nàng, hơi thở nam tính nhất thời như 'úp trời lật đất' cuốn đến, bàn tay hần ở phía sau thông thả thăm dò vào trong vạt áo của nàng, ở bên trong vuốt ve dao động, bàn tay vài năm qua nỗ lực luyện võ mọc lên những nốt chai sần, nhẹ nhàng sờ trớn da thịt sau lưng của nàng, một luồng ấm áp truyền đến, dục vọng sôi trào không tên bị khuấy lên.

Đồng Khanh vừa sợ vừa e ngại, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại. Nàng dùng sức giãy dụa, lại phát hiện ra chỉ tốn công vô ích, chẳng biết từ khi nào, người bạn thừa nhỏ ba năm trước còn cao bằng nàng, đã cao hơn nàng một cái đầu, không chỉ có vai trở nên to lớn hơn, ngay cả khí lực cũng lớn hơn gấp bội. Nàng đột nhiên ý thức được, Lưu Lăng đã không còn là cậu thiếu niên nhỏ bé suy nhược ba năm trước, hần chỉ dùng một cánh tay phải đã đủ để chế trụ hai tay của nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

Hần đã là đàn ông rồi!

Nàng không có sức kháng cự lại đàn ông.

Nàng không giãy dụa vô ích nữa, tùy ý để hần khấn thiết hôn nàng, lại phát hiện, thân dưới đã bị một vật cứng cứng dán sát. . .

Có phải là ngọc quyết đeo trên người phái nam không nhỉ? Nàng uốn éo người theo bản năng, xô dịch thân mình một chút, tính toán tránh đi vật cứng trên người hần, hần đang chân chân thực thực áp ở trên người nàng, nàng lại nhích tới nhích lui giống như con cá chạch, cử động này hoàn toàn phản tác dụng, thay vào đó làm cho thân thể của nàng không ngừng ma sát vật cứng kia, phụt chốc, thân mình Lưu Lăng đột nhiên cứng đờ, rồi sau đó nhanh chóng buông nàng ra.

Nàng từ trên bàn đứng lên, ngơ ngác nhìn hần, vẻ mặt mê mang.

Lại thấy hần đang muôn phần căm tức, trợn mắt trừng nàng.

"Hoàng thượng?"

Hắn dùng sức đá văng cái ghế dựa, phát ra một tiếng động lớn, sau đó trực tiếp ngồi xuống giường nệm.

"Hoàng thượng, Người sao vậy?" - Nàng thấp giọng nói.

"Còn không hiểu hả? Không phải người rất hay tự cho là thông minh sao?" - Hắn trừng mắt với nàng, giọng nói lạnh lùng.

Thông tuệ như nàng!

Đồng Khanh lập tức hiểu ý đi tới, cẩn thận nói: "Là vì chuyện Như Họa?!"

Có khả năng hoàng thượng đã phát hiện ra chuyện nàng an bài Phiên Phiên quyến rũ. Không! Không phải là có khả năng, mà là đã phát hiện ra. Hiện thời nàng lại phái Như Họa đi hầu hạ tắm rửa, hành động lần này tương đương với việc rót thêm dầu vào lửa.

Lưu Lăng giận không nhịn được, hai tròng mắt đều sắp tóe ra lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hết Phiên Phiên rồi đến Như Họa, người đừng tiếp tục tổn công phu nữa, loại chuyện hoan ái này, vừa mới rồi người đã lĩnh giáo được chưa? Việc giường chiếu, nam nhân trời sinh sẽ biết, không cần thiết người phải hao hết tâm lực trên chộc trâm!"

Nói ngắn gọn chính là đang ô nhục hắn.

Hắn trong cơn giận dữ, vì chứng minh bản thân là một người đàn ông, suýt nữa đánh mất lý trí, không nghĩ tới thân dưới của hắn đáng chết lại 'rất cứng rắn' phản bội lại tâm chí của hắn, tự nhiên mau chóng phản ứng đứng dậy, suýt nữa cùng 'tên đó'(1) trở thành yêu đương đồng tính.

(1) Tên đó tức là Đồng Khanh trong suy nghĩ của Lưu Lăng

Hắn nửa tức giận bản thân, nửa tức giận cái tên đầu sỏ gây nên tội kia.

Người này thường xuyên khiến cho hắn tâm tư miên man, hô hấp dồn dập, kim lòng không đậu. . . Hắn thân là minh quân, có thể nào động tình đối với quan lại của chính mình, còn là cái đồ đồng tính giả gái đáng chết?

Vì ngăn chặn tự bản thân có loại tâm tình không bình thường, hắn bèn gắng sức chuyển dời nỗi lòng tới trên người Như Họa, dù sao trên người nàng ta có một mùi hương khiến hắn lưu luyến.

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Thần còn tưởng rằng hoàng thượng thích Như Họa, đáng cho vua là tốt, Đồng Khanh có tội gì ạ?"

"Láo xược!" - Lưu Lăng nổi giận gầm lên một tiếng, nặng nề vỗ lên bàn, lạnh lùng nói: "Trẫm là Thiên tử, há có thể cho phép thần tử như người bốn cột!"

Thiên tử tức giận.

Đồng Khanh nén khí ngưng thần, lập tức tiến lên, vung tay áo, quỳ xuống đất nói: "Thần không dám!"

Từ khi ở phủ nha Thường Châu biết được hoàng thượng xuất hành có mục đích khác, nàng đã có tâm lý không vui, vừa tức lại vừa thương tâm, hoàng thượng vậy mà để phòng nàng.

Nàng nổi lên tính khí ngang bướng, chẳng những lạnh nhạt với hoàng thượng, làm trái lại hắn, còn cố ý thường xuyên giữ Như Họa cách xa hắn, vừa mới đột nhiên nghĩ thông suốt, người ta là quân, nàng là thần, quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử, thiên địa cương thường, tôn ti đã phân, mới là lẽ phải. Nàng nhất thời quên mất, quá xem nặng tình nghĩa từ nhỏ đến lớn, mới có thể đi quá giới hạn như thế, trong lúc hối hận, liền sai Như Họa đi đến hầu hạ.

Việc qua việc lại thì lại cực kỳ giống như nàng đang bốn cột hắn, hoàng thượng sống trong nhung lụa từ nhỏ, có thể nào dễ dàng tha thứ cho loại sự tình này?

Hơn nữa chuyện Phiên Phiên, càng lộ rõ là nàng cố ý.

Nàng nghiêm mặt, vội vàng giải thích nói: "Thần tuyệt đối không cố ý lợi dụng Như Họa đến đánh vào ham muốn của hoàng thượng!"

Lưu Lăng hừ lạnh một tiếng nói: "Không phải là như môi? Đầu tiên là không để cho nàng ta tiếp cận trẫm, làm cho trẫm thối trong lòng, như mấy ngày, hôm nay lại ân cần sai nàng ấy đi đến hầu hạ, người còn dám nói không là trêu chọc sao? Chẳng lẽ đây không phải là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt sao? Người là muốn làm cho lòng của trẫm ngứa ngáy khó nhịn, thừa dịp thu Như Họa hả? Người cho trẫm là đồ nam nhân ý chí bạc nhược, mặc cho người bốn cột sao? Đồng Khanh à, người rốt cuộc đặt trâm ở đâu hả? Trong mắt Đồng Đại tư mã người còn coi trâm là hoàng đế không?"

Đồng Khanh nghiêm túc nói: "Thần tuyệt đối không cố ý đùa bốn hoàng thượng!"

Lưu Lăng hiển nhiên một chữ cũng không tin.

Sự thật thoát nhìn là như thế, biện giải đã vô dụng, càng giải thích nhiều, càng chỉ lộ ra vẻ nàng giáo hoạt, cãi chày cãi cối. Đồng Khanh vội về mặt nặng nề, nói: "Thần xác thực không có ý này, Đồng Khanh không thẹn với lương tâm, tin hay không là ở hoàng thượng!"

Lưu Lãng nhìn chằm chằm nàng bằng đôi mắt sắc bén, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng, thật lâu sau, hần lạnh lùng nói: "Đồng Khanh à Đồng Khanh, có biết người thường xuyên thông minh quá bị thông minh hại không? Người cho là trầm không nhìn ra được, người tự thị có giao tình với trầm, nên thường xuyên coi trầm như đứa bé để tự ý đùa bỡn hả?"

Một câu chính giữa trọng tâm, toàn thân Đồng Khanh đột nhiên rùng mình.

Giờ phút này, nàng rốt cục hiểu được, bản thân rốt cuộc sai ở chỗ nào. Nàng từ đầu đến cuối đều xem nhẹ rồi, hoàng thượng đã là đàn ông, không còn là người thiếu niên trước kia cùng nhau lớn lên với nàng...

Hần quả thật đã trưởng thành, từng bước bước về phía con đường đế vương anh minh vĩ lược.

Hần đã là vua của nàng, mà nàng chỉ có thể là thần của hắn.

Hắn đã không còn là người thiếu niên thanh mai trúc mã đó, mà nàng cũng không còn là danh môn khuê tú Đồng Uyển nữa rồi.

Quá khứ đã đi qua, vĩnh viễn cũng không quay trở lại!

Đồng Khanh cúi đầu, dập đầu xuống, tựa đầu ở trên nền gạch đá xanh(2), trầm giọng nói: "Thần có tội, thần tội đáng chết vạn lần!"

(2) Gạch đá xanh: là loại gạch làm bằng đá xanh (bluestone) có màu xám, xám đen, thường được nhà giàu có quyền quý dùng trong các công trình kiến trúc lớn để: lát sàn nhà, ốp tường,... Dưới đây là hình ảnh một nền gạch đá xanh thường thấy trong các công trình cổ của Trung Quốc và Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bắt Gặp Thân Thể Nữ Giới Của Ái Khanh [1]

Lưu Lãng liếc nàng một cái, nói ra bằng giọng điệu lạnh lùng: "Thành thật nói cho người hay, trầm thừa nhận trầm có chút động tâm đối với Như Hòa, không biết là duyên cớ gì, động tâm thì có động tâm, nhưng mà con gái trên đời nhiều vô cùng, nếu như trầm nhìn trúng cái mũi của cô gái này, ánh mắt của cô gái kia, thậm chí là cái miệng của một nữ nhân khác, chẳng lẽ phải nhất nhất thu các nàng vào trong hậu cung sao? Coi trọng là một chuyện, nạp không nhét vào hậu cung lại là chuyện khác cần cân nhắc, trầm cũng không phải là dâm quân!"

Nhớ tới hành vi của bản thân sau khi xuất cung, hoàng thượng đại khái sớm đã thu vào trong mắt, chỉ là hần nhẫn nại không phát tác. . . Đồng Khanh chậm rãi dập đầu xuống, nói: "Hoàng thượng kiểm chế bản thân rất nghiêm, quả thật là minh quân, thần kính sợ!"

"Vua là vua, thần là thần, nếu người không có tư tâm, có thể đem hết lòng trung thành đối với trầm cùng triều đình, trầm có mắt có thể phân được trung gian, ắt sẽ có thánh quyết. Trầm hi vọng Đồng Tư mã vẫn là ái khanh của trầm, đừng giờ trở đối với trầm nữa!" - Nói xong, Lưu Lãng phát tay áo bỏ đi.

Thánh giá rời xa, lúc này Đồng Khanh đang chảy từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh trên trán, mới có thể từ trên mặt đất đứng lên, phẩy vớ ống tay áo, ngay sau đó lại thở dài một hơi. Chính cái gọi là làm bạn với vua quả thực như chơi với hổ, nàng nhất thời không suy tính tốt, chọc cho hoàng thượng tức giận, việc này tuyệt đối không thể tái phạm, về sau vẫn nên phải cảnh giác e dè thôi, lúc này đột nhiên lại nhớ tới Vệ Sùng Văn, gã hứa hẹn sẽ thay nàng gánh vác sự hưng suy của dòng họ Đông, thời điểm mỗi khi nàng yếu đuối, đều nhớ tới người con trai dịu dàng ấy, nhớ tới người con trai toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng ấy. . . , có lẽ, ba năm làm nam nhân, ở sâu trong nội tâm, nàng vẫn có phần ý muốn ý lại của tâm tư nữ giới chăng?

*

Mấy ngày ngây ngốc ở phủ Ninh vương, trừ bỏ hàng ngày phụng bồi Hoàng thượng, Thái phụ nhân và Thái phó ân cần đi lại, âm thầm điều tra, cuộc sống đều yên bình, không sóng không gió, nhưng Đồng Khanh có tâm sự nặng nề, lại thường xuyên thức trắng đêm không ngủ. Ngày hôm đó, thật vất vả mới mơ mơ màng màng ngủ, sáng sớm lại bị tiếng cười ha ha của con gái trong vườn đánh thức.

Thanh âm tựa hồ có chút quen thuộc, nàng lập tức từ trên giường đứng lên, rửa mặt chải đầu đơn giản một hồi rồi ra cửa, lần theo tiếng cười vui mà đi.

Trong hoa viên của phủ Ninh vương, trăm hoa đua nở, đỏ, vàng, trắng, hồng phấn, các đóa hoa đua sắc khoe màu, liễu xanh buông rủ ven cầu kiều, trên cành chim chích hót xuân, đàn bướm nhẹ nhàng múa lượn trong bụi hoa, hai cô gái đáng yêu thướt tha ở trong hoa viên cầm quạt lụa bận rộn bắt bướm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười giòn tan vui vẻ.

Các cô gái trong hoa viên trang phục hoa lệ, đầu cài trâm hoa ngọc, váy tơ là, vừa trông thấy liền biết xuất thân không phải tầm thường.

Đồng Khanh ho nhẹ vài tiếng, trong vườn tiếng cười im bặt, các cô gái xoay người lại, khoảnh khắc khi ánh mắt bắt gặp lẫn nhau, dưới đáy mắt của một cô gái trong đám đó nhanh chóng lướt qua một tia địch ý.

Đồng Khanh sững sờ một lát, rồi mới hồi lại thần trí, ấp úng nói: "Đậu Nguyên Nguyên, cô tới nơi này làm cái gì?"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng lườm nàng một cái, cố ý không đáp lại lời của nàng, xoay người ngồi xuống cái ghế đá rộng lớn, bày ra tư thế của một hoàng hậu tương lai.

Cô gái đang cùng đùa nghịch liền kéo ống áo của nàng ta, lấy chiếc quạt lụa che nửa mặt, nhẹ nhàng đưa tay chỉ vào Đồng Khanh, hỏi: "Chị, vị công tử kia là nhân sĩ phương nào vậy?"

Nàng ấy mặc váy là xanh biếc, trước ngực đeo một chiếc khóa vàng, trên đầu vẫn búi tóc đang cực kì thịnh hành, làn da trắng mịn, mắt phượng mày ngài,

Mặt trái xoan, là một người đẹp vô cùng thanh tú.

Đồng Khanh lập tức nhanh tiến lên vái chào, tự giới thiệu nói: "Tại hạ là Đồng Khanh, chức quan Đại tư mã."

Sắc mặt của người đẹp này trong nháy mắt ửng đỏ, hạ quạt lụa xuống, vén áo thi lễ thấp giọng nói: "Ta là Tào Mộng Bình."

Đồng Khanh hỏi: "Xin hỏi Tào tiểu thư là người phương nào?"

Tào Mộng Bình thấy Đồng Tư mã trẻ tuổi đẹp đẽ lại ở hàng quan ngũ tam công, thật là thanh niên tài俊, không khỏi đỏ bừng mặt, nói thật nhỏ: "Đòi gia phụ (1) của ta làm Chức tào (2) ở Giang Ninh!"

(1) Gia phụ là cha, là cách gọi kính trọng, còn từ "cha" là cách gọi thân mật, dân dã trong phép xưng hô cổ đại.

(2) Chức tào: là quan trông coi dệt may.

"A, hóa ra là em gái của Tào Chức tào!"

Chức tào mặc dù lệ thuộc hộ bộ, nhưng lại là quan viên bên ngoài, nàng và Tào Chức tào cũng không quen biết, quan Chức tào này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có khả năng ngay cả Hoàng thượng cũng chưa gặp qua vài lần đi?

Sắp đến ngày đại hôn của Hoàng thượng, chế công cho lễ phục cử đế hậu cực kì phiền phức cần trọng, phủ Chức tào quả thật đang là thời điểm bận rộn.

Đồng Khanh đang định bắt chuyện với Tào Mộng Bình, lúc này, lại thấy Hoàng thượng phe phẩy quạt giấy, nhàn nhã theo đường mòn sau tường hoa đi tới, đang nói chuyện câu được câu không với Cố Tử Khâm, đi theo phía sau là Tiểu An Tử và Như Hoa.

Đồng Khanh thoáng nhìn, thân thể lập tức đứng nghiêm, thả tay đứng chờ ở một bên, Đậu Nguyên Nguyên đương nhiên cũng chú ý tới, nhanh chóng đeo lên nụ cười tươi xinh đẹp, từ trên ghế đá đứng dậy, nghênh đón.

"Hoàng..." – Nàng ta mừng nụ kêu lên.

Lời nói chưa dứt lại bị Tiểu An Tử khẩn cấp ngắt lời, gãi gãi trước mở miệng nói: "Vị này là Lưu công tử!"

"Thiếp tất nhiên là biết Lưu công tử!" – Đậu Nguyên Nguyên phản ứng cực nhanh, hướng về Lưu Lăng cúi người thi lễ, nùng nịu nói: "Lưu công tử, Nguyên Nguyên xin có lễ!"

"Chết tiệt, là một người đẹp này!" – Cố Tử Khâm nhìn thấy cô gái trước mắt tương mạo xin đẹp sáng sủa, không kìm được kinh thán một tiếng, nói: "Nhưng mà xuất thân có thể để chúng ta dễ dàng trên ghẹo chứ?"

Tiểu An Tử túm ống tay áo của Cố Tử Khâm, nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Con gái của Đậu Thừa tướng, hoàng hậu tương lai, không được quán lấy, nhóc con nhà người chớ có chim chuột!"

Nghe thấy thân thể hiển hách như vậy, Cố Tử Khâm lập tức thu lại sắc tâm, nhất thời ngậm miệng lại.

Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên xuất hiện tại phủ Ninh vương, làm Lưu Lăng cảm thấy ngoài ý muốn, đôi mắt hấn sâu thẳm, trầm giọng nói: "Tại sao nàng lại ở phủ Ninh vương?"

"Sắp đến đại hôn của Nguyên Nguyên, vì thế cùng mẫu thân hồi hương tế tổ, ở trên đường đi qua phủ Chức tào ở Giang Ninh, nhớ tới lễ phục đại hôn, Nguyên Nguyên tương đối lo lắng, vì thế liền quyết định lưu lại vài ngày, tự mình vào phủ Chức tào giám sát, thuận đường bái phỏng Tào tiểu thư của phủ Chức tào, cô ấy là nghĩa nữ của Thái phu nhân của Ninh vương, nhắc tới thì phủ Ninh vương có một suối nước nóng, sau khi vào suối tắm rửa, da thịt sẽ càng thêm mềm nhẵn mịn màng, vì thế hai chúng thiếp liền cùng tiến đến vương phủ bái phỏng, mới vào phủ thì nghe thấy tổng quản đề cập đến Đồng đại tư mã đã ở đây rồi, kỳ thực có thể gặp Lưu công tử tại đây, Nguyên Nguyên cũng cảm thấy có chút bất ngờ vậy!"

Đậu Nguyên Nguyên chân thành nói tòi, nhưng Đồng Khanh một chữ cũng không tin.

Hoàng thượng chân trước vừa mới đến phủ Ninh vương, không quá vài ngày, hoàng hậu tương lai lập tức liền đuổi theo, đánh chết nàng cũng không tin tưởng sẽ là "khéo gặp".

Nhưng mà, Đậu Nguyên Nguyên đến phủ Ninh vương làm cái gì?

Đồng Khanh giễu cợt bằng ngữ điệu nang theo sự trào phúng: “Vừa rồi Đậu tiểu thư nhìn thấy Đồng mẫu, ngay cả một chút biểu cảm giận mình cũng không bày ra, quả thật là trấn định mà!”

Đậu Nguyên Nguyên tức giận quay đầu trừng mắt với nàng, nói: “Nguyên Nguyên thờ nhỏ đọc sách, khắc sâu sự giáo dưỡng của cha nghiêm và danh sư, tất nhiên là không giống người khác!”

Lúc này Tào Mộng Bình ở bên cạnh cười nói: “Sáng nay khi vào phủ, nghĩa mẫu từng cẩn thận căn dặn trong phủ có khách quý đến đây, để Mộng Bình cẩn thận đừng quấy nhiễu, vô ý quả thực vẫn lại quấy nhiễu khách quý, Mộng Bình thật thất lễ rồi!”

Đồng Khanh chấp tay làm lễ nói: “Tào tiểu thư khách khí rồi!”

“Chết tiệt, lại là một người đẹp nhỏ xinh!” – Cố Tử Khâm thoáng nhìn lại xuất hiện một cô mỹ nhân, lập tức kinh hô một tiếng, nói: “Nhưng mà xuất thân có thể để cho chúng ta dễ dàng trên ghẹo chứ?”

Tiểu An Tử trợn mắt nhìn gã, đối với hành vi dâm dục của gã rất là kinh bỉ, nói: “Không nghe rõ sao? Người ta là tiểu thư của phủ Chúc tạo Giang Ninh, là khuê tú nhà quan, xuất thân kém một chút so với Đậu tiểu thư. . . , dựa vào xuất thân của người, miễn cưỡng có thể chìm chuột, nhưng không được nhanh quá mức!”

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bắt Gặp Thân Thể Nữ Gối Của Ái Khanh [2]

Tiểu An Tử trợn mắt nhìn gã, đối với hành vi dâm dục của gã rất là kinh bỉ, nói: “Không nghe rõ sao? Người ta là tiểu thư của phủ Chúc tạo Giang Ninh, là khuê tú nhà quan, xuất thân kém một chút so với Đậu tiểu thư. . . , dựa vào xuất thân của người, miễn cưỡng có thể chìm chuột, nhưng không được nhanh quá mức!”

"Như vậy đúng là môn đăng hộ đối rồi, Cố mẫu tất nhiên sẽ không thể thất lễ!" - Cố Tử Khâm nhanh chóng xuất ra chiếc gương đồng nhỏ tùy thân luôn mang trong người, chiếu lên trên mặt mình, trong gương đồng lập tức xuất hiện một mỹ nhân, đối với dáng vẻ y phục mà bản thân bất cứ lúc nào cũng chú trọng, rất là vừa lòng. Từ nhỏ, gã đã nắm chắc nguyên tắc trang điểm tối cao: “Cho dù không mê hoặc chết người khác, cũng phải quả quyết đẹp trai chết chính mình”, hết sức coi trọng dung mạo.

Để tỏ vẻ bản thân tuyệt đối, khẳng định là một gã đẹp trai, gã ra vẻ tao nhã đưa tay nhẹ nhàng khêu tóc mai, rồi sau đó đi nhanh lên trước, hướng về phía Tào Mộng Bình làm cái vái, lạnh lùng cười nói: "Tại hạ là Cố Tử Khâm, tài tử Giang Nam, xin có lễ với Tào tiểu thư!"

"Cố công tử tốt lành!" - Tào Mộng Bình lập tức hạ thấp người thi lễ.

Lưu Lăng chậm rãi lướt hai tròng mắt nhìn qua mọi người, từ từ nói: "Nếu như hôm nay trong vườn náo nhiệt, khí trời cũng đẹp, chúng ta cùng ngắm hoa uống rượu mua vui thôi!" - Hắn giơ tay lên sai bảo: "Tiểu An Tử, đi căn dặn tổng quản bày một bàn rượu tối ở trong vườn!"

"Vâng!"

Tổng quản phủ Ninh vương làm việc cực kì nhanh nhẹn, ước chừng qua hai khắc thời gian, trong đình tạ vương phủ đã bày ra bàn tiệc thịnh soạn cao lương mỹ vị.

Cố Tử Khâm vì muốn biểu hiện ở trước mặt Tào Mộng Bình, mời nàng ấy đến một cái án khác ở bên cạnh, rồi sau đó cực kì khoe khoang tài học, lúc thì ngâm thơ, lúc thì vẽ tranh, làm cho bữa tiệc rất náo nhiệt. Đậu Nguyên Nguyên toàn tâm toàn lực hầu hạ hoàng thượng, làm cho hắn phải hân hoan, Đồng Khanh thì bung một khay rượu, lại im lặng ngồi một bên trong đình tạ, trầm mặc độc ẩm.

Không đến nửa canh giờ, liền thừa dịp lấy cơ say rượu để rời đi.

Lưu Lăng chưa tiêu tan cơn giận, vẫn cứ mặt lạnh với nàng, nhưng lại lập tức sai Như Họa tiến đến hầu hạ.

Như Họa lén lút liếc mắt lườm Đậu Nguyên Nguyên một cái, chỉ đành phải rời đi theo.

Tiểu An Tử thấy quân thần tiếp tục chiến tranh lạnh, liền ghé vào bên tai Chúa thượng, nhỏ giọng cười nói: "Hôm trước, hoàng thượng phát ra một trận cáu giận thật lớn với Đồng đại nhân, Đồng đại nhân cô đơn không dứt, tinh thần sa sút không ít. . . Dù sao cũng là đại thần cánh tay đắc lực, giữa quân thần, không nên giằng co lâu, thời điểm cần trấn an thì nên trấn an a!"

Lưu Lăng lườm gã, nói: "Làm càn, khi nào đến phiên người tới can thiệp hả?"

Tiểu An Tử thấy hoàng thượng chưa tiêu cơn tức, lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng lạnh nhạt Đồng Khanh, trong lòng rất là vui vẻ, vì thế hầu hạ càng thêm ân cần, cô ta thay hoàng thượng rót ly trà nhỏ, cười duyên dáng nói: “Vị thị nữ mới vừa rồi lạ mắt, người thoát nhìn ngay thẳng đúng mực, đợi sau khi Nguyên Nguyên nghỉ trưa, có thể để nàng ấy đến chải đầu không?”

Lưu Lăng nói: "Nàng ấy tên gọi Như Hòa, là thị nữ mới thu nhận của Đồng Tư mã, bản công tử có ý định dẫn nàng ấy hồi cung, lưu nàng ấy hầu hạ ở bên người, nàng cảm thấy như thế nào?"

Chưa kịp lập hậu, hoàng thượng đã muốn nạp tần phi, Đậu Nguyên Nguyên đang tươi cười nhất thời trên mặt cứng đờ.

Lưu Lăng liếc cô ta một cái, nâng cốc trà, thờ ơ nói: "Không phải là sắc phong tần phi, chỉ lưu nàng ấy hầu hạ ở bên người, để nàng ấy làm một cung nga nữ quan cấp bậc khá cao thôi!"

Vậy thì có gì khác biệt đâu?

Cái đồ tiểu tiện nhân kia cả người Hồ mị, sớm muộn gì cũng quyền rũ hoàng thượng trèo lên long sàng.

Chính vì cái gọi là “minh tao” để tránh, “ám tiện” khó phòng. . .

(1) minh tao – ám tiện: minh = sáng rõ công khai, tao = cử chỉ lẳng lơ, ám = lén lút, ngầm, tiện = hèn hạ; ghép lại tức là công khai lẳng lơ, ngầm ngầm quyến rũ.

Trong đám chúng nữ tranh thủ tình cảm chôn hậu cung, kẻ tiện còn có kẻ tiện hơn, sao cô ta có thể nào không lưu tâm đề phòng?

Nhưng mà, ở trước mặt hoàng thượng, cô ta bình tĩnh, dù cần vờ hàm răng cũng phải nuốt cả máu.

Đậu Nguyên Nguyên kìm nén tức giận, dồn nén hết sức bày ra nét tươi cười, rất là hiền lương thực đức nói: "Công tử thích là được, loại việc nhỏ này, cần gì phải hỏi Nguyên Nguyên?"

Lưu Lăng hớp nhẹ một ngụm trà, nói: "Nàng có thể hiểu rõ lý lẽ thì tốt!"

Ở một cái án khác bên kia đình tạ, Cố Từ Khâm thi triển hết tài học, cầm bút vẽ một bức mỹ nhân thu thủy, dùng ngòi bút tung hoành trên giấy, hành văn liền mạch lưu loát, sau khi hoàn thành, rất là ‘hiển vật quý’ mà truyền lại cho mọi người xem xét, quả thực được mọi người vỗ tay.

Hắn rất tự hào mà cười nói: "Luyện thi họa, ở Giang Nam ai có thể cùng Cố Từ Khâm ta tranh phong đây?"

Tào Mộng Bình mím môi, cười nói: "Ninh vương Ký ca ca không chỉ phong lưu hào phóng, lịch sự nho nhã, tài nghệ về thi họa, cũng có thể nói là số một đó!"

Cố Từ Khâm vỗ vỗ bộ ngực nói: "Để cho anh ta đến tỷ thí cùng ta, sẽ biết ai cao ai thấp!"

Đậu Nguyên Nguyên ngạo mạn ngẩng đầu lên, hừ lạnh một tiếng nói: "Kiêu ngạo! Xem người về thứ kia, ngay cả hoàng thượng người cũng so ra kém thôi!"

Lưu Lăng cười nói: "Ta ngược lại là cảm thấy Cố huynh vẽ rất tốt, tuy là học cấp tốc, đã đủ thấy cốt khí, mỹ nhân trong bức tranh ngược mắt mỉm cười, cơ hồ là khuyên đảo chúng sinh, bản lĩnh không cần phải bàn cãi rồi!"

Cố Từ Khâm nhận được khen ngợi, mặt đầy tươi cười, nói: "Vẫn là Lưu công tử có ánh mắt độc đáo!"

Mọi người yến ả đến sau giữa trưa, mới tự giải tán, trở về phòng nghỉ tạm.

*

Đậu Nguyên Nguyên tuyên bố muốn thanh tịnh, cố ý muốn một gian sương phòng an tĩnh, cũng điều động tất cả người hầu mỗi người một nơi, cô ta nằm dựa ở trên giường, lông mày gắt gao nhăn lại, chợt nghe "két" một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra.

Như Hòa bưng một chậu nước, chậm chậm tiến vào, cười nói: "Đậu tiểu thư, cô rửa mặt bằng nước ấm đưa tới, để nô tì đến giúp cô chải đầu!"

Đậu Nguyên Nguyên lập tức từ trên giường đứng dậy, cấp tốc đóng cửa phòng lại, ngay sau đó vừa quay người, hung hăng đáng cho Như Hòa một cái tát, xỉ vả: "Tiện nhân!"

Như Hòa chợt lão đảo, chậu nước trên tay nhất thời rơi xuống đất, bắn tung tóe, toàn thân cô ta ẩm ướt, nhếch nhác như vậy, nhưng mà cô ta không hề giận, ngược lại thông thả ung dung lấy ra chiếc khăn, chậm rãi chà lau chính mình, vừa hạ giọng, nói: "Tính khí nóng nảy của chị vẫn kém cỏi như vậy mà!"

Đậu Nguyên Nguyên tròn mắt trừng cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tiện nhân! Là ai cho phép người tự tiện tiếp cận hoàng thượng hả? Hắn là người đàn ông của Đậu Nguyên Nguyên ta, người không được chạm vào hắn!"

Như Họa chậm rãi lau giọt nước đọng lăn trên mặt, ngay cả đầu cũng không nâng, trực tiếp cười lạnh nói: "Chị gái lại tính qua cầu rút ván, có đúng không? Nếu không phải em gái thông báo, chị sẽ biết hoàng thượng ở chỗ này hả? Nghe thấy hoàng thượng ở phủ Ninh vương, chị hẳn là sợ hãi đi, một đường từ Kinh thành đi tới, nhanh như vậy, xác nhận là ngựa không dừng vó, đi đường suốt đêm, nhìn chị, mặc dù thoa phấn nỗ lực trang điểm chải chuốt, nhưng phía dưới hốc mắt lại là một quãng đen! Tuy nhiên chị cũng thông minh, không làm cho hoàng thượng nghi ngờ, dám lôi kéo Tào Mộng Bình đến che giấu cho chị!"

Đậu Nguyên Nguyên cả giận nói: "Ngươi, đồ tiện tì này, không có tư cách gọi ta là chị!"

Như Họa rót cục ngừng đầu lên, hai tròng mắt nghe nhìn thẳng vào cô ta, âm thanh lạnh lùng nói: "Ba năm trước vạch kẻ cướp đi vị trí thái tử phi trong tay Đồng Uyển, chính chị mỗi ngày lôi kéo tay Như Họa, em gái dài, em gái ngắn đầy thôi, thân thiện được ngay, mỗi ngày muốn tôi đề ra mưu sách cho chị, thế nào, hiện tại mục đích đã đạt thành, ngược lại là trở mặt rồi hả? Nói đi nói lại, nếu Đồng Uyển biết bình rượu năm đó là ủ từ hoa Mạn Đà La, nàng ta còn có thể buông tha cho chị sao, dựa vào tâm tính kiêu ngạo này của chị, hai ba lần là sẽ bị nàng ta trừng trị rồi. Huống chi tổn thương long thể của hoàng thượng, chính là tử tội đó, Mạn Đà La tính độc, nếu Thái hậu và hoàng thượng mà biết được, tất sẽ không bỏ qua cho chị!"

Đậu Nguyên Nguyên nghe vậy sắc mặt nhất thời trắng bệch, giọng nói lạnh lùng chỉ trích: "Bình rượu hoa đó là người ủ, người cũng thoát không khỏi can hệ!"

"Cho nên hai chị em chúng ta là cột chung trên một con thuyền, không phải chị sớm nên rõ ràng điểm này sao?" - Trên mặt Như Họa hiện lên một nét quỷ quyệt, cười nói: "Nhưng mà, chị đừng nóng vội, sự tình đã qua ba năm, sớm đã hủy thi diệt tích, chết không đổi chứng rồi, tàn độc trong cơ thể hoàng thượng đã sớm hết, dù thái y điều tra cũng không ra đầu, huống chi bình rượu đó là công chúa Trường An tự mình giao cho Đồng Uyển, nếu như thực sự truy tra, kẻ chết thay cũng sẽ là nàng ta. Hôm nay em gái đặc biệt đến tìm chị, là để chị đến trấn an Ninh vương!"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bắt Gặp Thân Thể Nữ Giới Của Ái Khanh [3]

"Trần an Ninh Vương? Việc này dễ dàng, cô Huệ Đế đột nhiên băng mất, Thái phu nhân nén lệ, cắn răng sinh hạ con trai, bi thương đem để vương mô côi từ trong bụng mẹ nuôi nấng lớn lên, bởi vì duyên do mẫu thân rất đáng thương, Ninh vương từ nhỏ đối với nữ giới tương đối thương tiếc, y không chấp nhận được nước mắt của nữ nhân. Nhược điểm lớn nhất của Lưu Ký đó là thương hương tiếc ngọc, thường mềm lòng đối với con gái, trần an y không thành vấn đề . . ." - Đậu Nguyên Nguyên bĩu môi nói: "Cái này không thành vấn đề, người giúp ta nhiều như vậy, ta sẽ nghĩ cách để người lên làm Ninh vương phi, bảo đảm người cả đời vinh hoa phú quý, người đừng tranh đoạt hoàng thượng với ta là được!"

"Ninh vương phi?" - Như Họa cười lạnh nói: "Ninh vương bị hai chị em chúng ta đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, giống như một người đàn độn, hiện thời y đã biết được, y há có thể ngốc như vậy, vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ ư? Tôi hao hết tâm tư, xe chỉ luân kim, nỗ lực mượn sức tác hợp các người, để Ninh vương vì chị mà thân hồn điên đảo, mây độ tới cửa cầu thân, quả nhiên khiến cho Thái hậu cảnh giác, lập tức yêu cầu hoàng thượng sắc lập chị làm hoàng hậu, nhiều năm qua tính toán vạch mưu rót cục đại công cáo thành, chị đường làm quan rộng mở, ngược lại thật tốt, vậy mà một cước đá văng em gái của mình?"

Đậu Nguyên Nguyên tức giận nói: "Là lỗi của chính ngươi! Ngươi không nên suy nghĩ động tâm với cái vị trí kia, hoàng hậu chỉ có thể có một, ngươi đơn giản là muốn lợi dụng ta bò lên trên, nếu không xa rời ngươi, ngươi lòng dạ ác độc nham hiểm, sớm hay muộn có một ngày Đậu Nguyên Nguyên ta sẽ bị ngươi cắn lại thôi!"

"Lòng dạ ác độc nham hiểm?" - Như Họa đột nhiên buông ra tiếng cười như điên dại, nhưng lại rơi lệ, mắt lộ ra hận ý hung ác, thê lương khiển trách, nói: "Có thể ngoan độc so với hai mẹ con các ngươi, có thể nham hiểm so với các ngươi à? Mẹ tôi chết như thế nào? Không có bà lớn chính đến chết, bà sao có thể nào bệnh chết? Nếu như tôi không có giá trị lợi dụng, các người sẽ khi dễ tôi như thế nào đây?"

"Ngươi ở Đậu phủ không được hoan nghênh cũng không nên trách ta, ai bảo ngươi xuất thân từ tiện đây?" - Đậu Nguyên Nguyên hừ lạnh một tiếng nói.

"Ti tiện, đúng! Chính là bởi vì ti tiện đáng chết, cho nên tôi mới nỗ lực bò lên cao như vậy, một ngày nào đó vượt qua chị. . ." - Như Họa vung vung tay áo dài, đột nhiên, ánh mắt lại xoay chuyển, đắc ý nói: "Chị gái, chị ngửi thấy hương thơm trên người Như Họa không?"

Lúc này Đậu Nguyên Nguyên đã thiếu kiên nhẫn, trở tay vung ra một cái tát, Như Họa nhanh nhẹn nghiêng thân mình, thuận lợi né tránh, nàng ta cười lạnh nói: "Như thế nào, ngửi thấy giống Đồng Uyển, khiến chị chịu không nổi rồi hả?"

Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ra lệnh: "Nhanh đi rửa đi, đừng làm hương vị này nữa!"

"Nhưng hương phấn này là chị tự mình làm ra đấy, ở trong khuê phòng, chị treo một bức tranh vẽ hoàng thượng, trên bàn lại đặt đầy những thứ đồ Đồng Uyển vốn có. Đồng Uyển có được cái gì, chị liền nghĩ muốn cái đó, Đồng Uyển được ngọc Như Ý, chị sẽ lập tức đi làm một khối tương tự mang về, nàng làm đồ trang sức mới, chị cũng sẽ lập tức tìm tới cùng một người thợ thủ công, tạo ra một bộ đồng dạng, ngay cả chi khi nàng đổi màu son phấn mới, chị cũng sẽ đi làm ra giống như đúc. . . , chị toàn tâm toàn ý khát vọng đem ánh mắt nóng cháy của Lưu Lăng ở trên người Đồng Uyển dời đến, rơi vào trên người chị, nhưng chị tâm tính quá cao, quá mức kiêu ngạo, chị đố kị Đồng Uyển, liều mình nghiên cứu nàng ấy, nhưng lại khinh thường bất chúc nàng, chị cố gắng khác biệt với Đồng Uyển, nhưng vẫn không có biện pháp cùng nàng 'phân đình kháng lễ'(1). . ." - Nói tới đây, Như Họa cúi

đầu ngửi mùi thơm trên người của chính mình, cười nói: "Hoàng thượng yêu sâu đậm Đồng Uyển, yêu của nàng một cái nhăn mày một nụ cười, ngay cả là mùi thơm trên người nàng, chỉ cần có một chút khá giống như vậy, liền đủ để khiến hần động tình, hiện thời hần đã mất đi trí nhớ đối với Đồng Uyển, ngay cả chính hần cũng không rõ, nhưng rõ ràng sâu trong trí nhớ vẫn còn tình cảm yêu mến. Nhờ có hương phấn ban tặng, hoàng thượng đã động tâm với Như Hòa, dù tính chỉ có ba phần tình, Như Hòa lại nỗ lực mấy phần, rất nhanh là có thể trở thành người trong lòng của hoàng thượng rồi!"

(1) Phân đình kháng lễ 分廷抗礼: chia nhà ngang lễ, nghĩa là cùng đứng riêng một phe mà được đối xử tôn kính ngang nhau

Đậu Nguyên Nguyên có phần khinh thường, hừ lạnh một tiếng nói: "Làm thật lâu, cũng chỉ là bóng dáng của người khác, đó không thật sự là động tâm, chỉ là mê hoặc nhất thời, người đứng cao hứng quá sớm, muốn xâm nhập cửa cung lên làm hoàng phi, còn quá sớm!"

"Chỉ cần lo lắng chính là Ninh vương, mà không là Như Hòa đi? Chỉ chính là chân thực lợi dụng y, coi y như đá kê chân, trèo lên ngôi cao hoàng hậu đấy!" - Như Hòa thoải mái ngồi xuống ghế, rót ly trà nhỏ cho bản thân, cười dịu dàng nói: "Nhưng mà chị hoàn toàn không cần lo lắng y trả thù chị, trên tay chị có được vũ khí tuyệt hảo để không chế Ninh vương, có phải không?"

Đậu Nguyên Nguyên nghe xong, hít vào một hơi, gương mặt trắng bệch xông lên, dùng sức hắt roi cốc trà trên tay nàng ta, nổi giận thất thanh mắng: "Im miệng! Người không được nhắc tới chuyện này nữa!"

Như Hòa mất lạnh nhìn Đậu Nguyên Nguyên, trong mắt nàng kia dưới sự tức giận là liễu mình che giấu nỗi sợ hãi, toàn thân cả người phát run nhưng vẫn là không thể nào che giấu nổi.

Rốt cuộc cái gì đã khiến cho Đậu Nguyên Nguyên luống cuống như thế?

Như Hòa dâng lên nét cười, một lần nữa rót ly trà nhỏ cho chính mình, nhàn nhã uống vào.

Để cho Đậu Nguyên Nguyên đến vương phủ, không phải vì kiểm chế Ninh vương, mà là vì muốn kéo nàng ta khỏi địa vị hoàng hậu, sau đó bản thân sẽ cướp đoạt thay thế.

Việc này đương nhiên vẫn phải để Đồng Khanh đến hỗ trợ mới được. Nếu nàng biết được người cha ruột Đồng lão Tư Mã của mình chết như thế nào, nhất định hận chết Ninh vương và Đậu Nguyên Nguyên, nàng dù đánh bạc cả tánh mạng, cũng quyết sẽ không để Đậu Nguyên Nguyên thuận lợi lên làm hoàng hậu.

Trong lúc vô ý xảo ngộ cùng hoàng thượng ở chùa Như Lai, chính là cơ vận của Như Hòa nàng ta. Nàng ta chỉ cần lẳng lặng chờ, làm ngư ông buông câu, phóng mồi ở trong nước, ngồi mát ăn bát vàng là được.

Triệu Phi Yến một người xuất thân vũ kỹ ti tiện cũng có thể lên làm hoàng hậu, dựa vào cái gì nàng ta không thể?

Hoàng đế khai quốc cũng là kẻ lưu manh chơi bởi lâu lóng, chỉ cần đủ nỗ lực, mọi người sẽ có thể thay đổi xuất thân.

***

Suối nước nóng của phủ Ninh vương, nước trơn mịn, trong sương khói lượn lờ mờ mờ ảo ảo, đang tản phát ra từng trận khí nóng, ba phía của hồ nước lợi dụng núi giả bao chung, bảo đảm không gian ngâm suối riêng tư kín đáo, chỉ cần ngẩng đầu, là mùa thu có thể ngắm trăng, mùa đông thưởng tuyết, vô cùng thích ý.

Ở bên cạnh suối nước nóng, Ninh vương đặc biệt xây dựng một tòa tắm điện nhỏ, mặt sau tắm điện có lối thông, trực tiếp thông vào bể, chỉ cần vén màn, là có thể nhìn thấy suối nước nóng tràn ngập sương mù, khí trời mù mịt, che phủ chung quanh viên.

Đồng Khanh lấy tư thế nam tử, chức trọng đứng hàng tam công, cường thế chu toàn cho hoàng thượng cùng chư vị đại thần, thời gian lâu dần, nên không quen lấy thân thể nữ giới gặp người khác, bởi vậy nàng đặc biệt để cho tôi tớ hầu hạ ở tắm điện nhỏ rồi đi, một mình tự tắm rửa.

Trút bỏ quần áo, cởi xuống búi tóc, tùy ý như thác tư buông xả bờ vai, nàng thoải mái ngâm mình ở trong suối nước nóng, ngửa đầu, xem Ngân Hà trong đêm lạnh, ánh sao xán lạn, ánh trăng sáng tỏ.

Màn đêm buông xuống, vạn vật đều yên ắng, ngâm mình ở trong suối nước nóng, tạm rời xa tục sự hỗn loạn, đúng là chuyện vui lớn nhất đời người.

Lúc này, trong tắm điện lại truyền đến tiếng nói chuyện, đó là thông đạo duy nhất lui tới suối nước nóng, toàn thân nàng chợt rung mình, nhanh chóng từ suối nước nóng đứng dậy, cầm lại quần áo trong đống ở một bên, mặc vào trên người, nhưng ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hoàng thượng đang đứng lặng ở cửa tắm điện, ngơ ngẩn nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vương Hầu Đa Tình [1]

Xuân hàn se lạnh, buổi chiều hạ cơn mưa nhỏ, càng cảm thấy cái rét mỏng lúc đầu xuân, Lư Lãng nhất thời cao hứng liền đi tới hồ nước nóng, trong tấm điện nhỏ không có tới tở hầu hạ, giờ phút này hẳn là không có người ngâm tắm.

Hắn thân là đế tôn, vốn không nên tới hồ nước nóng, nhưng nghĩ rằng xuất môn ra ngoài, hơn nữa còn cái trang, hẳn là không cần chú ý.

Tới chỗ này, đột nhiên thấy bên cạnh hồ có một kẻ trần truồng dưới ánh trăng, cơ thể của người đẹp, trong làn sương trắng bao phủ, cực kỳ hoảng hốt kích động khoắc lên quần áo trong.

Người đẹp kia, làn da trắng bóng lộ dưới ánh trăng, hai gò má bởi vì nước nóng mà đỏ ửng, giống như phấn sáp trên dung nhan tuyết lệ, một đầu tóc mây đen như thác nước tự nhiên rủ xuống. . . Về đẹp thoát tục, không nhiễm bụi trần, làm người ta xúc động ca thán.

Hắn có hơi chút chần chừ, hai tròng mắt nhìn chăm chăm dung nhan dường như quen thuộc kia, thần sắc có chút mê loạn, lúng ta lúng túng mở miệng nói: "Tiểu An Từ, người nói xem, tiên tử dưới ánh trăng kia là ai hả?"

Tiểu An Từ khom khom người nói: "Hoàng thượng, là Đồng đại nhân ạ, Người không nhận ra ư? Chờ cô ấy cài dây lưng, chỉnh đốn sơ sơ y trang xong, sẽ lập tức đến đây kiến giá, đề không mất đi cấp bậc lễ nghĩa, cô ấy sẽ nhường lại hồ nước nóng cho Người!"

Không ngờ, Lư Lãng nghe xong, lại trực tiếp quay đầu rời đi.

Tiểu An Từ bị bất ngờ, có chút ngơ ngác, rồi lập tức tiến lên đuổi theo hầu giá.

Ở bên này, Đồng Khanh đã cài lên vạt áo, thấy hoàng thượng đột nhiên quay đầu bỏ đi, không khỏi cảm thấy dâng lên nỗi ưu thương gần chết.

Lửa giận của hoàng thượng cho tới nay chưa biến mất, xem ra sẽ không dễ dàng lại tiếp tục thân cận với nàng rồi.

Giữa quân thần nhưng lại đi đến mức độ như vậy, khiến cho nàng uể oải không thôi.

Đồng Khanh rất khổ sở, tinh thần vạn phần sa sút, nàng nặng nề đi vào tấm điện nhỏ, ở trong ánh nến lấp lánh thoáng nhìn thấy mấy bình rượu phía trên ngăn tủ trong phòng, vì thế liền mượn rượu tiêu sầu, một ly tiếp một ly vào bụng.

Thật lâu sau, nàng ôm một bình rượu, cong vẹo ngã lên giường nệm, nâng bình hướng tới ánh trăng trên không ngoài cửa sổ mời rượu, say túy lúy ngâm nói: "Hôm nay có rượu hôm nay say(1), mời trăng chớ để bình vàng rỗng (2), chuông ngọc trống cổ không đủ quý(3), chỉ mong say mãi nào muốn tỉnh(4)."

Vắng lặng, bất chợt trong phòng truyền đến giọng nam trầm thấp: "Là hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu."

Nàng ngược lên đôi mắt hơi mờ mịt, mờ mờ ảo ảo nhìn chăm chăm người con trai trẻ tuổi cao lớn anh tuấn đang đi vào trong tấm điện, “Ơ” một tiếng nấc rượu, về mặt mê mang, thì thào nói: "Đúng, là hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu!"

"Có biết cô uống là cái gì không?" – Người con trai đó cười nói.

Đồng Khanh mơ mơ màng màng lắc đầu, nói: "Là rượu ngon, hẳn là rượu ngon."

Chàng trai thấp giọng cười nói: "Là quỳnh tương ngọc dịch chân chính, tên là ‘Tiên lộ minh châu’, vô văn trân quý, hao tổn mất thời gian năm năm, chỉ ủ được ba bình, chỉ cần lướt qua một ngụm nhỏ Tiên lộ minh châu, liền có thể lưu hương trong miệng bảy ngày, quỳnh tương ngọc dịch này ngay cả Hoàng đế cũng không được uống, bản vương thường ngày vẫn luyện tiếu không nỡ uống rượu ngon, nhưng mà cũng đã bị cô tùy tiện làm bảy rót vào bụng, lãng phí hết!"

"Hoàng đế?" - Đồng Khanh nghe thấy một từ “Hoàng đế”, lập tức khàn khàn nói: "Biến mẹ nó Hoàng đế đi, cái thằng nhóc thói tha dựa vào mình có xuất thân tốt, đầu thai vào nhà đế vương, giống như là giẫm phải cái gì vậy, chỉ cho phép hắn giận ta, lại không cho ta giận hắn chứ, thật sự bá đạo, chẳng lẽ làm hoàng đế là có thể kiêu ngạo như vậy sao? Ngay cả chút tình cảm trước kia cũng hoàn toàn không để ý đến rồi. . ."

Chàng trai cười lên sang sảng: "Cô nương, dù tính là say rượu hồ ngôn loạn ngữ, lời nói đại nghịch bất đạo đến độ này, cũng sẽ bị lôi đi chặt đầu!"

"Chém à, vậy thì chém đi! Ta không sợ! Đậu thừa tướng quá gian xảo trá, lão ta sẽ thực mừng rỡ, vui vui mừng mừng cùng người ta kết làm thông gia, Đậu lão tặc ông ta chính là đại trung thân trung can xích đám, mà ta đây..." - Nàng từ trên giường nhỏ đứng lên, có chút lảo đảo, chàng trai bước nhanh đến gần đỡ nàng, nàng ngậy ngốc cười nói với y: "Ta là gian thần đấy, âm hiểm giả dối, là đại gian thần thao túng hoàng thượng!"

Chàng trai lắc đầu, nhẹ giọng cười nói: "Cô say rồi, nói chuyện ba ngả bốn nghiêng, cô là con gái, sao có thể là gian thần được?"

"Tin hay không tùy huynh. . ." - Nàng đẩy y ra, say mờ mịt ôm bình rượu thất tha thất thểu đi về hướng hồ nước nóng, ngửa đầu nhìn ánh trăng nói: "Trăng sáng từ khi nào? Nâng chén hỏi trời cao. Trên trời đâu cung khuyết? Đêm nay là năm nào? Ta muốn cười gió quay về, lại sợ mái ngọc lầu quỳnh. Chón cao lạnh khờ cùng, nhảy múa vờn bóng thanh, há tựa chón nhân gian? (5) Nhân gian không tốt mà. . . Lạnh lạnh gió xuân thổi tỉnh rượu, khê lạnh, ánh trăng nghiêng chiếu lại đón chào. Quay đầu xưa nay chón đui hui, trở về, không mưa gió cũng đầu quang tạnh(6)."

Chàng trai theo nàng đi ra khỏi tấm điện, hai tròng mắt nhìn chăm chăm nàng. Mỹ nhân dưới trăng tóc đen như tơ, một thân quần áo trong màu trắng toàn thân cao thấp không có tục vật trang điểm, không dính son, lại đẹp không gì sánh nổi, cho nên kim lòng không đậu mà cười nói: "Tay như búp măng, da như mỡ đông, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán cao mày ngài, khéo cười đẹp xinh, mắt đẹp xa xăm! Thật là xuất trần tuyệt sắc! Xin hỏi phương danh của cô nương?"

Đồng Khanh cũng không để ý tới ý, lẩm bẩm nói: "Mênh mông nỗi nhớ lòng ta, nhớ trông người đẹp một trời phương xa (7). Ở giang hồ xa lạ, ưu sầu cho quân."

"Lại là hoàng thượng, lại là ưu quốc tư quân, cô nương hẳn là con gái nhà quan lại? Nghe nói có vài người khách quý đến vương phủ, ba nam, hai nữ. Trong ba người nam, bản vương chỉ biết một vị trong đó, là họ hàng gần của bản vương, hai người nữ kia, Đậu Nguyên Nguyên và Tào Mộng Bình, bản vương tất nhiên là quen biết, còn những người hầu, tổng quản chưa từng đề cập tới, như vậy cô nương chắc là người hầu hạ mà bọn họ mang đi?"

"Khách quý?" - Đồng Khanh thăm thưng hề hề cười giễu: "Trừ bỏ hoàng thượng, còn có ai là khách quý chân chính đây, có ai không phải hầu hạ Thiên hoàng lão tử hần đâu? Khác biệt chỉ là hầu hạ ở trên giường và hầu hạ ở điện tiền. . ." - Nói tới đây, nàng mang theo men say, ngược mắt trừng chàng trai, nói: "Huynh là đàn ông, huynh nói xem, có phải hầu hạ ở trên giường chính là một người lên giường, cả nhà gà chó lên trời, còn hầu hạ ở điện tiền thì phải mạnh mẽ chiến chiến đấu đấu, như bước đi trên băng mỏng đúng không?"

Nghe thấy lời ấy, khuôn mặt anh tuấn của chàng trai lập tức trở nên u ám nặng nề, âm thanh lạnh lùng nói: "Hóa ra cô nương cũng muốn trèo lên long sàng, một bước lên trời sao? Dựa vào sắc đẹp như tiên trời của cô, nếu có chút gia thế, đủ để phong làm Chiêu nghi, tước vị so ngang chur hầu; nếu như không có gia thế, ít nhất cũng sẽ là một Quý nhân, cô nhanh đi bám Long hóa Phụng đi thôi, chớ có làm bản địa phương nhỏ của ta!"

"Thúi lắm!" - Đồng Khanh nổi giận đập vỡ bình rượu, bực tức nói: "Dù cho Đồng Uyển ta không được làm hoàng hậu cũng tuyệt đối không vào cung tranh thủ tình cảm! Cút mẹ nó tăn phi chó má đi!"

Đồng Uyển?!

Chàng trai rõ ràng giật mình, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia nghi hoặc, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào nàng, thật lâu sau, rốt cục trầm giọng, nói: "Cô là Đồng Uyển? Con gái của cố Đại tư mã Đồng Bá Trung, Đồng Uyển? Cô thật sự là Đồng Uyển?"

Nhắc tới người cha ruột đã chết đi, hốc mắt Đồng Khanh đột nhiên đỏ lên, rơi lệ nói: "Cha ta chết rồi. . . bị chết không minh bạch, bị chết không giải thích được, ông trước khi chết lại tóm lấy tay của ta tha thiết giao phó, nói là kẻ thù đến trả thù, một báo trả một báo, từ đây ân oán đã thanh toán xong. Đồng gia chúng ta không có oán thù, không được báo thù, không được truy tra. . . Ông mới có thể nhắm mắt. Vì để ông ấy nhắm mắt, ta cưỡng chế trong lòng đầy bụng thù hận, cũng chỉ có thể xem như là ông chết bệnh, ông ấy đổ xuống, buông tay mà đi, có biết trong lòng ta có bao nhiêu oán hận không? Ta hận chết!"

"Quả thật là Đồng Uyển rồi!" - Sắc mặt chàng trai trở nên nhu hòa, cảm nâng ống tay áo, đến gần, dịu dàng lau lệ cho nàng, nói: "Đừng khóc, đừng thương tâm, ta sẽ chiếu cố cô, một đời một kiếp bán mạng cho cô, để cô sai phái! Đồng Uyển à, ta vốn nợ cô, chắc chắn sẽ chuộc tội, đến hết cuộc đời, chắc chắn sẽ trả lại cho cô! Tuyệt đối sẽ không làm cho cô rơi lệ nữa!"

--- -----

Chú thích:

(1) Đây là câu thơ trong bài “Tự khiển” của La Ấn (833 - 909)

Đắc tức cao ca thất tức hưu,

Đa sầu đa hận diệt du du.

Kim triều hữu tửu kim triều túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

Dịch thơ:

Được cao giọng hát, mất thì thôi,

Đa sầu đa hận cứ vậy thôi.

Hôm nay có rượu, hôm nay say,

Ngày mai sầu đến, ngày mai sầu.

(2), (3), (4) Đây là các câu trong bài “Trương tiến tửu” của Lý Bạch. Dịch thơ:

Quân không thấy

Nước Hoàng Hà từ trời cao tuôn xuống,

Chảy xiết ra biển không hề trở lại.
Quân không thấy
Cha mẹ soi gương, sầu bạc đầu,
Sáng tựa tơ xanh chiều đà thành tuyết.
Hãy trọn vui khi đời đắc ý,
Mời trăng chớ để bình vàng rỗng.
Trời sanh ta tài tất hữu dụng,
Ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến.
Mỏ dê, giết trâu, hãy cứ vui, uống liền một mạch ba trăm chén.
Sầm Phu tử, Đan Khâu sinh
Mời dâng rượu, quân chớ ngừng.
Cùng quân ca một khúc,
Quân hỡi! Vì ta nghiêng tai nghe.
Chuông cổ trống ngọc chưa đủ quý,
Chỉ mong say mãi nào muốn tỉnh.
Xưa nay Thánh hiền đều cô quạnh,
Chỉ có kẻ say lưu kỳ danh.
Trần Vương xưa thiết tiệc Bình Lạc,
Mười ngàn đấu rượu vui thỏa thuê.
Chủ nhân vì đâu nói thiếu tiền,
Thắng mau mua rượu mời quân uống.
Ngựa ngũ sắc, áo lông ngàn vàng,
Hô trẻ nhỏ mang đổi rượu ngon,
Cùng người trừ nỗi sầu muôn thưở

Trong bài thơ: Sầm Phu tử và Đan Khâu Sinh tức Sầm Trường Quân và Nguyên Đan Khâu, 2 bạn thân của Lý Bạch Còn Trần Vương tức Tào Thực, con của Tào Tháo

(5) Đây là khổ đầu trong bài từ “Thủy điệu ca đầu – Trung thu” của Tô Thức (Tô Đông Pha). Bài từ như sau:

Trăng sáng có khi nào?
Nâng chén hỏi trời cao.
Trên trời đâu cung khuyết,
Đêm nay là năm nào?
Ta muốn cười gió quay về,
Lại sợ mái ngọc lầu quỳnh
Chỗ cao lạnh khôn cùng.

Nhảy múa vờn bóng thanh,
Há tựa chốn nhân gian?
Vòng gác son, nhòm cửa gấm, soi người không ngủ.
Không nên hận, có sao tròn mãi lúc chia lia?
Người có lúc vui lúc buồn,
Chia tay, gặp lại, trăng có khi tròn khi khuyết,
Chuyện xưa nay đâu có vẹn toàn.
Nguyện cầu người mãi dài lâu
Ngàn dặm thuyền duyên cùng chấp cánh.

(6) Trích từ khổ sau của bài từ “Định phong ba” của Tô Thức. Bài từ như sau:

Chớ nghe tiếng lá xuyên rừng,
Ngại gì ngâm thơ và huyết sáo
Gậy trúc gầy cò nhẹ thắng ngựa, ai sợ chỉ?
Áo toi mưa khói mặc cuộc đời
Lạnh lạnh gió xuân thổi tỉnh rượu, hơi lạnh!
Đỉnh núi nghiêng soi lại đón chào.
Quay đầu xưa nay chốn đìu hiu, trở về!
Không mưa gió cũng đâu quang tạnh.

Trong truyện, tác giả A Tiểu đã thay đổi câu thứ 2 của khổ sau so với nguyên tác bài từ của Tô Thức, thành “Trăng sáng nghiêng soi lại đón chào” để phù hợp với tình và cảnh của nhân vật Đồng Uyển.

(7) Hai câu thơ trích trong bài “Tiền Xích Bích phú” của Tô Thức. Nguyên tác phiên âm Hán Việt: Điều điều hề dư hoài, vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Vương Hầu Đa Tình [2]

Đồng Khanh tròn mắt nhìn y, nhanh chóng đẩy y ra, lẩm bẩm nói: "Bậy bạ! Ông đây thực bất hạnh, tự nhiên nửa đêm gặp phải kẻ điên!"

Nàng xoay người, xiêu vẹo đi về, thì thảo nói: "Người cầm bài thiếp, đến cửa bài Đại tư mã ta đi, ông đây sẽ che trở ngại, bao người một bước lên mây, nếu có tài học thực sự, ta giúp người kiếm chức Thị lang mà làm!"

Lời nói vừa hạ xuống, thân mình bỗng nhẹ hẫng, đột nhiên bị chặn ngang bế lên, nàng mang theo men say, hưng hăng trừng mắt nhìn người con trai đường đột ôm nàng lên, cá giận nói: "Láo xược! Vô lễ như vậy, người đang làm cái gì vậy hả? Không muốn làm Thị lang sao?"

Chàng trai cười nói: "Chức quan Thị lang quá nhỏ, không bằng cô làm vương phi của bản vương đi, ta cho cô trực tiếp thăng quan!"

"Nói hươu nói vượn! Bản Đại Tư mã chức vị quan trọng, chính là chính nhất phẩm, đã là quan to cao nhất triều đình, đến đỉnh rồi!" - Đồng Khanh ở trong lòng y liệu mình giãy dụa, nhưng vô ích, không khỏi tức giận nói: "Cuồng đồ lớn mật, còn không mau thả bản quan xuống dưới?"

"Cái ta có thể cho cô rất khác biệt, là vị trí hoàng tộc, thiên hoàng quý trụ, không có chức đại quan triều đình nào có thể so sánh được!" – Chàng trai ôm

áp giai nhân, khỏe miệng nổi lên ý cười, đi nhanh đến phương hướng tầm điện, dịu dàng nói: "Cô đang say, đất bên cạnh hồ nước nóng lại trơn, không lưu ý một chút sẽ dễ dàng trượt ngã, chúng ta vào trong nhà đi, bản vương tự tay pha trà cho cô, giúp cô giải mùi rượu!"

***

Cho tới khi Đồng Khanh tỉnh lại, sắc trời đã sáng trưng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu cả phòng sáng ngời.

Nàng khẽ đứng dậy, thốt khẽ phát ra một tiếng nấc, xoa xoa mày, ảo não nói: "Say rượu thực con mẹ nó khó chịu quá, vậy mà từ khi xuất cung tới nay, không hiểu sao luôn say rượu, thật đúng là tự tạo nghiệt, không thể trốn thoát!"

Nàng để tâm trí tỉnh táo lại một lúc, rồi mới ngược mắt quét về bốn phía, ngay sau đó từ trên giường nhảy dựng lên.

Phòng ốc này không phải là sương phòng của nàng mà?

Trong phòng ngủ, màn trướng mỏng màu vàng phất phơ theo gió, bốn phía bỏ đầy các loại sách vở, trên tường treo mấy bức họa, trong phòng tràn ngập mùi thơm thoang thoang của lá trà, thật là tinh tế tao nhã, thoạt nhìn có chút bề thế, ắt hẳn là phòng của nam.

Nghĩ tới đêm qua vậy mà say rượu hồ đồ, lơ mơ nhớ lại hình như là có một người nam nói chuyện khá lâu cùng nàng? Tại sao bản thân có thể nào ở lại trong phòng ngủ của nam được? Nàng vừa sợ lại vừa hoảng, bước nhanh ra gian ngoài, phóng tầm mắt đảo qua, mới phát hiện bản thân hóa ra vẫn còn ở trong tầm điện nhỏ của hồ nước nóng, hôm qua nàng còn nghiêng ngả trên tràng kỷ tại gian ngoài uống rượu kia mà.

Ngày hôm qua, lúc đến, kẻ hầu phụ trách trong tầm điện nhiều lần dẫn dò, gian trong là tầm cư riêng của Ninh Vương, nơi riêng tư của hoàng tộc, không cho phép người không liên quan đi vào. Nàng đương nhiên không dám lơ đãng, dù muốn uống rượu cũng chỉ dám ngảy đại nghỉ ngơi trên tràng kỷ tại gian ngoài, thế nào mà vừa ngủ dậy, bản thân mình lại đã ở trên giường của Ninh vương rồi?

Khi nào thì nàng chạy đến trên giường của người ta?

Đây không phải là xúc phạm Ninh vương hay sao?

Mạo phạm thiên hoàng quý trụ, nàng lại phạm tội rồi.

Mấy ngày trước đây chọc hoàng thượng tức giận, cơn giận của hắn vẫn còn chưa tiêu tan đâu, hôm nay lại xúc phạm Ninh vương, một tội chưa yên, một tội lại thêm vào, hay là bắt tự của nàng tương khắc với hoàng tộc họ Lưu?

Nàng thật dễ dàng tìm được áo ngoài của mình ở gian ngoài, nhanh chóng khoác lên, đang định lén lút trốn đi, lúc này lại có một tỷ nữ đi đến đây, từ bên ngoài bưng chén thuốc tiến vào, nhìn người cúi chào nàng, khẽ nói: "Nô tì nghe thấy tiếng động trong phòng, đoán công tử chắc hẳn đã tỉnh, vì thế liền tiến vào hầu hạ. . ." – Cô gái ngược mắt liếc nàng một cái, nhưng thấy người trước mắt tóc xanh buông xõa vai, dung nhan cực đẹp, khác biệt với bộ dáng lúc đi vào tối hôm qua, giờ phút này rõ ràng là đáng điệu của nữ, vì thế lập tức cải chính nói: "Hic, không, là hầu hạ tiểu thư. . ."

"Là đại nhân!" - Đồng Khanh sửa lại, nói.

"Vâng, đại nhân!" – Nô tì thuận theo, rồi sau đó đặt chén thuốc ở trên bàn.

Đã không có cách nào thuận lợi chạy trốn, Đồng Khanh đành phải ra vẻ phóng khoáng, thong dong tự nhiên đứng ở trước gương đồng chải vuốt kiểu tóc của nam cho bản thân, một mặt hỏi: "Người tên gọi là gì?"

"Nô tì tên là Văn Tâm, chuyên trách hầu hạ bên cạnh chủ thượng!"

"Hầu hạ ở cạnh người?" - Như vậy đó là thị nữ bên người Ninh vương rồi. "Người đưa tới cái gì vậy?"

"Là canh giải rượu, tổng quản phân phó, hôm qua đại nhân say khướt, chờ ngài tỉnh lại, sai nhóm nô tì lập tức đưa lên canh giải rượu."

Đồng Khanh nghe xong, liền bưng lên chén thuốc, một ngụm lớn uống cạn.

Bỏ bát rỗng xuống, nghĩ rằng tổng quản vương phủ quả thực nhanh nhẹn, ngay cả chuyện nàng say khướt cũng biết đến, như vậy, chuyện nàng tự tiện tiến vào phòng trong, ngủ ở trên giường của Ninh vương, ông ta sẽ bẩm báo chi tiết với Ninh vương không đây?

Nhớ tới lửa giận của hoàng thượng, lại thêm vào xúc phạm tới Ninh Vương.

Chuyện này xuất môn có lẽ là ‘Gặp hung bất lợi’.

Nàng đột nhiên rất muốn thừa dịp trước khi Ninh vương hỏi phủ, tìm lý do biến trước, quay trở về để đồ.

Đang hạ quyết tâm, Tiểu An Tử lại đi đến đây, gãi vội vội vàng vàng chạy vào, khom người, nói: "Đồng đại nhân, cô cuối cùng đã tỉnh, Ninh vương đã hỏi phủ, cô mau đi qua đại điện bái kiến đi!"

"Ninh vương hỏi phủ rồi hả?"

Chợt nghe Ninh vương hồi phủ, thần sắc của nàng đột biến, vội vàng hỏi: "Ngài ấy trở về lúc nào?"

"Nghe nói là đêm khuya hôm qua, cho nên không hề kinh động tới nhiều người"

"Luu công tử đâu, đã gặp Ninh Vương rồi sao?"

"Công tử không biết Ninh vương đã hồi phủ, sáng sớm Người đã bị Đậu cô nương và Tào cô nương cùng đến phủ Chúc tạo xem lễ phục và nghi chế, cả Cố công tử cũng đi theo giúp vui, phủ Chúc tạo cách phủ Ninh vương có một đoạn thời, ước chừng muộn một chút mới quay về đến nơi!"

"A, sao ngươi không đi theo đi? Lại bị công tử ghét bỏ rồi hả?" - Đồng Khanh quay người lại chài chuốt lại chính bản thân, soi gương chỉnh áo mũ ngay gần, đồng thời hỏi.

Tiểu An Từ đột nhiên dâng lên một hồi tủi thân, ngẩn lệ nói: " Con đường nịnh thần khó khăn trùng trùng, gian nan trở ngại vô cùng mà!"

Đồng Khanh nhướn mi, nói: "Công tử lại chê ngươi phiền, không cho ngươi theo hả?"

Tiểu An Từ nói: "Công tử thoát nhìn giống như đang tức giận đại nhân, nhưng Tiểu An Từ cảm thấy Người kì thực là đang giận chính mình, ta nhất thời nhịn không được mà nói thẳng, Người thẹn quá thành giận liền đuổi Tiểu An Từ cút!"

Đồng Khanh nghe thấy việc này, bỏ xuống cây lược gỗ trong tay, quay đầu nhìn Tiểu An Từ, chậm rãi nói: "Nói như vậy, là bị ngươi nói trúng rồi sao? Công tử vì sao giận chính mình chứ? Dựa vào công phu liều mình quán quít lấy hoàng thượng của ngươi, sống chết không dòi còn có thể bị đá văng ra, con giận của Người hẳn là không nhỏ, ngươi nói cái gì mà làm cho Người tức giận đến vậy?"

Tiểu An Từ liếc nàng một cái, thờ dãi nói: "Ai, vẫn là đừng nói nữa, không hay ho gì, chỉ biết hóng chuyện, rất nhiều chuyện nếu nói toạc ra, sẽ không tốt!" - Nói xong, lại hạ thấp giọng lầm bầm nói: "Hoàng thượng tự nhận là anh minh thần võ, Người dù thế nào chết cũng không thừa nhận động dục với quan lại của mình, . . . , đều do hôm qua tổng quản trình lên mấy thứ thật sự ăn quá ngon, hoàng thượng ăn nhiều thêm một chút, hơn nữa trời hạ cơn mưa nhỏ, thời tiết lạnh, ta lại mặc thêm bộ quần áo cho Người, vì thế liền tạo thành trạng thái ‘ám no tư dâm’ (no com ám cật) cho Người rồi. . . Rồi đó sau, động tác của cô lại quá chậm, từ thời điểm đứng dậy ở hồ nước nóng đã để cho Người nhìn thấy cơ thể nữ mạn diệu . . . Còn hơn lúc ngủ dậy..... huyết mạch căng tức rồi . . . Lúc ấy nói không chừng lại ‘cứng lên’ rồi . . . , hoàng thượng không cẩn thận lại bị cô làm hại rồi. . . , khi trở về, ta phải tìm thái y nói chuyện này, bảo ông ta cẩn thận giúp hoàng thượng coi trộm một chút, long căn có việc gì hay không, ngàn vạn lần đừng bị cô làm cho có bệnh. . . "

Đồng Khanh tròn mắt nhìn gã: "Lầm rầm thảm thì một đồng, rốt cuộc ngươi đang nói thảm cái gì vậy?"

Tiểu An Từ rốt cục cũng khôi phục lại tinh thần: "Không có việc gì, Đồng đại nhân, vẫn là nhanh đi bẩm kiến Ninh Vương đi, chúng ta ở trong này làm khách, người ta là hoàng thất quý trụ, ngàn vạn lần đừng thất lễ đó!"

"Đã biết, ta sẽ đi ngay!" - Đồng Khanh chỉnh ngay ngắn áo mũ, rồi vội vàng vàng mang theo Tiểu An Từ tiến lên đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vương Hầu Đa Tình [3]

Vòng qua hành lang dài, đi tới trước đại điện, đã thấy hai hàng gia nô đứng ngoài điện, phô trương khá lớn, đang chờ bên trong tuyên gọi vào hầu hạ, nhìn thấy Đồng Tư mã đến, liền ào ào khom người, vãn an.

Tổng quản lập tức chấp tay với nàng, nói: "Đồng công tử, ngài rốt cuộc cũng đến đây, Điện hạ đã hồi phủ rồi."

"Ước chừng khi nào có thể tiếp kiến Ninh vương?" - Đồng Khanh cũng không hàn huyên, lập tức hỏi thẳng vào vấn đề.

Tổng quản bồi cười nói: "Cũng không lâu lắm đâu, thái phu nhân đang nói chuyện cùng Điện hạ, chờ thái phu nhân uống xong chén thuốc, rất nhanh liền có thể tiếp kiến đại nhân!"

Quả nhiên trong phòng truyền đến tiếng thái phu nhân ân cần căn dặn: "Tứ Thập Cửu, về sau đừng hồi phủ đêm khuya nữa, bốn ba qua lại như thế, quá mức mệt nhọc, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, xem đi, con cũng gầy đi rồi, mẹ đau lòng lắm!"

"Mẹ, con không ốm, vạt áo vẫn vừa khéo mà, nhưng mẹ cần bảo trọng thân thể thật tốt, đừng luôn thắc thỏm về con, mỗi ngày vẫn nên uống thuốc đúng hạn!"

Giọng nói của Ninh vương trầm thấp, hơi giòn vang, giống như đã từng nghe qua ở nơi nào đó.

Đồng Khanh rất là tò mò đối với vị Ninh vương trong truyền thuyết, nàng nhìn không được kéo cao cổ, một đôi con mắt sáng, lặng lẽ hướng vào trong đại điện xem xét.

Trong phòng ánh sáng chiếu vô cùng tốt, mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào bên trong, quang ảnh lay động, nhìn vào xuyên qua rèm châu trong suốt, một bóng dáng cao to, nghiêng nửa bên thân mình, ngón tay thon dài đoan chính nâng chén thuốc, tự mình hầu hạ thái phu nhân uống thuốc.

Người nọ đầu đội mũ ngọc, tóc tơ đen nhánh chỉnh tề buông thả giữa lưng, mặc áo măng bào thêu rồng bốn móng tượng trưng cho Hoàng thất, ghé mắt thoạt nhìn ngọc thụ lâm phong (cây ngọc đón gió), phong lưu phóng khoáng, xác nhận là một chàng trai cực anh tuấn phóng khoáng. Không biết có phải hay không vì lí do một thân mũ áo măng bào, nhìn nghiêng người Ninh vương và hoàng thượng nhưng lại có vài phần tương tự.

Hai người đều cùng chung một ông nội, đời cha chú Huệ đế và tiên đế Lưu Khang là anh em ruột đồng phụ đồng mẫu (cùng cha cùng mẹ), Ninh vương và hoàng thượng có quan hệ huyết thống quá gần, có chút giống nhau như vậy cũng không lạ lùng gì.

Một lát sau, thái phu nhân dùng xong chén thuốc, từ từ mở miệng nói: "Tứ Thập Cửu đi làm việc của con đi, chính sự quan trọng hơn, mẹ cũng nên đi nghỉ ngơi rồi!" - Ngay sau đó gọi: "Tuyệt Nhạn điu ta trở về phòng!"

"Vâng!"

Tổng quản ở bên ngoài nghe thấy được, lập tức hướng về Đồng Khanh cười nói: "Đại nhân, ngay bây giờ Chủ thượng có thể tiếp kiến ngài rồi!"

"Vào đi!"

Quả nhiên, không quá một giây, bên trong liền truyền ra tiếng gọi vào.

Đồng Khanh không dám chậm trễ, dẫn theo Tiểu An Từ, từ từ bước vào đại điện.

Trong điện, Ninh vương bắt tay sau lưng, đang đưa lưng về phía bọn họ.

"Triều thần Đồng Tư mã bái kiến Ninh vương Điện hạ, thiên tuế, thiên thiên tuế!" - Đồng Khanh làm cái vái lạy thật lớn, đang định vung tay áo, hành đại lễ yết kiến, lại được đích thân Ninh vương kéo lên, nàng ngẩng đầu nhìn y, tiếp đó, ngây ngẩn cả người. . . . .

*

Đôi mắt sắc bén của Ninh Vương lưu lại trên gương mặt nàng, khóe miệng gọi lên một nụ cười, nói: "Đồng đại nhân, miễn lễ!"

Bất ngờ nhìn thấy Ninh vương, không chỉ có Đồng Khanh sững sờ, Tiểu An Từ cũng sợ run, thật lâu sau, mắt gã lộ ra vẻ kinh ngạc, há miệng thờ dốt, cuối cùng cũng nhin không được thất thanh nói: "Mẹ kiếp! Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong đại hiệp, sao, sao lại là người vậy?"

"Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong đại hiệp?" - Ninh Vương nhàn nhạt cười nói: "Tại hạ Lưu Ký, tự là Trường Phong, phong tước Ninh vương."

Đôi con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Ninh vương, trong lòng Tiểu An Từ thực sự đang quá mức kinh ngạc, đến nỗi tạm thời không có cách nào để liên kết được hình tượng đại hiệp phiêu dật xuất trần trên vách núi với vị vương hầu hoàng thất tôn quý.

Lúc này Ninh vương đã tự tay kéo Đồng Khanh lên, khóe miệng chứa một ý cười thâm trầm, nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, Cô đã xác định người là nữ, lần thứ hai gặp mặt, người lại thành chàng trai áo mũ chỉnh tề, lần thứ ba gặp mặt, Cô rốt cục đã rõ ràng, Đồng Khanh chính là Đồng Uyển!"

Nhắc tới Đồng Uyển, cơ thể Đồng Khanh rất không tự nhiên mà có phản ứng lại.

"Hôm nay khí hậu thực tốt, Đồng Tư mã hiếm khi đến Giang Nam một chuyến, buổi chiều không bằng cùng Cô ra ngoài đi dạo đi!" – Y cười nói.

Xem ra Ninh vương người này tương đối hào sảng.

Hai người còn chưa nói rõ ràng, lại thấy Tô Thái phó thần thần bí bí tiến vào, Ninh Vương nháy mắt để ông ta trước tiên hãy chờ.

Nghĩ đến Ninh Vương vừa hỏi phủ, nhất định là sự vụ bận rộn, nàng cũng không tiện quấy rầy lâu, đi lên bái kiến, làm hết cấp bậc lễ nghĩa là được rồi.

Vì thế, Đồng Khanh chấp tay thi lễ, nói: "Như vậy xin hãy cho hạ quan đi bồi thường phục đã!"

Ninh Vương vẫy vẫy tay để cho nàng lui ra: "Cô vừa hỏi phủ, trong phủ còn có rất nhiều sự vụ chờ xử lý, khanh trước hãy chờ ở sương phòng đi!"

"Vâng!"

*

Đi theo Đồng Khanh rời khỏi đại điện, thần sắc Tiểu An Từ hiển nhiên là rất bất an, gã nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng quyết định nói ra, vì thế ghé vào bên tai Đồng Khanh, nói: "Đồng đại nhân kia, cô cũng biết lí do hoàng thượng lại đi đến phủ Ninh vương chứ?"

Nhớ tới mối nghi kỵ của hoàng thượng đối với nàng, Đồng Khanh trong lòng thực buồn bực, bởi vậy cố ý nói: "Hoàng thượng muốn lợi dụng đại hôn sắp tới, xuống Giang Nam du ngoạn kiểm tra gái, nhà người nhanh nhanh đi hầu hạ Như Họa nương nương đi, nàng ấy hiểu được làm thế nào để cho hoàng

thượng vui vẻ, sau này khẳng định sẽ tấn chức rất nhanh!"

Khi đó hoàng thượng tính toán cải trang xuống Giang Nam, nàng đã từng phỏng đoán qua, có phải vì việc của Ninh vương hay không? Mà việc này trọng đại như thế, nàng quả quyết nhận định hoàng thượng tuyệt đối sẽ không giấu kín với kẻ cận thần là nàng đây, bởi vậy, nàng liền không suy đoán quá nhiều, hoàn toàn coi hoàng thượng là tối du ngoạn, không nghĩ tới . . . Sự thật lại khiến nàng đau lòng, ngay từ đầu hoàng thượng đã không tin nàng.

Tiểu An Tử nhướn mày, nói: "Đồng đại nhân kia, hiện tại cũng không phải là thời điểm bốc đồng, cô biết rõ hoàng thượng không phải đến Giang Nam để du ngoạn, tuy rằng Tiểu An Tử thích tính tình đó của cô như vậy, nhưng cái kinh cũng phải nhìn thời điểm, cô nói hoàng thượng không tin nhiệm cô, ai bảo cô thường ngày âm hiểm giả dối, cả ngày tính kế hoàng thượng hả? Cô cũng biết, tại sao hoàng thượng lại thân giả phủ Ninh vương không? Đó là bởi vì, Ninh Vương không cam lòng bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế, nhiều năm qua len lén chiêu mộ binh mã, trữ lương tích gạo, có ý tạo phản đó!"

"Chuyện chiêu mộ binh mã còn phải đợi điều tra rõ ràng, nói không chừng là Ninh vương cố ý làm giả tạo ra cảnh mở rộng việc trưng binh, dẫn dụ hoàng thượng xử trí y. Nếu là mưu kế của y, trên thực tế không có chuyện mộ binh, hoàng thượng lại đi xử trí Ninh vương, khiến cho Ninh Vương chịu oan khuất, chư vương sẽ liên hợp lại lấy lại công đạo cho y . . . Tóm lại, chuyện này, nếu hoàng thượng xử trí không khéo, ngược lại sẽ cổ vũ uy thế của Ninh vương, hoàng thượng muốn gắng sức kháng cự với chư vương, gian nan biết bao, một cuộc đấu tranh chính trị diễn ra, nếu hoàng thượng không thắng lớn được, vậy sẽ là thua triệt để !"

Về chuyện Ninh vương, phải cẩn thận, vạn lần không được xảy ra sai lầm.

"Nếu không phải bởi vì sự tình cực kỳ quan trọng, hoàng thượng sẽ tự thân đi chuyển này sao?" - Tiểu An Tử rất khẳng định, nói: "Chúng cứ ngầm chiêu mộ binh mã khẳng định là có, đã có thể xem như chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, hoàng thượng cũng không thể quang minh xử lý y, chư vương họ Lưu cảm niệm (cảm động và tưởng nhớ) ân trọng của Huệ đế, đồng thời cũng đồng cảm với tình cảnh của mẹ con Ninh vương, nhiều năm qua không ít người hoàng tộc ủng hộ y, một khi hoàng thượng có hành động, tất sẽ dẫn tới việc chư vương đoàn kết đứng lên, dốc sức giúp đỡ Ninh Vương, hành động lần này ngược lại không phải là biến khéo thành vụng sao? Hoàng thượng đương nhiên không ngốc như vậy, muốn bắt giặc cũng phải nói trước có bao nhiêu người giúp đỡ ồ giặc, mới dễ xuống tay chứ !"

Năm đó, tiên đế cho thái phu nhân xuất cung thật sự là đi nhằm một nước cờ, theo quy củ, Huệ đế băng hà, Tô hoàng hậu, vợ của ông ta phải được Hoàng đế tôn kính mà làm Hoàng thái hậu kế nhiệm, con của Huệ đế đương nhiên thụ phong tước vị phải đến đất phong, tiên đế từ tâm, niệm tình Ninh vương vừa sinh ra, tuổi còn quá nhỏ, không đành lòng chia tách quả phụ con thơ, bởi vậy nên đặc biệt khai ân, để thái phu nhân đi theo Ninh vương trở về đất phong cùng hưởng thiên lộc (*), bởi vậy chưa tôn kính bà ấy làm Hoàng thái hậu, kết quả vậy mà truyền ra ngoài là tiên đế vì nguyên do chợt dạ mới có thể nhẫn tâm đuổi đi quả phụ của Huệ đế. Tiên đế bị oan lớn, từ đấy buồn bực không vui, đang giữa lúc tráng niên lại u buồn thành tật, băng mắt rồi.

(*) Thiên lộc: tức là mối quan hệ và tình cảm tự nhiên của con người với con người, như quan hệ và tình cảm cha mẹ - con, anh chị em, vợ chồng . .

Đã từng có không ít lời đồn đại, Huệ đế đột nhiên băng hà có liên quan đến tiên đế Lưu Khang, nguyên bản chính là Huệ đế bỗng nhiên bị cảm phong hàn, lại đột nhiên trở nên kịch liệt, không được vài ngày liền băng hà, nên không thể không làm cho mọi người sinh lòng hoài nghi.

Chư vương hoài nghi không phải là không có nguyên nhân. Lúc đó hoàng hậu của Huệ đế đã mang thai, nếu như thuận lợi sinh hạ hoàng tử thì đó là hoàng thái tử danh chính ngôn thuận, có thể kế thừa đại thống, nhưng cố tình Huệ đế lại bất ngờ băng mất trước khi hoàng tử được sinh ra, trẻ con có thể đăng cơ làm Hoàng đế, nhưng thai nhi vẫn còn đang trong bụng lại không được, nước không thể một ngày không có vua, bởi vậy ngôi vị hoàng đế liền từ trong tay Huệ đế chuyển cho hoàng đế Lưu Khang kế thừa.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vương Hầu Đa Tình [4]

Để vị vốn dĩ nên thuộc về con của Huệ đế, chỉ là thiếu bốn mươi chín ngày.

Nếu như trong lòng Ninh vương có oán hận, khó bảo đảm là không có tâm tạo phản.

Tiểu An Tử tức giận nói: "Gã Ninh vương đó, căn bản không phải là đại hiệp gì, vừa thấy khí thế xuất trần của y hôm nay, cũng biết y nhất định là nhân vật phản diện (*), tuyệt đối là trùm nhân vật phản diện, những kẻ sẽ tạo phản đều là trùm nhân vật phản diện!"

"Nhân vật phản diện?" - Đồng Khanh buồn bực nói: "Sao lại là nhân vật phản diện?"

Tiểu An Tử đầy khinh bỉ mà liếc nàng một cái: "Đồng đại nhân đứng hàng tam công, chức cao mà quyền trọng, thế mà cô chưa từng đi quán trà nghe qua kể chuyện sao ? Người kể chuyện đều kể như thế, phàm là kẻ đối nghịch với nhân vật chính, chính là nhân vật phản diện! Hoàng thượng là chân long thiên tử, ngài ấy đương nhiên là nhân vật chính, Ninh vương muốn tạo phản, chính là nhân vật phản diện !"

Đồng Khanh cười nói: "Hoàng thượng khi khiển trách ta, nói ta đùa bỡn Ngươi, bốn cột hoàng thượng. . . Như vậy, ta đại khái cũng là nhân vật phản diện rồi!"

"Cô là đồ gian thần âm hiểm giả dối! Đương nhiên là nhân vật phản diện rồi!" - Tiểu An Tử nói bằng giọng dĩ nhiên là thế, ngay sau đó tiếp tục nói, "Nhưng mà, cô đừng đau lòng, cô còn có cơ hội chuyển chính(*). Đột nhiên sửa sai hướng thiện, rồi sau đó toàn tâm toàn ý trợ giúp nhân vật chính, trở thành chính phái, dạng nhân vật này là cảm động nhất đấy. . ." - Đồng gian thần đột nhiên hối hận những sai lầm trước kia, một lòng chuyển chính trở thành Đồng trung thần, hoàng thượng nhất định sẽ thật cảm động. . ." - Tiểu An Tử nhân thần chợt đảo, lập tức này ra chủ ý ôi thiêu, gã thấp giọng nói: "Lần này Ninh Vương mời chúng ta đi du xuân, cẩn thận ngấm lại, y chịu chủ động tiếp cận là chuyện tốt đấy, càng thân cận, càng dễ dàng bại lộ dã tâm của y, chúng ta nên nỗ lực đi thân cận với y, âm thầm thu thập chứng cứ y lên thông đồng cùng với chư vương, tương lai dễ dàng một lần tóm gọn, một lưới bắt hết!"

(*) cụm từ này tương tự như: cái tà quy chính

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Nghĩ thì rất dễ dàng, người cho là y thực sự chỉ là gã phóng túng trong giang hồ, người ta là thâm tàng bất lộ đấy, Ninh vương há lại là nhân vật đơn giản như vậy ư? Dễ dàng cho người khám phá ra? Nếu ta là Ninh vương, nhìn thấy người lén lút lén tìm tòi nghiên cứu, một đao liền giải quyết người, làm thực gọn gàng, lấy thân phận của y, giết một tên nội thị nhỏ nhỏ không tính là chuyện quá lớn, người không phải là chết vô ích sao?"

Tiểu An Tử nhất thời lòng đầy căm phẫn dâng trào, cất cao giọng, nói: "Tiểu An Tử không sợ chết! Tiểu An Tử thề sống chết tận trung với hoàng thượng, Tiểu An Tử cũng không phải cái hạng người ham sống sợ chết, tuy rằng không làm được trung thần, nịnh thần cũng có thần cách kiên định của nịnh thần, Tiểu An Tử sống là nịnh sùng của hoàng thượng, chết cũng là nịnh quỷ của hoàng thượng!"

Gã ngẩng đầu cao thật cao, kiên định mà quyết tâm.

Đồng Khanh cố nén cười nói: "Người yên tâm, An công công à, ta nhất định sẽ bảo vệ người, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để người biến thành nịnh quỷ bên người hoàng thượng, không phải vì không nỡ để người chết, Đồng Khanh chỉ là sợ phiền toái, đến lúc đó còn phải thỉnh đại hòa thượng pháp sư đến xua đuổi cái đồ nịnh quỷ nhà người gắt gao quẩn lấy hoàng thượng, hoàng thượng cũng là sẽ rất khó khăn nhiều đó!"

Tiểu An Tử nghe xong, buồn bực dậm chân một cái, "Hừ, đồ gian thần, Tiểu An Tử không cần cô bảo hộ! Cô đừng hòng nghĩ chuyển chính, cả đời cứ làm gian thần bị người thóa mạ đến chết đi!"

*

Đồng Khanh trở lại sương phòng thay đổi một thân áo sam xanh gọn nhẹ, duy trì kiểu tóc cùng bộ dạng con trai như trước, sau giữa trưa, quả nhiên có người đến thông tri Ninh vương đã ở chuồng ngựa rồi, nàng không dám chậm trễ, mang theo Tiểu An Tử hộ tống rồi theo người hầu dẫn đường, vội vàng đến chuồng ngựa.

Trong chuồng ngựa, Ninh vương mặc thường phục màu đen, tay cầm roi ngựa, đứng ở trước một con ngựa tốt, khép nửa mắt quan sát, đang hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm nó.

Đồng Khanh lập tức tiến nhanh về phía trước, còn không kịp hành lễ đã bị ngăn lại rồi.

"Thôi, đừng làm nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy nữa, nàng đến xem con ngựa này thế nào?"

Đồng Khanh liếc mắt nhìn tuần mã một cái, nói: "Là một con Hãn huyết bảo mã cực danh quý (nổi tiếng và quý giá), số lượng cực ít, Đồng Khanh từng ở trong cung gặp qua giống ngựa quý này vài lần, về phần ngựa hãn huyết rốt cuộc có được hay không được, tự Ninh vương Điện hạ tất có tính toán trong lòng, vì sao còn phải cố ý hỏi Đồng Khanh vậy?"

Ninh Vương quay đầu nhìn nàng, đột nhiên phóng khoáng lớn tiếng nở nụ cười. Ngay sau đó sai người buộc thăm lông và lưng thực ở bên hông ngựa hãn huyết.

Đồng Khanh càng xem càng buồn bực, vội vàng nói: "Điện hạ, đã là du xuân, sao không ngồi xe cho tương đối thoải mái?"

Trong đáy mắt của Ninh vương nhanh chóng chớp lên một nét狡 hoạt, cười nói: "Bản vương cứ muốn thử con ngựa này một lần, mấy ngày trước mới huấn luyện xong xuôi, được đưa tới đây, nghe nói có thể ngày đi ngàn dặm đó!"

Hóa ra là y đang tính cưỡi ngựa du lịch, Đồng Khanh từ từ liếc qua vài chục con tuần mã trong chuồng, nói: "Như vậy xin cho hạ thần tự chọn lựa một con ngựa cho bản thân đi?"

"Nàng cứ cưỡi con này đi, con ngựa này là chọn riêng cho nàng!" - Y chỉ vào Hãn huyết bảo mã quý báu trước mắt, nói: "Lên ngựa đi!"

Cung kính không bằng tuân mệnh, Đồng Khanh thông dong đạp lên cái bàn đạp trên yên ngựa (*), lưu loát lên ngựa, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, lại ngoài ý muốn, vậy mà Ninh vương ở phía sau nàng cũng nhảy lên cùng một con ngựa, giạng chân ở sau lưng nàng, rồi sau đó một tay nắm ở eo nhỏ của nàng, một tay vững vàng kéo dây cương.

(*) nguyên gốc là mã đăng 马蹬

"Ninh vương, ngài?" - Nàng kinh hô một tiếng, câu nói còn chưa xong, Ninh vương đã "Giá" một tiếng, hai chân kẹp lại, thúc vào bụng ngựa, Hãn huyết

bảo mã hướng về phía khoảng không hí vang, tung chân, mang theo một làn khói bụi mà chạy về phía trước.

Tiểu An Từ mắt thấy có sự bất ổn, lập tức đuổi theo, ở phía sau gào to: "Đội tôi với mà!"

Ninh Vương giục ngựa đi nhanh, cấp tốc rời đi từ cửa sau vương phủ, thẳng đường hướng về phía Nam chạy băng băng, Tiểu An Từ cơ trí, lập tức nghĩ đến một con tuần mã, liền mình đuổi theo ở phía sau, cái miệng không ngừng ồn ào: "Đồng đại nhân, chờ, chờ Tiểu An Từ với!"

Từ nhỏ tới lớn, trừ bỏ chơi cùng Lưu Lăng, Đồng Khanh chưa từng quá gần gũi với một người con trai như thế, ở phía sau, cánh tay hữu lực của Ninh vương lướt qua nàng kéo cương ngựa, hai người cùng cười, trong khi con ngựa đang chạy băng băng, trên thực tế cũng là y từ phía sau ôm chặt nàng.

Mặc dù ở triều làm quan, có thói quen tiếp xúc với nam giới, dù sao nàng vẫn là nữ, vẫn là cô gái đã hứa gả cho trượng phu, cũng không thể không giữ lễ, để mất thể diện của Vệ Sùng Văn, nàng nỗ lực giấu dũa, ý đồ kéo giãn cự ly, nhưng lại tổn công vô ích.

"Nàng đừng trượt qua trượt lại như con rắn thối, coi chừng ngã ngựa!" – Người đàn ông ở phía sau cảnh cáo nói.

Đồng Khanh đành phải đáp ứng nói: "Điện hạ, chúng ta vẫn nên đợi Tiểu An Từ đi, mau, hần sắp đuổi không kịp rồi!"

Phía sau lại truyền đến tiếng cười sang sảng của Ninh vương: "Dựa vào uy danh của Hãn huyết bảo mã, nếu không bắt bỏ được tên kia, bản vương hỏi phủ lập tức sẽ giết chết con súc sinh vô dụng ở bên dưới này!"

Đồng Khanh nghe xong, sợ run một lúc, Ninh vương rõ ràng là suy tính muốn ở riêng một chỗ cùng với nàng.

Đồng Khanh bèn không mở miệng nữa, lúc này, suy nghĩ của nàng dần dần rõ ràng hơn, hiện tại nàng cũng muốn biết, dẫn riêng nàng đi ra, rốt cuộc là Ninh vương đang tính cái chủ ý gì? Có lẽ nàng có thể nhân cơ hội tra xét ra vì sao Giám sát ngự sử Kiều Bồi bị sát hại, hiện trường hung án lại để lại bức vẽ của nàng.

Người đã nhìn qua thân thể của nàng, biết dưới vai của nàng có một nốt nốt ruồi son cũng không có nhiều lắm.

Hai vó câu của Hãn huyết bảo mã như sắt, tốc độ cực nhanh, có thể phi chạy một thời gian dài, rất nhanh, đã không nghe được âm thanh của Tiểu An Từ nữa. . .

Ngựa dọc theo đường mòn liên tục đi thẳng về phía Nam, qua vài triền núi, ven đường hoa dại nhỏ bé biến thành thân cây cao cao, đóng đưa đón gió, lay động lá lướt, phía sau bụi đất tung bay.

Ước chừng qua vài canh giờ, Ninh vương giục ngựa lên sườn một ngọn núi, lúc này mới kéo chặt cương ngựa, thả chậm tốc độ, cười nói: "Phong cảnh nơi này không tệ, hãy cứ nghỉ ngơi ở trong này đi!"

Sông núi tráng lệ, nguy nga ngát ngát, quét mắt nhìn lại, bát ngát vô tận.

Trên sườn núi, các loại hoa anh đào đại (hoa đào rừng) nở đầy ‘bạt ngàn sơn dã’, điểm tô những chồi màu xanh lục vừa nhú, gió nhẹ thông thả, cành đào run rẩy, hoa vừa hé nụ rực rỡ, mùi hương hoa xông tới trước mặt, thấm vào tim gan, nơi đây giống như cảnh tiên, rất mỹ lệ.

Bên cạnh triền núi có một con sông uốn lượn, quay lưng lại phía bên cạnh là gò núi nhỏ nhỏ, trên gò núi phủ kín cỏ thơm sắc xanh biếc, cỏ thơm lặt lể, bên phải có một cây to cành lá sum xuê, cành lá đu đưa, mờ mờ ảo ảo, phía dưới nước róc rách chảy vòng qua, ánh nắng ấm áp, cảnh sắc tú lệ.

Ninh Vương xuống ngựa, tháo xuống túi nước bên hông ngựa, tự uống một ngụm, rồi sau đó đưa cho Đồng Khanh đã xuống ngựa.

Đồng Khanh tiếp nhận túi nước, dáng vẻ giống như đàn ông, uống từng ngụm từng ngụm liên tục.

Ninh Vương cúi đầu nhìn nàng, cười nói: "Chỗ này thật không tệ, đêm nay hãy ở trong này qua đêm đi!"

Ặc, qua đêm?

Nghe vậy, Đồng Khanh nhất thời phun một ngụm nước ra ngoài, ngay sau đó sặc thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vương Hầu Đa Tình [5]

Ninh vương vỗ vỗ lưng của nàng, giúp nàng thuận thuận hơi thở: "Hãn huyết bảo mã quả thật là ngựa tốt danh bất hư truyền, không cẩn thận đã chạy đi

xa quá rồi, chốn này núi hoang dã ngoại, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ, lúc này nếu chạy ngược đường trở về, con ngựa chắc chắn sẽ không chịu nổi khắc nghiệt, bản vương cũng không muốn lần đầu tiên ngồi cưỡi, liền làm cho ngựa tốt quý báu như thế bị mệt chết !"

Nàng quay đầu liếc nhìn bốn phía, ở vùng đất này, tuy rằng cảnh sắc tuyệt đẹp, nhưng lại cách ly ồn ào, mệnh mệnh không một bóng người.

Một mình cùng ngủ dã ngoại với đàn ông con giai, vô cùng không hợp cấp bậc lễ nghĩa, Ninh vương hiển nhiên là có ý làm như vậy, chuyện đã đến như lúc này, nàng không thể không kiên trì, tiếp tục ra về hào phóng.

Ninh vương đối với việc ăn ngủ dã ngoại thể nhưng lại có chút quen thuộc, y dạo bước tiến vào trong rừng, không mất bao nhiêu thời gian đã nhặt một ít củi quay về.

Đồng Khanh thì thừa dịp trước khi trời tối, đi đến dòng suối nhỏ bên cạnh, rửa mặt chải đầu qua loa một phen.

Hoàng hôn mệnh mệnh, tà dương từ từ xuống thấp, bóng tối chậm rãi thay thế ánh sáng màu đỏ, phía chân trời mấy cụm sao chỉ chít lấp lờ, mờ nhạt phát ra ánh sáng le lói.

Ninh Vương từ trong tay áo lôi ra cái ống đánh lửa (*), thuận thực nhóm lửa ở phía trên củi khô, nhìn ngọn lửa bốc lên, liền ngay sau đó trải thảm lông lên bãi cỏ ở bên cạnh đồng lửa, đồng thời nói: "Đói bụng không? Trong cái túi trên yên ngựa có lương khô và rượu ngon, nàng ăn một chút đi!"

(*)Người Trung Quốc thời xưa gọi là "hỏa chiết tử" 火折子: là một cái ống nhỏ bên trong có chứa vật liệu dẫn cháy: dùng đất thô vụn được quần chặt bởi giấy bản sau khi được đốt lửa rồi thổi tắt. Lúc đó sẽ còn lại những tàn lửa lốm đốm đỏ trong lòng ống, khi muốn có lửa chỉ cần thổi hơi mạnh là ngọn lửa sẽ bốc lên.

Đồng Khanh theo lời nói của y, cầm lương khô và rượu ngon, rồi quay lại bên cạnh đồng lửa, cùng chia thức ăn với y.

Nàng đối với Ninh vương là rất xa lạ, hơn nữa thân phận có khoảng cách, nghĩ muốn nói vài lời khách sáo với y, cần phải đắn đo cẩn thận, vì thế Đồng Khanh vừa cầm lương khô, vừa ra về thoải mái, nói: "Ninh vương tựa hồ thường xuyên ngủ ở ngoài trời?"

"Đừng gọi ta là Ninh vương, nơi này không có mặt người khác, từ nay về sau nếu ở riêng nàng cứ gọi ta là Trường Phong đi, ta không hy vọng giữa ta và nàng có quá nhiều giới hạn khoảng cách !" - Y nhìn chằm chằm vào nàng với đôi mắt sắc bén, chậm rãi mở miệng nói.

"Hạ thần không dám đi quá giới hạn!" - Đồng Khanh chấp tay cúi lạy, nói.

Nàng vẫn câu nệ.

Ninh vương uống một ngụm rượu, sang sảng cười nói: "Nàng chịu theo ta đi ra ngoài, cũng không phải đơn thuần muốn du ngoạn, khẳng định là trong lòng cất giấu không ít nghi vấn, nghĩ muốn nhân cơ hội tiếp cận ta thu hoạch tình hình, một khi đã như vậy, nếu nàng còn gọi ta là Ninh vương, nếu còn trước cung sau kính, ta sẽ không tiếp tục nói chuyện với nàng nữa !"

Ninh Vương quả thực đã đoán ra nàng có tâm tư khác.

Xem ra chàng trai này tương đối khó ứng phó, nói không chừng còn khó chơi hơn cả hoàng thượng, nàng và hoàng thượng thanh là mai trúc mã từ nhỏ, tính tình của anh chàng thối đó nàng rất cuộc vẫn có thể hiểu rõ một phần, đối với Ninh Vương, nàng lại hết sức xa lạ.

Đồng Khanh cắn cắn răng, quyết định nghe theo y, vì thế vô cùng không tự nhiên mở miệng nói: "Trường, Trường Phong !"

"Như vậy mới đúng!" - Ninh vương khẽ cười một tiếng, đưa tay kéo nàng đi tới, để nàng ngồi xuống ở bên cạnh y, cười nói: "Khanh Khanh, ta nên gọi nàng là Khanh Khanh, hay là Uyên Nhi? Tiêu Uyên? Nàng có nữ danh khác hay không, nữ danh của ta là Tứ Thập Cửu (= 49), nhưng mà ta vẫn thích cái tên tự Trường Phong này !"

"Híc, Khanh Khanh ?!" - Nghe qua, sao mà đột nhiên có cảm giác vô cùng buồn nôn vậy, rất giống một gã đồng tính quý tha ma bắt, Đồng Khanh nhất thời bị nghẹn vài tiếng, nói: "Điện hạ, ngài đừng nên nói đùa!"

Ninh vương cười ha ha vài tiếng, nói: "Hỏi đi, nàng muốn biết chuyện gì?"

Đồng Khanh hơi suy tư một lát, rồi ngược mắt ngênh nhìn ánh mắt của y, chậm rãi mở miệng nói: "Giám sát Ngự sử Kiều Bồi gặp chuyện bỏ mình, chuyện này ngài biết chứ ? Ở hiện trường án mạng có để lại một bức tranh chân dung, ngài có trông thấy qua hay không?"

"Hóa ra là vì việc này !" – Ánh mắt của y hạ xuống ở khuôn mặt nàng, chế nhạo nhướn lông mày một cái, khẽ cười một tiếng, nói: "Là bức vẽ nàng, có một thứ thật riêng tư bí mật. . ."

"Ah!" - Đồng Khanh bất chợt chấn động mạnh, suýt chút nữa cắn vào đầu lưỡi, dù sao cũng đã từng trải qua sóng gió, nàng nhanh chóng trở lại trấn tĩnh, nâng tay chấp lễ, nói: "Xin chỉ rõ!"

Ninh vương nói: "Bức tranh đó là chính ta vẽ, sau khi gặp nàng ở Di Hồng Viện, ta trên đường đi qua phủ Thường Châu, đơn giản ngủ một đêm ở đó, đêm đó nhất thời cao hứng, liền vẽ bức tranh kia, nhưng không lâu sau thì đánh rơi mất."

"Là bị cố ý lấy đi, hay là đánh rơi ở trên đường?" - Nàng thần sắc nghiêm nghị, vội vàng hỏi.

Vậy mà không hỏi vì sao y về nàng ư ? Y nhìn nàng mỉm cười, nói: "Thế nào, nàng cho rằng là ta giết chết Kiều Bồi ?"

"Giết chết ông ta đối với Điện hạ thực chất không có điểm tốt, sự tình không đơn giản như vậy !" - Đồng Khanh lắc đầu nói: "Viên quan của triều đình đã nhiều lần luận tội cho ngài, lại bị giết hại trong lúc này, thời cơ rõ ràng là để hãm hại ngài, đồng thời cũng biết là không có người dám thật sự truy tra đến ngài, bởi vậy vụ án này sẽ không đi sâu điều tra, nhiều nhất chỉ kết án qua loa là cưỡng đạo giết người, hành động này nhưng lại có thể tạo thành mâu thuẫn giữa ngài và hoàng thượng !"

Nàng sớm đã có định kiến.

Ninh vương vào ở phủ Thường Châu, xác định là do Trịnh chủ bộ phụ trách chiêu đãi, vô cùng có khả năng là ông ta đã trộm bức tranh, nghe nói nàng là quan lớn của triều đình, cũng chính là người trong bức tranh, đang dự định đến phủ Ninh vương tra cứu sự vụ đêm hôm đó, ông ta sợ tội bèn tự sát. . . , hoặc có lẽ là bị ép tự sát.

Ninh Vương vô cùng tán thưởng mà nhìn nàng, cười nói: "Hóa ra Đồng Uyển đúng là cô gái cực kì thông tuệ !"

Đồng Khanh lập tức cho thấy lập trường, chấp tay nói: "Tại hạ Đồng Khanh, là Đại tư mã đương triều chính nhất phẩm, đã không còn là cô gái gì đó nữa !"

Ninh Vương liếc nàng một cái, cười nói: "Vậy thì Đồng Tư mã, nàng cũng biết tại sao hoàng thượng lại tự mình giả làm phủ Ninh vương chứ? Ta cùng với hoàng thượng đã nhiều năm không gặp, nhưng sao lại chưa từng bị Người triệu kiến qua ?"

Đồng Khanh trầm ngâm trong chốc lát. Tiên đế bởi vì Huệ đế đột nhiên băng mất mà phải chịu sự hoài nghi của hoàng tộc Lư thị, cho nên buồn bực mà chết, trong lòng đương kim hoàng thượng có khúc mắc đối với mẹ con Ninh vương. Mà mẹ con Ninh vương vì bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế, khẳng định cũng thật vương vãn.

Hoàng tộc tranh giành, quyền thế khúc mắc, từ trước đến nay đều là sóng ngầm mãnh liệt, hơn nữa đôi bên bọn họ lại chìm sâu không thể tháo gỡ được nút thắt.

Đồng Khanh tránh nặng tìm nhẹ, miễn cưỡng nói: "Nghe nói cảnh sắc Giang Nam vui vẻ, hoàng thượng tâm huyết dâng trào, bèn thừa dịp trước khi đại hôn, xuôi nam dạo chơi, chúng tôi trên dọc đường đi thực sự đến không ít danh sơn thắng thủy, hứng thú đi chơi của hoàng thượng không giảm, nghĩ rằng đã đến Giang Nam một chuyến, liền thuận đường đến phủ Ninh vương bái phỏng một phen!"

"À? Thì ra là thế !" - Ninh Vương cười nói, nhưng ánh mắt rõ ràng là không tin.

Đồng Khanh cười nói: "Hôm nay cùng Trường Phong đi du lịch, thấy ngài vô cùng hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, đoán rằng huynh đài lòng dạ rộng rãi, xin thử cho Đồng Khanh mạo muội vừa hỏi, nhũ danh của Trường Phong là Tử Thập Cửu, có phải là đang tiếc nuối đã bỏ lỡ mất ngôi vị hoàng đế hay không?"

Đề tài nhạy cảm như thế, vậy mà nàng dám khơi ra đề hỏi, thực là lớn mật.

Ánh mắt của Ninh vương nhanh lướt qua một sự cảnh giác, trầm mặc một lát, nhưng rồi hỏi ngược lại nàng: "Nàng cảm thấy thế nào ? Phải chăng Lư Ký ta vẫn luôn luôn ngửa đầu, mong ngóng nhìn đến cái vị trí kia sao?"

Đồng Khanh hết sức dè dặt, chậm rãi mở miệng nói: "Giang sơn kiều mỹ như thế, sao không thể làm cho anh hùng thiên hạ tranh đấu tôn kính?"

Ninh vương nghe xong đột nhiên cười phá lên, uống một ngụm lớn rượu ngon, vỗ vào đầu gối, nói: "Thông khoái! Nói chuyện với nàng không cần phải giả vờ lừa gạt xoay chuyển, Cô vô cùng thưởng thức nàng !"

Là "Cô", cách tự xưng của vương, cô tình tự xưng Cô, nói là "thưởng thức"?

Nàng đem chuyện nói trắng ra, cố ý khơi ra, mà Ninh vương cũng không phủ nhận trong lòng có đã tâm với giang sơn. Hay là Ninh Vương muốn lung lạc lấy lòng để nàng trở thành nội ứng ở trong triều cho y?

Như vậy không phải là Đồng Tư mã nàng trở thành gian thần bán đứng hoàng thượng rồi ư ?

Sắc mặt nàng đanh, nghiêm nghị nói: "Đời đời Đồng gia chịu ơn vua, Đồng Khanh kẻ tọc mạch của cha làm quan trong triều, ăn bổng lộc của triều đình, trung với hoàng thượng, Đồng Khanh tự nhận là trung trinh, Điện hạ thực không nên quá mức dụng tâm ở trên người Đồng Khanh mới phải !"

Nàng nghiêm chính biểu đạt lập trường.

Các thế hệ Đồng gia của nàng là trung thần, vì hoàng thượng, vì triều đình, nhất định cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, cho dù Ninh vương ý thức thẹn quá hóa giận mà giết nàng, Đồng Khanh nàng cũng phải lưu lại tấm lòng son chiếu sử xanh, không phụ chí nguyện của cha.

Ninh Vương nét mặt chế nhạo, cười nói: "Nàng đừng làm ra bộ đáng trung thần, tuổi nàng quá trẻ, lại là nữ, khi nói chuyện, lông mày sẽ hơi hơi nhếch lên, tuy nói là nét phong tình trong lúc vô tình, nhưng trình diễn bộ dạng trung trinh thoát nhìn lại có điểm gian trá, ngược lại giống tên gian thần đấy!"

Đồng Khanh tròn mắt nhìn y, trầm giọng nói: "Lời Đồng Khanh vừa mới nói, đều là lời tâm huyết !"

"Đậu thừa tướng so với nàng còn biểu diễn tốt hơn, lão già ấy ngay cả râu cũng có thể diễn ‘không màng sống chết’ đó!"

Râu của Đậu lão tặc cáo già xảo trá đó?

Lũ triều thần vào triều, đều liều trình diễn kỹ xảo ở trước mặt hoàng thượng, giả trang trung thành, thì ra là. . . , nàng rút cuộc lại bại bởi cái lông mày? Mẹ nó chứ. . .

Ninh vương tiếp tục từ từ mở miệng nói: "Nhũ danh Tứ Thập Cửu chẳng phải nắm tay oán trách vì sinh sau 49 ngày mà mất đi ngôi vị hoàng đế, mà là chỉ còn 49 ngày, phụ hoàng của ta liền có thể tận mắt trông thấy ta, bởi vì ta là con nối dòng duy nhất của ông ấy, ông ấy chờ đợi đã lâu rồi!"

Ánh mắt của y rơi xuống gương mặt nàng, trong đáy mắt hàm chứa ý cười, nói: "Đến cuối cùng là nàng nghĩ đi đâu vậy? Ta đang hỏi nàng. . ." - Y khẽ gọi một tiếng tên thật của nàng: "Đồng Uyển, nàng có thể nguyện ý gả cho bản vương làm phi không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Biển Giấm Nổi Sóng [1]

Gà cho y ?!

Có làm hay không vậy!?

Nàng nghe xong, lập tức hít một hơi, vội quỳnh quáng nói: "Ninh vương đừng bày ra cái loại nói đùa nhằm chán này, hoàng thượng sớm đã tứ hôn, Đồng phu của ta sắp làm đám hỏi với Vệ gia, việc này mọi người ở đế đô đều biết cả."

"Bốn vương đạo chơi ở ngoài đã lâu, đối với những chuyện đầu đầu trong triều gần đây, lại có điều không biết. . ." - Ninh Vương híp nửa con mắt, lộ ra bộ dáng như đắm chiêu suy nghĩ, thì thầm nói: "Chính là Vệ gia à? Vệ gia lấy công trạng lập nghiệp, trong gia tộc có không ít người được liệt tướng phong hầu, đương kim hoàng thái hậu là người Vệ gia, Vệ gia là hoàng thân quốc thích, gia thế hiển hách, mà bản vương thì sao, là thiên hoàng quý trụ, tôn thất hoàng tộc, con nối dòng của cố Huệ đế, nếu. . . Nếu bản vương không để ý tới thánh chỉ tứ hôn, mở lời với Hoàng thái hậu muốn nàng, nàng nói xem, nàng sẽ làm như thế nào?"

Khăng định sẽ dẫn tới sóng to gió lớn.

Đồng Khanh trở mắt giắt mình nhìn y, khoe miệng của y chứa ý cười, thoát nhìn giống như đang nói giỡn, lại có điểm ý tứ hàm xúc nghiêm túc.

Nàng không khỏi sợ run, lúc này, y chuyển đến một cái thảm rồi nói: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai sáng sớm, trước khi mặt trời ló mặt, ta mang nàng đi nhìn mặt trời mọc, ở nơi này mặt trời mọc đặc biệt đẹp."

Cung kính không bằng tuân mệnh, Đồng Khanh cảm thấy xoay người đi về phía cái cây bên cạnh, dự tính làm ổ ở bên kia đồng lửa, bảo trì cự ly hợp lý với y. Ninh Vương khẽ cười một tiếng, tiếp đó cảnh cáo nói: "Đồng không mong mòng quanh, ban đêm sói hoang thường lui tới, ở trong đêm cả đàn cả lũ thường xuyên xuất hiện tập kích người qua đường, đã từng có không ít người gặp bị sói hoang gặm ăn, vì thế mà thân tàn hoặc là chết, trên người nàng có bộ kiếm hoặc đoản đao đủ để tự vệ không?"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời trắng không còn chút máu.

Đừng nói bản thân nàng không có đồ vật dài, cho dù trên tay nàng nắm một thanh kiếm dài, nàng cũng không có lực đối kháng với bầy sói.

Nàng từ nhỏ được giáo dưỡng làm danh môn khuê tú, cầm, kỳ, thi, họa không gì không giỏi, đối với việc múa đao lộng thương lại hoàn toàn không có chỗ thông hiểu.

Nói ra thật xấu hổ, nàng lại là Đại tư mã, thế nhưng không thông võ nghệ, sớm biết rằng nàng sẽ kế thừa chức vụ của cha, từ nhỏ nên siêng năng luyện võ nghệ. Nói đi nói lại, Đại tư mã nàng đây tuy rằng quan hàm uy phong vang dội, trong tay lại không có một binh một tốt, không có binh quyền, binh quyền đã bị hoàng thượng nắm ở trong tay mất rồi.

Ở đất hoang, tiếng sói hú từ phương xa loáng thoáng truyền đến, âm thanh thê lương, nghe thấy, nàng vô cùng kinh hồn táng đảm.

Bốn phía tiếng gió ào ào, bóng cây đong đưa, rất đáng sợ, dường như mấy chục con sói hung ác đang ngăm ăm náu ở trong khu rừng tối như mực kia, đang vận sức chờ phát động, chuẩn bị tùy thời xông tới, cắn xé nàng thành mảnh nhỏ.

Đồng Khanh hơi hơi run rẩy, nghĩ rằng cho dù không bị sói cắn, buổi tối đại khái cũng sẽ có vài con ác mộng đến phối hợp với tình cảnh này đi.

Khỏe miệng Ninh Vương chứa ý cười, ánh mắt nóng cháy dán lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch của nàng, trêu tức nói: "Đại tư mã chương quân bình mã thiên hạ, là quan võ có bậc quan cao nhất, hẳn là nàng sẽ không e ngại bầy sói nhỏ nhỏ chứ?"

Đồng Khanh liếc mắt nhìn y, ra vẻ trấn định, ho nhẹ vài tiếng, nói: "Bầy sói nhỏ nhỏ, sao phải sợ?"

"Vây là tốt rồi!" – Lại thấy Ninh Vương vẻ mặt nhàn nhã ung dung, ở trên tấm lót nằm ngủ đặt một thanh trường kiếm bên cạnh người, sau đó để cái gáy gối lên hai tay, cứ thế nằm xuống.

Y tựa hồ như không sợ bầy sói.

Tuy rằng lấy tư thế nam giới vào triều làm quan, dù sao vẫn là thân con gái, cũng không tiện quá mức thân cận với người con trai khác, nhưng mà trong lòng nàng thật sự là sợ hãi cực kỳ, đành phải xấu hổ ngại ngùng đi tới gần người con trai duy nhất ở chỗ này, ở cách xa nửa trượng với chỗ y đang trải thảm lông, lại thấy y quay đầu nhìn nàng cười nói: "Nàng cách xa như vậy, kiếm của ta không đủ dài, nếu bầy sói nhào tới, vậy thì không bảo hộ được nàng đâu."

Nàng do dự một lát.

Lúc này, xa xa lại truyền đến một tiếng sói tru thảm thiết, "Grao hú ~~~", một tiếng hú kinh trời, cắt qua khoảng cách không gian, nàng tức thì bị sợ tới mức cơ hồ chân nhũn đi, bèn nhanh chóng cầm lấy thảm, kê sát ở bên cạnh y đang nằm ngủ.

"Ha ha ha ha ha!" - Ninh vương cười phá ra vài tiếng.

"Nàng an tâm đi, nơi này có lửa, bọn súc sinh đó nhất định không dám đến gần, huống chi ta luôn luôn tỉnh ngủ, vừa có động tĩnh quanh mình sẽ lập tức tỉnh lại, nàng nhìn xem, ngày tốt cảnh đẹp như thế này sao có thể nào không tỉnh tâm thưởng thức?" – Nghiêng người, y chậm chậm cười nói: "Trăng sáng sao thưa, (côn) trùng kêu chim hót, cỏ thơm lạnh lạnh, hương hoa đại tràn ngập bốn phía, bên tai nước suối róc rách, đi vào giấc ngủ dưới bầu trời đầy sao sáng, đây chính là chuyện vui lớn nhất của đời người vậy!"

Đồng Khanh trải xong chỗ ngủ liền kéo thảm lông, nhanh chóng co rúc vào, nghĩ rằng, tại chỗ đồng hoang dã ngoại này, bầy sói hung mãnh ở bên, chuyện vui lớn nhất đời người đó là không nên để sói hoang ăn thịt. Nàng cũng không có tâm tình thưởng thức cái gì ngày tốt cảnh đẹp, trăng sáng sao sa.

Bốn phía một hồi lặng ngắt như tờ, tiếng sói tru tựa hồ không còn thảm thiết như trước nữa, hẳn là đã chạy xa, nàng đắp kín thảm, chuyển sang tư thế thoải mái nhất, hôm nay bốn ba ở trên ngựa khá nhiều canh giờ, thực tại một muốn chết rồi, rất nhanh liền ngủ thật say. Cái người ở bên cạnh kia lại dịch đến gần, gắt gao ôm nàng, truyền đến giọng nói trầm thấp: "Đồng Uyển, nàng vốn nên là của ta, ta không nên ở vị trí này, mà nàng cũng không nên ở cái vị trí kia, sự việc cuối cùng sẽ trở lại điểm bắt đầu. . . Ta sẽ đối tốt với nàng, một đời một kiếp đối tốt với nàng!"

*

Trở lại phủ Ninh vương đã là chạng vạng hai ngày sau.

Hai người ngồi chung một con ngựa từ cửa sau tiến vào phủ Ninh vương, xuống ngựa, bên trong chuồng ngựa, người chăn ngựa lập tức chạy lên, khom người, nét mặt mừng rỡ ngưng trọng, nói: "Điện hạ, ngài rốt cục đã trở lại, thái phu nhân căn dặn, điện hạ sau khi trở về, nhanh đến gặp bà!"

Trong lòng Ninh vương biết tất có đại sự, nét mặt nhất thời tối lại, nói: "Có chuyện gì phát sinh sao?"

Người chăn ngựa nói: "Tiểu nhân không biết, dường như có liên quan tới vị Lưu công tử kia, hai ngày nay tâm tình của ngài ấy không tốt lắm, thái phu nhân và thái phó căn dặn qua nhiều lần, Lưu công tử đang cầu giận, muốn các nô tài ngàn vạn lần hầu hạ cẩn thận."

Đồng Khanh nghe xong, cả người chợt lạnh run, vì thế vội vàng đi ra ngoài, Ninh vương vội lập tức chạy đi lên, nghiêm nghị nói: "Bỏ vương và nàng cùng đi diện thánh!"

Trong sương phòng, hoàng thượng đang uống trà, một mình Tiểu An Tử ở bên hầu hạ, không thấy bóng dáng đám người Đậu Nguyên Nguyên. Ninh vương tháo xuống bội kiếm trên người giao cho người gác cổng, cùng Đồng Khanh hai người đồng thời đi vào, vén lên tay áo, vừa mới bước vào cửa, cốc trà trong tay Lưu Lăng đột nhiên bay tới, nện ở trên trụ cửa, phát ra tiếng vỡ "Choang". Cốc trà vỡ vụn, lá trà trà nước văng ra chung quanh.

Hai người có hơi khựng lại một chút, rồi lập tức quỳ xuống yết kiến.

"Ninh vương Lưu Ký tham kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Thần Đồng Khanh tham kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Hai người các ngươi tự nhiên biến mất hai ngày? Bên người không có tôi tớ, hành tung lén lút, rốt cuộc là đã đến nơi nào rồi hả?" - Hoàng thượng lạnh lùng nói xong, đáy mắt cũng không che giấu được tức giận.

Sắc mặt Đồng Khanh tối lại. Quả nhiên hoàng thượng đã bắt đầu hoài nghi nàng có tư thông với Ninh vương hay không rồi.

Đối diện với hoàng thượng đang tức giận, Ninh Vương không sợ không hãi, ôm quyền nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Lưu Ký cùng đi với Đồng Tư Mã đến phương Nam du ngoạn, chỉ là lấy thân phận chủ nhà đưa khách đi du ngoạn, không có hành tung lén lút nào cả."

"Láo xước !" - Hoàng thượng vỗ bàn tức giận mắg: "Luu Ký à, ngươi thật to gan, biết rõ trẫm đến đây, ngươi chạy nạn trở về, đã biết được trẫm đến vương phủ, cũng không ở trong phủ chờ trẫm? Ngươi đến tột cùng là để trẫm ở chỗ nào ?"

Ninh vương không nhanh không chậm nói: "Bệ hạ là cái trang mà đến, dùng lí do báỉ phòng thân thích mà đến, lại không lấy thân phận là hoàng thượng mà đến, bởi vậy mới không đặc biệt triệu hồi tiểu vương đến, không phải ư ? Đã là báỉ phòng thân thích, như vậy tiểu vương không có ở phủ cung nghênh thánh giá, cũng không sai đi."

"Luu Ký, ngươi to gan, dám chống đối trẫm ! Ngươi muốn trẫm tặng cho ngươi một chiếc quan tài nạm vàng hả? Ngươi muốn chết như vậy sao?" - Hoàng thượng tức giận, phất tay áo quét trà cụ trên bàn rơi xuống, phát ra tiếng vang nứt vỡ thật to.

"Tiểu vương không phải là chống đối, tiểu vương chỉ là nói đạo lý." - Ninh Vương không mấy may chịu nhượng bộ.

Không khí ngưng trệ bởi sự căng thẳng.

Hoàng thượng đang thịnh nộ, nhưng Ninh vương cũng không kém bao nhiêu, lựa chọn phương thức cường liệt nhất, cứng đối cứng.

Hai chàng trai giương cung bạt kiếm, bốn mắt trừng nhau.

Nếu hẳn không phải là hoàng thượng, đã sớm lao xuống, nếu như y không phải là Ninh vương, đã sớm xông lên, rồi sau đó hai người rút ra trường kiếm, liều chết chém giết. . . Không! Diện thánh há có thể đeo đao kiếm sao? Trước khi vào cửa Ninh vương đã sớm tháo xuống bội kiếm trên người, giờ phút này song phương trên tay không có đao kiếm, như vậy chỉ có thể tay không tác sát, ầu đã đánh lẫn nhau một hồi.

Đồng Khanh mở hời lạnh từng giọt từng giọt trên trán, thử xin tha thứ, chấp tay nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Ninh vương hiếu khách, thấy vi thần làm khách ở trong quý phủ, nhất thời cao hứng, vì thế liền dẫn vi thần cùng đi du lịch. . ."

Nói còn chưa nói xong, quạt giấy trong tay hoàng thượng đã ném đến sàn nhà cạnh chân nàng, phát ra một tiếng trầm đục.

Vậy mà không có giận dữ mắg mủ?

Nàng ngẩng đầu lên trở mắt giặt mình nhìn hoàng thượng.

Hoàng thượng nếu chịu nắng nằng, đại biểu trong lòng vẫn coi trọng nàng, như vậy còn có thể cứu.

Hoàng thượng không mắg chửi người, như vậy là.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Biển Giấm Nổi Sóng [2]

Đồng Khanh sợ hãi tới mức sắc mặt trắng nhợt, cõi lòng hoang mang vì vậy vội vàng nói: "Hoàng thượng, xin bớt giận !"

Ánh mắt của Luu Lăng thể nhưng từ nỗi giận trong nháy mắt lại chuyển thành lạnh lùng, gằn giọng nói: "Cút! Ngươi cút đi cho trẫm !"

Nét mặt Đồng Khanh liền cứng lại, mắt thấy hoàng thượng giận tím mặt, gân xanh đã nổi cả lên rồi, con tức giận quả thật không nhỏ.

Hiện tại không phải là thời điểm để nói chuyện.

Hoàng đế muốn bề tôi biến, bề tôi không thể không cút.

Nhất là ở thời điểm quân thượng tức giận, vi thần phải trầm mặc, bi tình mà cút đi.

"Thần, tuân chỉ." - Đồng Khanh đành chấp nhận, chỉ có thể từ trên mặt đất đứng lên, hành lễ vái, lui xuống.

Nàng ôm theo tâm tình thấp thỏm bất an, nặng nề bước ra ngoài cửa.

Không lâu sau, Tiểu An Từ cũng đi ra, ung dung nghiêm chỉnh khép lại cửa ngay ngắn. Đồng Khanh lập tức tiến lên giữ chặt lấy gã, thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng tức giận như thế, rất không bình thường, rốt cuộc là hai ngày nay đã phát sinh chuyện gì vậy, hay là hoàng thượng đã hoàn toàn nắm giữ được những hoàng tộc họ Luu ủng hộ Ninh vương tạo phản rồi. . ." - Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, nén thở định thần, cắn răng nói: "Ta cùng với Ninh Vương đi du chơi hai ngày, hoàng thượng ngài ấy. . . sẽ không cho là ta đã bị Ninh vương mua chuộc, trở thành nội ứng ở trong triều của y chứ?"

Đồng Khanh lo lắng trùng trùng, nghĩ rằng, xem tình thế này có nhảy vào trong Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tiểu An Từ lại dùng ánh mắt gian tà mãnh liệt quan sát nàng, hi hi cười nói: "Đồng đại nhân đừng lo lắng, kỳ thực không có chuyện gì ghê gớm, con gian này của hoàng thượng không có gì đáng ngại, cũng chỉ giống như mưa rào ngày hè, thoáng cái sẽ trời quang mây tạnh thôi."

Đồng Khanh rất rầu rĩ nói: "Hoàng thượng tức giận đến như vậy, sắc mặt cũng xanh mét rồi, vậy mà còn nói không có việc gì ? Người vừa rồi còn không mắng ta, ngay cả quát một tiếng cũng không có ? Ít nhất cũng phải có một câu cửa miệng ‘Làm càn’ hoặc ‘To gan’ của người làm hoàng đế chứ ? Hoàng thượng mắng là vì nguyên nhân trong lòng có coi trọng, khó chịu không nói không rằng báo người ta cút đi . . . , chính nhất phẩm Đại tư mã ta đây cuối cùng đã đến hồi kết rồi sao!"

"Không có việc gì." - Tiểu An Từ xua tay nói: "Hoàng thượng tức giận là thật, cũng không phải nhằm vào cô, vừa mới rồi Người trách cứ cô, thời điểm báo cô cút đi, khẩu khí và biểu cảm đó căn bản là không đúng. . ."

Đồng Khanh trừng mắt với gã, nói: "Người lại đang nói bậy bạ gì đó hả ? Cái gì mà biểu cảm không đúng?"

Tiểu An Từ liếc cánh cửa son dày cộm nặng nề kia một cái, thấp giọng nói: "A, không biết phía sau cánh cửa khép kín này ra sao nữa ! Không biết ở trong phòng, hai người đàn ông sẽ nói những gì đây ? Ninh vương kia cũng thật to gan, cho dù cô không phải là người con gái của hoàng thượng, thì cũng là gian thần của hoàng thượng đi ? Ngay cả hoàng thượng yêu mến. . ." - Nói tới đây, gã có hơi chút kỳ quái, dứt khoát mắng: "Tóm lại, ngay cả gian thần của hoàng thượng mà y cũng dám đoạt . . . , nói ngắn gọn chính là không có mắt !"

"Hoàng thượng, ngài ấy quả thực cho rằng ta tư thông cấu kết cùng với Ninh Vương sao?" - Đồng Khanh cảm thấy lạnh run lên, cắn răng nói.

Tiểu An Từ thấy nàng như vậy, lại tỏ vẻ mặt cột nhà nói: "Đồng đại nhân này, tuy rằng cô mặc quần áo của nam, búi kiểu tóc của nam, làm công việc của đàn ông, nhưng cuối cùng vẫn là nữ đó, Tiểu An Từ tuy rằng không phải là nam nhân thật sự, coi như là một nửa nam đi, trong nhà kia tràn ngập mùi vị giống đực tranh mái dữ dằn, cô có nghĩ thấy không, ta thì lại nghĩ thấy cực kỳ rõ ràng đó. Một người là hoàng thượng, một kẻ là Ninh vương, một người làm hoàng thượng lại không có biểu hiện anh minh vĩ lược, còn thiếu kiên nhẫn như vậy; kẻ làm tiểu vương lại không có biểu hiện cung kính thuận theo, còn cả gan làm loạn như thế . . . Không sợ phạm vào kiêng kỵ, thẳng thắn mà nói, hai người con trai đó đang đánh mất tự trọng đấy, đàn ông con trai một khi động dục vì nữ nhân mà đánh mất tự trọng, tư duy sẽ không được rõ ràng lắm, đợi bọn họ tỉnh táo lại, song gió lập tức sẽ phẳng lặng thôi!"

"Giống đực tranh mái ? Mái ?"

Nàng cũng không phải là người con gái của hoàng thượng, là đại thần của hần mà.

Đồng Khanh than nhẹ một lát, thấp giọng nói: "Hắn là Như Họa và Ninh vương đã từng có cái gì rồi đi? Việc này đã để hoàng thượng biết được hả ? Hay là Đậu Nguyên Nguyên ? Nàng ta và Ninh vương đã từng có gì sao?"

Hai người đàn ông trong phòng sắp đánh nhau, hóa ra chính là vì nữ nhân đấy.

Khó trách hoàng thượng cũng không quát mắng nàng, ngay cả một câu nói chỉ trích cũng không mở miệng, nghĩ đến chuyện không liên can tới nàng, Đồng Khanh thở ra một hơi, cười nói: "Đã không có quan hệ với Đồng Khanh ta, như vậy ta xin cáo từ, bụng đang bị đói đây, ta phải đi tìm tổng quản đòi ít đồ để ăn."

Nói xong, xoay người liền đi, Tiểu An Từ rốt cục nhìn không được, ở sau lưng trộm mắng: "Cứ tưởng rằng là cái đồ đại gian thần âm hiểm giả dối, không nghĩ tới ở phương diện tình cảm hóa ra đúng là cái đồ đại ngốc nghếch!"

Nói tới chỗ này, lại nhíu mày, thấp giọng nói: "Ta vẫn nên lo lắng cho hoàng thượng đi, Người ghen tuông dữ dội lại chết sĩ diện, lúc này khẳng định đã bị nội thương rồi. . ."

***

Ninh vương Lưu Ký mặt tối tăm bước trở về tầm điện, đã thấy Đậu Nguyên Nguyên và Tào Mộng Bình đang chơi cờ ở ngoài các nhỏ trong tầm điện của y. Y bất ngờ dừng bước lại, một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đậu Nguyên Nguyên, khuôn mặt anh tuấn nhất thời hiện lên một lớp sương giá lạnh như băng.

Đậu Nguyên Nguyên thoáng nhìn thấy y, lập tức hé ra nụ cười tươi như hoa, đẩy đẩy Tào Mộng Bình, nói: "Này, cô Bình, Ký ca ca của cô đã trở về rồi!"

Tào Mộng Bình nghe được, quay đầu nhìn thấy quả thật là Ninh vương, liền nhanh chóng đặt xuống quân cờ, chạy tới đón y, tươi cười nói: "Ký ca ca, huynh cuối cùng đã trở lại, nghe nói huynh mang theo Đồng Tư mã đi du xuân, thật không có lương tâm mà, Mộng Bình hiếm khi được đến một chuyến, sao huynh không đợi ta trở về, ta cũng muốn cùng huynh đi đạp thanh mà !"

Lưu Ký nói: "Vừa mới đi bái kiến thân mẫu, bà ấy làm điểm tâm, đang tìm cô khắp nơi, muốn cô bồi bà ấy thưởng trà đấy, ai biết cô lại tránh ở trong tầm điện của bản vương đây ?"

Tào Mộng Bình nghe thấy thái phu nhân đang tìm mình, sắc mặt nhất thời ửng hồng, thẹn thùng nói: "Huynh cũng thật không dễ dàng mới trở về!"

"Chờ một chút nữa sẽ bồi cô, mau đi đi, đừng để cho thái phu nhân chờ lâu." - Lưu Ký nói.

"Mộng Bình lập tức đi đây !"

Nói xong, còn muốn xấu hổ liếc Lư Ký một cái, lúc này mới lưu luyến không rời mà rời đi.

Đậu Nguyên Nguyên thấy nàng ta đã đi xa, mỉm cười nói: "Nhìn nàng ấy nhiệt tình, cứ tưởng rằng là mẹ chồng đang tìm nàng dâu cơ đấy, vội vàng đi lấy lòng, tâm tư của cô bé này, đến bây giờ ngài còn không rõ sao?"

Lư Ký mặt trầm xuống nói: "Mộng Bình còn nhỏ không hiểu chuyện, cô đừng đi khuyến khích, nếu không phải cô xúi bẩy, nàng ấy đâu có nhiều tâm tư nhảm chán như vậy?"

Đậu Nguyên Nguyên đặt bát đứng cờ xuống, ngược mắt lên, cười lạnh nói: "Thiếu nữ hoài xuân, sao ta có khả năng xúi giục? Ta nói muốn giới thiệu anh trai của ta cho nàng ấy, Tào phu nhân nghe xong, vui mừng được ngay, nhưng bản thân Tào Mộng Bình không đồng ý, cả trái tim nhỏ nhỏ của nàng ấy sớm đã bay đến phủ Ninh vương rồi."

"Chớ có nói bậy nữa, Tào Mộng Bình là nghĩa nữ của mẹ ta."

Lư Ký vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Hoàng thượng chân trước vừa đến, cô ở phía sau liền vội chạy đến. Thế nào? Lo lắng là bản vương lòng còn chưa cam, kiên quyết theo đuổi cô đang đoạt lấy hậu vị, khiến cho Đậu Nguyên Nguyên cô từ hoàng hậu tương lai mà tự hạ thấp địa vị thành Ninh vương phi hả ?"

Đậu Nguyên Nguyên hơi động đậy con mắt, một lát sau, lại cười duyên đẹp xinh nói: "Ngài sẽ không làm như vậy."

Lư Ký hí hóp nửa con mắt, lạnh lùng lườm qua nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Vì lẽ gì mà biết được, nếu không phải là lo lắng, sao Đậu Nguyên Nguyên cô lại ngựa không dừng vô chạy tới cái ‘địa phương nhỏ’ của ta mà cô nhìn không vào mắt ?"

Lời nói của y mang theo sự châm chọc.

Giang Nam sản vật phong phú, phủ Ninh vương to lớn tráng lệ, nào có phải là một “địa phương nhỏ”.

Đơn giản là đang châm chọc nàng ta không vừa mắt “vương hậu”, một lòng bám lấy vị “Thiên Tử” ở đế đô kia.

Đậu Nguyên Nguyên lập tức đứng dậy, chậm chậm quỳ xuống, quỳ gối dưới bàn chân của y, thấp giọng nói: "Hoàng hậu là giấc mộng cả đời của Nguyên Nguyên, mong Ninh vương Điện hạ tác thành!"

"Mộng hoàng hậu ?" – Đôi mắt Lư Ký nhanh chóng hiện lên một tia bị thương, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh như băng, trầm thấp mở miệng nói: "Cô rất nhanh là có thể đại hôn với hoàng thượng rồi, trèo lên hậu tôn, trở thành mẫu nghi của một nước, thân ta là đá kê chân, còn phải chậm rãi quỳ gối dưới bàn chân của cô đó, thừa hoàng hậu nương nương!"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Biển Giấm Nổi Sóng [3]

Ngữ điệu của y tràn ngập khinh thường.

"Nói đến như thế, ngài quả thực còn đang oán trách Nguyên Nguyên . . ." – Nàng ta rũ mắt xuống, tỏ ra yếu ớt thấp giọng nói: "Điện hạ đối với Đậu Nguyên Nguyên có tình, có ân đối với cha ta - Đậu thừa tướng, vĩnh viễn sẽ không quên !"

Nhớ lại hai người đã từng quen biết, một thời yêu nhau, cuối cùng lại kết thúc như vậy.

Lư Ký nhìn không được nội tâm mất mát, giọng khàn khàn nói: "Cô nếu không rời không bỏ, ta tất sống chết gắn bó. Lư Ký ta bỏ ra tất cả chân tâm dành cho cô, cam nguyện vì cô giao ra hết thảy, lại đòi lấy sự tuyệt tình của cô. . . Hoàng hậu, cái vị trí đó thực sự tốt như vậy sao?"

"Hậu vị, địa vị vô cùng tôn quý và tự hào, Nguyên Nguyên quả thật luôn mơ ước, Đậu Nguyên Nguyên xuất thân danh môn, có được mỹ mạo cùng tài hoa không gì sánh kịp, chẳng lẽ không nên ngưỡng mộ cái vị trí hoàng hậu kia sao? Điều làm Nguyên Nguyên khoái hoạt nhất là lên làm hoàng hậu, đó là người phụ nữ tôn quý nhất của một nước, có thể dẫn dắt tất cả nữ nhân trên đời này dưới lòng bàn chân, nhất là cô gái mà ta chán ghét từ nhỏ kia, chỉ cần có thể làm cho nàng ta ngược mắt, ngẩng đầu nhìn ta, quỳ rạp xuống trước mặt ta, như vậy Nguyên Nguyên đã cảm nhận được niềm vui lớn nhất của đời người rồi."

"Hừ, vô vị!" - Lư Ký phát ồng tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Tuy rằng không rõ giữa các người có hục hặc gì, lòng dạ của cô không khỏi quá mức

hẹp hòi, lúc trước, sao ta lại có thể thích cô được chứ? Đơn giản là bị sắc đẹp làm mê mờ tâm trí đi !"

"Bất luận như thế nào, hậu vị là giấc mộng của Nguyên Nguyên, cầu Điện hạ tác thành !" – Nàng ta bị ai khẩn thiết nói.

"Tác thành? Yêu say đắm một hòi, lại đòi lấy một tiếng tác thành của cô, bảo Luru Ký ta làm sao chịu nổi tình cảnh đó hả?" – Về mặt của y rõ ràng là thông khổ.

"Nguyên Nguyên kiếp này vô duyên với Điện hạ, chỉ mong kiếp sau có thể sớm quen biết, báo đáp ân tình của ngài." - Nàng ta chậm rãi nói: "Việc này không quan hệ với Điện hạ, Nguyên Nguyên quen biết hoàng thượng trước ngài, từ năm xưa đã khắc ghi hoàng thượng rồi."

"Tình cảm há có chuyện thứ tự trước sau sao ?"- Luru Ký hạ ánh mắt dán ở trên gương mặt mỹ lệ của nàng ta, về mặt thâm trầm khó dò, thật lâu sau, rốt cục khàn khàn mở miệng nói: "Cô thích hoàng thượng sao?"

"Thích !" - Đậu Nguyên Nguyên không chút do dự.

Một câu kiên quyết “thích” rõ ràng khiến Luru Ký nhận lấy đả kích, y lùi liền vài bước, ánh mắt thoáng hiện nét đau thương, mang theo ghen ngào nói: "Thực sự. . . tất cả trong dĩ vãng, chính là cô hư tình giả ý với bản vương sao? Chính là cô đã lợi dụng bản vương, mục đích đi lên cái danh hậu. . ."

Nàng ta không yêu y, y có thể chấp nhận.

Y duy nhất không thể chịu đựng được, nàng ta chỉ là lợi dụng y.

Nhìn lại quá vãng, một hòi chân tình chân ý hết lòng yêu mến, lại chỉ là một hòi hư tình giả ý khó lòng chịu đựng nổi.

Y đau đớn kịch liệt nhắm lại hai mắt, trấn định tinh thần, thật lâu sau, lúc này mới âm thầm thất ý từ từ mở đôi mắt, đưa tay tìm trong vạt áo, lấy ra Long bội bên người, rồi sau đó, lại dốc sức đập xuống đất, lạnh lùng nói: "Đây là vật đính ước cô đưa cho bản vương năm xưa, trả lại cho cô đó! Cô yên tâm, chuyện của chúng ta, hoàng thượng hần vĩnh viễn sẽ không thể biết, Luru Ký ta từ đây đoạn tình với cô, tuyệt đối sẽ không đi ngăn trở con đường làm hoàng hậu của cô."

Long bội màu xanh ngọc lục bảo bị nện trên đất, vang lên tiếng vỡ thành hai đoạn.

Ninh vương đập ngọc đoạn tình.

Đậu Nguyên Nguyên đạt được mục đích, đưa tay nhặt lên miếng ngọc vỡ, chậm rãi dập đầu xuống, nói: "Nguyên Nguyên tạ ơn Ninh vương Điện hạ."

"Cô nên hiểu rõ, Luru Ký ta cũng không phải là không thể không có Đậu Nguyên Nguyên cô!"- Trên gương mặt anh tuấn của Luru Ký phủ kín một lớp sương lạnh băng giá, phất ống tay áo một cái, quyết tuyệt quay lưng đi, trầm thấp mở miệng nói: "Cô đi đi, về sau không được một mình xuất hiện ở trước mặt bản vương."

"Điện hạ là người rất nặng tình, trong lòng Nguyên Nguyên hiểu rõ, dù sao đã từng yêu say đắm một hòi, Nguyên Nguyên vĩnh viễn khắc ghi trong lòng tình cảm của Ninh vương, vĩnh viễn cũng sẽ không thể quên được. . ." – Nàng ta thu hồi đoạn ngọc vào tay áo, từ trên mặt đất đứng lên, chậm rãi nói: "Còn có một chuyện, Nguyên Nguyên cần thiết phải nhắc nhở Ninh vương."

"Giữa cô và ta đã kết thúc, ân ân oán oán, mây khói đã qua, không còn gì để nói, cô vẫn nên nhanh nhanh rời đi đi !" - Luru Ký hạ quyết tâm, trầm giọng nói, một lòng chấm dứt duyên tình.

Đậu Nguyên Nguyên trầm nghĩ, Ninh vương tự cho là hồ thẹn với Đồng Uyển, hiện thời Đồng Uyển lại đích thân đi tới phủ Ninh vương, tại ngay lúc này bán thân vừa trải qua chuyện mình gây ra tổn thương cho y, tâm tư vẫn còn đang rối rắm phức tạp, rất dễ dàng sẽ dòi tình cảm đến với Đồng Uyển.

Ngay cả khi mình một lòng muốn sớm gả cho hoàng thượng trở thành hoàng hậu, tiến vào đứng đầu hậu cung(**), làm mẫu nghi thiên hạ, nhưng cũng không có cách nào dễ dàng chịu cho Đồng Uyển tự nhiên có được Ninh Vương.

(**) Trong bản gốc tiếng Trung đã bị che đi thành dấu **, editor suy đoán mà tự ý thêm vào chữ hậu cung.

Ninh vương có được sự ủng hộ của chư vương họ Luru, quyền thế kinh người, nếu Đồng Uyển may mắn thành Ninh vương phi, vào hoàng tộc, dù Đậu Nguyên Nguyên nâng lên làm hoàng hậu, cũng không có cách để dẫm nàng ấy dưới lòng bàn chân, tùy tiện giẫm đạp. Trước mắt, người duy nhất trong triều chỉ có Đồng Tư mã có thể cùng đối kháng với Đậu thừa tướng - cha của mình, nếu Ninh vương đứng ở phía của nàng ấy, như vậy, là đại đại bất lợi đối với mình và một nhà Đậu thị.

Huống chi vận mệnh có nhiều cái không lường được, ai biết được tương lai sẽ như thế nào?

Vì gả cho người khác, mà lại làm lợi cho cái đồ tiện nhân Đồng Uyển ấy, mình há có thể cam tâm sao?

Nàng ta thấp giọng nói: "Ngay cả như thế, nể vì một thời quen biết, Nguyên Nguyên vẫn nhắc nhở Điện hạ một câu, không cần mang theo tâm tình chuộc tội đi tiếp cận Đồng Uyển. Điện hạ trọng tình trọng nghĩa, nhưng Đồng Uyển thì không giống vậy, cô nàng tính tình cương liệt, ‘khoái ý ân cừ’(***), không phải là một cô gái nhu nhược, ngài sẽ làm tổn người hại mình, không làm nàng ấy bị thương, thì sẽ là đã thương nặng bản thân. . ."

(***) Khoái ý ân cừ là cách nói diễn đạt có ơn tất báo, có thù tất trả

"Cô câm miệng!" - Lưu Ký ngay cả đầu cũng không quay lại, trực tiếp hạ lệnh trực khách: "Cô không có tư cách can thiệp vào chuyện của bản vương, cô cút đi!"

Đậu Nguyên Nguyên đành phải ngượng ngùng mà rời đi. Một lát sau, Văn Tâm - thị nữ thân cận của Ninh vương lại thần thần bí bí chạy tiến vào, vén áo thi lễ với chủ tử, rồi sau đó đưa lên một khối Hồng ngọc sắc màu đỏ tươi, khẽ giọng nói: "Điện hạ, có một cô gái đi đến cửa hồng, dâng khối ngọc này xin đi vào, nàng ấy muốn cầu kiến Điện hạ."

Lưu Ký liếc khối Hồng Ngọc này một cái, lạnh lùng nói: "Vật báu hiếm có bên trong phủ Ninh vương nhiều biết bao, bản vương há có thể hứng thú khối Hồng ngọc này?"

Văn Tâm nói: "Nàng kia nói mình sinh năm dương, tháng dương, giờ dương, là dương nữ. . . Điện hạ có từng nghe qua việc thiên mệnh hoàng hậu? Nghe nói thiên mệnh nhất định sẽ là hoàng hậu. . ."

"Lại là một người con gái muốn lên làm hoàng hậu!" - Lưu Ký giận không nén được, vỗ lên bàn thật mạnh, tức giận nói: "Bản vương không gặp, bảo cô ta cút đi!"

*

Một đêm yên tĩnh trôi qua, Đồng Khanh tỉnh dậy rửa mặt chải đầu xong, ở trong phòng dùng xong đồ ăn sáng được tổng quản đưa tới, rồi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời xán lạn ngoài cửa sổ, trong lòng lại đang thắc mắc.

Cũng đã trễ như này rồi, vì sao hoàng thượng không truyền triệu nàng nhỉ?

Tuy rằng đang đi xa, bệnh đế vương của hoàng thượng vẫn cứ là xâm nhập vào xương tủy, mỗi lần sẽ đứng giờ mà phát tác vào thời gian khi lâm triều, sau đó phái Tiểu An Tử đi gọi nàng đến, cho dù không phải là thảo luận quốc chính, cũng sẽ nói được mấy câu với nàng, để biểu thị hân ở trên, hân là vua; nàng ở dưới, nàng là bề tôi, tâm tình tốt mà nói, cũng sẽ tận lực biểu hiện hân là Ngõ hoàng thánh minh. . . , nhưng hôm nay mặt trời cũng đã treo cao trên cao, Tiểu An Tử lại vẫn kè cà chưa đến?

Hay là Tiểu An Tử phỏng đoán sai rồi, hoàng thượng chưa nguôi cơn giận, căn bản vẫn còn đang giận nàng?

Đồng Khanh có hơi chút do dự, quyết định chủ động đi đến thỉnh an hoàng thượng, cho dù bị đuổi ra ngoài, vậy thì. . . Dứt khoát biến ngay, dù sao cũng không có nhiều tổn thất, ít nhất mũi cánh chuồn trên đầu còn được đội thật chắc.

Hoàng thượng ở tại sương phòng lớn nhất của phủ Ninh vương, ở bên sườn đông, bốn người hầu gọi là đông sương phòng, là một viện tách biệt, nàng dọc theo đường nhỏ rải đá vụn màu trắng vòng qua tường hoa, xuyên qua cổng vòm, bước trên hành lang dài, trong khoảnh khắc, hương hoa nhàn nhạt xông vào mũi, trong sân trăm hoa đua nở, bóng cây yểu điệu, lưu trong không khí lại thừa ra mùi thuốc.

Đang lúc nghi hoặc, ngược mắt lên lại trông thấy Như Họa bung một bát thuốc đen ngòm, đang định đẩy cửa đi vào.

Nàng vội vàng kêu: "Như Họa, trên tay ngươi là cái gì thế?"

Như Họa lúc này mới nhìn lướt qua nàng, giật mình đứng ở trước cửa, thân thể rất không tự nhiên có hơi cứng lại một chút, ánh mắt nhanh chóng hiện lên vẻ chột dạ, ngay sau đó lại giống như không có việc gì, cười nói: "Lưu công tử ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, đầu óc choáng váng, vương phủ mời đại phu đến xem qua, viết đơn thuốc, thuốc vừa sắc xong, Như Họa đang muốn đi vào đưa cho công tử đây."

"Công tử bị bệnh ư?" - Đồng Khanh cả kinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hoàng Thượng Ủ Bệnh [1]

"Công tử bị bệnh?" - Đồng Khanh kinh sợ nói.

Ngày hôm qua phát ra một trận lửa giận, thời điểm đập đồ rõ ràng khí lực vẫn còn mạnh, tinh thần tinh táo hùng hực, có thể nói là trung khí (*) mười phần, sao lại đột nhiên bị bệnh?

(*) Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có tác dụng tiêu hóa thức ăn. Trung khí mười phần tức là khí lực đầy đủ, khỏe mạnh

Như Họa nói: "Đại nhân đừng lo lắng, công tử chỉ bị ho nhẹ vài tiếng."

Đồng Khanh trừng mắt nhìn nàng ta, bực tức nói: "Công tử có bệnh, vì sao không đến nói với ta hả?"

Nhớ ngày đó nàng ta khổ sở đáng thương cầu xin ở lại hầu hạ bên người nàng, hiện thời lại cảm thấy muôn phần nhục cười.

Như Họa cực kì ngại ngùng, thấp giọng nói: "Đậu cô nương nói chuyện này không cần nói cho Đồng đại nhân, Lưu công tử ở bên cạnh cũng nghe thấy, ngài ấy không có phản ứng lại, cho nên Như Họa . . ."

"Thôi đi! Thôi đi! Bản quan không muốn nghe người nói phét linh tinh." – Nàng đưa ánh mắt dừng lại ở trên bát thuốc đen ngòm trong tay nàng ta, trầm thấp mở miệng nói: "Thuốc này đã qua tay của người, bảo bản quan làm sao có thể yên tâm được? Đi gọi đại phu đến đây, bản quan muốn đích thân xem qua phương thuốc, tự mình giám sát ông ta sắc thuốc."

Thấy nàng tỏ ra bộ dạng quan lại, sắc mặt Như Họa tối lại, nói: "Đại nhân tất nhiên là không tin nhiệm Như Họa, lai lịch của ta không rõ ràng, ngài làm sao có thể tin tưởng được? Đại nhân cẩn thận, trong lòng luôn đề phòng Như Họa, kỹ thực nếu như đại nhân bằng lòng, Như Họa nguyện ý giải bày tâm tình với ngài."

"Giải bày tâm tình?" - Đồng Khanh xem thường, cười lạnh nói: "Người nói đi."

Như Họa thờ dãi một cái, cắn cắn răng, nói: "Kỳ thực . . . Như Họa là con gái của Đậu thừa tướng"

Nàng ta chính là con gái của Đậu lão tặc sao?

Đôi mắt của Đồng Khanh lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, trầm giọng nói: "Người là con gái của Đậu thừa tướng? Việc này có thật không?"

Như Họa và Đậu Nguyên Nguyên bề ngoài có vài phần rất giống, nàng đã từng đoán qua mối quan hệ của hai người, có lẽ là thân thích bà con xa nghèo hèn thối, nhà phú quý thường có nhiều họ hàng xa không biết tên, không nghĩ tới Như Họa vậy mà lại là con gái của Đậu thừa tướng, là em gái ruột của Đậu Nguyên Nguyên.

Hai người đó có quan hệ là chị em ruột thực sự khiến Đồng Khanh khiếp sợ không thôi.

Phía Như Họa cũng đang trầm nghĩ, Đồng lão Tư mã là đối thủ của Đậu Thừa tướng, hai nhà Đồng - Đậu là kẻ thù truyền kiếp, cái gọi là kẻ địch của kẻ địch đó là đồng minh, mình cần phải lôi kéo Đồng Khanh về phía mình, Đồng Khanh thông tuệ hơn người, cũng không dễ lừa gạt, chỉ có thẳng thắn, mới có thể lấy được tín nhiệm của nàng ấy.

Nàng ta đỏ hốc mắt, rất là đáng thương tội nghiệp thành thành khẩn khẩn kể ra quá khứ chua xót: "Ta là con thứ trong Đậu phủ, Đậu gia thế thấp con cái đông đúc, Đậu Thừa tướng ít quản lý chuyện nhà, vợ cả xuất thân danh môn quá ghen tuông hung hãn, cha quá trọng thị thân phận bên ngoài của vợ cả, căn bản là mặc kệ chúng ta, mẹ ta xuất thân ti tiện, bởi vậy địa vị của ta ở Đậu phủ cực thấp, hoàn toàn bị bà cả và con cái của bà cả ức hiếp, cuối cùng chịu không nổi, trốn thoát khỏi Đậu phủ, trở về nhà cậu, từ đây lang bạc kỳ hồ, ta tuy là con gái của Đậu Thừa tướng, nhưng lại chưa bao giờ có được một ngày tốt lành, kinh qua những thứ hành hạ cùng cực khổ đó, quả thật Như Họa có tâm tư. . ." – Nàng ta quay đầu, lờm sờm phòng ở phía sau một cái, nói: "Trong phòng kia, trừ bỏ bọn hạ nhân hầu hạ, trong lòng mọi người đều rõ ràng, Lưu công tử đó là Thánh giá. Như Họa tâm cao tựa trời, tự nhận không phải là một con hầu gái ti tiện, mà là con gái của Đậu Thừa tướng, con gái dòng trưởng của Đậu gia có thể vào cung làm hoàng hậu, Đậu Như Họa ta vì sao không thể vào cung giành đua cao thấp cùng ả? Nếu ta đoạt được thánh sủng của ả, cuối cùng sẽ không có người nào của Đậu gia dám khinh thị xuất thân của ta, mẹ ta trên trời có linh thiêng cũng có thể mỉm cười được."

Nói tới đây, nàng ta mềm mại quỳ xuống nói: "Van xin Đồng đại nhân tác thành !"

Thân thể của nàng ta có phần đáng thương, Đồng Khanh cúi đầu nhìn chăm chăm nàng ta, lại vẫn có mặt đề phòng nói: "Khi lần đầu gặp ở chùa Như Lai, người đã biết được Lưu công tử là hoàng thượng phải không? Cho nên mới cười đùa tình."

"Đúng vậy, trong phòng Đậu Nguyên Nguyên có một bức vẽ hoàng thượng, bởi vậy Như Họa mới biết được tướng mạo của hoàng thượng, Như Họa cũng không có tài thông thiên, há có thể nắm giữ được hướng đi của hoàng thượng, gặp hoàng thượng ở chùa Như Lai chỉ do xảo ngộ."

Đồng Khanh hỏi ngược lại ngày đó ở chùa Như Lai, nguyên nhân hoàn toàn là do vô tình gặp Cố Tử Khâm, nguyên nhân căn bản nhất cũng là do hoàng thượng nhất thời cao hứng, nói muốn đi chùa nổi tiếng dâng hương, chỉ là nhất thời nảy ra ý định, không ai có thể nắm chắc được hướng đi.

Vậy mà lại gặp con gái chi thứ của Đậu gia ở trên núi.

Mà hoàng thượng vì muốn thử nàng, liền cố ý tỏ vẻ hứng thú đối với Như Họa có tướng mạo vài phần rất giống Đậu Nguyên Nguyên, hết thảy trùng hợp, tạo thành như ngày hôm nay.

Như Họa liếc Đồng Khanh một cái, thấy nàng hơi hơi nhú mồm, cúi đầu trầm tư, đại khái là đang trầm ngâm sự quy phục của mình có mấy phần chân ý đi? Mối hận thù của Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên kết càng sâu, lọt vào tay mình, thì cơ hội đưa mình lên long sàng của hoàng thượng càng cao.

Nàng ta phải lợi dụng mâu thuẫn giữa Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên.

"Công tử có từng ăn qua, dùng qua đồ uống, hoặc giả chạm qua bất kỳ đồ gì của Đậu Nguyên Nguyên, mà dẫn đến tình trạng ngứa ngứa phát sinh qua không?" - Như Họa chạm rãi nói.

Nàng ta hi vọng kéo được Đồng Khanh về bên của mình, như vậy ắt có thể dẫn dắt được Đậu Nguyên Nguyên, cũng chỉ có dẫn dắt lên ả, nàng ta mới có thể bò lên cao.

Nàng ta xuất ra thành ý tuyệt đối, bán đứng người chị cùng cha khác mẹ.

Đồng Khanh nghe vậy, sợ run một lát, vội vàng nói: "Sao người nói lời ấy?"

Như Họa nói: "Đậu Nguyên Nguyên tuy là nữ, nhưng lại cực kì độc lòng ghen ghét kha khá về được tính, ả hạ độc cũng sẽ không lộ ra sơ hở, ngay cả ta cũng không biết rõ rốt cuộc là ả làm điều đó như thế nào đâu, xin đại nhân cần phải cẩn thận."

Đồng Khanh cúi đầu đắm chiêu. Hôm ấy xuất hành cùng với hoàng thượng, nàng quả thật đã luống cuống, nàng đã từng hoài nghi Đậu Nguyên Nguyên trộn thứ gì đó trong món điểm tâm, đáng tiếc nàng lại say mềm một trận, chờ nàng tỉnh rượu, điểm tâm kia đã sớm bị Hồng Ngọc ném đi ba ngày rồi.

Nàng nhìn chằm chằm Như Họa bằng đôi mắt sắc bén, trầm giọng nói: "Vì sao người nói cho bản quan biết việc này?"

Hoàn cảnh của Như Họa đặc biệt, nàng ta không thể sơ suất.

Như Họa nước mắt từng giọt từng giọt, nói: "Đậu Nguyên Nguyên tuy rằng là chị gái của Như Họa, nhưng ả lại giống như kẻ thù của Như Họa, mẹ ta khi còn sống chính là bị ả và bà cả hành hạ chết, giữa chúng ta cũng không tồn tại tình nghĩa chị em, chỉ có thù sâu như biển."

"Cho nên, người mới quy phục ta sao?"

Còn không tiếc vén mở thân thể của bản thân.

"Đồng đại nhân là người thông minh, Như Họa không dám lừa gạt, ta quả thật có tư tâm. Chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà theo. Như Họa tự biết hèn mọn, nếu muốn nên người, thì phải dựa vào người hiền quý, giữa đại nhân và Đậu Nguyên Nguyên, Như Họa chỉ có thể chọn một mà theo."

Đồng Khanh nghe xong, không tỏ ra biểu cảm gì, chỉ lạnh nhạt hất hất tay nói: "Thuốc sắp nguội rồi, mau đưa vào đi !"

Như Họa đoán không ra tâm tư của nàng, run sợ một lúc, mới vừa đứng dậy, di chuyển thân thể, đang muốn vào cửa, nàng lại đột nhiên nói: "Đợi chút! Người đặt chén canh ở đây, xong đi tìm tổng quản xin một ít thuốc xỏ lại đây, nhanh đi mau rồi quay lại."

Thuốc xỏ ?

Như Họa không rõ nguyên do, vẫn muốn xu nịnh cả hai bên, ở giữa thu lợi, vừa quy phục Đồng Khanh xong, đành phải mơ hồ làm theo, đặt xuống chén thuốc, vội vã đi về phía trước, qua một hồi lâu mới trở về, quả nhiên mang về một bao thuốc xỏ.

Rồi sau đó, sắc mặt nàng ta trắng bệch khi trông thấy Đồng Khanh đem toàn bộ bao thuốc xỏ đó trộn vào trong chén thuốc của hoàng thượng.

Một cái bao to như vậy, uống hết toàn bộ, không kéo dài trên mười ngày, cũng phải nửa tháng không dậy nổi khỏi giường đi.

Như Họa bị hành động của nàng dọa sợ tới mức đôi môi run rẩy, nói: "Đại nhân, đây là bát thuốc để hoàng thượng dùng mà."

Đồng Khanh vẫn điềm nhiên như “mây thưa gió nhẹ” đưa bát thuốc trộn lượng lớn thuốc xỏ cho nàng ta, cười nói: "Mau vào đi thôi, hoàng thượng đang chờ uống thuốc đây."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hoàng Thượng Ủ Bệnh [2]

Như Họa nhận lại chén thuốc, cắn chặt môi dưới, trong lòng cảm thấy một hồi âu lo. Nếu hoàng thượng uống bát thuốc mình nấu mà xảy ra vấn đề gì, mình còn có mạng để sống không?

Thuốc này là mình tự tay nấu, tự tay đưa lên, nếu long thể bị tổn thương, Như Họa nàng có mấy cái mạng cũng không đủ chết.

Đồng Khanh rốt cuộc là có ý gì? Là đang thử mình có thật tình quy phục hay không chẳng? Hay vẫn là muốn nhân cơ hội trừ bỏ mình?

Nếu như mình không chịu làm theo, với tính tình của Đồng Khanh, đại khái kiếp này của mình sẽ không tiếp cận được hoàng thượng.

Nếu mình làm theo, cho dù thuốc xỏ là do Đồng Khanh bỏ vào, nhưng bát thuốc vẫn là do mình dâng lên, đến lúc đó Đồng Khanh liệu chết không nhận, tất cả tội lỗi đều rơi xuống đầu mình.

Chuyện đã đến mức này, cần phải đánh cược một lần vậy !

Đánh cược rằng Đồng Khanh sẽ không thật sự tổn thương hoàng thượng.

Như Họa hít sâu một hơi, trấn định lại tinh thần, đẩy cửa ra, hai người cùng tiến vào trong sương phòng.

Bên trong phòng, hoàng thượng đang nằm hé ở trên giường, Đậu Nguyên Nguyên và Tiểu An Tử ở bên cạnh chăm sóc, Ninh vương, thái phu nhân, Thái phó đã ở trong phòng.

Thái phó và thái phu nhân ngồi ở trên ghế dựa, sắc mặt quả thực là khó coi, còn Ninh vương thì ôm ngực, tựa vào cái tủ ở bên cạnh, thần sắc đăm chiêu.

Sau khi vào phòng, Đồng Khanh ngay lập tức tiến lên, cẩn thận quan sát thăm dò, trông thấy tinh thần của hoàng thượng không tốt lắm, sắc môi hơi trắng, quả thực có chút triệu chứng bị bệnh, thì không khỏi cau chặt lông mày, nói: "Vì sao hoàng thượng đột nhiên ngã bệnh, chuyện xảy ra khi nào?"

Thái phu nhân vô cùng lo lắng, nói: "Đúng vậy, tại sao đột nhiên nhiễm bệnh vậy hả?"

Hoàng thượng giá lâm Ninh phủ, lại đột nhiên nhiễm bệnh, nếu việc này bị truyền ra, khẳng định là triều đình sẽ cho rằng không thoát khỏi có quan hệ với Ninh phủ, chỉ sợ sẽ có tâm cố ý làm to chuyện, khiến Ninh vương bị liên lụy.

Lưu Lăng xua xua tay nói: "Trẫm chỉ là bị nhiễm chút phong hàn, không đáng ngại, các khanh không cần phải quá kinh hoàng!"

Thái phu nhân quay đầu nhìn thị nữ Như Họa đang bưng bát thuốc, nói: "Nhanh! Mau hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc đi!"

Sắc mặt Như Họa phút chốc trắng bệch.

Nàng ta bưng bát thuốc, một đôi mắt hạnh hoảng loạn nhìn thẳng vào Đồng Khanh.

Thái phu nhân thấy nàng ta chần chừ, lập tức lại hỏi thúc, nói: "Đang ngăn người cái gì vậy, còn không mau dâng thuốc lên?"

Đồng Khanh vẻ mặt như không có việc gì xảy ra, cười nói: "Như Họa, hoàng thượng đang chờ dùng thuốc đó, mau đi lên hầu hạ hoàng thượng uống thuốc đi!"

Như Họa sợ đến run người.

Nếu hoàng thượng thực sự uống bát thuốc này, long thể xảy ra chuyện, chỉ sợ cái mạng nhỏ của nàng ta cũng không giữ được rồi. Dưới sự thúc giục, nàng ta miễn cưỡng, run run rẩy rẩy dịch bước lên phía trước, hai tay đang nâng bát thuốc mơ hồ run run, chỉ có cách vài bước gần đến giường của hoàng thượng, nàng ta cắn cắn răng một cái, quyết định giả vờ vấp ngã, thuận thế làm đổ bát thuốc đi. . .

Chủ ý đã định, nàng ta thả lỏng thân mình, hai chân cố ý vấp một cái, thân thể hơi lão đảo, chưa kịp té ngã, Đồng Khanh lại nhanh chóng một tay vững vàng đón lấy bát thuốc, một tay đỡ lấy nàng ta, cười nói: "Cẩn thận một chút chứ, đừng để té ngã."

Như Họa sững sờ ngẩng đầu lên nhìn Đồng Khanh, hóa ra. . . Đồng Khanh đã sớm tính đến, vì tự bảo vệ mình, nàng ta sẽ dùng đến chiêu này, nên đã có phòng bị từ trước.

Mình quy phục, không tiếc khai ra bí mật thân thể của bản thân, bán đứng chị gái, đối với nhiệm vụ do Đồng Khanh lần đầu giao phó, nhưng lại cố ý làm hỏng, rõ ràng là bằng mặt không bằng lòng, thử một lần, liền kiểm tra được mình tuyệt đối không phải là thật lòng.

Đồng Khanh sẽ vĩnh viễn đề phòng mình, cảnh giác đối với mình.

Mình biến khéo thành vụng mất rồi chăng?

Lúc này, Đồng Khanh lấy luôn chén thuốc từ trong tay Như Họa, cẩn thận bưng lên, thái độ thông dong tự nhiên đi đến gần hoàng thượng, cười nói: "A hoàn Như Họa này không được việc, một chút việc nhỏ cũng làm không xong, vẫn là để Đồng Khanh ta đến hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc đi."

Giương mặt ốm bệnh của Lưu Lăng nở nụ cười, hai tròng mắt tối tăm nhất thời sáng ngời lên, bốn mắt giao nhau với nàng, dịu dàng nói: "Cũng được, trẫm không yên lòng, hôm qua phát một cơn lửa giận, đến nay còn chưa kịp quen thuộc (*) đâu, vì việc này trong lòng trẫm vẫn luôn khó chịu, cứ để cho Đại tư mã đến hầu hạ đi."

(*) Trong nguyên tác là vẫn chưa kịp thân cận. Thân cận vừa có nghĩa là quen thuộc, vừa có nghĩa là thân mật, gần gũi. Ở đây Lưu Lăng chơi chữ, vì hàng ngày đã quen được thân mật với Đồng Khanh.

Đồng Khanh liếc mắt nhìn Đậu Nguyên Nguyên một cái, nàng cố ý kể sát cách hoàng thượng một khoảng cách cực gần, tự tay muốn nâng hân lên, hai người giống như vô cùng thân thiết, Đậu Nguyên Nguyên ở bên cạnh thấy thế, trong lòng vừa tức vừa ghen. Lúc này, nàng ta vội vàng đi lên trước đoạt lấy chén thuốc từ trên tay Đồng Khanh, mỉm cười đáng yêu, nói: "Vẫn là để Nguyên Nguyên làm đi."

Không chờ Hoàng thượng phản ứng lại, Đồng Khanh đã rất biết điều nâng tay chấp lễ, nói: "Như vậy, xin hoàng hậu nương nương tận tâm hầu hạ hoàng thượng." - Nói xong, liền lui về phía sau vài bước, nhường lại vị trí.

Đậu Nguyên Nguyên vẻ mặt hân hoan, nâng bát thuốc lên, phóng khoáng ngồi xuống ở bên giường, biểu lộ rõ ràng đặc thù địa vị hoàng hậu tương lai của

nàng ta.

Nàng ta để cái thìa vào trong bát thuốc, nhẹ nhàng khuấy đảo một chút, rồi xúc một thìa, sau đó bằng trăm về nhu tình đưa lên bên môi hoàng thượng. . .

"Đợi chút!"

Lúc này, Đồng Khanh lại bất ngờ mở miệng nói: "Đồ dùng của hoàng thượng đều cần phải cho người thử qua trước, xác nhận an toàn không có sai sót, mới có thể dâng lên, hiện thời đang ở bên ngoài, để đảm bảo an toàn, trình tự này vạn lần cũng không được tinh lược ." - Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn sang Tiểu An Từ, ra lệnh: "An công công, vẫn là người đến nếm thử đi."

"Vâng!" - Tiểu An Từ cúi khom lưng, lập tức tiến lên.

"Không cần đâu !" - Đậu Nguyên Nguyên để tờ về tấm lòng trung đối với hoàng thượng, vội vàng xua xua tay nói: "Cứ để Đậu Nguyên Nguyên đến hầu hạ hoàng thượng uống thuốc, vẫn là do ta thử thuốc đi, nếu như vì hoàng thượng mà ngay cả điểm ấy cũng không thể làm được, thì tương lai làm sao có thể làm bạn với vua được".

Nói xong, chính mình liền uống qua một ngụm.

Tiểu An Từ ở bên cạnh, nói: "Như vậy xin Đậu tiểu thư chờ một khắc (= 30 phút), đợi lát nữa lại hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc."

"Uh." - Đậu Nguyên Nguyên cười nói.

Như Họa thấy Đậu Nguyên Nguyên thử thuốc, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Cho đến giờ phút này, Như Họa mới bừng tỉnh đại ngộ, mình và Đậu Nguyên Nguyên đều bị Đồng Khanh lừa gạt rồi. Minh quy phục, Đồng Khanh liền có ý lấy thuốc xổ để thử, xem mình có một lòng trung thành hay không. Tiếp đó, đồng thời lợi dụng lòng đồ kỵ và sự toan tính vội vã muốn lấy lòng hoàng thượng của Đậu Nguyên Nguyên, làm cho Nguyên Nguyên nếm thử bát thuốc trộn thuốc xổ.

Tuy chỉ là lướt qua, nhưng lượng thuốc trong bát thuốc này cũng là rất lớn, chỉ cần một ngụm nhỏ, khẳng định cũng phải kéo dài ba ngày.

Chén thuốc là do đích thân mình nấu, hẳn là Đậu Nguyên Nguyên sẽ không bỏ qua cho mình, về sau sẽ là loạn từ trong nhà, hai người ắt phải xô xát cãi lộn. Đồng Khanh không cần tốn nhiều sức, đã khiến mình và Đậu Nguyên Nguyên trở mặt rồi.

Mình còn chưa kịp lợi dụng Đồng Khanh, ngược lại còn để cho nàng ấy chinh.

Thời khắc vừa đến, Tiểu An Từ cười nói: "Được rồi, nếu Đậu cô nương không có việc gì, hoàng thượng cũng nên uống thuốc rồi."

Đậu Nguyên Nguyên tươi cười lộ ra lúm đồng tiền, lại xúc một thìa, tính toán hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc, lúc này Đồng Khanh lại nói: "Nghe nói, dùng thuốc ấm mới có thể thấy hiệu quả. Hẳn là bát thuốc này được nấu trong bếp đi? Hậu viện cách phòng bếp một quãng đường cũng không ngắn đâu, bát thuốc lại không sử dụng túi ủ nóng, thuốc này cũng đã nguội rồi, một chút hơi nóng cũng không tỏa ra, há có thể dâng lên cho hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hoàng Thượng Ủ Bệnh [3]

Nàng sai Như Họa đến tìm tổng quản xin thuốc xổ, đi đi về về một hồi cũng mất không ít thời gian, bát thuốc này đã sớm nguội rồi. Như Họa có thể biết rõ, hoàng thượng dùng thuốc cần phải cực kỳ chú ý, ốm bệnh tới kỳ uống thuốc lạnh nước lạnh.

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức tiến lên, đưa tay chặn ở trên bát thuốc quả nhiên phát hiện không có khí nóng, vì thế xoay người hướng về phía hoàng thượng xin chỉ thị: "Thuốc quả thật đã nguội, bằng không thì tìm một phòng ngoài ở ngay gần trong viện, đun nóng lại bát thuốc một lần nữa đi."

Thái phu nhân nghe thấy bát thuốc đã nguội, lập tức quay sang sai bảo Tiểu An Từ, nói: "Mau! Nhanh đi bảo tổng quản làm cái bếp lò ở trong viện, sớm đun nóng lại một lần nữa, long thể của hoàng thượng quan trọng hơn, tuyệt đối không thể lười biếng, xem nhẹ."

Tiểu An Từ khom lưng xuống, nhanh chóng rời đi.

Khóe miệng Đậu Nguyên Nguyên nhất thời co quắp một hồi. Đồng Khanh lại đang đùa giỡn cái chiêu bắn gì đây? Sớm biết thuốc đã nguội, lại muốn mình tới thử thuốc, rõ ràng là đang đùa cợt mình.

Lưu Lăng lại lộ ra vẻ mỉm cười, hất xua xua tay, nói: "Trẫm mệt mỏi rồi, các khanh không cần hầu hạ bệnh, toàn bộ lui ra đi, Đồng Khanh có thể ở lại."

Mọi người theo lễ quỳ lạy, nhất nhất rời đi.

Ninh vương Lưu Ký liếc ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Đồng Khanh một cái, rồi sai bước rồi đi.

Đậu Nguyên Nguyên thì hung tợn tròn mắt nhìn Đồng Khanh, phát tay áo, cũng đi theo lui ra ngoài.

Như Họa thì thần sắc bất an đi theo phía sau mọi người.

Một lát sau, trong phòng chỉ còn sót lại hai người Đồng Khanh và hoàng thượng, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

"Xin hoàng thượng sai bảo!"

Chắc là có chuyện quan trọng giao phó, Đồng Khanh tiến lên chấp tay, nói.

Lưu Lăng lại vỗ vỗ mép giường, dịu dàng nói: "Người lại đây, ngồi xuống đi."

Nàng làm theo, ngồi ở bên cạnh hắn. Lưu Lăng ngược lại trầm mặc không nói gì, đôi tròng mắt đen sâu thăm cứ vậy ngây ngẩn nhìn nàng, thần sắc mê ly, chăm chú nhìn một lúc lâu, rồi hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của nàng, nói: "Trẫm thường xuyên nằm mơ, ở trong mộng có một người con gái mặc xiêm y màu mơ, an nhiên cười với ta, cười cười . . . Thế nhưng đã ba năm, mà ta lại thủy chung nhìn không rõ dáng vẻ của nàng ấy . . . Người nói xem, người có quen biết nàng không?"

Đó là Đồng Uyển, Đồng Uyển thích nhất quần áo màu mơ.

Đồng Khanh biết vậy nên buồn bã không thôi, cảm khái muôn vạn nói: "Nếu đời người mãi như mới gặp, quạt giấy đầu buồn lúc thu sang." (*)

"Nói, nói đi, nàng ấy chính là người phải không? Hoặc là. . . Người có quen biết nàng?" - Lưu Lăng thật sâu nhìn chăm chăm Đồng Khanh, cô gái ở sâu trong ký ức ấy, dung nhan mơ hồ của nàng ấy dường như chồng lên với người trước mắt, lại giống như không phải . . .

"Ôi, ôi, trẫm đau đầu quá!" - Hắn đột nhiên hét lên một tiếng, ôm đầu, đau đớn không thôi.

"Hoàng thượng, ngài lại đau đầu rồi sao? Bệnh cũ lại tái phát, trên người có chuẩn bị thuốc không? Tiểu An Tử! Tiểu An Tử!" - Nàng vừa hoảng vừa loạn, vội vàng gọi Tiểu An Tử.

Nhưng ở phòng ngoài không có tiếng đáp lại.

"Đừng lo, chỉ là bệnh cũ thôi, trẫm chỉ cần không hồi tưởng lại chuyện quá khứ, thì sẽ không bị đau nữa." - Lưu Lăng thần sắc thống khổ, ngã đổ xuống giường, nhưng vẫn tóm lấy tay của nàng, nói: "Trẫm mệt mỏi, muốn ngủ một lát, người ở trong này cùng trẫm đi."

"Hoàng thượng, ngài đừng suy nghĩ chuyện quá khứ nữa, long thể quan trọng hơn, nghỉ ngơi cho tốt đi." - Đồng Khanh khuyên nhủ.

"Ừ."

Vì nguyên nhân ốm bệnh, Lưu Lăng rất nhanh liền ngủ thật say, lông mày lại vẫn hơi hơi nhíu lại, tựa hồ như ngủ rất không an ổn.

Đồng Khanh đắp chăn cho hắn xong, im lặng canh giữ ở mép giường, nhìn hắn đi vào giấc ngủ. Ánh nắng nhẹ xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, mang theo một chút tái nhợt, tịch lương.

"Chàng cười ngựa trúc lại, quanh giường đùa mơ xanh" (**). Hồi tưởng lại năm đó, hai người thật hồn nhiên ngây thơ biết bao, thường xuyên cùng ăn cùng ngủ, hiện thời, hắn càng lúc càng lớn, càng trở nên đàn ông, dung nhan cũng càng thêm tuấn mỹ, vậy mà lại cách nàng càng lúc càng xa. Chỉ thấy trong lúc ngủ mơ, vẻ mặt hắn u buồn, nàng không kim nên được vuron tay ra, nhè nhẹ xoa lông mày hắn đang nhíu lại, nhưng thủy chung lại vuốt không thẳng được, hắn đau đớn kêu rên một tiếng, đột nhiên phát ra tiếng nói mê.

"Uyển Nhi. . . Uyển Nhi. . . a. . . Uyển Nhi. . ." - Hắn không ngừng lẩm bẩm.

Nghe vậy, Đồng Khanh lại lệ ướt đầy áo, nước mắt giống như chuỗi chuỗi trên châu rơi xuống. . .

Uyển Nhi. . .

Rất lâu, đã rất lâu rồi, hắn chưa từng gọi nàng như vậy.

Hắn ở trong mộng vẫn nhớ được nàng, vì sao sau khi thanh tỉnh lại hoàn toàn lãng quên nàng vậy hả?

Không biết qua bao lâu, nàng mới phát hiện ra Tiểu An Tử không biết từ khi nào đã lặng lẽ tiến vào, khoanh tay đứng ở một bên nhìn bọn họ.

Nàng nhanh chóng lau khô nước mắt, nói nhỏ: "Khi nào thì quay vào, sao không hé răng? Hoàng thượng đang ngủ, chớ Người tỉnh hãy sắc lại thuốc đi, để đại phu đích thân đến sắc, người hãy chăm chú theo dõi toàn bộ quá trình, thuốc mà hoàng thượng dùng, chớ để qua tay người khác, đi ra bên ngoài, mọi sự yêu cầu phải cẩn thận."

Tiểu An Tử nói: "Được, Đồng đại nhân xin yên tâm, đại phu nói là tích tụ chứng khí hư, đột nhiên bị cảm gió lạnh, cẩn thận điều dưỡng là khỏe. Hoàng

thượng chỉ bị bệnh nhẹ, không có gì đáng ngại. Hôm qua, sau khi phát ra một chút nóng giận với Ninh vương, buổi tối Người lại khó đi vào giấc ngủ, thần thờ đứng ở cửa sổ, nhìn ánh trăng trầm tư, cũng không biết rốt cuộc suy nghĩ cái gì, ta nghĩ chắc là khi đó đã bị nhiễm lạnh."

Đồng Khanh nghe xong, không nhin được mà trách mắng: "Hoàng thượng ngủ không được, sao ngươi không khuyên bảo? Vào đêm trời lạnh, cũng không biết mặc thêm một tấm áo choàng cho Người, vậy mà còn để Người trắng đêm không ngủ, tóm lại ngươi đang làm cái gì vậy?"

Tiểu An Từ bị trách cứ, về mặt ẩm ức nói: "Việc phải làm, Tiểu An Từ há có chỗ nào không tận tâm? Hoàng thượng cũng không bảo Tiểu An Từ chờ ở bên người lúc đó mà, ta không bám, Người cũng sẽ bảo ta lúc nào cũng bám lấy, hoàng thượng muốn đuổi người đi, ta cũng không có cách nào cả, Tiểu An Từ tuy rằng là nịnh sùng trung thành, Đồng đại nhân ngài cũng nên hiểu rõ, từ xưa trung lương nhiều gièm pha, cho nên Tiểu An Từ ngẫu nhiên cũng sẽ bị ghét bỏ mà."

"Người thì có nhiều lý do nhất rồi!" - Đồng Khanh xì một tiếng, nói.

Tiểu An Từ nghĩ một chút, đột nhiên thay đổi đề tài, hạ thấp giọng nói: "Vừa mới rồi, ta đi làm lò thuốc quay trở lại, nghe thấy trong phòng của hoàng hậu tương lai có động tĩnh, thị nữ bên người nàng ấy vội vàng vàng chạy đi tìm đại phu, miệng ồn ào rêu rao tiểu thư ăn hồng bụng rồi, đáng về tựa hồ rất khản trương. . ." - Gã mày gian mắt xảo, quan sát Đồng Khanh, nói: "Lúc trước, đáng về Như Họa khi ở trong phòng rất kì quái, dường như thật sự là đứng ngồi không yên, một đôi mắt hạnh luôn luôn vụng trộm liếc nhìn cô đấy, cô đã giáo huấn nàng ta hả?"

Đồng Khanh khinh thường, trợn mắt nhìn gã, nói: "Có gì tốt liên can tới ngươi đâu, tận tâm hầu hạ hoàng thượng đi, không phải là chuyện của ngươi, đừng có cả ngày chỉ nghĩ đến hóng chuyện, rồi sau đó nói lại nhai với hoàng thượng."

"Mới không có đâu." - Tiểu An Từ rất chột dạ lí nhí vài tiếng.

Nàng quay đầu lại nhìn chàng trai nằm trên giường, nói: "Hoàng thượng ngủ thật sự không yên, ta có vài biện pháp có thể để Người ngủ ngon hơn, ngươi hãy chăm sóc cho tốt, muộn chút nữa ta lại đến nhìn ngài ấy."

"Vâng" - Tiểu An Từ cúi khom lưng xuống.

*

Đồng Khanh đi nhanh ra ngoài, đang định tiến lên đi tìm Cố Từ Khâm, gã là thổ dân, mời gã đi cùng ra ngoài lấy một ít cỏ thơm an thần mang về, cũng thuận tiện đi vài vòng ở bên ngoài, chủ ý đã quyết, bước trên hành lang dài, đi qua sương phòng của Đậu Nguyên Nguyên, lại thấy đại phu mới từ bên trong đi ra, nhìn chiếu điện, sau khi hướng về phái nàng làm cái vái liền rời đi.

Đã đi ngang qua, hay là đi vào xem trộm một chút đi.

Đồng Khanh dừng bước, đứng ở ngoài cửa cất cao giọng nói: "Nghe nói tiểu thư bị bệnh, Đồng Khanh đặc biệt tới thăm."

Một lát sau, cửa mở ra, nàng đi nhanh vào.

Trong phòng, thị nữ tách ra đứng ở cạnh cửa, bên cạnh cái bàn lớn, Tào Mộng Bình đang chống má, rất là chuyên chú nhìn bàn cờ trên bàn, ngăn người. Như Họa thì đang ở trên đất thu dọn lại một chậu bã thuốc.

Đại phu vừa mới rời đi, phương thuốc còn chưa bốc, bã thuốc ở đâu ra?

Đồng Khanh cười lạnh một tiếng. Đậu Nguyên Nguyên quả thực hoài nghi Như Họa đã động tay chân ở trong thuốc, cho nên mới lệnh cho nàng ta lấy bã thuốc cho đại phu xem, bát thuốc người bị đồ kia chắc hẳn trước đó đã bị Như Họa mau chóng đổi qua rồi, chỉ xem bã thuốc thì cũng không nhìn ra được cái gì.

Như Họa liếc thấy nàng đang nhìn chăm chú xem bã thuốc, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ bất an.

---Chú thích:

(*) 2 câu mở đầu trong bài Mộc lan mùa nở hoa (Mộc lan hoa lệnh – nghĩ cổ quyết tuyệt từ) của Nạp Lan Tĩnh Đức (Nạp Lan Dung Nhược, 1655-1685). Bài thơ như sau:

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến,

Hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhân biến khước cổ nhân tâm,

Khước đạo cổ nhân tâm dịch biến.

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán,

Lệ vũ lâm linh chung bất oán.

Hà như bạc hạnh cầm y lang,

Bì dực liền chi đương nhật nguyệt.

Dịch:

Nếu cuộc đời mãi như mới gặp,

Quạt giấy đầu buồn lúc thu sang.

Bỗng dung lòng cố nhân phai nhạt,

Lại nói tình xưa dễ ứa tàn.

Lời vừa dứt đêm Ly Sơn (đã) tan,

Lệ như mưa chuông vỡ chẳng oán.

Còn đâu chàng áo gấm bạc tình,

Ngày đó nguyệt sát cánh liền cành.

Bài thơ nói về sự oán giận của người con gái với tình lang bạc bẽo. Ở khổ đầu có nói đến điển cố nàng Ban Tiệp dư viết thơ Oán ca hành, mượn chiếc quạt giấy để tỏ lòng với vua Hán Thành Đế. Khổ thứ 2 nói về tình cảm trước khi Dương quý phi chết.

(**) Hai câu thơ trích trong bài Trường can hành của Lý Bạch: “Lang ký trúc mã lai, nhiều sòng lộng thanh mai”. Cụm từ “thanh mai trúc mã” được lấy ý từ 2 câu thơ dùng để chỉ tình cảm thân thiết của những cặp đôi gắn bó từ khi còn thơ ấu, vô tư. Bài thơ rất dài, mời các bạn tìm trên google.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hoàng Thượng Ủ Bệnh [4]

Như Họa liếc thấy nàng đang nhìn chăm chú xem bã thuốc, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ bất an.

Đậu Nguyên Nguyên có bị đánh chết cũng không thể nghĩ tới, Đồng Khanh nàng lên trời mượn gan, vậy mà dám động tay chân trong bát thuốc của hoàng thượng, duy nhất chỉ có thể nghĩ ngờ Như Họa đã phụ trách việc sắc thuốc.

Đậu Nguyên Nguyên mặc dù hoài nghi, nhưng không bằng không chứng, hiện tại chỉ cần nàng nói một câu, liền có thể khiến cho đôi chị em tình cảm mỏng bạc này nhảy lên đánh nhau rồi.

Nhưng hiện tại nàng cũng không muốn làm như vậy, dù sao đi nữa, để lại một đường sống vẫn luôn tốt.

Như Họa thu dọn bã thuốc sau đó lui ra ngoài. Nàng ta cũng là kẻ thông minh, biết khi nào nên tránh đi.

Lúc này Tào Mộng Bình mới từ trong ván cờ hồi lại hồn trí, phát hiện ra nàng đến đây, lập tức đứng dậy nhún người chào, mềm giọng, nói: "Mộng Bình tham kiến Đồng công tử."

Đồng Khanh cười, nâng nàng ấy lên, nói: "Đang làm gì đó, nhìn cô đang mê mẩn, ngay cả ta tiến vào đã được một lúc rồi, khi này mới bừng tỉnh."

Tào Mộng Bình nói: "Lúc trước chơi cờ cùng Ký ca ca, lâm vào thế chết, vẫn không phá giải được, cho nên ở trong phòng nghiên cứu hồi lâu, lúc sau nghe nói chị Nguyên Nguyên đi ta không cảm, nên đặc biệt đến thăm chị ấy, chị ấy phải ở trong phòng nhỏ phía sau tấm bình phong rất lâu, tôi rảnh rỗi không có việc làm, liền lập lại ván cờ, đang muốn nghĩ cách phá giải thôi."

Đồng Khanh liếc qua ván cờ, cười, rồi cầm lấy một quân trắng, đặt vào chỗ bị quân đen vây lại.

"Ôi, Đồng công tử đã phá được ván cờ rồi?" - Tào Mộng Bình vừa mừng vừa sợ, thực sự là kích động, nói: "Ta phải nhanh đi tìm Ký ca ca, nhanh chóng phá ván cờ của hắn!"

"Cô ta không phải là Đồng công tử, cô ta là Đồng tỷ tỷ." - Đậu Nguyên Nguyên sắc mặt trắng bệch, cái mũi rỉ mồ hôi lạnh, dựa vào tường, lần theo bình phong đi ra, đáng vẻ quá mức suy yếu.

"Cái gì, Đồng tỷ tỷ? Tỷ tỷ?" - Tào Mộng Bình tròn to đôi mắt đẹp, nhìn chăm chăm vào Đồng Khanh với vẻ không thể nào tin được.

Chàng trai đẹp để trước mắt chính là con gái ư?

Đồng Khanh cười nói: "Vẫn nên gọi tại hạ là Đồng công tử đi, Đồng Khanh lấy tư thế là nam làm quan tại triều đã ba năm rồi."

"Cho dù là hóa trang thành nam, thực chất bên trong vẫn là nữ!" - Ánh mắt Đậu Nguyên Nguyên trong khoảnh khắc trở nên sắc bén, cười lạnh nói: "Em Tào à, em phải giám sát chặt chẽ Ký ca ca của em một chút, không cẩn thận thì sẽ bị người khác nhanh chóng cướp đi, đáng sợ nhất đó là giả vờ vô tình, một thân giả dạng đàn ông, lại dấu điểm tâm tư, đoạt lấy tình yêu của người khác đó."

Lời này rõ ràng là châm ngòi ly gián. Đồng Khanh lạnh lùng nhìn gương mặt Đậu Nguyên Nguyên đang hiện lên biểu cảm đắc ý.

Tào Mộng Bình nhìn đời chưa sâu, nghe xong lời nói lúc này của Đậu Nguyên Nguyên, lông mày lập tức nhíu chặt.

Đồng Khanh không bức không giận, cười nói với Đậu Nguyên Nguyên: "Tiết xuân hàn se lạnh, khí hậu bất ổn, dễ dàng sinh bệnh, ngay cả Lưu công tử cũng bệnh nặng, Đồng Khanh chỉ nghe qua chết vì tình, nhưng chưa từng nghe qua chôn cùng người bệnh, Đậu cô nương nhìn thấy Lưu công tử bị bệnh, bản thân không kịp chờ, lập tức cũng bị bệnh theo, chân tình vô hạn, thật sự là khiến người ta cảm động không thôi đây, nghe nói là bị đi tả không ngừng, Đồng Khanh đặc biệt đến vấn an, cô nương thân thể yếu, cần chú ý thân mình, kiêng đồ sống nguội, tì khí và tâm tính cũng phải thu liễm lại một ít mới là đạo Dưỡng sinh."

Từng câu từng chữ của nàng châm chọc khiêu khích, Đậu Nguyên Nguyên cau giận không thôi, rốt cục không nhịn được mà cá giận nói: "Láo xược, ta cần thu liễm cái gì hả?"

Nói xong, bụng đột nhiên quặn lên một cơn, nàng ta mặt mũi trắng bệch, người cứng lại rên lên một tiếng, rồi dựa vào tường, di chuyển theo hướng của bình phong.

"Đậu cô nương, bảo trọng thân thể nhé!" - Đồng Khanh cười nói.

Đậu Nguyên Nguyên vừa bức vừa hận, ngoái đầu nhìn lại, lườm nàng một cái, nói: "Đừng có mèo khóc chuột giả từ bi, chẳng lẽ không phải là người động tay chân ở trong đồ ăn uống của ta, một báo trả một báo, báo thù cho bản thân sao!"

Câu nói vừa thốt ra, lúc này mới giật mình nhận ra bản thân nhờ miệng, thần sắc nhất thời biến đổi.

Mình vừa mới rồi rõ ràng là không đánh đã tự khai, từng giờ thủ đoạn với đồ điểm tâm của Đồng Khanh, hãm hại nàng.

Đều do bản thân, vẫn là không áp chế được tính tình chết tiệt ấy.

Đồng Khanh chậm rãi cười nói: "Đồng Khanh ta tuyệt đối không ghi thù, có thù oán lập tức liền đáp trả, ân oán song phẳng, hi vọng Đậu cô nương tự giải quyết cho tốt."

Vậy mà lại thân nhiên thừa nhận, nàng đang báo thù cho bản thân!

Thật đáng chết.

Đậu Nguyên Nguyên oán hận trừng mắt nhìn nàng. Đồng Uyển tiện nhân này cũng không phủ nhận nàng đã động tay chân trong đồ ăn thức uống của mình, ngược lại còn thân nhiên thừa nhận. Tôi tớ trong phủ Ninh vương rất nhiều, chỉ cần tiêu phí một ít ngân lượng, là có thể mua chuộc. . . Có thể là bát tổ yến của tối hôm qua, hay là đồ của sáng nay?

Hay là nàng đã mua chuộc Như Họa, giờ thủ đoạn ở trong bát thuốc của hoàng thượng?

Không! Không có khả năng! Đồng tiện nhân tuyệt đối sẽ không to gan như thế, dám đùa với long thể của hoàng thượng. Nói đi nói lại, nếu không phải mình chủ động mở miệng yêu cầu hầu bệnh, sao có thể có cơ hội uống bát thuốc đó? Đồ tiện nhân kia cũng không có khả năng tính toán chính xác như thế.

So sánh về tâm tư mưu lược, Đồng Uyển kém xa Đậu thừa tướng - cha của mình, nàng tuyệt đối không thể so được với cha của mình.

Nhất định là đã ra tay trong đồ ăn uống của mình.

"Quả nhiên là người giờ chiêu hèn hại ta!" - Đậu Nguyên Nguyên chịu đựng cơn đau bụng, đôi mắt đẹp tròn trắng dã, nói: "Người đừng có cho rằng chúng ta làm khách ở phủ Ninh vương, không tiện tóm người khai đao, khiến Ninh vương mất mặt, cho nên mới dám cá gan làm loạn như thế hả? Nếu ta mời Ninh vương đến phân xử, muốn ngài ấy truy cứu triệt để rõ ràng ruột cuộc là ai dám mua chuộc kẻ hầu ở phủ Ninh vương, động tay chân ở trong đồ ăn thức uống của Đậu Nguyên Nguyên ta, đến lúc đó cái mặt của Đồng đại nhân người không biết có thể để ở đâu đây."

Nàng ta thanh thế dọa người, một lòng muốn dọa nàng sợ hãi.

Đồng Khanh cũng chỉ khẽ cười một tiếng, chấp tay thi lễ, nói: "Như vậy xin cho tại hạ lập tức đi mời Ninh vương đến đây!"

"Người! Người!" - Đậu Nguyên Nguyên nổi giận gầm lên một tiếng, ngay sau đó lại chỉ nhướn mày, thần sắc đau đớn, bỗng nhiên ôm lấy bụng rên một tiếng, rồi dựa vào tường, lại đi đến phía sau bình phong.

Đồng Khanh cười lạnh nhạt. Đồng Khanh nàng cũng không phải là người dễ bị dọa, Tin rằng Đậu Nguyên Nguyên cũng không dám quậy lớn chuyện, dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, cũng chỉ là bị tiêu chảy, nàng ta cũng chỉ có thể ăn chút buồn bực, bản thân phải bấm bụng mà nuốt vào. Hoàng thượng vẫn còn ở phủ Ninh vương đó, Đậu Nguyên Nguyên nếu muốn ngồi ổn định ngôi hoàng hậu, thì nàng ta cần phải dè chừng.

Giữa Hoàng thượng và Ninh vương, ở mặt ngoài bình tĩnh vô ba, nhưng ẩn bên trong lại là sóng ngầm mãnh liệt. Đậu Nguyên Nguyên nếu muốn Ninh vương làm chủ cho nàng ta, tất nhiên phải truy tra kẻ hầu, hành động này nhất định khiến vương phủ không được an tĩnh, như vậy Ninh Vương sẽ không thể không hoài nghi, hết thảy đều là ý của hoàng thượng, biến đổi cách thức, là muốn tịnh thu nhà của y, hoàng thượng lúc đó sẽ quở trách Đậu Nguyên Nguyên đánh rần động cỏ, làm hỏng đại sự của hắn.

Kể từ đó, không lấy lòng được hai phe, Đậu Nguyên Nguyên tuy rằng được nuông chiều ương ngạnh, nhưng không ngu ngốc, nàng ta chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài, bản thân vô tình ăn nhầm đồ nên bụng bị hư thôi.

Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của tổng quản, nói: "Xin hỏi Đồng đại nhân có ở đây hay không?"

Đồng Khanh đáp: "Ở đây, có chuyện gì?"

Tổng quản cách ván cửa nói: "Ninh vương mời Đồng đại nhân cùng ăn bữa trưa, thời gian định là vào giờ Ngọ một khắc (*), xin Đồng đại nhân vui lòng chấp nhận, đúng giờ đi đến gian khách dùng bữa cùng chủ tử."

(*) "Thời" và "khắc" chính là hai đơn vị tính thời gian phổ biến theo lịch pháp cổ của Trung Quốc. Trong đó, "thời" tương đương với hai tiếng đồng hồ ngày nay. Một ngày đêm được chia thành 12 "thời". Mỗi "thời" lại được chia nhỏ thành 8 "khắc". Như vậy, một "khắc" tương đương với 15 phút ngày nay. "Khắc" thực chất là vạch khắc trên thùng nhỏ nước để tính toán thời gian. Một ngày đêm sẽ nhỏ hết một thùng nước. Đúng Ngọ sẽ rơi vào khoảng 11h – 13h. Giờ Ngọ một khắc tương đương với 11h15'. Ngày xưa, khi xử tội chém đầu, các quan giám án sẽ chọn giờ Ngọ ba khắc (11h45') để hành hình.

"Đã biết, lui ra đi !".

"Vâng".

Cách bữa trưa còn một canh giờ, nàng cũng nên cáo từ thôi, đang định bước đi.

"Đồng. . ." - Tào Mộng Bình nhìn nàng, cắn cắn răng một cái, nói: "Đồng đại nhân tựa hồ rất có tâm đắc đối với đầu cờ, có thể chỉ dạy một chút cho Mộng Bình không?"

Xem bộ dáng của cô bé này rõ ràng là thật sự coi nàng thành tình địch rồi, thái độ hoàn toàn khác biệt so với vẻ hồn nhiên mơ mộng khi nói chuyện với nàng vừa mới rồi, dùng cờ làm người, tận lực tiếp cận, đơn giản là muốn biết người biết ta thôi.

Xem ra, cái lỗ tai của Tào Mộng Bình quá mềm, Đậu Nguyên Nguyên xúi giục vài câu, nàng ấy lại hoàn toàn tương là thật rồi.

Điều này toàn bộ cũng là nhờ chuyện hôm đó Ninh vương hỏi phủ, liền đơn độc dẫn nàng đi du lịch ban tặng.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bí Mật Động Trời [1]

Đồng Khanh thoải mái phóng khoáng xoay người, ngồi xuống đối diện với nàng ấy, cầm lấy quân trắng, hạ một nước, rồi cười nói: "Tào cô nương, cô cũng biết Đồng Khanh đã có vị hôn phu chưa cưới chưa hả ? Hơn nữa còn là do hoàng thượng ban hôn?"

Nàng đi thẳng vào vấn đề, nói trắng ra với nàng ấy, nàng tuyệt đối không có khả năng tranh Ninh vương cùng nàng ấy.

"Cô đã có hôn ước? Việc này là thật sao ?" - Tào Mộng Bình vẫn nhìn nàng giống như đề phòng kẻ cướp.

"Hoàng thượng khâm ban cho thánh chỉ, việc này kiểm tra không khó, nếu cô không tin, tùy tiện phái một người đến để hỏi một câu về việc đám hỏi của hai nhà Đồng Vệ, tất cả dân chúng đều nghe được, nếu lo lắng, cô cũng có thể mời cha của cô đi thăm dò xem triều đình có ban xuống đạo thánh chỉ này hay không."

Việc thánh chỉ khẳng định là không giả được.

Tào Mộng Bình nghe xong việc này, quả nhiên tươi cười rạng rỡ, thái độ cũng thân thiện hơn, chủ động rót ly trà nhỏ cho nàng.

Đồng Khanh lại nói tiếp: "Ta chính là trọng thần triều đình, Ninh vương là hoàng tộc họ Lưu, mời bữa trưa, hẳn là có chuyện quan trọng muốn thương

thảo, Tào tiểu thư đừng để trong lòng."

Giữa Đồng Khanh nàng và Ninh vương, trừ bỏ công việc, cũng sẽ không có chuyện gì.

Tào Mộng Bình rất xấu hổ, lúng túng nói: "Đại nhân không cần quá đa tâm, Mộng Bình không phải là người có tầm nhìn hạn hẹp như vậy."

Đồng Khanh đánh giá tổng thể nàng ấy một lúc, cười nói: "Tào tiểu thư dung nhan mỹ lệ, nếu như thêm chút trang điểm, nhất định là càng thêm động lòng người đó."

Tào Mộng Bình nói: "Cô cảm thấy Mộng Bình thường ngày trang điểm khó coi hả ?"

Đồng Khanh cười nói: "Tào tiểu thư trời sinh có dáng vẻ xinh xắn, ta làm đàn ông ba năm, hiểu rất rõ đàn ông thích dạng nữ nhân gì, Tào tiểu thư thanh khiết hoàn mỹ, năm đã 16 hả? Nhưng toàn thân lại vẫn trang điểm như tiểu cô nương, đàn ông trưởng thành sẽ xem cô như là em gái, chứ không phải là trở thành nữ nhân để đối đãi."

Nghe nói đến việc này, Tào Mộng Bình vội vàng hỏi: "Đàn ông thích dạng con gái như thế nào ?"

Nói xong, hai gò má phớt chốc trở nên ửng hồng, mắt buông xuống, mềm mềm yếu yếu nói: "Cô cảm thấy. . . kiểu đàn ông giống Ninh vương thích dạng nữ nhân gì?"

Đồng Khanh cười nói: "Ta cũng không biết điều này, ta và Ninh Vương chẳng qua mới gặp, không tính là người quen. Lại nói đến việc này, Tào cô nương có khuôn mặt thon nhọn, toàn bộ tóc đen buộc lên sẽ có chút trong trẻo dịu dàng, thoát nhìn sẽ không còn trẻ con như vậy nữa, cô còn có làn da trắng sáng, tốt nhất nên mặc xiêm y hồng nhạt, có thể tôn lên màu da. . ."

Lời còn chưa nói xong, Tào Mộng Bình đã vụt đứng dậy, tóm lấy tay nàng nói: "Sương phòng của Mộng Bình ở ngay sát vách, không bằng xin chị hảo tâm chọn một kiện xiêm y đẹp để giúp em đi."

***

Gió nhẹ chậm chậm, cảnh xuân vô hạn, đầu cành đào mận đua thắm, những đóa hoa đẹp tươi mỹ lệ, bóng liễu đu đưa sinh động, bên tai tiếng chim oanh hót thánh thót, mắt nhìn khắp nơi trăm hoa nở rộ, một vùng ý xuân dạt dào.

Cố Tử Khâm bị cảnh trí xuân sắc mỹ lệ trong vương phủ mê hoặc, lững thững đi trong vườn, chợt thấy phía sau rừng mơ có một cung điện, xà nhà trạm trổ hoa xoan, hoa lệ nguy nga, chợt bất động mà mê mẩn, không nhìn nổi mà kinh thán một tiếng, nói: "Mẹ kiếp, nơi này là chỗ bí mật của hoàng tộc hả? Ước chừng hoàng cung trong truyền thuyết cũng chỉ to lớn tráng lệ như thế này đi ?"

Bên cạnh cổng vòm của cung điện, tất không thể thiếu hai tên tôi tớ đứng canh.

Lòng hiếu kỳ trào dâng, gã không kìm chế được tâm tư muốn tìm tòi bí mật đang nóng lòng rục rịch trong người, vì thế liền thừa lúc thủ vệ tôi tớ không lưu ý, lén lút đi vào từ một bên hốc nhỏ.

Chỉ thấy trong đại điện, rường cột chạm trổ, tráng lệ, mỗi một dạng đồ vật đều cực kì sang trọng, tinh tế xảo diệu không thể nói, màn trướng màu vàng nhẹ nhẹ hơi hơi phiêu theo gió, lư hương trong phòng từ từ tỏa ra làn khói mỏng màu trắng.

Ngoài điện thanh u, trong điện rộng lớn.

Cố Tử Khâm bất chợt cảm thấy ở nơi này, bản thân giống như đang ở hoàng cung, nhất thời được mở rộng tầm mắt, liên tục không ngừng kinh thán, lưu luyến quên về. Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm hai người đàn ông nói chuyện với nhau, gã miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, tìm theo hướng âm thanh mà nhìn đến, thấy đúng là bóng dáng của Ninh vương và Thái phó vừa đi vừa nói chuyện với nhau dọc con đường, mắt thấy hai người đó đã sai bước đến bậc cửa ngoại điện, gã muốn trốn cũng không có chỗ để trốn, sớm bị dọa chạy ra một thân mồ hôi lạnh, nghĩ thầm mình không mò mòi mà tự đến, trong điện lại xa hoa như thế, nếu bất hạnh bị bắt gặp, há chẳng phải rơi xuống cái danh nát là ăn cắp sao ? Họ Cố nhà gã đâu còn có thể nhắc nổi mặt lên được. Vì thế chơi liều, liền nhanh chóng trốn vào phía sau một ngăn tủ to, nhanh chóng ẩn núp bản thân đi.

"Hoàng thượng đột nhiên giá lâm, lại bất ngờ bị bệnh, việc này có chút kỳ quái, chúng ta phải đề phòng, có phải là quỷ kế của hán không?" - Từ cửa truyền đến giọng nói có hơi chút già cả của Thái phó, ngay sau đó là hai bóng dáng từ từ đi vào trong điện.

"Cậu à, cậu quá đa tâm rồi, hoàng thượng đột nhiên giá lâm đương nhiên là có nguyên nhân, hán sẽ không vô cớ mà chạy tới phủ Ninh vương. . . , tuy nhiên, bị bệnh ngoài ý muốn đại khái là thật, đại phu đã cẩn thận xem qua, quả thật là hơi bị cảm lạnh, may mà không có gì đáng lo, nếu hoàng thượng có gì sơ xuất ở phủ Ninh vương, chỉ sợ toàn bộ vương phủ đều phải chịu tội theo rồi."

"Việc này phải căn dặn tổng quản cẩn thận một chút, đồ ăn uống thuốc dùng của hoàng thượng không được phép khinh suất! Vạn nhất thực sự có sơ suất, khi không lại để kẻ gian có cơ hội lợi dụng sao? Hoàng thượng khỏe hay không khỏe, không tránh khỏi bị bịa đặt, thù dật tội danh. . . , suy nghĩ kỹ, hán quả thực chính là ngầm vi hành đúng không? Thái hậu không biết hán ở phủ Ninh vương hả? Ta thấy trong khoảng thời gian này, toàn bộ triều đình đều giống như Sài Lang(*), chú mục nhìn vào phủ Ninh vương, chỉ cần thánh giá ở lại trong lãnh địa của Ninh vương, vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi có liên can, không cẩn thận, điện hạ sẽ rất dễ dàng bị gán cho tội danh, vẫn là cẩn thận càng phải thêm cẩn thận."

(*) Sài (豺): sói lửa/ sói đỏ, Lang (狼): sói xám. Sài lang dùng theo nghĩa ẩn dụ chỉ kẻ ác độc

"Câu yên tâm đi, mặc kệ hần là thực sự vì hành, hay giả vì hành, bình đến tướng chặn là được."

Thế rồi, Tô Thái phó dùng đôi mắt sắc bén cẩn thận đảo qua bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, lúc này mới thấp giọng nói: "Lần này ngài đi tìm người đàn bà họ Kim đó, hoàng thượng lại đột nhiên xuôi nam xuống Giang Nam, đến phủ Ninh vương, sự tình quá mức trùng hợp, Thái phu nhân vừa hoảng vừa sợ, bèn lấy lý do ngài đến phía Nam tính toán thiên tai, cho có lệ mà qua, hoàng thượng . . . Hần đã biết chuyện Kim thị đó rồi hả ?"

Lưu Ký thờ dài một cái: "Cái này rất khó nói."

"Bất luận như thế nào, chúng ta phải tìm được người kia nhanh hơn một bước so với Thái hậu, mười mấy năm qua, Thái hậu luôn luôn muốn giết bà ấy để diệt khẩu, nhưng Kim thị này trái lại ăn nết cũng rất tốt, mặc cho ai đều tìm không ra." - Thái Phó nói tiếp: "Kim thị này lại là mẹ ruột của hoàng thượng, chỉ cần tìm được người, là có thể chứng minh đương kim hoàng thượng chẳng phải huyết mạch của tiên đế Lưu Khang, không phải là hoàng tộc họ Lưu, hần sẽ không có tư cách đi lên cửu ngũ chí tôn, ngồi trên ghế rồng. Chỉ cần có Kim thị trong tay, Điện hạ liền có thể thoải mái liên hợp chư vương họ Lưu, phế đi ngôi vua của Lưu Lăng. Huyết thống hoàng tộc quan trọng xiết bao, không chỉ có chư vương họ Lưu, toàn bộ văn võ bá quan triều đình đều sẽ ủng hộ Điện hạ, ngài đích xác là huyết mạch của Huệ Đế, chân chân chính chính là hoàng tộc họ Lưu chính thống, vị trí kia cũng nên để Điện hạ đăng cơ mới là chính thống."

Lưu Ký thần sắc đầm chiêu, trở nên trầm mặc, y vắt tay ra sau lưng, thông thả đi đi lại lại ở trong phòng, nhưng lòng mảy lại nhú chặt, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm mà phức tạp, làm người ta đoán không ra tâm tư.

Thái phó cẩn thận nhìn y, nói: "Điện hạ, ngài đang suy nghĩ gì vậy?"

"Vì cái vị trí kia của phụ hoàng ta, chúng ta đã làm bao nhiêu việc rồi ? Liệu chúng ta có thật sự đã làm đúng hay không hả?" – Trên mặt Lưu Ký lộ vẻ bối rối, trầm thấp lên tiếng, nói: "Phụ hoàng của ta mất đi không có quan hệ với Đồng Bá Trung, ông ta vô tội !"

"Chỉ bằng một câu nói của lão thái y đã cáo lão hồi hương ở trước khi chết đã nói sao?"

Thái phó bất giác nhớ tới năm đó khi đi cùng Thái phu nhân ôm đứa con trai vừa sinh rời khỏi hoàng cung, ở trên đường gặp một lão hòa thượng, lão hòa thượng đó nhìn tướng mạo của Ninh vương, đã nói đứa bé có tướng đế vương, nhưng không có mệnh Đế vương, trong mệnh của y khuyết Kim (*). Đối với lời nói phương thuật (**) đó, từ trước đến nay ông đều không để tâm, vận mệnh của một người là nắm giữ ở trong tay mình, không phải là do ý trời, nhưng Ninh vương sau khi lớn lên lại có tính cách phóng khoáng, phong lưu đa tình. . . Hoàn toàn không có tính cách âm trầm, ngoan độc, vô tình của kẻ mưu đồ nghiệp lớn nên có.

(*) Kim: 1 hành tố trong 5 hành: Kim, Thủy, Mộc, Hỏa, Thổ theo quan điểm triết học cổ đại của Trung Hoa. Học thuyết Ngũ hành diễn giải sự sinh hoá của vạn vật qua hai nguyên lý cơ bản (生 - Sinh) còn gọi là Tương sinh và (克 - Khắc) hay Tương khắc. 5 hành tương sinh cân bằng thì mọi sự tốt đẹp, người có mệnh (tứ trụ: năm tháng ngày giờ sinh) như vậy thì sẽ làm vua.

(**) Phương thuật: nghĩa gốc là phương pháp, cách, nghề có chuyên môn nghiên cứu, nhưng “thuật” còn có nghĩa là đi trên đường, dẫn đạo, nên phương thuật còn mang nghĩa những người đi lang thang làm nghề đạo. Do đó, phương thuật còn dùng để chỉ các đạo sĩ, thuật sĩ, hay những thứ thuộc về huyền học như tử vi lý số, bói toán. Bởi ngày xưa các đạo sĩ thường đi lang thang để mưu sinh và truyền nghề.

Nếu y có thể giao hoạt một chút, thì thật tốt biết bao.

Thái Phó thờ dài, nói: "Từ sau khi đi gặp ông ta, Điện hạ lại thay đổi, tinh thần trở nên sa sút, trước kia hùng tâm vạn trượng nhưng lại biến thành giang hồ hạ tiện lấy rượu làm vui, lẳng tử đi trong bốn bể hành vi phóng đãng, ngài lang thang ở bên ngoài, rốt cuộc đã bao lâu không trở về vương phủ rồi hả? Nếu không phải là hoàng thượng đột nhiên giá lâm, Thái phu nhân khẩn cấp triệu hồi ngài, ngài còn phải bao lâu nữa mới có thể trở về? Cái lão già đó chỉ với một câu vô nghĩa liền làm hồng ngài, làm cho cậu không thể không tin tưởng, đó là cái bẫy, nói không chừng là Thái hậu giao hoạt thiết lập vì muốn đã kích ý chí của Điện hạ, ngài quá mức tự phụ, mới có thể trúng gian kế của kẻ địch, không thể chịu được mà suy sụp. Chẳng lẽ ngài đã quên người cha Huệ Đế của mình băng hà như thế nào rồi sao? Thái phu nhân đã phải âm thầm chịu đựng bi thống, cắn răng sinh hạ ngài như thế nào sao? Chẳng lẽ ngài cam nguyện đem giang sơn của tổ tông, không công chấp tay tặng cho một kẻ không hề có quan hệ huyết thống với hoàng tộc họ Lưu sao?"

Từng câu từng chữ của Tô Thái phó khiến Lưu Ký lại một lần nữa trầm mặc.

Quả thật trong khoảng thời gian này, tinh thần của y quá mức sa sút rồi.

Thái Phó tiếp tục nói: "Năm đó Huệ Đế chỉ là nhiễm phong hàn, lại trong vòng mấy ngày ngắn ngủi bệnh tình nặng lên, tiếp đó băng hà, việc này cực kỳ không hợp lý, có thể nào không khiến người ta nghi ngờ cho được ? Đậu thừa tướng chủ trương ngậm không phát tang, trước làm rõ nguyên nhân Huệ đế chết, rồi tính toán sau, Đồng Tư mã lại nỗ lực chống lại ý của đám đông, lấy cớ hiệu ‘nước không thể một ngày không có vua’, dẫn đầu vây cánh của hần, giống trống khua chiêng ủng hộ Lưu Khang làm vua. Quả nhiên, ủng hộ công đầu, tiên đế Lưu Khang trọng dụng Đồng Tư mã, vượt qua dài dài chư vị đại thần, cơ hồ là nói gì nghe nấy, Đồng gia không phải hoàng thân, cũng không phải quốc thích, quyền bính thế lực lại cực kỳ hiển hách, ngay cả con gái của hần ta cũng theo đó mà bay vào hậu cung, kém một chút thì lên làm phượng hoàng, nếu không phải xảy ra điểm ngoài ý muốn, con gái dòng trưởng của họ Đồng hiện thời đã là hoàng hậu chí tôn rồi."

Nhắc tới con gái của Đồng Bá Trung, khoe miệng Lưu Ký đột nhiên gọi lên một nét cười nhu tình, nói: "Cậu có từng gặp qua Đồng Uyển kia chưa? Ta có thể kết luận, tiên đế chỉ nàng làm thái tử phi, chẳng phải bởi vì nàng là con gái của Đồng Bá Trung, mà là vì nàng là Đồng Uyển."

"Đồng Uyển?" - Thái Phó vuốt râu, từ từ nói: "Tiên đế cảm niệm công huân của Đồng Bá Trung, không ngại phá lệ để con nối dòng của hần ta kế tục chức vị Đại Tư mã, Đồng Chiêu - con trai trưởng của họ Đồng tuổi quá nhỏ, trưởng nữ đã thành niên, nữ vào triều làm quan, thật chưa bao giờ nghe thấy, Đồng Uyển liền đổi tên là Đồng Khanh, mặc vào quan phục của nam. . . Nhưng mà, nghe nói nàng ta tính háo sắc, dâm thi diễm khúc, thanh sắc

khuyển mã, không gì không giới, kết giao mật thiết cùng nhóm tử đệ danh sĩ của triều đình, vậy mà không nghĩ tới thế lực của Đồng gia càng thêm được củng cố không vì Đồng Bá Trung chết mà có một chút tan rã, thực sự làm người ta không tưởng được, lực ảnh hưởng của nhóm danh sĩ đó quả thực không thể khinh thường. Nói đi nói lại, đàn bà con gái sao lại có tình hão sắc như thế? Có lời đồn, Đồng Khanh cũng không phải là Đồng Uyển, mà là con riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng của Đồng Bá Trung, mạo danh thế thân trưởng nữ. . ." - Nói tới đây, ông ta nhíu mày nói: "Đồng Khanh có dung nhan tuyệt đẹp, hành vi cử chỉ lại nhìn không ra rốt cuộc có đúng là nữ hay không, chẳng phải nam chẳng phải nữ, nhưng cực kỳ giống mấy kẻ theo đuôi trào lưu giả gái ở đế đô, cái tên Cổ Tử Khâm kia chẳng phải cũng là kẻ ẹo ọt sao, thật sự là vật hợp cùng loài."

Cổ Tử Khâm?

Đây không phải là gã sao?

Đang nấp ở phía sau ngăn tủ, Cổ Tử Khâm nghe thấy tên của chính mình, trong lòng lập tức trào dâng sự căng thẳng, run cầm cập, theo bản năng co rụt lại thân mình, lại không thận trọng đổ bình hoa to ở bên cạnh, phát ra tiếng vang vỡ vụn.

"Là ai? Ai ở đó?"

Nháy mắt, phía trước ngăn tủ lập tức truyền đến một tiếng dò hỏi giận dữ, ngay sau đó vang lên tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, rạch không khí, lóe lên một ánh sáng trắng lạnh lẽo, ánh kiếm lóng lánh, một luồng kiếm khí rét lạnh trí mạng ép sát mà đến, chỉ trong nháy mắt, đã đâm thủng chiếc tủ tường gỗ Trắc Đỏ, Cổ Tử Khâm nhìn thấy lưỡi dao trắng hếu đã đâm xuyên qua chiếc tủ đang đi đến, sợ tới mức đạp chân để chạy đi, gã liền chết nhảy ra bên ngoài, bản năng muốn sống khiến gã phát huy bản lĩnh trèo tường cửa gái trong nhiều năm qua đến cực hạn, động tác nhanh nhẹn phóng qua cửa sổ, rồi lẩn một vòng trên thảm cỏ, sau đó liền một hơi lưu loát đứng dậy, chạy như điên ra bên ngoài.

Ở phía sau, kiếm khí lạnh thấu xương, đằng đằng sát khí, kinh hồn bạt vía ép sát gã, kiếm sắc nhọn vạch đứt không khí, thanh âm ngân vang của kiếm 'ông ông' ở phía sau gã, không ngớt bên tai, tiếng tiếng khiến gã tim đập chân run, hai bóng ảnh in nghiêng trên tường đang cấp tốc tiến về phía trước, ánh kiếm tiến tới gần, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe lên ánh sáng trắng lạnh như băng. . .

Thân thủ của đối phương nhanh nhẹn như thế, khẳng định là gã phải mất mạng không sai rồi, nghĩ tới bản thân tuổi thanh xuân đang thịnh, tuổi nay mới hai mươi mùa hoa thơm, lại đoán mệnh như vậy, thực con mẹ nó. . . Trời ghen với hồng nhan mà.

Làm người đứng là không thể có đáng về quá ưa nhìn, sẽ bị trời xanh đổ kị.

"Hồng nhan bạc mệnh", những lời này tuyệt đối là danh ngôn thiên cổ, ý tứ là . . , đàn ông bộ dạng quá đẹp trai sẽ bị chết đặc biệt sớm.

Dựa vào mũi mao kinh người như thế này của gã, khẳng định là đặc biệt đoán mệnh.

Trường kiếm ở phía sau giờ lên, mắt thấy một kiếm sắp vung xuống, sống chết lơ lửng mạng sống treo trên sợi chỉ, đột nhiên, gã thoáng nhìn thấy bóng dáng Đồng Khanh ở bên ngoài tường, lập tức điên cuồng gào thét một tiếng: "Đồng Khanh cứu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Bí Mật Động Trời [2]

Đồng Khanh đang đi qua gần đó, cách một bức tường nghe thấy Cổ Tử Khâm lớn tiếng gọi nàng, lập tức tiến gần về phía bức tường, xuyên qua bờ tường, nhìn gã, nói: "Ồ, Cổ công tử, tốt rồi, tại sao huynh có thể ở bên trong đó vậy?"

Kiếm khí ác lạnh tại thời điểm Đồng Khanh đột nhiên xuất hiện, chỉ trong giây lát liền biến mất không còn dấu vết.

Cổ Tử Khâm lúc này cũng phát hiện ra, người vừa mới rồi còn cầm trường kiếm ở phía sau truy đuổi gã, trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa.

Gã thở ra một hơi, thần kinh đang căng thẳng liền được thả lỏng, toàn thân nhất thời ngã dúi xuống, ngồi trên mặt đất, tinh thần hoảng hốt vẫn chưa bình tĩnh được, thì thầm nói: "Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì mất mạng. . ."

Vừa rồi gã trong lúc vô ý, đã nghe thấy được một bí mật động trời.

Hóa ra Lư Thiên Quân chính là đương kim hoàng thượng, khó trách khí thế bá đạo như vậy, Đồng Khanh thân là đại quan chính nhất phẩm mà lại phải nhẫn nhịn chịu đựng, gã vẫn cảm thấy quan hệ của bọn họ rất quái, nay nghĩ lại, hóa ra chính là quan hệ vua tôi.

Nhưng hoàng thượng vậy mà không phải là con ruột của tiên đế, sự tình liên quan đến huyết mạch hoàng thất, điều này cũng không phải là chuyện nhỏ, bí mật động trời này có liên hệ lớn đến một người đàn bà họ Kim, thái hậu muốn giết bà ấy để diệt khẩu.

Ninh vương cố ý xách động, một lòng muốn tìm được Kim thị kia, rất muốn lấy bà ấy làm con bài mặc cả, sau đó bản thân đoạt lấy ngôi Hoàng đế.

Hơn nữa, cha của Đồng Khanh rốt cuộc đã chết như thế nào? Đường như có liên quan đến Ninh vương? Có Huệ đế chết, lại giống như có liên quan với cha của Đồng Khanh? Huệ Đế bị chết kỳ quái, tiền đế Lưu Khang cũng là người có tham gia vào cái chết của Huệ Đế sao? Phiên toái nhất chính là Huệ Đế lại là cha của Ninh vương. . .

Đang thở than, lúc này Đồng Khanh vòng qua tường, theo lối cổng vòm đi tới, từ rất xa đã cười nói với gã: "Cố huynh, sao huynh lại ở trong tầm điện của Ninh vương?"

Tào Mộng Bình cùng đi theo Đồng Khanh, nàng ấy mím môi cười nói: "Cố công tử chắc hẳn là nhìn thấy khoảng rừng mờ phía trước đẹp mắt, bất tri bất giác liền vào đi, nhưng mà, cửa ở nơi này đều có người trông coi, huynh sao có thể đi vào được?"

Cố Tử Khâm mồ hôi lạnh chảy từng giọt từng giọt trên trán, cười gượng vài tiếng, từ trên đất đứng lên.

Gã cũng không thể ở trước mặt người đẹp trực tiếp thừa nhận bản thân chui chuồng chó mà vào, còn suýt nữa bị giết, cái này quá là không anh hùng khí khái mà.

Gã làm ra vẻ không có chuyện gì, vỗ vỗ bụi dính vào áo, cười nói: "Cửa đã có người canh, vì sao các cô lại đến được?"

Tào Mộng Bình cười nói: "Vừa rồi là đùa huynh thôi, thủ vệ kia chỉ là để bên trong dễ dàng gọi đến, kiêm ban đêm canh vườn, tránh cho mèo hoang chạy vào, cũng sẽ không quản ai vào, ai ra, nên không cần để ý đến bọn họ, có thể thoải mái đường hoàng tiến vào, Ký ca ca luôn luôn quang minh ngay thẳng, gác cổng bên trong phủ Ninh vương cũng không sâm nghiêm, chỉ có tầm điện của huynh ấy là không thể tùy ý xông loạn vào, huynh ấy cũng không thích người khác đến quấy nhiễu giấc ngủ của mình."

Cố Tử Khâm xấu hổ cười nhẹ một tiếng. Nếu nói trước, gã đâu thiếu một chút nữa là mất mạng đâu.

Về mặt Đồng Khanh nghi hoặc, nói: "Huynh vừa mới hô to tên của ta, muốn ta tới cứu huynh? Đã xảy ra chuyện gì với huynh vậy?"

Lời vừa nói ra, cơ thể Cố Tử Khâm cảm thấy rất không tự nhiên, có chút cứng ngắc

Gã ngẩn ngơ nhìn Đồng Khanh.

Vừa mới rồi trong lúc vô tình, gã đã gặp được một bí mật động trời.

Hoàng thượng thế nhưng không phải là con trai ruột của tiên đế, hẳn không phải là huyết mạch hoàng thất, đây là bí mật động trời đủ để lay chuyển ngôi vị Hoàng đế a. Lưu Thiên Quân vì bảo vệ cho ngôi vị hoàng đế, hẳn sẽ giết chết hết người biết được bí mật này đi?

Mà Ninh vương cũng sẽ giết chết toàn bộ những người biết kế hoạch của y đi?

Đồng Khanh là đại thần triều đình, chức quan Đại tư mã, chuyện này đến cùng có nên báo cho nàng biết hay không đây?

Nàng thân ở trung tâm của cuộc tranh giành lợi ích hoàng quyền, có thể bị nguy hiểm hay không?

Tốt xấu đã từng cùng nàng rượu thịt một hồi, ở cùng nhau vui đùa rượu thịt, nhiều lần cùng nhau cưa gái, cũng từng bàn luận về nghĩa khí. Cái gọi là nghĩa khí, đó là gã giết người, nàng thay gã phóng hỏa. . .Gã cũng không thể hại chết nàng được.

Nhưng, Đồng lão Tư mã chết, rõ ràng là có liên quan đến Ninh vương.

Trong lúc vô ý biết được bí mật của Ninh Vương, may mắn gặp Đồng Khanh, tạm thời tránh được một kiếp, Ninh vương không đến mức giữa ban ngày ban mặt, trước mặt đại thần chính nhất phẩm của triều đình, giết chết gã đi, nhưng trong lòng gã biết rõ, phải chạy trốn chết, gã trốn đi, mới có thể bảo trụ một mạng, ở trước bờ vực mất mạng cuối cùng nên hay không nên báo cho nàng biết việc này đây?

Trước tiên vẫn nên thăm dò một chút phong thanh thì hơn.

Cố Tử Khâm nuốt nuốt ngụm nước miếng, kẻ sát bên người Đồng Khanh, thần sắc nghiêm trọng, mở miệng nói: "Đồng Khanh, cha của cô đã mất như thế nào?"

Câu nói vừa mới rơi xuống, phía sau lại truyền đến tiếng nói của giọng nam trầm thấp.

"Cô (1) đang mời Đồng đại nhân đến phòng khách dùng cơm trưa, sao các người lại đến nơi này vậy hả?"

(1) Cô: trong từ cô đơn, là cách tự xưng của vương tôn, giống như nhà vua tự xưng là quâ nhân.

Người đang nói chính là Ninh vương Lưu Ký, chỉ thấy y đứng trên hành lang, thái độ thông dong tự nhiên vén lên vạt áo, đạp bước đi xuống hành lang.

Toàn thân Cố Tử Khâm lập tức thoáng qua một trận run rẩy lấy bầy.

Tào Mộng Bình nhìn thấy Ninh vương đi đến, lập tức chạy vội về phía y, cười duyên nói: "Ký ca ca!"

Lưu Ký cười nói: "Bình muội muội dường như có chút khác lạ nhỉ?"

Tào Mộng Bình cười duyên nói: "Có chỗ nào khác vậy ạ ?"

Lưu Ký nheo mắt, đánh giá một lúc, nói: "Bình muội muội hình như so với lúc trước hấp dẫn hơn một chút, làn da thoát nhìn khá là trắng rõ, trang điểm dường như có chút khác lạ, nhưng lại có vẻ mềm mại dịu dàng đáng yêu."

Miệng toàn là tán thưởng, mặt Tào Mộng Bình nhất thời đỏ bừng, cúi đầu, nhìn giầy thêu ở chân, khoe miệng nhếch lên cao cao, tươi cười.

Đồng Tư mã chỉ bảo trang điểm cho mình, quả nhiên đã thành công hấp dẫn được ánh mắt của Ký ca ca rồi.

Lưu Ký cười nói: "Đi thôi, đã đến đây, cùng đến gian khách dùng cơm trưa đi." - Nói xong, xoay người về phía Cố Từ Khâm nói: "Cố huynh cùng đi đi."

Ninh vương tự nhiên giả bộ dường như không có việc gì, quả thực trên người chảy dòng máu Hoàng thất, cái gọi là hoàng tộc, công lực "giả bộ giả dạng" thì không ai theo kịp.

Vừa mới rồi, Cố Từ Khâm gã chỉ thiếu tí nữa là toi mạng dưới kiếm của y đó.

Cố Từ Khâm nhất thời lạnh run, rùng mình, sắc mặt trắng bệch, lí nha lí nhí nói: "Không! Không được. . . đã quấy rầy vài ngày, tại hạ nhớ nhà, Cố mỗ trên có cao đường(2) phải phụng dưỡng, đứng lúc cũng nên cáo từ rồi!"

(2) Cao đường: cha mẹ

Lưu Ký hào tình (3) buông tiếng cười, nói: "Cố lão tiên sinh cáo lão hồi hương đã lâu, mặc dù không phải là gia thần của bản vương, nhưng cũng là cự thần cả đời dốc hết sức lực nhỏ bé cho triều đình, đời đời nhà họ Cố ở Hàng Châu, ở trong lãnh địa của bản vương, nhưng bản vương rất lấy làm hổ thẹn, không thể quan tâm nhiều hơn đối với lão tiên sinh, bản vương đang định phái người đi đến Cố phủ, đón vợ chồng lão tiên sinh đến du ngoạn mấy ngày ở phủ ta."

(3) Hào tình: chữ hào vừa mang nghĩa mạnh mẽ khí phách, vừa mang nghĩa phóng khoáng thoải mái.

Cố Từ Khâm chợt nghe được việc này, trong lòng dấy lên kinh sợ, không kịp được thất thanh mắng: "Khôn, người thật ác độc, đuổi tận giết tuyệt hả!"

Nói xong, lúc này mới giật mình là bản thân đã nói sai rồi, lập tức sửa miệng, tiến lên chấp lễ, nói: "Gia phụ lớn tuổi rồi, không tiện ngựa xe mệt nhọc, Cố mỗ nhất thời nóng vội, có chút đắc tội, Ninh vương có ý tốt, Cố mỗ xin nhận tấm lòng là được rồi."

Lưu Ký cười nói: "Hàng Châu cách phủ Ninh vương cũng không quá xa, hai cụ đi đi về về cũng không tính là mệt nhọc, bản vương phái người đi đón lão tiên sinh đương nhiên phải cung kính, nếu Cố lão tiên sinh không muốn đến vương phủ làm khách, bản vương tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng. Cố huynh an tâm đi."

Cố Từ Khâm nghe xong, thầm oán một tiếng.

Thêm vào, người làm vương, quả nhiên bản lĩnh cao hơn một bậc, trước không thể giết chết gã, lập tức biến đổi phương thức ứng phó. Trốn được hòa thượng, trốn không khỏi miếu (4), đời đời họ Cố nhà gã ở Hàng Châu, thân hữu đông đảo, gã có thể chạy trốn tới nơi nào đây? Cha mẹ già nua lập tức thành cái bia, hiện thời, gã chỉ có một con đường, không thể không đầu hàng Ninh vương, chỉ có thể làm theo ý của y, nghe theo lệnh của y.

.

(4) Trốn được hòa thượng, trốn không khỏi miếu: có nghĩa trốn tránh cũng vô ích không thể thoát được, không thể tránh được tai vạ trước mắt. Tương tự với câu: trốn được mừng một, không trốn được hăm răm/ chạy trời không khỏi nắng

Ninh Vương không lên tiếng trước, thì gã cần phải bịt chặt miệng lại.

Cố Từ Khâm quyết định không trốn nữa, rất thức thời chấp tay thi lễ nói: "Từ Khâm tạ ơn Ninh vương."

Lưu Ký vỗ vỗ vai gã, cười nói: "Đi nào, cùng nhau dùng cơm trưa thôi."

Cố Từ Khâm không dám không thuận theo, chỉ đành chấp tay thi lễ nói: "Vâng."

Đồng Khanh thấy thần sắc của Cố Từ Khâm rõ ràng có điểm lạ. Gã xuất hiện tại tâm điện của Ninh vương, hoảng sợ lớn tiếng hô muốn nàng cứu gã, nhất định là không cần thận gặp phải chuyện gì rồi, cho nên dẫn tới sát khí. Có thể làm cho Ninh vương không ngăn ngại động thủ ở trong phủ, khẳng định là chuyện rất lớn, nàng quyết định trước án binh bất động, quan sát thế cục rồi nói sau, vì thế tỏ vẻ không có chuyện gì, trên mặt bày ra ý cười, cùng Ninh Vương đi ăn bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Bí Mật Động Trời [3]

Bữa trưa dù phong phú thịnh soạn, nhưng lại không có vẻ xa hoa, đều là các món ăn Giang Tích (1).

(1) Giang Tích: theo editor tìm được thì gọi là Giang Chiết, tên gọi tắt của vùng Giang Tô và Chiết Giang, thuộc phía đông Trung Quốc, hạ du sông Trường Giang. Ở cổ đại, từ này đề chỉ vùng giữa Trường Giang và sông Tiền Đường. Bởi vì văn hóa Tô Nam và văn hóa Chiết Giang phân tách từ văn hóa Ngô Việt mà thành, đều tương đối tương cận, cho nên mọi người đem Giang Tô và Chiết Giang hợp làm "Giang Chiết". Chữ Tích và chữ Chiết có cách viết gần giống nhau

Ninh vương tiếp đãi Đồng Khanh cực kỳ tốt, thái độ ân cần, không ngừng gấp đồ ăn cho nàng.

"Đến đây! Đây là Gà Hoa điều (2), Gà Hoa điều của phủ Ninh vương được làm đặc biệt ngon, nàng mau nếm thử." - Lư Ký kẹp một miếng chân gà to, nhét vào trong bát của Đồng Khanh, Đồng Khanh lập tức chấp tay nói: "Ninh vương đa lễ rồi!"

(2) Gà Hoa điều: là món gà sốt của Quảng Châu, dùng rượu Hoa Điều nổi tiếng của vùng Thiệu Hưng, Chiết Giang nấu với thịt gà và các gia vị đi kèm. Rượu Hoa điều được biết tới từ 6000 năm trước trong thời kỳ nền văn hóa Đại Văn Khẩu tại Sơn Đông, dùng lúa mạch, gạo nếp cao cấp, nước suối sạch trong để nấu, và đựng trong chum sành có khắc hoa văn, nên gọi là hoa điều.

Lư Ký cười nói: "Không phải là yến tiệc chính thức, Đồng đại nhân quá giữ lễ tiết rồi!"

Đồng Khanh không chối từ nữa.

Ở bên cạnh, Tào Mộng Bình nhìn hai người bọn họ có qua có lại, trong lòng không vui, bản thân tự động đẩy chiếc đĩa, gấp đồ ăn vào trong chén, nhưng ngay cả một miếng cơm cũng không nuốt được.

Cố Tử Khâm thấy nàng ấy tâm tình không tốt, lập tức ân cần rót ly rượu cho nàng ấy, cười nói: "Tào cô nương, ăn nhiều chút, cô gái nhỏ có bộ dạng đầy đặn, đó là mệnh tốt."

Tào Mộng Bình nghe xong, lập tức phát tiết toàn bộ túi thân trong bụng ra ngoài, nặng nề buông đĩa xuống, nói: "Nếu đã không đặt ở trong lòng, trang điểm xinh đẹp thì cũng đề làm gì?"

Lư Ký cười nói: "Bình muội muội, em làm sao vậy?"

Đồng Khanh trong lòng hiểu rõ là vì nguyên nhân Ninh vương không cẩn thận lạnh nhạt nàng ấy, vì thế an ủi: "Cái gọi là thân sơ có phân biệt, Tào tiểu thư là nghĩa nữ của Thái phu nhân, thường xuyên ra vào vương phủ, mà Đồng Khanh ta lại chỉ là khách nhân, Ninh vương dĩ nhiên phải có chút tận tâm đối với Đồng Khanh, tiểu thư không cần quá đa tâm."

Tào Mộng Bình ngược mắt nhìn Đồng Khanh một thân trang phục đàn ông, phải một lúc mới bừng tỉnh.

Chị Nguyên Nguyên từng nhiều lần đề cập, Đồng lão Tử mã có một người con gái tên gọi Đồng Uyển, là tiện nhân trong tiện nhân, ý vào mũi mào trời sinh, đặc biệt kiêu cách, chuyên lượn quanh vòng quanh quyền rũ đàn ông. Nàng cũng vừa mới biết được, Đồng Khanh chính là Đồng Uyển kia trong miệng nàng ta.

Đồng Khanh tuy rằng là nữ, nhưng lại tận lực làm ra vẻ bộ dạng của một người con trai, thoát nhìn giống kẻ giả gái sống mái không rõ ràng, đầu giống với cái loại con gái đi quyến rũ đàn ông kia?

Nàng còn cẩn thận giúp mình trang điểm bề ngoài, thành công làm cho Ký ca ca khen ngợi vài câu.

Đồng Uyển sẽ không tranh đoạt Ký ca ca cùng với mình chứ?

Lúc này, Đồng Khanh quay đầu cười nói với Ninh vương: "Tào cô nương tựa hồ không muốn ăn, chắc là ăn ngán khẩu vị quê nhà rồi, hay là đổi lại vài món khác?"

Lư Ký nhìn sang Tào Mộng Bình, cười nói: "Bình muội muội muốn ăn gì? Bản vương gọi tổng quản tiến vào, em cứ việc căn dặn đầu bếp, bảo hắn ta lập tức làm cho em."

Tào Mộng Bình nào có phải thật sự để ý đến cái ăn, nàng thấp giọng nói: "Không biết vì sao, hôm nay khẩu vị không tốt."

Lư Ký nói: "Khẩu vị không tốt, hẳn là tì vị khí âm (3) không đủ nên tạo thành, nghe nói phối hợp củ từ với thang thuốc có thể làm tăng cảm giác thèm ăn." - Nói xong, lập tức kêu: "Người đâu!"

(3) Tì vị khí âm: trong đông y tì (lá lách) thuộc 5 tạng, vị (dạ dày) thuộc 6 phủ, tì vị là bộ phận tiêu hóa, thuộc về là phần bụng mà theo đông y thì phần bụng mang tính âm, cơ thể phụ nữ cũng mang tính âm. Khí âm không đủ thì người nữ thường mệt, chán ăn.

Tôi tớ đứng ở phía sau hầu hạ y dùng bữa, lập tức tiến lên, cúi lưng khom người nói: "Xin điện hạ căn dặn."

Lưu Ký quay đầu sai phái nói: "Đi giúp Tào cô nương làm một chén canh ngọt củ từ đi, nhớ cho nhiều thêm chút táo đỏ và hạt sen, em ấy thích ăn hương vị này."

Tào Mộng Bình nghe thấy Ký ca ca vẫn nhớ mình thích ăn táo đỏ và hạt sen, lại nghĩ tới lời nói của Đồng Khanh, thân sơ có phân biệt, lập tức quét hết sự nghi ngờ trong lòng, bày ra vẻ tươi cười, gấp một miếng thịt vào trong bát của Ninh vương, cười nói: "Ký ca ca, huynh cũng ăn nhiều một chút, đừng có chào hỏi khách khứa mà ngược lại để bản thân đói gầy." – Rồi sau đó lại gấp một miếng thịt, nhét vào trong bát của Đồng Khanh nói: "Đồng công tử, ngài đường xa mà đến, ăn nhiều một chút đi."

Cố Tử Khâm thấy ba người thân thiết, còn sót lại một mình gã bị lạnh nhạt, vì thế trề môi gào lên một tiếng, nói: "Khốn, ông đây chính là cái vật hi sinh kiếm người qua đường mà!" – Rồi sau đó tức giận gấp cho chính mình một miếng thịt đặc biệt to, nhét vào miệng.

*

Sau bữa trưa, Ninh vương lấy cớ thương nghị chính sự, đuổi Cố Tử Khâm và Tào Mộng Bình đi, ở riêng một chỗ cùng Đồng Khanh trong thư phòng.

Trong thư phòng, quá trưa, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ tiến vào, mang đến một căn phòng tươi sáng và ấm áp, không có câu từ nào liên quan đến việc triều chính, chỉ thấy Lưu Ký nhàn nhã thông dong cầm cái bếp lò, ngồi ở trên ghế đầu, đích thân tự nấu trà, điềm nhiên như mây thừa gió nhẹ cười hỏi: "Nàng đã từng uống qua trà Kim Huyền chưa? Trà này uống lên có một mùi sữa thơm nhàn nhạt, phong vị độc đáo, hết sức đặc thù, là đặc sản của Bồng Lai tiên đảo (4), vì sản lượng rất ít, cho nên người biết loại trà này cũng ít, hẳn là nàng chưa từng uống qua nhỉ?"

(4) Bồng Lai tiên đảo là núi Bồng Lai trên hòn đảo tiên trong truyền thuyết kinh Sơn Hải của Trung Quốc. Theo truyền thuyết, nó nằm ở phía đông của biển Bột Hải. Có thuyết nói đảo Bồng Lai chính là Nhật Bản và núi Phú Sĩ chính là núi Bồng Lai.

Đồng Khanh lại không có tâm tình phẩm trà, từ bữa trưa đến thư phòng, nàng vẫn không làm rõ được Ninh vương muốn như thế nào? Nàng hết sức cảnh giác nhìn y, nói: "Một khi đã hiếm thấy như vậy, sao Ninh vương có thể biết được trà Kim Huyền này?"

Y nhàn nhạt nhếch lên một nụ cười, nói: "Riêng về sau đừng gọi ta là Ninh vương, ta nói rồi, khi chúng ta ở chung một chỗ, chỉ có thể gọi biệt danh Trường Phong của ta, Uyển Nhi à."

Uyển Nhi?

Y lại đang lần la làm quen, nàng và y cũng không thân đâu.

Tuy nhiên, từ giờ về sau làm bộ thân quen, vẫn tốt hơn nhiều so với là không quen.

Đồng Khanh ho nhẹ vài tiếng, nói: "Trường Phong."

"Uyển Nhi nên gọi ta như vậy từ lâu rồi." - Lưu Ký chuyển một ly trà cho nàng, nói: "Trà Kim Huyền này là khi ta đến chỗ Nam Man tìm người, trong lúc vô ý tới đó, ở nơi đó ta gặp một người đến từ tiên đảo trên biển, dùng bầu rượu trên thắt lưng đeo lấy của hắn ta, đáng tiếc chỉ có một ít, nếu nàng thích, ta sẽ phái người đến chỗ tiên đảo trong truyền thuyết đó, tìm mấy lọ mang về cho nàng nhé."

Đồng Khanh cạn nhẹ một ngụm trà Kim Huyền, vị trà thơm ngát lập tức trào vào bên trong răng môi, ngay sau đó tán mát ra mùi sữa thơm nhàn nhạt, rất là kỳ lạ.

Đồ vật trân quý như thế chỉ có tại Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết kia thôi.

Trên biển có ba ngọn núi thần, tên gọi là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu. Sứ có chép lại, Tàn Thủy Hoàng vì cầu thuốc tiên trường sinh bất tử, nên phái Tử Phúc (5) tiến đến tiên đảo tìm thuốc, nhưng mà một đi không trở về.

(5) Tử Phúc: xin xem tại link https://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB%AB_Ph%C3%BAC.

"Kim Huyền này quả thật là trà ngon." - Đồng Khanh cười nói.

"Nàng thực sự thích chứ?" - Lưu Ký nhìn nàng, khẽ cười một tiếng, ngay sau đó gọi người tiến vào, căn dặn nói: "Đi nói cho Thái phó, Cô có lệnh, lập tức phái 300 người đến Bồng Lai tiên đảo cầu xin trà Kim Huyền, lập tức đi ngay, không được chậm trễ."

Người nọ cúi khom lưng, rồi lui xuống.

Đồng Khanh kinh ngạc nhìn chằm chằm Ninh vương.

Cứ tưởng rằng y chỉ có tùy ý nói thôi, vốn dĩ ý của nàng cũng chỉ là muốn thử y một lần. Không ngờ thế mà y tưởng thật, lập tức sai người, “lao sư động chúng” (6), đi đến tiên đảo trong truyền thuyết.

(6) Lao sư động chúng: huy động nhiều người, dùng cả bậc thầy, chuyên gia, quân đội (sư), dân thường (chúng) một cách đông đảo để làm việc

Lần này tâm tư của y đối với nàng rớt cuộc là vì cái gì ? Nàng tuyệt đối không tin, Ninh vương đột nhiên bị sét đánh, trong khoảng thời gian ngắn, thiên lôi và phải địa hỏa, đã kim lòng không động, khó có thể tự kim chế liền. . . hoá tốc yêu nàng.

"Cảm thấy hoang mang? Trong lòng rất là khó hiểu? Cho rằng ta muốn lôi kéo mượn sức của nàng, bởi vì nàng là cận thần của hoàng thượng phải không?" - Y cười nói: "Duy nhất chỉ là vì Đồng Uyển mà thôi."

"Hả?" - Nàng hiển nhiên không tin, lại hớp nhẹ ngụm trà.

Lưu Ký chăm chú nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Ta viết phong mật hàm, sai người khoái mã đưa đến cho thái hậu, nói về hôn sự của nàng. Nàng được hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho Vệ gia, thánh chỉ đã hạ, quân vô hí ngôn, việc này có thể khó làm, để thái hậu ra mặt. Nàng nghĩ xem, Thái hậu sẽ ra điều kiện gì? Nhân cơ hội muốn toàn bộ binh mã của bản vương chẳng ?"

Đồng Khanh nghe vậy, suýt chút nữa thì ném roi ly trà trên tay.

Hoàng thượng khâm ban cho hôn nhân, há có thể nói hủy là hủy?

Nhưng Ninh Vương lại định dùng binh mã trong tay y làm điều kiện trao đổi, thỉnh cầu Thái hậu ra mặt, tìm lý do, hủy bỏ hôn sự của nàng với Vệ Sùng Văn?

Việc này tuyệt đối không có khả năng, từ xưa đến nay, làm gì có chuyện hủy bỏ thánh chỉ ? Hành động lần này chính là tăng thêm hiểm khích với Thái hậu mà thôi.

"Điện hạ, đừng nói đùa!"

"Lưu Ký ta cũng không phải đang nói đùa! Mật hàm quả thật đã ở trên đường rồi." - Y cười nói, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc.

Quả thực quá nhiều đến Thái hậu!

Nét mặt nàng tràn đầy kinh ngạc nghênh nhìn y, thanh âm cơ hồ cao quãng tám (7) nói: "Vì sao ngài làm như vậy?"

(7) Quãng tám trong nguyên tắc là bát độ. Trong âm nhạc, quãng tám (còn gọi là bát độ) là khoảng cách về cao độ âm thanh giữa một nốt (hay cao độ âm thanh) trải qua 7 cao độ và lặp lại ở một nốt tương tự có tần số gấp nửa hay gấp đôi nó. Ví dụ như quãng tám của nốt Đô là Đô: Đô - Rê - Mi - Fa - Son- La - Xi - Đô.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không Nén Được Rơi Lệ

Nàng thật sự quá mức không thể tin nổi.

Làm như vậy, cuối cùng có ích lợi gì cho y?

Lưu Ký cầm lấy cái cốc trong tay nàng, lại rót thêm ly trà nhỏ cho nàng, khước miệng khơi lên một nụ cười yếu ớt, nói: "vào cái ngày đi du chơi đó đã nhắc qua với nàng rồi mà, bản vương muốn cưới nàng. Nếu như nàng đã có hôn ước, vậy thì trước hết phải phá bỏ hôn sự của nàng với nhà họ Vệ, mới có thể gả làm phi của bản vương."

Y tất nhiên đã nói qua, chuyện trọng đại như vậy, nhưng trên khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của y lại có vẻ sống nước chẳng xao động.

Đồng Khanh vừa giật mình vừa kinh ngạc, nàng khiếp sợ nên đã nhanh chóng để lộ ra ngoài chút bất an, thất thanh nói: "Nhưng khi đó, ta đâu có nói qua là muốn gả cho ngài hả ?"

Lưu Ký thấp giọng cười nói: "Như vậy, trước khi hoàng thượng tứ hôn, nàng đã từng nói qua là muốn gả cho Vệ Sùng Văn hả ? Nàng thích gã sao ? Không đúng! Nghe nói Đồng Uyển và hoàng thượng là thanh mai trúc mã, bởi vì nhờ phụ thân quyền cao chức trọng, thường xuyên ra vào cung đình, cùng lớn lên với Hoàng thái tử Lưu Lăng, cũng chỉ gặp Vệ Sùng Văn không quá vài lần, hay là nàng thích Lưu Lăng?"

Nói xong, một đôi ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào nàng, nồng đậm ý vị thăm dò.

Đồng Khanh có phần hơi tức giận, cao giọng nói: "Không liên quan đến chuyện của ngài!"

Lưu Ký thấy nàng vậy mà tức giận, sắc mặt lập tức sa sầm, ấp úng nói: "Nàng thích ai cũng không sao cả, quan trọng là... , ta thích nàng là được rồi."

Nghĩ tới y mưu đồ tạo phản, lòng mang bất chính, nàng lại cảm thấy việc này không hề đơn giản.

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Ninh vương lòng mang nghiệp lớn giang sơn, hay là có ý phản? Ta không có cách nào trợ giúp ngài, vì sao ngài cứ phải muốn ta bằng được?"

Giọng của Lưu Ký lạnh lùng nói: "Ý phản? Sao nàng không đến hỏi Cố Từ Khâm, vì sao bản vương lại có ý phản?"

Nàng quả thật suy tính có thời gian rồi sẽ đi ép hỏi gã kia, tóm lấy vạt áo của gã, hỏi một câu rồi cuộc gã đã biết những gì rồi. Cố Từ Khâm không khó ứng phó giống như Ninh vương, gã rất nhanh sẽ phun ra toàn bộ thôi.

"Dứt khoát một chút, không bằng để đích thân ta trực tiếp nói cho nàng đi!" - Lưu Ký ngồi ở trên cái ghế lớn, rót cốc trà nóng cho chính mình, nhẹ hóp một ngụm, một lát sau, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Quả thật, sáng nay bản vương suýt chút nữa giết chết tên Cố Từ Khâm kia, chẳng phải bởi vì gã thấy cái gì, hay là nghe được bí mật gì không thể cho ai biết của Lưu Ký ta, mà là vì gã lén lút chui vào trong tấm điện, va chạm phải bản vương, làm cho bản vương vô cùng khó chịu, dưới cơn giận dữ, liền muốn giết chết không hơn, lúc sau nhìn thấy nàng đến, cơn tức giận tạm lắng, vì thế liền lấy cha mẹ của gã ra dọa dọa, muốn gã ngày sau không được tái phạm thôi."

Đồng Khanh hồ nghi tròn mắt nhìn y, sự tình tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Đồng Khanh nói: "Cố Từ Khâm khi liếc thấy ta, thần sắc tương đối dị, ở trong suy nghĩ của gã, nhất định là bắt giác nghe thấy được bí mật động trời, đủ để bị giết bị miệng, cho nên gã mới có thể hoảng sợ như vậy, sao có thể chỉ là mạo phạm Ninh vương được?"

"Ta nhất thời động sát khí, quả thật là vì sự mạo phạm của gã, chẳng qua gã ở trong tấm điện thật sự đã nghe thấy được một ít bí mật. . ." - Lưu Ký đưa tay mân mê cốc trà gốm trên bàn bạch ngọc, trầm giọng nói: "Đối với hoàng tộc họ Lưu của ta mà nói, quả thật là một bí mật động trời, nhưng mà, vẫn không đủ để giết gã diệt khẩu, về phần là bí mật gì, nếu không phải còn chưa có nhân chứng, ta ngược lại rất muốn đem cái này bí mật công bố khắp thiên hạ, để cho bí mật không còn là bí mật nữa."

Xem ra việc này không phải là nhỏ, Đồng Khanh nghiêm sắc mặt, cắn răng nói: "Rốt cuộc là bí mật gì?"

Lưu Ký liếc nàng một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Đương kim hoàng đế Lưu Lăng không phải là người của hoàng tộc họ Lưu ta, hẳn không phải là con trai ruột của tiên đế Lưu Khang, không là huyết mạch hoàng thất, hẳn không xứng đáng cơ làm hoàng đế, không xứng ngồi ở trên cái vị trí không thuộc về hắn kia!"

Đồng Khanh nghe xong, hít vào một hơi, bị bí mật kinh thiên động địa kia dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, đôi môi run rẩy nói: "Cái này. . . Làm sao có thể? Hoàng thượng làm sao có thể không phải là do tiên đế sinh ra? Cái này, điều này không có khả năng đi?"

Nhưng đáng vẻ của Ninh vương cũng không giống như đang nói dối.

Lưu Ký thần sắc nghiêm trọng nhìn Đồng Khanh, từ từ nói: "Năm thứ năm khi Tiên đế Lưu Khang lên ngôi, trong năm đó, dân chúng sống không được tốt, đại hạn liên tục mấy tháng, chưa từng rơi xuống một giọt mưa, khắp nơi khô hạn, bởi vậy dân chúng làm than, tiếng oán thán nổi lên bốn phía, vì thế tiên đế liền dẫn Vệ hoàng hậu đi đến Thái Sơn tế trời, khẩn cầu mưa thuận gió hoà, trời giáng mưa lành, lúc đó Vệ hoàng hậu đã mang thai tám tháng, mấy ngày liền xe ngựa mệt nhọc, cho nên dẫn đến bà ta sinh non, bà ta sinh sản ở trong một nhà nông hộ, đứa nhỏ sau khi sinh cũng không may đột tử, lúc đó Vũ tiếp dư đang được sủng ái, cũng đã có mang long chủng, Vệ hoàng hậu vì tranh giành tình cảm, bèn lấy đứa bé trai do người vợ của nông hộ vừa sinh ra, thế thân cho đứa con đã chết đi của mình, dối trên lừa dưới, giả mạo hoàng tử, mang về hoàng cung, lại được sắc lập làm thái tử, đứa bé kia chính là đương kim hoàng thượng Lưu Lăng."

"Nói vậy, điều đó không có khả năng!" - Đồng Khanh kinh hãi liên tục thụt lùi vài bước, hai tay chống lên ghế dựa, ổn định lại bản thân, để tránh vì chấn kinh mà ngã sấp xuống. Nàng thì thảo lắm bầm: "Điều này làm sao có thể, tuyệt đối không có khả năng!"

Mắt lóe lên một tia sắc bén, Lưu Ký lạnh lùng nói: "Nàng cho là ta đã tâm bưng bưng, giấu gao nhìn chòng chọc không tha cái vị trí Hoàng đế kia sao? Nàng cho rằng ta là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của cố Huệ Đế, nên tâm tâm niệm niệm cái ngôi vị hoàng đế đã bỏ lỡ đó sao? Thân là hoàng tộc họ Lưu, ta vì giang sơn nguy nga của tổ tông, Lưu Ký ta tuyệt đối không cho phép không phải là người hoàng tộc ngồi trên vị trí đó, không chỉ có Lưu Ký ta, chư vương họ Lưu cũng tuyệt đối không cho phép! Tuyệt đối không cho phép!"

Đồng Khanh bị bí mật của hoàng thất này làm cho chấn động, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm gì, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, cắn răng nói: "Có lẽ là nghĩ sai rồi, nhìn nghiêng người ngài và hoàng thượng có vài phần tương tự, khí thể thần thái giữa hai người cũng rất giống nhau, các người sao có thể nào không có quan hệ huyết thống được?"

"Vài phần tương tự?" - Lưu Ký lắc đầu cười nói: "Chỉ là có một chút điểm giống đi, hơn nữa chỉ là nghiêng người, còn nhớ rõ chúng ta lần đầu gặp nhau khi đó, ta vì tìm kiếm Thủy Linh cô nương, mà xông nhầm vào phòng nàng, nàng có biết, cái mũi của Thủy Linh cô nương kia rất giống với nàng, chẳng lẽ chỉ vì một chút tương tự như vậy, cho nên kết luận giữa các người có quan hệ huyết thống hay sao? Cái gọi là khí thể thần thái lại càng không thể dựa vào, đều do Hậu thiên (*) dưỡng thành, ta và hắn từ nhỏ chịu sự giáo dưỡng của hoàng tộc mà lớn lên, khí thể phong vận tự nhiên là giống nhau."

(*) Hậu thiên: Tiên thiên – Hậu thiên là 2 khái niệm trong hệ thống học thuyết triết lý cổ xưa của Trung Hoa, đặc biệt được dung trong Đạo giáo và huyền học. Có thể hiểu nôm na: Tiên thiên là những điều kiện đã đặt ra trước, sẵn có của sự vật, còn Hậu thiên chỉ cái về sau, sự biến động của sự vật. ở đây Hậu thiên có nghĩa là chỉ thời kỳ phát triển lớn lên của một người

Sức thuyết phục quả thật không đủ.

Đồng Khanh cắn răng nói: "Hoàng thượng có biết chuyện này không? Làm thế nào mà ngài biết được?"

Lưu Ký mặt trầm xuống nói: "Trên đời này há có bức tường nào không bị gió lùa, năm đó sau khi Thái hậu ôm đi đứa con của nông gia, liền phải người âm thầm giết chết cả một nhà nông hộ đó, giết người diệt khẩu, may mà người phụ nữ họ Kim kia mạng lớn, may mắn trốn thoát, đã trốn nhiều năm, ta từng nhiều lần ra ngoài, thậm chí không tiếc xâm nhập vào Vạn Hoang, cũng là vì đi tìm bà ấy. Vì giữ gìn tính chính thống của hoàng thất, trước khi Thái hậu kịp giết người diệt khẩu, ta phải tìm được bà ấy trước một bước. Người đàn bà Kim thị này chính là mẹ thân sinh của Lưu Lăng, nghe nói trên lưng của bà ấy có một cái bớt, giống hệt vết bớt hình bán nguyệt màu đỏ ở trên người Lưu Lăng, chỉ cần tìm được bà ấy thì có thể chứng minh hai người họ có quan hệ mẹ con."

Như vậy, y lập tức có thể liên hợp chư vương họ Lưu, một chiêu liền phế bỏ ngôi hoàng đế của Lưu Lăng.

Đồng Khanh nghe nói việc này, thì lại đau lòng rơi lệ.

Khảng định là hoàng thượng không biết chuyện này, cùng chơi từ nhỏ đến lớn, nàng có thể hiểu rõ phần nào tính tình của hắn.

Hắn tuyệt đối không thể thừa nhận loại đã kích này. Thời khắc biết được chân tướng, đó cũng chính là thời khắc hủy diệt của hắn.

"Nàng khóc đấy ư? Nàng thực sự vì hắn mà rơi lệ sao?" - Lưu Ký vươn tay, sờ nước mắt trên mặt nàng, cảm thụ giọt lệ ấm nóng ấy, trong đáy mắt lại lộ ra một tia hàm mộ, trầm thấp mở miệng nói: "Nàng thay hắn cảm thấy thương tâm, thay hắn lo lắng, vậy ta thì sao? Nàng có nghĩ tới hay không, nếu như phụ hoàng ta không đột nhiên băng hà, nếu như số mệnh không bị bẻ sai, thì thanh mai trúc mã của nàng sẽ là Lưu Ký ta, Đồng Uyển nàng khi đó sẽ là thái tử phi của Lưu Ký ta, là hoàng hậu của Lưu Ký ta!?"

"Ngài đừng nói nữa!" - Đồng Khanh rũ mắt, rơi lệ, nói.

"Việc này đã kích nàng đến vậy sao?" - Thấy nàng vì thân thể của Lưu Lăng mà lo lắng thương tâm, nhưng lại không vì cảnh đời của mình mà có nửa phần bi thương khổ sở, y ảo não nói: "Có một sự kiện, ta còn chưa nói cho nàng đâu."

Đang nói, thì bất ngờ im lặng dừng lại.

Y chỉ duy nhất không nói ra miệng chính là nếu năm xưa không phải Đồng Bá Trung trình lên nhánh Linh Chi ngàn năm, thì phụ hoàng của y cũng sẽ không thể đột nhiên băng hà, từ đây để cho người ngoài chiếm mất giang sơn của họ Lưu.

***

Trong sương phòng, Tiểu An Tử đang bận rộn đóng cánh cửa sổ, buông rèm.

Lưu Lăng nằm nghiêng trên giường, ngẩng đầu nhìn cây hoa đào ngoài cửa sổ, nói: "Đừng đóng, mở cửa sổ ra, vén rèm lên, trẫm muốn ngửi rõ một chút mùi hoa cỏ ở bên ngoài."

Tiểu An Tử cau mày nói: "Hoàng thượng, Người vẫn còn bị bệnh đấy, gió lạnh thổi vào không tốt, sẽ ho đấy."

"Trẫm còn không đến mức yếu ớt khó chiều như vậy, Đồng Khanh đâu, hiện giờ người đang ở chỗ nào rồi?" - Sắc mặt hắn nặng nề, nói: "Không phải là lại bị tên Ninh vương kia tìm đi uống trà ăn điểm tâm chứ hả? Thừa dịp hai ngày nay sức khỏe trẫm không tốt, trái lại y thật tích cực, cả ngày triệu kiến cận thần của trẫm, quần lý nàng không tha, rốt cuộc là y định làm gì? Ý muốn cái gì?"

Tiểu An Tử liếc nhìn chủ nhân một cái, hết sức bất an nói: "Hoàng thượng, Đồng đại nhân hẳn là sẽ không bị Ninh Vương mua chuộc chứ? Hai ngày nay nhìn nàng ấy có vẻ trở nên quái lạ, mỗi lần tới thỉnh an, đều có bộ dạng tâm sự nặng nề."

"Người cũng để ý thấy hả?" - Lưu Lăng nhíu chặt đôi lông mày, kiên quyết nói: "Ninh Vương bụng dạ khó lường, mưu đồ bất chính, nhưng Đồng Khanh thì khác, trẫm tin tưởng Đồng Khanh, nàng tuyệt đối sẽ không phản bội trẫm!"

Tiểu An Tử vẫn cứ rất không yên tâm, nói: "Đồng đại nhân cùng lớn lên với hoàng thượng, tình nghĩa tự nhiên là rất sâu đậm, nhưng người một khi đã trưởng thành, tâm tư sẽ trở nên phức tạp, Tiểu An Tử cũng rất muốn tin tưởng Đồng đại nhân, chỉ là từ sau khi Đồng lão Tứ mã đột nhiên mất đi, nàng liền thay đổi, hoàn toàn không giống với trước kia, ai biết được nàng có lại thay đổi một lần nữa hay không? Cái gọi là dục vọng thì rất khó khống chế, ích lợi quyền thế đặt ở trước mắt, cái gì cũng sẽ biến đổi. . ."

"Câm miệng!" - Lưu Lăng vỗ vào ván giường, cá giận nói: "Đồng Khanh không phải loại người như vậy!"

"Chỉ mong là không phải. . ."

Tiểu An Tử nhìn thấy chủ nhân giận dữ, lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn hầu hạ ở bên cạnh.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Đồng Khanh nói: "Hoàng thượng tỉnh chưa ạ?"

Tiểu An Tử thấp giọng trề môi gào lên: "Thực khéo, đang nói thì người đã tới rồi!"

Lưu Lăng trừng mắt lườm Tiểu An Tử một cái, đồng thời mở miệng nói: "Vào đi!"

Chương 57: Người Khiến Trầm Quá Lạnh Lòng

Đồng Khanh ở bên ngoài nghe thấy, lập tức tiến vào cửa, từ từ đi đến trước giường, đang định quỳ lạy, Luru Lăng phát phát tay, nói: "Ái khanh miễn lễ."

Đồng Khanh đứng sang bên cạnh, nhìn Luru Lăng một hồi lâu, thấy khí sắc của hắn tốt hơn nhiều so với hai ngày trước, vì thế thở nhẹ một hơi, quay đầu nói với Tiểu An Từ: "Hôm nay hoàng thượng đã dùng thuốc chưa?"

Tiểu An Từ nói: "Đã dùng xong từ hai khắc trước."

"Đồ ăn thì sao? Khẩu vị có được không?"

"Đều tốt, tinh thần cũng tốt hơn."

Đồng Khanh tiếp tục căn dặn, nói: "Vẫn nên bảo đại phu đến xem hàng ngày, tinh thần tuy tốt, nhưng phải chặt đứt hoàn toàn mầm bệnh mới tính là khỏi hẳn, việc này vạn lần không được sơ sót."

Tiểu An Từ vỗ ngực nói: "Long thể của hoàng thượng đối với Tiểu An Từ trọng yếu vạn lần, loại chuyện hầu hạ chủ tử này, ta còn chuyên nghiệp hơn ngàn vạn lần so với Đồng đại nhân đây."

Đồng Khanh đảo đôi con ngươi tinh anh qua bốn phía trong phòng, một lần nữa dặn dò: "Đến bảo tổng quản mang lò sưởi đặt ở trong phòng đi, tuy rằng đầu xuân rồi, nhưng vẫn sẽ cảm thấy se lạnh, thân thể hoàng thượng còn đang hư nhược đấy, vẫn nên để một cái lò sưởi đến làm ấm phòng đi."

Tiểu An Từ liếc một cái ra ngoài cửa sổ, rồi cau mày nói: "Gần đây khí hậu thực không bình thường, khi chúng ta vừa đến Giang Nam, trời trong nắng ấm, không chỉ ấm áp mà còn có chút nóng, mới không quá vài ngày, tự nhiên lạnh hơn. Khí hậu lúc này chột lạnh chột nóng, đừng nói là người, khẳng định ngay cả rắn cũng bị lừa là thời tiết ấm áp rồi, vì thế rắn liền từ trong động chui ra, đang đi, thời tiết đột nhiên lạnh, rắn lúc này mới phát hiện hóa ra bị trúng kế, thời tiết trở nên lạnh, đành phải lại bỏ vào đi ngủ đông thôi."

Đồng Khanh nói: "Đừng làm nhầm nữa, là nóng hay lạnh, nên thêm áo thì thêm áo, nên đổi áo mỏng thì đổi áo mỏng, người cẩn thận xem lạnh nóng mà chuẩn bị quần áo cho hoàng thượng là được."

Luru Lăng cười dịu dàng nói: "Trầm cảm thấy đã tốt lắm rồi, hôm nay tinh thần rất tốt, muốn đi ra ngoài một chuyến, nghe nói ngoài thành có một tòa tháp cổ là di tích từ tiền triều, trầm muốn đến nơi đó xem qua, ái khanh bồi trầm ra ngoài đi."

Đồng Khanh nghe xong, cũng chỉ thấp giọng nói: "Sợ rằng không đúng dịp, Anh vương đã đến vương phủ rồi!"

Luru Lăng nghe xong, thần sắc hơi biến đổi, thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, trầm thấp lên tiếng nói: "Hâm hoàng đệ ư? Lúc này hắn đến phủ Ninh Vương làm cái gì? Trầm cũng không hi vọng sau này hắn cùng Ninh Vương có quan hệ dính líu quá thân cận. Hắn có biết trầm ở trong vương phủ không?"

Đồng Khanh lắc lắc đầu nói: "Anh vương điện hạ là tới bái phỏng Ninh vương, cũng không biết rốt cuộc là có biết hoàng thượng ở tại vương phủ hay không, ngài ấy đã đến đây, Ninh vương chắc chắn nói cho ngài ấy biết thánh giá đang ở đây, thần nghĩ, hẳn là ngài ấy rất nhanh sẽ đến bái kiến hoàng thượng thôi."

"Tiểu An Từ, giúp trầm thay quần áo đi." - Luru Lăng đứng dậy, ra lệnh nói.

Tiểu An Từ "ạ" một tiếng, lập tức đi đến gian khác lấy kiện thường phục màu đen dùng những sợi chỉ bạc thêu viền tường vân, chỉ chốc lát sau đã vội vàng giúp chủ nhân thay quần áo, Đồng Khanh lẳng lặng đứng chờ ở một bên, đôi mắt đẹp chăm chăm nhìn xem Luru Lăng cời xuống quần áo trong, ở sau phần lưng trần của hắn quả thực có một vết bớt nhỏ màu đỏ hình bán nguyệt.

Luru Ký nói người đàn bà họ Kim đó cũng có vết bớt giống của hắn. . . Đó là bằng chứng xác minh mẹ con ruột.

Lúc này, Tiểu An Từ giống như đang đề phòng cướp vậy, ở bên tai Luru Lăng thì thảo nói nhỏ: "Hoàng thượng ới, Đồng đại nhân chưa giảm sắc tâm, biết rõ ngài đang thay quần áo, nàng không những không tránh đi, ngược lại cứ gắt gao nhìn chòng chọc xem long thể của ngài, bộ dáng thêm nhỏ dãi, chỉ sợ nàng ấy lại nổi lên sắc dâm, con nghiện lại tái phát, mưu đồ tàn phá chà đạp thân thể mềm mại của hoàng thượng đấy, chúng ta cần đề phòng nàng ấy một chút ạ."

Luru Lăng nghe xong, xoay người, ánh mắt nhìn lướt về phía Đồng Khanh, quả nhiên phát hiện nàng đôi con ngươi đen đang nhìn không chớp lấy hắn, bộ dáng đến là xuất thần.

Ở bên này, Đồng Khanh phát hiện thấy hoàng thượng đang chăm chăm nhìn nàng, bất chợt giật mình, lập tức phục hồi lại tinh thần, sau khi bốn mắt giao

nhau trong xấu hổ, sắc mặt của nàng phút chốc ửng đỏ, rất không tự nhiên thu hồi lại ánh mắt, rồi sau đó nhanh chóng xoay người đi.

"Tiểu An Từ, ngươi lui xuống trước đi." - Luru Lăng từ từ nói.

"Nhưng, nhưng mà, tiểu nhân phải giúp hoàng thượng thay quần áo mà!" - Tiểu An Từ vội vàng nói.

"Đề Đồng Khanh đến làm đi, ngươi lui ra."

"A? Nhưng, nhưng . . ." - Tiểu An Từ ngạc nhiên nhìn chủ nhân, theo bản năng vội vàng bảo vệ địa vị ninh sủng, cao giọng nói: "Đồng đại nhân sao có thể thay Tiểu An Từ hầu hạ hoàng thượng được? Chắc chắn là nàng ấy tay chân vụng về, nói không chừng còn có thể mặc ngược quần áo. . ."

"Dong dài!" - Luru Lăng cá giận nói.

Tiểu An Từ lại lần nữa bị ghét bỏ, vì thế mím môi, ngăn ngăn nước mắt, cúi thấp đầu lui xuống.

Lát sau, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, xung quanh là một mảnh yên tĩnh. Đồng Khanh sùng sốt, ngơ ngác nhìn Luru Lăng.

Hoàng thượng bảo nàng đến thay quần áo?

Luru Lăng mỉm cười với nàng, dịu dàng nói: "Ngươi lại đây."

Vừa nói chuyện, đồng thời bản thân đã động thủ mặc vào thường phục, Đồng Khanh lập tức tiến lên, tâm tình phức tạp giúp hắn cài lên vạt áo.

Đúng lúc này, lại khổ sở mất cảnh giác, bị hoàng thượng ôm vào trong lòng, nàng có chút loạng choạng, thuận thế ngã vào trong ngực hoàng thượng.

"A?" – Nàng có hơi chút giật mình.

Bấy giờ, hoàng thượng vậy mà gắt gao ôm lấy nàng.

"Hoàng thượng?"

Hắn ôm nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon tron phía sau lưng nàng, dưới cảm xúc dịu dàng, lộ ra hết thảy muôn vạn nét nhu tình.

Một lúc sau, phía trên truyền đến giọng nói âm trầm của hắn: "Đừng hỏi, cái gì cũng đừng nói, gần đây trăm ngũ rất không an ổn, từ khi nhìn thấy dáng vẻ tóc dài áo tơ trắng của ngươi ở dưới ánh trăng, liền nổi ngờ thấy người con gái mặc quần áo màu mơ kia, dung nhan mờ ảo của nàng kia càng lúc càng giống ngươi. . . , trong mộng xoay tròn vòng quanh tìm nàng ấy, bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại ở dưới ngọn đèn tàn, nàng ấy trong mộng hẳn là người đúng không? Tiểu An Từ nói, chúng ta là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm không như bình thường, cho nên nàng ấy nhất định là ngươi, hay ngươi chính là nàng ấy đi. Vì sao trăm lại quên mất ngươi? Trăm sao có thể nào quên ngươi, có thể nào, có thể nào quên ngươi chứ? Trăm sao có thể nào bỏ qua. . ."

Đồng Khanh nghe vậy, lại có cảm giác mất mát vật đổi sao dời, việc đòi đều hư không, chuyện cũ đã như “bóng mây qua thềm” (*). . . Nàng lặng lẽ rơi lệ, nức nở nói: "Hoàng thượng, long thể quan trọng hơn."

(*) Câu gốc là Phù quang lược ảnh: là thành ngữ TQ, nghĩa đen nói về hiện tượng ánh sáng lướt qua nhanh trên mặt nước và phản chiếu bóng ảnh hiện lên rồi vụt tan, ẩn dụ nói về sự vật hiện tượng mơ hồ, thoáng qua rồi biến mất rất mau. Tương tự với câu: Bóng mây qua thềm/ bóng câu ngoài cửa sổ

"Ninh vương có ý tạo phản, trước mắt không biết có bao nhiêu hoàng tộc họ Luru ủng hộ y, vì cùng có thể lực triều đình, hôn sự với nhà họ Đậu không thể không làm, trăm hiện tại có một quyết định khác, cái này chỉ là kẻ đối phó tạm thời, trăm dự định lấy lý do ốm bệnh trước hết đem hôn sự này tạm thời kéo qua xuân, chờ khi một lưới bắt hết phản đảng, thiên hạ đại định, trăm lập tức sắc lập ngươi làm hoàng hậu."

Hoàng thượng còn muốn hủy hôn, hắn sao có thể cố tình làm liều như thế được?

Đồng Khanh nghe xong, lập tức giãy thoát ra từ trong lòng hắn, lui về sau một bước lớn, quỳ rạp xuống đất, nghiêm mặt nói: "Xin hoàng thượng cân nhắc kỹ!"

Thái độ này của nàng rõ ràng là không đồng ý.

Luru Lăng kinh ngạc nhìn nàng, trầm giọng nói: "Ngươi không đồng ý ư? Không đồng ý cùng trăm sớm sớm chiều chiều, làm bạn cả đời với trăm sao?"

Đồng Khanh nhú chặt hai hàng lông mày, cúi mắt thờ dài.

Nếu Kim thị bị Ninh vương Luru Ký tìm được, sẽ trở thành lá bùa đòi mạng hoàng thượng. Chỉ khi hoàng thượng có quyền thế đủ khổng lồ, mới có thể ngăn cản Ninh vương.

Nhà mẹ đẻ Vệ gia của Thái hậu quân công hiển hách, phụ huynh đều nắm giữ quân quyền; Đậu Thừa tướng chương lý (**) triều chính nhiều năm, hơn nữa Vũ Thái phi chính là em vợ của lão ta, thế lực không thể khinh thường, hoàng thượng cưới Đậu Nguyên Nguyên có thể càng củng cố thêm cho hoàng quyền của hắn.

(**) Chương lý: Chấp chương và quản lý

Mà Đồng Khanh nàng không phải hoàng thân, cũng không phải quốc thích, chỉ có kết hợp cùng Vệ Sùng Văn, nàng mới có thể trợ giúp hoàng thượng.

Cha già Đồng lão Tư mã của nàng trước lúc lâm chung tha thiết dặn, Đồng gia có thể có hôm nay đều do tiên đế cất nhắc, nàng nhất định phải trợ giúp hoàng thượng, làm một trung thần cúc cung tận tụy.

Chủ ý đã định, Đồng Khanh vừa cung kính, vừa nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng đã hạ thánh mệnh, hôn nhân há có thể coi là trò đùa mà tùy ý phản phàn phục phục? Đâu tiểu thư được nuôi dạy ở chốn gia giáo, trì cung thực thậ (***) . . ."

(***) Trì cung thực thậ: có thể hiểu nghĩa là "gìn giữ bản thân trong sạch cẩn thận", cũng có thể hiểu là nói về nuôi dưỡng con người với các đức tính: cẩn thận, hiền thực, khiêm cung (khiêm tốn),

Nói còn chưa hết, Lư Lãng đã không nhịn được, trực tiếp phát câu nói tục: "Cái rắm! Ngươi rõ ràng là bất hòa với Đạ Nguyên Nguyên, mới đến phủ Ninh Vương được vài ngày, nàng ta từ trong miệng ngươi lập tức biến thành nhân tuyến thích hợp nhất để làm hoàng hậu rồi hả? Đồng Khanh à, ngươi không khỏi cũng thay đổi quá nhanh đấy ! Ngươi khiến trẫm quá lạnh lòng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Nàng Là Của Ta

Đồng Khanh sa sầm nét mặt, nói: "Đồng Khanh cũng không quen cô gái trong mộng của hoàng thượng, hoàng thượng đã tưởng niệm nhiều năm qua mà không thể được, vì thế mới chuyển tình cảm sang cho Đồng Khanh, Đồng Khanh chẳng phải nàng ấy, mà nàng ấy cũng không phải là Đồng Khanh, cảnh trong mơ cũng chỉ là mộng cảnh, đều không chân thật, hoàng thượng vì một cô gái thậm chí còn không tồn tại, tùy ý thay đổi lẽ lối, tùy hứng hành động, đó không phải là việc làm của đấng minh quân. . ."

"Hôn xược!" - Lư Lãng câu ái bị cự tuyệt, một mảnh nhu tình mật ý trong khoảng khắc hóa thành xấu hổ, nhất thời tức giận không thôi, lên tiếng quát mắng, cả giận nói: "Đồng Khanh, ngươi thật to gan, ý vào trẫm ưu ái ngươi, dám chừ trẫm là hôn quân!"

Hắn không kèm chế được con giận, xoay người đi, phát tay áo nói: "Cút!"

Đồng Khanh cố nén không để giọt lệ nóng hổi trong hốc mắt rơi xuống, thấp giọng nói: "Thần cáo lui."

Nàng ra khỏi sương phòng, sau khi xoay người đóng cánh cửa, đã thấy Tiểu An Từ nét mặt u ám, đang từ hành lang dài phía bên kia đi tới, xem ra là đang cố ý chờ nàng. Đến gần trước mặt, gã nói nhỏ với nàng: "Đồng đại nhân kia, hiện tại cô đã hiểu rõ chưa hả ? Hoàng thượng cho tới nay có tâm bệnh nghiêm trọng, tâm bệnh của Người chính là Đồng Uyển, thái y nói đó là si bệnh, không có thuốc chữa, chỉ cần không nhớ ra thì sẽ không có việc gì, tốt nhất là nên hoàn toàn quên đi. . . Cô cũng biết thái độ của Thái hậu rồi, cô và hoàng thượng từ lâu đã không có khả năng, cho nên . . ."

Gã chưa kịp nói xong, Đồng Khanh đã xua xua tay nói: "Ta biết rõ ý của ngươi, Đồng Uyển đã chết, quyết sẽ không đi quấy rầy hoàng thượng, ngươi bảo với Thái hậu an tâm đi."

***

Lư Lãng ở chính điện tiếp kiến Anh vương Lư Hâm. Ninh vương Lư Ký, Đại Tư mã Đồng Khanh, hoàng hậu tương lai Đạ Nguyên Nguyên, đều ở đứng vị trí.

Lư Hâm một thân trang phục hoa gấm rực rỡ, từ từ tiến lên bái kiến, mùi hương quy củ. Lư Lãng đích thân nâng gã đứng lên, cười nói: "Thực khéo, trẫm mới đến, hoàng đệ liền tới. Vì sao ngươi đột nhiên đến phủ Ninh vương vậy?"

Lư Hâm cười nói: "Sắp tới đại hôn của hoàng huynh, thần đệ bắt đầu chuẩn bị để tham gia thịnh yến của hoàng gia, lần trước Người khâm ban cho gấm vóc sắc màu đa dạng, vừa vặn có thể làm thành bào phục, thần đệ nghĩ rằng tơ lụa trân quý há có thể tùy tiện tìm người cắt may, đúng vào dịp sắc xuân Giang Nam đang đẹp, vì thế liền quyết định mang theo gấm vóc đích thân đến phủ Chúc tạo, cũng là đến Giang Nam dạo chơi một chuyến, thuận đường nên đi bái phỏng anh họ Ninh vương, lúc này đến phủ Ninh vương mới biết được hoàng huynh vậy mà cũng ở đây, thực sự là vừa vặn đuổi kịp."

Đạ Nguyên Nguyên cười nói: "Hoàng thượng bị bệnh nhẹ một hồi, hôm nay mới chuyển biến tốt, vừa khéo ngài cũng đã tới đây."

Lư Hâm nghe nói việc này, trước tiên lặng lẽ liếc Lư Ký một cái, rồi sau mới biểu hiện một chút kinh ngạc, nói: "Hoàng huynh bị bệnh ư?"

Lư Lãng xua xua tay, thần nhiên như mây thừa gió thoảng nói: "Không đáng ngại, chỉ cảm mạo phong hàn thôi, đã chuyển biến tốt rồi."

Lư Hâm cau mày nói: "Long thể rất quan trọng, thân thể của hoàng thượng cũng chính là thân thể của bách tính vạn dân, ngàn vạn lần không được sơ sẩy."

Lưu Lăng nói: "Hoàng đế an tâm đi, trăm không có việc gì, đế đã đến đây, một chuyến đi đường nói gần thì cũng không gần, người an tâm đi du ngoạn đi."

Lưu Hâm cười nói: "Vâng".

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Anh vương tới đúng lúc, mấy ngày trước, Nguyên Nguyên và hoàng thượng đến phủ Chức tạo xem lễ phục cho ngày đại hôn, long bào của hoàng thượng sử dụng chỉ tơ vàng làm đường viền, phượng bào của hoàng hậu đồng dạng cũng sử dụng chỉ tơ vàng, điển chế (1) lại không quy định bắt buộc phải sử dụng chỉ tơ vàng, nhưng đặt cạnh cùng nhau, nhìn phượng bào phối hợp cùng long bào rõ ràng mất đi vẻ đặc sắc, lúc đó ta liền lệnh cho phủ Chức tạo sửa phượng bào thành sợi chỉ bạc, đồng thời làm nhanh một chút cho ta, đã nhiều ngày rồi hẳn là đã sửa xong, nếu ngài đến phủ Chức tạo một chuyến, thuận tiện thay ta cầm bảo phục đến đây đi, ta cũng đỡ phải phái người đi một chuyến đến đó."

(1) Điển chế: phép tắc, quy định luật lệ mang tính hệ thống được đặt ra từ lâu đời.

Lưu Hâm cười nói: "Vẫn là hoàng tẩu có ánh mắt độc đáo, cho dù không thuận đường, thần đế vẫn phải tuân mệnh mới đúng." - Nói tới đây, gã tạm ngừng một lát, đem ánh mắt dừng lại ở trên người Đồng Khanh, nói: "Đồng đại nhân có hiểu biết đối với điển chế về nghi phục (2) nhiều hơn so với thần đế, có thể đề nghị cùng đi hay không, tránh bị sai sót, lại phải đi đi về về nhiều thêm một chuyến."

(2) Nghi phục: giống nghĩa với từ lễ phục. Nghi (儀) = kiểu dáng/ hình thức/khuôn mẫu/ lễ tiết.

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng lườm Đồng Khanh một cái, thanh âm lạnh lùng nói: "Trên nghi phục có mấy châm mấy chân (3), nên phượng hay nên là hoàng (4), điển chế đã quy định rành mạch, nếu có chút sai sót, đó là vấn đề của Chức tạo, đến lúc đó thì trách phạt ông ta là được, cần gì phải Đồng Khanh đồng hành chứ?"

(3) Thời phong kiến, kiểu dáng, màu sắc và hoa văn trên trang phục, mũ mào của các bậc vua chúa vương tôn quan lại, phi tần hậu cung sẽ được quy định rõ ràng để phân biệt. Màu sắc thường được dùng để phân biệt có: màu vàng (dành cho vua và hoàng gia), tím, đỏ, xanh lam, xanh lục,... Về hoa văn dựa vào hình thù muông thú trên áo bào, thường dùng các con vật như: rồng, phượng, kỳ lân, hổ, hạc, khổng tước (công), nhạn... Ngay cả việc thêu rồng, phượng (dành cho vua, hậu, vương tộc) cũng được phân loại theo số chân của chúng để dùng cho các dịp lễ tiết, và các cấp bậc khác nhau.

(4) Phượng – Hoàng: là loài chim thần trong thần thoại và văn hóa Trung Hoa cổ đại, Phượng là chim trống, Hoàng là chim mái.

Lưu Hâm cười nói: "Nếu Đồng Tư mã đã ở đây, coi như là làm bạn với tiểu vương, làm bạn kèm trên đường đi."

Đồng Khanh nghe xong, trực tiếp hướng về phía hoàng thượng vái lạy, tự động xin lệnh, nói: "Về vấn đề nghi phục đại hôn này, xin cho vi thần được đi làm."

Lưu Lăng vốn đang tức giận vì một phen tình ý của mình bị cự tuyệt, nay thấy nàng nhiệt tình hồ hởi như thế đối với việc đại hôn của hắn, một cơn lửa giận nháy mắt lại bốc lên, lại nhìn Ninh vương và Anh vương đều đang có mặt tại tràng, không phải là thời khắc dễ nổi bão, hắn chỉ có thể duy trì thái độ đề tôn, lạnh lùng nói: "Người muốn đi cứ đi đi, thuận tiện sớm mang long bào về, trăm cần phải thử qua một lần, hết thấy mọi việc như người mong muốn."

"Tuân lệnh!" - Đồng Khanh chấp tay hành lễ nói: "Như vậy, xin thứ cho vi thần đi xuống chuẩn bị một chút."

Nàng từ từ rời khỏi đại điện, lại thoáng nhìn thấy Như Họa đang đứng chờ lệnh ở ngoài điện, vì thế liền dừng bước.

Như Họa hướng về phía nàng, vén áo thi lễ.

Đồng Khanh hàn huyên vài câu, tiếp đó hỏi: "Mấy ngày nay, thân thể của chị gái người như thế nào rồi? Đi tà còn nghiêm trọng không?"

Như Họa cười lạnh nói: "Nhờ phúc của Đồng đại nhân vẫn còn đang kéo dài đó, hai ngày trước cơ hồ không rời khỏi cái bô, hôm nay tiêu chảy đã chậm chậm ngừng lại, tuy rằng như thế, buổi sáng vẫn không tránh được phải chạy hai chuyến, bằng không, với tính tình của chị ta sao lại không đích thân đến phủ Chức tạo để khoe khoang uy phong của một người sắp là hoàng hậu, còn phải làm phiền đại nhân đi một chuyến, hiện giờ khẳng định trong lòng chị ta đang hận chết ngài đây. nhưng mà, trải qua chuyện này, Như Họa lại không thể không có vài phần kính trọng đại nhân."

Đồng Khanh khép lại tay áo dài nói: "Anh vương là con của em vợ Đậu thừa tướng, về quan hệ coi như là anh họ ngoại của người, hẳn có nhận ra người không?"

"Anh vương là cháu ruột của bà cả, có huyết thống bà con bên ngoại với con gái của bà cả là Đậu Nguyên Nguyên, chẳng có một chút xui quan hệ với Như Họa, hẳn xuất thân cao quý, tự sẽ cho là không có quan hệ gì với những người con thứ xuất hèn kém, năm xưa ở Đậu phủ, đã từng thấy qua hắn vài lần, thiên hoàng quý trụ đi đến phủ đệ, ai ai cũng phải nhận biết, đều phải cung kính, Đậu phủ có sự phân biệt tôn ti giữa dòng trưởng và thứ rõ ràng nghiêm cẩn, đám bọn tôi xuất thân kém vẫn chưa được chính thức dẫn tới bái kiến, Anh vương hẳn là không biết đám người có địa vị thứ xuất cực thấp như bọn tôi đâu."

Đồng Khanh nghe xong, chậm rãi nói: "Mặc kệ biết hay không biết, người đi theo bản quan cùng đến phủ Chức Tạo đi."

Tự nhiên muốn mình cùng đi theo? Như Họa không rõ lý do, nhưng vẫn cứ vén áo thi lễ nói: "Vâng".

Đồng Khanh tiếp tục căn dặn nói: "Đi chuẩn bị một chút, sẽ phải chạy đường đêm để quay về, trên người nên mang theo một ít cái đánh lửa."

"Vâng".

*

Đồng Khanh trở lại sương phòng thay đổi kiện áo dài của nam, sau đó đi tới cổng, lại phát hiện thấy Ninh vương Lưu Ký đã chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, chờ sẵn ở nơi đó rồi.

Y cùng với Lưu Hâm đứng chuyện trò vui vẻ ở bên cạnh con sư tử bằng đá trước cổng vương phủ, còn Tào Mộng Bình thì mang theo thị nữ bên người đứng đợi ở bên cạnh một chiếc xe ngựa.

Xem ra tình cảm giữa Ninh vương và Anh vương tương đối tốt, chắc hẳn là ngày thường thường xuyên qua lại, nguyên nhân hẳn là vì móc nối ích lợi với nhau. Nàng không đổi sắc mặt, tiến lên chấp tay hành lễ nói: "Ninh vương điện hạ, đây là. . ."

Lưu Ký cười dịu dàng, nói: "Nếu phải đến phủ Chức tào, Bình muội muội muốn thuận đường về nhà một chuyến."

Đồng Khanh co giật khóe miệng, nói: "Điện hạ, tôi đang hỏi là vì sao ngài lại ở chỗ này?"

Đáp lời lại là Lưu Hâm, gãi trạch móc Lưu Ký, châm biếm nói: "Ninh vương muốn đồng hành cùng chúng ta đây." - Nói tới đây, lại nhanh chóng liếc mắt sang Tào Mộng Bình, nhướn mày, trêu chọc nói: "Không phải là Ninh vương muốn thuận đường đến phủ Chức tào cầu hôn đó chứ?"

Lưu Ký tròn mắt nhìn gã, gằn giọng nói: "Cút mẹ ngươi đi!"

Lưu Hâm thấy y phát hỏa, lập tức cười ha ha vài tiếng.

Lưu Ký bức bối nói: "Nếu như ngươi quá rảnh rồi, hãy nhanh chóng chạy đến cưới Phong Nguyên quận chúa đi, đừng trì hoãn người ta nữa."

Nhắc tới vị hôn thê Phong Nguyên quận chúa đáng người to lớn lực lưỡng cường tráng, Lưu Hâm nhanh chóng thu lại nụ cười, nét mặt lập tức trở nên kinh hãi, thấy thế, Lưu Ký ngược lại cười phá lên sảng sặc.

Đồng Khanh thấy Ninh vương ở đây, nghĩ rằng hai người này ngồi một xe vừa khéo, vì thế liền chậm rãi lên tiếng: "Một khi đã như vậy, thế thì Đồng Khanh và Tào cô nương chung một xe đi."

Lưu Ký lại nhíu đôi mày kiếm thành một đường thẳng, nói: "Đồng đại nhân là trọng thần triều đình, đương nhiên là phải ngồi cùng một xe với chúng ta, ngươi sẽ không tự coi bản thân trở thành nữ, muốn đi chung xe cùng các cô nương chứ?"

Hồi tưởng lại bản thân từng mấy độ cường điệu chính mình là một chàng trai ở trước mặt y, Đồng Khanh cười gượng vài tiếng nói: "Dĩ nhiên không phải."

"Như vậy thì lên xe đi."

Vì thế Lưu Ký, Lưu Hâm và Đồng Khanh ngồi chung một xe, Tào Mộng Bình cùng với mấy thị nữ khác ngồi một xe.

Xe ngựa từ từ đi tới, lắc lư ngả nghiêng trên quan đạo, chạy về phía phủ Chức tào ở Giang Ninh. Dọc đường đi, Lưu Hâm vén lên ô cửa sổ trên xe, nhìn liễu rủ thướt tha ở hai bên, cười nói: "Đều nói cảnh sắc Giang Nam vô cùng đẹp, sông núi tú lệ, địa linh nhân kiệt, con gái ở nơi này đáng vẻ người nào nhìn cũng giống như cây sậy, nếu có thể trao đổi đất phong, ta trái lại rất muốn đổi với huynh đến đây đó."

Lưu Ký ngồi ở bên cạnh gã, cười nói: "Vũ thái phi không nở ở quá xa đệ, liền yêu cầu tiên đế phân phong cho đệ ở địa phương cách đế đô khá gần, nhưng đệ lại muốn cách xa bà ấy, vậy không phải là thương tổn tâm lòng của bà ấy sao?"

Lưu Hâm nói: "Ồ đất phong đã lâu, mẫu thân vẫn muốn thay ta cầu chức quan, rồi thuận lý thành chương chờ ở đế đô, chịu sự giám sát khống chế của bà ấy, nghe nói phía Thái hậu đã đồng ý, sẽ chờ hoàng thượng trở về thương nghị việc này, huynh nói xem hoàng thượng có đồng ý không?"

Lưu Ký cười mà không nói, ngược lại ánh mắt dừng lại ở trên người Đồng Khanh.

Đồng Khanh cố ý làm bộ không nhìn thấy, ra về nhàn nhã vén lên cửa sổ xe phía bên kia, chuyên chú nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, Giang Nam nhiều sông cầu, ven sông trồng rất nhiều liễu, tơ liễu nhẹ lay theo gió, tung bay đầy trời, đu đưa nhảy múa trong gió, hết sức mỹ lệ. . . Bất ngờ, xe ngựa lắc lư rung chuyển kịch liệt, nàng không cẩn thận, cả thân thể bị chấn động lao đến trên người Lưu Hâm ngồi ở hướng đối diện, mắt thấy sắp sửa đổ nhào vào người Anh vương, trong khoảnh khắc, đã thấy Lưu Ký nhanh nhẹn quét tay áo dài qua, thuận thế liền thay đổi, ngược lại để nàng ngã vào trong lòng rộng lớn của chính y. . .

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?" - Y nhanh chóng ôm nàng vào trong vòm ngực vững chãi của bản thân, trầm giọng nói với bên ngoài.

Phu xe ngựa bị ngăn cách bởi toa xe, nói: "Điện hạ thứ tội, vừa mới rồi không cẩn thận dè vào thân cây rồi."

"Đề ý một chút."

"Vâng".

Xe ngựa tiếp tục chạy ổn định, Đồng Khanh lập tức giẫy dụa từ trong ngực Lưu Ký thoát ra ngoài, trở lại vị trí của mình, trấn định lại tinh thần, vạn phần xấu hổ lên tiếng: "Cảm ơn Điện hạ."

Lưu Ký cau mày nói: "Nàng không nên như thế, bản vương không mong muốn nàng quá khách khí. Ngã có bị thương không?"

Đồng Khanh sắc mặt khẽ ửng đỏ, vẫn tiếp tục câu thúc nói: "Điện hạ phản ứng rất nhanh, Đồng Khanh an toàn không có tổn hao gì."

Lưu Hâm ở bên cạnh đã nhìn ra manh mối, gãi cong khoe miệng lên, bốn cọt nói: "Xem ra, anh họ không coi Đồng Tư mã là đại quan triều đình, mà thật tình coi nàng như một cô gái, nàng ngồi đối diện với ta, vừa mới rồi rõ ràng là bỏ nhào tới chỗ này của ta, thế nào mà đột nhiên lại bay đến chỗ của huynh vậy? Ta vừa mới đang triển khai song chương nghĩ muốn đỡ lấy nàng đấy, nhưng mà bị huynh nhanh một bước đoạt mất!"

Lưu Ký cười nói: "Đệ nếu dám cướp, ta khẳng định đệ trước tiên sẽ bị đánh một trận!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Gặp Quỷ Rồi! Long Bào Tự Bốc Cháy

Lưu Ký cười nói: "Đệ nếu dám cướp, ta khẳng định đệ trước tiên sẽ bị đánh một trận!"

Lưu Hâm chấp tay, cười nói: "Đệ đương nhiên không dám."

Đồng Khanh xấu hổ không thôi, liên tục nói: "Đã đắc tội quá rồi."

"Đắc tội quá rồi ư?" - Lưu Hâm cười nói: "Những lời này nói ra cũng quá mức cứng nhắc, chỉ có đàn ông mới có thể nói chuyện như vậy, Đồng Uyển này, ta vẫn thích dáng vẻ trước kia của cô hơn, mặc váy lụa màu mơ, cầm quạt hương bồ vọt bướm ở trong ngự hoa viên, cười duyên xinh tươi, mắt đẹp sáng ngời, ngoại đầu nhìn lại mỉm cười, uyển chuyển phong lưu, làm cho trăm hoa phai sắc, để một Đồng Uyển tuyệt sắc giống tiên trời như vậy mặc vào trang phục của nam, học khẩu khí nói chuyện của cánh đàn ông, thật là rất đáng tiếc."

Đồng Khanh nghe xong, lập tức thu lại nét tươi cười, nói: "Trên đời này đã không còn cái người Đồng Uyển đó nữa, chỉ có Đồng Khanh thôi."

Lưu Hâm chỉ nhàn nhạt nhìn nàng, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Lưu Ký cũng chăm chú nhìn nàng thật sâu, đôi mắt đen thâm trầm như đầm tối, thật lâu sau, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Được rồi, ta sẽ làm cho Đồng Uyển sống trở lại!"

Năm đó, y sát hại Đồng Bá Trung, lại liên đới giết đi người con gái Đồng Uyển ngoại đầu nhìn lại cười duyên ấy.

Đồng Khanh nghiêm nghị nói: "Đồng Khanh là Đại Tư mã của hoàng thượng, chắc chắn nguyện trung thành vì hoàng thượng, bảo vệ hoàng thượng chu toàn."

Nói xong, quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lưu Hâm thấy Đồng Khanh kiên quyết biểu đạt lập trường, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm

***

Đoàn người vội vàng đi đến phủ Chức tạo ở Giang Ninh, sau khi nghiệm thu long bào và phượng bào đại hôn của hoàng thượng và hoàng hậu, Anh vương vốn định dong nhân ngũ lại một đêm, cách một ngày mới khởi hành, Đồng Khanh lại kiên trì không muốn bị Đậu Nguyên Nguyên cố ý gây khó dễ, khẳng khái đòi mau chóng quay trở về phủ Ninh vương, bởi vậy liền gấp rút chạy đi ngay trong đêm khuya. Tào Chức tạo không dám sơ suất, cũng cùng đi theo, dự tính đích thân đến phủ Ninh vương phục lệnh với hoàng thượng.

Một vầng trăng sáng treo cao trên không trung, những ngôi sao đầy trời cùng sáng với ánh trăng, lấp lánh nhấp nháy phát ra ánh sáng nhàn nhạt, trên quan đạo, hai chiếc xe ngựa, một trước một sau, nương theo ánh trăng mệnh mạng, thông thả chạy đi.

Lưu Hâm chăm chú nhìn bóng cây trên đầu ở bên ngoài, nhẩn mây, nói: "Trăng sáng sao thưa, gió nhẹ hiu hiu, nhưng mà cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ thấy màu đen trùng trùng của bóng cây."

Đồng Khanh ngược mắt cười nói: "Ánh trăng sáng tỏ, hơn nữa sao sáng đầy trời, đó là cảnh đẹp tốt nhất rồi."

Không lâu sau, xe ngựa lại đột nhiên ngừng lại, Lưu Ký hướng ra bên ngoài, thăm dò hỏi: "Vì sao dừng lại?"

Phu xe ở bên ngoài nói: "Tiểu thư trên chiếc xe ngựa kia muốn xuống xe đi tiểu, xin chúng ta trước hết hãy chờ đã."

Lưu Ký cau mày nói: "Bên ngoài toàn một màu đen, tầm nhìn không tốt, chớ để không cẩn thận mà té ngã, đèn đâu rồi ? Không phải là ở mỗi bên đầu xe ngựa có treo hai ngọn đèn sao? Đèn vỡ rồi à?"

Phu xe nói: "Tiểu nhân không dự đoán được sẽ đi trong đêm, cho nên không mang theo cái đánh lửa, không có cách nào thắp sáng đèn."

Lưu Ký nghe xong, lập tức từ trong tay áo lấy ra hai cái đánh lửa, đưa ra bên ngoài, căn dặn, nói: "Châm đèn lên rồi đưa qua đó, bảo các cô nương cần phải để ý, đừng dẫm phải thân cây mà té ngã."

"Vâng" – Phu xe tiếp nhận cái đánh lửa, rồi chạy tới chiếc xe ngựa kia, thắp sáng ngọn đèn.

Ba cô nương cầm theo ngọn đèn đi vào trong rừng, cho đến khi ánh sáng của ngọn đèn loáng thoáng chiếu hắt ra từ trong rừng cây, xe ngựa mới lại chậm rãi khởi hành.

Xe ngựa bôn ba cả một đêm, đến khoảng thời gian canh hai, Đồng Khanh thực sự mệt mỏi muốn chết, liền tựa đầu vào bên cửa sổ, ngủ thật say.

Lưu Ký thấy nàng ngủ thiếp đi, lập tức cởi xuống áo lông vũ trên người của mình, nhẹ nhàng phủ lên trên người nàng.

Lại qua một khoảng thời gian, tiếp đó là cánh đàn ông xuống xe đi tiểu.

Trong rừng, Lưu Hâm xuống xe, xách theo ngọn đèn, bước đi ở bên cạnh Lưu Ký, thấp giọng cười nói: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Ninh vương là người đàn ông phải gánh trọng trách to lớn, không nên có tình cảm. Đàn ông muốn làm đại sự, cần vô tình, phải tuyệt tình, đối với đàn bà con gái càng nên như thế, nữ nhân là trở ngại trong nghiệp lớn, càng cách xa càng tốt, nhất là Đồng Khanh, khúc mắc của các người quá sâu, nghiệp lớn muốn thành, không thể không xin khuyên huynh trưởng một câu, huynh phải tuyệt tình bỏ qua mối tình này."

Lưu Ký sầm mặt, nói: "Đồng Bá Trung vô tội, là ta đã nợ nàng ấy."

Lưu Hâm lạnh nhạt nói: "Vô tội thì thế nào? Đồng Bá Trung có vô tội cũng không quan trọng, chúng ta là hoàng tộc họ Lưu, ánh mắt không nên chỉ đặt tại một hai cái tính mạng vô tội, không cần lãng phí tình cảm vô vị, trọng yếu nhất vẫn là giang sơn của tổ tông, sơn hà nguy nga mới là cái chúng ta nên coi trọng, huynh phải nhớ kỹ, Lưu Lăng không phải là người của hoàng tộc chúng ta, hẳn không thể ở trên vị trí đó được, huynh lại là con nối dòng duy nhất của Huệ đế, chỉ cần có thể chứng minh Huệ đế bị tiên đế làm hại, hơn nữa tìm được Kim thi, bóc trần xuất thân của Lưu Lăng, là có thể vung tay hô hào, các vị chư vương cộng thêm cả đệ sẽ liên hợp lại, phế Lưu Lăng, ủng lập huynh xưng đế."

Lưu Ký nghe xong lời này, trong nháy mắt, con ngươi hiện lên một tia băng lạnh, trầm giọng nói: "Tiên đế cũng là cha ruột của đệ, đệ nhẫn tâm để cho danh thơm cả một đời của ông ấy bị hoen ố sao?"

Lưu Hâm lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: "Muốn thành đại sự, tất phải có hy sinh. Nói đi nói lại, năm đó nếu không phải ông ấy hồ đồ, dễ dàng bị Vệ hoàng hậu lừa gạt, sao có thể nào sắc lập Lưu Lăng làm thái tử chứ ? Chư vương họ Lưu đã từng nhiều lần liên hợp dâng thư yêu cầu ông ấy sắc lập cho huynh làm thái tử, ông ấy lại khư khư cố chấp không thể không lập con trai của bản thân mình, vậy là hay rồi, Lưu Lăng căn bản chính là thứ con hoang ở ngoài mà Vệ hậu mang trở về, huynh và ta đều là hoàng tộc, lại bị tên con hoang xuất thân thấp hèn đè đầu, chẳng lẽ huynh không tức giận sao. . . . ."

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Ta ở bên ngoài mấy năm, vẫn chưa từng có cơ hội sống tại đế đô, nhưng từ nhỏ đến lớn lại nghe thấy không ít lời đồn bên lề về chuyện này, nghe nói tiên đế tương đối sủng ái thái tử Lưu Lăng, đối với con trai thứ Lưu Hâm thì tình cảm xa cách không bằng được thái tử, xem ra tin đồn quả nhiên là sự thực."

Lưu Hâm bình tĩnh mặt nước phẳng lặng, âm thầm cười, nói: "Dù cho là như vậy thì thế nào đây ? Phụ hoàng bất công, sẽ chỉ làm cho đệ càng thêm mạnh mẽ, Lưu Lăng mới sinh ra không bao lâu, liền được sắc lập làm thái tử tôn quý, từ nhỏ cha sủng mẹ thương, bên người không có ai dám trái nghịch, hình thành cho hắn tính cách bá đạo dễ nổi giận, mà đệ bởi vì nhận được sự lạnh nhạt, ngược lại trở thành người âm hiểm tinh táo, giỏi phân tích phán đoán tình thế. Lưu Hâm đệ hiểu rất rõ, là người nếu trọng tình tất sẽ hỏng việc, huynh và Lưu Lăng cùng có khuyết điểm lớn đồng dạng, đó là chính là trọng tình, nếu huynh thật sự muốn giành được nghiệp lớn, đệ có thể khẳng định nói, huynh trước tiên phải đoạn tình."

"Đoạn tình ?" - Lưu Ký cười lạnh nói: "Nếu là người vô tình vô ái, thì khi ngồi ở cái vị trí trên cao kia, chỗ cao không chịu được lạnh, vậy thì sẽ vô cùng thiếu lương và tịch mịch."

Lưu Hâm không nói đúng sai, cười nhạt: "Đàn bà chính là dùng để làm ấm giường, dùng vô số đàn bà tới làm ấm giường vậy sẽ không cảm thấy thiếu lương và tịch mịch nữa."

Lưu Ký xoay người, dưới ánh trăng, ánh mắt của y nhìn xuyên qua cửa sổ xe, dừng ở trên khuôn mặt đang ngủ say của Đồng Khanh, thờ dãi yếu ớt, nói: "Trong lòng nếu như không có tình yêu, lại ôm ấp nhiều người phụ nữ, ấm được giường, nhưng không ấm được tâm. Đệ yên tâm đi, trước khi nghiệp lớn chưa hoàn tất, ta sẽ không dễ dàng động tình đâu."

***

Xe ngựa trở lại phủ Ninh vương khi đã qua buổi trưa, mặt trời treo cao trên không trung, ánh mặt trời xán lạn, chiếu rọi mặt đất. Đồng Khanh ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, khóe miệng lập tức cong lên một nụ cười.

Rất nhanh, đoàn người đi tới chính điện bái kiến hoàng thượng.

Lưu Lăng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dựa lớn ở chính điện, ngón tay thờ ơ gõ lên chiếc ghế dựa, nét mặt hần sa sầm, không nói lời nào, Đậu Nguyên Nguyên thì lòng tràn đầy vui mừng bái Tào Chức tạo dâng lên phượng bào.

Mở rương hòm, lấy ra phượng bào, hai người thị nữ đứng ở hai bên trái phải, mỗi bên kéo ra một cái tay áo dài, áo bào màu đỏ bằng tơ lụa được trải ra, một con chim Phượng giương cánh bay lên trời bất ngờ xuất hiện trên phượng bào màu đỏ thắm tươi vui. Chim Phượng màu vàng được dệt thêu bởi kỹ thuật phức tạp, sống động như thật, cơ hồ như sắp sửa bay ra, đi lên tận trời cao.

Đậu Nguyên Nguyên cảm thấy cực kỳ vui mừng, cười đến miệng sắp không thể khép lại được nữa, liên tục khen: "Tay nghề của phủ Chức tạo quả thật là giỏi."

Tào Chức tạo chiêm được sự tán dương của hoàng hậu tương lai, lập tức chấp tay thi lễ, nói: "Thưa nương nương, từng mũi kim sợi chỉ trên phượng bào, tất cả đều là do thợ cả kinh nghiệm phong phú tỉ mỉ khéo léo khâu, kỹ càng thêu mà làm ra, vì để kịp cho đại hôn, khâu đèn thêu đêm, không có người nào dám sơ suất."

"Thật không hổ là Chức tạo của Giang Ninh, kỹ thuật nghề đúng là tốt hơn hẳn so với phường thêu bình thường." - Đậu Nguyên Nguyên tương đối hài lòng, lại liên tục khen ngợi vài câu, rồi sau đó quay đầu nhìn sang hoàng thượng, cười duyên nói: "Hoàng thượng cũng đến nhìn xem long bào đi!"

Lưu Lăng lơ đãng, khoát khoát tay nói: "Trình lên đi."

"Vâng".

Tào Chức tạo lập tức tự mình mở ra rương hòm chứa long bào, hai thị nữ cẩn thận lấy ra long bào, rồi sau đó chia làm hai bên, mỗi người đứng ở một bên, trải long bào ra, trên long bào màu vàng sáng thêu một con rồng năm móng màu xanh, uốn lượn quanh đám mây ngũ sắc, rất có thần, sống động như thật.

Đậu Nguyên Nguyên gật gù đầu, cười nói: "Quả thực là sinh động, hoàng thượng, ngài xem này, rồng tựa như sắp sửa bay ra đến đây vậy!"

Tiểu An Tử ở bên cạnh, cười nói: "Long bào dùng cho đại hôn đã được đưa tới, hay là hoàng thượng mặc thử nhìn xem sao?"

Lưu Lăng lờ mờ một cái sắc lèm về phía gã, có phần bực mình, nói: "Có cái gì tốt mà thử? Long bào cũng chỉ là long bào, trầm có nhiều rồi, Chức tạo Giang Ninh đối với dáng người của trầm còn biết rõ hơn cả bản thân trầm, cứ thu lại đi, ngày mai phái người mang trở về cung."

"Vâng" - Tiểu An Tử cúi cúi người, rồi sau đó đi đến phía trước long bào, liếc một cái, khoát tay với hai thị nữ đang trải rộng long bào, nói: "Cẩn thận thu lại đi!"

Lời nói vừa mới hạ xuống, bất thành linh, đã thấy long bào đột nhiên phát ra vài tiếng trầm đục, mấy tiếng "xèo xèo" vang lên, đồng thời kèm theo vài điểm lân quang màu xanh, rồi một làn khói trắng nhanh chóng bốc lên, ngay sau đó vài ngọn lửa xuất hiện, long bào mới tinh thể nhưng tự bốc cháy trước con mắt của mọi người.

Trong điện, mọi người kinh ngạc nhìn long bào đang dần dần bị lửa cắn nuốt, trong lòng tràn ngập nỗi lo sợ không yên.

Thấy long bào tự nhiên bốc cháy, hai thị nữ đang cầm long bào tâm tình kinh hãi vạn phần, sợ tới mức thét lên chói tai mấy tiếng, nhanh chóng vứt bỏ áo bào, ôm lấy nhau, sắc mặt trắng bệch run run nói: "Quý! Có quý! Long bào tự nhiên bốc cháy, có quý a!"

"Quý, tuyệt đối là có quý!" - Tiểu An Tử trợn to hai mắt, mắt thấy long bào vô duyên vô cớ tự bốc cháy, dọa gã run lên cầm cập, môi run rẩy nói: "Sao long bào tự cháy được chứ, chẳng lẽ là . . . trong đại điện của Ninh vương có chuyện ma quái hay sao?"

Đồng Khanh trừng mắt với gã, giận dữ lên tiếng quát mắng, nói: "Bậy bạ, cái này đâu phải là chuyện ma quái, rõ ràng là có người đang giả thần giả quỷ, ác ý phá hủy long bào của hoàng thượng, ý đồ mưu phản! Nếu như hoàng thượng mặc long bào, chẳng phải là muốn thiêu chết hoàng thượng hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ninh Vương Nhận Tội

Tào Chức tạo gặp tình hình như vậy, sợ tới mức hai chân như nhũn ra, bất luận như thế nào, long bào hư hỏng, thân là Chức tạo, ông ta tuyệt đối không thoát khỏi có liên quan, ông ta lập tức quỳ rạp xuống trước mặt hoàng thượng, vội vàng lên tiếng, nói: "Bẩm hoàng thượng, thần không biết gì hết, thần thật sự cái gì cũng không biết ạ!"

Long bào tuyệt đối sẽ không vô cớ tự nhiên cháy, Lưu Lăng nhướn mày, ánh mắt đảo qua một loạt những người đang ở đây, trong lòng lập tức hiểu rõ phân nửa, hần vồ thật mạnh lên bàn, cả giận nói: "Rốt cuộc có những ai đã chạm qua long bào, còn không thành thực khai báo toàn bộ đi."

Trong đại điện, lập tức quỳ xuống đất.

Trừ bỏ tiếng long bào đang bốc cháy, toàn phòng im lặng, trong không khí tràn ngập hơi thở dè chừng căng thẳng, quanh quẩn giữa mọi người, ngưng trệ không đi.

Trừ bỏ Tào Chức tạo phụ trách long bào, Ninh vương Lưu Ký, Anh vương Lưu Hâm, và Đại Tư mã Đồng Khanh lấy danh nghĩa đi nghiệm thu, đều đã tiếp cận long bào.

Người đứng mũi chịu sào, chính là Tào Chức tạo.

Lưu Lăng vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn Tào Chức tạo, nghiêm nghị nói: "Tào Chức tạo, long bào được may ở trong phủ của ngươi, cũng là ngươi đích thân đưa tới, ngươi nên bị tội gì hả?"

Tào Chức tạo vừa sợ vừa hoảng, vội vàng dập đầu nói: "Long bào là do thần phụ trách giám sát may, cũng là thần tự mình đưa tới, thần bụng làm dạ chịu, nhưng thần sao có thể tự mình hại chính mình? Long bào bị đốt cháy, thiếu chút nữa gây nguy hiểm đến thánh an của hoàng thượng, bất luận như thế nào hạ thần cũng sẽ bị liên lụy, hạ thần chịu không nổi trách nhiệm, nhưng tuyệt đối không phải do hạ thần gây nên, xin hoàng thượng nắm rõ!"

Tào Mộng Bình thấy cha bị liên can, rất sốt ruột, lập tức quỳ rạp xuống đất, bị thương lên tiếng xin tha: "Hoàng thượng, gia phụ làm Chức tạo, sao có thể nào phá hỏng long bào, sao có thể nào muốn hại hoàng thượng được? Nhất định là có người âm mưu hãm hại gia phụ, xin hoàng thượng thánh giám."

Đậu Nguyên Nguyên liếc xéo đôi mắt sắc bén về phía Đồng Khanh, lạnh lùng nói: "Bẩm hoàng thượng, long bào là do Đồng Khanh tự động xin lệnh, xưng phong nhận việc đến phủ Chức tạo mang về đây, nói như thế nào thì nàng ấy cũng không thể đùn đẩy trách nhiệm cho người khác mới đúng, sao lại chỉ đổ tội cho Tào Chức tạo? Ông ta há có thể cam chịu sao?"

Tào Chức tạo nghe xong, cũng lập tức gào to một tiếng cao vút, run rẩy nói: "Hạ thần không dám!"

Cả một phòng đều là hoàng thân quốc thích, còn có chính nhất phẩm đại quan, ông ta không thể chọc vào bất kì người nào, vạn lần cũng không dám đắc tội với một người, nhưng làm tổn hại long bào, nguy hiểm đến sự an nguy của hoàng thượng, đắc tội này cũng quá lớn, ông ta thật sự không có sức gánh vác, đành phải dập đầu nói: "Cúi xin hoàng thượng và các đại nhân nắm rõ!"

Dưới sự chỉ trích của Đậu Nguyên Nguyên, Đồng Khanh vẫn thong dong tự nhiên, không kinh không sợ, nàng thong thả thành khẩn nói: "Đậu tiểu thư đại khái là nhớ lầm rồi, rõ ràng là cô thỉnh nhờ Anh vương đến phủ Chức Tạo mang lễ bào đại hôn về, Anh vương yêu cầu bản quan hộ tống, bản quan không tiện chối từ, vì thế liền chủ động đáp ứng, chuyển cho tới bây giờ, sao lại biến thành bản quan tự động xin lệnh vậy hả? Bản quan cũng không có có ý định đến phủ Chức Tạo đâu!"

Đậu Nguyên Nguyên cười lạnh nói: "Không có ý định nhưng vẫn có cơ động làm việc, rốt cuộc là ngươi đã từng có mối hiềm khích với Tào Chức tạo hay không? Hoặc là... mục đích của ngươi là hoàng thượng?"

Đậu Nguyên Nguyên gắng hết sức đẩy tội lên người Đồng Khanh.

Đồng Khanh không hề để ý tới nàng ta nữa, mặt đành lại, hướng về phía hoàng thượng, nghiêm nghị nói: "Long bào tuyệt đối sẽ không vô cớ bắt lửa, nhất định là có người cố sức động tay chân ở phía trên, đoàn người chúng thần đến phủ Chức tạo, liên cần thận kiểm tra đường may của áo bào xem có sơ sót không, chế công có phù hợp với nghi điển hay không, người đã chạm qua long bào cũng không phải chỉ có một mình Đồng Khanh thần, theo lẽ thường, mọi người ở đây đều bị hiềm nghi."

Đậu Nguyên Nguyên thừa cơ lấn tới, lạnh lùng quát lên: "Trừ bỏ Đồng Khanh nhà ngươi gian trá狡 hoạt, còn có thể là ai? Hoàng thượng không để ý tới sự phản đối của Đồng Đại Tư mã nhà ngươi, sắc lập Đậu Nguyên Nguyên ta làm hoàng hậu, ngươi trong lòng mang hận ý, vì thế liền cố ý hủy hoại long bào để tiết hận, nhất định là ngươi làm!"

Đồng Khanh liếc nàng ta một cái, lạnh lùng trào phúng nói: "Hoàng hậu nương nương thêu dệt tội danh cho vi thần, thật sự là quá tài tình rồi, nếu Đồng Khanh bởi vì việc lập hậu, lòng mang ý hận, như thế, sao không đốt phụng bào, việc gì đi lấy long bào của hoàng thượng để trút giận, hủy hoại long bào, đồng nghĩa tạo phản, tội danh không phải là nhỏ, huống chi còn nguy hiểm cho hoàng thượng, Đồng Khanh há có thể làm như vậy sao? Xem ra Đồng Khanh vẫn chưa đủ gian trá狡 hoạt đâu nhỉ?"

"Ngươi, ngươi!" - Đậu Nguyên Nguyên nhất thời nghẹn lời, đành phải trợn mắt nói: "Hừ,狡 biện!"

Lưu Ký thấy long bào vẫn đang cháy, trong lòng nghi ngờ vô cùng, y tiến lên phía trước nói: "Mọi người ở đây đều bị hiềm nghi, sao trước tiên không xem long bào bị cháy như thế nào?"

Nói xong, lập tức đứng dậy, đi nhanh lên phía trước, cõng bỏ ngoại bào trên người xuống, phủ lên long bào vẫn còn đang bốc cháy, dập tắt đầu ngọn lửa, sau đó hơi hít thở, cẩn thận tra xét nguyên nhân bốc lửa, vừa cúi đầu quan sát vừa lẩm bẩm nói: "Lúc long bào tự bốc cháy, đầu tiên là xuất hiện lốm đốm ánh huỳnh quang màu xanh, ngay sau đó tỏa ra khói trắng, rồi sau liền bốc lửa. . ." - Y ngừng đầu nhìn cả căn phòng xán lạn ánh mặt trời, đột nhiên, chợt hiểu ra, cất cao giọng nói: "Là lân tinh!"

"Lân tinh?" - Lưu Hâm cả kinh nói.

"Đúng! Nhất định là lân tinh, có người cố tình rắc lân tinh ở trên long bào, lân tinh dễ bốc cháy, hiện tại đang giữa trưa, nhiệt độ không khí rất cao, lân

tình bị phơi ở trong không khí rất dễ cháy, vì thế liền đốt cháy long bào!" - Lư Ký biểu đạt phán đoán của bản thân bằng giọng điệu rất khẳng định.

Lư Hâm nghe xong, vội vàng hỏi: "Lân tinh cũng không phải là thứ sẵn có, mấy người chúng ta là lập tức tuân lệnh đi đến phủ Chức tạo, nào có thời gian đi chuẩn bị lân tinh đâu?"

Lư Ký khẽ thở dài một lúc, nói: "Lân tinh quả thật không phải vật dễ dàng mang theo. . . , vật ấy dễ cháy, vô cùng nguy hiểm, người bình thường sẽ không tùy tiện mang theo bên người. . ." - Y suy tư một lát, đột nhiên sắc mặt bất ngờ thay đổi.

Tiểu An Từ nghiêng đầu, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, cao giọng nói: "Là cái đánh lửa! Trong cái đánh lửa có lân tinh!"

"Như vậy chỉ cần cạo lân tinh trên cái đánh lửa xuống, rồi rắc lên long bào. . ."

Nhắc tới cái đánh lửa, lập tức ánh mắt kinh hãi của mọi người rơi lên người Ninh vương Lư Ký, tối hôm qua là y đã lấy ra cái đánh lửa.

Nhưng chỉ thấy nét mặt Ninh vương âm trầm.

Lư Ký trầm nghĩ, đêm đó bởi vì trời tối, y ở trước mặt mọi người lấy ra cái đánh lửa, việc này rõ ràng là một cạm bẫy, hoàn toàn là nhằm về phía y, có người đang hãm hại y!

Lúc này, Đồng Khanh tiến lên, chấp tay thi lễ với hoàng thượng, chậm rãi lên tiếng nói: "Bẩm hoàng thượng, lân tinh chẳng phải vật mang bên mình, vừa rồi Ninh Vương cũng đã nói, người bình thường sẽ không cố tình mang trên người, mà tối hôm qua, cũng chỉ có Ninh vương chuẩn bị cái đánh lửa bên người, chuyện này mọi người ở đây có thể chứng minh, là ngài ấy cầm cái đánh lửa đưa cho phu xe thấp sáng đèn, xin hoàng thượng nắm rõ!"

Lư Ký bình tĩnh đem ánh mắt chăm chú nhìn đến gương mặt Đồng Khanh, trong một khắc kia khi nàng với y bốn mắt giao nhau, cũng đã nhanh chóng lộ ra một chút áy náy, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Sự tình biến chuyển đột ngột, Ninh vương tự nhiên thành người bị tình nghi số một, dưới ánh mắt hoài nghi của mọi người, Anh vương Lư Hâm tiến về phía trước một bước, không nhanh không chậm thay y giải vây, nói: "Chỉ bằng vào như vậy, cũng không thể chứng minh là Ninh vương gây nên!"

Đồng Khanh liếc mắt nhìn gã, nghiêm mặt nói: "Đương nhiên chưa hẳn là Ninh vương gây nên, nhưng mà trên người ai có cái đánh lửa, như vậy người đó liền bị nghi ngờ nhất, Anh vương có nghi ngờ, sao không sử dụng phép loại trừ, loại trừ dần từng người có khả năng nhất, vậy thì, hung phạm sẽ bị vạch trần ra thôi."

Lư Hâm tiếp tục thay Ninh vương giải vây, nói: "Như vậy cũng không công bằng, Ninh vương thường xuyên ra ngoài, khi hành tẩu trong giang hồ, huynh ấy sẽ chuẩn bị cái đánh lửa trên người, việc này cũng không khó đoán, có lẽ là có kẻ rắp tâm cố ý vu oan, hãm hại cho huynh ấy."

Đồng Khanh nói: "Hôm đó ngay cả phu xe cũng không chuẩn bị cái đánh lửa, phỏng đoán này cũng không hợp lý đi? Anh vương còn nhớ, Ninh Vương là tức thời nảy ra ý định đi đến phủ Chức tạo chứ? Khi bản quan gặp ngài ấy ở cửa, cũng cảm thấy thật sự kinh ngạc đó, nếu là có người cố ý muốn hãm hại Ninh vương, vậy trước tiên phải xác định ngài ấy sẽ đến phủ Chức tạo! Ngoại trừ chính ngài ấy, có ai có thể nắm giữ chuẩn xác hành tung của ngài ấy đây? Sự thật như thế, tại sao lại nói là hãm hại?"

Lư Hâm nói: "Cho dù là huynh ấy nhất thời cao hứng, cũng không hẳn là do huynh ấy gây nên, kết luận như thế không khỏi quá mức vô đoán."

Đồng Khanh nói: "Như vậy, hôm qua vì sao Ninh vương đi đến phủ Chức tạo?"

Lư Ký thần sắc thâm trầm, trầm mặc nhìn chằm chằm Đồng Khanh, lúc ở trong xe ngựa nàng kiên quyết biểu lộ lập trường, nàng khẳng định sẽ ủng hộ hoàng thượng chu toàn, vừa mới rồi khi bốn mắt giao nhau, lòng của y đã sáng tỏ như gương, chuyện này là do nàng sai người làm.

Mục đích đơn giản là thay hoàng thượng quét sạch trở ngại, củng cố hoàng quyền của hắn.

Nàng thông minh, gan dạ sáng suốt hơn người, không hổ là con gái của Đồng Bá Trung.

Lúc đó, cho dù y không xuất hiện ở cửa, Đồng Khanh cũng sẽ có phương pháp, khiến y đi đến phủ Chức tạo.

Đôi mắt chột hiện lên vẻ phức tạp, y bình tĩnh nhìn Đồng Khanh, trầm thấp cất giọng nói: "Đồng Uyển, đây là việc nàng muốn làm sao?"

Đồng Khanh nghe vậy, ngẩn ra.

Sao Ninh vương không có gì biện giải, lại đi nói những lời không đâu này?

Đương nhiên là nàng mong muốn, nàng thân là cận thần của hoàng thượng, còn là một Đại Tư mã, nàng phải thay hoàng thượng trừ bỏ mối uy hiếp lớn nhất là Ninh Vương.

Lúc này, Ninh vương lại làm một việc khiến nàng bất ngờ, y đi nhanh tới trước mặt hoàng thượng, phất tay áo, quỳ trên đất, nâng tay ôm quyền, nghiêm mặt nói: "Lư Ký có tội đốt hủy long bào, thỉnh hoàng thượng giáng tội."

Ninh vương Lư Ký thể mà nhận tội trước mặt mọi người!

Đồng Khanh nét mặt không đổi, nhưng ánh mắt có hơi biến đổi.

Cứ như vậy, Ninh Vương dễ dàng nhận tội, không có tranh luận kịch liệt như trong dự kiến của nàng? Không có kích động liên thoáng giải vây cho bản thân? Không nghĩ phương nghĩ cách chứng minh bản thân là bị người hãm hại sao?

Cứ thế liền dứt khoát thừa nhận y chịu sự trách tội như vậy sao?

Long bào bị đốt, Ninh Vương nhận tội.

Lưu Lăng phát tay áo cả giận nói: "Cần rồi! Lưu Ký, người có biết hủy hoại long bào, đồng nghĩa với tạo phản không? Hay là, người căn bản nghĩ muốn mưu hại tánh mạng của trẫm?"

Sự tình phát triển bất ngờ không đoán được, Lưu Hâm có phần hơi kinh ngạc, vội vàng tiến lên trước, thay Ninh vương giải vây, nói: "Hoàng thượng minh giám, suốt đêm bốn ba lui tới, Ninh vương Lưu Ký một đêm vẫn chưa từng chợp mắt, nhất định là đầu óc trở nên nặng nề, thần chí không rõ ràng, cho nên mới hồ đồ thừa nhận chịu tội, tuyệt đối không phải là huynh ấy làm, sao huynh ấy có thể mưu hại tánh mạng hoàng thượng được?"

Lưu Lăng nét mặt nặng nề, ánh mắt dán chặt lên gương mặt Ninh vương, chậm rãi cất giọng hỏi: "Đây đúng là điều trẫm muốn hỏi, Lưu Ký, vì sao người muốn mưu hại tính mạng của trẫm?"

Lưu Ký ngược mắt nhìn thẳng vào hắn, thản nhiên nói: "Lưu Ký thần chưa bao giờ nghĩ tới việc mưu hại tính mạng hoàng thượng."

"Đúng vậy không, nhưng mà đốt hủy long bào. . ." – Đôi mắt của Lưu Lăng trong nháy mắt hiện lên nét thâm trầm, cũng trong thoáng chốc, hắn nhìn thẳng y, trầm giọng nói: "Nếu như trẫm mặc vào long bào, chẳng phải bị nguy hiểm rồi sao hả?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ký Ca Ca Vô Tội

Mất thấy tội danh nghiêm trọng, Ninh vương lại tự mình nhận tội, Lưu Hâm lo lắng Ninh vương sẽ khó được an toàn, sắc mặt ngay lập tức tối sầm, nghiêm nghị chột nói: "Trên thực tế, hoàng thượng cũng không mặc vào long bào, không thể luận Ninh vương tội mưu hại được."

Lưu Lăng phát tay áo rộng lớn một cái, lạnh nhạt nói: "Trẫm không mặc vào, nhưng nếu thật sự mặc vào thì thế nào? Trẫm còn sống được không? Bất luận như thế nào, hủy hoại long bào, âm mưu mưu hại hoàng đế, có thể luận là tội mưu hại giết vua!"

Tào Mộng Bình thấy Lưu Ký vô cớ bỗng dưng nhận tội, lại nghe thấy hoàng thượng tính toán phán Ninh vương tội mưu hại, trong lòng vừa gấp vừa sợ, vội vàng quý gỏi đi đến trước mặt hoàng thượng, dập đầu phát ra tiếng vang dội, nói: "Hoàng thượng thánh minh, Ký ca ca tuyệt đối không mưu hại hoàng thượng, huynh ấy tuyệt đối không làm ra chuyện này, huynh ấy là bị người khác hãm hại!"

Tào Chức tạo thấy con gái bất ngờ trở nên đường đột, trong lòng vừa gấp vừa sợ, lập tức giắt lấy tay áo của nàng ấy, thấp giọng nói ở bên tai nàng ấy: "Con gái ơi, bọn họ là hoàng tộc, sự tình này không đơn giản, hoàng tộc tranh giành quyền thế, ích lợi chẳng chịt, không phải là chỗ chúng ta có thể nhúng tay, con mau lui xuống đi."

Ông ta làm quan đã nhiều năm, cho nên có hiểu biết một chút đối với những trò đấu ngầm trên quan trường. Long bào bị hủy, có phải Ninh vương làm hay không căn bản không quan trọng, trọng điểm của sự việc không nằm ở chỗ này, mà là ở chỗ tranh đấu hoàng quyền quyết liệt.

Hoàng thượng thân làm vua một nước, tự nhiên có hoàng quyền tối cao vô thượng, Ninh vương lại có quyền thế quá lớn, tin đồn nói Huệ đế là do tiên đế làm hại, vì vậy chúng chư Vương họ Lưu đặc biệt đồng tình với Ninh vương, đa số ủng hộ cho y, dẫn đến hoàng quyền mất cân bằng.

Việc hoàng thượng lâm suy yếu quyền thế của Ninh vương đã sớm ở thế tất yếu.

Mọi người đang ở chỗ này đều nắm giữ quyền thế chủ chốt, đều có lợi ích, đều có suy nghĩ riêng, ông ta chỉ là quan râu ria, chỉ cầu mong không bị dính líu.

Tào Chức tạo thần sắc hoảng loạn, túm lấy con gái, nói: "Con gái, mau! Con mau trở về phòng đi. Con không quan không chức, chỗ này không có chuyện của con, con mau cáo lui với hoàng thượng đi."

Tào Mộng Bình nào có thể hiểu được những phức tạp trong chuyện tranh đấu quyền lực, toàn tâm toàn ý của nàng ấy chỉ có sự an nguy của Lưu Ký, nàng ấy dùng sức hất tay cha mình ra, bỏ đến bên chân hoàng thượng, chảy nước mắt, đau khổ cầu khẩn nói: "Bẩm hoàng thượng, Ký ca ca là người tốt, huynh ấy làm người ngay thẳng đơn giản, tuyệt đối không thể nào sử dụng âm mưu quỷ kế để tổn hại hoàng thượng, nhất định là có người đang hãm hại huynh ấy!"

Lưu Lăng chau chặt lông mày, gờ tay lên nói: "Tào cô nương, cô lui ra đi."

Tào Mộng Bình nào có chịu lui ra, tóm lấy tay áo của hoàng thượng, đầu lòng khóc òa lên.

Thấy nàng ấy khóc đến thương tâm, Đậu Nguyên Nguyên lập tức đến gần, đưa một chiếc khăn cho nàng ấy, cúi đầu hỏi: "Đừng khóc, không có việc gì, lau khô nước mắt đi, cẩn thận suy nghĩ một chút, em gái à, không phải là em cũng đồng hành cùng Ninh vương, Anh vương và Đồng Tư Mã sao? Em chính là nhân chứng trọng yếu đó. Rồi cuộc em có nhìn thấy điều gì không?" - Đang nói, lông mày khiêu lên, con ngươi chuyển động, lặng lẽ liếc về phía Đồng Khanh, ý bảo nàng ấy vu cáo cho Đồng Khanh.

Tào Mộng Bình ngay lập tức cảm nhận được, liền vội vàng đem tội đổ lại cho Đồng Khanh, thuận tiện giải vây cho Ký ca ca của mình.

Nàng nước mắt ròng ròng, cắn răng, lòng hạ quyết tâm, ngón tay chỉ về phía Đồng Khanh, căm ghét mạnh mẽ nói: "Là Đồng Tư mã! Là nàng ấy vấy bột lân tinh vào trong hòm long bảo."

Tào Chức tạo nghe xong, ngay lập tức mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng tóm lấy con gái, nói: "Con bé ngu xuẩn này, không bằng không có, lời này cũng không thể nói lung tung được, Ninh vương cũng đã nhận tội rồi, con đừng nói chuyện nữa!"

Đồng Khanh lòng đã sáng tỏ như gương, biết nàng ấy nóng lòng cứu người, trong lòng cũng không làm thế nào trách nàng ấy được, nàng chỉ tỏ thái độ trầm ổn, thông thả lên tiếng nói: "Tào cô nương, cô xác định tận mắt thấy Đồng Khanh ta động thủ với long bảo sao? Hay là cô đi xe ngựa mệt nhọc, hoa mắt chẳng? Nếu là chính mắt nhìn thấy, nói vậy, ta đã làm thế nào hả? Sau đó đã làm gì? Làm thế nào để che dấu tai mắt của mọi người hả? Vì sao những người khác không nhìn thấy, chỉ duy nhất có cô nhìn thấy?"

Tào Mộng Bình hít thật sâu một hơi, quyết định bất luận như thế nào đều phải một mực khẳng định là Đồng Tư mã, để giải cứu cho Ký ca ca của mình. Chỉ cần Ký ca ca thân yếu bình an vô sự, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, thái độ của nàng vô cùng kiên quyết, cắn răng, lần nữa cao giọng chỉ trích nói: "Là nàng ấy! Là nàng ấy làm! Ngày đó lúc rời khỏi phủ Chức tạo, tôi tận mắt nhìn thấy Đồng Tư mã mở cái hòm đựng long bảo, vấy cái gì vào, khi ấy mọi người bận rộn lên xe ngựa, nhưng lại bị tôi liếc thấy."

Trợn mắt nói mò, kỳ thật nàng không nhìn thấy cái gì hết, là vu oan cũng được, Đồng Tư mã chết hay sống không quan hệ với nàng, chỉ cần Ký ca ca của nàng không sao là tốt rồi, nàng không quan trọng nhiều như vậy.

Nhưng Lưu Ký lại tuyệt đối không cảm kích nàng, ngược lại đưa tay vỗ vai của nàng ấy, khoe miệng cong lên một nụ cười dịu dàng, nói: "Bình muội muội đừng nói nữa, chuyện này không liên quan tới Đồng Tư mã, là ta làm, ta đã nhận tội rồi."

Tào Mộng Bình ngờ ngác nhìn Ninh vương, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác rét lạnh.

Ký ca ca yêu quý của nàng rốt cuộc vì sao lại như vậy?

Một câu "Đồng Uyển, đây là chuyện nàng mong muốn phải không?", y liền cam nguyện nhận lấy cái chết.

Không! Nàng không thể để Ký ca ca như thế này được.

Tào Mộng Bình càng thêm kiên định ý niệm, hết sức kiên quyết lắc đầu, vẫn cắn chặt lấy Đồng Khanh, nói: "Là Đồng Tư mã giở trò với long bảo, tôi tận mắt nhìn thấy, nàng ấy toan tính mưu hại hoàng thượng, chuyện này không liên can đến Ký ca ca, xin hoàng thượng minh xét ạ."

Lưu Hâm không lộ thái độ nhìn Đồng Khanh, phát hiện thấy dù bị tố cáo nhưng biểu cảm của nàng vẫn trầm ổn, liền đoán được, nàng sớm đã có sự chuẩn bị, tuyệt đối không thể nào tự mình ra tay, cho dù Tào Mộng Bình vu oan nàng, thì cũng không tra ra bất kỳ cái gì ở trên người nàng.

Thái độ của Ninh vương và Đồng Khanh đều vượt quá bình thường, đã đủ để gã luận đoán, chuyện này đích thị là kế sách của Đồng Khanh!

Nhưng mà, thần sắc của nàng lại tương đối nặng nề, có lẽ là không nghĩ rằng Ninh vương sẽ dễ dàng nhận tội, y không tiếc gánh lấy tội lỗi không đúng, chỉ vì để nàng vui vẻ, làm cho giai nhân thoải mái. Đối mặt với hành động si ngốc đó của Ninh vương, làm cho nội tâm của nàng nảy sinh áp lực trầm trọng, đáng tiếc cỗ áp lực này vẫn không vượt qua được cảm tình nhiều năm giữa nàng với hoàng thượng.

Ninh vương quá nặng tình, sớm muộn sẽ chết trong tay đàn bà!

Lưu Ký là con nối dòng duy nhất của Huệ Đế, là cháu đích tôn của Thái tổ hoàng đế khai quốc, có sức ảnh hưởng đến toàn bộ chư vương họ Lưu, gã không thể để mất đi thẻ bài thương lượng trọng yếu này được.

Trước kia gã thỉnh thoảng nghe thấy phụ hoàng tán dương Đồng Uyển, khen nàng xinh đẹp thông tuệ, đủ để phụ giúp thái tử, tương lai thống ngự hậu cung, không nghĩ đến lại sẽ khó ứng phó như thế.

Bất ngờ lớn nhất là biểu hiện của Lưu Lăng đã hoàn toàn vượt ra ngoài phỏng đoán của gã. Hắn phản ứng nhanh chóng, nhanh chóng làm ra phán quyết rõ ràng chính xác, không chút nào do dự thuận thế tiến tới, làm việc quả quyết như thế, rất có khí thế đế vương, hẳn nhất định sẽ thừa dịp cơ hội này đoạt tước Vương của Ninh vương, thuận tiện củng cố hoàng quyền, mục đích cuối cùng chính là tập trung quyền lực.

Gã không thể mở to mắt nhìn Lưu Lăng tập trung quyền lực được.

Đồng Khanh nhanh nhẹn giới biện bác, hơn nữa Ninh vương thân nhiên nhận tội, tình huống cực kỳ bất lợi, gã chỉ có thể lấy địa vị hoàng thân của Anh vương để nỗ lực bảo vệ, mới có thể giải vây thay Ninh vương, nhưng chuyện liên quan đến hoàng quyền, hoàng thượng đang muốn thừa thế làm tới, rõ

ràng là gã không thể quá mức bảo vệ Ninh vương, khiến hoàng thượng nhìn ra dị tâm của gã, nay chỉ còn một đường là thí tốt giữ tướng mà thôi.

Chủ ý đã định, Lưu Hâm cúi đầu đối diện với Tào Mộng Bình, nói: "Tào cô nương, có lẽ cũng không phải là Đồng đại nhân gây nên, cô thực sự có thấy rõ ràng không? Hay là có bất kỳ chứng cứ nào không?"

"Chứng cứ !?" - Tào Mộng Bình ngược mắt nhìn thẳng Đồng Khanh, chặt cắn môi dưới, khóe môi cũng thấm ra tơ máu, nàng vẫn kiên trì nói: "Tào Mộng Bình tôi tận mắt thấy, chẳng lẽ các người đều không tin sao?"

Lưu Hâm lại tiếp tục nói: "Không phải là chúng ta không tin cô, mà là Ninh vương đã nhận tội, mà cô lại không đưa ra không cứ, chỉ dựa vào câu nói của cô, hoàng thượng sẽ không tin tưởng đâu."

Tào Mộng Bình bị gã chọc giận, xoay đầu, hung tợn trừng mắt với gã, bất chợt tức giận nói: "Chẳng lẽ cái đánh lừa còn hữu dụng hơn so với người sống sờ sờ như tôi sao? Cái đánh lừa trên người Ký ca ca đã có thể chứng tỏ huynh ấy muốn mưu hại hoàng thượng rồi ư ? Một đôi mắt của Tào Mộng Bình tôi thì không thể chứng tỏ là Đồng Tư mã làm được sao?"

Lưu Hâm thấy cảm xúc kích động của nàng ấy đã đạt tới đỉnh, thời cơ đã đến, cho nên liền cố ý khơi lên cảm xúc của nàng ấy, cô động nói: "Có lẽ cô lập lời thề độc, dùng nước mắt máu để thề, nhìn thấy hành động thật, có lẽ hoàng thượng sẽ tin tưởng. . ."

Tào Mộng Bình nghe thấy, cuối cùng dần lòng hạ quyết tâm, dứt khoát quyết tuyệt rơi xuống nước mắt, cất cao giọng nói: "Đốt cháy long bào, mưu hại hoàng thượng, là do Đại Tư mã Đồng Khanh làm! Tôi tận mắt thấy, Ninh vương Lưu Ký bị hãm hại, Tào Mộng Bình tôi nguyện lấy cái chết để làm rõ, chứng tỏ lời nói hôm nay là thật!"

Lời nói vừa dứt, mọi người chưa kịp phản ứng, nàng ấy đã nhanh chóng đứng lên, lao thẳng về phía cột trụ lớn bên cạnh điện, đâm vào đó.

"Bình muội muội!" - Lưu Ký gầm khẽ một tiếng. Y thấy tình thế không phù hợp, đã sớm đứng lên, cấp tốc phóng đến gần, nhưng vẫn không kịp ngăn cản.

Tào Mộng Bình đã đâm vào cột trụ. Bên trong đại điện, "Rầm", một tiếng vang phát ra nặng nề, ngay tức thì máu bắn tóe ra bốn bề, trong khoảnh khắc, trên cột trụ màu đỏ đã dính một mảng đỏ thẫm, vô cùng đập vào mắt, kinh tâm, Tào Mộng Bình theo tiếng vang té xuống tại cột trụ.

Chuyện đột nhiên mất khống chế, Tào Mộng Bình vì bảo hộ Ninh vương, thế nhưng lao vào cây cột trụ, lấy cái chết để thề.

"Con gái oiiiiii" - Tào Chức tạo thấy ái nữ đột nhiên chạy đi đâm vào cột trụ tự sát, lập tức kêu trời gọi đất, khóc rống lên, chạy vội qua, ôm chặt con gái nức nở thất thanh.

Tiếng gào khóc đau thương mất đi ái nữ của Tào Chức tạo vang vọng khắp đại điện.

Lưu Ký vừa đau lòng, vừa tự trách, Bình muội muội vì bảo hộ y mà không tiếc dùng tính mạng, thấy nàng ấy nằm trong vũng máu, trên trán rỉ ra máu đỏ tươi, y không ngừng rơi lệ, đến gần cơ thể Tào Mộng Bình, đưa tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của nàng ấy, lại phát hiện thấy hơi thở thoi thóp còn sót lại của nàng ấy, bỗng nhiên giật mình, lập tức ôm ngang thắt lưng nàng ấy, sải bước ra bên ngoài, đồng thời hét lớn: "Mau! Mời đại phu!"

Đại điện, sau khi trải qua cảnh bán loạn, chính là một mảnh vắng lặng, Đồng Khanh bị hành động quá khích của Tào Mộng Bình đã sớm chấn động sợ hãi đến không thể làm gì được, cho đến khi hoàng thượng bảo mọi người lui ra, không còn người nào khác, nàng rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa, đột ngột ngã ngào trên mặt đất.

Nàng ngơ ngơ ngác ngác ngồi dưới đất, là chẳng rơi lệ.

Lưu Lăng tiến đến gần, dịu dàng giúp nàng lau nước mắt trên khuôn mặt, an ủi: "Đừng lo lắng, Tào cô nương sẽ không có việc gì."

Nàng hoảng sợ hồn vía chưa an định, ánh mắt vẫn rời rạc, chỉ biết lẩm bẩm lên tiếng: "Nàng ấy sao lại có thể lao đi như vậy, sao lại có thể hồ đồ như thế? Vì cái gì chứ? Ta suýt chút nữa hại chết nàng ấy rồi!"

Hắn vỗ vào vai của nàng, an ủi nói: "Không phải là lỗi của nàng, nàng đừng tự trách, Tào cô nương bất chợt lao đi như thế, ngay cả trẫm cũng bị bắt ngờ."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Vô Tình Chính Là Vô Định

Từ khoảnh khắc long bào vô cớ tự bốc cháy, hắn liền biết rõ, hắn và Đồng Khanh ở trong chính sự, luôn luôn vô cùng ăn ý.

"Hủy hoại long bào, nhưng cũng không thể chứng minh được tạo phản trên thực tế, mà thánh thể của hoàng thượng bình yên vô sự, nhiều nhất chỉ có thể

trị Ninh vương tội đại bất kính, nhiều nhất cũng chỉ là tước vương vị mà thôi, Ninh vương vẫn cứ có thể an nhiên ở tại thành Cô Tô hưởng thụ cuộc sống phú quý của y, cần nàng ấy phải lấy mạng để đổi lại hay sao? Không lẽ tính mạng của nàng ấy so ra còn không bằng vương vị của Ninh vương sao?"

"Tào cô nương hồ đồ, nghe thấy trăm cố ý nghiêm khắc chỉ trích Ninh vương, đại khái là bị dọa đến choáng váng rồi, tiểu thư nơi khuê phòng có mấy người hiểu được việc này, nàng ấy đại khái cho rằng trăm thật sự sẽ giết Ninh vương đi? Trong lòng nhất thời sốt ruột, cho nên trí óc mới hồ đồ như vậy..." - Lư Lăng thờ dài nói: "Tào Mộng Bình một mực khẳng định là nàng làm, thậm chí thiếu chút nữa náo loạn đến cả mạng người, chuyện này không thể tiếp tục truy cứu nữa, nhất định sẽ liên lụy đến nàng, trăm sao có thể nào khiến nàng chịu liên lụy? Trăm biết nàng là vì trăm, nhưng trăm cũng phải bảo vệ nàng chu toàn, chuyện gia tộc của trăm, nàng đừng nhúng tay nữa, trăm tự có biện pháp có thể làm suy yếu thế lực của Ninh vương."

Đồng Khanh ngược mắt lên, nói: "Hoàng thượng yên tâm, Anh vương cũng không tra ra được cái gì, hắn cũng sẽ không thể tiếp tục truy tìm"

Như Họa tay chân nhanh nhẹn, nàng ta rất thông minh, ắt hẳn sẽ lo lắng bản thân bị liên lụy, sớm đã hủy diệt dấu vết, về điểm này, nàng có thể yên tâm.

"Trên đời này không có bức tường nào không bị gió lửa, không có người thực sự có thể tin được, tuy rằng trăm không biết vì sao nàng làm được, nhưng mà, trăm không mong muốn nàng mạo hiểm, dù một chút nguy hiểm cũng không để nàng trải qua!"

"Hoàng thượng đang trách thần tự ý quyết định phải không?"

Nàng vạch kẻ sách này nguyên bản định để hoàng thượng nhân cơ hội xử lý Ninh Vương, hạ địa vị của y, làm suy yếu quyền thế của y, không nghĩ tới sự tình nhưng lại phát triển thành ra như vậy, suýt chút nữa là chết uổng một tính mạng vô tội.

"Không! Trăm sao có thể trách nàng đâu, trăm chính là lo lắng cho nàng thôi." - Hắn nhìn chằm chằm gương mặt mỹ lệ này của nàng, ánh mắt thâm trầm khó dò.

Hành động của Ninh vương thực sự khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Lư Ký lại vì nàng mà cam nguyện thừa nhận hàm oan?

Y biết rõ rành rành hắn nhất định sẽ nhân cơ hội lột bỏ tước vương của y, vậy mà cam nguyện thừa nhận ư?

Tại sao Lư Ký lại để ý đến Đồng Khanh của hắn như thế?

Đồng Khanh thấp giọng nói: "Hoàng thượng tính làm thế nào? Lần này không có biện pháp tước bỏ vương vị của Ninh vương thành công, chỉ sợ đã bút dây động rừng, sợ rằng về sau hoàng thượng lại càng không dễ ra tay. . ."

Lư Lăng cau chặt lông mày, nói: "Ninh vương dù sao cũng là con trai của Huệ đế, là anh họ của trăm, bất luận như thế nào, trăm cũng sẽ không thể lấy tính mạng của y, trừ phi y thật sự tạo phản, xung đột vũ trang với trăm, thật sự đến lúc đó cũng không thể không ra tay nữa rồi."

Nàng thờ dài một lúc, rồi sau đó ngược mắt lên, hỏi: "Nếu người chân chính có ý tạo phản là Anh vương Lư Hâm thì sao?"

Nhắc tới Lư Hâm, sắc mặt Lư Lăng lại bất chợt thay đổi, trăm giọng nói: "Nàng đa tâm rồi, Hâm hoàng đệ là thủ túc (*) của trăm, bọn ta là anh em ruột, khác với Ninh vương, hắn sao có thể nào phản bội trăm?"

(*) Thủ túc: tay chân, thường dùng để ví tình cảm anh em, hoặc vây cánh thân tín

Đồng Khanh tiếp tục nói: "Hoàng thượng trọng tình, còn nhớ đến tình thủ túc. Nhưng Anh vương thật sự coi Người là anh em ruột của hắn sao? Nếu hắn luôn luôn mơ ước ngôi Hoàng đế thì sao?"

Sắc mặt Lư Lăng tối lại, gờ tay lên ngăn lại, nói: "Đừng nói nữa, Lư Hâm là anh em ruột thịt của trăm, hắn tuyệt sẽ không phản bội trăm!"

Tiền đề cả đời bị hoài nghi có liên quan đến việc Huệ đế đột nhiên mất, cho nên uất ức mà chết, bởi vậy hoàng thượng đặc biệt coi trọng tình thủ túc.

Đồng Khanh không khỏi gật gao nhún mày.

Nàng nguyên tưởng rằng kẻ địch lớn nhất là Ninh vương Lư Ký. Mấy ngày nay tiếp xúc lại để cho nàng phát hiện thấy Ninh vương hào sảng quang minh, trọng tình trọng nghĩa... Nếu không phải vì lập trường trái ngược với y, nàng cũng không đến mức sẽ nhẫn tâm với y như thế.

Không nghĩ tới kẻ đáng sợ nhất lại là Anh vương Lư Hâm, vị hoàng tộc họ Lư này bề ngoài trước sau tươi cười, đáy mắt lại dị thường lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm. Nếu không phải gã tận lực xúi giục khích động, sao Tào Mộng Bình có thể lao vào cột?

Gã vậy mà lại muốn Tào Mộng Bình hi sinh bản thân để bảo vệ vương vị của Ninh Vương.

Chuyện này cho thấy tính cách Lư Hâm hung ác nham hiểm vô tình, rốt cuộc khiến nàng không rét mà run.

Người không đáng sợ, đáng sợ nhất đó là máu lạnh vô tình, người chỉ cần vô tình, thì chính là vô địch rồi.

***

"Ký ca ca đâu rồi, huynh ấy không có việc gì chứ? Hoàng thượng bỏ qua cho Ký ca ca rồi sao? Ngài ấy chịu tin huynh ấy vô tội không?"

Tào Mộng Bình thật vất vả mới tỉnh lại, nàng ấy từ trên giường đứng lên, đôi mắt hạnh cấp tốc đảo qua bốn phía, mở miệng chuyện đầu tiên đó là Ninh vương Lưu Ký.

Giờ phút này, nàng ấy đang nằm ở trong tấm điện của Ninh vương.

Trong tấm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có Đậu Nguyên Nguyên cùng nha hoàn thân cận Bảo Châu ở bên cạnh.

Đậu Nguyên Nguyên mím môi, cười nói: "Còn thực không biết xấu hổ, cũng không biết trước tiên phải hỏi qua cha ruột của mình đang ở nơi nào, chỉ chú ý Ký ca ca, mở miệng là kêu ca ca." - Nói xong, quay sang a hoàn nói: "Mau! Đi mang thuốc đến đây."

Bảo Châu vén áo thi lễ, lập tức xoay người đi bưng chén thuốc đến.

Tào Mộng Bình bị bóc trần ý tứ, sắc mặt bỗng dung ửng hồng, thấp giọng nói: "Vậy, cha của em đâu?"

Đậu Nguyên Nguyên túm lấy tay nàng ấy, cười nói: "Nơi này là tấm điện của Ninh vương, đã trẻ thế này, Tào Chức tạo hản là đang nghỉ ngơi ở trong sương phòng phía Đông, lão nhân gia ông ấy lớn tuổi, không chịu được giày vò, hiện tại nên nằm ngủ rồi."

"Như vậy..." - Tào Mộng Bình cúi đầu, ấp a ấp úng hỏi: "Ký ca ca đâu? Huynh ấy không bị hoàng thượng bắt đi chứ?"

"Ninh Vương không có việc gì, cô đừng cái trán bị thương, hôn mê hai ngày, ngài ấy đã không ngủ không nghỉ trông cô hai ngày, Thái phu nhân lo lắng ngài ấy mệt ngã, liền cường bức ngài ấy đến thư phòng nghỉ ngơi, vừa mới đi được một lúc thôi, cô yên tâm đi, chờ trời sáng, ngài ấy nhất định sẽ tới nhìn cô."

Tào Mộng Bình đỏ mặt, vụn phàn then thùng, thấp giọng nói: "Huynh ấy trông em hai ngày, có thật vậy không?"

"Cô cũng thật ngốc mà, sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy chứ? Hủy hoại long bào là tội đại bất kính, có thể luận xử như tội tạo phản. Nhưng mà Ninh Vương là ai hả? Cháu đích tôn của khai quốc thái tổ, con nối dòng duy nhất của cố Huệ đế, nếu hoàng thượng thật sự muốn hỏi tội lớn của ngài ấy, chứ vương họ Lưu cũng là không bỏ qua, trừ phi ngài ấy thật sự làm ra sự tình hưng bình tạo phản, mới có thể vương tội chết, bằng không dù là hành vi phạm tội lớn, cũng là không đến mức đánh mất tánh mạng. Huống chi ý của hoàng thượng vốn cũng không phải thật sự muốn bắt ngài ấy vẫn tội, hoàng thượng còn có thể làm như thế nào? Chỉ là muốn nhân cơ hội cắt tước vương của ngài ấy, hạ xuống Hầu gia, gạt bỏ thế lực của ngài ấy. Ngay cả là biến thành Hầu gia, giống như các hoàng tộc họ Lưu, vẫn sẽ hưởng thụ phú quý trời ban của ngài ấy, thật sự cũng không có gì đáng ngại, cô bé ngốc, cô cần gì phải lấy tính mạng ra để đỡ đâu?"

Bên giường nằm của Đế vương, há có thể tha cho người khác ngủ say sao. Quyền thế của Ninh vương quả thật quá lớn, ngay cả hoàng hậu tương lai là mình đây cũng cảm thấy thậm không an ổn, vốn muốn lợi dụng việc này trừ bỏ Đông Khanh, để cho Ninh vương và Đông Khanh cùng bị hoạch tội, Lưu Ký là hậu duệ thiên hoàng quý tộc, thân phận của y đủ để bảo vệ bản thân không phải lo ngại. Đông Khanh lại khác, nàng ta không phải hoàng thân, cũng không phải quốc thích, tội hủy hoại long bào, cho dù là nàng ta không chết, cũng phải bị hạ ngục thôi.

Không ngờ lại bị con bé Tào Mộng Bình ngu xuẩn tìm cái chết này phá rồi rồi.

"Nhưng Ký ca ca là bị hãm hại mà!"

Nhắc tới chuyện Ninh Vương bị tội, Tào Mộng Bình liền tức giận khó tiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ký ca ca là người tốt, em không thể tha thứ cho kẻ đã hãm hại huynh ấy!"

Đậu Nguyên Nguyên lấy chén thuốc đến, nhìn xem bóng ảnh ngược của chính mình trong chén thuốc, rồi lấy cái thìa khuấy đảo một chút, cười nói: "Em có biết là ai làm không?"

Tào Mộng Bình lắc đầu.

"Uống thuốc đi." - Đậu Nguyên Nguyên tự mình hầu hạ nàng ấy uống thuốc, rồi sau đó đặt chén canh ở trên bàn, cẩn thận nhìn mảnh băng màu trắng trên trán nàng ấy thấm máu, chậm rãi nói: "Trên trán của cô bị đụng cái lỗ lớn, may mà bảo vệ được tánh mạng, đại phu nói khả năng sẽ lưu lại sẹo... ."

Tào Mộng Bình nghe thấy dung mạo bị hủy, lập tức sợ tới mức rơi lệ, thương tâm nói: "Thật sự sẽ lưu lại sẹo sao?"

Đậu Nguyên Nguyên an ủi: "May mắn là cái trán, về sau để tóc mái ước chừng có thể che khuất, cô vẫn xinh đẹp, đừng lo lắng, Ninh vương là người trọng tình nghĩa, hiện thời cô vì hản như vậy, không tiếc trả giá tánh mạng, trên trán cô có sẹo, cũng là vì ngài ấy mới bị thương, dung mạo của cô không trọn vẹn, ngài ấy sẽ phụ trách, ngài ấy nhất định sẽ cưới cô."

"Nhưng huynh ấy tựa hồ coi em như em gái thôi, Ký ca ca thật sự...." - Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Sẽ cưới em sao?"

Nàng thật không dám chắc.

Đậu Nguyên Nguyên trong dạ đã định liệu trước, nói: "Nhất định sẽ! Cô vì ngài ấy ngay cả tính mệnh đều có thể bỏ đi, hiện thời dung mạo bị phá hủy, ngài ấy hản không thể phụ cô, nói không chừng là đã đưa ra hôn sự với cha của cô rồi, nhưng mà cô còn nhỏ tuổi, ngài ấy sẽ phải định ra việc hôn nhân trước đã, năm sau mới có thể cho cô qua cửa, bằng không cũng phải chờ sau khi chính phi vào nhà, mới có thể cho cô vào cửa."

"Chính phi?" - Tào Mộng Bình nghe nói việc này, sắc mặt đột biến, thất thanh nói: "Ký ca ca muốn kết hôn người khác ư? Còn là chánh phi nữa, như

vậy em thì sao? Em là cái gì?"

"Cô là thiếp thất." - Đậu Nguyên Nguyên liếc nàng ấy một cái, rất vừa lòng với vẻ thất kinh của nàng ấy, nhanh chóng tiếp tục mở miệng nói: "Nếu không có cô ta, cô nhất định sẽ là chính phi."

Tào Mộng Bình bất chợt nghe được việc này, vừa kinh, vừa hoảng, vội vàng hỏi: "Cô ta? Cô ta là ai? Em chưa bao giờ trông thấy Ký ca ca có những cô gái khác?"

Đậu Nguyên Nguyên lộ ra vẻ tươi cười giả dối, nói: "Kỳ thực ta cũng là không rõ lắm, ta và Ninh vương cũng không quen biết..., chính là trong lúc vô tình, nghe Anh vương là anh em bên họ ngoại của ta nhắc tới, Ninh vương đã có người trong lòng, hơn nữa còn tính cưới cô ta. Anh vương và Ninh vương thường xuyên đi lại, ta nghĩ việc này hẳn là không giả, nghe hẳn nói vị nữ tử này xuất thân danh môn, tất nhiên là không thể làm trắc làm thiếp... "

Ninh vương vì Đồng Uyển, cam nguyện mất đi vương vị, đã không còn là lòng đang tràn ngập áy náy nữa rồi, nếu không phải có tính toán khác, như vậy chính là động chân tình. . . Y nhất định sẽ nghĩ biện pháp phá rối hôn sự của nàng với Vệ gia, rồi sau đó cưới nàng. Đồng Uyển làm quan lớn chính nhất phẩm, là quan viên cấp bậc cao nhất triều đình, từ xưa hôn phối của hoàng tộc, chỉ có bácm long phối phượng, Đồng Uyển tất nhiên không thể làm thiếp thất của y, giáng hạ cấp bậc, trở thành trò cười của triều đình.

Hắn muốn kết hôn với Đồng Uyển, cưới hỏi đằng hoàng, phải đến thái miếu tế cáo tổ tông, nhập gia phả Hoàng thất, rồi sau đó sắc phong làm chính Vương phi.

Chính Vương phi chỉ có một người, nếu y cưới Tào Mộng Bình làm chính phi, vậy thì sẽ không thể cưới Đồng Uyển được nữa.

Đậu Nguyên Nguyên tiếp tục nói: "Cô đó, sao không xin cha của cô ra mặt, đến cầu hoàng thượng tứ hôn đi, một khi cô thành chính phi, Ninh vương tất nhiên sẽ không thể cưới cô ta làm vợ, từ đó còn sợ cô gái khác giành Ký ca ca của cô sao?"

Tào Mộng Bình nghe xong, nhướn mày, nói: "Cha của em còn không biết có vì chuyện long bào bị hủy mà chịu liên lụy hay không đâu? Tại ngay lúc này, ông ấy sao có thể nào mở miệng, đi cầu hoàng thượng tứ hôn được ?"

Đậu Nguyên Nguyên cười nói: "Việc này còn không đơn giản ư, cô đi cầu Đồng đại nhân, cô ta chắc chắn sẽ giúp cô."

Một khi Đồng Uyển nhiều chuyện, can thiệp vào hôn sự của Ninh Vương, Lưu Ký nhất định sẽ dễ bị kích động.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Phá Hủy Sự Trong Sạch Của Cô Ta

Đồng Uyển tiện nhân, giỏi nịnh hót hai mặt, nàng chỉ biết kẻ hai đằng không phải là người.

Tào Mộng Bình do dự ngập ngừng kéo chân lên, một lúc sau, cuối cùng rốt cuộc vô cùng thẹn thùng lên tiếng nói: "Vi Ký ca ca, em... đành xấu hổ nhờ cậy Đồng đại nhân, trong lòng cô ta bây giờ nhất định là đang hận em, sao có thể giúp em được?"

Đậu Nguyên Nguyên mềm mại cười, nói: "Cho nên nói, cô phải cầu van xin cô ta, chẳng lẽ cô thật sự muốn mở to mắt nhìn Ninh vương cưới cô ta qua cửa trở thành chính phi, còn mình thì luân lạc làm thiếp thất sao?"

"Không! Ta không thể chia xẻ Ký ca ca cùng cô gái khác." - Tào Mộng Bình cắn cắn răng nói: "Quyết không!"

"Điều này thì đúng rồi..., con gái ấy mà, dù ôn nhu uyển chuyển đến thế nào, dù có tự nhiên hào phóng thế nào, dù tri thư đạt lễ như thế nào... Cái gì cũng có thể nhường người khác, cũng có thể không so đo, chỉ có một thứ, đó chính là đàn ông, người đàn ông của mình thì nhất thiết để không được, một khi bị người khác đoạt mất, cả đời này sẽ không còn hi vọng được rồi."

"Lời chị nói, Mộng Bình đã hiểu cả."

*

Sáng sớm nghe nói Tào Mộng Bình đã tỉnh, Đồng Khanh liền vội vàng đến thăm điện của Ninh vương, ở trên đường lại vô tình gặp Cố Từ Khâm, gả đi ngược đến đón, cười nói với nàng: "Nghe nói Tào cô nương đã tỉnh lại rồi, ta đang muốn đi thăm nàng ấy đây, vừa vặn ngài cũng đến, cùng nhau đi tới đó đi."

Đồng Khanh trong lòng rất hiểu tâm ý của Cố Từ Khâm đối với Tào Mộng Bình, liền nhẹ nhàng cười nói: "Cố huynh quá có lòng rồi."

Cố Từ Khâm nói: "Tào cô nương xinh đẹp phóng khoáng, ta vẫn không nghĩ ra, vì sao nàng ấy phải lao đầu vào cột trụ nhỉ?" - Gã nhíu nhíu lông mày, tiếp tục nói: "Cha của nàng ấy là Tào Chức tạo, coi như là bị dính lứu vì chuyện long bào, cũng không cần kịch liệt như vậy đi? Một cô gái đang yên lành,

đụng bị thương thật là đáng tiếc."

Khi ấy Cố Tử Khâm không có mặt, tất cả tình hình đại khái là nghe đám người hầu truyền lung tung. Đồng Khanh cười nói: "May mà Tào cô nương an nhiên vô sự."

"Đúng vậy, tính mạng so với những thứ khác đều quan trọng hơn, nhìn nàng ấy trải qua chuyện này, có thể càng thêm trân trọng chính mình."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi bộ tới hành lang ngoài tầm điện, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng tranh cãi nhỏ nhỏ.

"Cha, vì cái gì mà người không đồng ý?"

"Là thị thiếp đó! Dù gì thì chúng ta cũng là thư hương thế gia, ‘thà làm đầu gà, cũng không làm đuôi trâu’ (*), ở Giang Nam, thanh niên tài俊 môn hộ tương xứng với Tào gia chúng ta còn nhiều mà. Hôn nhân chú trọng dòng dõi, người ta là hoàng tộc, lại là tước vương đây, con bảo cha làm sao không biết xấu hổ lên tiếng để con làm vương phi được đây? Tốt hơn hết là cự tuyệt, tìm một nhà quan lại thế gia môn đăng hộ đối, an an ổn ổn làm một chính thất phu nhân..."

(*) Thà làm đầu gà, cũng không làm đuôi trâu: câu gốc là “nhĩ vi kê thủ, bát vi ngư hậu”. Đầu con gà tuy bé nhưng ở vị trí đứng đầu, trang trọng, đuôi trâu tuy to nhưng ở phía sau cùng, bần tiện.

"Người đi cầu hoàng thượng đi, người là Chức tào cơ mà, chỉ cần hoàng thượng tứ hôn, còn có cái gì không thể được đây ?!"

"Hoàng thượng đã khai ân chuyện long bào, không truy cứu nữa, ghé quan của cha còn có thể giữ được đã là khó khăn rồi. Việc này. . . Sao mở miệng nói được?"

Cố Tử Khâm ở ngoài cửa nghe thấy, sắc mặt lập tức tối sầm.

Vốn dĩ gã và Tào cô nương môn đăng hộ đối.

Hóa ra, người ấy lại một lòng muốn gả cho Ninh vương. Hoàng thất quý trụ, luận thân phận địa vị, Cố Tử Khâm gã đều cách xa không thể theo kịp.

Đồng Khanh hiểu gã đang thấy mất mát, liền vỗ vai gã, an ủi: "Chân trời nơi nào không có cỏ thơm (**)."

(**) Chân trời nơi nào không có cỏ thơm: là một câu trong bài thơ “Điệp luyện hoa - Xuân tình” của Tô Đông Pha (Tô Thức)

花褪殘紅青杏小，

燕子飛時，

綠水人家繞。

枝上柳棉吹又少，

天涯何處無芳草！

牆裡鞦韆牆外道，

牆外行人，

牆裡佳人笑。

笑漸不聞聲漸悄，

多情卻被無情惱。

Phiên âm Hán Việt:

Hoa thốn tàn hồng thanh hạnh tiểu,

Yến tử phi thì,

Lục thủy nhân gia nhiều.

Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo!

Tường lý thu thiên tường ngoại đạo,

Tường ngoại hành nhân,

Tường lý giai nhân tiếu.

Tiểu tiệp bất văn thanh tiệp thiếu,

Đa tình khước bị vô tình nào.

Dịch thơ:

Hoa lạt màu hồng, cảnh mơ xanh.

Mưa về cánh én chao nghiêng,

Nước biếc nhà ai lượn lờ

Trên cành tơ liễu nhẹ phát phơ

Chân trời nơi nào không có hoa thơm!

Trong tường đu dây, ngoài tường nói.

Ngoài tường, người đi rồi,

Trong tường, giai nhân cười

Tiếng cười dần nhạt, dần dần tắt

Người đa tình phiền muộn kẻ vô tình.

(Bản quyền dịch thơ thuộc về editor nhé)

Cố Từ Khâm nhẹ cười tự giễu một tiếng, nói: "Đúng vậy, chân trời nơi nào không có thơm. Cần gì treo cổ ở trên một cái cây, đành phải cố gắng thử tìm thêm vài cây nữa, phải xem xem một cái cây có thể treo cổ người a."

Đồng Khanh rất nghĩa khí dùng khuỷu tay đẩy đẩy ghế, cười nói: "Xế chiều, nếu rảnh rồi, ta và người đến quán rượu của gái đi! Có thể đại thụ ở bên ngoài nhiều hơn so với vương phủ đây."

Lúc này, Bảo Châu bụng chén thuốc đi đến, ở cửa nhìn thấy bọn họ, lập tức nói vọng vào bên trong: "Đồng đại nhân và Cố công tử đến!"

"Mau! Mời vào đi!"

Hai người lập tức tiến vào phòng. Bên trong nhà, Tào Mộng Bình nghiêng ngả ở trên giường, Tào Chức tạo lập tức sai bước nghênh đón hai người, chấp tay thi lễ, nói: "Đồng đại nhân đến rồi!"

Đồng Khanh đáp lễ nói: "Lệnh viện (***) đã khỏe hơn không?"

(***) Lệnh viện: là cách gọi tôn trọng đối với con gái của người đối thoại, thuộc gia đình quyền quý. Tương tự có từ "lệnh lang" là cách gọi con trai.

"Cảm ơn đại nhân quan tâm, đã không còn đáng ngại nữa rồi, như vậy hạ thần cáo lui trước."

"Xin mời."

Tào Chức tạo vái lạy rồi lui ra. Tào Mộng Bình thấy Đồng Khanh một mình tiến vào trong phòng, đang định từ trên giường bò dậy, Đồng Khanh lập tức ghé gần trước giường nói: "Tào cô nương đừng câu lễ, thương thể của cô còn chưa tốt hẳn đâu, vẫn nên nằm ra nghỉ ngơi đi."

Cố Từ Khâm cũng đi theo sát bên, cẩn thận nhìn vết thương trên trán Tào Mộng Bình thấm máu, nhíu mày nói: "Cô nương bị thương có nghiêm trọng không?"

Tào Mộng Bình rất thẹn thùng cười nói: "Đã không có chuyện gì, buổi sáng, đại phu đến thay thuốc rồi, ông ấy nói chỉ cần cố gắng điều dưỡng, sẽ nhanh phục hồi như cũ."

Cố Từ Khâm vẫn chau chặt lông mày, nói: "Bị thương thể này sợ là sẽ để lại sẹo rồi, đúng rồi ..., nhà của ta có nhánh sâm ngàn năm, nhân sâm điều dưỡng là tốt nhất, ta lập tức phái người quay về lấy đến đây. . ."

Tào Mộng Bình nghe xong, nhẹ nhàng cự tuyệt nói: "Cảm ơn ý tốt của Cố công tử, trong phủ Ninh vương cái gì cũng có, thật sự không cần phải phí một chuyến đi đường."

Cố Tử Khâm nghe xong, thì không hề nói chuyện nữa.

Cái nhánh sâm ngàn năm nhỏ nhỏ đó làm sao so được với của vương phủ người ta chứ ? Nói không chừng sâm ngàn năm của Ninh vương còn to hơn so với trẻ sơ sinh nữa kia, đem ra so sánh, sâm của gã liền giống như củ cải khô phát dục còi cọc (****).

(****) Củ cải ở đây là nói về củ cải trắng. Củ cải trắng được ví von là nhân sâm trắng vì có tác dụng chữa bệnh, và chứa nhiều chất dinh dưỡng, vitamin. Nhiều củ còn mọc rễ phụ dài, hình dạng khá giống nhân sâm. Trong câu trên, tác giả dùng từ “phát dục bất lương”, có thể dịch là: sinh trưởng còi cọc. Tuy nhiên, bản thân editor cảm thấy từ “phát dục” khá hay, đa nghĩa, nên giữ nguyên (E hèm! Đọc đoạn trên cứ cảm thấy anh chàng Tử Khâm này bị tự ti không phải củ sâm của mình mà vì cái “ây” của mình á... Đầu óc đen tối !)

Ba người cực khách sáo hàn huyên một lát, sau thời gian một ly trà nhỏ, Tào Mộng Bình ngẩng đầu nhìn Đồng Khanh nói: "Ta có vài lời riêng muốn nhờ Đồng đại nhân một chút."

Cố Tử Khâm lập tức hiểu rõ, chấp tay thi lễ nói: "N như vậy, xin cô nương cố gắng dưỡng thương, Tử Khâm một chốc nữa sẽ lại đến thăm cô."

Nói xong, liền sai bước đi ra cửa.

Nhất định là vì Ninh vương, Đồng Khanh trong lòng đã có định kiến. Nàng để cái ly trà nhỏ xuống, thông thả lên tiếng nói: "Đồng Khanh ở ngoài cửa đã nghe thấy một chút, tựa hồ là liên quan đến hôn sự của cô nương đi ? Cô nương giữ lại Đồng Khanh đơn độc đàm thoại, chính là vì chuyện này phải không?"

"Đồng đại nhân quả nhiên là người thẳng thắn." - Tào Mộng Bình sắc mặt ửng đỏ, gật lấy chân, thấp giọng nói: "Mong đại nhân tác thành!"

Gương mặt Đồng Khanh lập tức tối lại.

Nàng ấy là muốn nàng ra mặt thay nàng ấy xin cưới với Ninh vương.

Chuyện này quá mức hoang đường.

Nàng lập tức cự tuyệt, nghiêm mặt nói: "Đồng Khanh cũng không phải là hoàng tộc, cô nương chẳng lẽ không rõ sao? Thân phận của Ninh vương không phải bình thường, là tôn thất hoàng tộc, thiên hoàng quý trụ, hôn sự của ngài ấy, ta là triều thần nên không thể đi quá giới hạn. Thật xin lỗi, chuyện này không phải là việc Đồng Khanh có thể nhúng tay."

"Đồng đại nhân là cận thần của hoàng thượng, không phải sao?" - Tào Mộng Bình vội vàng tóm lấy tay nàng, cầu khẩn nói: "Cô chính là Đại Tư mã đương triều mã, chức quan này lớn biết bao, có biết bao quyền thế, cô có thể ở trước mặt hoàng thượng nói vài câu về người kia, Mộng Bình cầu xin cô, cô chỉ cần nói một câu, liền có thể tác thành cho một đoạn nhân duyên tốt đẹp rồi! Cô sao lại không làm đây?"

Chi cần một câu nói?

Hôn nhân của Ninh vương há lại tùy ý một câu nói là có thể định ra được sao ?

Nếu nàng nhúng tay, chính là đem một ao nước trong quấy phá thành nước đục, không những vất vả không công, mà còn có lỗi với cả hai phía!

Đồng Khanh từ chối, nhã nhặn nói: "Xin Tào cô nương suy xét, về vấn đề này, Đồng Khanh quả thực không đủ năng lực, không phải là không nguyện giúp, mà là lực bất tòng tâm."

Tào Mộng Bình lập tức quỳ gối ở trên giường, năn nỉ nói: "Tác thành cho một cuộc nhân duyên là chuyện tốt phải không? Vì sao cô không chịu? Hay là bởi vì chuyện long bào mà oán hận Mộng Bình chăng? Chuyện đó là Mộng Bình sai, Mộng Bình trong lúc nóng lòng, lo lắng cho Ký ca ca, cho nên mới vấy bẩn Đồng đại nhân, xin Đồng đại nhân tha thứ cho lỗi vô tâm của Mộng Bình!"

Đồng Khanh nhanh chóng đỡ nàng ấy dậy, nói: "Cô nương hiểu lầm rồi, Tào cô nương nặng tình với Ninh vương, vu cho ta chỉ là vì vội vã nóng lòng, Đồng Khanh tuyệt đối không ghi hận cô, chẳng qua hôn sự của Ninh vương không nằm trong năng lực của ta, tại hạ xác thực là dư tâm mà thiếu lực, Đồng Khanh không phải là không nguyện giúp, mà là không có cách nào giúp được."

"Đồng đại nhân kia, Mộng Bình cũng đã cầu xin cô như vậy, cô sao nhẫn tâm cự tuyệt chứ? Cô chỉ cần ở trước mặt hoàng thượng nhắc đến, tứ hay không tứ hôn là ở hoàng thượng, với cô mà nói thật dễ dàng, mà cô lại quyết cự tuyệt, quả thật là oán hận Mộng Bình đúng không?"

Đồng Khanh thấy nàng ấy đã khẳng khái cố chấp, còn tiếp tục từ chối nhã nhặn nữa sẽ chỉ vô duyên biến thành tranh chấp, sợ rằng chỉ tạo ra khúc mắc không cần thiết.

Nhưng hôn sự của Ninh vương, nàng tuyệt đối không thể nhúng tay, nhiều lần cân nhắc đắn đo, nàng chỉ đành thở dài một hơi, thực sự bất đắc dĩ chấp tay thi lễ nói: "Tào cô nương bị thương trong người, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi, Đồng Khanh cáo lui."

Nói xong, liền sai bước đi ra ngoài.

Đau khổ cầu khẩn gặp phải vô tình cự tuyệt, trái tim Tào Mộng Bình ngay lập tức như chìm vào đáy cốc, mở to mắt nhìn bóng lưng nhẫn tâm rời đi của nàng, định cầm lấy chén thuốc đập phá.

Đồng Khanh chân trước mới đi, Đậu Nguyên Nguyên chân sau liền đến.

Quả nhiên không vượt ra khỏi sự suy đoán của nàng ta, Đồng Khanh đã cự tuyệt Tào Mộng Bình rồi.

Đồng Uyển là cô gái thông tuệ, có kiến thức, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, nàng sao có thể đáp ứng những tay vào hôn sự của Ninh vương, để mình dính vào một thân tanh tưởi lộn xộn.

Đậu Nguyên Nguyên nhẹ nhàng vỗ về Tào Mộng Bình đang nằm ở trên giường khóc rống nước mắt chảy dài, giả vờ an ủi: "Thật không nghĩ đến Đồng Tư mã sẽ nhẫn tâm như thế, chẳng qua chỉ là một câu nói, cô ta thể mà cũng không chịu giúp."

Tào Mộng Bình khóc sụt sùi nói: "Chị, chị đừng nhắc đến cô ta nữa."

Đậu Nguyên Nguyên thấy thời cơ đã chín muồi, liền cố ý thiếu dè dặt nói: "mỗi ngày hoàng thượng đều gặp Đồng Tư mã, cũng chỉ là xin một cái hôn sự, đối với cô ta mà nói, có gì khó xử đâu? Cô ta chỉ cần nhẹ nhàng nhắc đến, có được hay không là do hoàng thượng, ngay cả việc này cũng không chịu. . . Cô nói xem, có khả năng cô ta có tư tâm kia hay không?"

"Tư tâm?" - Tào Mộng Bình nghe thấy, lập tức rùng rùng nước mắt, cuồng quít hỏi: "Cô ta có cái tư tâm gì?"

"Tư tâm đối với Ninh vương đấy!"

"Không thể nào! Chính miệng cô ta nói với em, cô ta đã có hôn ước, do hoàng thượng khâm tứ, vị hôn phu là phía nhà mẹ đẻ của Thái hậu, chuyện này ngàn thật vạn xác, chuyện như vậy cô ta không thể nào lừa em được."

"Con bé ngốc." - Đậu Nguyên Nguyên vỗ vỗ vào tay của nàng ấy, nói: "Ninh vương Lưu Ký không chỉ anh tuấn phóng khoáng, còn là hoàng tộc, nhà họ Vệ mặc dù quyền thế cũng không nhỏ, nắm binh quyền, lại còn là ngoại uy. Ngoại uy đúng là phong hầu liệt tướng, nhưng ngoại uy thủy chung vẫn là ngoại uy, về mặt địa vị làm sao có thể luận ngang hàng cùng hoàng tộc được? Mọi người đều nhắm chỗ cao để treo lên, về thân phận, thiếu phu nhân Vệ Vũ hầu vẫn có sự cách biệt với Ninh vương phi, nếu gả cho Ninh vương, đó chính là liệt vào tộc phả của họ Lưu, tấn thăng trở thành hoàng tộc. Đồng Khanh là người giao hoạt, nói không chừng cô ta đã nhìn trúng cái vị trí hoàng tộc Ninh vương phi, luận xuất thân, cô làm sao có thể đấu thắng được cô ta đây?"

Tào Mộng Bình nghe được, lập tức trở nên sốt ruột, vội vàng cầu cứu nói: "Như vậy, chị ơi, em nên làm thế nào đây?"

Trông mặt Đậu Nguyên Nguyên lập tức vụt hiện lên một tia ác độc, cao giọng nói: "Phá hủy sự trong sạch của cô ta, cho dù là ai thì cô ta cũng không gả được."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trầm Muốn Làm Người Đàn Ông Của Ái Khanh!

"Phá hủy sự trong sạch của cô ta !" - Tào Mộng Bình có chút sùng sốt, sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch, môi run run nói: "Cái này. . . không khỏi quá mức ti tiện, sự trong sạch của một cô gái có biết bao quan trọng, cô gái bị mất trinh có thể tự sát vì bảo vệ danh dự gia tộc, chị ơi, em. . . Chúng ta không thể làm chuyện như vậy được!"

Đậu Nguyên Nguyên dụ dỗ nàng, nói: "Đồng đại nhân là trọng thần triều đình, lấy tư cách của một chàng trai vào triều làm quan, bên ngoài đồn cô ta là con riêng của Đồng lão Tư mã, căn bản không có nhiều người biết cô ta là con gái. . . , phá hủy sự trong sạch của cô ta, chẳng qua là để cô ta chung thân không được làm con gái, không có thể diện lập gia đình, cô ta vẫn là Đại Tư mã mà, chẳng qua là để cô ta an phận an phận là nam, việc này có sao đâu?"

"Nhưng. . ." - Tào Mộng Bình vẫn do dự, cảm thấy rất không ổn thỏa, nàng hạ thấp giọng, nói: "Em chỉ không muốn cô ta tranh đoạt Ký ca ca, sao có thể nào phá hủy hạnh phúc chung thân của cô ta cho đành? Việc này làm sao có thể đối xử với cô ta như vậy được? Lương tâm của em sẽ bất an. . ."

Đậu Nguyên Nguyên "Xi" một tiếng, nói: "Đồ ngốc, người đàn ông của mình cũng sắp bị đoạt mất rồi, cô còn ngồi suy nghĩ thay cho cô ả, thế nhưng cô ả sẽ không cảm kích sự thiện lương của cô đâu, kẻ thiện bị người bất nạt, cô này sao đã mau quên, ngày hôm đó Ninh vương đã cam nguyện vì cô ta mà dâng lên vương vị như thế nào hả? Hôm đó, Ninh vương đã nói gì hả? "Đồng Uyển, đây là chuyện mà nàng mong muốn phải không?", Đồng Uyển kia chính là Đồng Khanh, tên "Uyển" là khuê danh của cô ta. Có lẽ, Ninh vương đã giải bày tình yêu đối với cô ta ra rồi đi? Nếu không, cô ta có lý do gì để quyết cự tuyệt cô chứ?"

Tào Mộng Bình nghe xong, lập tức rơi lệ, Ký ca ca thương yêu của mình vì một cô gái lại không giải thích gì mà nhận tội, quyết tuyệt như thế, hoàn toàn không cân nhắc đến an nguy của bản thân, cô gái kia ở trong lòng y quan trọng như thế nào đây?

Đậu Nguyên Nguyên tiếp tục cất giọng, nói: "Thật không biết cô ả đã dùng phương thức gì mê hoặc được Ninh vương chạy vòng vòng, đến đầu óc cũng không tỉnh táo. . ."

Tào Mộng Bình cắn môi dưới, nói: "Chị à, em phải làm sao đây?"

Mục tiêu đã đạt thành, Đậu Nguyên Nguyên lộ ra nụ cười gian hiểm, nói: "Việc này không khó, cô xuống tay từ chỗ Cổ Tử Khâm, gã thực sự để ý đến cô, tuyệt đối sẽ không hoài nghi cô." - Đang nói, lại nói vọng ra với a hoàn ở bên ngoài: "Bảo Châu đi mang cây nến ta đặc chế đến đây!"

Bảo Châu thừa một tiếng, rất nhanh cầm đến một cây nến.

Là một cây nến màu trắng rất bình thường, tùy tiện đều có thể bắt gặp, cũng không có gì đặc thù.

Tào Mộng Bình nhíu lông mày, xem xét hồi lâu, vẫn không nhìn ra dùng để làm gì. Đậu Nguyên Nguyên cười nói: "Ngoài mặt chỉ là một cây nến bình thường, quan trọng là trong lõi nến. Trong lõi nến này có chứa chất lỏng độc Năm tán bay, hòa với Trúc đào và hạt giống Mạn đà la, cùng với một chút hoa kích dục. Một khi đốt nến lên, đốt cháy vào trong lõi, liền sẽ tỏa ra một làn khói mỏng, một khi người nào hít vào khói nến, thì sẽ cảm thấy không khỏi hưng phấn mãnh liệt, thậm chí sinh ra ảo giác, quan trọng là... Sẽ bị kích dục, ngửi vào khói này, trong lòng rạo rực động tình..."

Tào Mộng Bình nghe thấy là thứ kinh hoàng đáng sợ như thế, sợ hãi đến độ lập tức ném cây nến xuống đất. Ánh mắt Đậu Nguyên Nguyên nhanh chóng hiện ra sự ác độc, cao giọng nói: "Nếu cô muốn đoạt trở lại Ninh vương thì phải nghe theo ta."

Vì để có được chàng trai mình yêu mến, Tào Mộng Bình cũng cố lại tâm thần, thả lỏng trong chốc lát, rồi ngồi xổm xuống, một lần nữa cầm cây nến nắm vào trong lòng bàn tay, cắn cắn răng nói: "Mộng Bình hoàn toàn nghe theo sự chỉ bảo của chị!"

Đậu Nguyên Nguyên nhìn nàng, tiếp tục sắp đặt, nói: "Cổ Tử Khâm rất thích danh họa, Ninh vương cất dấu không ít những họa phẩm như thế, cô đến chỗ ngài ấy mượn một bức để thưởng lãm. Đến khi vào đêm, cô liền mang theo danh họa và đèn nến đi tìm Cổ Tử Khâm. Ban đêm ngấm trạnh, mang theo một cây nến sẽ không khiến người khác khả nghi, tùy tình hình ứng phó với gã một chút, sau cô tìm lấy cơ, để lại danh họa và cây nến rồi bỏ đi, Cổ Tử Khâm có giao hảo với Đồng Khanh, có được danh họa rồi, hẳn nhất định sẽ muốn phòng theo, cũng nhất định sẽ cho mời Đồng Khanh đến phòng cùng đi thưởng thức, một khi chuyện hay ấy thành, ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn Ninh vương đến xem trò vui, để ngài ấy tận mắt nhìn thấy tiện nhân đó dám dâng đến cỡ nào..., ván đã đóng thuyền, sự việc đi đến tình cảnh không thể挽回, còn sợ cô à sẽ đến quyền rũ Ký ca ca của cô hay sao?"

Nghĩ đến mình sắp làm ra chuyện đáng xấu hổ, Tào Mộng Bình liền cảm thấy toàn thân rùng mình. Nàng mặt tái nhợt, run run nói: "Toàn bộ nghe theo chị."

"Chuyện cũng không xấu hổ lắm đâu, mà đã bị dọa thành bộ dạng này sao?" - Đậu Nguyên Nguyên rút ra khăn lụa từ ống tay áo, lau mồ hôi lạnh chảy từng giọt trên trán cho nàng ấy, nói: "Đừng căng thẳng, cô để lại danh họa và cây nến rồi lập tức rời khỏi, ổn định hơi thở, nhất thiết đừng để người khác nhìn ra manh mối, đừng để đến lúc đó thất bại trong gang tấc (*), ngược lại nước lấy tai vạ, ngay cả cha của cô cũng bị liên lụy theo."

(*) Nguyên tác là: Công khuy nhất quỹ 功虧一簣, câu này trích trong Luận ngữ: Đạp núi cao chín nhận (1 nhận = 8 thước), chỉ vì thiếu mất 1 sọt đất mà không hoàn thành.

"Nhưng mà..." - Nàng ấy cầm lấy cây nến, trong lòng thực sự trống rỗng, lên tiếng nói: "Cổ Tử Khâm xuất thân thư hương môn đệ, tướng mạo khá đẹp, tương lai nhất định có thể có được hôn phối rất tốt, gã là người tốt, em không muốn hại gã."

"Em gái đừng lo lắng, đàn ông ấy mà, không giống với con gái, cho dù phong lưu một chút, cũng không đến mức bị hỏng danh dự, cô yên tâm hành động đi, vị trí Ninh vương phi không phải của cô thì không còn là của ai khác đâu." - Đậu Nguyên Nguyên cười nói.

*

Trong sương trong trần ngập mùi hương trà, ánh trăng xuyên qua song cửa sổ loang loáng bằng bạc chiếu vào, trong nhà ánh nến lờ mờ, Lưu Lăng cùng Lưu Hâm ngồi ở trên ghế tựa lớn trạm khắc hình rồng bằng gỗ Hồng Mộc đầu cờ vầy, Đồng Khanh đứng bên cạnh bọn họ cắn hạt dưa, nhìn trận cờ không nói gì, Đậu Nguyên Nguyên thì ở một bên đánh đàn trợ hứng. Tiểu An Tử ngồi ở trong một góc phòng, rất không tập trung nấu trà, Như Họa thì bận bịu cắt bỏ tàn nến.

Lưu Hâm nắm lấy một quân cờ trắng trong tay, nhìn chăm chú bàn cờ một lúc lâu, nhưng vẫn chậm chạp không hạ xuống, Lưu Lăng thông dong nâng lên ly trà nhỏ, cười nói: "Hoàng đệ, nghĩ nữa hồng đầu mất, không bằng sớm đầu hàng đi."

Lưu Hâm lại xoay đầu liếc Đồng Khanh một cái, cười nói: "Đồng đại nhân, cô xem thế cục ván cờ này nên phá như thế nào?"

Đồng Khanh lắc đầu, nói: "Xem cờ thì không nói, chính là quân tử vậy."

Lưu Lăng cười nói: "Viện binh cũng được, ai có thể phá thế cục của trẫm, sẽ trọng thưởng."

Lưu Hâm lại xoay đầu hỏi Đồng Khanh, nói: "Cô có thể giải ván cờ này không?"

Đôi mắt Đồng Khanh chợt lóe lên một tia tinh ranh, thông thả lên tiếng nói: "Đồng Khanh không có khả năng, nhưng mà Anh vương hợp sức với Ninh vương, có lẽ có thể phá thế cục này."

Rõ ràng là trong lời nói có ẩn ý, ám chỉ gã và Ninh vương ngầm thông đồng với nhau.

Lưu Hâm liếc xéo Đồng Khanh một cái, cười lạnh nói: "Thân sơ có phân biệt, bản vương và hoàng huynh là anh em ruột thịt, khi em trai không phá được

trận cờ của anh trai, đầu hàng là được rồi, cần gì phải hướng về phía người khác cầu viện đâu? Ta cũng chỉ là tò mò, nghĩ thử một lần cô có thể phá giải thế cục của hoàng thượng hay không mà thôi."

Đồng Khanh thuận tay cầm một miếng bánh chín tảng mây ở trên bàn, vừa ăn, vừa giả bộ không để ý, nói: "Đồng Khanh cho là Anh vương và Ninh vương thường qua lại, hai người cực kỳ thân mật cơ đấy, hóa ra còn có hủ kỵ phân biệt như thế sao?"

Lưu Lăng im lặng nhìn cảnh Đồng Khanh đầu võ mồm với Lưu Hâm, khoe miệng trước sau vẫn hàm chứa nụ cười. Đậu Nguyên Nguyên dừng tiếng đàn lại, nâng ta bỏ lại đàn, đi đến sát bên.

"Phải chăng là vì chuyện long bào?" - Lưu Hâm thừa dịp biểu lộ lòng trung thành đối với Hoàng đế, rủ rủ nói tiếp: "Đồng đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, khi ấy bản vương chẳng qua là nhận ra Ninh vương vô tội, cho nên mới thay huynh ấy nói nhiều thêm vài câu, hướng chỉ hoàng huynh vẫn là không chứng thực được tình huống, nếu nhờ cường thế xử trí Ninh vương, đoạt đi tước vương của huynh ấy, điều này tất sẽ khiến cho chư vương gia phản đối, vì suy nghĩ cho hoàng thượng, nên ta phải lên tiếng bảo vệ Ninh vương, đối với Lưu Hâm ta mà nói, hoàng huynh với anh họ Ninh vương, suy cho cùng giữa anh em họ vẫn có một khoảng cách, sao có lý nào so được với anh em ruột thân thiết đâu."

Lưu Lăng nghe được lời nói anh em ruột thịt thân thiết này, vô cùng tán đồng, nói: "Đúng vậy, anh em họ sao có thể so sánh với anh em ruột thân thiết được, Hâm hoàng đệ là chính là tay chân của trẫm, trong sự kiện vừa rồi, khanh với trẫm có cách nhìn bất đồng, trẫm tuyệt đối không trách khanh."

Hắn luôn luôn coi trọng tình cảm anh em, tất nhiên sẽ không hoài nghi Anh vương.

Đối với diễn xuất vô cùng xuất sắc của Anh vương, Đồng Khanh có cảm giác bội phục sâu sắc, bề ngoài vẫn cười châm biếm, nói: "Cái gọi là hoàng quyền, vinh viễn đều cười lên cả máu mũi ruột thịt, thời xưa đã có sử, anh em vì tranh vị mà có nhiều chuyện ‘họa khởi tiêu tường’ (**)." ."

(**) Họa khởi tiêu tường: tai họa từ bức bình phong, có nghĩa ẩn dụ là tai họa phát sinh từ trong nội bộ, đây là thành ngữ cải biến từ câu “tại tiêu tường chi nội” được chép trong Luận Ngữ. Đó là lời của Khổng Tử dạy 2 học trò Quý Lộ và Nhiễm Hữu về việc họ Quý định đánh nước Chuyên Du. Ngoài ra còn có câu: “Tiêu tường chi sự”, hay “Tiêu tường chi họa”

Lưu Hâm thả quân cờ trắng trong tay trả về lại trong cái bát, nhìn thẳng vào Lưu Lăng cười nói: "Hoàng huynh, thần đệ thua ván cờ này. Nhưng mà, cận thần của Người thật đúng là miệng lưỡi bén nhọn đó."

Lưu Lăng lóe lên ý cười trong ánh mắt, nói: "Cô bé đáng ghét này, đúng là được lí thì không tha cho ai cả! Quả là tinh thần ganh đua mạnh mẽ, văn võ cả triều cũng không phải là đối thủ của nàng đâu."

Cô bé đáng ghét !?

Đồng Khanh nghe được, bất ngờ bị sặc, không cẩn thận, miếng bánh chín tảng mây bị nghẹn tại cổ họng, trong chớp mắt liền cảm thấy hô hấp không thông, cả khuôn mặt ngay lập tức trướng đỏ, ho sặc không ngừng, Lưu Lăng thấy vậy, lập tức bước nhanh đi tới, đích thân đâm lưng giúp nàng, nhều mây nói: "Hắn là bị nghẹn rồi, làm sao lại không cẩn thận như vậy?"

Vừa nói, vừa xoa người đối diện với Tiểu An Từ, nói: "Mau! Đưa chén nước ấm lại đây."

Tiểu An Từ lập tức theo làm, đưa nước lên, Đồng Khanh lại bởi vì ho sặc dữ dội, không cách nào uống nước được, Lưu Lăng rất lo lắng, lập tức cất cao giọng nói: "Ninh vương đâu? Bảo anh ta lập tức phái người đi mời đại phu lại đây!"

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Thân thể của Thái phu nhân không tốt, hôm nay hôn mê một mội, Ninh vương đích thân chăm bệnh, dâng thuốc thang, bây giờ người có lẽ vẫn còn ở chỗ của Thái phu nhân."

Lưu Lăng lòng như lửa đốt, ra lệnh nói: "Ho sặc kéo dài sẽ tổn thương tim phổi. Nhanh! Bảo người báo cho Ninh vương, lập tức mời đại phu lại đây!"

Như Họa thấy Đồng Khanh ho sặc dữ dội, để xuống cây kéo cắt nệm, đi tới nói: "Việc này không nên vỗ mạnh, để tôi làm thì tốt hơn!"

Nói xong, liền dúi bước đến phía sau Đồng Khanh, hai tay nắm thành quyền, dùng mép ngón tay cái cùng mép ngón trỏ gấp lại, hướng chính xác đến bụng của nàng, một tay kia nắm thành nắm tay đặt sát ở cằm, bắt thỉnh linh, nhanh gọn hất lên phía trên. ..., chỉ thấy Đồng Khanh "Wow" một tiếng, theo thanh âm, miếng bánh chín tảng mây bị mắc kẹt trong cổ họng phun ra ngoài.

Hô hấp trở nên thông thuận, Đồng Khanh thả lỏng hơi thở, nhấp một hớp trà nóng, trong lòng lại nhanh chóng hiện lên mội nghi ngờ.

Lưu Hâm thấy nàng thư thái trở lại, mới nhếch miệng cười nói: "Thật may mắn, Đồng Tư mã bình an không việc gì, nếu không bản vương đúng là đã phạm tội rồi, hoàng huynh sẽ quở trách bản vương chộc giận ái thân của huynh ấy mất."

Đậu Nguyên Nguyên hừ lạnh một tiếng nói: "Chính nàng ấy không cẩn thận, có thể trách lên đầu ai? Ai bảo nàng ấy ăn bánh ngọt, lại không cẩn thận như vậy."

Lưu Lăng nhìn kỹ Đồng Khanh, thấy nàng đã an nhiên vô sự, mới thả lỏng một hơi, cười nói: "Cô nương nhà người ta ăn bánh ngọt đều là cảm một miếng nhỏ, từ từ nếm qua, sao nàng lại nhét cả cái vào như thế? Con gái thì nên có dáng vẻ đáng có của con gái chứ!"

Đồng Khanh có hơi sững sờ, sau đó cất tiếng ho nhẹ, nàng mặc quần áo của nam giới, nếu như cứ chỉ còn giống như của nữ, vậy có thể nhìn nổi không?

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "Có lẽ là vì có đàn ông rồi, Đồng Tư mã liền không còn giống như một kẻ già nam nữa."

Lưu Lăng trở về ngồi ngay ngắn trên ghế tựa lớn, nhìn hướng về phía Đồng Khanh, nhu tình cười một tiếng: "Trẫm, chính là người đàn ông đó (***)!"

(***) Ở đây có sự chơi chữ. Đậu Nguyên Nguyên muốn nói tới việc Đồng Khanh đã có người đàn ông của mình để dựa dẫm, nên không cần đóng giả làm nam nữa. Còn ý của Lưu Lăng chính là tự nhận mình là người đàn ông (của Đồng Khanh). Trong tiếng Hán chữ nam nhân / trượng phu vừa mang nghĩa đàn ông, nam giới, vừa có nghĩa là người chồng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tình Dục Sôi Sục

Hoàng thượng tự nhiên thẳng thừng như thế, Đồng Khanh có hơi chút ngượng ngùng.

Đây không phải là biểu lộ hẳn muốn làm người đàn ông của nàng sao? Việc này sao có thể chứ ?!

Đậu Nguyên Nguyên nét mặt trong phút chốc biến sắc.

"Ninh vương cũng là đàn ông đấy! Hoàng thượng mặc dù là chàng trai tuổi trẻ anh tuấn, khí vũ hiên ngang, nhưng luận dung nhan khí độ, Ninh vương cũng là không phân cao thấp với hoàng thượng đâu." - Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng vẫn đề ý tới Đồng Khanh, trong lòng tràn ngập không vui, bĩu môi nói: "Hừ, thật là tuyệt đó, Ninh vương với điều kiện tốt như thế lại không đi tìm duyên đẹp, sắc lập chính phi, ngược lại tựa hồ như rất đề ý tới Đồng đại nhân của hoàng thượng."

Lưu Lăng nghe được, sắc mặt lập tức tối sầm.

Ninh vương quả thực đối với Đồng Khanh rất không bình thường.

Lưu Hâm cười nói: "Ninh vương đến nay chưa cưới hỏi, chính là đang truy tìm hôn phối tương xứng, mà Đồng Tư mã dù một thân quần áo nam giới, nhưng lại là dung nhan tuyệt lệ, nếu thay vào váy lả, thêm vào hoa cài đầu, quay về hình dạng cô gái, đúng là đủ để làm khuynh đảo đàn ông trong thiên hạ đi ?"

Lưu Hâm thầm nghĩ, Đồng Khanh cực thông minh, lại đang hoài nghi gã, người này không thể để ở bên cạnh hoàng thượng hàng ngày được, nhất thiết phải phân hoá sự tín nhiệm giữa nàng và hoàng thượng. Gã quan sát Lưu Lăng một cái, thấy mặt hắn tràn đầy nét không vui, cho nên tiếp tục nói: "Cho dù Ninh vương vì Đồng Tư mã mà khuynh đảo cũng là đương nhiên đi, Ninh vương anh tuấn phóng khoáng, vừa phong lưu đa tình, Đồng Tư mã nếu quay trở về hình dạng người nữ cũng là một đại mỹ nhân, cái gọi là anh hùng phối người đẹp, mỹ nhân mến anh hùng, nói không chừng ở chung lâu, hai người liền sinh tình rồi."

Lưu Lăng càng nghe sắc mặt càng khó coi, nhớ tới tên Ninh vương kia đã từng dẫn Đồng Khanh của hắn đơn độc đi chơi hai ngày, hẳn liền nổi giận trong bụng, nghe nói còn cùng cười ngửa, thân mật như thế. . . Tên đáng chết đó, ngang nhiên như vậy nhưng chàm ái khanh của hắn!

Tay của hắn chặt chẽ chế trụ bàn cờ, cố chịu đựng mới không hất tung.

Đậu Nguyên Nguyên mím môi, cười nói, thêm mắm thêm muối: "Âm thầm nảy sinh tình cảm? Ngài không nhìn thấy, hai người này xứng đôi như thế nào sao? Nói không chừng người ta đã sớm vừa gặp đã yêu đấy?"

Lần này, lời nói vừa thốt ra, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Đồng Khanh.

Đồng Khanh đối với sự châm chọc của hai người kia, lại có thái độ thông dong, cười trừ nói: "Đồng Khanh thừa kế nghiệp của cha, làm quan trong triều, toàn tâm toàn ý chỉ muốn phụ tá hoàng thượng, ở đâu nói đến anh hùng mỹ nhân vừa gặp đã yêu? Anh vương cùng Đậu cô nương suy nghĩ nhiều rồi."

Về chuyện nam nữ, càng giải thích, càng có vẻ chột dạ, chỉ biết càng tỏ càng đen, ngược lại rơi vào miệng của bọn họ, dẫn tới lòng nghi ngờ của hoàng thượng, còn không bằng thái độ thản nhiên.

Giữa nàng và Ninh vương, có hay không có mập mờ, phương thức tốt nhất, chính là lấy hành động để chứng minh.

Nàng không thân cận với Ninh vương, thậm chí không gặp mặt, còn có thể nói ra cái quái gì chứ ?

Hai ngày này, thân thể Thái phu nhân bị bệnh nhẹ, cộng thêm chuyện của Tào Mộng Bình, Ninh vương thực sự bận bịu, tiểu thư nhà họ Tào si tâm như vậy, vì y không tiếc tổn hại dung nhan, Ninh vương là chàng trai trọng tình nghĩa, có trách nhiệm, tất nhiên hẳn là không thể không cưới nàng ấy, vương phủ hiện đang bề bộn nảy sinh nhiều việc, Ninh vương cũng chưa từng lên đến tìm nàng.

Nàng tiếp tục nói: "Đồng Khanh chính là trọng thân của hoàng thượng. Không phải là thần tử của Ninh vương, Đồng Khanh đương nhiên duy trì tuân thủ

đúng mực, nhắc tới chuyện hôn phối của Ninh vương. . . , ta dường như nghe nói qua, Ninh vương từng nhiều lần hỏi chuyện Đậu Thừa tướng xin cưới nhi?"

Nói xong, ngược mắt nhìn chăm chăm vào Đậu Nguyên Nguyên.

Nàng khéo léo đem lời đồn thổi dẫn về phía Đậu Nguyên Nguyên.

Đậu Nguyên Nguyên trong nháy mắt thoáng qua một chút chột dạ, rồi ngay lập tức sắc mặt đỏ lên, sắc giọng: "Đồng Tư mã nói câu này sai rồi, Nguyên Nguyên xinh đẹp đa tài, bị danh tiếng làm phiền, Ninh vương mộ danh mà đến, mối hôn sự đó chẳng phải đã bị cha ta quyết đoán từ chối rồi sao?" - Nói đến đây, nàng ta quay đầu về phía Lưu Lăng, mỉm cười duyên dáng, nói: "Đậu Thừa tướng cha ta trung thành với hoàng thượng, trời đất kia chứng giám!"

Lưu Lăng nhẹ nhàng ném hộp trà, không phát ra một từ.

Đồng Khanh cười nói: "Điều này là đương nhiên, Đậu tiểu thư là hoàng hậu tương lai mà."

Lúc này, một gã sai vặt đi đến, hướng về phía Đồng Khanh, cúi khom người nói: "Cố công tử có được một bức danh họa, đang ở trong phòng mô phỏng lại, ngài ấy mời Đồng công tử đi qua một chuyến, đến nhìn qua kỹ năng hội họa của ngài ấy có tiến bộ hay không."

Đồng Khanh vốn đã muốn cáo lui, trùng hợp là Cố Từ Khâm có ước hẹn, cho nên liền thuận thế mà hành động, lập tức quay ra nói: "Ta sẽ đến ngay lập tức."

Vừa nói, lại hướng về phía hoàng thượng chấp tay thi lễ nói: "Đồng Khanh cáo từ."

Lưu Lăng để xuống ly trà nhỏ, ngược mắt lên nói: "Trẫm cũng đi cùng khanh một chuyến xem sao."

Đậu Nguyên Nguyên nghe thấy, vội vàng chen miệng nói: "Ban đêm trời giá rét, hoàng thượng mới vừa lành bệnh, thân thể còn hư nhược, đến nay vẫn chưa điều dưỡng đủ, ra khỏi cửa không tránh khỏi gió lạnh, nếu như lại nhiễm bệnh vậy đâu có tốt? Vương phủ dù tốt, nhưng vẫn không thể so với hoàng cung, nơi đó có thái y y thuật cao minh tùy thời chăm sóc."

Trò hay đang muốn bắt đầu, sao có thể nào để hoàng thượng phá hoại cho dạng?

Đồng Khanh nói: "Lời ấy của Đậu cô nương thật có lý, long thể của hoàng thượng trọng yếu, không nên để trúng gió lạnh, nếu hoàng thượng có thích thú thưởng tranh, như vậy thân bảo Cố Từ Khâm đem danh họa mang đến đây cùng hoàng thượng đánh giá, có thể được hay không?"

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Bệnh của hoàng thượng mới tốt một chút, không thích hợp mệt mỏi quá mức, vẫn nên đi nghỉ sớm thì hơn."

Lưu Lăng gơ tay lên nói: "Vậy cũng được, trẫm cũng mệt mỏi, bây giờ là thời điểm dùng thuốc rồi, tranh vẽ để chờ ngày mai đánh giá cũng được, tất cả các người lui đi."

"Vâng." - Mọi người hành lễ, rồi lui ra.

Đồng Khanh sau khi rời khỏi sương phòng của hoàng thượng, liền trực tiếp đi đến sương phòng của Cố Từ Khâm. Trong phòng chỉ có một mình gã, ánh nến lập lờ, lúc sáng lúc tối nhảy múa lay động trong phòng, chỉ thấy Cố Từ Khâm chấp bút vẽ, cầm lấy tay áo dài rộng, đang chăm chú mô phỏng lại bức tranh treo trên tường.

Nàng từ từ tiến vào, rồi khép lại cánh cửa phòng, phụ lấy tay, đưa tay ra sau lưng, lững thững đi tới trước bức tranh, tỉ mỉ nhìn chăm chú, nhìn một lúc, rồi cười nói: "Huynh nói xem, bức tranh này đến tột cùng là xuất từ tay vị danh gia nào, mà khiến ta nhìn không ra?"

Cố Từ Khâm ngẩng đầu cười nói: "Trên bức tranh không có lạc khoản, cũng không biết xuất từ tay người phương nào, người vẽ tranh vận dụng bút pháp cứng cáp mạnh mẽ, lại hết sức thoải mái, phác họa nhìn như rời rạc, tính tế nhìn lại hết sức thú vị, ta nhìn thấy bức tranh này, dù không tính là tác phẩm của đại gia, phong cách lại hết sức đặc thù, cho nên liền cảm đến để mô phỏng theo."

"Bức tranh này phong cách quả thật là không giống với người thường. . ." - Đồng Khanh nheo nửa con mắt, chăm chú nhìn kỹ bức tranh, đồng thời lên tiếng hỏi: "Từ nơi nào mà huynh có được bức tranh này?"

Cố Từ Khâm để bút vào bên trong ống rửa, cười nói: "Là Tào cô nương trong lúc vô ý nhìn thấy ở trong thư phòng của Ninh vương đấy, nàng ấy thấy bức tranh nét vẽ đặc thù, biết ta luôn luôn yêu thích tranh vẽ, cho nên liền đặc biệt cảm lại đây cho ta đánh giá, ta nhận rồi không có việc gì, nghĩ đến phỏng tác cũng không có gì ngại, cho nên bảo người cùng lại đây thôi."

Đồng Khanh để tay sau lưng, đứng ở bên cạnh bức tranh, chăm chú nhìn, nghĩ thầm, bức tranh này, nhìn xa xa, xuất trần thoát tục, nhìn gần gần, bút pháp lại rõ ràng lộn xộn, người vẽ tranh này đến tột cùng là có tính cách mâu thuẫn như thế nào đây?

Ngon nén theo gió nhảy múa, chớp tắt chớp sáng, nguồn sáng khiến cái bong của Đồng Khanh nửa chiếu vào trên bức tranh, che ở hơn phân nửa bức tranh, Cố Từ Khâm thấy tình trạng đó, liền cầm lấy cây nến trắng ở trên án do Tào Mộng Bình đem tới, đưa tới gần để nén, cười nói: "Trong nhà quá tối rồi, phải châm thêm ngọn nến nữa."

Gã châm lên cây nến màu trắng, để vài giọt sáp nến chảy ở trên án, rồi cố định cây nến, trong nhà tức khắc trở nên sáng hơn.

Ngay lập tức, gã tiếp tục cầm lấy bút vẽ, phông tác lại bức tranh. Đồng Khanh thì đi đến gần, đứng ở bên cạnh người gã, nhìn gã vẽ tranh, vừa cười nói: "Mô phông lại toàn bộ nhưng lại không có ý tứ, sao huynh không tự vẽ một bức hả?"

Cố Từ Khâm cười nói: "Mô phông tự có điểm tốt của mô phông, hấp thụ sở trường của người khác, lấy dài bù ngắn, chỉ cần không mất phong cách của bản thân, cuối cùng sẽ có thể luyện tập thành các đại gia rồi."

Đồng Khanh cười nói: "Cố huynh trong lĩnh vực hội họa đã rất có thành tựu rồi, một nét bút một bức vẽ của huynh, đều khiến Đồng Khanh tự than thở không sánh bằng, so với thơ dâm thì cái này của huynh được xưng là dâm mà không lộ, tốt hơn rất nhiều đó."

"Luận thơ ta so ra kém người, luận tranh, Cố Từ Khâm ta tuyệt sẽ không thua Đồng Khanh người." - Cố Từ Khâm đưa bút long trong tay cho nàng, cười nói: "Đã đến đây, người cũng cầm lấy bút vẽ một bức tranh đi, hãy lấy núi sông trong bức tranh trên tường làm đề, chúng ta đấu họa, thấy thế nào?"

Đồng Khanh cười nói: "Đồng Khanh cung kính không bằng tuân mệnh."

Vừa nói, hai người lập tức từng người một trải giấy Tuyền lên trên án, tập trung vẽ tranh.

Ánh nến đung đưa mảnh liệt, ánh nến hơi sáng cùng với từng làn khói trắng, thuận theo gió nhẹ nhảy nhót, màn che bên giường hơi hơi phiêu động.

Không lâu sau, Đồng Khanh đột nhiên cảm thấy một con choáng váng hoa mắt, kèm theo là toàn thân một trận tê dại, không biết là chuyện gì xảy ra, mà cả người nôn nao nóng bức khó hiểu, trong trí óc có một sự ham muốn nói không nên lời, vùn vụt muốn trào ra, sắp lao ra bên ngoài cơ thể.

Trong khi nàng phát hiện ra sự bất ổn, đang muốn rời đi, thì đã hoa mắt thần mê, tâm động thần dao động, thấy bóng dáng chàng trai bên cạnh, hình bóng xinh xắn, nàng lại nổi lên tà niệm, ý nghĩ muốn cùng hoan hảo đáng sợ thôi thúc không ngừng xông thẳng lên não, phút chốc, Cố Từ Khâm lại hai mắt mê mang bất ngờ xông về phía nàng, gắt gao đề nàng ở trên bàn, rên rỉ nói: "Đồng Khanh à, Cố Từ Khâm ta không phải là một kẻ đồng tính, nhưng bây giờ đối với người lại thật sự là không nhìn được, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đột nhiên tình dục sôi sục, đói khát khó chịu, chúng ta đều là nam cả, cho dù thật sự làm ra chuyện xấu hổ kia cũng không tổn hại đến danh dự đi. ."

"Người đang nói bậy cái gì đấy?" - Hơi thở của đàn ông như đòi mạng đánh úp về phía nàng, cả người nàng run rẩy, da gà trên toàn thân nổi lên, run run nói: "Đừng làm bậy. Mau! Mau rút!" - Nàng khắp người đổ mồ hôi lạnh, cắn chặt răng, dùng sức khước từ lực hấp dẫn cực lớn từ phía phái nam kia.

Bên trong thân thể, cảm giác kỳ quái lại như thủy triều vỗ vào bờ đá, từng đợt sóng cuộn trào, một khắc cũng không chịu bỏ qua cho nàng, nàng cắn chặt răng, liều chết chống đỡ.

"Ta, ta bây giờ thật sự không nhìn được nữa. . , ta nghĩ muốn một cô gái, người là nam, mà ta thì không nhìn nổi kích tình, đồng tính thì đồng tính đi! Ta phải hoan hảo với người!"

Hắn chặt chẽ đề ở trên người nàng, lồng ngực rắn chắc cùng với hơi thở nam tính nồng đậm, cơ hồ đánh nàng vỡ tan, nàng cả người run rẩy, cắn răng, chịu đựng ham muốn sôi sục bên trong thân thể đang trào dâng, nói: "Đừng làm loạn ! Đừng . . ."

"Phía dưới thân của ta cứng rồi, cả người cũng sắp nổ tung, không tin người sờ sờ đi!" - Gã tự tay nắm lấy tay nàng, hướng vào bên trong đũng quần dò xét, phái nam rất cứng, rốt cuộc khiến cho sự ân nhẫn dục vọng của nàng triệt để vỡ đê, như vạn con ngựa phi nhanh, ở trong thân thể của nàng kích động lật chuyển khuấy đảo, cuối cùng là phá kén mà ra, nàng phát ra tiếng ngâm, đói khát gặm cắn lồng ngực của gã.

Cố Từ Khâm không chịu được kích tình, rên rỉ một tiếng, nói: "Người phải lật người lại đi, nam với nam đều là dùng phía sau để làm."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đồng Tư Mã Không Phải Là Nam

Nói xong, liền sờ loạn lung tung trên người nàng một hồi, bàn tay đi tới phần eo từng bước dò xét xuống dưới, muốn thử sờ đến phần mệnh căn kia của nàng, lại ngạc nhiên phát giác ra có điểm không đúng, chỉ sờ vào được một khoảng hư không, lập tức kêu thét một tiếng, nói: "Người không có cái kia à, người là thái giám sao ?!"

Đồng Khanh sớm đã đánh mất thần trí, nàng nằm ở trên án, hai mắt mê mang, môi đỏ mọng hé mở, mơ mơ màng màng than nhẹ: "Nóng quá... , toàn thân của ta nóng bức... Thật khó chịu a... ."

Cố Từ Khâm dùng sức kéo mở vạt áo của nàng, lại phát hiện ngực của nàng dùng đai màu trắng quấn chặt, gã chịu đựng cơn tình dục đang cuộn trào, giọng run run, nói: "Người không phải là con riêng của Đồng lão Tư mã! Con bà nó, người là con gái trưởng của ông ấy!"

Bạn rượu thịt của gã lại là một cô gái!

Giờ phút này gã đang xuân tình dạt dào quấy động, tình dục khó kìm nén, hạ thân căng cứng khó chịu, máu nóng sục sôi. Tình dục sôi sục từng đợt mãnh liệt đánh úp lại, cơ hồ sắp cắn nuốt gã rồi.

Gã kích động rất muốn xé mở quần áo của nàng, cùng nàng làm chuyện nam nữ, giải trừ tình dục trong người đang bốc lên, khó có thể ngăn chặn nổi.

Nếu Đồng Khanh là nam, thì dù đồng tính cùng với gã, nam nam hoan ái, giữa đàn ông với nhau cũng không mất danh dự, nhưng... Nàng cố tình lại là một cô gái, một khi ân ái cùng gã, sự trong sạch đời này của nàng sẽ bị hủy hết.

Giờ phút này, cả người Cổ Từ Khâm sớm bị tình dục dâng trào, như vạn con kiến gặm cắn, khó chịu, trước mắt đã không còn cách nào cầm giữ, vì thế gã cắn chặt hàm răng, hạ quyết tâm, nhanh chóng lao đến đập mạnh vào tường, bỗng chốc, phát ra một tiếng vang trầm đục, rồi sau đó, cả cơ thể buông mình đổ ở dưới tường.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Ninh vương: "Đồng Khanh, nàng có ở trong phòng của Cổ huynh không?"

Ngay sau đó là tiếng gõ cửa.

Nàng mở ra đôi mắt mê mang, vẻ mặt mơ màng nhìn ra cửa, cửa gỗ màu đỏ không ngừng phát ra tiếng "Cốc cốc cốc", không lâu sau, một chàng trai cao lớn anh tuấn chạy vào, trong mơ màng chỉ nghe thấy y nói: "Nàng làm sao thế? A, Cổ Từ Khâm bị sao vậy?"

Y tiến đến gần, cẩn thận tỉ mỉ nhìn nàng một lúc, thần sắc đột nhiên thay đổi, rồi sau đó ôm lấy thắt lưng của nàng...

Tầm màn nhẹ nhàng lay động theo gió, trong lồng ngực, trên mặt khẽ lướt qua xúc cảm lạnh lẽo, nàng bỗng dưng mở hai tròng mắt, ngơ ngác nhìn chàng trai ngồi bên cạnh ao.

Nàng quả thực cảm thấy giật mình, đôi mắt hạnh nhanh chóng xẹt qua bốn phía, phát hiện bản thân nhưng lại ở trong tầm điện nhỏ phía sau Hồ nước nóng của Ninh vương, mà nàng đang mặc quần áo ngâm ở trong ao lạnh giá.

Bên cạnh ao, trồng một vườn cây hạnh (*), hoa rụng là tả, như bông tuyết bay xuống, mang đến một loại hương khí nhàn nhạt cùng cái se lạnh của xuân ý. Lưu Ký đưa tay nhặt lên cánh hoa hạnh rơi ở trên tóc của nàng, khẽ cười một tiếng, nói: "Nàng ở trong nước đã hơn một canh giờ, hiện tại cảm giác như thế nào rồi?"

(*) Cây Hạnh: ở đây nói đến giống cây Mơ tây, Hạnh đào, trong tiếng việt khi dịch cũng có thể gọi là cây mơ.

"Lạnh." - Nàng cả người lạnh phát run.

Ban đêm, gió rét, nàng lại ngâm ở trong ao lạnh. Da thịt cảm thấy lạnh thấu xương.

"Ta... . Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì vậy?" - Nàng cắn cắn môi dưới, hỏi.

Trí nhớ của nàng hỗn loạn vô cùng, mơ hồ chỉ nhớ rõ bản thân không biết là chuyện gì xảy ra, lúc đó đúng là tình dục bốc lên, máu nóng sục sôi, tinh thần hoảng hốt.

"Nàng trúng kích tình vật. Đại phu đã đến xem qua, ta phát hiện sớm, may mà vẫn chưa hại đến thân thể. Nàng chỉ cần chậm rãi đợi độc tình trong cơ thể biến mất dần, sẽ an nhiên vô sự thôi." - Y thoáng nhìn thấy vẻ bất an trong đáy mắt nàng, lập tức bổ sung thêm: "Nàng yên tâm, ông ta tuyệt đối sẽ không nói ra, việc này chỉ có nàng biết, ta biết, Cổ Từ Khâm biết, ngoài ra kẻ hạ độc cũng biết."

Đồng Khanh cúi đầu trầm tư, chú ý tường tận ngọn nguồn, nàng đi vào trong phòng của Cổ Từ Khâm, nguyên nhân hoàn toàn là vì bức tranh kia, tranh là Tào Mộng Bình đem đến, Tào Mộng Bình bản tính không ác, đơn thuần vô tri, không có nhiều tâm tư như vậy, phía sau tất là có người xúi giục, ngay sau khi nàng trúng độc tình, Ninh vương liền xuất hiện, việc này cũng không phải trùng hợp... , ở trong sương phòng của Hoàng thượng, Hoàng thượng hỏi Ninh vương đang ở đâu, Đậu Nguyên Nguyên lại lập tức thốt ra, có thể thấy được nàng ta nắm giữ vô cùng rõ ràng hành tung của Ninh vương.

Tại sao hôm nay nàng ta lại hết sức nắm giữ hành tung của Ninh vương?

Dễ nhận thấy lại là Đậu Nguyên Nguyên làm!

Nàng ngược mắt lên, hỏi: "Vì sao ngài lại đột nhiên đi tới phòng của Cổ Từ Khâm?"

"Ta ở chỗ của mẹ ta, nghe thấy bọn người hầu nói huyền thuyên ở ngoài cửa, Đồng đại nhân cùng Cổ công tử tựa hồ rất có ý kiến với tranh vẽ của người bạn của ta, còn xảy ra tranh luận, lòng hiếu kỳ nổi lên, ta liền đi đến sương phòng của Cổ công tử, vậy mới phát hiện ra nàng thần chí không tỉnh táo nằm ở trên bàn, mà Cổ công tử thì trên đầu sưng lên một cục, té xỉu ở cạnh tường... ."

Hóa ra Cổ Từ Khâm dưới tình thế cấp bách, lại làm cho chính mình hôn mê đi, có như thế mới không làm ra chuyện sai lầm không thể挽回, nàng nghe xong, cảm thấy rất vui mừng, tình thế nghĩ đến một đoạn giao tình giữa hai người, trải qua việc hôm nay, nguy nan thấy được nhân tâm, quả thật là người đáng giá tương giao.

Lưu Ký rất ái mộ nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập trời chốc, khoe miệng gọi lên về tà nịnh, cười nhạt nói: "Vốn dĩ, ta có thể giúp nàng, về chuyện nam nữ, ta dù sao không phải không có kinh nghiệm, chắc chắn làm nàng vừa lòng, vừa giải bớt được sóng tình dâng trào của nàng, còn có thể cho nàng hưởng thụ như thế nào là nam nữ hoan ái cực lạc. Nhưng mà, ta cũng không muốn trong lúc nàng thần chí không rõ ràng mà làm chuyện nam nữ giao hoan,

đành phải để nàng vào trong ao nước lạnh thôi . . . Nếu có thể lại làm lại một lần nữa, ta chắc chắn ôm nàng lên giường, so với cho nàng vào trong nước đá chịu lạnh, bổn vương không đành lòng xiết bao, chẳng bằng để nàng ở trong lòng ta hưởng thụ ấm áp."

Nàng nghe xong, thiếu chút nữa thì cắn đầu lưỡi, lập tức bức bối nói: "Đồng Khanh vạn phần cảm tạ Ninh vương đã ném ta vào trong ao đá."

Y khẽ cười một tiếng, ngay sau đó đứng dậy, quay vào trong tấm điện nhỏ, cầm lấy một bình ngọc to rót ra gì đó đi tới, đưa cho nàng, nói: "Đây là mật hoa Dâm bụt, uống đi!"

Nàng lập tức uống hết toàn bộ nước mật hoa này, y lại giúp nàng nghiêng bình đổ đầy, nàng vẫn cứ một hơi uống hết, y tiếp tục lại nghiêng bình đổ ra... , cho đến khi uống sạch toàn bộ chiếc bình to, nàng mới đưa chiếc cốc vàng trả lại cho y.

"Là... ." - Nàng do dự một chút, cường chế sự ngượng ngùng vào trong lòng, thấp giọng nói: "Là thứ có thể giải độc tình trong cơ thể ta sao?"

Y bật cười vang, nói: "Không phải, ta cảm thấy nàng khát, cho nên mới rót cốc nước mật hoa cho nàng uống, mật hoa Dâm bụt sinh tân chỉ khát(**), đồng thời dưỡng nhan làm đẹp, mẹ ta đều uống mỗi ngày."

(**) Sinh tân chỉ khát: là cụm từ phổ biến trong Đông y, nói về tác dụng của các vị thuốc. Cụm từ có ý nghĩa là: tạo ra nước dịch (nước miếng) giải khát.

Nàng nghe xong, vừa tức vừa thẹn, bèn không nói chuyện nữa.

Đồ đàn ông đáng ghét, rõ ràng là cố ý, làm cho nàng nghĩ lầm đó là dùng để giải độc tình trong cơ thể, vì thế liền liều chết uống sạch cái bình to ấy, làm hại nàng rót nước mật hoa vào đầy bụng một cách vô ích, căng đến đòi mạng.

Y đặt bình ngọc trở lại chỗ cũ, hướng về phía nàng, cười nói: "Không có thuốc nào chữa được độc tình trong thân thể nàng, chỉ có thể chờ dục tình tự nhiên chậm rãi tan đi, nước ao lạnh như băng hại đến sức khỏe, không nên ngâm lâu, chờ dục tình trong nàng rút hết, thì chuyển qua hồ nước nóng, làm ấm cơ thể, ta sẽ giúp nàng nấu một ít thuốc ôn bổ, uống một chén, hẳn là sẽ không có việc gì đâu."

"Ngài không nên đối xử tốt như vậy với ta, đừng quên, lập trường giữa ngài và ta là đối lập." - Nàng ngược mắt lên, nghênh với ánh mắt của y, bốn mắt giao nhau với y, cắn cắn răng một cái nói: "Ngài không hận ta bỏ trí hãm hại ngài sao?"

Y cười nói: "Nếu như nàng thật sự muốn tính mạng của ta, không phải chỉ là thiêu hủy long bào đơn giản như vậy đi?"

"Ngài biết rõ ta hãm hại ngài, ngài lại cam tâm nhận tội?" - Nàng tức giận trừng mắt với y - "Ngài là cố ý, muốn cho Hoàng thượng sinh nghi với ta?"

Bờ môi Lưu Ký cong lên một nét cười thâm trầm, nói: "Trường Phong chỉ là thuận thể hành động, cũng giống như Lưu Lăng, đều là thuận thể hành động, hẳn nghĩ muốn thừa cơ tước đi vương vị của ta, mà ta lại muốn thừa cơ phân hoá các người, xem ra trước mắt... Lưu Lăng với nàng đều thua một ván, ta thắng một ván!"

Đồng Khanh lườm y, nói: "Một câu nói, vì Đồng Uyển, ngài liền thân nhiên nhận tội, hoàng thượng nhất định nghi ngờ ta và ngài có quan hệ, nhưng ngài có nắm chắc Anh vương nhất định nỗ lực bảo vệ ngài hay không?"

"Ta cũng không muốn hấn đến bảo vệ ta, cho dù tính bị tước đi vương vị, ta vẫn là con trai của Huệ Đế, ta làm hết thấy, đều là không nghĩ muốn nhường giang sơn của tổ tông lọt vào tay người ngoài, dù tính nhất thời bị xuống làm tước hầu, một khi có thể chứng minh Lưu Lăng không phải do tiên đế sinh ra, chư vương họ Lưu đồng lòng sẽ ủng hộ ta, nhất thời bị tước vị thì thế nào? Lưu Ký ta nhìn về lâu dài, mà không phải là lợi ích nhất thời trước mắt."

Đồng Khanh cả giận nói: "Ngài quá xem nhẹ sự tín nhiệm của hoàng thượng với ta rồi!"

Hắn tiến sát đến bên cạnh ao, ngồi xổm xuống, vọc nước ao, phát ra tiếng nước vang từng hồi, thấp giọng nói: "Trọng điểm không ở chỗ tín nhiệm, mà ở cảm tình. Chỉ có cảm tình mới là nhược điểm lớn nhất của nhân tính... ."

Thần sắc của y như cứng lại, bộ điệu như đang dăm chiêu.

Y nói nhưng bản thân lại chẳng phải cũng như vậy? Y đối với phụ nữ quá mềm lòng, quá dễ dàng để cho phụ nữ đùa bỡn, cũng ăn qua thiệt thòi từ đàn bà, cả đời y gặp qua nhiều người nữ, chỉ có Đồng Uyển là khác biệt, nàng rõ ràng giúp đỡ hoàng thượng đối phó y, càng như thế, lại càng làm cho y dường như động chân tình...

Y vốn tưởng rằng chính là áy náy, một lòng muốn bồi thường nàng, vì thế liền tính toán cưới nàng, cả đời chiếu cố nàng, cùng nàng một đời vinh hoa phú quý, để nàng vị cực tôn vinh, về phương diện khác cũng có thể khiến Lưu Lăng mất đi cánh tay quan trọng nhất, là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng mà y càng lúc càng mê vòng rồi.

Y làm sao không biết, một khi động chân tình, sẽ khó có thể thành đại sự.

Tình cảm bị thương tổn khó lành, không thể không ghi nhớ giáo huấn, tuyệt đối không thể lại tái diễn chuyện Đậu Nguyên Nguyên, cảm tình bị thương suy sụp, đã khiến y tỉnh ngộ.

Không! Y chỉ là lòng áy náy đang dâng trào, chính là ảo giác, lại ngộ nhận là tình yêu mà thôi.

Đồng Khanh liếc y một cái nói: "Ngài đã tìm qua nguyên nhân ta trúng độc tình rồi hả ?"

Trong sương phòng của Cố Tử Khâm nhất định có vấn đề, rốt cuộc Đậu Nguyên Nguyên đã dùng phương thức gì làm được?

Là phái người ở bên ngoài cửa sổ, lén lút dùng ống dẫn đem kích tình vật phát tán vào? Hay là...

Ngon nên ?!

Sau khi Cố Tử Khâm châm một ngọn nến màu trắng trên án, nàng lập tức thấy tâm thần nhộn nhạo.

Mà lúc này còn tìm được vật chứng của Đậu Nguyên Nguyên hãm hại nàng sao?

Đậu Nguyên Nguyên còn giáo hoạt hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

Đã bỏ lỡ thời gian quan trọng nhất lục tìm chứng cứ, trong sương phòng hẳn đã được nhanh chóng thu dọn qua, chứng cứ gì cũng không tìm ra được rồi...

Sự trầm ngâm của nàng rất nhanh liền bị ngắt đoạn, thị nữ giữ cửa ở ngoài hướng vào bên trong, nói: "Điện hạ, Lư công tử và Đậu cô nương đang đi về phía bên này."

Nàng nghe thấy, trong lòng liền cảm thấy hoảng sợ.

Nàng không lâu vừa mới ở trước mặt hoàng thượng, trước mặt mọi người, chứng tỏ bản thân và Ninh Vương tuyệt đối không có quan hệ mập mờ, lúc này thời gian mới trôi qua bao lâu cơ chứ ? Trong lúc đêm khuya, nàng lại ở trong tấm điện nhỏ của y, lại còn toàn thân ướt đầm.

Hoàng thượng mà thấy, chỉ sợ sẽ lập tức xác định cận thân quan to nhất phẩm của hắn ở sau lưng hắn ngầm kết giao tâm tình cùng với Ninh vương.

Khẳng định là mặt rồng giận dữ, rồi sau đó lập tức miễn chức Đại Tư mã của nàng.

Lư Ký quay về phía nàng, cười nhẹ một tiếng nói: "Xem ra, có người ở ngầm trợ giúp bốn vương đây?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Bắt Gian Tại Giường?

Lư Ký quay về phía nàng, cười nhẹ một tiếng, nói: "Xem ra, có người đang ngầm trợ giúp bốn vương đây?"

Nàng oán hận tròn mắt nhìn y, lập tức từ trong ao đứng dậy, rồi sau đó tìm chung quanh một lối có thể chạy trốn.

Lư Ký cười, chỉ vào một bức tường thấp, hếch hếch đôi lông mày lên, có vẻ vui sướng khi người gặp họa, nói: "Nếu nàng leo được ra ngoài, vậy xem như được giải nguy, nếu không bị Lư Lăng phát hiện, nàng và ta trong đêm khuya ở tại tấm điện nước nóng ngầm kết giao tâm tình, chính nhất phẩm Đại Tư mã chỉ sợ lập tức sẽ thay đôi người."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài đón khách.

Đồng Khanh không bỏ lỡ thời gian, lập tức phi nhanh tới bờ tường thấp, nhưng khi đến góc tường lại khiến nàng muốn chửi bậy.

Cái gọi là tường thấp quả thật là thấp hơn so với những bức tường cao vút có thể dễ dàng bắt gặp của phủ Ninh vương, nhưng mà vẫn cao hơn nàng một cái đầu, ngay cả bám nàng cũng không bám lên nổi, càng đừng nói đến trèo tường đi ra.

Lư Lăng bán tín bán nghi, từ từ bước tới tấm điện nhỏ bên cạnh hồ nước nóng của Ninh vương.

Đồng Khanh không có ở trong phòng, cái gì mà nói là đi đánh giá danh họa lại chỉ thấy được Cố Tử Khâm nằm ngủ ngon ở trên giường, vừa khéo, ngay cả Ninh vương cũng không có ở trong thư phòng tại tấm điện của y?

Hắn nét mặt thâm trầm, bước chân rất nặng nề, Đậu Nguyên Nguyên đi theo bên người hắn, mỉm cười duyên dáng nói: "Em Bình bị thương nên ở trong tấm điện của Ninh vương, vì thế Ninh vương phải dời đến thư phòng, cũng là ở gần dễ chiếu cố, đêm đã khuya rồi, vì sao ngài ấy còn chưa trở về phòng, trái lại nghe nói là đang ở tấm điện nhỏ cạnh suối nước nóng? Đừng nói là đêm khuya tới hưởng thụ suối nước nóng, vừa hay, vậy mà ngay cả Đồng Khanh cũng biến mất... . Chẳng lẽ hai người ước hẹn gặp riêng tại đây sao?"

Đậu Nguyên Nguyên vội vàng châm ngòi.

Đồng Khanh không thành chuyện tốt với Cố Từ Khâm, nhưng lại cùng Ninh vương rồi ư ? Nàng trúng độc tình, khẳng định là cần đàn ông. Kề ngu ngốc Cố Từ Khâm kia, uống phí cho gã không nằm trên đàn bà, ngược lại làm cho bản thân hôn mê, Ninh vương mang Đồng Khanh đi, nói không chừng đang giúp nàng giải cứu tình dục trong cơ thể muốn trào ra?

Nếu Ninh vương thực sự coi trọng Đồng Khanh, đối với nàng ta rất bất lợi.

Nhưng chỉ cần tình cảm của Hoàng thượng đối với Đồng Uyển vẫn còn. Cái ngôi Hoàng hậu tương lai của nàng ta cảm thấy không vững chắc lắm, không có gì quan trọng hơn so với việc bảo trụ địa vị hoàng hậu.

Biết được Ninh vương mang Đồng Khanh đi, nàng ta liền cố ý dẫn hoàng thượng đến tìm Đồng Khanh. Một khi Đồng Khanh buông thả cùng Ninh vương, dù công hay tư ắt hẳn đều bị Hoàng thượng bài trừ, Đồng Đại Tư mã sẽ không còn khả năng vùng lên nữa. Một khi Đồng Khanh bị miễn chức, kế tiếp muốn trừ bỏ nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi... , không chỉ có Đồng Khanh, toàn bộ dòng họ Đồng cùng với đám người ăn kẻ ở, dựa vào thế lực Đại Tư mã kia, sắp sửa giải thể, như vậy cha của nàng ta - Đậu thừa tướng liền có thể độc chiếm đại quyền rồi.

Một lát sau, rèm châu rõ ràng rung động, chỉ thấy Ninh vương Lưu Ký đi nhanh ra nghênh đón, tươi cười, chấp tay hành lễ nói: "Vì sao Hoàng thượng đi đến tẩm điện nhỏ vào đêm khuya? Hay là muốn hưởng thụ suối nước nóng?"

Lưu Lăng nói: "Trăm ban đêm không ngủ được, nhìn thấy ánh trăng đêm nay sáng tỏ, tinh quang lóe ra, nhất thời hứng khởi, muốn cùng ái khanh của trăm và Ninh vương cùng ngắm trăng. Nhưng lại thiếu mất một người, Lưu Ký người có từng nhìn thấy Đồng Khanh không?"

Nói xong, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Ninh vương, mang theo ý tứ cảnh cáo kín đáo.

Lưu Ký cười nói: "Đã trễ thế này, Đồng Tư mã chắc đã đi vào giấc ngủ, sao vậy, nàng không ở trong sương phòng sao?"

Đậu Nguyên Nguyên bĩu môi nói: "Nói là cùng Cố công tử thưởng tranh, Hoàng thượng uống thuốc, ngủ không được, mới đến phòng của Cố công tử một chuyến, lại phát hiện anh ta đã đi ngủ, thế nhưng không thấy bóng dáng của Đồng Tư mã, người cũng không có ở trong phòng của mình, lúc này đêm cũng đã khuya, nàng ta nhưng lại chạy đi vào chỗ nào rồi?"

Nói tới đây, một đôi mắt hạnh cố ý hướng vào trong tẩm điện của y dò dò xét xét, nồng đậm ý tứ truy tìm.

Lưu Ký ở một khắc này đã sớm hiểu rõ ý nghĩ của hoàng thượng khi đích thân tới. Y tỏ thái độ tự nhiên, khẽ cười một tiếng nói: "Mời vào trong phòng!"

Lưu Lăng bước vào tẩm điện nhỏ của Ninh vương với thần sắc âm trầm. Hắn cũng không biết bản thân rốt cuộc là như thế nào, vậy mà rất giống một ông chồng đêm khuya chạy tới bất gian, đây một bụng vừa ghen vừa giận.

Nếu thực phát hiện Đồng Khanh ở đây, hắn nên làm thế nào ?

Đồng Khanh ở sau lưng hắn đi lại thân mật cùng với Ninh vương, vì cùng cố hoàng quyền, vạn lần không thể lưu nàng ở bên người nữa. Nhưng mà vì bản thân... .

Bất luận như thế nào, hắn đều phải bài miễn chức Đại Tư mã quyền cao chức trọng của nàng.

Lưu Ký sau khi vào phòng, lập tức hướng ra ngoài kêu: "Dâng trà!"

Một lát sau, vài thị nữ đi đến, ào ào đưa lên trà bánh và các thức điểm tâm cùng hoa quả, bận rộn một hồi rồi mới lui ra.

Lưu Lăng làm bộ nhàn nhã, phóng khoáng ngồi lên cái ghế lớn, nâng lên cốc trà, nhẹ hớp một ngụm, Đậu Nguyên Nguyên lại đi thẳng vào phòng trong, đồng thời mở miệng nói: "Quy mô tẩm điện này của Ninh vương quả thật là nhỏ hơn so với chỗ điện các phía sau rừng hạnh hoa."

Nói xong, hai tròng mắt đã cấp tốc đảo qua bốn phía.

Trong tẩm điện nhìn như không có một bóng người, bên giường, trưởng mệnh đã buông xuống, ở bên ngoài nối liền với một cái ao nhỏ, cửa đã khép.

Lưu Ký rót trà mời cho Hoàng thượng, cười nói: "Tẩm điện nhỏ là vì có Hồ nước nóng mới xây lên, thỉnh thoảng dùng để nghỉ ngơi, quy mô có chút nhỏ, cũng có chút đơn sơ."

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên đã tiến vào phòng trong, cách rèm châu hướng về phía Hoàng thượng cười nói: "Không phải là đơn sơ, là bí mật, đúng là một chỗ tốt để yêu đương vùng trộm đây. "

"Yêu đương vùng trộm? Lời này sai rồi. " - Lưu Ký thông dong nâng lên cốc trà, cười nói: "Bôn vương muốn phụ nữ, tùy tiện vùng tay một cái là có, há cần phải lén lút? Đâu có chỗ nói tới yêu đương vùng trộm?"

Đậu Nguyên Nguyên tiếp tục đi vào trong nhà, hướng về phía cái ao bên kia dò xét tìm tòi, vừa nói: "Ninh vương đa tâm rồi, em gái Bình ở tẩm điện dưỡng thương, ngài tất nhiên không thể đem phụ nữ tới nơi đó, tẩm điện nhỏ lại là chỗ tốt.. . ."

Nhìn bộ dạng này của nàng ta rõ ràng là bận đi tìm người. Lưu Ký lạnh lùng trào phúng nói: "Ồ, Đậu cô nương thế nhưng lại rất có kinh nghiệm, cô thường xuyên cùng đàn ông yêu đương vùng trộm chẳng? Đêm nay ánh trăng mờ mờ, dựa theo kinh nghiệm của cô, hẳn là thời cơ tốt để yêu đương vùng trộm hả?"

Đậu Nguyên Nguyên đối với sự châm chọc khiêu khích của y, nhin xuống tức giận, gất giọng: "Chẳng qua chỉ là suy đoán thường tình, Ninh vương sao lại nói lời ấy?"

Cái ao bên kia ngay cả bóng người cũng không có, nàng ta lui về trong phòng, xoay người, cẩn thận liếc qua một lần ở bên trong, ngay sau đó, một đôi mắt sắc nhìn chăm chăm vào chiếc giường lớn trước mắt... .

Bên giường, trướng màn đã buông xuống, màn trướng màu vàng dày đặc khít khao che khuất lấy giường lớn, phía sau đám rèm này là cái gì ?

Là Đồng Uyên đang bị ham muốn dâng trào ?

Quả thực trốn ở chỗ này rồi !

Khóe miệng nàng ta đương lên rất cao nụ cười đắc ý, lặng lẽ tiến đến, rồi sau đó bất ngờ không kịp đề phòng đột nhiên kéo màn trướng... .

Trên giường của Ninh vương có một người nằm, lại dùng chân khít khao bao quấn lên cơ thể, khi màn che giường bị kéo ra trong nháy mắt, thân hình đó rõ ràng có chút run run.

Tiện nhân quả thực ở đây!

Trong đêm khuya, nằm ở trên giường Ninh vương, mặc cho lưỡi của nàng ấy có nở hoa sen, cũng hết đường chối cãi rồi.

Đậu Nguyên Nguyên cười lòng tràn đầy vui mừng. Rốt cục đã để cho nàng ta bất gian tại giường, nàng ta cố ý cất cao giọng nói: "Ninh vương quả thật là tính tình sáng khoái, chúng ta tới thực không phải lúc, trên giường ngài ấy đang ân ái một người đó, chắc là đang trong lúc vui hoan, không may bị chúng ta quấy rầy rồi."

Hai chàng trai ở gian ngoài nghe thấy được, lập tức chạy vội tiến vào.

Trên giường quả nhiên cất giấu một người, thân thể rúc ở phía dưới chăn mền không ngừng run run.

Sắc mặt Lưu Lăng lập tức một lúc xanh, một lúc trắng, trong ống tay áo, bàn tay nắm thật chặt, sắp trở nên trắng bệch, đốt ngón tay vang lên răng rắc.

Hắn rất xúc động, tức giận bốc lên. Thật muốn giết người!

Sắc mặt Lưu Ký nhanh chóng biến đổi, thấp giọng nói: "Trên giường là a hoàn thông phòng, bản vương ngẫu nhiên sủng hạnh, đang lúc giao hoan, vừa khéo các người đến đây. Cô gái trang phục không nghiêm chỉnh, tất nhiên là không thể gặp người khác, Lưu Ký khẩn cầu Hoàng thượng dời bước tới gian ngoài đi."

Ninh vương có lòng muốn giúp Đồng Khanh giải nguy.

Nàng có thể đang nằm ở trên giường của y, ngay cả Hoàng thượng cũng tới rồi, một khi tận mắt nhìn thấy, có cái gì khó có thể chịu nổi so với việc này đây?

Đại Tư mã Đồng Khanh nàng còn có thể làm người sao?

Đậu Nguyên Nguyên há có thể bỏ qua cơ hội lần này. Nàng ta trăm phương ngàn kế, xúi giục Tào Mộng Bình, mượn tranh hạ thuốc. Kế hoạch tuy rằng xảy ra một chút lùm lũi, nhưng vẫn có thể vui dập Đồng Khanh vạn kiếp bất phục, nàng ta thật vất vả mới nói Hoàng thượng đến nơi đây, có thể nào tổn công vô ích mà lui?

Không tận mắt nhìn thấy Hoàng thượng vô cùng đau đớn vì Đồng Khanh, nàng ta sao có thể nào cam nguyện?

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Thực sự là a hoàn thông phòng sao? Nhưng mà không nghe nói qua Ninh vương có thị thiếp sủng ái nhi? Rốt cuộc là cô gái như thế nào nữ có thể khiến cho Ninh Vương hân hoan như thế. Nguyên Nguyên tò mò vô cùng, sao không lộ cái mặt để chúng ta coi một chút. Chỉ lộ cái mặt, cũng không thất lễ đi?" - Nói tới đây, quay đầu nhìn Hoàng thượng, cười dịu dàng nói: "Hoàng thượng xem hay là không xem?"

Vượt ngoài dự đoán của nàng ta, Lưu Lăng lại phát ống tay áo dài một cái, buồn bực nói: "Cô nương gia áo rách quần manh không che được thân thể, tất nhiên là không thể gặp người khác, có cái gì đẹp mắt chứ?"

Đến thời điểm máu chốt nhất, hoàng thượng thế nhưng nghĩ muốn giữ gìn danh dự của Đồng Khanh.

Đáy mắt hắn bốc hỏa, rõ ràng là đang cường chế cơn tức giận, lại vẫn bận lòng về Đồng Khanh, cho nên không muốn vạch trần chuyện thực không chịu nổi này.

Lưu Ký thừa cơ nói: "Hoàng thượng muốn ngắm trăng, không bằng dời bước tới đình tạ, tiểu vương lập tức phái người hâm nóng bình rượu ngon, thời điểm này Mai tửu rất ngon, Hoàng thượng thế nào cũng phải nếm thử bình Mai tửu của riêng vương phủ, mới được coi là đã đến phủ Ninh vương."

Khuôn mặt tuấn tú của Lưu Lăng hiện lên vẻ âm trầm, một đôi mắt sâu tối tăm nhìn chăm chăm cái chăn trên giường không ngừng run run, lại vẫn ghì nén cơn tức giận, nâng nâng tay lên, nói: "Bãi giá."

Nói xong, hai chàng trai lập tức đồng thời đi ra ngoài.

Cứ như vậy mà bỏ đi sao ?

Đậu Nguyên Nguyên hận đến cắn răng, chỉ thiếu nước đá vào cửa một cước.

Nàng ta đi theo ở phía sau hai người, đi được vài bước, lại dứt khoát quay đầu, bất ngờ không kịp đề phòng dùng sức xốc lên cái chăn trên giường.

Theo chiếc chăn bị kéo mở ra, cô gái trên giường bỗng nhiên thấy ánh sáng, đón nhận lấy sự hoảng sợ thật lớn, lập tức phát ra một tiếng hét thảm thiết, ngay sau đó rút lui lại, rúc vào giường, đồng thời nhanh chóng ôm lấy cái gối bên cạnh, ý định che kín nửa thân hình trần bị lộ ra của mình.

Đậu Nguyên Nguyên chợt ngẩn ra, theo bản năng buông rơi chiếc chăn trong tay, há to mồm, một câu cũng không nói được...

Tiếng kêu thảm thiết của nàng kia làm cho hai chàng trai đang định rời đi nhanh chóng lại quay trở vào bên trong.

Trên giường là cô hầu tuổi chừng mười bảy, dung mạo thanh tú, cơ hồ nửa thân trần trụi, chỉ mặc áo lót quần trong, nét mặt kinh hoàng.

Lưu Ký nhanh chóng hiện lên sự nghi hoặc, lại chỉ trong thoáng chốc, y phản ứng tức thì, không nhanh không chậm mở miệng an ủi a hoàn trên giường, nói: "Văn Tâm đừng sợ, Đậu cô nương chỉ là muốn nhòm ngó một chút."

Nét mặt Lưu Lăng luôn luôn âm u tối sầm, khi trông thấy cô gái ở trên giường, giờ phút này rốt cục mới dâng lên nét tươi cười, hẳn rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, cũng không quên chỉ trích Đậu Nguyên Nguyên, nói: "Rốt cuộc nàng đang làm cái gì vậy? Sao lại lỗ mãng như thế, khiến tiểu nha đầu người ta đang hầu hạ Ninh vương bị dọa sợ, cho dù là một người có địa vị cao, nhưng thất lễ như thế, cũng phải nên bồi tội mới đúng. Nàng không phải là tri thư đạt lễ sao? Như thế nào mà cứ chỉ không đúng lễ nghi? Thật không giống lời đồn! Còn ra thể thống gì chứ hả?"

Vừa nói chuyện đồng thời đưa tay buông màn trướng xuống, giúp cô gái ở trên giường duy trì sự kín đáo.

Đậu Nguyên Nguyên sợ run cả buổi, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, nàng ta vậy mà biến khéo thành vụng rồi... .

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ninh Vương Dị Dàng

Đậu Nguyên Nguyên sợ run một hồi, thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, nàng ta vậy mà biến khéo thành vụng rồi... .

Nếu nàng ta không đi vén chăn lên, như vậy hoàng thượng sẽ vĩnh viễn hiểu lầm Đồng Khanh, một cái vén này, thành ra Đậu Nguyên Nguyên nàng không đúng mực, bản thân mất thể diện.

Nhưng... . Vì sao, vì sao cô gái trên giường không phải là Đồng Uyển?

Như vậy, Đồng Uyển ở đâu? Rốt cuộc nàng ấy đã đi đâu?

Nàng ấy tuyệt đối không thể nào có cơ hội chuồn đi được? Trong nhà, mình đã nhìn kỹ lưỡng rồi, căn bản không có chỗ nào để giấu người, người sao có thể nào biến mất vào khoảng không được?

Chẳng lẽ là tin tức của mình nhầm lẫn, Ninh vương cũng không mang theo Đồng Uyển quay về tẩm điện nhỏ?

Lưu Lăng nét mặt sa sầm, nói: "Là nàng thất lễ, còn không xin lỗi đi?"

Quả thực là nàng ta đuối lý, chuyện liên quan đến mặt mũi của hoàng tộc, Đậu Nguyên Nguyên chỉ đành phải cắn răng, tiến lên một bước, hướng về phía thị nữ ở sau màn che, thấp giọng, nói: "Là ta thất lễ, hi vọng hãy tha thứ!"

Nàng ta xuất thân danh môn thế gia, từ nhỏ được trọng vọng ưu ái, đâu có nếm qua tình cảnh thế này, đối diện với một tiện tỳ nhỏ nhoi, lại phải hạ giọng hạ khí?

Nàng ta vừa tức vừa thẹn vừa bức, lại vừa ngại có hoàng thượng ở chỗ này, phải cúi đầu với một thị nữ xuất thân ti tiện.

Lưu Ký thấy nàng ta khó chịu, nhớ tới quá khứ từng một thời luyến mộ, trong lòng không nỡ, cho nên giúp lấy lại mặt mũi, nói: "Văn Tâm chỉ là bị kinh sợ một lúc, không có gì nghiêm trọng cả."

Đậu Nguyên Nguyên liếc Lư Lãng một cái, thấy thần sắc của hắn vẫn không vui, sợ là đang chán ghét mình không có tiêu chuẩn mẫu nghi thiên hạ yêu dân như con rồi chẳng? Cho nên, nàng ta đành phải một lần nữa hạ giọng, nói: "Là ta quá lỗ mãng xông vào, . . .vô cùng không nên làm như vậy!"

Chốc lát, từ sau màn che truyền tới giọng nói e lệ, lí nhí nói: "Ta, không có chuyện gì. . . , chị cũng đừng để trong lòng. . . "

Chị?

Một tiện tỳ dựa vào cái gì mà gọi nàng là chị gái?

Đậu Nguyên Nguyên âm thầm ghét bỏ không thôi, nhưng ở trước mặt hoàng thượng, nàng ta phải hiền lương thực đức, kính cẩn khiêm tốn, cho nên phải giả vờ, tiếp tục nói: "Em gái lòng dạ rộng lớn, tha thứ cho chị đây lỗ mãng, chị cảm kích không thôi."

"Nếu đã nói xin lỗi rồi, chuyện tình đến đây cũng kết thúc đi?" - Lư Ký hòa hoãn nói: "Giàn trong này là tẩm cung của tiểu vương, quá mức riêng tư, chúng ta vẫn nên dời bước ra gian ngoài đi?"

"Thôi! Thôi!" - Xác nhận Đồng Khanh không có ở đây, tinh thần Lư Lãng đã sớm buông lỏng, lại cảm thấy thân thể không khỏe, ho nhẹ vài tiếng, nói: "Phong hàn mới khỏi, vẫn không thể quá cậy mạnh, gió lạnh vừa thổi đến, đã lại cảm thấy không khỏe rồi. . . "

Lư Ký nghe vậy liền chấp tay nói: "Như vậy mời hoàng thượng nghỉ ngơi một lúc, tiểu vương lập tức phái người đi mời đại phu đến đây."

Lư Lãng rõ ràng mệt mỏi, xua xua tay, nói: "Không cần, trẫm không yếu đến nỗi không chịu nổi cơn gió, trẫm muốn nghỉ ngơi rồi. Ninh vương đừng bước đi thôi." - Nói xong liền sai bước đi ra ngoài.

Đậu Nguyên Nguyên lập tức đi theo phía sau, lại không ngừng quay đầu liếc về phương hướng tẩm điện, vừa đi vừa nghiêng mắt nhìn, cho đến khi đi xa rồi, nàng ta mới hết hy vọng, cắn răng, oán hận rời đi.

Lư Ký đưa giá áo ra cửa, lập tức quay trở lại tẩm điện, đứng một lúc lâu ở trước giường, nghi ngờ nhìn màn che màu vàng buông ở bên giường.

"Điện hạ?" – Bên trong truyền tới giọng nói thăm dò.

Y lại trầm mặc không đáp.

Lúc này, một người mặc quần áo lụa đào của thị nữ vội vã chạy vào, trên người nàng mặc kiểu dáng quần áo a hoàn quy định của phủ Ninh vương, đơn giản quần lên búi tóc lỏng lẻo. Trên tóc gài một cây trâm bạc cực bình thường.

Thị nữ này không nói một câu, tiến vào cửa, liền trực tiếp tiến sát vào bên giường, mò mò ở dưới giường, rút cuộc mò ra một bộ áo dài ẩm ướt màu xanh của nam, sau đó ở túi trong của áo dài lấy ra một khối ngọc đẹp trong suốt, đứng dậy, đưa cho a hoàn ở trên giường sau màn che, nói: "Nhờ ơn tương trợ , đây là tạ lễ cho ngài!"

Sau màn che dày nặng lập tức truyền tới thanh âm sợ hãi, nói: "Đại nhân, cái này. . . quá quý giá, Văn Tâm không dám nhận."

Đại nhân?

Lư Ký lúc này mới đem ánh mắt chuyển đến trên người thị nữ kia, hơi kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu ý, ánh mắt đầy tán thưởng, nhẹ nhàng cười nói: "Lúc nào thì thay đổi vậy?"

Đồng Khanh một thân trang phục thị nữ quy định của vương phủ, cười nói: "Trong lúc ngài đi đến hành lang phía trước nghênh đón thánh giá, ta không trèo được tường, liền lập tức trở lại tẩm điện, vội gọi Văn Tâm cô nương đang vội vàng thay hương xông ở gian kế, để nàng ấy cõng bỏ xiêm y, núp ở trên giường, ta thì thay lên xiêm y của nàng ấy, thừa dịp khi trong nhà đang bận rộn chuẩn bị nước trà, xen lẫn vào giữa mấy người thị nữ, lui ra ngoài. . . , Đậu Nguyên Nguyên một lòng chỉ muốn tìm đến Đồng Tư mã mặc thanh sam nam trang, đâu có nhìn đến thị nữ trong nhà một cái, nàng ta phát hiện giường rèm đã rủ xuống, liền đoán chắc trên giường tất có người, trọng tâm liền đặt vào đó rồi, tìm kiếm trong phòng chỉ là để bản thân càng thêm xác định, bên trong phòng không có chỗ nào giấu người, vậy người trên giường tất nhiên là ta. . . "

Như vậy, nàng ta nhất định sẽ không để ý đến thân phận, làm ra chuyện xấu hổ cỡ chi không thỏa đáng.

Bởi vậy, chẳng những giải trừ lòng nghi ngờ của hoàng thượng, cũng khiến chính nàng ta mất hết thể diện.

Lư Ký nhìn nàng một lúc, rồi cười nói: "Trong lúc vội vàng, cứ cho là nàng sẽ kéo thị nữ ở trong nhà đến làm đệm kê, dẫm lên rồi trèo tường đi ra ngoài cơ đấy!"

Nghe nói xong, nàng có chút sững sờ.

Phương pháp này thật đơn giản, sao nàng lại không nghĩ đến cơ chứ?

"Ha ha ha ha ha!" - Lư Ký đột nhiên phá lên cười to, nhìn nhin con kích động muốn vỗ bàn cười to, cười nói: "Phương pháp đào thoát đơn giản đó, sao nàng lại không nghĩ đến? Mặc dù thông tuệ hơn người, nàng lại cố gắng xử lý chuyện làm cho phức tạp rồi."

Đồng Khanh sắc mặt phút chốc đỏ hồng, buồn bực nói: "Xin Ninh vương tạm thời rời khỏi phòng, cho ta thay trở lại xiêm y đi!"

Lưu Ký liếc nàng hiếm khi mặc trang phục của nữ một cái, rất chi là tiếc hận nói: "Mặc dù ta rất ít khi vào kinh thành, nhưng cũng đã nghe qua Đồng Uyển mỹ nhân tuyệt sắc của đế đô, quả thật danh bất hư truyền. Trang phục thị nữ bình thường của phủ Ninh vương không che hết được phong thái của Đồng Uyển, nếu nàng không làm nam, vẫn có thể chống đỡ cho Đồng gia."

Nàng nghe xong, cười lạnh nói: "Lấy sắc hầu người, không phải là chuyện Đồng Khanh ta nên làm."

Lưu Ký cười nói: "Nàng biết ta cũng không phải chỉ nữ sắc, mà là quay trở về làm chính mình, Trường Phong muốn để Đồng Uyển quay trở về làm chính mình! Đôi vai nhỏ nhỏ của nàng không nên gánh trọng trách nặng như vậy."

Nghe nói xong, Đồng Khanh thấy sợ run một hồi, tâm thần khê động, Vệ Sùng Văn cũng đã từng nói lời này với nàng. . . Nàng không nên phải cực khổ như vậy, đem trọng trách giao cho gã, để gã đến thay nàng gánh vác Đồng gia.

Bất chợt giật mình, trên tay Lưu Ký không biết khi nào có thêm một chiếc áo choàng màu đen, y đưa tay ra phủ lên giúp nàng, thất đây lại, nói: "Áo dài cũng ướt đầm rồi, đừng mặc vào nữa, ban đêm gió lạnh."

Áo choàng dày nặng mang đến sự ấm áp, Đồng Khanh bình tĩnh trở lại, lập tức chấp tay, nói: "Đa tạ Ninh vương cứu giúp, Đồng Khanh nên cáo từ rồi!"

Nói xong liền đi ra ngoài, nhưng dường như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên quay đầu lại, nhìn màn giường một hồi, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu vào, phảng phất đang nhìn lấy thân người bên trong trường, lúc này mới thấp giọng nói: "Văn Tâm cô nương bị ta liên lụy, trải qua chuyện hôm nay, còn có thể hứa gả cho người tốt sao? Đồng Khanh có một yêu cầu quá đáng. . ."

Lời chưa nói xong, đã thấy sắc mặt Lưu Ký tối lại, y trầm thấp lên tiếng nói: "Nàng yêu cầu bản vương thu nàng ấy vào phòng sao? Nàng cho là bản vương một lòng muốn kết hôn lấy nàng làm phi, nàng liền xem như có thể thay Bôn vương làm chủ nạp thiếp sao?" - Nói đến đây, lông mày nhíu một cái, thấp giọng nói: "Một Tào Mộng Bình đã đủ khiến bản vương bị sức ép rồi."

Chuyện Tào Mộng Bình đâm vào cột, bị hủy dung chỉ do ngoài ý muốn, hơn nữa còn là do Anh vương ban tặng; ngoài ra, nàng cũng không có ý định trở thành Ninh vương phi, nàng tò vò về nghiêm trang, nói: "Đồng Khanh tuyệt đối không dám đi quá giới hạn, ta chỉ muốn xin Ninh vương ở trong phạm vi khả năng, thay Văn Tâm tìm kiếm một người tốt, chung quy nàng ấy là bị Đồng Khanh liên lụy, ta cảm thấy rất không yên tâm."

Nghe được lời nói này, từ sau màn giường truyền tới thanh âm trầm thấp, nói: "Văn Tâm xin lĩnh nhận tâm ý của Đồng đại nhân. Tội xuất thân ti tiện, cũng không dám suy nghĩ nhiều, chim sẽ có thể bay cao bao nhiêu chứ? Chỗ bầu trời bao la, đó là lãnh địa của chim ưng, chim sẽ chỉ có thể cúi đầu bay ở vị trí của mình, không gan không cầu. . . , chỉ cần có thể giữ được an ổn yên bình, chính là hạnh phúc vậy."

Nàng là một cô nương an phận, cũng không dám hy vọng xa vời.

Lưu Ký đối diện với Đồng Khanh, nói: "Nàng yên tâm đi, Đậu Nguyên Nguyên lấy tư thế hoàng hậu, lại không để ý đến thân phận đi tới tẩm điện của bản vương vén giường bất gian, làm trò cười cho người, có liên quan đến thể diện của Hoàng thất, chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ không truyền đi, bản vương cũng sẽ hạ lệnh kín miệng, danh tiết của Văn Tâm cũng sẽ không có bất kỳ tổn thương nào, nàng không cần cảm thấy áp lực."

Đồng Khanh nghe được lời này, cho nên lập tức cáo từ rồi đi.

Lại nói, Đồng Khanh trở lại sương phòng nghỉ ngơi một đêm, đến giờ Ngọ mới đứng dậy rửa mặt, bước ra cửa phòng, đi vài bước, trên đường qua cửa của Cố Từ Khâm, thấy gã đột nhiên vọt ra, đứng thẳng tắp ở phía trước nàng, vẻ mặt hơi quái dị, cứ nhìn chòng chọc nàng. . .

Nhất định là sau khi tỉnh lại, Cố Từ Khâm liền nhìn chòng chọc cửa sổ, đợi nàng ra cửa đã lâu.

Chắc là chuyện tối ngày hôm qua làm gã rất ngượng ngùng, hình dạng mới kỳ quái như thế.

Đồng Khanh giả bộ như không có chuyện gì, đánh tiếng chào hỏi, chấp tay, nói: "Cố huynh, chào buổi sáng!"

Cố Từ Khâm tức giận, chấp tay nói: "Cũng giờ Ngọ rồi, còn sớm gì chứ."

Đồng Khanh liếc trên đầu gã mang theo một miếng băng màu trắng: "Trên đầu huynh sưng một cục u, tốt hơn chút nào chưa?"

Sắc mặt Cố Từ Khâm đột nhiên đỏ lên, rất không thoải mái, nói: "Tối hôm qua đã quá thất lễ."

Nhớ tới chuyện tình dục mất khống chế tối hôm qua, hắn làm gã ngượng ngùng không dứt, gã chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng rốt cuộc áp a áp ứng lên tiếng, nói: "Nàng. . . . . , nàng. . . . . Sau đó không phát sinh chuyện gì chứ? Thân là đàn ông phải bảo vệ nữ nhân, mà ta thì ớ không mang nổi mình ớ, không có cách nào bảo vệ nàng chu toàn. . . , buổi sáng tỉnh lại không thấy nàng nữa, nàng không đi tìm nam nhân giải quyết chuyện kia chứ? Nàng cũng đừng thực sự tức ra sai lầm lớn đi. . . ."

Hóa ra là đang lo lắng cho nàng.

Đồng Khanh cười nhẹ một tiếng, nói: "Đừng lo lắng, ta chạy đến ao lạnh ngồi một lúc thôi."

"Nàng không có chuyện thì tốt, nước lạnh có thể làm giảm dục vọng, nhưng trái lại có thể bị nhiễm lạnh." - Cố Từ Khâm liếc nàng một cái, rất là thẹn

thùng nói: "Vốn cho là nàng là con riêng của Đồng Bá Trung, lấy danh nghĩa trưởng nữ xuất sĩ làm quan, Đồng Khanh và Đồng Uyển căn bản là hai anh em, ai biết được nàng lại là một người thật, Đồng Khanh kỳ thật chính là Đồng Uyển, sao nàng lại đi theo mấy gã đàn ông thối như chúng ta thịnh thoảng ra vào loại địa phương không đứng đắn vậy?"

Nhớ tới những ngày thanh sắc khuyển mã, cuộc sống dâm thi đàn nhạc kiêm của gái hoan khoái trước kia, hôm nay lại cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

"Cố huynh à, Đồng Khanh rốt cuộc vẫn là Đồng Khanh, không có gì thay đổi, huynh đừng vì vậy mà không còn thân thiết nữa." - Nói đến đây, nàng đột nhiên thu lại nụ cười, cân trọng nói: "Huynh nên biết tối hôm qua là có người cố ý hãm hại chúng ta đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hoàng Thượng Bệnh Nặng

Nét mặt Cố Từ Khâm không khỏi hiện lên một chút thất ý, thật lâu sau, cuối cùng thở dài nói: "Sau khi ta tỉnh, cẩn thận suy nghĩ lại, nhất định là do ngọn nến mà Tào tiểu thư mang đến, tối hôm qua sau khi châm ngọn nến mới gặp chuyện không may... . Không nghĩ tới, dưới bề ngoài trong sáng hồn nhiên, nàng ấy lại là một cô gái tâm địa ngoan độc như thế. Uống cho Cố Từ Khâm ta đối với nàng ấy hết sức chân thành."

Nét mặt Đồng Khanh chợt nghiêm lại, nói: "Tào Mộng Bình hồn nhiên đơn thuần, nhìn đời chưa sâu, không có tâm tư sâu như vậy, hẳn là nàng ấy bị người khác xúi giục gây ra, chuyện này tạm thời phải giữ bí mật, đừng nói cho bọn họ biết được... ."

Cố Từ Khâm gật đầu, nói: "Kỳ thực, ta chờ cô ra khỏi cửa cũng là vì chuyện này, chuyện này nếu truyền ra ngoài, đối với tất cả mọi người đều không tốt."

Vừa mới nói xong, thì thấy Tiểu An Từ có vẻ mặt âu sầu hoảng sợ, vội vội vàng vàng theo bên phía sườn đông đã chạy tới, lúc đến gần, trực tiếp tiến thẳng đến bên tai Đồng Khanh, thần sắc kích động, nói: "Đồng đại nhân, không tốt, bệnh tình của hoàng thượng nặng thêm rồi !"

Đồng Khanh nghe thấy thánh thể của hoàng thượng lại lần nữa không khỏe, rất lo lắng, nhướng mày, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Không phải là đã chuyển biến tốt rồi ư, sao lại đột nhiên bị bệnh? Đại phu đã xem qua chưa?"

"Đại phu đã tới, cũng uống thuốc rồi, nhưng mà... ." - Tiểu An Từ rất là cảnh giác liếc mắt một cái lườm Cố Từ Khâm, Đồng Khanh lập tức cam đoan nói: "Người yên tâm đi, có thể tin được Cố huynh."

Đồng Từ mãi tuy rằng là một gian thần bận bịu kết đảng chiêu quyền, thịnh thoảng sẽ âm hiểm đùa bỡn hoàng thượng, nhưng nàng tuyệt đối không thật sự hại hoàng thượng, ngược lại sẽ tận lực giúp hoàng thượng giải trừ nguy nan. Điểm này gã cực kỳ xác định.

Vì thế, Tiểu An Từ nói tiếp: "Ngay cả bản thân hoàng thượng cũng cảm thấy không đúng lắm. Người không chỉ tập võ từ nhỏ, từ sau khi bệnh lại càng nỗ lực luyện võ cường thân, thái y nhiều lần tán dương thể trạng của Người so với lúc trước cường tráng lên không ít, một chút bệnh nhỏ căn bản không quật ngã Người được, thực con mẹ nó, như thể nào một trận phong hàn nhỏ nhoi nhưng lại kéo dài lâu như vậy, còn không thấy tốt lên? Lặp đi lặp lại mãi, ngược lại còn tăng thêm, khẳng định là có vấn đề !"

Cố Từ Khâm nghe xong, đột nhiên cảm thấy điểm đáng ngờ trùng trùng, vì thế lập tức xung phong nhận việc nói: "Thánh giá có bệnh nhẹ, có thể dễ ta trộm coi một chút không?"

Tiểu An Từ rất là hoài nghi trừng mắt với gã, nói: "Hoàng thượng thân mình ngàn vàng, sao cho phép thẳng nhai quần lụa nhà mi tùy ý đùa giỡn?"

"Không được vô lễ!" - Đồng Khanh trách mắng Tiểu An Từ, rồi sau đó quay đầu nhìn Cố Từ Khâm, nói: "Cố gia đã không làm nghề y nhiều năm rồi, Cố huynh có nắm chắc không?"

Cố Từ Khâm cười nói: "Dù cho nhà họ Cố đã không mở cửa làm nghề y nữa, y thuật từ trăm năm tới nay vẫn truyền thừa xuống dưới. Ngài yên tâm, đối với long thể của hoàng thượng, ta sao dám sơ suất, ta chỉ coi trộm một chút thôi."

Nói rồi, đoàn người liền rào bước tiến về hướng sương phòng của hoàng thượng.

Trên đường, Tiểu An Từ vô cùng nghi hoặc, lôi kéo tay áo Đồng Khanh, giống như đề phòng cướp vậy, thấp giọng nói: "Đồng đại nhân này, cô xem gã có thể được không? Cô vừa mới nói nhà họ Cố không còn làm nghề y nữa. Rốt cuộc là có ý gì vậy?"

Đồng Khanh chưa kịp đáp lời, Cố Từ Khâm tai nhọn, sớm nghe thấy được, vì thế quay đầu cười nói: "Nhắc đến cũng không phải là việc gì sáng rọi, ông nội ta nguyên là thái y đứng đầu trong cung, lại vì không cẩn thận điều trị làm chết sủng phi. Hoàng thượng đương thời giận dữ, liền bãi miễn chức quan

của ông nội, ông nội của ta ù rũ hời hương. Từ đấy nhà họ Cố bèn không theo nghề y nữa, nhưng mà ông ấy vẫn lợi dụng quan hệ ở trên triều đình trước kia, thay cha ta cùng bác trai mưu cái chức quan không lớn không nhỏ, từ lúc đó trở đi nhà họ Cố liền sửa theo sĩ đồ, im lặng không đề cập tới y sự. Chỉ là đối với y thuật truyền thừa mấy trăm năm lại không chịu cam lòng buông bỏ được, con cháu họ Cố vẫn theo nếp học y từ nhỏ, nhưng không hành y với bên ngoài, chỉ cho là một loại truyền thừa của tổ tiên thôi."

"Trị bệnh làm chết sùng phi?" - Tiểu An Tử biến sắc, lập tức kêu ré một tiếng nói: "Cháu của nghịch tặc, nguoi chó có lại gần thân thể hoàng thượng!"

Cố Từ Khâm khoát tay nói: "Chỉ là tùy tiện nhìn một cái thôi, hoàng thượng cũng chưa hẳn bằng lòng để ta trị liệu."

Đồng Khanh nói: "Tiểu An Tử không cần quá khẩn trương, nhiều thêm một người xem bệnh cho hoàng thượng không có gì đáng ngại."

Tiểu An Tử nghe xong lời này, thì không tỏ thái độ gì nữa.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc nồng đậm, lò sưởi ở gần bên giường tỏa ra những đốm sáng lò mờ, khói mỏng lượn lờ, dưới màn trướng, Lư Lãng khẽ ho khan vài tiếng, miễn cưỡng từ trên giường đứng lên. Lư Hâm vội vàng tiến lên đỡ hân, nói: "Hoàng huynh đang bị ốm, đừng đứng lên, mau nằm đi!"

Lư Lãng thần sắc có bệnh tiểu tụy, dung nhan tuấn mỹ rõ ràng tái nhợt vô cùng, hân ngược mắt lên, nói: "Ta bệnh nặng rất kỳ quái, cứ tưởng rằng đang ở phủ Ninh vương, y sẽ không dám xuống tay, không nghĩ tới tên Lư Ký kia gan lớn như thế, dám ở địa bàn của y ám hại trẫm."

Lư Hâm nghe xong, không nhanh không chậm nói: "Hoàng huynh bị bệnh ở phủ Ninh vương, trên dưới vương phủ ai cũng cảnh giác sợ hãi, Ninh vương tương đối cẩn thận, lập tức đề mấy người đại phu cùng nhau đến xem, tất cả đều nói là do phong hàn, hoàng huynh không nên quá hiểu lầm Ninh Vương đi?"

Lư Lãng lại ho khan vài tiếng, lắc lắc đầu nói: "Một trận phong hàn nhỏ nhoi sao có thể khiến trẫm bệnh rồi lại bệnh? Rõ ràng là có người ngầm hại thôi."

Lời tuy nói như vậy, hân vẫn không khỏi hoài nghi, hân ở phủ Ninh vương bị bệnh nặng, Ninh vương tuyệt đối không thoát khỏi can hệ, vậy... . Kết quả đối với y hại nhiều hơn lợi. Hay là có người đang cố gắng khơi mào mâu thuẫn giữa hân cùng với Ninh vương, cố ý làm xấu quan hệ giữa Ninh vương cùng triều đình, Giám sát Ngự sử Kiều Bồi sau khi buộc tội Ninh vương liền bị giết hại, đó là cố ý chỉ hướng mũi dùi về phía Ninh vương.

Lời nói của Đồng Khanh ngày đó kỳ thực không sai, hoàng quyền vĩnh viễn đều cao hơn cốt nhục tình thân.

Toàn bộ hết thảy là do Anh vương Lư Hâm ở phía sau màn bày ra chăng?

Nhưng gã là em trai ruột của hân, hân đối với gã luôn luôn thân thiết như tay với chân, chỉ mong gã sẽ không làm cho hân đau triệt nội tâm.

Đang trầm ngâm, lại thấy Lư Hâm ân cần rót một ly trà nóng đi tới, nói: "Hoàng huynh uống ngụm trà nóng cho cơ thể ấm áp, chờ lúc nữa thân đệ lại đi mời vài tên đại phu đến, Giang Nam còn nhiều danh y mà, sẽ chữa khỏi thôi."

Lư Lãng cười khỏ nói: "Hôm nay không phải đã thay đổi mấy người đại phu rồi sao? Uống thuốc rồi sao còn không thấy khỏi sắc?"

Lư Hâm sắc mặt âm u, nói: "Hoàng huynh dùng thuốc, cả hai đại phu bên ngoài đã cùng xem qua, mạch cũng đã bắt, các đại phu đều nhất trí, tất cả đều nói là phong hàn, hân là không có vấn đề gì đâu, hoàng huynh tĩnh tâm dưỡng bệnh, mấy ngày nữa chắc là có thể khỏi hẳn rồi."

"Thân thể của trẫm, trong lòng trẫm có tính toán." - Bệnh tình của hân hoàn toàn không trở nên tốt hơn, ngược lại so mấy ngày trước đây còn nặng hơn, được vật mà hân dùng khẳng định là không có vấn đề, rốt cuộc thân thể hân đã xảy ra tình huống gì rồi hả ? Tại sao lại bệnh tật dai dẳng?

Mặc kệ có phải hay không phải bị người ngầm hại, hân sớm phải có tính toán!

Chủ ý đã quyết, Lư Lãng liền lấy ra binh phù từ trong tay áo, đưa cho Lư Hâm, nói: "Đây là binh phù, nếu có chuyện bất thường trọng yếu, nguoi cầm lấy, nếu trẫm ở phủ Ninh vương có gì ngộ nhỡ, nguoi còn ứng phó được."

Lư Hâm thấy binh phù, vẻ mặt chợt thay đổi, chẳng những không chịu tiếp nhận, ngược lại lui một bước, quỳ trên mặt đất, nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng nhất định có thể bình yên vô sự!"

Binh phù, gã vạn lần không thể nhận lấy, hoàng thượng hiện tại đang mang bệnh triền miên, ai biết được có phải nhân cơ hội thử gã hay không? Cái gọi là ơn vua khó dò, ngờ như hoàng thượng đang thử gã, nếu nhận, thì hiển nhiên gã chính là lòng muông dạ thú rồi.

Hướng chi, giờ phút này, gã muốn binh phù cũng vô dụng, nếu hoàng thượng đột nhiên băng hà, dưới tình huống không người kế thừa, chư vương họ Lư đương nhiên sẽ ủng hộ Ninh vương xưng đế.

Trừ phi gã được sắc lập làm thái tử, như vậy gã đương nhiên là người kế vị danh chính ngôn thuận, hơn nữa nếu hoàng thượng do Ninh vương làm hại, như vậy chư vương họ Lư sẽ không ủng hộ Ninh vương nữa, ngôi vua của gã ngồi càng an ổn.

Phân tích thể cục hiện nay, hoàng thượng đột nhiên ốm chết, nếu trong tay gã nắm binh phù, gã lập tức sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, chư vương sẽ đem sự hoài nghi về cái chết của hoàng thượng từ Ninh vương ngược lại chuyển đến trên người gã.

Chỉ có thuận lợi trở thành thái tử, gã mới có thể cầm binh phù, trình tự một khi đảo lộn, ngược lại tự dung sẽ nảy sinh ra nghi kỵ, đối với mưu lớn của gã

có hại mà không lợi.

Luru Hâm roi lệ nói: "Hoàng huynh ơi, tiên đế chỉ có hai người con, đó là hai anh em chúng ta, Người há sao lại như vậy? Thần đệ cho dù phải vứt bỏ tánh mạng, cũng sẽ che chở hoàng huynh, hiện thời huynh trưởng bệnh nặng, thần đệ tin tưởng xem thêm mấy người đại phu, nhất định có thể khôi hân, Người sao có thể nào dễ dàng giao binh phù cho thần đệ được?"

Luru Lăng thấy gã roi lệ, thở dài nói: "Người đừng đa tâm."

Hắn phát phát tay nói: "Đứng lên đi, cùng trầm trò chuyện đi, không biết có phải liên quan đến bệnh tình đột nhiên trầm trọng hay không, muốn nghe người nói về chuyện hồi nhỏ."

Luru Hâm nghe thấy được, lập tức đứng dậy, kéo một cái ghế lại, kê sát bên người Luru Lăng, rù rì nói tới những chuyện lý thú hồi nhỏ.

Con người khi đang bị bệnh, là lúc tâm linh yếu ớt nhất, nếu Luru Lăng nhớ đến huynh đệ tình thâm, nhất định sẽ mở miệng vàng sắc lập gã làm thái tử, khẩu dụ trước giường bệnh có hiệu lực ngang thánh chỉ, gã phải nghĩ biện pháp làm cho hắn mở miệng, vì thế gã tận lực nhắc đến đủ loại cảm tình cực kì hòa hợp giữa hai người hồi nhỏ.

Luru Hâm chậm rãi mà nói chuyện từ nhỏ hai người cùng nhau ở trong cung chơi đùa, cùng nhau gặp rắc rối bị tiên đế xử phạt, mắt thấy Luru Lăng tâm thần bắt đầu khê lay động, đôi mắt bắt đầu tràn ngập ánh sáng tinh thần, thì lúc này ngoài cửa lại vang lên giọng nói của Tiểu An Tử, ngắt lời anh em bọn họ trao đổi tình cảm.

"Hoàng thượng, Đồng đại nhân đến đây!"

Thực đáng chết, tới thực không phải lúc!

Luru Hâm có chút không vui trong lòng, một cơ hội quá tốt lại để người ngoài đến phá hủy.

"Đề Đồng Khanh vào đi."

Luru Lăng quay đầu nhìn Luru Hâm, phát phát tay nói: "Trầm có chút lời muốn giao đãi với Đồng Khanh, hoàng đệ trước lui ra đi."

"Vâng ạ" - Luru Hâm đành phải chấp tay hành lễ, rồi muốn lui xuống, lúc này, Luru Lăng lại đột nhiên mở miệng nói: "Hâm đệ, để anh trai ôm người một cái đi!"

Nghe vậy, Luru Hâm ngây ngẩn cả người, chưa phản ứng kịp, đã thấy thân hình Luru Lăng đứng dậy, tiến sát đến nhanh chóng ôm chặt gã, giọng nghẹn ngào, nói: "Em trai à, bất luận như thế nào, em vĩnh viễn là tay chân của trầm."

Mắt thấy Luru Lăng tỏ ra chân tình, nhưng trong lòng Luru Hâm lại có quý, nội tâm không yên, vì thế cười gượng vài tiếng, nói: "Anh trai, anh sao vậy? Anh vĩnh viễn là anh trai của em!"

"Đúng, chúng ta vĩnh viễn là anh em ruột." - Luru Lăng vỗ vỗ lưng của gã, nói: "Đi thôi."

Luru Hâm lập tức lui ra, gặp Đồng Khanh ở cửa, hai người chấp tay thi lễ với nhau, sau đó rời đi.

Đồng Khanh vào cửa, lập tức kê bên giường của hoàng thượng, nhìn vẻ mặt của hắn có bệnh, bệnh tình quả nhiên nặng, thấy thể suất chút nữa thì roi lệ. Hôm qua còn ở trong phòng tinh thần sáng khoái nói chuyện, thế nào mà cách một ngày, đã lại tiêu tụy như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Binh Phù Và Di Chiếu

Luru Lăng tóm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống mép giường, đáy mắt nhấp nhánh ngàn sợi tơ tình, mỉm cười dịu dàng với nàng, nói: "Hôm qua nàng chạy đi đâu, để trầm tìm không ra, đùa chơi trốn tìm phòng?"

"Hoàng thượng, Người mau nằm xuống, đắp chăn, đừng để nhiễm lạnh nữa." - Đồng Khanh vẻ mặt lo âu, đỡ hoàng thượng nằm lại xuống giường.

Luru Lăng dưới sự hầu hạ của nàng, thuận theo nằm lại xuống giường, để mặc nàng đắp chăn thay hắn, hắn suy yếu cười nhẹ một tiếng, nói: "Nàng còn chưa nói cho trầm nàng đi chỗ nào đâu đấy?"

"Hôm qua ánh trăng sáng tỏ, thần nhất thời hứng thú, vì thế liền thừa dịp ánh trăng đi dạo một vòng ở trong vườn, ngửi mùi hoa khắp vườn, cảm giác dạo chơi ở dưới ánh trăng rất tốt, chờ thân thể hoàng thượng tốt hơn, hãy cùng đi dạo trong vườn đi." - Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, trì hoãn một lát, đột nhiên thay đổi nét mặt, thấp giọng nói: "Thỉnh hoàng thượng mau trở về cung đi!"

Lưu Lăng nghe xong, nhất thời thu lại ý cười, đồng thời nhét một khối kim loại vào tay nài, khối kim loại này nằm ở trong tay, xúc cảm mát lạnh lạnh, Đồng Khanh sững sốt một chút, lại thấy Lưu Lăng chậm rãi mở miệng nói: "Biết vì sao trăm cái trang rời cung, đặc biệt mang nài đi cùng không?"

Đồng Khanh lắc đầu.

"Bởi vì trăm rất muốn thân cận với nài, trăm cái trang rời khỏi hoàng cung, chuyện đầu tiên nghĩ đến đó là nài, trăm không muốn tách rời với nài quá lâu, đành phải đem nài đi theo người... . Trăm đã mất rất nhiều trí nhớ về quá khứ, cũng không biết có phải cái gọi là tín nhiệm hay không? Cũng không biết có phải cái gọi là gắn bó hay không? Trăm chỉ theo tâm mà hành động, toàn tâm toàn ý muốn để nài bất cứ lúc nào đều ở cạnh bên người."

Giờ phút này, nài rất cục hiểu được, dựa theo tính cách của nài há chịu ngồi chờ chết, nài lại lần nữa khuyên nhủ: "Hoàng thượng, phủ Ninh vương cũng không an toàn, xin hãy mau trở về cung đi."

Lưu Lăng ho khan vài tiếng, nói: "Trăm đột nhiên bệnh trăm trọng lên, nếu như ép buộc chạy đi, chỉ sợ sẽ không duy trì được, ngược lại chết bệnh trên đường, ở lại phủ Ninh vương tỉnh dưỡng, chỉ ít còn có thể chiến đấu một lần."

Nếu hân chết bệnh trên đường, chỉ sợ là tác thành cho Ninh vương rồi.

"Đều do trăm nhất thời lơ là, quá mức khinh địch, hiện vào lúc này, càng không thể rời khỏi phủ Ninh vương, trăm đợi ở đây ngược lại tính ra an toàn, bệnh do bị ốm, tạm thời không nguy tới mệnh. Nài cất kỹ binh phù đi, một khi có sự, nài lập tức giao cho ám vệ, không quá hai canh giờ, là có thể điều đến đại đội nhân mã, về phần phương thức liên lạc với ám vệ, Tiểu An Tử sẽ nói cho nài."

Bình phù?

Đồng Khanh cúi đầu nhìn khối kim loại lạnh lẽo mà hoàng thượng vừa mới đưa cho nài, hóa ra đúng là bình phù đủ để điều động đại quân triều đình.

Nài gắt gao nắm chặt bình phù ở trong tay.

Lưu Lăng tiếp tục nói: "Ban đầu trăm tính đem bình phù giao cho Lưu Hâm. Đơn giản là vì hân họ Lưu, là hoàng đệ của trăm, nếu trăm ở phủ Ninh vương gặp phải bất trắc, cho hân đến điều binh khiển tướng, chư vương họ Lưu mới không có dị nghị, nhưng một khắc nhìn thấy bình phù này, hân cũng không dám nhận lấy, ngược lại còn rơi lệ...."

Đồng Khanh trầm nghĩ, hoàng thượng không biết về thân thế của mình. Anh vương khẳng định đã biết cái bí mật lớn này, cho nên gã mới có cơ hội có thể lợi dụng, lợi dụng Ninh vương, giả ý giúp đỡ, kì thực bản thân rất nhòm ngó ngôi vị hoàng đế.

"Hâm đệ là em ruột của trăm đang hoài nghi trăm có dụng tâm kín đáo!" – Vừa nói, giọng đã nghẹn ngào. Hân thần sắc bi thương, u ám mở miệng nói: "Nài nói xem, tại sao hân lại hoài nghi một mảnh chân tình của trăm đối với hân, hân là chột dạ, bởi vì đang tính kế trăm, đến nỗi mà không dám nhận lấy bình phù... , một giọt nước mắt kia của hân là biểu diễn cho trăm xem, thù tặc ruột thịt như vậy, sao lại không khiến lòng trăm đau đớn chứ!"

"Hoàng thượng, thân mình quan trọng hơn, chuyện Anh vương sau này hãy nói đi, việc cấp bách trước hết Người phải chữa khỏi bệnh đã." - Đồng Khanh thấy hoàng thượng đau lòng, vội vàng an ủi.

Xem ra, Anh vương quá mức dè dặt cẩn thận ngược lại biến khéo thành vụng, nếu gã là thật tâm mà không có tư tâm, đã sớm thần nhiên nhận lấy bình phù, mà không cần tính toán đến tư lợi của bản thân. Gã hoàn toàn xem nhẹ, hoàng thượng mặc dù đang mang bệnh, cũng không mất đi sự anh minh cơ trí của hân, ngược lại, lập tức phát giác ra gã kì thực có lòng khác.

"Trăm cố ý để cho hân nhắc tới sự tình quá khứ, khiến hân suy nghĩ một chút cảm tình anh em cùng nhau lớn lên là cỡ nào đáng quý, nhưng hân sẽ dễ ý tới chăng? Lời nói thật lòng, nếu trăm có bất hạnh, so sánh với Ninh vương, trăm vẫn hi vọng người kế vị là Lưu Hâm, dù sao hân cũng là con trai của phủ hoàng. Trăm kỳ thực rất mâu thuẫn, muốn mở miệng, rõ ràng cho hân một khẩu dụ, sách lập hân làm hoàng thái đệ (*), kế vị làm vua, nhưng ở một khắc đó, trăm lại nghĩ tới mẫu thân, Thái hậu cùng Vũ thái phi tranh đấu gay gắt nhiều năm, hai người kết thù kết oán đã sâu, ở mặt ngoài hòa bình, nhưng bên trong lại oán hận đối phương, một khi Hâm đệ kế vị, Vũ thái phi cũng thành Hoàng thái hậu, bà ta tất sẽ không bỏ qua mẫu hậu của trăm, trăm không thể không vì mẫu hậu mà tính toán."

(*) Hoàng thái đệ: là danh hào dành cho em trai của vua được chọn làm người kế vị

Sự tình đã được nói rõ, Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Bệnh của hoàng thượng thật không bình thường, phải chăng là vì Anh vương làm hại?"

Lưu Lăng bị thương cười nhẹ một tiếng, nói: "Chỉ mong không phải"

Chỉ mong không phải?

Không chắc chắn như vậy, hoàng thượng kỳ thực đã hoài nghi Anh vương, trong lòng lại vẫn mang theo một tia hi vọng, chỉ mong không phải thấy thù tặc thân ái của mình làm hại.

Đồng Khanh trầm nghĩ, nếu hoàng thượng chết bệnh ở phủ Ninh vương, Ninh vương khó chối tội này, chắc chắn gặp phải hoài nghi cùng chỉ trích rất lớn, người thù lợi lớn nhất đó là hoàng ngự đệ Lưu Hâm. Chư vương không ủng hộ Ninh vương nữa, ngược lại, nhất định sẽ ủng hộ thứ tử Lưu Hâm của tiên đế đăng cơ.

Chỉ là, nếu Ninh vương đã tìm được Kim thị, như vậy tình huống sẽ hoàn toàn bất đồng, nếu hoàng thượng bệnh chết, y liền có thể thuận thế mà lên, ở phủ Ninh vương khoác thêm long bào, tự lập làm vua, rồi sau đó công khai thân thế của Lư Lãng, mang theo sự ủng hộ của chư vương, chậm rãi tiến về đế đô, ngồi trên long y.

Trước mắt, tình thế biến hoá kỳ lạ khó dò, cục diện chính trị biến hóa cực nhanh, có lẽ sẽ làm nàng trở tay không kịp.

Bất luận như thế nào, nàng phải nghĩ biện pháp bảo toàn hoàng thượng.

Lư Lãng ngược mắt lên nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thực, sau ngày phát hiện bệnh tình lại nặng hơn, vì dự phòng đột nhiên băng hà, tạo thành náo động, trẫm liền tự tay viết xuống di chiếu..." – Nói rồi, từ phía dưới cái gối, lôi ra cái tiểu ấn bút tín tay viết, đưa cho Đồng Khanh, nói: "Bệnh tình của trẫm cực kì quái dị, trẫm dám đoán chắc là có người làm hại... , bất luận có phải Anh vương làm hay không, hắn cũng là con trai của phụ hoàng, là em trai ruột của trẫm, mà Ninh vương là anh họ của trẫm, là người mà hoàng tộc Lư thị ủng lập nhất, trẫm không hy vọng hai phái nhân mã vì tranh đoạt để vị mà tạo thành náo động quốc gia, phong mật tín này là di chiếu, một khi trẫm gặp phải bất trắc, nàng hãy công khai theo di chỉ mà làm việc, lấy chức Đại Tư mã, dùng binh phủ trong tay nàng, ủng lập tân đế đăng cơ." - Nói tới đây, lại ho lên, Đồng Khanh thay hắn khẽ vỗ lưng, thuận thuận khí, nói: "Hoàng thượng đừng lo lắng, Người sẽ không có chuyện gì."

Lư Lãng sau khi ho một trận, thở phì phò, hơi thở mong manh, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ mong phong mật chỉ này vĩnh viễn cũng không có ngày nào đó mở ra. . . , nàng cũng biết trẫm có biết bao nhiêu mong muốn cởi bỏ quan bào Đại Tư mã này cho nàng, để nàng thay phượng bào, sắc lập nàng làm hoàng hậu, rồi sau đó để con trai của chúng ta làm thái tử... , Uyển Nhi... . Người con gái xoay vòng bồi hồi không đi trong mộng của trẫm... . Uyển Nhi đó là nàng phải không? Tuy rằng trẫm không nhớ rõ quá khứ, trong lòng trẫm lại rất xác định cô gái áo mơ ở trong mộng mỉm cười nhẹ nhàng với trẫm đó là nàng."

Đồng Khanh nhìn thấy hắn ngày càng gầy rộc, giữa trán hơi hơi nhăn lên, một đôi con ngươi đen sâu thẳm tràn ngập ưu sầu nhân nhạt, nhất thời hốt mất đồ lên, nói: "Hoàng thượng, Người nhất định có thể khôi hân."

"Chén thuốc làm cho tinh thần trẫm không tốt, nàng ở trong này cùng trẫm, trẫm muốn nàng ở cùng..." - Hắn lôi kéo tay nàng, đem đặt ở trước ngực, chậm rãi nhắm lại hai mắt, thấp giọng nói: "Chờ trẫm ngủ rồi, nàng hãy rời đi."

Nàng yên tĩnh ngồi trước giường, nhìn hoàng thượng bệnh nặng rất nhanh lâm vào trong mê man, Tiểu An Từ ở ngoài cửa nghe thấy bên trong đã lặng yên không một tiếng động, liền tiến vào, dò xét thăm dò, lòng này không nhịn được gào thét lại, nói: "Hoàng thượng lại đang ngủ? Hôm nay tinh thần của Người không tốt lắm, luôn mê mê trẫm trẫm, thật khiến cho người ta lo lắng!"

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Cố huynh còn ở bên ngoài không? Mau, mời hân tiến vào ngó xem cho hoàng thượng một chút."

Không lâu sau, Cố Từ Khâm liền vào cửa, tiến gần lại giường, vọng, vắn, vắn, thiết, ngón tay bắt mạch bàn tay úp trước bụng của hoàng thượng, ngưng thần xem mạch, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Là phong hàn."

"Đương nhiên là phong hàn." - Tiểu An Từ trừng mắt với gã, nói: "Từng người đại phu đều nói là phong hàn, cho nên người giả bộ lão luyện, cũng học người khác lên tiếng há?"

Đồng Khanh cau mày nói: "Là phong hàn cũng không ngại, quan trọng là vì sao bệnh tình lặp lại, bệnh tình càng nặng hơn chứ?"

Cố Từ Khâm nghiêm nét mặt, nói: "Ta bắt (mạch) thật sự cẩn thận, xem mạch tượng cùng triệu chứng, quả thật là phong hàn."

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Bã thuốc đâu? Lấy lại đây cho Cố huynh nhìn qua một chút đi?"

Tiểu An Từ nghe thấy được, liền từ bên ngoài đem trọn cái bếp lò nhỏ sắc thuốc chuyển vào, Cố Từ Khâm đi tới cẩn thận tỉ mỉ nhìn bã thuốc đã sắc kĩ, ngửi một hồi lâu, lại cho một chút vào trong miệng nếm, gã không dám khinh thường, sau khi đã cẩn thận nghiên cứu qua mới nói: "Đều là dược liệu thượng phẩm, quả thật là thuốc trị phong hàn, hơn nữa phối phương rất tốt."

Xem ra chứng bệnh và dược vật đều không có vấn đề, nhưng làm sao lại có thể trị không hết, ngược lại khiến bệnh tình lại tăng thêm cơ chứ? Đồng Khanh quay đầu nhìn sang Tiểu An Từ, hỏi: "Người có cẩn thận chú ý đến ẩm thực gần đây của hoàng thượng không?"

Tiểu An Từ nói: "Ra bên ngoài, vốn những thứ cho vào miệng hoàng thượng, Tiểu An Từ đều trước tiên sẽ dùng ngân châm thử qua, rồi sau đó nếm qua, chén thuốc cũng tiến hành như vậy, nếu là có vấn đề, Tiểu An Từ đã sớm ngỏm, Đồng đại nhân cũng trông thấy rồi, Tiểu An Từ một chút việc cũng không có."

"Nếu chỉ là phong hàn lại dùng thuốc và châm kim chữa trị, khẳng định là trúng độc..." - Cố Từ Khâm cau mày, trầm ngâm thật lâu sau, cuối cùng rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Tổ tiên trước khi vào cung làm thái y, vì nghiên cứu sâu y thuật, đã từng đi khắp bốn phương, ở trong nhật ký của ông ấy ghi lại một đoạn chứng bệnh ở cao nguyên hoàng thổ, có một vài người địa phương phát bệnh, bệnh trạng không khác với phong hàn, đi sâu tìm tòi nghiên cứu, mới phát hiện kì thực là trúng chất độc gây ra..."

Bệnh trạng không khác với phong hàn?

Quả nhiên là bị ám toán, Đồng Khanh trầm mặt xuống, nói: "Hoàng thượng đi đến vương phủ chưa lâu liền bị phong hàn, nhưng lại là trúng độc sao? Độc này là gì, vì sao ngân châm kiểm nghiệm không ra, Tiểu An Từ và hoàng thượng cùng ăn, vì sao hân không có chuyện gì? Chỉ có một mình hoàng thượng nhiễm bệnh?"

Chương 71: Oai Phong Của Hoàng Hậu Tương Lai?

Cổ Tử Khâm nói: "Ta nghĩ thứ độc này chỉ là lượng nhỏ, đối với người khỏe mạnh trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể phát tác, tiếp xúc lâu dài mới có dấu hiệu trúng độc, mà đối với người vốn ốm yếu lại là hoạ vô đơn chí, cho nên rất nhanh sẽ thấy có phản ứng trúng độc."

Đồng Khanh suy tư một lát, cắn răng nói: "Như vậy, hoàng thượng là thật sự bị phong hàn, còn có người thuận tiện lợi dụng chứng bệnh của Người để che dấu, dứt khoát để cho Người trúng độc có chứng bệnh giống như phong hàn, khó trách bệnh tình hoàng thượng càng lúc càng trầm trọng, lại không đại phu nào có thể chẩn đoán ra!"

Cổ Tử Khâm nói: "Hai ngày trước nhìn thấy hoàng thượng, mặc dù bị ốm, nhưng thần khí còn tốt, lúc đó ta cho rằng Người chỉ bị phong hàn rất nhỏ, hiện tại xem ra kì thực nguyên nhân chính là trúng độc có chứng bệnh đồng dạng với phong hàn, mới làm cho bệnh tình của Người tăng thêm."

Có thể thấy được người hạ độc tâm tư kín đáo, nếu hoàng thượng thực sự xảy ra cái ngộ nhờ, mọi người đều sẽ cho rằng là phong hàn gây ra.

Kẻ ác độc tí mĩ như thế, khiến Đồng Khanh không khỏi vừa run vừa sợ.

Tiểu An Từ nghe thấy hoàng thượng đúng là bị trúng độc, lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nói: "Như vậy, rốt cuộc là hoàng thượng trúng cái độc chết tiệt gì hả?"

"Trong nhật ký, tổ tiên ghi lại phản ứng trúng độc tương tự chứng bệnh phong hàn gây ra bởi đất nung!" - Cổ Tử Khâm ôm tai nói tiếp: "Ồ cao nguyên hoàng thổ nào đó có một chỗ trong đất chứa đựng chút ít Thủy ngân, dân bản xứ đem đất lấy ra nung lò làm sành, dùng để đun nấu đồ ăn, trong khi ninh nấu đồ ăn, sẽ khiến độc Thủy ngân trong đất nung thoát ra, nhập vào trong đồ ăn, bởi vậy người địa phương trong lúc bất tri bất giác chậm rãi trúng độc, ngay từ đầu dân bản xứ cũng tưởng phong hàn gây ra. Chứng bệnh giống phong hàn của Hoàng thượng xác nhận là trúng độc Thủy ngân rồi."

Tiểu An Từ nghe vậy, lập tức cầm lấy tay Đồng Khanh, muốn xông ra ngoài, gãi tức giận nói: "Nơi này là phủ Ninh vương, người dám hạ độc hoàng thượng, không thể nghĩ ngờ chính là vai phản diện Ninh vương đó rồi. Bộ dạng anh tuấn chính là thuật che mắt, tận tình hào phóng chính là ngụy trang, y kỳ thực là một kẻ gian tà tiểu nhân, chúng ta đi đá văng đại môn của y, nhân lúc y chưa chuẩn bị, ép y mau lấy ra giải được!"

Đồng Khanh hất tay gãi ra, cau giận nói: "Người lại đang nói bậy bạ cái gì thế hả?"

Tiểu An Từ vừa nóng vừa giận: "Đã đài (*) diễn đều diễn như vậy thôi, trên người kẻ hạ độc nhất định sẽ có thuốc giải!"

(*) Sân khấu dân gian, thôn quê

Đồng Khanh không để ý tới Tiểu An Từ nữa, quay đầu sang Cổ Tử Khâm, vội vàng hỏi: "Như vậy nên giải độc Thủy ngân như thế nào?"

Cổ Tử Khâm nói: "Kỳ thực rất đơn giản, đem cà rốt nghiền nát để vào trong bát thuốc, ăn vào, là có thể chậm rãi giảm bớt độc tố trong cơ thể, còn có đậu xanh cũng có thể giải độc Thủy ngân, sắp tới dùng để hoàng thượng ăn những thứ khác, thuốc thang tạm dừng. Chỉ cần chịu khó nấu cháo đậu xanh cho Người dùng, rất nhanh liền có thể khỏi hẳn, đợi sau khi thân thể Người lành, lại sắc thuốc bổ ăn uống bổ dưỡng là được."

Nghe vậy, Tiểu An Từ kinh ngạc há hốc mồm: "Giải độc vậy mà đơn giản như thế sao? Không cần phải có cừu chuyển hồi hồn đan rất khó điều phối sao? Cũng không cần thiết trăm phương nghìn kế tìm kiếm sùng hươu trăm năm ninh nấu với sương tuyết ngàn năm, còn phải thêm cái Tuyết Liên Thiên Sơn một trăm năm mới nở một lần sao? Chỉ cần tùy tiện dùng cà rốt và đậu xanh?"

Đồng Khanh liếc xéo gã một cái, nói: "Người xem nhiều tiểu thuyết quá rồi!"

Tiểu An Từ biết vậy nên an tâm không ít, không nghĩ tới độc này thế mà giải dễ dàng như vậy, ít nhất tạm thời không cản trở mặt với chủ nhà Ninh vương. Ép hỏi giải được, hần mò miệng nói: "Đợi ta đi làm nhuyễn cà rốt tui cho hoàng thượng dùng, nhưng rốt cuộc hoàng thượng bị trúng độc như thế nào nhĩ? Cũng không thể lại để Người tiếp xúc đến đồ độc được!"

"Đây mới là chỗ khó nhất, người hạ độc tương đối chu đáo chặt chẽ, chỉ sợ không dễ tra được a." - Đồng Khanh cau chặt lông mày, cầm lấy ẩm sắc thuốc, nhìn xem. Bỗng cặp mắt sáng lên, nhìn chằm chằm, cẩn thận tìm tòi nghiên cứu, nói: "Ẩm sắc thuốc này có vấn đề không?"

Cổ Tử Khâm lấy ra ngân châm, từ từ đâm vào thân ẩm, khi thu hồi châm, nhìn màu trắng bạc như lúc ban đầu, liền lắc lắc đầu nói: "Không có phản ứng có độc, ẩm này chưa từng ngâm qua độc tố."

Đồng Khanh nhớ tới hôm qua, Tiểu An Từ pha trà ở trong phòng, vì thế vội vàng nói: "Tiểu An Từ, người dùng cái gì nấu trà cho hoàng thượng?"

Tiểu An Từ nói: "Hoàng thượng rất coi trọng uống trà, Người chỉ dùng bằng chén Thổ hào, nước dùng nước suối sạch (**), cho nên Tiểu An Từ đều mang ly trà theo bên người, khi mới tới vương phủ, vốn trong phủ có chuẩn bị nồi chõ, hoàng thượng há đồng ý uống bằng nồi sắt để nấu trà, vì thế sai

tổng quản đổi lại, sau này liền đưa tới ấm hoa sen Phàn hồng miêu kim (**), mỗi ngày ta bảo tổng quản đưa tới nước sôi sạch, sau đó dùng cái ấm kia pha trà cho hoàng thượng." - Nói chuyện đồng thời, đã đem ấm hoa sen phàn hồng miêu kim lấy đến.

(**) Nguyên văn là hoạt tuyền thủy: tức là nước sôi chảy thông không phải là nước tù đọng, nước tù đọng thường không được trong sạch lắm

(***) Ấm hoa sen Phàn hồng miêu kim (dịch nghĩa: Ấm hoa sen phên đỏ mạ vàng) là bộ ấm trà nổi tiếng đời Thanh (Càn Long). Ngày 25 tháng 10 năm 1753 (Càn Long năm thứ 18), theo chiếu chỉ của vua, lò quan gốm Đường Anh tại trấn Cảnh Đức đốt chế, đến tháng 10 năm sau mới thành công. Bộ trà cụ gồm 1 ấm và 2 bát nhỏ. Ấm trà có 2 mặt chính: 1 mặt vẽ hoa sen, 1 mặt viết chữ đề thơ do Càn Long sáng tác, viền xung quanh được trang trí hoa lá nhỏ. Trên 2 bát cũng có chung bài thơ tương tự. Tất cả họa tiết trang trí bằng màu hồng đỏ đặc biệt có ánh vàng trên nền trắng, bề mặt sáng bóng. Bài thơ được viết trên bộ ấm trà là bài "Hầm trà giữa hoa sen" của Càn Long. Bài thơ như sau:

Thu hà diệp thượng lộ châu lưu, bính bính khuynh lai ánh ánh thu.

Bạch đế tinh linh thanh nữ khí, huệ sơn trúc đỉnh việt điều âu.

Học tiên tiểu bỉ kim bàn vọng, nghị vịnh hân tư ngọc nhũ phù.

Lý tương nhược tăng kinh thức thử, đề tu trí dịch viễn tri cầu

Cố Từ Khâm cũng dùng ngân châm dò dò xét xét, lại lắc đầu... Không thu hoạch được gì.

Đồng Khanh trừng mắt nhìn ẩm sắc thuốc, cau mày nói: "Sau khi đun nóng đồ đất nung chứa Thủy Ngân, tiết ra chất độc, làm cho đồ ăn bị nhiễm độc Thủy ngân, cho nên người ăn đồ ăn trúng độc mạn tính, nếu vậy không chỉ có ở đồ ăn chẳng? Đất nung chế thành khí cụ khi đun nóng tỏa độc, trên thực tế đó là Thủy ngân gặp nóng bốc hơi lên, độc khí sẽ phát tán ở trong không khí đi?"

Nàng bất ngờ nghĩ ra, bước nhanh tới bên giường hoàng thượng, trong lòng sốt ruột liền không để ý đến trong lò sưởi có nhiều đóm lửa nhỏ, đưa tay chạm vào...

"Đừng nóng vội! Bên trong còn đốt than đấy." - Cố Từ Khâm lập tức nhắc nhở, vừa dứt lời, đã không còn kịp rồi, trong khoảnh khắc thời gian, truyền đến tiếng rên "Hừm a" của Đồng Khanh.

Gã lập tức chạy vội qua, đưa tay kéo lấy tay ngọc của nàng lật lên, mắt thấy lòng bàn tay đã sưng đỏ, nhin không được nhướng mày nói: "Nhìn cô đi, bị bỏng rồi!"

"Ta không quan trọng, huynh mau nhìn cái lò sưởi này có vấn đề hay không?!" – So với bản thân, nàng tương đối lo lắng cho hoàng thượng hơn.

Cố Từ Khâm lập tức dùng ngân châm thử lò sưởi bên cạnh giường của hoàng thượng, liếc thấy ngân châm nhưng lại biến thành màu đen đến ghê người.

Nét mặt của Đồng Khanh chợt biến đổi, nhanh chóng cầm lấy ấm nước trên bàn tưới vào lò sưởi, dập tắt những đóm lửa nhỏ trong lò, dập tắt độc khí tiếp tục tỏa ra nhân nhật, ngay sau đó quay đầu hỏi Tiểu An Từ, nói: "Chiếc lò sưởi này từ nơi nào tới?"

Tiểu An Từ kinh hãi nhìn lò sưởi, nói: "Mấy ngày hôm trước hoàng thượng bị bệnh, cô đã vào trong phòng rồi dặn mang cái lò sưởi đến, ta đi tìm tổng quản để hỏi, vào ban đêm thì đồng thời cùng đưa tới với cả than đốt."

Đồng Khanh cúi đầu tỉnh tề trầm ngâm, chính là ngày đó Anh vương Lưu Hâm đi đến phủ Ninh vương.

Đúng lúc cũng thật khả nghi, dám độc hại hoàng thượng, nàng phải dạy gã không thể không lộ ra chân tướng, xem gã còn có thể nói cái gì?

Đồng Khanh lập tức có chủ ý, căn dặn nói: "Việc hoàng thượng trúng độc vạn lần không thể truyền ra, lò sưởi này không thể dùng tiếp, trước tiên cứ bày ở trong phòng, cũng đừng để cho người ta chuyển đi. Người giả bộ dường như không có việc gì, vẫn cứ mỗi ngày sắc thuốc, rồi lặng lẽ đổ thuốc vào đó, cần phải giữ bí mật, việc này ngàn vạn lần đừng bảo cho người khác biết."

Mặt Tiểu An Từ hiện vẻ lúng túng, nói: "Cần phải mau chóng cho hoàng thượng ăn cả rốt và cháo đậu xanh, giấu sao được? Mấy thứ đó đều phải nói với phủ Ninh vương, một khi đã hỏi rồi... vậy không phải sẽ bị phát hiện sao?"

Cố Từ Khâm xung phong nhận việc nói: "Việc này dễ dàng, ta dưới chiêu bài đi dạo trên đường, hàng ngày xuất phủ, rồi sau đó lên mang về là có thể ứng phó được rồi."

"Cứ làm như vậy đi!" - Đồng Khanh vỗ vỗ vai của gã, nói: "Đi thôi, đừng quá nhiều sự thanh tỉnh của hoàng thượng, ta còn có chuyện muốn mời huynh hỗ trợ đấy, mời huynh giúp ta làm ra vạn đoá hoa, màu sắc càng tươi đẹp, mùi càng nồng ngào ngạt càng tốt, tốt nhất là có thể chế thành một loại son."

Cố Từ Khâm vẫn không yên lòng quay đầu xem hoàng thượng trên giường bệnh, nhú mày, như có đăm chiêu nói: "Trước kia, hoàng thượng nhất định đã từng trúng độc, nhất định là..."

"Hả?" - Đồng Khanh nghe xong lời ấy, giật mình sợ hãi, vội vàng hỏi: "Lời này giải thích thế nào?"

Cố Từ Khâm nói: "Cho dù là mắc phong hàn, thân hư thể yếu, tại đây tức thời bị độc Thủy ngân xâm hại, bệnh tình quả thật sẽ bởi vậy mà tăng thêm, nhưng không có khả năng trong thời gian ngắn vậy mà bệnh lại nặng như thế, chẳng qua chỉ có vài ngày, thời gian thực sự quá ngắn, hoàng thượng lại

bệnh rất nặng, vậy không quá hợp lý... Khẳng định là hoàng thượng trước kia từng trúng độc, làm cho Người vô cùng mất cảm với chất độc, thân thể không chỉ nhanh chóng có phản ứng trúng độc, bệnh tình cũng rõ ràng nghiêm trọng dị thường."

Đây chính là chuyện lớn động trời!

Nét mặt Đồng Khanh hơi biến đổi, lập tức lôi kéo tay áo của gã, thần sắc nghiêm nghị thấp giọng hỏi: "Như vậy, trước kia hoàng thượng trúng độc gì? Vì sao nhóm thái y trong cung không người nào có thể phát hiện ra?"

Cố Từ Khâm nói: "Có lẽ là độc tố đã hết, có lẽ là độc đó quá mức nhỏ nhoi đến nỗi kiểm tra thực hư không ra, có lẽ là không có người biết kỳ độc, có lẽ là phía trên cố gắng ẩn giấu, có lẽ là tương tự như lần này đều bị chứng bệnh mê hoặc, có lẽ chính là ta nhầm lẫn mà phỏng đoán, tóm lại, ta cũng không có cách xác định..."

Lời tuy nói như vậy, nhưng Đồng Khanh không khỏi hoài nghi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của một giọng nữ mảnh mai: "Hoàng thượng, Nguyên Nguyên cầu kiến!"

Đồng Khanh liếc mắt lờm Tiểu An Từ một cái.

Tiểu An Từ lập tức hiểu ý đi lên, rất cơ trí hướng ra ngoài, đáp: "Hoàng thượng đã ngủ, mời Đâu cô nương muộn chút nữa lại đến."

Lời nói vừa mới rơi ra, cửa lại trực tiếp bị đẩy mở ra.

Đậu Nguyên Nguyên rõ ràng hoàn toàn không để ý sẽ bởi vậy mà làm hoàng thượng tức giận hay không, cứ thế thản nhiên đi tới, Như Họa đi bên cạnh người, thị nữ Bảo Châu thì ở sau lưng nâng ta.

Nàng ta đảo đôi mắt sắc lạnh lừng qua gian phòng một lượt, phòng trong một nửa màn đã buông xuống, phía sau bức rèm che mờ hồ có thể thấy được bóng dáng trên giường, hoàng thượng quả thực đang ngủ, Đồng Khanh cùng Cố Từ Khâm lại không cáo lui, ngược lại chờ đợi bên ngoài thì thảo nói nhỏ. Không biết là hai người đang mưu đồ bí mật cái gì? Nàng ta quay sang Tiểu An Từ, cười lạnh nói: "Hoàng thượng đang ngủ, sao Đồng Tư mã còn ở trong phòng? Hôm nay bệnh tình hoàng thượng lại nặng, người vậy mà không có tới cho ta biết, lại chạy tới nói cho Đồng đại nhân hả? Xem ra ở trong lòng của nội thị nhỏ nhỏ nhà ngươi, Đồng Tư mã có thể còn hơn hẳn so với hoàng hậu nương nương như ta nhỉ?"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức âm âm ức ức nói, "Nương nương à, buổi sáng ngài không phải mới đến bái kiến hoàng thượng à? Bệnh tình hoàng thượng nặng, ngài đã biết đến rồi mà? Lúc đó ngài còn cùng đại phu nói chuyện đấy thôi."

"Láo xược!" - Đậu Nguyên Nguyên cá giận nói: "Người tới báo cho biết, theo tự ta biết được, là hai chuyện khác nhau!"

"Vâng."

Nàng ta đơn giản là muốn ở trước mọi người, nhất là ở trước mặt Đồng Khanh, khoe khoang thân là hoàng hậu uy phong, Tiểu An Từ cung kính khom khom lưng, nói: "Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng bệnh tình đột nhiên nặng, đại phu nói là phong hàn, đã dùng xong thuốc, vừa mới nằm ngủ."

Chẳng qua là khoe khoang oai phong của hoàng hậu tương lai, mục đích là vì nhắc nhở Đồng Khanh, nàng ta mới là người phụ nữ của hoàng thượng.

Đậu Nguyên Nguyên phát phát tay để Tiểu An Từ thối lui qua một bên, ngay sau đó một đôi mắt sắc lạnh liếc mắt xẹt qua Cố Từ Khâm một cái, rồi sau đó hướng tới Đồng Khanh trách cứ nói: "Tuy là gia đình làm nghề y, nghe nói nhà họ Cố đã qua ba đời không làm nghề y, nhớ năm đó Cố thái y là bị biếm xuất cung, Cố gia cũng không sáng rọi, người lại tự tiện làm chủ, để người họ Cố đến xem bệnh của hoàng thượng, dám cả gan mạo phạm long thể, tự ý làm càn, Đồng Tư mã chẳng lẽ là chán sống, người là muốn chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Dương Nữ Và Hoàng Thượng Có Tướng Phu Thê

Cố Từ Khâm thấy hoàng hậu tương lai trách móc nặng nề, lập tức tiến lên chấp tay hành lễ, nói: "Đâu cô nương, cô hiểu lầm rồi, Cố mã không phải đến xem bệnh, mà là đến thăm bệnh."

"Đúng a, đúng vậy a, Cố công tử chính là đến bái yết hoàng thượng." - Tiểu An Từ vội vàng hát đệm nói.

Đồng Khanh lại trợn mắt lờm Đậu Nguyên Nguyên, giọng điệu rất không khách khí, lạnh lùng nói: "Đâu cô nương một khi đã lo lắng cho hoàng thượng như vậy, sao bản thân không tiến lên vọng, vãn, vãn, thiết nhi? Hay là cô khổ học y lý, chỉ có dùng để trộm gà bắt chó, không lên được sảnh lớn, không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

"Người!" - Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cau giận nói: "Đồng Uyển tiện nhân, người không có bằng chứng, chớ có

ngậm máu phun người!"

"Nhanh chóng thu dọn hiện trường, cất giấu cây nén, là có thể che đậy đi tâm địa xấu xa trong lòng của bản thân sao?" - Đồng Khanh lạnh lùng trào phúng nói.

Sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên liền một lúc xanh, một lúc trắng, vừa thẹn vừa tức, phút chốc, hai tròng mắt đã âm ỷ bắn tóe ra sát khí... .

"Hồngбет, hai bên lại sắp chém giết rồi!"

Mắt thấy khói súng lại nổi lên, Tiểu An Từ âm thầm hô nhỏ một tiếng, nhướn mày, lôi kéo Cố Tử Khâm đang không biết gì thối lui sang một bên, nhỏ giọng căn dặn, nói: "Nơi đây lập tức sẽ lửa đạn lia lịa, chúng ta quan nhỏ chức bé, là số mệnh vật hi sinh, tránh xa một chút, mới là cách an toàn."

Cố Tử Khâm vạn phần cảm kích, vội vàng chấp tay vái lạy, nói: "Đa tạ An công công chi điểm!"

Đậu Nguyên Nguyên hung ton trừng mắt với Đồng Khanh, đang muốn làm khó dễ, chợt nghe ở phía sau hoàng thượng rên rỉ một tiếng, thân mình nàng ta cứng đờ, rồi bất chấp Đồng Khanh, lập tức xoay người, bước nhanh đến bên cạnh hoàng thượng, cúi đầu cẩn thận nhìn hân ốm yếu xanh xao đang ngủ say, ngay sau đó một đôi mày lá liễu dài nhỏ sít sao nhăn tít lại, vẻ mặt ưu sầu, ở trước hoàng thượng có thần sắc vô vàng, bộ dáng giương nanh múa vuốt hung ác vừa mới rồi đã sớm biến mất không còn dấu vết.

Đồng Khanh thấy tình trạng đó, trong lòng hiểu rõ Đậu Nguyên Nguyên lo lắng cho hoàng thượng cũng không thua gì nàng, việc cấp bách, thánh giá quan trọng hơn, món nợ với Đậu Nguyên Nguyên sẽ tính toán sau, vì thế chấp tay lại, nói: "Xin Đậu cô nương cẩn thận chăm sóc hoàng thượng đi, Đồng Khanh cáo lui."

Nói xong, liền dẫn Cố Tử Khâm lui ra. Tiểu An Từ ánh mắt tốt, liền tự giác chạy tới cửa đi chờ lệnh.

Bên trong, một phòng vắng lặng.

"Hoàng thượng a, hoàng thượng..." - Đậu Nguyên Nguyên đưa tay nhẹ vỗ về hoàng thượng tiều tụy vô vàng, vừa là lo lắng vừa là nóng vội, nàng ta đã chẳng rời lệ nói: "Sao đột nhiên bệnh nặng như thế chứ? Thật khiến cho người ta lo lắng không thôi, hoàng thượng là bị người làm hại chăng?"

Như Họa rất chắc chắn nói: "Bệnh tình đột nhiên tăng thêm, việc này rất quái, hiển nhiên là bị ám hại, hiện thời hoàng thượng gặp nguy, giờ phút này chị nên liên thủ cùng Đồng Khanh mới đúng, Sao vừa thấy mặt lại đi gây gỗ chứ?"

Liên thủ?

Đậu Nguyên Nguyên sắc mặt nhất thời lạnh hơn, hừ lạnh một tiếng nói: "Muốn ta liên thủ cùng Đồng tiện nhân, nằm mơ đi! Không có Đồng tiện nhân kia, Đậu Nguyên Nguyên ta vẫn có thể cứu được hoàng thượng!"

Như Họa liếc nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Tính tình này của chị thật sự là đáng ghét. Chị cho là xa lánh Đồng Uyển, thậm chí giải quyết xong nàng, chị liền có thể an ổn ngồi lên ngôi hoàng hậu hả? Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau... . Ninh vương nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế, chị cho là Anh vương rảnh rỗi không có việc làm ở bên cạnh hóng mát sao hả?"

"Anh vương?" - Nhớ tới quan hệ họ hàng gần gũi giữa hai người, Đậu Nguyên Nguyên có phần không đồng ý, nói: "Nhưng Lưu Hâm là anh em bên ngoài của ta, Đậu Nguyên Nguyên ta ngồi trên hậu vị, Đậu thừa tướng cha ta độc bá đại quyền, có rất nhiều điểm tốt cho anh ta, hưởng chi chứ vương ưng lập Ninh vương, anh ta thân là con của tiên đế, há có lý nào không đứng bên cạnh hoàng thượng?"

Nàng ta hoàn toàn không có lý do gì hoài nghi Anh vương.

Như Họa cúi đầu, khẽ nói: "Nhưng việc này rất kì quái, hoàn toàn không hợp lí, nếu như Anh vương âm thầm trợ giúp Ninh Vương, tuyệt đối không có điểm tốt nào đối với bản thân hân, ủng hộ anh họ của mình làm Hoàng đế chẳng lẽ còn tốt hơn ủng hộ anh ruột của mình sao? Mà hoàng thượng bị bệnh lúc này thật không hợp lí, Ninh vương sao có thể nào ngầm hại hoàng thượng ở chính địa phương của mình? Vậy không phải là cho người nắm được đằng chuôi sao? Hay là phía sau cát bụi bí mật không muốn người biết?"

"Người đừng nghĩ kéo anh em của ta xuống nước, há có đạo lý anh họ có thể thân hơn so với anh em ruột? Bất luận là vì ích lợi hay là quan hệ thân sơ, Anh vương đều không có lý do gì vì Ninh vương mà âm thầm tính kế hoàng thượng."

Thấy nàng ta nói đến đạo lý rõ ràng, Như Họa lại có phần phản bác, nói: "Với hoàng quyền, nào có chỗ cho cốt nhục tình thân? Vì tranh quyền vị, ngay cả cha con đều có thể tương tàn đả thù, anh em ruột thì tính là cái gì?"

"Người đừng hòng chằm ngòi quan hệ của ta và Anh vương." - Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt, nghiêm mặt nói: "Việc cấp bách, trọng yếu nhất là long thể của hoàng thượng, trước kia người lưu lạc ở ngoài, kinh qua tam giáo cửu lưu (*), hiểu được một ít kỳ kinh dị số, người mau mau tìm cách cứu hoàng thượng đi!"

(*) Tam giáo cửu lưu: có 2 nghĩa. 1 nghĩa để chỉ 3 giáo phái lớn là Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoàng gia, Tạp gia, và Nông gia. Nghĩa thứ 2 là chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

"Ta cũng không hiểu y thuật lắm, trong lòng chị cũng biết rõ, ta còn không bằng gã Cố Tử Khâm nửa mùa (**) kia đâu, ta học nhiều năm, không ngoài mấy thứ đồ cổ cổ quái quái hại người, chị cũng học được không ít đi, nếu không sao chị có thể nào tự tiện lấy cây nén của ta, dùng với Đồng Khanh?" -

Nhớ tới việc này, Như Họa lại cảm thấy căm tức.

(**) Ở đây tác giả dùng từ bán điệu tử (半调子). Đây là từ địa phương chỉ người có lời nói cử chỉ kinh người, không xem trọng kiểu cách, phương pháp, không dùng đến đại não, cũng có địa phương dùng từ này để chỉ những người giống một cái bình rỗng, có kiến thức không sâu, không tinh. Tương tự với từ “nửa mùa” của Việt Nam

Nàng thật vất vả cùng Đồng Khanh lập được mối quan hệ cũng không tệ, ít nhất về việc long bào, nàng xử lý ổn thỏa, nàng chứng minh được bản thân có khả năng hữu dụng, Đồng Khanh chấp nhận giá trị của nàng, tương lai ắt hẳn sẽ còn cần nàng, nàng chỉ cần lẳng lặng chờ đợi một cơ hội là tốt rồi. Nàng cần Đồng Khanh trợ giúp nàng một tay... nhưng mà chỉ thiếu một chút thôi lại để cho người chị gái khác mẹ mà nàng chán ghét làm hỏng.

Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt trừng nàng, tức giận nói: "Người chờ đợi hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, còn chuẩn bị cái thứ thúc tỉnh đó làm gì? Nếu không phải Tiểu An Tử dè chừng, lúc nào cũng dính sát bên hoàng thượng, người đã sớm xuống tay hả? Tiểu tiện nhân! Người đừng cho là ta không hiểu được người đang trăm phượng ngàn kê, trong lòng tính cái chủ ý quỷ gì, ta cảnh cáo người, hoàng thượng là người đàn ông của Đậu Nguyên Nguyên ta, người chớ có xuống tay!"

"Chị gái à, không cần dùng lời nói tàn nhẫn với ta đâu, nghiêm túc mà nói, chị còn chưa chính thức lên làm hoàng hậu đâu. Chị chẳng lẽ không nghe qua dân gian nói còn có một dương nữ hoàng hậu sao? Cái tiểu tiện nhân kia mới chân chính là thiên mệnh quy định, người ta mới thật sự là mệnh hoàng hậu, nói không chừng đợi đến ngày nào đó ả xuất hiện, chị ngay cả ánh mắt cũng không kịp nháy một cái, đã bị ả cưỡng bạo bóp nát rồi, hơn nữa, nhiều năm qua, trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình Đồng Uyển, nói không chừng ngày đó sẽ không cần đề ý mà sắc lập nàng làm hậu đâu... , có hai vị thiên địch cường đại này, xem ra, con đường hoàng hậu của chị khó khăn trùng trùng a?" - Như Họa cười lạnh nói: "Chị gái à, chị có bản lĩnh lên trời nhì!"

"Dương nữ hoàng hậu? Chẳng qua là một tiểu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc!" - Đậu Nguyên Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, lời nói vô căn cứ, ta không tin!"

"Tiểu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc? " - Như Họa lạnh lùng nói: "Chị gái đã lại quên chuyện hoàng thượng hồi nhỏ đến chùa Phật Quang dâng hương? Lúc đó, Người vì muốn thành một đôi cùng Đồng Uyển, cô ý không mặc hoàng bào, phối hợp nàng mặc đồ tang. Ở trong chùa gặp một vị đại hòa thượng, vị đại hòa thượng đó cũng không biết Người là thái tử gia, hòa thượng cẩn thận xem tướng mạo của Người, nói khi ông ta làm hành tăng (***) ở Giang Nam, từng gặp qua một dương nữ, tướng mạo của dương nữ với của Người lại là một đôi, là tướng vợ chồng... . Chị có thể địch nổi mệnh trời của cái tiểu tiện nhân kia không?"

(***) Hành tăng: tức là quá trình các vị tăng, ni không ở tại 1 chùa cố định mà đi du hành trên đường vừa khát thực, vừa giáo hóa thuyết pháp cho chúng sinh.

"Rất thôi! " - Đậu Nguyên Nguyên nổi giận mắng: "Người lại ghi nhớ việc này?"

Bảo Châu mắt thấy hai người thế như nước với lửa, rốt cục không nhịn được, mở miệng khuyên nhủ: "Hai vị tiểu thư hạ hỏa đi, xin thứ cho nô tì nói lời phạm hủ kị, hoàng thượng một khi không còn, bất kể ai cũng không làm được hoàng hậu đâu!"

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên mới hồi phục tinh thần lại, nghiêm sắc mặt nói: "Đồng Khanh đã mang theo Cổ Tử Khâm tới, nhất định là ả đã phát giác ra cái gì rồi... Người đã từng lẫn lộn ở trong giang hồ, kiến thức rộng rãi, mau tới nhìn một cái, rốt cuộc là hoàng thượng như thế nào?"

Như Họa không tranh chấp cùng nàng ta nữa, cẩn thận dò dò xét xét ở trong phòng, phát hiện lò sưởi hoàn toàn bị nước hắt tắt, trong lòng biết vậy nên nổi lên nghi hoặc, bèn xuất ra ngân châm thử một lần, quả nhiên lập tức biến đen, sắc mặt nàng ấy đột biến, run giọng nói: "Bếp lò này có vấn đề!"

"Hoàng thượng quả nhiên là bị ám hại!" - Đậu Nguyên Nguyên lập tức chạy vội qua, trừng mắt nhìn lò sưởi, trong lòng vừa bức vừa hận, suýt chút nữa đập vỡ cái lò sưởi hại người ấy, lại nghĩ đến nhất định là Đồng Khanh đã biết được việc này, nàng cũng nhất định sẽ cứu hoàng thượng, hoàng thượng tất sẽ không có việc gì, nàng ta một mặt an tâm không ít, một mặt lại không cam lòng nhường Đồng Khanh đoạt đầu công, vì thế tức giận khó tan, dứt khoát ném vỡ cốc trà trên bàn.

Một tiếng "Loảng xoảng" vang lên thật to, nàng ta tạm thời xả giận, nhưng lại kinh động đến hoàng thượng ở trên giường, uống thuốc xong, đang trong cơn ngủ say, hần đường như bị giật mình, đột nhiên nói mê, trong miệng ni non: "Uyển Nhi... , um, Uyển Nhi... "

"Uyển Nhi?" - Như Họa nghe thấy được, có chút sững sốt, ngay sau đó quay về phía chị gái khác mẹ nhà mình, cười nhạt, nói: "Đúng là vẫn gọi Uyển Nhi, không phải là Nguyên Nguyên a? Chị gái, chị nói chuyện này nên làm gì bây giờ đây?"

"Lại là Đồng tiện nhân này!" - Đậu Nguyên Nguyên nắm chặt song quyền, oán hận nói.

Lời nói vừa mới thốt ra, bỗng dung lại thấy Tiểu An Tử từ ngoài cửa vọt tiến vào, gã nhìn cốc trà nát đầy đất, vẻ mặt nghi hoặc, cũng không dám mạo phạm lỗ mũi, chỉ đành phải khom khom lưng vái lạy với Đậu Nguyên Nguyên, hạ thấp tư thái, cười bồi, nói: "Nô tài ở bên ngoài nghe thấy được thanh âm, nương nương làm sao thế a?"

"Lúc ta uống trà, không may làm rơi cốc trà, người mau dọn dẹp một chút, hầu hạ hoàng thượng đi, ta cũng nên đi rồi, muộn chút nữa lại qua hầu bệnh." - Đậu Nguyên Nguyên bày ra tư thái rồi đi, khép khép lại tay áo dài nói.

"Cung tiễn nương nương!" - Tiểu An Tử khom khom lưng.

Đoàn người mới vừa bước ra ngoài cửa, Đậu Nguyên Nguyên nghĩ tới hoàng thượng dù ở trong mộng vẫn nhớ mãi không quên Đồng Uyển, một đôi mắt đẹp nhất thời lộ ra dáng vẻ hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đồng Uyển đáng chết, nhất định phải trừ bỏ!"

Nét mặt Như Họa biến đổi, vội vàng hỏi: "Chị tính toán làm như thế nào?"

Đậu Nguyên Nguyên rất cảnh giới liếc mắt lườm em gái khác mẹ của mình một cái, cười lạnh nói: "Thế nào, lo lắng cho ả à, người sợ trừ bỏ Đồng Uyển rồi sẽ không có người có thể đối địch nổi với Đậu Nguyên Nguyên ta hả?"

Như Họa đầu điểm tâm tư, nàng ta không thể không phòng.

Đêm hôm qua, cha nàng - Đậu thừa tướng phái người phi ngựa báo lại, mấy ngày trước Ninh vương viết một phong mật tín cho Thái hậu, lá thư này đã khiến Thái hậu không tiếc lao sư động chúng rồi kinh, đích thân đến phủ Ninh vương, trước mắt đang ở trên đường, chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ đến vương phủ, nàng phải chuẩn bị thật chu toàn, đây chính là cơ hội tốt chứng minh Đồng Đại Tư mã lên cầu kết Ninh vương, ắt phải lợi dụng cơ hội lần này một lần trừ bỏ đồ tiện nhân Đồng Uyển dám quyền rũ hoàng thượng đó.

Một luồng ánh mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào, trên cây, chim nhỏ bắt đầu kêu hót, nghênh đón một ngày sớm mai. Hôm nay, trời trong nắng ấm, ngoài phòng cảnh sắc sáng ngời, hoa thơm mát đón gió nhẹ thổi phieu đảng, hương khí khắp người, sắc xuân dạt dào.

Tình cờ gặp lễ hoa thần, hoàng thượng thừa dịp ngày hội, truyền triệu đủ các bậc hoàng tộc vào trong nhà cùng hân nói chuyện phiếm.

Nhận truyền triệu, trong lòng mọi người đột nhiên cả kinh, cũng không dám chậm trễ, Ninh vương Lưu Ký, Anh vương Lưu Hâm, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên, Thái phu nhân và Thái phó Tô Mộc trong thời gian gần nhất đã tìm đến sương phòng ở sườn đông.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Hic, @Hạ San và @Chờ đến già à, nếu có thảo luận thì nên pm riêng chứ, các nàng làm lộ thiên cơ rồi... nếu không có ai vào hồ của ta đọc nữa, ta bắt đền đây... Chà nhè đổi lại drop luôn. hừ hừ

Chương 72 – Dương nữ và hoàng thượng có tướng phu thê

Cố Từ Khâm thấy hoàng hậu tương lai trách móc nặng nề, lập tức tiến lên chấp tay hành lễ, nói: "Đậu cô nương, cô hiểu lầm rồi, Cố mẫu không phải đến xem bệnh, mà là đến thăm bệnh."

"Đúng a, đúng vậy a, Cố công tử chính là đến bái yết hoàng thượng." - Tiểu An Từ vội vàng hát đệm nói.

Đồng Khanh lại trợn mắt lườm Đậu Nguyên Nguyên, giọng điệu rất không khách khí, lạnh lùng nói: "Đậu cô nương một khi đã lo lắng cho hoàng thượng như vậy, sao bản thân không tiến lên vọng, vãn, vãn, thiết nhi? Hay là cô khổ học y lý, chỉ có dùng để trộm gà bắt chó, không lên được sảnh lớn, không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

"Người!" - Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cau giận nói: "Đồng Uyển tiện nhân, người không có bằng chứng, chớ có ngậm máu phun người!"

"Nhanh chóng thu dọn hiện trường, cất giấu cây nến, là có thể che đậy đi tâm địa xấu xa trong lòng của bản thân sao?" - Đồng Khanh lạnh lùng trào phúng nói.

Sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên liền một lúc xanh, một lúc trắng, vừa thẹn vừa tức, phụt chốc, hai tròng mắt đã âm ý bắn tóe ra sát khí... .

"Hồngбет, hai bên lại sắp chém giết rồi!"

Mắt thấy khói súng lại nổi lên, Tiểu An Từ âm thầm hô nhỏ một tiếng, nhưn mảy, lôi kéo Cố Từ Khâm đang không biết gì thối lui sang một bên, nhỏ giọng căn dặn, nói: "Nơi đây lập tức sẽ lửa đạn lia lịa, chúng ta quan nhỏ chức bé, là số mệnh vật hi sinh, tránh xa một chút, mới là cách an toàn."

Cố Từ Khâm vạn phần cảm kích, vội vàng chấp tay vái lạy, nói: "Đa tạ An công công chỉ điểm!"

Đậu Nguyên Nguyên hung ton trừng mắt với Đồng Khanh, đang muốn làm khó dễ, chợt nghe ở phía sau hoàng thượng rên rỉ một tiếng, thân mình nàng ta cứng đờ, rồi bất chấp Đồng Khanh, lập tức xoay người, bước nhanh đến bên cạnh hoàng thượng, cúi đầu cẩn thận nhìn hân ốm yếu xanh xao đang ngủ say, ngay sau đó một đôi mày lá liễu dài nhỏ sít sao nhăn tít lại, vẻ mặt ưu sầu, ở trước hoàng thượng có thần sắc vô vàng, bộ dáng giương nanh múa vuốt hung ác vừa mới rồi đã sớm biến mất không còn dấu vết.

Đồng Khanh thấy tình trạng đó, trong lòng hiểu rõ Đậu Nguyên Nguyên lo lắng cho hoàng thượng cũng không thua gì nàng, việc cấp bách, thánh giá quan trọng hơn, món nợ với Đậu Nguyên Nguyên sẽ tính toán sau, vì thế chấp tay lại, nói: "Xin Đậu cô nương cẩn thận chăm sóc hoàng thượng đi, Đồng Khanh cáo lui."

Nói xong, liền dẫn Cố Từ Khâm lui ra. Tiểu An Từ ánh mắt tốt, liền tự giác chạy tới cửa đi chờ lệnh.

Bên trong, một phòng vắng lặng.

"Hoàng thượng a, hoàng thượng..." - Đậu Nguyên Nguyên đưa tay nhẹ vỗ về hoàng thượng tiều tụy vô vàng, vừa là lo lắng vừa là nóng vội, nàng ta

lã chã roi lệ nói: "Sao đột nhiên bệnh nặng như thế chứ? Thật khiến cho người ta lo lắng không thôi, hoàng thượng là bị người làm hại chăng?"

Như Họa rất chắc chắn nói: "Bệnh tình đột nhiên tăng thêm, việc này rất quái, hiển nhiên là bị ám hại, hiện thời hoàng thượng gặp nguy, giờ phút này chị nên liền thủ cùng Đồng Khanh mới đúng. Sao vừa thấy mặt lại đi gây gỗ chứ?"

Liên thủ?

Đậu Nguyên Nguyên sắc mặt nhất thời lạnh hơn, hừ lạnh một tiếng nói: "Muốn ta liên thủ cùng Đồng tiện nhân, nằm mơ đi! Không có Đồng tiện nhân kia, Đậu Nguyên Nguyên ta vẫn có thể cứu được hoàng thượng!"

Như Họa liếc nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Tính tình này của chị thật sự là đáng ghét. Chị cho là xa lánh Đồng Uyển, thậm chí giải quyết xong nàng, chị liền có thể an ổn ngồi lên ngôi hoàng hậu hả? Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau... . Ninh vương nhìn chăm chăm ngôi vị hoàng đế, chị cho là Anh vương rảnh rỗi không có việc làm ở bên cạnh hống mát sao hả?"

"Anh vương?" - Nhớ tới quan hệ họ hàng gần gũi giữa hai người, Đậu Nguyên Nguyên có phần không đồng ý, nói: "Nhưng Lưu Hâm là anh em bên ngoại của ta, Đậu Nguyên Nguyên ta ngồi trên hậu vị, Đậu thừa tướng cha ta độc bá đại quyền, có rất nhiều điểm tốt cho anh ta, hưởng chi chứ vương ủng lập Ninh vương, anh ta thân là con của tiên đế, há có lý nào không đứng bên cạnh hoàng thượng?"

Nàng ta hoàn toàn không có lý do gì hoài nghi Anh vương.

Như Họa cúi đầu, khẽ nói: "Nhưng việc này rất kì quái, hoàn toàn không hợp lý, nếu như Anh vương âm thầm trợ giúp Ninh Vương, tuyệt đối không có điểm tốt nào đối với bản thân hắn, ủng lập anh họ của mình làm Hoàng đế chẳng lẽ còn tốt hơn ủng lập anh ruột của mình sao? Mà hoàng thượng bị bệnh lúc này thật không hợp lý, Ninh vương sao có thể nào ngấm hai hoàng thượng ở chính địa phương của mình? Vậy không phải là cho người nắm được đăng chuỗi sao? Hay là phía sau cát đầu bí mật không muốn người biết?"

"Người đừng nghĩ kéo anh em của ta xuống nước, há có đạo lý anh họ có thể thân hơn so với anh em ruột? Bất luận là vì ích lợi hay là quan hệ thân sơ, Anh vương đều không có lý do gì vì Ninh vương mà âm thầm tính kế hoàng thượng."

Thấy nàng ta nói đến đạo lý rõ ràng, Như Họa lại có phần phản bác, nói: "Với hoàng quyền, nào có chỗ cho cốt nhục tình thân? Vì tranh quyền vị, ngay cả cha con đều có thể tương tàn đây thôi, anh em ruột thì tính là cái gì?"

"Người đừng hòng châm ngòi quan hệ của ta và Anh vương." - Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt, nghiêm mặt nói: "Việc cấp bách, trọng yếu nhất là long thể của hoàng thượng, trước kia người lưu lạc ở ngoài, kinh qua tam giáo cửu lưu (*), hiểu được một ít kỳ kinh dị số, người mau mau tìm cách cứu hoàng thượng đi!"

(*) Tam giáo cửu lưu: có 2 nghĩa. 1 nghĩa đề chỉ 3 giáo phái lớn là Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia. Mặc gia, Tung Hoàng gia, Tạp gia, và Nông gia. Nghĩa thứ 2 là chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

"Ta cũng không hiểu y thuật lắm, trong lòng chị cũng biết rõ, ta còn không bằng gã Cố Tử Khâm nửa mùa (**) kia đâu, ta học nhiều năm, không ngoài mấy thứ đồ cổ cổ quái quái hại người, chị cũng học được không ít đi, nếu không sao chị có thể nào tự tiện lấy cây nến của ta, dùng với Đồng Khanh?" - Nhớ tới việc này, Như Họa lại cảm thấy căm tức.

(**) Ở đây tác giả dùng từ bán điệu tử (半调子). Đây là từ địa phương chỉ người có lời nói cử chỉ kinh người, không xem trọng kiểu cách, phương pháp, không dùng đến đại não, cũng có địa phương dùng từ này để chỉ những người giống một cái bình rỗng, có kiến thức không sâu, không tinh. Tương tự với từ "nửa mùa" của Việt Nam.

Nàng thật vất vả cùng Đồng Khanh lập được mối quan hệ cũng không tệ, ít nhất về việc long bào, nàng xử lý ổn thỏa, nàng chứng minh được bản thân có khả năng hữu dụng. Đồng Khanh chấp nhận giá trị của nàng, tương lai ắt hẳn sẽ còn cần nàng, nàng chỉ cần lẳng lặng chờ đợi một cơ hội là tốt rồi. Nàng cần Đồng Khanh trợ giúp nàng một tay... . nhưng mà chỉ thiếu một chút thôi lại để cho người chị gái khác mẹ mà nàng chán ghét làm hỏng.

Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt trừng nàng, tức giận nói: "Người chờ đợi hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, còn chuẩn bị cái thứ thức tỉnh đó làm gì? Nếu không phải Tiêu An Tử dè chừng, lúc nào cũng dính sát bên hoàng thượng, người đã sớm xuống tay hả? Tiêu tiện nhân! Người đừng cho là ta không hiểu được người đang trăm phượng ngàn kén, trong lòng tính cái chủ ý quỷ gì, ta cảnh cáo người, hoàng thượng là người đàn ông của Đậu Nguyên Nguyên ta, người chớ có xuống tay!"

"Chị gái à, không cần dùng lời nói tàn nhẫn với ta đâu, nghiêm túc mà nói, chị còn chưa chính thức lên làm hoàng hậu đâu. Chị chẳng lẽ không nghe qua dân gian nói còn có một dương nữ hoàng hậu sao? Cái tiêu tiện nhân kia mới chân chính là thiên mệnh quy định, người ta mới thật sự là mệnh hoàng hậu, nói không chừng đợi đến ngày nào đó à xuất hiện, chị ngay cả ánh mắt cũng không kịp nháy một cái, đã bị à cường bạo bóp nát rồi, hơn nữa, nhiều năm qua, trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình Đồng Uyển, nói không chừng ngày đó sẽ không cần đề ý mà sắc lập nàng làm hậu đâu... , có hai vị thiên địch cường đại này, xem ra, con đường hoàng hậu của chị khó khăn trùng trùng a?" - Như Họa cười lạnh nói: "Chị gái à, chị có bản lĩnh lên trời nhì!"

"Dương nữ hoàng hậu? Chẳng qua là một tiêu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc!" - Đậu Nguyên Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, lời nói vô căn cứ, ta không tin!"

"Tiêu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc?" - Như Họa lạnh lùng nói: "Chị gái đã lại quên chuyện hoàng thượng hồi nhỏ đến chùa Phật Quang dâng hương? Lúc đó, Người vì muốn thành một đôi cùng Đồng Uyển, cố ý không mặc hoàng bào, phối hợp nàng mặc đồ tang. Ở trong chùa gặp một vị đại hòa thượng, vị đại hòa thượng đó cũng không biết Người là thái tử gia, hòa thượng cẩn thận xem tướng mạo của Người, nói khi ông ta làm hành tăng (***) ở Giang Nam, từng gặp qua một dương nữ, tướng mạo của dương nữ với của Người lại là một đôi, là tương vợ chồng... . Chị có thể địch nổi mệnh

trời của cái tiểu tiện nhân kia không?"

(***) Hành tằng: tức là quá trình các vị tằng, ni không ở tại 1 chùa cố định mà đi du hành trên đường vừa khát thực, vừa giáo hóa thuyết pháp cho chúng sinh.

"Rám tho! " - Đậu Nguyên Nguyên nổi giận mắg: "Người lại ghi nhớ việc này?"

Bảo Châu mắt thấy hai người thể như nước với lửa, rốt cục không nhịn được, mở miệng khuyên nhủ: "Hai vị tiểu thư hạ hòa đi, xin thứ cho nô tì nói lời phạm hủ kị, hoàng thượng một khi không còn, bất kể ai cũng không làm được hoàng hậu đâu !"

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên mới hồi phục tinh thần lại, nghiêm sắc mặt nói: "Đồng Khanh đã mang theo Cổ Tử Khâm tới, nhất định là ả đã phát giác ra cái gì rồi... Người đã từng lẫn lộn ở trong giang hồ, kiến thức rộng rãi, mau tới nhìn một cái, rốt cuộc là hoàng thượng như thế nào?"

Như Họa không tranh chấp cùng nàng ta nữa, cẩn thận dò dò xét xét ở trong phòng, phát hiện lò sưởi hoàn toàn bị nước hắt tắt, trong lòng biết vậy nên nổi lên nghi hoặc, bèn xuất ra ngân châm thử một lần, quả nhiên lập tức biến đen, sắc mặt nàng ấy đột biến, run giọng nói: "Bếp lò này có vấn đề!"

"Hoàng thượng quả nhiên là bị ám hại!" - Đậu Nguyên Nguyên lập tức chạy vội qua, trừng mắt nhìn lò sưởi, trong lòng vừa bức vừa hận, suýt chút nữa đập vỡ cái lò sưởi hại người ấy, lại nghĩ đến nhất định là Đồng Khanh đã biết được việc này, nàng cũng nhất định sẽ cứu hoàng thượng, hoàng thượng tất sẽ không có việc gì, nàng ta một mặt an tâm không ít, một mặt lại không cam lòng nhường Đồng Khanh đoạt đầu công, vì thế tức giận khó tan, dứt khoát ném vỡ cốc trà trên bàn.

Một tiếng "Loảng xoảng" vang lên thật to, nàng ta tạm thời xả giận, nhưng lại kinh động đến hoàng thượng ở trên giường, uống thuốc xong, đang trong cơn ngủ say, hần đường như bị giật mình, đột nhiên nói mê, trong miệng ni non: "Uyển Nhi... , um, Uyển Nhi... "

"Uyển Nhi?" - Như Họa nghe thấy được, có chút sùng sốt, ngay sau đó quay về phía chị gái khác mẹ nhà mình, cười nhạt, nói: "Đúng là vẫn gọi Uyển Nhi, không phải là Nguyên Nguyên à? Chị gái, chị nói chuyện này nên làm gì bây giờ đây?"

"Lại là Đồng tiện nhân này!" - Đậu Nguyên Nguyên nắm chặt song quyền, oán hận nói.

Lời nói vừa mới thốt ra, bỗng dừng lại thấy Tiểu An Tử từ ngoài cửa vọt tiến vào, gã nhìn cốc trà nát đầy đất, vẻ mặt nghi hoặc, cũng không dám mạo phạm lỗ mắg, chỉ đành phải khom khom lưng vái lạy với Đậu Nguyên Nguyên, hạ thấp tư thái, cười bồi, nói: "Nô tài ở bên ngoài nghe thấy được thanh âm, nương nương làm sao thế ạ?"

"Lúc ta uống trà, không may làm rơi cốc trà, người mau dọn dẹp một chút, hầu hạ hoàng thượng đi, ta cũng nên đi rồi, muộn chút nữa lại qua hầu bệnh." - Đậu Nguyên Nguyên bày ra tư thái rồi đi, khép khép lại tay áo dài nói.

"Cung tiễn nương nương!" - Tiểu An Tử khom khom lưng.

Đoàn người mới vừa bước ra ngoài cửa, Đậu Nguyên Nguyên nghĩ tới hoàng thượng dù ở trong mộng vẫn nhớ mãi không quên Đồng Uyển, một đôi mắt đẹp nhất thời lộ ra dáng vẻ hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đồng Uyển đáng chết, nhất định phải trừ bỏ!"

Nét mặt Như Họa biến đổi, vội vàng hỏi: "Chị tính toán làm như thế nào?"

Đậu Nguyên Nguyên rất cảnh giới liếc mắt lườm em gái khác mẹ của mình một cái, cười lạnh nói: "Thế nào, lo lắng cho ả à, người sợ trừ bỏ Đồng Uyển rồi sẽ không có người có thể đối địch nổi với Đậu Nguyên Nguyên ta hả ?"

Như Họa dấu điểm tâm tư, nàng ta không thể không phòng.

Đếm hôm qua, cha nàng - Đậu thừa tướng phái người phi ngựa báo lại, mấy ngày trước Ninh vương viết một phong mật tín cho Thái hậu, lá thư này đã khiến Thái hậu không tiếc lao sư động chúng rồi kinh, đích thân đến phủ Ninh vương, trước mắt đang ở trên đường, chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ đến vương phủ, nàng phải chuẩn bị thật chu toàn, đây chính là cơ hội tốt chứng minh Đồng Đại Tư mã lên cấu kết Ninh vương, ắt phải lợi dụng cơ hội lần này một lần trừ bỏ đồ tiện nhân Đồng Uyển dám quyến rũ hoàng thượng đó.

Một luồng ánh mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào, trên cây, chim nhỏ bắt đầu kêu hót, nghênh đón một ngày sớm mai. Hôm nay, trời trong nắng ấm, ngoài phòng cảnh sắc sáng ngời, hoa thơm mát đón gió nhẹ thổi phiêu đảng, hương khí khắp người, sắc xuân dạt dào.

Tình cờ gặp lễ hoa thần, hoàng thượng thừa dịp ngày hội, truyền triệu đủ các bậc hoàng tộc vào trong nhà cùng hần nói chuyện phiếm.

Nhận truyền triệu, trong lòng mọi người đột nhiên cả kinh, cũng không dám chậm trễ, Ninh vương Lưu Ký, Anh vương Lưu Hâm, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên, Thái phu nhân và Thái phó Tô Mộc trong thời gian gần nhất đã tìm đến sương phòng ở sườn đông.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mưu Kế

Trong sương phòng vô cùng yên tĩnh, cửa phòng trong lại đóng chặt, không thấy bóng dáng hoàng thượng đâu, gian ngoài tràn ngập hương khí nhàn nhạt, chỉ thấy Đồng Khanh và Cổ Tử Khâm ngồi ở trên cái ghế lớn, vừa cắt giấy màu ngũ sắc, vừa nói chuyện phiếm, thấy mọi người đến đây, lập tức buông công việc trong tay, theo lễ tiết, tiến lên bái kiến chư vị hoàng tộc.

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Hoàng thượng triệu kiến, sao không thấy bóng dáng hoàng thượng đâu? Ngươi lại ở trong này làm cái gì?"

Hoàng thượng đang bệnh nặng, sao lại đột nhiên triệu mọi người tới đây?

Hay lại là Đồng tiện nhân giờ trò quý?

Đồng Khanh cười nói: "Hoàng thượng đang ở phòng trong thay quần áo, Đậu tiểu thư an tâm một chút, chớ vội nóng nảy đi."

Hoàng thượng không phải đang bệnh rất nặng sao? Sao đột nhiên triệu triệu? Thái phu nhân trong lòng tràn đầy nghi hoặc, lại vẫn ra vẻ vui mừng nói: "Hoàng thượng vài ngày nay đang bị ốm, hôm nay triệu triệu, có thể thấy được thân thể đã rất tốt, hoàng thượng thánh cung an khang, thân già này cảm thấy an tâm lắm rồi."

Ninh vương Lưu Ký lại chỉ thăm trầm chăm chú nhìn cánh cửa đang khép chặt, mày nhíu lại, không nói một câu, trực tiếp ngồi xuống cái ghế lớn; Anh vương Lưu Hâm thì duy trì nhất quán nụ cười tiêu chuẩn của gã, làm bộ không chút để ý cầm lấy giấy màu trên án, dáng vẻ nhàn nhã, nói: "Hôm nay tình cờ gặp tiết hoa thần, ngày hội này cắt bằng làm hoa, cài tóc mai búi tóc, hòa cùng lễ hội, đáng lẽ phải vô cùng náo nhiệt mới đúng, nhưng sao không thấy quý phủ Ninh vương thưởng hồng nhỉ?"

Vào lễ hội hoa thần, các cô nương cắt giấy màu ngũ sắc dính vào trên cành hoa, gọi là "Thường hồng".

Thái phu nhân cười nói: "Anh vương thật hào hứng, thiếp thân góa bụa từ lâu, dưới thân lại không có con gái, không thịnh hành những thứ đó của các cô nương oanh oanh yến yến, phủ Ninh vương từ trước đến nay cho dù là hội hoa thần, ngay cả đêm thất tịch cũng không chơi hội."

"Thế nhưng cũng là lễ hội của con gái, như vậy cũng thật đáng tiếc." - Anh vương đem ánh mắt dò đến trên người Ninh vương, cất lên nụ cười nói: "Nghe nói Ninh vương sắp đại hỉ, Tào cô nương hoạt bát hiếu động, vào phủ Ninh vương nhất định có thể giúp mang đến một tình cảnh mới trong phủ, về sau bất kể lễ hội hoa thần, hội cỏ thần, khẳng định là vô cùng náo nhiệt."

Thái phu nhân nói: "Mộng Bình vốn là nghĩa nữ của thiếp thân, việc hôn sự này cũng coi như thân càng thêm thân, nhưng mà tuổi nàng còn nhỏ, ý của Tứ Thập Cửu là chờ sang năm sẽ dễ dàng qua cửa."

"Chỉ sợ em gái Tào đã chờ không kịp rồi." - Đậu Nguyên Nguyên mỉm môi cười nói: "Ninh vương quyền cao chức trọng, bề ngoài anh tuấn phóng khoáng, còn nhiều danh môn khuê tú muốn chen vào phủ Ninh vương làm phi làm thiếp, Nguyên Nguyên nghe nói em gái Tào chỉ là thiếp thất, Ninh vương tuổi đã không nhỏ, sớm nên tâu lên triều đình sắc phong vương phi, đến nay sao không thấy người được chọn tuyển làm vương phi nhỉ?"

Lúc này, Lưu Ký rốt cục đem ánh mắt từ cánh cửa phòng trong thu trở về, gương mặt lạnh lùng nói: "Trong lòng bản vương đã có ý trung nhân, không nhọc Đậu cô nương lo lắng".

Ý trung nhân ?!

Thái phu nhân nghe xong, có phần sửng sốt, quay đầu nhìn con trai, nói: "Tứ Thập Cửu có ý trung nhân rồi hả ? Là danh môn khuê tú nhà nào? Sao không nghe thấy con đề cập qua việc này?"

Lưu Hâm cười mỉa, nói: "Vị danh môn khuê tú kia khẳng định là rất khó trị, Ninh vương không nắm chắc mười phần sao có thể dễ dàng mở miệng với Thái phu nhân chứ ? E là Ninh vương chỉ yêu mỹ nhân không thích giang sơn đâu, vì thế có được người đẹp, không tiếc lấy giang sơn của tổ tông trao đổi...."

Thái phu nhân nghe xong lời này thì sắc mặt chợt biến đổi, trầm giọng nói: "Anh vương đùa cũng nên có giới hạn, nói những lời này ở trước mặt hoàng thượng và triều thần, cái gì mà giang sơn hay không giang sơn? Ngài chẳng phải là đang đẩy Ninh vương vào bất nghĩa hay sao hả ?"

Lưu Hâm thu lại tươi cười, vội vàng chấp tay, nói: "Tiểu vương chỉ là đang suy luận, tính của tiểu vương tàn mạn quán rồi. Cái miệng tùy ý nói bậy thôi, Thái phu nhân chớ nên hiểu lầm."

Đồng Khanh lặng lẽ quan sát Anh vương, thầm nghĩ: "Tên hoàng tộc này thật sự quá xảo trá, hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, gã lại cố ý nhắc tới đề tài này cảm như vậy, chẳng phải lại chia mũi tên sang Ninh vương sao? Ngay sau đó, nàng chuyển ánh mắt về phía Ninh vương. Chỉ thấy y nhíu chặt lông mày, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Đúng lúc này, từ cánh cửa phía sau truyền đến tiếng cười khẽ của hoàng thượng: "Hâm hoàng đệ nói chuyện từ trước đến nay chẳng phân biệt được nặng nhẹ, nhiều năm ở đất phong quen không quy củ, mong Thái phu nhân thứ lỗi."

Mọi người nghe thấy giọng nói của hoàng thượng, vô cùng kinh ngạc, vẫn không quên lễ tiết, ào ào đứng dậy, tiếng tay áo ma sát xột xột xoạt xoạt, rồi quỳ trên đất, một lát, cửa phòng trong nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy Lưu Lăng một thân hoàng bào, tư thế oai hùng, thần khí sáng bước đi ra, khuôn

mặt tuấn mỹ cất lên ý cười, long thể xem ra có chút khỏe mạnh, hần nâng tay nói: "Hãy bình thân."

Nói xong, ngồi xuống cái ghế lớn, ngay sau đó dặn dò, nói: "Trong gian phòng này đều là người một nhà, chỉ là nói chuyện phiếm việc nhà, không cần quá giữ lễ tiết, các vị hãy ngồi đi."

Không phải là Hoàng thượng bệnh nặng ư? Sao mới trong một sớm một chiều đã hoàn toàn khỏe rồi?

Việc này quá mức cổ quái quỷ dị.

Mọi người mang theo vạn phần nghi hoặc, ào ào ngồi xuống.

Lúc này, Tiểu An Tử hướng ra ngoài nói: "Dâng trà."

Lời vừa rơi xuống, lập tức có vài thị nữ đi vào, vội vàng dâng lên cốc trà và điểm tâm.

Nhìn khí sắc trên gương mặt của Hoàng thượng rất tốt, Đậu Nguyên Nguyên nâng lên cốc trà, mỉm cười duyên dáng, nói: "Trời xanh chúc phúc, xem ra Hoàng thượng đã bình phục, nay đang lúc gặp hội hoa thần, khắp nơi trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết, Nguyên Nguyên lo lắng cho long thể của Hoàng thượng, đã mấy ngày không ra khỏi cửa, hôm nay long thể hoàng thượng rất tốt, Nguyên Nguyên thỉnh cầu Hoàng thượng cùng Nguyên Nguyên ra ngoài du ngoạn, chúng ta đi về hướng Bắc, sau khi du sơn ngoạn thủy, thuận đường quay về đế đô đi?"

Nàng ta mềm giọng mềm khí, êm ái yêu cầu hoàng thượng nhanh chóng quay về kinh.

Tuy rằng nàng ta không xác định được hoàng thượng bị ai làm hại, nàng ta duy nhất có thể khẳng định phủ Ninh vương cũng không phải là nơi ở được lâu.

Cái ghế rồng nạm vàng trên tòa đại điện ở Đế đô kia, hiện tại thực làm cho người ta như hổ rình mồi rồi.

Lưu Hâm cười nói: "Ý này của Nguyên Nguyên rất hay, hoàng huynh rồi cũng được một thời gian rồi, ắt hẳn Thái hậu đã sốt ruột nhớ con, tưởng niệm lắm lắm, thấy hoàng huynh hôm nay tinh thần tương đối tốt, khí sắc rất tốt, không bằng xuất ngoại du ngoạn, tình cờ gặp xuân về khắp chốn, thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái, bên ngoài cảnh lá đâm chồi tươi tốt, trăm hoa đua nở, vừa lúc hợp với ra ngoài đạp thanh, một đường du ngoạn quay về đế đô, rất là thích ý."

Lưu Lăng chậm chậm cười nói: "Nói đến du ngoạn, mấy ngày gần đây trăm lười biếng, có lẽ do tiết xuân mệt, cũng không muốn ra khỏi cửa, nhưng mà hiện tại trăm lại có ý tưởng vui đùa mới muốn cùng ngắm cảnh với chúng thân tộc."

"Ồ?" - Đáy mắt Lưu Hâm nhanh chóng lướt qua một chút cảnh giác. Hoàng thượng khỏi bệnh thật sự quá mức quỷ dị, nói không chừng trong đó có trá, nói không chừng hần căn bản không có bệnh, từ đầu đến cuối đều là giả, phải cẩn thận không để cho hần đùa giỡn, giả phải cẩn thận ứng phó mới được. Vì thế giả nâng mi, giả vờ ra vẻ vui sướng, hỏi: "Xin hỏi hoàng huynh, rốt cuộc cái ý tưởng vui đùa mới của người là cái gì vậy?"

Lưu Lăng cười nói: "Khi hoàng đệ vào phòng, chẳng lẽ không ngửi thấy mùi của trăm hoa sao?"

"Khi mới vừa vào phòng, một luồng hương hoa kéo tới, mùi vô cùng tự nhiên, không giống như là hương nhang, vốn tưởng rằng là mùi hoa từ trong vườn ngoài phòng bay vào..." - Lưu Hâm cảm giác thậm chí khó hiểu, giả quay đầu nhìn về phòng trong tìm kiếm xung quanh, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lưu Lăng nâng tay nói: "Tiểu An Tử."

"Dạ" - Tiểu An Tử lập tức nhanh chóng chuyển chiếc lò sưởi bày ở dưới chân đến trước mặt mọi người.

Chỉ thấy lò sưởi vốn màu đen hoàn toàn được vẽ lên dây đặc Mầu Đan sắc thái điểm lệ, vua của muôn hoa vây quay quanh lò sưởi giống như bày ra gương mặt tươi cười, bút pháp rất tốt, kỹ thuật vẽ thâm hậu không phải bàn cãi, trong lò đốt lửa, đang tỏa ra từng làn hơi ấm, mà bên trong luồng ấm áp này lại loáng thoáng mang theo mùi vị thơm tho của trăm hoa.

Chiếc lò sưởi này không phải là cái bên trong phòng hoàng thượng hại hần bệnh nặng sao? Khẳng định là chủ ý ôi thiêu của Đồng Khanh, biết rõ bếp lò này có độc, lại bảo hoàng thượng vẽ Mầu Đan ở trên thân bếp lò, còn đốt lửa lên, rốt cuộc nàng đang làm cái quỷ gì đây?

Thần sắc Đậu Nguyên Nguyên trầm xuống, nhưng vẫn án binh bất động thấp giọng nói: "Thơm quá, trong bếp lò thả hương nhang hả?"

Lưu Hâm thấy cái lò sưởi này, cực lực giấu đi kinh hãi trong lòng, ra vẻ trấn định nói: "Thần đệ mất vọng về, nhưng mà Mầu Đan này xác nhận là do hoàng huynh vẽ, mùi này thật kỳ lạ, không giống như là một loại huân hương?"

Đồng Khanh thành thực nói: "Là mùi thơm hoa thiên nhiên, nghe nói trên trấn Tào cô nương có sẹ, luôn luôn buồn bức không vui, không chịu ra ngoài nửa bước, tình cờ gặp tiết đầu xuân, khắp chốn Giang Nam trên cây nở rộ đoá hoa, ta liền đi lấy mấy đoá hoa đến, còn lấy sương sớm, dự tính chưng cất, chế thành son đưa cho nàng ấy, vừa khéo hoàng thượng dậy sớm, gặp ta và Cố huynh ở trong sân viện đang bận rộn gặt hoa, trong bát màu sắc và hoa vẫn tươi đẹp, mùi thơm tho, liền nhất thời hứng khởi, cầm lấy bút lông, nhúng nước dịch hoa, vẽ lên trên bếp lò, không nghĩ tới khi lò sưởi đốt lửa lên, nhưng lại tỏa ra mùi hoa."

Lưu Ký cảm thấy rất là kì lạ, y từ từ đứng dậy, đưa tay ra thử, tiến sát đến lò sưởi, cẩn thận nhìn chăm chăm Mầu Đan ở phía trên, rồi sau đó chậm rãi nói: "Nhìn, đã đẹp; ngửi thấy, thật thơm, kỳ diệu như thế, quay về bàn vương cũng vẽ lên cái lò sưởi ở trong phòng giống như vậy, cũng vẽ lên son son

thủy thủy đi."

Đậu Nguyên Nguyên biết là chủ ý của Đồng Khanh, trong lòng không vui, vì thế nói: "Nếu Ninh vương thích, xin Hoàng thượng là được, cần gì lại tốn thêm công sức chứ?"

Lưu Lăng cười nói: "Như vậy không được, trăm đang định hỏi xin Ninh vương chiếc lò sưởi này, cho khoai mã đưa về đế đô đấy."

Nghe vậy, Lưu Ký chấp tay thi lễ nói: "Đồ vật trong phủ, hoàng thượng thấy thích, cứ việc mang đi là được".

Lưu Lăng nói: "Vũ thái phi từ trước đến nay nhiệt tình yêu thích Mẫu Đơn, trầm tính mượn hoa hiến Phật, đặc biệt sai người chuyển chiếc lò sưởi này về đế đô đưa cho bà." - Nói xong, quay đầu dặn dò Tiểu An Tử: "Sai người phi ngựa nhanh chuyển bếp lò này về hoàng cung, nhớ lấy vạn lần giữa đường không thể làm hỏng, nói cho Vũ thái phi Mẫu Đơn trên chiếc lò sưởi này là do trăm đích thân vẽ, bảo bà ấy hàng ngày đốt ở trong phòng, coi như thành hương nhang mà dùng đi."

"Tiểu An Tử tuân chỉ."

Ở trong quá trình này, đôi mắt sắc bén của Đồng Khanh nhìn chăm chú quan sát Anh vương, thần sắc của gã ở trong nháy mắt đó rõ ràng trắng bệch, lại nhanh chóng khôi phục sự trấn định, quả nhiên... . Lưu Hâm biết được chiếc lò sưởi có độc tính.

Gã không thoát khỏi có can hệ với việc mưu hại Hoàng thượng.

Như vậy rốt cuộc Ninh Vương có tham dự vào hay không?

Là đồng mưu?

Đồng Khanh quay đầu về phía Ninh vương cười nói: "Vừa mới rồi Ninh Vương tỏ vẻ thích cái lò sưởi trong phòng của hoàng thượng. Không biết, lò sưởi này vốn chỉ có một chiếc đã dùng trong phòng được chuyển tới ư?"

Lưu Ký nói: "Loại việc nhỏ này phải hỏi tổng quản, lò sưởi của phủ Ninh vương còn nhiều mà, dù hoàng thượng có tính lấy hết để vẽ tranh, chuyển về trong cung cũng không ngại."

Vốn tưởng rằng Đồng Khanh chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không ngờ nàng lại coi như có chuyện lạ, hướng ra ngoài kêu lên: "Tổng quản đâu rồi?"

Sắc mặt Lưu Ký chợt thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Bức Ra Hung Phạm?

Vốn tưởng rằng Đồng Khanh chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ nàng lại coi như có chuyện lạ, hướng ra ngoài kêu lên: "Tổng quản đâu rồi?"

Sắc mặt Lưu Ký chợt thay đổi.

Bên ngoài lập tức lên tiếng:

"Đây ạ".

"Vào đi, bản quan có chuyện muốn hỏi ngài."

"Dạ".

Một lát sau, đã thấy tổng quản cung kính chạy vào, trước lễ bái hoàng thượng, rồi sau đó dõng bước tới trước mặt Đồng Khanh, cúi cúi lưng, nói: "Xin Đồng đại nhân dạy bảo."

Đồng Khanh chỉ vào cái lò sưởi trong phòng, nói: "Đồ trong vương phủ, người biết rõ ràng nhất, bản quan hỏi người, chiếc lò sưởi này là từ nơi nào đưa tới?"

Tổng quản cẩn thận nhìn lò sưởi bên trên vẽ Mẫu Đơn, lập tức nhận ra là cái trong sương phòng của hoàng thượng, vì thế rù rì nói: "Ngày đó, Tiểu An Tử công công yêu cầu tiểu nhân cho chiếc lò sưởi, tiểu nhân không dám chậm trễ, liền phân công xuống, sự vụ của vương phủ bận rộn, tôi tớ rất nhiều, xin cho tiểu nhân trước xuống điều tra kết quả là ai đưa đến sương phòng của hoàng thượng, mới có thể hỏi rõ cái bếp lò này rốt cuộc là được chuyển tới từ phòng nào."

"Lập tức xử lý ngay tại đây đi, gọi người vào đây hỏi một câu là được rồi" - Đồng Khanh nói.

Lưu Hâm ở một bên nghe thấy được, cười nói: "Hỏi tới hỏi lui, bất luận như thế nào đều không phải là đồ của phủ Ninh Vương sao? Có gì khác biệt? Đồng Tư Mã làm gì phải hao tổn khổ tâm vậy."

Đồng Khanh cười lạnh, nói: "Khác biệt rất lớn."

Lại thấy Anh vương đứng dậy tiến gần lò sưởi, nhìn chăm chăm Mẫu Đơn phía trên, bộ dáng có vẻ thương thức, khoe miệng gã cất lên nét tươi cười, nói: "Kỹ thuật vẽ của Hoàng huynh càng thấy tinh tiến rồi... , lấy dịch hoa vẽ tranh, trước đây chưa từng thấy đó!" - Nói xong, gã dùng móng tay theo viền phía trên, cạo một ít dịch hoa xuống, nói: "Nghe nói lấy hoa thả vào trà sẽ có một phong vị khác, dịch hoa này đã được lửa lò sưởi hun qua, hẳn là không giống bình thường".

Đậu Nguyên Nguyên thấy thế, lập tức phụ họa nói: "Vị của hoa đã bị hun qua, hương vị đặc biệt thơm, lấy ra cho vào trà nói không chừng mạnh hơn ngậm trà hoa đó."

Rõ ràng là Đồng Khanh đang tra án ở trước mặt mọi người, nàng ta không nghĩ để nàng được như ý, bất luận như thế nào, việc lò sưởi chứa độc, Ninh vương thân là chủ, y cũng không thoát khỏi có quan hệ. Nhưng Đồng Khanh vậy mà dám đứng lên trước mặt mọi người tra rõ, nói thẳng là hoàn toàn không nể mặt Ninh vương, sắc mặt Ninh vương cũng thay đổi, bởi vậy có thể thấy được thái độ của hoàng thượng... . Việc này không phải là nhỏ, nếu việc này liên lụy đến Anh vương, gã lại là anh em bên ngoài của nàng ta, nghiêm cần truy cứu tới, chỉ sợ ngay cả nàng ta cũng sẽ gặp họa theo.

Trầm ngâm chốc lát, nàng ta cũng đứng dậy, lấy xuống trăm phượng ở trên đầu, tới gần lò sưởi, cạo xuống một ít dịch hoa, rồi sau đó sai Bảo Châu ngậm trà mới, thả vào trong trà, dùng trăm phượng trộn đều, nhẹ hóp một ngụm, tán dương nói: "Thơm quá, quả nhiên so với trà hoa phơi khô càng thơm hơn."

Một lát, nàng ta lại cạo một ít dịch hoa trên lò sưởi xuống, tự mình ngậm một ly trà nhỏ mới, rồi lại đưa tới trước mặt Hoàng thượng, cười duyên nói: "Xin Hoàng thượng thử xem vị này, sẽ biết lời của Nguyên Nguyên không giả."

Hành động này hoàn toàn là vì chứng minh vừa rồi nàng ta không biết lò sưởi có độc.

Tiểu An Tử cả ngày ở cùng với hoàng thượng, không có chút dấu hiệu trúng độc nào, uống một ngụm trà nhỏ chứa ít độc hẳn là không đáng ngại, thứ nhất vừa bày tỏ nàng ta trong sạch, đồng thời ngầm trợ giúp Anh vương.

Tiểu An Tử cơ trí tiếp nhận cốc trà, cười nói: "Trà nóng bỏng miệng, chớ để bỏng Hoàng thượng, đợi chút hãy dâng lên cũng không khác lắm." - Rồi sau đó liền đặt ở trên án.

Lò sưởi có độc, dịch hoa khẳng định cũng dính độc, tất nhiên là không thể để vào miệng của Hoàng thượng. Anh vương lạnh lùng liếc mắt lườm Tiểu An Tử một cái, thầm nghĩ, Hoàng thượng và Đồng Khanh quả thực đã biết lò sưởi có vấn đề rồi, việc này bất luận như thế nào cứ đổ lên trên người Ninh vương đi, gã có thể nguyên vẹn mà thoát ra.

Đồng Khanh trầm tĩnh nhìn chăm chăm Anh vương, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng đích thân về Mẫu Đơn, lại để cho các người cạo xuống sao."

Lưu Hâm cười nói: "Chỉ là viền góc, không làm tổn hại đến phần vẽ chính, huống chi hoàng huynh mở miệng vàng, lò sưởi này đã là vật của Vũ thái phi - mẫu thân của tiểu vương, làm con trai, trộm cắn dịch hoa trên thân chiếc lò sưởi của mẫu thân nhà mình, không phải là cái tội lớn gì đi?" - Gã vừa nói, vừa cạo xuống dịch hoa trộn vào trong cốc trà, rồi sau đó nâng cốc uống một ngụm, cười nói: "Thơm! Quả thực thơm lắm, mùi hoa thơm trộn mùi trà thơm tràn ra khắp mồm miệng, thực sự đến cả hàm răng cũng lưu hương." - Gã nhướn mi, nói: "Đúng rồi, Đồng đại nhân không phải là đang tra việc sao? Chiếc lò sưởi này là từ cùng một chỗ phủ Ninh vương chuyển đến? Hay là... lò sưởi này có vấn đề?"

Đồng Khanh nói: "Ta chỉ là nhìn thấy lò sưởi này không quá giống cùng loại so với lò sưởi mà vương phủ sử dụng, tựa hồ là vật trong cung, nhất thời tò mò, muốn hỏi rõ ràng thôi."

Lưu Hâm nói: "Tiểu vương vừa mới đã nhìn kỹ, lò sưởi phía dưới có chữ Quan Diêu (*), vật do Quan Diêu sản xuất, đồ thượng phẩm tự nhiên trước sẽ đưa vào trong cung, trong cung không dùng được nhiều như vậy, sẽ phân phối tới vương phủ ở các nơi, trong vương phủ có mấy thứ vật phẩm giống trong cung có gì kỳ quái? Ở trong phủ ta còn nhiều vật mà giống trong hoàng cung đó thôi."

(*) Quan Diêu [quan dao]: là lò gốm sứ chuyên chế tác các sản phẩm cúng tiến cho hoàng cung và các quan lại. Đồ sứ Quan Diêu đề chỉ đồ sứ ở Biện Kinh (Khai Phong) thời Bắc Tống và các trấn ở Hàng Châu cùng khu ngoại thành thời Nam Tống

Đồng Khanh lắc lắc đầu nói: "Cũng không phải, lò sưởi này kỳ thực là hàng nhái, Ninh vương phủ sao lại có thể có hàng nhái Quan Diêu? Việc này rất lạ, nhưng lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của ta, vì thế mới tính hỏi rõ ràng."

Nghe thấy là hàng nhái Quan Diêu, mặt Lưu Ký tối lại, quay đầu hỏi tổng quản: "Lò sưởi này là từ nơi nào làm ra? Tựa hồ không là đồ mới, sao lại là đồ nhái? Vương phủ sao có thể nào có đồ phò chế Quan Diêu hả?"

Tổng quản nói: "Chiếc lò này thoát nhìn vô cùng tốt, kỹ thuật chế tạo tinh xảo, tiểu nhân cũng không biết tại sao lại là đồ phò chế, đông sương phòng muốn lò sưởi, nhất loạt trong phòng đã có sẵn sẽ được cảm trực tiếp tiến dâng, cũng không cần phải mở kho, đến kho phòng lấy. Tiểu nhân phải hỏi thăm từng người, rốt cuộc là ai cho đưa tới."

Lúc này, Tiểu An Tử chen miệng nói: "Là một kẻ người hầu tên là Thuận Tử đưa tới."

Mỗi ngày, tôi tớ đưa vật phẩm đến trong sương phòng của hoàng thượng, gã nhất định sẽ hỏi rõ tên họ của đối phương.

Lưu Ký vẫy vẫy tay nói: "Kêu Thuận Tử vào đi."

"Dạ"

Tổng quản cúi khom khom người, nhanh chóng lui xuống, thời gian ước chừng trôi qua một ly trà nhỏ, quả thực đã dẫn một chàng trai tiến vào.

Anh chàng tên gọi Thuận Tử không rõ nguyên nhân, vẻ mặt mờ mịt.

Lưu Ký chỉ vào lò sưởi trong phòng, hỏi: "Người xách chiếc lò sưởi này từ đâu ra?"

Thuận Tử nghẹo đầu, híp mắt, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: "Tiểu nhân cho tới bây giờ chưa thấy qua chiếc bếp lò về Mẫu Đơn này."

Tiểu An Tử vội vàng nói: "Ta nhớ được là người! Mấy ngày trước đây người chuyển đến một chiếc lò sưởi."

Lưu Ký lại hỏi: "Chiếc lò sưởi trong phòng này, rốt cuộc là người chuyển từ đâu đến?"

Thuận Tử "A" một tiếng, cuối cùng bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Tổng quản sai đưa lò sưởi cho khách quý ở đông sương phòng, tiểu nhân liền đi đến tìm một cái không dùng trong phòng khác, chỉ Tuyết Nhạn nói trong phòng phu nhân có thừa một cái, liền bảo tôi chuyển đến."

Tuyết Nhạn hầu hạ ở bên cạnh Thái phu nhân, nghe thấy được, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức tiến lên, quỳ xuống, thừa nhận nói: "Chiếc lò sưởi trong phòng này là từ trong phòng Thái phu nhân đưa tới."

Đồng Khanh lờm Thái phu nhân trước sau vẫn chưa nói một câu, thấy thái độ bà ấy trầm ổn, vì thế nghiêm nghị hỏi: "Biết rõ chúng ta đang truy vấn việc lò sưởi, người vẫn luôn đợi ở chỗ này, vừa rồi vì sao không nói gì?"

Sắc mặt Tuyết Nhạn phút chốc xanh mét, nàng ấy nỗ lực áp chế nỗi hoảng sợ trong lòng, run giọng nói: "Nó đi đêm qua mất ngủ, một đêm không ngủ, tinh thần hoảng hốt, hôm nay cả ngày không yên lòng, vừa mới nghe thấy tên của bản thân, bây giờ mới hồi phục tinh thần lại."

Lúc này, đột nhiên vang lên "Loảng xoảng" một tiếng thật lớn, cốc trà bỏ thêm dịch hoa mà Đậu Nguyên Nguyên luôn luôn cầm ở trên tay, đột nhiên rơi trên đất. Cốc trà nát vụn đầy trên đất, nước trà tung tóe, thân sắc nàng ta kích động chạy lên phía trước, quỳ ở trước mặt hoàng thượng, nói: "Hoàng thượng, trà này có độc, ngài ngàn vạn không thể uống chiếc cốc trên bàn này!"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Sao cô biết trong trà có độc?"

Xem nàng ta phối hợp không chê vào đâu được. Đậu Nguyên Nguyên sớm đã biết đến dịch hoa có độc rồi, diễn trò vất vả như vậy, đơn giản là muốn giải nguy thay người anh em Anh vương của nàng ta. Lại không biết là, hoàng thượng đều xem tất cả ở trong mắt.

Thị nữ thân tín Bảo Châu của Đậu Nguyên Nguyên cầm trâm phượng vàng vừa mới lấy xuống từ trên tóc của chủ, đi theo chủ nhân quỳ ở trước mặt hoàng thượng, chuyển dâng lên trâm phượng, nói: "Vừa mới rồi, tiểu thư dùng cây trâm phượng này cạo xuống dịch hoa, trộn vào trà, sau đó đặt ở trên bàn, đến hiện tại mới phát hiện phía trên trâm phượng tua hoa làm bằng bạc bị chuyển thành màu đen, trong trà nếu không phải là có độc, bạc này sao có thể nào trong nháy mắt biến thành màu đen chứ?"

Lưu Ký nghe nói trong trà có độc, sắc mặt sớm xanh mét, y bước nhanh tiến lên, trực tiếp cầm lấy trâm phượng trong tay Bảo Châu, phát hiện trên đầu bộ phận vốn màu bạc trắng quả nhiên đã hiện ra màu đen sẫm, vẻ mặt y thâm trầm, cơ hồ là găm nhẹ nói: "Mau lấy ngân châm lại đây!"

Tổng quản sớm bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức mồ hôi đầy người, "Dạ" một tiếng, lập tức vội vàng mang ngân châm đến.

Trong trà của Hoàng thượng lại có độc, đây chính là tội chết diệt môn!

Ninh Vương cầm ngân châm, trước tiên hướng đến cốc trà của mình thăm dò, ngân châm vẫn cứ sáng màu bạc như mới, rõ ràng là trà không có vấn đề, ngay sau đó dò xét cốc trà mà Tiểu An Tử đặt ở trên án chuẩn bị dâng lên hoàng thượng, ngân châm nhanh chóng đổi màu, thành màu đen sẫm nhìn thấy mà ghê người, y lại lấy một cây châm bạc khác, đến cạo dịch hoa trên lò sưởi, ngân châm đồng dạng nhanh chóng biến thành màu đen, lại cầm một cây, mở ra nắp lò, dò xét từ bên trong lò sưởi, đồng dạng cũng biến đen, hiển nhiên, lò sưởi có vấn đề.

Ninh Vương toàn thân rung mình, cảm thấy nặng nề, lập tức bước nhanh về phía trước, vén lên tay áo, quỳ xuống nền đất đá xanh, ôm quyền, trầm giọng nói: "Lưu Ký tội đáng chết vạn lần!"

Sự tình cũng đã thấy được rõ ràng.

Nước chảy thành sông, người hạ độc có thể bức ra, Lưu Lăng thừa cơ làm khó dễ, nặng nề vỗ lên bàn, cả giận nói: "Lưu Ký, người thật to gan, vậy mà dám đầu độc trẫm!"

Địa bàn là của y, lò sưởi cũng là trong vương phủ, bất luận thế nào y đều không thoát khỏi can hệ, Lưu Ký không nói chuyện có thể biện giải, trong lòng nghĩ lại, trừ mẹ của mình ra, có ai dám can đảm ở phủ Ninh vương làm ra chuyện lớn hạ độc hoàng thượng như vậy?

Tiếp tục truy tra, lò sưởi có độc quả thật là từ trong phòng của mẹ y chuyển đến cho hoàng thượng sử dụng.

Y tuyệt đối không thể để mẹ chịu tội, vì thế hạ quyết tâm, chậm rãi đập đầu xuống đất, nói: "Tiểu vương có tội, mặc cho hoàng thượng xử trí!"

Lưu Lăng mặt trầm xuống nói: "Lưu Ký à, người phạm phải chính là từ tội, tổn hại long bào là chuyện nhỏ, dù sao trẫm không bị tổn thương gì, nhưng người lại gây một nghiêm trọng, càng thêm hung ác, trái lại đầu độc trẫm, hành động ác độc này ngay cả chư vương cũng không có cách bảo vệ người rồi... ." - Nói tới đây, về mặt hấn đau thương, trầm giọng hỏi: "Người, có tông phạm không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đóng Giả Thù Hận

Lưu Ký chưa kịp mở miệng, lúc này, Thái phu nhân bỗng nhiên bước nhanh tiến lên, "bộp" một tiếng, quỳ xuống ở cạnh hoàng đế, rồi lệ nói: "Là thiếp thân đáng chết, việc này do một mình thiếp thân gây nên, không có quan hệ với Ninh vương Lưu Ký, tội tử trong vương phủ có thể làm chứng, lò sưởi đầu độc hoàng thượng là chuyển đến từ trong phòng của thiếp thân, Lưu Ký căn bản không biết việc này, xin hoàng thượng nắm rõ!"

Lưu Ký thấy mẹ đột nhiên chạy tới nhận tội, sắc mặt chợt thay đổi, nghiêm nghị nói: "Mẹ, Người hồ đồ rồi, Người đừng nói ầu, thân thể của Người không tốt, mau đi xuống nghỉ tạm đi, Người yên tâm, Tử Thập Cửu không có việc gì."

Thái phu nhân nét mặt thê lương, bàn tay vỗ về gò má của con trai, bị thương rơi lệ nói: "Hoàng nhi ơi, là mẹ có lỗi với con, việc này quả thật là do mẹ gây nên." - Nói xong, ngược mắt nhìn thẳng vào Lưu Lăng, trong ánh mắt chính là một mảnh thâm trầm oán hận, ánh mắt ác độc này làm Lưu Lăng bỗng dưng giật mình, thoáng dâng lên một chút kinh ngạc.

Vì sao Thái phu nhân hận hấn đến như vậy, nhất định phải muốn mạng của hấn?

Thái phu nhân cắn răng, oán hận nói: "Việc đầu độc Hoàng thượng quả thật là do thiếp thân gây nên, không có liên quan đến Ninh vương Lưu Ký, bởi vì trong lòng thiếp thân có hận, ghi hận cái chết của trượng phu Huệ đế... ." - Nói tới đây, ánh mắt chuyển thành bi ai, chỉ vào lò sưởi, ánh mắt trong khoảnh khắc tỏa ra một luồng sát khí bức người, lộ ra hận ý mãnh liệt đã đọng lại nhiều năm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tiên phu Huệ đế không phải vì phong hàn bất ngờ mà băng mất, chàng bị đầu độc! Lưu Khang vì đoạt ngôi, lợi dụng lò sưởi mang theo độc tính này hại chết chàng. Trượng phu đột nhiên mất, ta ôm nỗi hận sinh hạ con côi từ trong bụng mẹ, mỗi ngày nhìn con trẻ đã mất cha, đêm không thể say giấc, chỉ có thể rơi lệ trước vầng trăng, oán hận nhiều năm, thật vất vả đợi đến lúc con trai của Lưu Khang tự động đưa đến cửa, ta liền nhất báo trả nhất báo, thay tiên phu của ta báo mối thù này!"

Lưu Ký nghe xong, thần sắc chuyển thành kinh hãi, trong lòng sóng triều mãnh liệt, hấn trước nay vẫn không hiểu được sự oán hận trong lòng mẹ của mình lại sâu như thế.

Thâm cừ đại hận như vậy. Sắc mặt Lưu Lăng nặng nề, nói: "Hoàng bá phụ Huệ đế đột ngột trúng gió, trời xanh không thương, khiến ngài ấy trắng niên mất sớm, phụ hoàng của ta trong lòng tuy rằng bị thương, nhưng mà thuận lý thành chương, kế huynh làm vua, lại vô tình đeo tội danh mưu hại huynh trưởng, tiên phụ chẳng lẽ không vô tội sao? Thái phu nhân có chứng cứ gì chứng minh Huệ đế là do phụ hoàng của ta làm hại?"

"Chứng cứ ?!" - Thái phu nhân đột nhiên lạnh lùng nói: "Lưu Khang vô tội hay không trong lòng hấn nắm rõ! Hấn có thể lừa gạt thế nhân, vĩnh viễn cùng không lừa được lương tâm của bản thân. Không! Người như hấn sao có thể nào có lương tâm kia chứ?"

Đồng Khanh nghe xong, khuyên nhủ: "Chuyện lúc trước như thế nào, Huệ đế và tiên đế đều đã không còn ở nhân thế, chuyện cũ đã qua, ân oán thanh toán xong, Thái phu nhân xuống tay với Hoàng thượng, danh là báo thù, nhưng khi Huệ đế băng mất, hoàng thượng chưa sinh ra. Chẳng lẽ Huệ đế mất sớm cũng có liên quan đến Hoàng thượng ? Ngài vì phát tiết oán khí, không tiếc đầu độc, người nhất vô tội chẳng lẽ không phải là hoàng thượng sao? Sao ngài không để người đã chết nhập thổ an lành chứ, tội gì đem thù hận nhiều đời truyền tiếp xuống!"

"Thù hận? Ha ha ha ha ha!" – Thái phu nhân cười đến vô cùng thâm thiết, bà thê lương nói: "Hiện thời sự đã bại lộ, một người làm, một người gánh... . Ta nhận tội đó là được rồi!" - Nói xong, lại từ trong cổ tay áo lấy ra một viên thuốc, gắng sức không ai kịp đề phòng quăng vào trong miệng, ngay sau đó té ngã trên đất.

Lưu Ký nhìn mẹ uống thuốc độc ngã xuống đất, kinh hoàng không thôi, lập tức hét lên một tiếng, "Mẹ ơi, không được!"

Y nhanh chóng chạy vội qua, chỉ thấy mẹ đã ngã ngay trước mắt, y chảy nước mắt, sắc mặt trắng bệch, cả người không ngừng run rẩy, ôm lấy mẹ, vừa hoảng vừa sợ, liên thanh kêu: "Mẹ, mẹ ơi, Người tỉnh tỉnh lại đi, Người đừng dọa Tử Thập Cửu..."

Lúc này, Cố Tử Khâm lại đột nhiên xông lên phía trước, một phen đẩy y ra, vội vàng nói: "Tránh ra, ta là đại phu! Vừa mới vào miệng, còn có thể cứu được, làm cho bà ấy nhổ ra viên thuốc mới được." - Đối phương chưa kịp phản ứng, gã liền trực tiếp lấy châm ra cấp cứu, gã xuất ra châm nhỏ chia ra châm mấy cái ở trên huyệt đạo của Thái phu nhân, một lát sau, lại thấy Thái phu nhân "ọe " một tiếng, viên thuốc màu đen quả thực theo tiếng mà từ trong miệng phun ra, ngay sau đó lại liên tục nôn khan không dứt, khiến cho nước mắt dần dụa, sắc mặt tái nhợt.

Cố Tử Khâm xấu hổ không thôi, cười nhẹ một tiếng nói: "Hồng bát, thi châm quá độ, khả năng sẽ nôn liên mấy khác, nhưng mà, viên thuốc đã nhổ ra,

căn cứ ghi chép trong nhật ký của tổ tiên, thi châm, phun ra vật độc, trên nguyên tắc hẳn là đã không đáng lo rồi."

Sắc mặt Lư Ký tối lại, nhanh chóng ôm lấy mẹ, đi nhanh ra bên ngoài, nói: "Mau! Truyền đại phu đến đây."

Thái phu nhân nhận tội, uống thuốc độc tự sát, Ninh vương ôm mẹ hối hả rời đi. Tô Thái phó sau khi vái lạy Hoàng thượng, gương mặt nặng nề, cũng đi theo ra ngoài.

Sự tình xuất hiện biến chuyển ngoài dự đoán, Lư Lăng sắc mặt âm u nặng nề, một tay xoa mày, một tay giơ lên nói: "Các người đều lui ra đi, Đồng Khanh và Cố Từ Khâm ở lại."

Đậu Nguyên Nguyên quét mắt liếc Lư Hâm một cái, hai người ánh mắt giao nhau, Lư Hâm hiểu ý, lập tức chấp tay lạy nói: "Thần đệ cáo lui."

"Tuân chỉ." - Mọi người ào ào lui ra.

Mọi người thối lui, Tiểu An Từ nét mặt thần bí, nhanh chóng đóng cửa phòng. Lúc này, sắc mặt Lư Lăng lại đột nhiên trắng nhợt, thân mình lao đảo một cái, ngã mạnh lên trên ghế.

"Hoàng thượng, người không sao chứ?" - Đồng Khanh rất lo lắng.

Tiểu An Từ quay đầu tức giận nói với Cố Từ Khâm: "Cái tên con cháu của nghịch tặc trị bệnh làm chết sùng phi này đáng chết! Rốt cuộc là người cho hoàng thượng ăn cái gì vậy hả?"

Cố Từ Khâm lú lú một tiếng nói: "Sớm đã nói qua, hoàng thượng dùng Kim thạch đan dược, có tác dụng khởi tử hồi sinh ngàn người, có thể làm cho người tạm thời thoát nhìn tinh thần sáng láng, nhưng lại cực kì tổn thương thân thể..."

Cổ đại, đế vương vì theo đuổi thuật trường sinh bất lão, liền lệnh cho phương sĩ luyện đan dược, phương sĩ luyện ra Kim thạch đan dược, có thể cho người phục hồi nhất thời tinh thần gấp trăm lần, có ảo giác kéo dài tuổi thọ, lại không biết rằng trong đan dược có chứa độc tính, đế vương thường xuyên dùng, mặt ngoài tinh khí mười phần, nhiều năm sử dụng, kì thực trúng độc ngày càng nặng, kết quả là băng mất.

Tiểu An Từ cá giận nói: "Cái tên mật y này đáng chết!"

Lư Lăng thờ hồn hèn một hơi nói: "Đừng trách cứ hẳn, là do bản thân trầm quyết định, không như vậy, có thể nào bức ra hung phạm được? Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc rồi."

Đồng Khanh vỗ vỗ lưng của hắn, an ủi: "Hoàng thượng, thân thể quan trọng hơn, về sau còn có rất nhiều cơ hội bức ra bộ mặt thật của Anh vương, hiện tại long thể quan trọng nhất." - Nói xong, quay đầu nói với Cố Từ Khâm: "Mau! Thi châm giúp hoàng thượng thư hoãn độc tố trong cơ thể đi."

Cố Từ Khâm rất chăm chú cầm lấy châm nhỏ, Tiểu An Từ thoáng nhìn ánh bạc trên châm nhỏ chợt lóe lên, đột nhiên cả người lướt qua một trận run sợ, rất không yên tâm nói: "Đồng đại nhân, người này có thể làm được không? Vừa mới rồi, gã còn còn thi châm quá độ đối với Thái phu nhân đó."

Cố Từ Khâm vỗ vỗ ngực nói: "Cổ mỗ sinh ra ở thế gia làm nghề y, từ nhỏ nhận lấy giáo dưỡng y thuật, ta dám bảo đảm, y thuật của nhà họ Cổ ta bác đại tinh thâm, tuy rằng đến nay đã ba đời chưa từng làm nghề y, y thuật vẫn cứ tiếp truyền lưu xuống dưới, chỉ có khiếm khuyết kinh nghiệm thực hành mà thôi."

Tiểu An Từ "Xì" một tiếng nói: "Long thể của Hoàng thượng há có thể dễ dễ cho người lấy ra thực tập?"

Đồng Khanh chau mày nói: "Trước mắt, người biết y thuật lại đáng để tin cậy chỉ có Cố huynh thôi."

Chỉ có thể miễn cưỡng dùng một chút.

Cố Từ Khâm nói: "Cô yên tâm, ta sẽ cẩn thận, tuyệt đối không làm cho hoàng thượng có gì tổn thương."

"Hoàng thượng, trước uống chén nước đi." - Đồng Khanh rót một ly trà nóng, đưa cho Lư Lăng.

Lư Lăng uống một ngụm trà, thuận thuận khí, thần sắc lại bi thương, chậm rãi mở miệng nói: "Vốn rằng trầm đung là rất khó phát bệnh, không ngờ lại bị em trai ruột của mình nhân cơ hội âm thầm độc hại, trầm đầu chỉ vô cùng đau đớn chứ! Dưới hoàng quyền, quả thật là không có tình thân rồi..."

Đồng Khanh bày mưu, lấy lò sưởi đưa cho Vũ thái phi để thử Anh vương. Gã quả thực chột dạ, trong lúc vừa sợ vừa nghi, liền tính đem tội vạ đổ cho Ninh Vương, cạo xuống dịch hoa, tổ giác việc lò sưởi chứa độc, thuận lý thành chương đẩy cho chủ nhà Ninh vương, không biết rằng hành động lần này trái lại trong vô ý bại lộ ra tâm tư của bản thân.

Em trai thân ái của hắn quả nhiên biết lò sưởi có độc.

Trong khoảnh khắc gã cạo xuống dịch hoa đó, lòng hắn như dao cắt, tình cảm anh em dĩ vãng hiện lên ở trong đầu, đúng là châm chọc như vậy.

"Hoàng thượng bị bệnh này, thử một lần ngược lại kiểm tra ra hoàng thượng đã từng bị trúng độc, cho nên đặc biệt miễn cảm đối với vật độc." - Cố Từ Khâm nói: "Nhưng mà, người đầu độc Hoàng thượng là Thái phu nhân a, bà ấy vừa mới rồi còn sợ tội tự sát đó."

Đồng Khanh lắc đầu, cắn răng nói: "Người mà Thái phu nhân hận là tiên đế, không phải là hoàng thượng, bà ấy chỉ đang giúp người khác che giấu hành vi phạm tội."

Hoàng thượng cũng không phải là con ruột của tiên đế, Thái phu nhân tuyệt đối đã biết chuyện này, bà ấy không có lý do gì hận thấu xương đối với Hoàng thượng, bà ấy đối với hoàng thượng không nên có hận ý khắc sâu, kính người như vậy, mà là một lòng mong giúp con trai của mình đoạt lại ngôi cao.

Bà ấy không thực sự thù hận hoàng thượng, vừa rồi rõ ràng là bà ấy diễn trò, chính là diễn quá mức phát hỏa, tựa như thực sự có chuyện thâm cừu đại hận vậy, hành động này ngược lại để lộ ra bà ấy che giấu mục đích giúp người kia. Hoàng thượng không biết thân thế của bản thân, đương nhiên không có cách nhìn thấu.

Nói đi nói lại, Thái phu nhân có lý do bố trí hoàng thượng vào chỗ chết, nhưng tuyệt đối không có lý do gì lựa chọn ở chỗ của chính mình, rất có thể là đã cùng với Anh vương đạt thành điều kiện trao đổi nào đó, mới có thể khiến bà ấy mạo hiểm liều lĩnh lớn như thế.

Cố Từ Khâm nghe thấy Thái phu nhân không phải là chủ mưu mưu hại hoàng thượng, nét mặt kinh ngạc, há to mồm nói: "Không là Thái phu nhân, hiển nhiên cũng không phải Ninh vương, hay là... Là Anh vương làm? Chẳng lẽ con trai ruột của Thái phu nhân mới là Anh vương, cho nên bà ấy mới có thể lấy cái chết đền tội, ý đồ che giấu thay Anh vương?"

Tiểu An Tử trách mắng: "Nói bậy! Anh vương là con trai của Vũ thái phi ! Vũ thái phi sinh Anh vương trong hoàng cung, thời điểm đầu bụng sinh gào thét oai oái, Thái phu nhân và Ninh vương đã ở đất phong xa xôi rồi."

"Bằng không, Thái phu nhân bà ấy rút cuộc là vì sao chứ?"

Đồng Khanh trầm nghĩ trong lòng, tuyệt đối không thể cho hoàng thượng biết thân thế của hắn, vì thế nói: "Ta nghĩ, việc đầu độc hoàng thượng là Anh vương cùng Thái phu nhân liên thủ làm, sự tình bại lộ, Thái phu nhân tự biết khó thoát khỏi chịu tội, liền tính một mình gánh vác, bảo toàn cho Anh vương."

"Bảo toàn Anh vương? Thái phu nhân có lý do gì không tiếc lấy cái chết để bảo toàn Anh vương hoàn toàn không có quan hệ với bà ấy?" - Lư Lãng ngược mắt nhìn thẳng Đồng Khanh, thấp giọng nói: "Nàng có việc giấu giấu." "

Trong nháy mắt nàng chợt thoáng hiện vẻ chột dạ, làm sắc mặt hắn tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Kẻ Địch Thực Sự

Đồng Khanh cảm thấy hoảng hốt, nhưng vẫn nhanh chóng thu liễm tâm thần, chấn chỉnh lại thần sắc, nghiêm nghị nói: "Chuyện Hoàng thượng gặp phải ám toán trúng độc, Ninh vương còn khiếp sợ hơn cả Hoàng thượng, ngài ấy rõ ràng vô tội, hoàn toàn bị Thái phu nhân giấu giếm, Đồng Khanh cả gan xin Hoàng thượng tạm thời dừng truy cứu chuyện này, nhất thiết đừng xử trí Thái phu nhân, bất luận là tước phong hào hay là ban chết, nếu Hoàng thượng xử trí Thái phu nhân, như vậy sẽ kết thù kết oán với Ninh vương, mà Anh vương vừa vặn đứng giữa hưởng lợi..." "

Biết rõ nàng nói có lý, Lư Lãng vẫn không nhận được cả một bụng ghen tỵ. Hắn lạnh mặt nói: "Nàng cũng thật biết tính toán cho Lư Ký nhi ? Đau lòng y rồi hả ? Rút cuộc quan hệ giữa nàng và y là gì hả? Thấy y anh tuấn phóng khoáng, không nhận được thâm sinh tình cảm rồi hả ?"

"Hoàng thượng!" - Đồng Khanh có hơi chút tức giận.

Lư Lãng thấy nàng tức giận, trái tim đang treo cao nhất thời an định lại, ngược lại hai tròng mắt thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng hiện lên ý cười, nở nụ cười nhu tình với nàng, nói: "Quả nhiên là tức giận, giận thì tốt rồi, trẫm thực sợ có một ngày nàng không giận nữa đấy."

Một tia sáng mặt trời theo khung cửa sổ chiếu vào trong nhà, dưới màn lụa, Thái phu nhân nằm nghiêng trên giường, khẽ ho khan vài tiếng.

Lư Ký nhẹ thoi thìa thuốc, lo lắng sẽ làm bỏng miệng mẫu thân, xác định đã nguội bớt, lúc này mới đưa tới, nhẹ nhàng nói: "Mẹ uống thuốc đi ạ."

Lúc này, Thái phu nhân lại một tay cầm bát thuốc bụng qua, ngay sau đó rất dứt khoát uống một hơi cạn sạch, vô cùng hào sảng. Tuyệt Nhạn lập tức chuyển lên khăn tay, bà nhận lấy chiếc khăn, vừa lau, vừa nói với con trai: "Con yên tâm, ta không sao, vừa mới rồi, đại phu cũng đã nói rõ, độc được kịp thời được phun ra, ta đã không còn đáng ngại."

Nhớ tới màn nguy hiểm trước đó, Lư Ký cảm thấy tim vẫn đập nhanh, y không nhận được lời trách móc nặng nề, nói: "Mẹ, sao Người lại xúc động như thế chứ, cho dù là dộc hết toàn bộ, cho dù là tạm thời gây rối loạn, cho dù muốn con lập tức tạo phản... Bất luận như thế nào, con cũng nhất định sẽ bảo hộ Người, sao Người có thể nào làm chuyện ngốc nghếch? Lần này nếu không phải may nhờ có Cố Từ Khâm nhanh chóng tiến hành cấp cứu, mới cứu được tính mạng của mẹ, sao Người có thể khiến con đau lòng muốn chết chứ ?"

Thái phu nhân liếc mắt một cái ra ngoài phòng, phát phát tay, nói: "Tuyệt Nhận, người lui xuống trước đi."

“Vâng ạ” - Tuyệt Nhận vén áo thi lễ, lập tức bưng chén thuốc không, rời khỏi cửa phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại có hai mẹ con.

Thái phu nhân ngược mắt nhìn chăm chăm con trai, thờ dài nói: "Nhìn con này, mày cau chặt, nhãn đến độ có thể kẹp chết muỗi rồi, ta biết con suy nghĩ cái gì, con đang trách ta, mà ta làm hết thấy đều là vì thay con đoạt lại giang sơn của tổ tông."

Sắc mặt Lưu Ký nặng nề, nói: "Cho dù như thế, sao mẹ có thể làm ra thủ đoạn loại này? Chỉ cần tìm ra Kim thị là có thể cùng với chư vương họ Lưu, thuận lý thành chương, đường đường chính chính phế Lưu Lăng, giang sơn tự nhiên sẽ trở lại trong tay hoàng tộc họ Lưu chúng ta, sao Người có thể nào âm thầm đầu độc hần cơ chứ?"

Con trai của bà trời sinh tính quang minh thẳng thắn, tội gì không xem được loại việc đê hèn như này.

Thái phu nhân tỏ vẻ đầu dúi, nói: "Là mẹ sai rồi, mẹ nghĩ đến hần đoạt mất ngôi vị hoàng đế của con, liền nhất thời hồ đồ, phạm vào sai lầm lớn, may mà không có thương vong nào, mẹ đã nhận tội, là mẹ không đúng, cứ để hần đến xử trí đi. Nhưng Hoàng thượng... Hần hần là sẽ không giận lây sang con chứ? Con nên đề phòng hần! Bất luận xuất thân như thế nào, trên thực tế, hiện tại, chung quy hần là Hoàng đế, con chỉ là vương hầu, hần thân là đế vương, về thân phận vẫn là cao xa hơn con thân là vương hầu, sắp tới con cần phải cẩn thận một chút, nhất thiết đừng để nhược điểm rơi vào trong tay hần, để cho hần có được cơ hội xử trí con, mẹ vẫn rất lo lắng sẽ bởi vì vậy mà làm liên lụy đến con."

Lưu Ký khuyên giải an ủi nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, thân thể của Người không tốt lắm, chỉ cần an tâm dưỡng bệnh thì tốt rồi, những thứ khác, con sẽ đi xử lý."

Chung quy là mẹ của y mưu hại Hoàng đế, phạm vào tội chết. Hoàng thượng nếu kiên dè Anh vương, không tính toán đoạn tuyệt với y, có lẽ sẽ nhẹ nhàng tha thứ cho bà, trước mắt y rơi vào hoàn cảnh xấu, y phải đi xin lỗi Hoàng thượng, mới có thể bảo toàn mẫu thân.

"Con à!" - Thái phu nhân nắm tay con trai, khẽ gọi một tiếng, nói: "Tứ Thập Cửu à, con kỳ thực là đứa trẻ thông minh, đáng tiếc không đủ giáo hoạt, con muốn làm đại sự, tâm phải độc, những thứ như nhân nghĩa lễ tín, chỉ là lấy ra dùng để trang sức bề ngoài, mẹ không sợ con đa tình, chỉ sợ tâm của con không đủ độc, mẹ lo lắng, cuối cùng có một ngày, con sẽ bị kẻ gian làm hại thôi."

Anh vương Lưu Hâm tâm cơ thâm trầm như thế, gã có tính cách âm độc để giành được đại nghiệp, gã bây giờ tuổi trẻ, xử sự vẫn chưa đủ chín, đợi một thời gian, trải qua một phen tôi luyện, tất sẽ trở thành kẻ địch đáng sợ nhất.

Kẻ địch lớn nhất của Ninh vương có lẽ không phải là Hoàng thượng Lưu Lăng nhân từ, mà là Anh vương Lưu Hâm chăng?

Nhớ tới mẹ đã vì y mà không từ thủ đoạn, nét mặt Lưu Ký nặng nề, nói: "Mẹ, Người suy nghĩ nhiều rồi, con há có thể không có năng lực tự bảo vệ mình hay sao?"

"Con là cháu trưởng của Thái tổ khai quốc, là cháu trưởng đích tôn đó, lại là huyết mạch duy nhất của Huệ đế, nếu không phải phạm vào tội lớn ngang trời, thân phận đặc biệt đủ để bảo vệ con không sợ, mẹ lo lắng không phải vì điều này. Khi ở đông cung phòng, Anh vương nói con chỉ yêu mỹ nhân không thích giang sơn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Tứ Thập Cửu à, con thật sự có ý trung nhân rồi hả? Nếu là hợp ý, hãy cưới vào cửa đi, nhưng mà..." - Nói tới đây, Thái phu nhân ngừng lại một chút, nhíu mày nói: "Sẽ không phải là con gái của Đậu thừa tướng chứ? Cậu con nói, một năm qua, con đã từng đến cửa nhà họ Đậu cầu thân vài lần, đều bị cự tuyệt, hóa ra, Đậu gia nhà hần có mắt không trông, không vừa mắt chúng ta, người ta coi trọng chính là cái vị trí hoàng hậu trong hoàng cung kia, hiện thời thánh chỉ đã hạ, hậu vị trừ bỏ nàng ta ra không còn có thể là ai khác, con không phải là còn chưa hết hy vọng đối với nàng ta chứ? Tiểu thư nhà họ Đậu đẹp thì đẹp thật, dung mạo quả thật xuất sắc, 'yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu', vốn là việc không có gì đáng trách, luận thân phận cũng tôn lên được chúng ta, nhưng nàng ta là người của hoàng thượng đó! Ở thời điểm này, con nhất thiết đừng vì một cô gái mà làm ra chuyện sai lầm!"

Y không thể vì một cô gái mà làm ra chuyện sai lầm.

Lưu Ký nghe xong lời dạy bảo của mẫu thân, cúi đầu suy nghĩ sâu xa, trong lòng cảm thấy ngàn xoay trăm đảo.

Đồng Uyển là Đại Tư mã của Hoàng thượng, cùng Lưu Lăng có nền móng nhiều năm tình cảm, lập trường của nàng kiên định, là đứng ở phía bên hần.

Phụ hoàng đột nhiên mất, nên làm cho y bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế, y thủy chung cho là vận mệnh an bài, bởi vậy chưa từng ngẩng đầu ngưỡng vọng cái vị trí bị bỏ lỡ kia, khi biết được phụ hoàng bị người hại rồi mất, cho tới sau khi biết được thân thể của Lưu Lăng, thân là con trai của Huệ đế, cháu trưởng đích tôn của Thái tổ khai quốc hoàng đế, từ đây gánh vác sứ mệnh đưa gốc về nguồn, y là chi trưởng của hoàng tộc họ Lưu, tuyệt đối không thể ngồi nhìn kẻ không có huyết thống họ Lưu ngồi trên giang sơn mà tổ tông của y đã vất vả gây dựng.

Trên người y gánh vác trọng trách nặng nề của hoàng tộc họ Lưu giao phó.

Nhưng Đồng Uyển lại khác biệt, không liên quan đến trách nhiệm, không liên quan đến quyền mưu, y muốn nàng, nhưng lại lo lắng vì tình mà khó khăn, trở ngại nghiệp lớn, dưới sự cưỡng chế che giấu tình cảm trong lòng, ngược lại càng khiến y không thể ngừng nghĩ đến nàng.

Nàng càng đối với Lưu Lăng 'việc nghĩa không từ nan', càng khiến y cảm thấy không cam lòng. Nếu không phải phụ hoàng bị hại, giang sơn bị đoạt, Hoàng Thái tử cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã với con gái của Đồng lão Tư mã - Đồng Uyển, sẽ là Lưu Ký y, tuyệt đối sẽ không có cái người gọi là Lưu Lăng xuất hiện.

Hắn sẽ không phải họ Luru, sẽ chỉ lớn lên ở một cái nông trại, trải qua cuộc sống bình thường hàng ngày vốn thuộc về hắn.

Mà Đồng Uyển, cũng sẽ là của y.

Y cần phải nghĩ cách để hết thấy trở lại vị trí ban đầu.

Giang sơn tổ tông là của y, Đồng Uyển cũng là của y, mặc cho ai cũng không thể cướp đi.

Nhưng nàng lại không phải là cô gái bình thường, y vẫn là kẻ thù giết cha của nàng.

Khi giữa Đồng Uyển và giang sơn có xung đột, y nên lựa chọn thế nào đây?

Buông tha cho Đồng Uyển, y có lỗi với chính mình; buông tha cho giang sơn, y thực có lỗi với tổ tiên trong từ đường.

Nghĩ đến đây, y nhú mày, không khỏi thở dài thật sâu.

Thái phu nhân thấy con trai như thế, trong lòng càng dâng cao quyết tâm, bà nằm xuống, từ từ nói: "Mẹ mệt rồi, con lui ra đi."

Sau khi hầu hạ mẹ đi vào giấc ngủ Luru Ký liền rời đi với tâm sự nặng nề.

Một lúc sau, Anh vương Luru Hâm lại lặng lẽ đến đây.

Thái phu nhân từ trên giường đứng lên, hung hăng trừng mắt với gã, cắn răng nói: "Chiếc lò sưởi đó là người đưa tới, không phải là người nói lợi dụng cơ hội Hoàng thượng bị trúng gió, không có sơ hở chút nào sao?"

Luru Hâm liếc bà, giọng nói lạnh lùng: "Đầu độc hoàng thượng chính là tội chết, thực sự truy cứu ra, là diệt tộc, làm loại chuyện này, luôn có nguy hiểm, trong lòng bà hẳn đã tính tới."

"Là người chính miệng nói với ta, tiên phu bị cái lò sưởi chết tiệt kia hại chết! Đầu độc Hoàng thượng ở phủ Ninh vương, ta sao lại không biết là đại nguy hiểm, vạn nhất có gì sai sót, chẳng phải là ta ngược lại hại con trai của chính mình sao? Nếu không phải người nói với ta, Kim thị đã ở trong tay người, ta sao có thể lớn mật như thế. Bình đi hiểm chiêu? Nếu người thật muốn giúp con ta đi lên ngôi cao, vậy hãy giao Kim thị - mẹ đẻ Luru Lăng ra đây đi!"

"Thái phu nhân trí nhớ thực kém nhỉ? Ta chỉ nói lấy mệnh của Luru Lăng đổi lấy Kim thị, bà nhanh như vậy đã quên ư?" - Luru Hâm không chút để ý nghịch nhẫn ngọc trên tay, thật lâu sau, ngẩng đầu nhìn Thái phu nhân, ánh mắt chớp cái chuyển thành bén nhọn, lạnh lùng nói: "Hiện thời, Luru Lăng còn sống rất tốt, đừng tưởng rằng bà lấy cái chết để bảo toàn ta, thì có thể tùy ý thả ra điều kiện."

Thái phu nhân cười lạnh nói: "Hừ, sự bại lộ, tình huống lúc ấy, ta có thể có lựa chọn khác sao? Ta không nhận tội, chẳng phải hại con trai của ta ư? Đừng quên, ta nếu chọn cái chết, cũng sẽ khai ra người!"

"Khai ra ta?" - Luru Hâm cười lạnh vài tiếng, "Khai ra ta, đối với bà có điểm nào tốt? Ta và bà cùng chịu tội, cùng xuống Hoàng Tuyền thôi, ta chết, Kim thị liền từ đây biến mất không dấu vết, Luru Lăng vẫn ôn hòa ở trên ngai vua của hắn, cả đời Luru Ký con của bà lại gánh vác tội danh có mẹ hành thích vua, cả hai cùng thua thôi! Còn không bằng làm ván đánh cuộc cuối cùng, bảo toàn ta, ít nhất còn có một tia hi vọng, dù cho bà không còn ở nhân thế, có ta tương trợ, Ninh vương vẫn cứ có cơ hội đoạt lại ngôi cao."

"Con ta nếu có một nửa sự giảo hoạt và nhẫn tâm của người, còn có chuyện gì không thành đâu? Đáng tiếc người cũng không phải thật tình trợ giúp nó, trong mắt người cũng chứa tòa long ý trên điện Kim Loan kia, không phải sao?"

"Mục đích giống nhau, vừa là kẻ địch cũng là bằng hữu, đừng quên, chúng ta có chung kẻ địch."

Mục đích giống nhau, là đồng minh, một khi trừ bỏ được kẻ địch chung, cái gọi là minh hữu chỉ sợ sẽ nhanh chóng trở mặt thành thù địch thôi.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Hừ hừ, người mơ ước ngôi vị hoàng đế, bảo ta sao có thể lại tin người?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Cường Ôm Lên Giường

"Đừng quên, Luru Ký được chư vương họ Luru bảo hộ, nếu như ta thật sự tranh vị cùng Ninh vương, phần thắng của bà luôn luôn lớn hơn của ta, bà cũng chỉ là đang lợi dụng Luru Hâm ta, đã lợi dụng thì phải trả giá thật nhiều, ta thiên tâm vạn khổ chớp được Kim thị, trợ giúp Ninh vương đoạt vị như vậy ta có thể được cái gì? Luru Lăng tại vị, Luru Hâm ta tốt xấu vẫn là ngự đệ của Hoàng đế, Ninh vương đăng cơ, ta ngược lại bị giáng cấp, trở thành ngư đường đệ (em họ) của Hoàng đế hả? Về phần tứ phong, ta đã là tước vương, cực đỉnh rồi, thân phận còn có thể cao tới đâu nữa đây? Lợi ích lớn nhất

nhận được không ngoài là Thái phu nhân nhận lời cho đất phong rộng rãi, dù tính như thế, Lưu Hâm ta cũng phải tự bảo vệ trước chứ, Lưu Lăng còn sống rất tốt, bà lại muốn ta giao ra Kim thị ư? Nào ta vẫn rất tinh táo, hiện tại, hân mới là Hoàng đế, hân cũng không phải là một tên Hoàng đế ngồi không, trên tay nắm giữ quyền lớn và trọng binh, ai có thể thật sự đoán trước chính xác chuyện tương lai đâu? Thái phu nhân bà nếu như đoạt vị thất bại, Lưu Hâm ta cũng không thể chôn theo cùng chứ hả? Ta được bảo đảm Lưu Lăng đã chết, mới có thể an tâm giao ra Kim thị."

Thái phu nhân lườm gã, lạnh lùng trào phúng nói: "Hừ, người đứng là rất giỏi hoạt, trai cò tranh nhau, bắt luận như thế nào, người đều sẽ không phải là người thua, nếu may mắn, nói không chừng người chiến thắng cuối cùng là người."

Khóe miệng Lưu Hâm cong lên một nụ cười lạnh, nói: "Quá khen rồi!"

Cảnh xuân tươi đẹp, ánh mặt trời xán lạn, màn trường nhẹ hát lên, chiếu vào điện các, mang đến một phòng sáng ngời.

"Đồng đại nhân, xin dùng trà!" - Văn Tâm đưa lên một cốc trà nhỏ.

Đồng Khanh nhanh chóng liếc mắt một cái quét qua tấm điện hoa lệ rộng rãi của Ninh vương, ngược mắt lên hỏi: "Tào cô nương đâu?"

Trong sương phòng của Hoàng thượng, Đậu Nguyên Nguyên hai mắt nhắm lại, thế công không ngừng khóc sụt sùi ở trước mặt Hoàng thượng, tỏ vẻ bản thân hoàn toàn không biết lò sưởi có độc, cạo xuống dịch hoa, ngâm trà, thực không có ý tứ đầu độc Hoàng thượng, chính nàng ta còn uống vài ngụm, chỉ sợ không lâu sẽ bị trúng độc bỏ mình cũng nên.

Người đẹp như hoa lê đầm mưa, nước mắt lăn rớt xuống, nói có bao nhiêu oan khuất thì có bấy nhiêu oan khuất, quả là thực sự già mồm cái lão. Hoàng thượng luôn luôn lấy ánh mắt ám chỉ, bảo nàng nghĩ biện pháp đuổi đi. Đậu Nguyên Nguyên này tính tình há có dễ dàng buông tha Hoàng thượng như vậy? Vừa khéo Tào cô nương phái Văn Tâm tìm đến nàng, nói có tâm sự muốn kể ra với nàng, nàng nghe xong mừng rỡ, lập tức rất không nghĩa khí bỏ lại Hoàng thượng, chạy đi như bay đến đây.

"Mời đại nhân chờ một chút." - Văn Tâm vén áo thi lễ rồi lui ra.

Nàng nâng lên cốc trà, hớp một ngụm, hương trà trộn mùi sữa thơm tràn ngập trong mồm miệng. Nàng nhướn mày, trong lòng lập tức có tính toán.

Là trà Kim Huyền.

Người muốn nàng đến tấm điện là Ninh vương, không phải là Tào Mộng Bình.

Không lâu, phía sau bức rèm che, quả nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn vĩ ngạn, bước chân trầm ổn, kéo cửa ra.

Nàng lập tức đứng dậy chấp tay thi lễ, nói: "Ninh vương."

"Là Trường Phong." - Y sửa lại lời nói.

Khóe miệng y dâng ý cười, trên tóc dài đen như mực dính vài cánh hoa hạnh, sợi tóc hơi loạn, có vẻ có chút giá lạnh buồn bã.

Thoạt nhìn là sáng sớm đi tản bộ trong rừng hoa hạnh rồi.

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Điện hạ rõ ràng là đang giận ta, ngại cần gì phải như thế!"

"Đồng Uyển quả thực băng tuyết thông minh, cái nhìn sâu sắc hơn người, liếc mắt một cái đã bị nàng nhìn thấu, đúng là ta đang giận nàng." - Y thừa nhận, lúc này bờ môi đã thu lại nét tươi cười ngụy trang, vô cùng phức tạp chăm chú nhìn nàng, chưa sót cười nói: "Hoàng thượng ngay từ đầu đã già bộ bị bệnh đi? Là chủ ý của nàng? Sau này hân thật sự bị bệnh. Không! Không phải là bị bệnh, là trúng độc, khi triệu chúng ta cùng dự Tết hoa thần ở trong đông sương phòng thì tình thần lại cực tốt? Cuối cùng là các người đang làm cái quỷ gì đây? Trước mặt mọi người tra rõ nguồn gốc lò sưởi, hiển nhiên nàng đã sớm biết lò sưởi có vấn đề, có người ở phủ Ninh vương đầu độc Hoàng thượng, vì sao nàng không tới tìm ta, để cho ta xử lý, vì sao mà dù thế nào cũng phải muốn giết chết mẹ của ta hả?"

Y u ám, đăm đăm nhìn nàng.

Nàng ngược mắt, không sợ không ngại nghênh hướng ánh mắt khiển trách của y, nghiêm mặt nói: "Bức bách Thái phu nhân nhân không phải là ta và Hoàng thượng, mà là Anh vương! Hoàng thượng bị bệnh một hồi, đột nhiên tinh thần sáng láng xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong lòng kẻ hạ độc có rất nhiều nghi hoặc, sẽ thiếu kiên nhẫn, giờ phút đó dễ dàng nhất bị bại lộ tâm tư. Hoàng thượng về tranh ở trên lò sưởi, tỏ vẻ đưa cho Vũ thái phi, nếu Anh vương không chột dạ, trong lòng nghi ngờ Hoàng thượng đã hoài nghi gã, sao có thể nào vội vã muốn đem tội đổ lên người ngài, sao có thể trăm phương nghìn kế chứng minh lò sưởi có độc? Một khi chứng minh lò sưởi có độc, ngài sẽ không thoát khỏi trách nhiệm, vậy không phải là đang ép Thái phu nhân nhận tội sao?"

Nghe vậy, y đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, cả giận nói: "Nàng và hoàng thượng! Vì sao nàng luôn tính toán khắp nơi thay hoàng thượng, nhưng lại không nghĩ tới ta sẽ khó xử như thế nào hả?"

Đồng Khanh bị y vô cớ tức giận, khiếp sợ lui lại mấy bước, nàng kinh hoàng không yên, lưng ta lưng túng thấp giọng nói: "Ninh Vương, ngài làm sao vậy?"

Trong không khí ngưng nghẹn hơi thở căng thẳng dè chừng, ánh mắt y thật kỳ lạ, là một loại cảm giác nói không nên lời, nàng không có cách nào đọc

hiểu.

Lúc này, đáy mắt Ninh vương rõ ràng hiện ra một ngọn lửa bùng cháy, có lẽ là lửa giận mãnh liệt? Y dưới con giận dữ, sẽ không giết nàng chứ?

Bằng thân phận của y, giết chết đại quan chính nhất phẩm của triều đình, có lẽ chư vương sẽ vì việc này, tiến về đế đô, ngồi họp ở trong điện Đại Hòa, uống trà ngon thượng đẳng, một bên chuyện phiếm, một bên khiển trách vài câu, mắng y quá mức xúc động... , sau đó thì không giải quyết được gì, hoàng tộc họ Lưu là người cùng một nhà, không muốn vì một gã quan viên khác họ mà động vào Ninh vương, mà trong lúc đó, dòng họ hiếm khi được cả nhà đoàn viên, hoàng thượng thân là tiểu bối trong tông tộc, không tiện có ý phá hỏng không khí, vì thế... Nàng liền thành vật hi sinh chết vô ích, biến mất im hơi lặng tiếng.

Lại có lẽ, hoàng thượng sẽ nhân cơ hội này xử lý Ninh vương, mẹ mưu hại Hoàng đế, con trai tru sát đại quan triều đình, dựa vào tội danh mẹ con bọn họ phạm phải, triệt để trừ bỏ thế lực của Ninh vương, cuối cùng thành công trung ương tập quyền. Vì thế, nàng quang vinh trở thành vật hi sinh trong lịch sử Hoàng đế tập quyền. Sự tích xui xẻo hiếm có bậc này nhất định sẽ được ghi tạc vào sử sách, để cho muôn đời chiêm ngưỡng.

Bất luận là loại nào, nàng đều không muốn. Nàng không muốn làm một đại thần vật hi sinh xui xẻo bị chết mặc danh kỳ diệu.

Tình huống rất không ổn, nàng theo trực giác cần phải tranh thủ rút lui.

Nàng cắn cắn răng một cái nói: "Người mà ngài nên đề phòng không phải là ta và Hoàng thượng, mà là Anh vương!"

Y giận dữ hét: "Đủ rồi! Mở miệng ngậm miệng đều là Hoàng thượng! Lòng của nàng đối với hán thật sự là xán lạn rạng rỡ chói rọi nhỉ, nàng định làm cho hán mỗi ngày cảm động đến rơi nước mắt sao?"

"Điện hạ ?"

Ninh vương vô có nổi giận, khiến Đồng Khanh trong lòng cảm thấy kinh hoàng, nàng quay đầu liếc mắt một cái nhìn cửa, đang định tìm lý do nhanh chóng cáo lui... dù tính không kịp y lẽ cáo lui, cũng phải âu sầu hoảng sợ thoát đi.

Ninh vương đang tức giận phừng phừng, giờ này khắc này, giữ mạng quan trọng hơn đây.

"Nàng thắng rồi ! Thành công khơi dậy lòng ghen tị mãnh liệt của ta, Đồng Uyển, nàng phải chịu trách nhiệm!"

Y gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên, tiến lên một bước thật dài, nâng chặt mặt nàng, tức thì không kịp đề phòng chiếm lấy môi của nàng, mạnh mẽ hôn lên..

Ninh Vương đột nhiên hành động, khiến nàng vừa sợ vừa hoảng, trở tay không kịp, sợ tới mức cuống quýt giãy giụa.

Nàng lấy sức lực toàn thân kháng cự, nhưng khí lực không thể so sánh với y, hai tay dễ dàng bị y lấy một bàn tay gắt gao khống chế. Toàn bộ thân hình trong giây lát đã bị y đè lên cây cột trụ.

Nàng vô lực muốn đẩy y ra, y lại bá đạo ôm nàng càng chặt hơn, cả thân thể sít sao dán vào trong bộ ngực rắn chắc phập phồng của y. Y hùng tráng hữu lực, nàng khí lực không thể đánh lại được y, không khỏi vừa thẹn vừa giận.

Y lấy thân hình mạnh mẽ rắn chắc của phái nam, dễ dàng kiềm trụ thân thể mềm mại của nàng, nhắm mắt lại, nhiệt liệt hôn môi của nàng, vừa mút vừa hút, hoàn toàn không để ý tới sự giãy dụa của nàng, cánh tay hữu lực chặt chẽ chế trụ hai tay của nàng, thái độ bá đạo mà kiên quyết. Nàng cơ hồ hô hấp không xong, chỉ có thể liều mạng vùng vẫy, y lại sùng sững bất động, nàng dần lòng, dùng sức cắn một cái, trong khoảnh khắc, bên tai truyền đến tiếng y thét lớn, trong miệng tràn ngập ra mùi máu tươi.

Cuối cùng y cũng buông ra nàng.

Nàng cắn nát môi của y.

Y trừng mắt nhìn nàng, bàn tay sờ qua quýt vết máu trên môi, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ tức giận.

Đồng Khanh phần hận trọn mắt nhìn y, xoay người liền muốn bỏ chạy, trong phút chốc, thân mình lại đột nhiên trở nên nhẹ bẫng, tinh thần chưa phục hồi lại, cả thân thể đã bị y chặn ngang ôm lên, nàng vừa sợ vừa hoảng, thét to: "Buông ta ra!"

"Đồng Uyển, nàng là nữ nhân của ta, nhất định phải trở thành nữ nhân của ta." – Y quyết tuyệt nói ra, đồng thời ôm nàng, bước dài hướng về gian thư phòng bên cạnh, trong thư phòng có một chiếc giường, y ném nàng lên trên giường, nàng lăn một vòng, vô cùng hoảng sợ giãy dụa đứng dậy, thân hình nam tính mạnh mẽ rắn chắc lập tức gắt gao đè nàng lên trên giường, tay trái siết chặt hai tay của nàng, khiến cho nàng không thể động đậy, tay phải cấp tốc kéo vạt áo của nàng, chỉ giây lát, quần áo đã bị cởi hơn phân nửa, lộ ra da thịt trắng như tuyết, y cúi đầu xuống, thô bạo mút lên da thịt hơn tuyết của nàng.

Tiếng thở thô đầy nam tính, như kiểu điểm thì thầm quanh quẩn ở bên tai, nàng vừa sợ vừa vội, dùng sức quay đầu đi, cuống quýt hô: "Điện hạ! Dừng tay, mau dừng tay !"

Y không chút nào để ý tới nàng.

"Không bằng ngài giết chết ta đi!" - Nàng tâm hoảng ý loạn kêu lên, "Ta làm vật hi sinh là được mà".

"Nữ nhân, cầm miệng!" - Y dứt khoát lấy nịt hôn chặn kín lấy nàng, chiếm lấy đôi môi của nàng, y bá đạo mà cường thế, bày ra khí thế nhất định phải có được, nàng thốt ngấm một tiếng, cả người một trận run rẩy... .

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

"Điện hạ! Điện hạ! " - Là tiếng của thị nữ Văn Tâm.

Lưu Ký hướng ra ngoài thét lên một tiếng: "Toàn bộ rút ngay!"

Dưới con tức giận, giọng nói liền im bật, ngoài phòng là một sự yên tĩnh.

Y dứt khoát kéo xuống cái móc câu, buông màn, đang muốn làm chuyện nam nữ, ngoài cửa lại vang lên giọng nói hấp tấp của Văn Tâm: "Điện hạ, không hay rồi, Tào Tiểu Thư cầm vật áo treo trên xà nhà, nàng ấy muốn tự sát !"

Lưu Ký nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi, chợt đứng dậy, kéo quần áo, liền vội vàng ra khỏi cửa.

Tào Mộng Bình tìm cái chết, bức Ninh Vương đi rồi, Đồng Khanh nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có lẽ bắt đầu từ một khắc nàng bước vào tấm điện này, Tào Mộng Bình đã âm thầm quan sát nàng, khẳng định nàng ấy nhìn thấy một màn lửa nóng giữa nàng cùng Ninh Vương ở trong điện, cho nên cố ý nháo lên, hành động lần này nhưng đã giải nguy cho nàng rồi.

Hiện tại, nàng thậm chí nghĩ phải trốn.

Nàng kéo quần áo hỗn loạn, nhanh chóng bỏ chạy khỏi tấm điện của Ninh vương, rầu rĩ hoảng sợ đi ở trên con đường mòn, trong ở rừng hoa hạnh lại gặp Cố Tử Khâm. Gã cầm trong tay một khối ngọc bích, đang giơ lên cao cao, xuyên thấu qua ánh mặt trời chói rọi sáng rực chiếu xạ, chuyển chủ thường thức ngọc đẹp.

Nghe thấy tiếng bước chân gấp gấp ừ ừ, gã xoay người, nhìn thấy là nàng, lập tức ôn hòa cười với nàng: "A, Đồng huynh, sao huynh cũng ở trong này? Mau tới giúp ta nhìn một cái, khối ngọc bích do Ninh vương ban cho này có giá trị ngàn vàng hay không?"

Một lòng chỉ nghĩ đến hoá tốc rời khỏi tấm điện của Ninh vương, không nghĩ tới vậy mà ở chỗ này lại gặp người quen, cơ thể Đồng Khanh có chút cứng đờ rất mất tự nhiên, cực kì chợt dạ nhanh chóng nâng tay chỉnh trang lại búi tóc rối loạn, lại bị Cố Tử Khâm mắt sắc nhìn thấy hành động không bình thường của nàng.

Gã thoáng nhìn nàng quần áo hỗn loạn, ánh mắt mê mang hoảng loạn, lại có bộ dáng hoảng sợ chạy ra từ tấm điện của Ninh vương, căn cứ vào bản thân cũng là loại giống đực có chút háo sắc, đối với việc đùa giỡn yêu đương vụng trộm đầu chỉ thập phần dõc lòng và am hiểu, cũng là người thân ở trong nghề, gã liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối.

"Cô bị tên Ninh vương kia cười lên rồi hả ?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Dương Nữ Mới Quen (P1)

"Người bị tên Ninh Vương kia cười lên sao?" Hân hồ nghi nhìn nàng chăm chăm.

"Người ở đây nói bậy gì đó?" Đồng Khanh vô cùng chợt dạ hừ một tiếng.

Đôi mắt Cố Tử Khâm sắc bén lướt qua ở trên người nàng, giọng điệu hết sức khẳng định, "Người đừng giấu ta, Cố Tử Khâm ta liếc một cái là nhìn ra ngay, các người vừa mới hoan ái, chắc chắn, thật không nghĩ tới..... Thì ra Ninh Vương Điện hạ thích nam nhân sao? Mẹ nó! Thật không hổ là vương gia, quan lớn nhất phẩm Đại Tư Mã bên cạnh hoàng thượng, vậy mà hân ngang nhiên nhanh chóng chấm dứt rồi, Ninh Vương đúng là có tác phong quả quyết đối với chuyện cảm thú, khác xa với Cố mỗ, thật là khiến cho Cố mỗ không thể không sinh lòng bội phục, bội phục....." Nói tới chỗ này, liếc thấy ánh mắt nàng tức giận, hân đột nhiên nhớ tới mối tương giao giữa hai người, nên cùng với nàng một trận tuyền, vì vậy nhanh chóng thay đổi lập trường, mắng: "Hừ! Dĩ mẹ nó, đã sớm biết tên kia không phải là thứ tốt lành gì! Coi như là dè Đại Tư Mã của hoàng thượng sẽ có khoái cảm đặc biệt, cũng phải nhìn mặt mũi của hoàng thượng, chọn ngày hoàng đạo từ từ làm đi....., sao có thể nhanh như vậy hạ thủ rồi, đặt hoàng thượng ở nơi nào rồi hả? Giảm giá trị chính là bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa kiêu không thiên lương Đại Ác đồ!" Hân tức giận xoay người lại, hướng tới tấm điện phát huy, "Phi" mấy tiếng, hùng hùng hồ hồ, "Cũng chỉ có bộ dạng xinh xắn chút, thậm chí nam nhân cũng không buông tha, bạn rượu thịt của lão tử, người cũng dè sao? Hừ, cầm thú!" Lúc này, đột nhiên nhớ lại nàng là thân nữ nhi, lập tức bồi thêm một câu, mắng: "Dù nữ nhân giả trang thành nam nhân cũng không buông tha, hừ, không bằng cầm thú!"

Lòng nhát thời cảm phần, lòng bàn tay bất ổn, suýt tý nữa đánh rơi ngọc bích, hấn cẩn thận nhét ngọc bích vào trong ngực, nghĩ thầm, mắng một nửa, cũng không thể ngừng, vì vậy ngay sau đó lại bổ sung thêm: "Coi như ra tay hào phóng, cũng là một cảm thú quá ghê tởm."

Dù sao Đồng Khanh đã từng trải qua gió to sóng lớn. Nàng nhanh chóng giữ vững tinh thần, ổn định vững vàng cảm xúc kinh hoàng vừa mới xảy ra ở tấm điện, ho nhẹ mấy tiếng, cố ý làm ra vẻ ung dung nói: "Chớ có nói nhảm, ta lo lắng thân thể của hoàng thượng, không có chú ý chăm chút bề ngoài, xốc xếch chút, đúng rồi, sao ngươi lại ở đây?"

Nghe vậy, hấn nhớ lại. Lại nhanh chóng cảm trần bảo trở lại trong tay. Cố Tử Khâm nói liên tục, "mới sáng sớm Ninh Vương cho triệu ta rồi, ta cứu Thái phu nhân một mạng. Hấn muốn thưởng vàng cho ta, dầu gì Cố Gia ta cũng là danh môn thế gia, trong nhà cũng không thiếu vàng bạc, bất quá..... ngược lại Kỳ Trân Dị Bảo rất ít, ta không cần vàng. Ninh Vương đã nói Kỳ Trân Dị Bảo trong tấm điện cho ta chọn, ta liền chọn khối ngọc bích này, ngươi mau tới nhìn một chút, khối ngọc bích này như thế nào?"

Đồng Khanh cẩn thận nhìn một cái, nói: "Bản chất miếng ngọc cứng rắn không tỳ vết, màu sắc sáng bóng thuộc hàng thượng đẳng. Giá trị xa xỉ."

Cố Tử Khâm nghe là khối ngọc bích thượng hạng, trong lòng cực kỳ vui mừng, mặt mày hớn hờ nói: "Trần bảo là thứ mà có nhiều ngân lượng cũng không mua được. Ta phải đi làm cho bảo bối này một cái giá đỡ xinh đẹp, đặt nó an toàn ở hành lang trong phủ Cố Gia ta, để thưởng thức."

Đồng Khanh nói: "Ta đang muốn ra cửa đi dạo, ta đưa ngươi đi."

Nàng tâm phiền ý loạn, một lòng muốn tránh toàn bộ rắc rối. Vì vậy liền trở về phòng thay một bộ y phục khác, đi theo Cố Tử Khâm ra khỏi vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Dương Nữ Mới Quen (P2)

Trên đường cái. Tiệm buôn san sát, đủ các loại hàng hoá rực rỡ muôn màu, thương nhân từ nam tới bắc, vội vàng hò hét chào hàng chung quanh, người bán hàng rong, người đi đường lui tới trên đường phố, phố phường náo nhiệt phồn vinh, tiếng người huyên náo, nhốn nha nhốn nháo rất náo nhiệt.

Cố Tử Khâm dẫn Đồng Khanh đi tới một tiệm buôn độc quyền về trần bảo trên đường.

Đưa tầm mắt nhìn tới, tiệm buôn cực lớn, trong tiệm chỉ có một khách hàng, bọn họ vừa vào cửa, lập tức một chương quầy nhỏ cười hi hi tiến lên đón, chỉ là dáng vẻ kiêu căng, nụ cười trên mặt nhất thời bó buộc không ít.

Lại nghe thấy khách tính toán sử dụng gỗ lim tốt nhất, nụ cười trên mặt chương quầy nhỏ giờ lên lần nữa, cười hỏi: "Chạm rồng? Chạm phụng? Chạm rồng? Chạm mây bay? Hoặc Tuế Hàn Tam Hữu (1)? Hay là tranh sơn thủy?"

Tuế Hàn Tam Hữu (1): Tùng, trúc, mai là hoa mộc được cổ nhân đặc biệt thích thú, được mệnh danh là Tuế hàn tam hữu (Ba bạn hữu trong gió rét)

Cố Tử Khâm thận trọng lấy Ngọc Bích ra, nói: "Tạo hình đơn giản là tốt rồi, chủ yếu là khối ngọc này bích."

Đại Chương Quỹ ở một bên đang cúi đầu gõ bàn tính, quay đầu liếc thấy Ngọc Bích, thần sắc cứng lại, lập tức bỏ sổ sách, tới gần, hít mắt, nhìn cẩn thận hồi lâu, cuối cùng nghiêm nghị nói: "Bán không?"

Cố Tử Khâm mặc một thân tơ lụa cười nói: "Nếu muốn bán thì sẽ không tới đặt làm giá đỡ, chương quỹ nhìn ta là người thiếu vàng bạc sao?"

Thấy hấn ăn mặc hiển nhiên là bộ dáng sang trọng thời thượng, vừa nhìn đã biết là một gã hoàn khổ (1) giàu có và đông đúc anh em, gương mặt Đại Chương Quỹ tiếc hận nói: "Đáng tiếc, bản tiệm có một khách quý đặc biệt yêu thích hàng trần phẩm tuần từ trong cung ra, nhất là loại công phẩm đẳng cấp này, ra giá đặc biệt tốt."

Hoàn khổ (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Cố Tử Khâm nói: "Đây không phải là trần phẩm trong hoàng cung, là Ninh vương cho."

Đại Chương Quỹ vuốt râu hoa râm nói: "Công phẩm trong hoàng cung thường sẽ ban thưởng cho tất cả Chư Vương, không ngờ cũng đúng như thế, coi như không phải công phẩm, chất lượng khối ngọc bích này thật tốt cũng thuộc về cấp bậc công phẩm, Vương Hầu trần quý tất nhiên là không thể sánh với công phẩm kém."

Nói tới chỗ này, ngoài cửa đột nhiên tới một nam tử trung niên vóc người mập mập dẫn theo một nữ nhân trẻ tuổi và xinh đẹp, hai người đều cảm y ngọc phục, một thân phú quý, Đại Chương Quỹ thấy bọn họ tới, lập tức nghênh đón, cười nói: "Phù lão bản!"

Thì ra là một phú thương.

Nam tử trung niên kia liếc hắt một cái, nói: "Có vật phẩm mới không?"

Đại Chương Quỹ cười theo nói: "Người tới vừa đúng lúc, mấy ngày trước đây bỗng điểm ở kinh đô mua được một cây trầm vàng khảm Phi Thúy, nghe nói là cống phẩm mấy năm trước đây, bình thường loại này tiền cống rất ít, lúc ấy ở bên trong hoàng cung vẫn còn bàn tán vì đề tài này, lúc này mới vừa tuồn ra....."

Phù lão bản giọng tay lên nói: "Mau! Lấy ra cho ta nhìn một chút."

Đại Chương Quỹ lập tức phân phó với người đi theo: "Đi mau! lấy cây trầm vàng mới vừa đưa tới ngày hôm qua ra cho Phù lão bản coi một chút!"

Không bao lâu sau, bên trong lấy ra một hộp gấm khảm bảo thạch ra ngoài.

Cố Tử Khâm rất tò mò, lập tức kéo Đồng Khanh tới, một lòng nghĩ muốn coi trộm một chút cái gọi là cống phẩm hoàng cung.

Đại Chương Quỹ mở hộp gấm ra, từ bên trong lấy ra một cây trầm vàng chế tạo tinh xảo, trầm khảm một viên Phi Thúy thượng hạng, rũ xuống sợi châu ngọc, châu báu sáng rỡ ở dưới ánh sáng chớp chòm.

Phù lão bản lấy ra trầm cài, lập tức đưa cho nữ nhân cùng đi với hắn, ôn hòa cười nói: "Dương nhi, thích không?" Nữ nhân kia tuổi chừng 17,18 tuổi, dung mạo cũng không phải tuyệt sắc, sóng mũi cao, nhân trung đầy đặn, tướng mườì phần phú quý, dung mạo tuyệt trần, ngũ quan cân xứng, trái lại rất thanh tú. Nàng mặc một thân gấm vóc hoa phục, châu ngọc đầy người, vừa vào cửa liền trầm tĩnh đứng ở một bên Phù lão bản, xem ra đoan trang kín đáo, mà lại lộ ra uyển chuyển dịu dàng.

Nữ nhân kêu Dương nhi cười nói: "Bá phụ thích là được."

Đại Chương Quỹ cười nói: "Là cống phẩm từ trong hoàng cung tuồn ra, nói không chừng Hoàng thái hậu đã từng sử dụng qua rồi, chỉ có những thứ tinh phẩm thượng đẳng, mới xứng được với Dương cô nương."

Phù lão bản cười nói: "Vậy thì mua thôi."

Thậm chí cũng không hỏi một câu giá tiền bao nhiêu sao?

Xem ra, hắn không chỉ giàu có, cũng cực kỳ thương yêu chất nữ này, không tiếc vùng tiền như rác.

Lúc này, rốt cuộc Đồng Khanh không nhịn được rồi, nàng từ từ mở miệng nói: "Đồ trang sức tốt như vậy, vừa là của Thái hậu gì đó, làm sao tùy tiện đem ra khỏi hoàng cung đây? Vật này chưa chắc là hàng thật."

Đại Chương Quỹ thấy nghi ngờ đồ đạc của mình, lập tức giận tái mặt, cả giận nói: "Các người là tiểu bối, người biết cái gì? Châu báu của thái hậu, nhiều đến nỗi chính bà cũng không biết rõ đâu, có lẽ là bà nhất thời cao hứng, ban cho người hầu, người hầu lấy ra khỏi cung bán lấy tiền mặt, đây là chuyện bình thường, có gì kỳ quái sao?"

Cung nhân được chủ tử ban thưởng, quả thật bình thường, bình thường rất dễ dàng trao tay bán sạch đổi thành tiền bạc, lời Đại Chương Quỹ nói, không phải không có lý.

Dương nhi nhìn Đồng Khanh trong chớp lát, cười dịu dàng nói: "Cô nương, vì sao cho rằng trầm vàng này là giả? Bàn về châu báu khảm phía trên đều làm từ vật thượng thừa, chẳng lẽ người từng thấy qua chính phẩm sao?"

Một câu 『cô nương』 khiến cho ánh mắt mọi người đều biến đổi, ngược lại phóng tới trên người Đồng Khanh, rất là nghi hoặc nhìn nàng.

Đồng Khanh ho khan mấy tiếng.

Thói đời nguy trang, nam nhân Đồ Triệu tô phấn, dưỡng cơ nhuận da, hình dáng như nữ nhân, Đồng Khanh mặc một thân trang phục nam tử, cử chỉ và lời nói cũng cố ý như nam nhân, coi như không phải giả mạo bên cạnh Cố Tử Khâm, thực cũng sống mái khó làm.

Có thể nhìn một cái liền nhìn ra Đồng Khanh là nữ nhi, Cố Tử Khâm cảm thấy mới lạ, lập tức tiến lên hỏi, chấp tay thi lễ nói: "Xin hỏi tiểu thư, cô nương làm sao nhìn ra hay vậy?"

Dương nhi mỉm môi cười nói: "Hầu kết, nàng ấy không có hầu kết, vị cô nương này dung nhan xinh đẹp, so với nam nhân đẹp mắt hơn nhiều, ta liền cẩn thận nhìn, quả thật là một cô nương."

Che giấu hơn hai năm rồi, tự khoe là anh tuấn, tuyệt đối không thể thừa nhận mình đàn, sẽ rất mất mặt, nguyên nhân khẳng định là đối phương quá thông minh. Cố Tử Khâm rất bội phục nói: "Cô nương thật là tâm sáng như gương, thông minh hơn người!"

Dương nhi được tán dương, khiêm tốn nói: "Công tử quá lời, Dương nhi cũng không phải thông minh, mà là nam nhân sẽ không chú ý tới chi tiết này."

Cố Tử Khâm rất đồng ý gật đầu một cái, hắn bắt quá đồng ý rồi.

Đồng Khanh rất không muốn nhắc lại thân phận của nàng, vì vậy ho nhẹ mấy tiếng, đem sự chú ý của mọi người dời về trầm vàng, nàng nói ra ý kiến của

mình: "Cái trâm này quả thật cực tốt, bàn về châu báu và thủ công cũng có giá trị nhất định, nếu giá tiền hợp lý, ngược lại đáng mua vào."

Đại Chương Quỹ lập tức "Xuy" một tiếng nói: "Cống phẩm hoàng thất, vật ngự dụng của Thái hậu, há có thể tùy ý kêu giá? Làm nhục giá trị của nó."

Đồng Khanh rất kiên quyết nói: "Ta dám cam đoan cành trâm vàng này cũng không phải cống phẩm vào lúc đó."

Đại Chương Quỹ cảm tức không thôi, dựng râu, nhìn nàng chăm chăm nói: "Vậy sao, chẳng lẽ năm đó người thấy qua trâm vàng được tiến cống sao? Người muốn nói khoác mình và Thái hậu rất có giao tình sao? Bà thường xuyên mời người vào cung yến ẩm sao? Người và Thái hậu là bạn tri kỉ sao? Thành thật nói cho người biết, lão tử và Hoàng đế còn là huynh đệ kết bái! Hắn thường mời ta vào cung, đáng tiếc lão tử không rảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Vô Cùng Đau Đớn Thay Cho Thân Nữ Nhi

Đại Chương Quỹ thật sự nổi giận, hấn giận đến bốc hỏa, tiếng nói trong điểm lập tức lớn lên, người vây xem đột nhiên nhiều thêm, Đồng Khanh cũng không muốn quấy rối thương gia buôn bán, nhìn qua Phù lão bản này cũng giống như một tay cự phú, cho dù giá tiền cao hơn giá thị trường gấp hai gấp ba lần cũng không quá ảnh hưởng tới hắn, nghĩ như thế, nàng liền lập tức thờ dài nói: "Có lẽ là tại hạ hoa mắt!"

Trước khi bị Đại Chương Quỹ đá văng ra ngoài, nàng rất thức thời lôi kéo Cổ Từ Khâm nhanh chóng rời đi.

Đường phố phồn hoa, hai người bước chậm ở trên đường cái, đi xuyên qua dòng người nhốn nháo tấp nập, Cổ Từ Khâm cười nói: "Người mang chức quan Đại Tư Mã, là cận thần của hoàng thượng, thường ra vào cung đình, chương quỹ kia đúng là có mắt không trông, người mới vừa khẳng định thứ trong tiệm là hàng nhái, vậy trâm vàng chân chính còn cắm ở trên búi tóc của Thái hậu sao?"

Đồng Khanh không chút để ý nói: "Trâm vàng chân chính ở chỗ của ta, năm xưa đặt ở đây rương đấy."

Cổ Từ Khâm nghe xong, không nhịn được dừng bước lại, quay đầu hỏi "Cái đó? Thái hậu ban thưởng sao?"

Đồng Khanh nhún nhún vai nói: "Không phải! Là ta lừa được ở chỗ tiểu thái tử."

"Tiểu thái tử? Hoàng thượng chưa thành thân, ở đâu có tiểu thái tử?" Cổ Từ Khâm ngơ đầu nghĩ không ra.

Đồng Khanh liếc hắn một cái nói: "Hoàng thượng khi còn bé chính là tiểu thái tử, là thanh mai trúc mã với ta, ta lớn hơn hắn hai tuổi."

Cổ Từ Khâm nghe nàng nói lớn hơn Hoàng đế hai tuổi còn là thanh mai trúc mã, cặp mắt lập tức sáng lên, rất là hâm mộ nói: "Lớn hơn hai tuổi nhé! Người thật đúng là con mẹ nó được ông trời ưu ái!" Nói tới chỗ này, hắn dùng giò dầy dầy nàng, cười gian nói: "Người thật đúng là gặp may mắn rồi, từ nhỏ chơi cùng một chỗ, bàn về số tuổi, trí lực của người khẳng định được mở mang hơn so với hắn, nói một chút, từ nhỏ đến lớn, người lừa gạt được bao nhiêu kỳ trân dị bảo trên người tiểu thái tử hoàng gia giàu sang?"

"Ừ. Không nhiều lắm, mới được một rương thôi....."

Lúc ấy nghe nói, trong cồng vật có một cây trâm vàng phi thủy tủa sáng lấp lánh, nàng rất muốn, vì vậy thuận tiện đòi Thái Từ Gia, tuy tuổi của hắn còn nhỏ nhưng đã rất có khí khái của nam nhân, đồ mặt, "Ừ" một tiếng, lập tức xoay người đi đến cung điện hoàng hậu, không bao lâu sau. Quả nhiên hắn lấy được vào tay, nhanh chóng tiến cống cho nàng, vì vậy trâm vàng thuận tiện đổi chủ nhân.

Từ nhỏ, tiên đế thường xuyên cười nói, chờ thái tử trưởng thành, liền cưới Đồng Uyển cho hắn làm thái tử phi.

Vì vậy, mọi người bên cạnh cũng cho rằng tương lai nàng là thái tử phi, nữ nhi của Đại Tư Mã đương triều Đồng Bá Trung dĩ nhiên là xứng với thái tử. Đồng gia có quyền thế, mặc dù giàu có, nhưng cũng không bì kịp với hoàng gia, nàng muốn mình lúc gả được nở mày nở mặt hơn một chút, vì vậy bắt đầu nỗ lực lên lút gom góp đồ cưới.

Nguồn cung cấp ẩn giấu cho đồ cưới của nàng. Đương nhiên đó là vị tiểu hôn phu tương lai Thái Từ Gia.

Kỳ trân dị bảo trong hoàng thất, chỉ cần nàng ưa thích nhìn trúng, liền lừa gạt từ chỗ của hắn. Nhiều năm qua, cũng được một rương lớn rồi.

"Nghe nói tiên đế có ý sắc lập nữ nhi Đồng Đại Tư Mã Đồng Uyển làm Thái tử phi, nhưng nghe nói lại, vì sao hắn vẫn chậm chạp không có sắc lập?" Cổ Từ Khâm đột nhiên hỏi.

"Tiên đế có ý định này, nhưng ngay lúc đó Cổ Thái hậu phản đối. Bà mê tín với truyền thuyết hoàng hậu dân gian Dương nữ, nhiều lần ngăn trở. Vẫn mở miệng yêu cầu tiên đế phải người đi đón vị Tiểu Hoàng hậu có Thiên Mệnh kia trở về, trong lòng tiên đế không muốn, đành phải lấy cớ niên kỷ của thái tử còn nhỏ, làm lấy lệ cho qua đi."

Có được sự ủng hộ của tiên đế, thái tử phi căn bản trừ nằng ra không còn có thể là ai khác, thái tử cũng dần dần lớn, lại đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bệnh nặng một hồi.....

Tuy nhiên về sau Cố thái hậu băng hà, trong cung không còn có người nhắc tới chuyện hoàng hậu Dương nữ, nhưng tất cả chuyện rốt cuộc cũng không trở về được như xưa, cuối cùng, nằng phủ thêm quan phục, kế thừa phụ nghiệp, trở thành nhất phẩm Đại Tư Mã, mà thái tử, lên ngôi làm Hoàng đế.

"Có lẽ, Đồng Uyển không có số mạng làm hoàng hậu? Đồng Uyển, người là Đồng Uyển à!" Nói đến Đồng Uyển, Cố Tử Khâm ngưng mắt ngơ ngác nhìn nằng..... Khuôn mặt đã từng quen thuộc, đột nhiên cảm thấy xa lạ, hơn hai năm tình nghĩa rượu thịt, vô luận vui vẻ thì tác phổng tưng, vô luận đùa giỡn phụ nữ, luôn luôn muốn cùng nằng cùng chung khoái hoạt, hẳn thủy chung coi nằng như nam nhân, vài ngày trước đó ngoài ý muốn biết được nằng là thân nữ nhi, từ đó, hẳn hỗn loạn.

"Chớ dùng ánh mắt ấy nhìn ta, không được tự nhiên." Đồng Khanh liếc mắt nhìn hắn một cái, khép lại tay áo nói.

Cố Tử Khâm bi thương kêu một tiếng nói: "Ta cũng không muốn nghĩ! Ngẫm lại hai năm qua, kết giao một hồi, tình thâm rượu thịt, hoàn khổ (1) nghĩa nặng, người ta tình thâm nghĩa trọng, chúng ta còn nói, vô luận đi tới đâu, đều phải gắng gượng thắt lưng, làm một gã hoàn khổ kiêu ngạo và ưu tú....., vốn là còn tốt, sao người đột nhiên lại biến thành nữ nhân? Gặp biến đổi lớn thế này, ta có thể không vô cùng đau đớn sao?"

Hoàn khổ (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Đồng Khanh ho nhẹ vài tiếng nói: "Người nhìn ta, có gì bất đồng không?"

Cố Tử Khâm liếc nằng một cái, tức giận nói: "Hầu kết! Người không có hầu kết, thật đáng chết, người lại có thể không có hầu kết, nghĩ đến hầu kết, hiện tại ta thấy người sao đó, kỳ cục thế nào!"

Đồng Khanh vỗ vai hắn an ủi: "Đồng Khanh vĩnh viễn là Đồng Khanh, vĩnh viễn là một tên hoàn khổ kiêu ngạo!"

Hắn nhướn mày, ngược mắt nhìn nằng một cái. Dáng đáp Đồng Khanh quả thật không có gì khác biệt so với trước kia, đứng lên bị ối tuyệt không thua hắn, công lực vô lại hạ lưu vẫn vượt xa phía trên hắn.

"Được rồi, ta miễn cưỡng tiếp nhận người!" Hắn giống như ngày xưa, giữ vai của nằng lại, nói lang lang: " Kế bên có một tửu quán, tương đối nổi danh, Tiểu Đào Hồng hát khúc bên trong, con mẹ nó thật là đúng lúc, chúng ta đi uống ngụm rượu lớn, cùng nhau tay trong tay đùa giỡn nằng đi!"

* **『 lầu Thu Phong 』 là một tửu quán rất nổi danh, mở bên đường ở thành Cô Tô, trong tửu quán, tiếng người huyền ảo, tiếng động lớn xôn xao sôi nổi, đứng trước cái bàn nhỏ là một nữ tử có dáng người lung linh uyển chuyển, đang vừa hát vừa múa, tiếng hát uyển chuyển êm tai, một ông già ngồi ở bên cạnh nằng, đang chuyển tâm kéo đàn nhị đệm nhạc cho nằng, trong điểm bọn tiểu nhị bưng rượu và thức ăn qua lại khắp nơi, vội vàng vô cùng.

" Tửu quán này, buôn bán đặc biệt tốt." Đồng Khanh đi theo Cố Tử Khâm bước vào trong tửu quán, ngược mắt nhìn lại, quy mô tửu quán thật lớn, hai tầng lầu gối nhau, các vị trí ngồi gần như đều đầy khách, không giống với bất kỳ tửu quán nào, tòa 『 lầu Thu Phong 』, vậy mà đại đa số khách hàng lại là nữ tử, dường như có chút không tầm thường.

Vừa mới vào cửa, lập tức có một tiểu nhị nghênh đón, cười nói với bọn họ: "Khách quan, thật không may, bốn điểm đã đầy khách rồi, xin hai vị hãy quay lại sau!"

Cố Tử Khâm nhếch lông mày một cái, quen thuộc xuất ra một thỏi bạc từ cổ tay áo, lặng lẽ đưa cho hắn nói: "Ngân lượng không thành vấn đề, vị tiểu ca này, có gian trống chứ?"

Tiểu nhị không dám ăn giấu, lập tức cười theo nói: "Công tử là người trong nghề, đúng là có phòng, đang trống không, nhưng phòng kia là của Trầm lão bản đặc biệt cất giữ chiêu đãi khách quý, không thể tùy ý để người vào.

Cố Tử Khâm vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: "Dù sao bây giờ cũng đang trống, ta cho thêm chút ngân lượng không được sao, người cùng lão bản thương lượng một chút đi, mở cửa làm ăn, há có đạo lý đưa tiền lại không lấy?"

Tiểu nhị cười nói: "Công tử có điều không biết, phòng bao kia đặc biệt giữ lại cho hậu duệ của thiên hoàng dùng, nói thật, có lúc hơn nửa năm hắn mới đến một lần, Trầm lão bản cũng rất kiên trì, phải dự trữ sẵn, tùy thời chờ hắn tới!"

"Há? Hậu duệ của thiên hoàng?" Nói đến hậu duệ của thiên hoàng, ngược lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của Đồng Khanh, nằng không nhanh không chậm hỏi: "đó là hoàng tộc nào?"

Tiểu nhị nói: "Ồ khu vực Giang Nam, trừ hắn ra, còn ai có thể được xưng tụng là hoàng tộc? Dĩ nhiên là Ninh Vương rồi."

Cố Tử Khâm nghe xong, tròn mắt đảo một vòng, lập tức ghé vào bên tai Đồng Khanh, thần thần bí bí nói nhỏ: "Đây chính là nghiệp quan (1) câu kết phải không?"

nghiệp quan (1): thương nhân và quan lại

Đồng Khanh cười nói: "Chớ có nói nhảm, nếu Ninh Vương thích nơi này, điểm chủ cố ý giữ lại phòng cho hắn, chuyện này, chẳng qua chỉ là việc bình thường." Nằng liếc mắt trên lầu một cái, đột nhiên nhướn mày nói: "Nhưng ở trên lầu, rõ ràng có hai gian cửa sổ khép chặt, hình như phòng còn lại cũng không có người nào sử dụng phải không?"

Cố Từ Khâm lập tức liếc mắt nhìn lên theo, quả nhiên có hai gian phòng tương tự, đồng thời trống không. Hắn có chút tức giận, quay đầu lại nói với tiểu nhị: "Một gian giữ lại cho Ninh Vương, một gian khác để lại cho hoàng thượng sử dụng sao? Người cũng đừng nói với ta, các người lúc nào cũng dưng trù sắn, đợi hoàng thượng tùy thời giá lâm hả?"

Tiểu nhị thấy khách tức giận, lập tức cười theo nói: "Công tử chớ giận, cái phòng ở giữa trước đây đã có một khách quý thuê bao lâu dài, còn rất hào phóng cho một số lớn ngân lượng, phòng đã bị bao rồi, cho dù khách quý kia không có tới, cũng phải để không, không thể lại đón thêm những khách nhân khác."

Đồng Khanh nghe chuyện này, đáy mắt lập tức hiện lên vẻ nghi ngờ, phòng được bao lâu dài, lại sát bên phòng dành riêng cho Ninh Vương, chuyện này cũng không phải là trùng hợp chứ.

Đồng Khanh ra về thờ ơ nói: "Xem ra, vị khách quý kia hết sức yêu thích tiệm này, nên khách quý hẳn phải là khách quen?"

Tiểu nhị không nghi ngờ gì, tiếp tục nói: "Ngẫu nhiên sẽ đến."

Như vậy, càng khả nghi, chỉ là ngẫu nhiên sẽ đến, lại bằng lòng trả một số lớn ngân lượng bao phòng, hiển nhiên mục tiêu là Ninh Vương chứ?

Lúc này, từ cửa chạy tới một chiếc xe ngựa đất tiền, tay tiểu nhị chỉ xe ngựa, cất giọng nói: "Ah, thật là trùng hợp, khách quý đến rồi! Đúng là bọn họ bao phòng."

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, một nam tử trung niên với thân thể mập mạp cả người mặc cẩm phục hoa bào (1) xuống xe ngựa, ngay sau đó đưa tay đỡ một nữ tử trẻ tuổi xuống xe.

cẩm phục hoa bào (1): y phục bằng vải gấm in hoa văn chìm

Lại là Phù lão bản cùng chất nữ Dương nhi của hắn.

Cố Từ Khâm luôn luôn nhiệt tình, dù sao mới vừa gặp mặt, hắn không thể mất lễ nghĩa, bước nhanh tiến lên chấp tay thi lễ nói: "Thật là trùng hợp, không nghĩ đến lại gặp được các người ở nơi này!"

Đối phương cũng lập tức thờ dài nói: "Rời khỏi Trần Bảo điểm, thuận đường tới đây ăn bữa cơm, không ngờ lại có thể gặp hai vị lần nữa, thật là khéo!"

Lúc này tiểu nhị đã ân cần nghênh đón, cười hi hi nói: "Phù lão bản, mời vào bên trong."

Phù lão bản dẫn chất nữ bước nhanh đi vào bên trong. Cố Từ Khâm muốn bàn không được, không thể làm gì khác hơn đành dừng bước, đứng ở trước cửa ra vào, trong lòng đang tính toán lôi kéo Đồng Khanh đi một tút quán khác, lúc này Phù lão bản lại quay đầu lại, mời nói: "Hôm nay trong tiệm hình như là đầy khách, công tử không lấy được chỗ ngồi? Lão phu bao một phòng lâu dài, nếu công tử không chê, cùng nhau dùng cơm đi."

Cố Từ Khâm nghe thấy, lập tức vui mừng nói: "Đa tạ, như vậy bữa ăn liền do Cố mỗ trả tiền rồi."

Phù lão bản vuốt râu cười nói: "Há có đạo lý lại để cho tiểu bối mời khách, đừng quá khách sáo, chút ngân lượng này, lão phu còn trả nổi."

Đồng Khanh cùng Cố Từ Khâm đồng thời chấp tay thi lễ nói: "Đa tạ!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Mẹ Nó, Tuyệt Sắc Mỹ Nam

Không bao lâu sau, đoàn người vào bên trong phòng ngồi xuống, phòng ở lầu hai, có tầm nhìn thật là tốt, từ bên trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sẽ nhìn thấy được toàn cảnh tút quán, trên đài ca nhi Tiểu Đào Hồng nâng đàn tỳ bà lên, nhẹ nhàng ôm lấy từ từ khảy nhẹ, bọn tiểu nhị vẫn vội vàng qua lại ở giữa tất cả bàn đưa rượu và thức ăn lên, các khách hàng một bên nói chuyện với nhau, một bên hưởng thụ thức ăn ngon.

Đồng Khanh liếc ngoài cửa sổ một cái, nghĩ thầm phòng này ở chỗ lớn và tốt nhất bên trong, đối với động tĩnh ở cửa lớn có thể nắm giữ được nhất thanh nhị sở (1), nếu như Ninh Vương tới đây, liếc mắt một cái thì có thể nhìn thấy rồi.

nhất thanh nhị sở (1): rõ ràng

Ninh Vương tới đây chỉ có hai cách, một cách là khoe khoang mà đến, một cách khác là cải trang lén lút đến.

Nếu cải trang đến, Phù lão bản có chắc là nhận ra hắn không?

Bốn người ngồi vào chỗ của mình, tiểu nhị ở một bên vội đưa lên trà rượu, Phù lão bản nói với Cố Từ Khâm: "Nghe lão bản của Trần Bảo điểm nói, trên tay người có một khối ngọc bích thật tốt, lão phu luôn luôn yêu thích ngọc thạch, có thể cho lão phu mượn xem xét một lát hay không?"

Cố Từ Khâm nghe xong, lập tức lấy ngọc bích ra, hào phóng đưa tới, "Vật này là của Ninh Vương tặng cho, ông giúp tôi giám định và thưởng thức một chút đi."

Phù lão bản nhận lấy ngọc bích, cẩn thận suy nghĩ, khiêm tốn nói: "Giám định và thưởng thức trái lại không dám nhận, đồ xuất phát từ vương phủ, tự nhiên đều là trân phẩm rồi, từ trước đến nay lão phu cực kỳ yêu thích đồ cổ trân quý, công tử có nguyện ý chuyển nhượng những thứ yêu thích hay không? Lão phu nguyện ý chỉ một số lớn ngân lượng mua nó."

Tuy nhiên Cố Từ Khâm cự tuyệt nói: "mặc dù Cố mỗ bất tài, lại may mắn sinh ra ở danh môn thế gia, tất nhiên không thiếu ngân lượng, khối ngọc bích này, tại hạ tính toán đặt ở đại sảnh trong nhà, để thường ngày thưởng thức nó."

Phù lão bản hơi luyến tiếc nói: "Đáng tiếc, xem ra lão phu vô duyên với khối ngọc đẹp đẽ này, xin hỏi, làm sao người quen biết Ninh Vương, đến mức khiến hắn tặng khối Ngọc Bích tuyệt mỹ này?"

Đâu chỉ có Ninh Vương, cho dù là hoàng thượng hẳn đều quen biết đấy.

Cố Từ Khâm rất là tự đắc, hả hê nói: "Cái này thì có là gì. Cố mỗ đang làm khách ở bên trong phủ Ninh Vương, ta ở tại đông sương phòng hạng nhất bên phải vương phủ, vị trí phòng khá tốt, mở cửa sổ thì có thể nhìn thấy hoa viên rồi."

Có thể làm khách ở phủ Ninh Vương, khẳng định thân phận không phải bình thường.

Tiểu nhị một bên châm trà nghe thấy được, vội vàng cười theo nói: "Thì ra công tử cũng là khách quý, tiểu nhân có mắt như mù, thất kính! Thất kính!"

Phù lão bản giơ tay lên nói: "Người đi xuống trước đi, đem rượu và món ăn ngon nhất trong điểm mang lên đi."

"Vâng" tiểu nhị cười hi hi lui xuống.

Đồng Khanh khẽ nhắm một hớp trà. Cười nói: "Xem ra, Phù lão gia rất có hứng thú đối với Ninh Vương thì phải!"

Phù lão bản tự mình châm trà thay nàng, nói liên tục: "Lão phu chỉ là thương nhân, nhưng không phải tiểu thương nhân, là người làm ăn buôn bán lớn, buôn bán nhiều năm ở phương Bắc, mãi cho đến nửa năm trước mới đi tới Giang Nam. Phát hiện tơ lụa Giang Nam tinh tế, thợ dệt tinh xảo, vì vậy liền ở lại, tính toán kinh doanh buôn bán tơ lụa, việc làm ăn, ngoại trừ ánh mắt. Còn có một môn bí quyết cực quan trọng, đó chính là quan hệ chính trị trong kinh thương, lão phu vốn ở Giang Nam. Không quen thuộc với bên ngoài, uống phí tổn không ít ngân lượng, đã thông hết tất cả các mối, nhưng thủy chung còn chưa gặp được Địa Vương Giang Nam Ninh Vương Điện hạ, bây giờ may mắn gặp được hai vị. Thì ra là có quan hệ không cạn với Ninh Vương, lão phu mạo muội muốn nhờ. Có thể giúp dẫn kiến (1) hay không, lão phu nhất định cảm kích trọng thưởng, lão phu cất giữ không ít kỳ trân dị bảo, ngày khác hai vị tới phủ, có thể tùy ý chọn lựa....."

dẫn kiến (1): giới thiệu gặp mặt

Lời nói còn chưa hết, Đồng Khanh lập tức cự tuyệt: "Phù lão bản quá coi trọng chúng ta rồi, thật ra thì chúng ta và Ninh Vương cũng không quá quen thân, ít nhất vẫn chưa có thể tự tiện thay hắn tiến cử chuyện người khác, chuyện này Đồng mỗ bị làm khó, không có năng lực làm được, xin Phù lão bản tha lỗi."

Đồng Khanh không chút lưu tình cự tuyệt, khiến sắc mặt của Phù lão bản nhất thời trầm xuống, có chút không vui, chất nữ Dương nhi của hắn ngược lại chỉ lo đến, cười xin tha thứ nói: "Vốn là chuyện làm khó người khác, chúng ta quá mức đường đột, hai vị chớ trách mỗ."

"Nào có." Đồng Khanh chấp tay thi lễ.

Dương nhi thuận thế chuyển đề tài, cười nói: "Món ăn nổi danh nhất lầu Thu Phong chính là cá rán cùng gạo nếp củ sen, đợi lát nữa dọn com ra, người nếm thử một chút, có phải sự thật như danh tiếng hay không, đối với những thứ đồ chơi quý giá kia, hay mua bán làm ăn, ta cũng không hiểu gì, ta là một nữ tử bình thường trong trần thế, thật sự tục khí (1), rốt cuộc cũng không hiểu cái gì, chỉ lo có được đồ tốt với ăn ngon hay không, nhiều nhất chỉ là kẻ tham ăn thôi."

tục khí (1): tư chất thô tục, tầm thường

Đồng Khanh liếc nàng một cái, cô gái trước mắt ăn mặc cử chỉ thoả đáng, thái độ tự nhiên thoải mái, mày thanh mắt sáng, đáy mắt lộ ra thông tuệ, hiển nhiên là một người thông minh biết chuyện, nếu nói người tục khí, thì ngược lại bá phụ của nàng có chút tục khí.

Xem ra nhân vật lợi hại chân chính là nàng, mà không phải Phù lão bản.

Một người vui buồn không lộ, nên... coi chừng nhất, nàng thuận tay rót một cốc rượu, kính nói: "Cô nương khách khí rồi."

Không bao lâu sau, từng món thức ăn được đưa lên, mọi người vừa hàn huyên, vừa thưởng thức thức ăn ngon, uống một chút rượu, Cố Từ Khâm lấy danh nghĩa đi tiểu, kéo Đồng Khanh ra ngoài.

Nhà xí ở phía sau quán rượu, ra cửa liền nhìn thấy một mảng rừng hoa hạnh lớn xinh đẹp, cảnh đang lay động, phát ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Mùi thơm nơi này, thật giống nơi phủ Ninh Vương, khắp nơi đều là mùi hương hoa hạnh." Cố Tử Khâm vừa đi trên con đường mòn, vừa quở trách, "Người cũng không cho Phù lão bán mặt mũi, dầu gì cũng ăn của người ta một bữa cơm, chỉ là tiền cừ, một cái nhấc tay, lúc trở về, người nói một tiếng với Ninh Vương, có gặp hay không còn tùy vào hắn, người cần gì tự ôm vào mình, làm người xấu như vậy?"

Đồng Khanh cười nói: "Thật là hâm mộ Cố huynh, những ngày sau này không phải lo lắng, chưa từng ra vào triều đình, không hiểu lợi hại trong đó, người đã biết cái gì gọi là 『 tiền cừ 』 chưa? Người cho rằng Ninh Vương chỉ là một quan tể tướng riu Cừu Phàm nhỏ sao? Người ta là hoàng tộc đó, ở trước mặt hắn, há có thể tùy tiện giúp người làm mối? Phải nói tiền cừ là muốn chịu luôn trách nhiệm về những việc liên quan, nói trắng ra là, chính là do ta Đồng Tử Mã tới bảo đảm, nếu người này không có vấn đề, mới có thể đưa tới trước mặt, tương lai nếu Phù lão bán gây ra bất kỳ nhiễu loạn gì, lập tức sẽ liên lụy đến ta, huống chi lại lịch hắn lại không rõ ra sao!"

Điều mà làm cho nàng cảm thấy cảnh giác nhất, người làm ăn lén lút chỉ một số ngân lượng đáng kể đã thông tất cả nha phủ, hành động lần này cũng đủ rồi, có cần phải gặp mặt Ninh Vương không?

Một người làm ăn, trăm phương ngàn kế muốn gặp mặt Ninh Vương làm cái gì? Mượn danh là buôn bán tơ lụa, sức thuyết phục chưa đủ, Đồng Khanh nàng tung hoành quan trường nham hiểm thâm độc xảo trá đã lâu, không phải dễ lừa gạt như thế.

"Thì ra là như vậy, không ngờ 『 tiền cừ 』 lại là môn học vắn lớn, cũng khó trách người cần thận như vậy." Cố Tử Khâm bưng tỉnh hiểu ra nói: "Ca ca ta do Đậu thừa tướng tiền cừ vào triều, không ngờ tiền cừ còn có tầng quan hệ này, cho nên hắn mới làm môn hạ của Đậu thừa tướng."

"Nhưng mà....." Cố Tử Khâm gãi đầu một cái, ngược mắt nhìn Đồng Khanh, rất nghi ngờ nói: "Ca ca ta và người, so thế nào cũng có vẻ tốt hơn so với Đậu thừa tướng không phải sao?"

Nhóm triều thần kết bè kết đảng lẫn nhau, quan hệ lợi ích ngang dọc phức tạp, há chỉ có vài ba câu đạo lý mà trở nên rõ ràng được.

Đồng Khanh lập tức cười gượng mấy tiếng.

Nàng đào góc tường Đậu thừa tướng không ít, đều là thanh niên tài tuấn rất có tiền đồ, vì vậy, làm cho lão nhân gia ói ra ba thăng máu, còn phun tới trên tường, máu nhuộm cột vàng phủ Thừa Tướng

Đã nói, lòng dạ Đậu thừa tướng không khỏi quá nhỏ mọn đi, chẳng qua là đào của hắn một góc tường nhỏ. Lại có thể đau buồn nôn ra mấy thăng máu.

Vì vậy, chuyện Đồng Tử Mã đào góc tường của Đậu thừa tướng, làm hắn bị thương ngắn lẹ. Ở trong miệng phun thêm máu tươi, lại huyền não, thuận tiện thêm dầu thêm mỡ truyền đến tai hoàng thượng.

Như đã nói qua, bản tính Đậu thừa tướng có lòng yêu tài to lớn, còn làm cho nàng cảm giác bội phục sâu sắc không thôi.

Lúc này, đột nhiên Cố Tử Khâm quay đầu lại nhìn nàng, cười nói: "Cuối cùng ta cảm thấy người và Ninh Vương quan hệ không cạn, người là Đại Tư Mã, cận thần của hoàng thượng, thái độ hắn đối với người rất không bình thường, không phải hắn muốn đào người chứ?"

Thái độ của Ninh Vương đối với nàng. Quả thật vẫn làm cho nàng có cảm giác nghi ngờ sâu sắc không hiểu vì sao, một nam nhân hào hùng tiêu sái giống như hắn, sao đột nhiên..... Quyết đoán, nhanh chóng, sắc bén..... Không chút do dự yêu một cô nương đang giả trang bất nam bất nữ như nàng?

Chuyện này không khỏi quá mức hoang đường rồi.

Sáng sớm bị Cố Tử Khâm nhìn thấy nàng quần áo không chỉnh tề từ tẩm cung của Ninh Vương hoảng sợ rời đi. Chuyện này nếu để Hoàng thượng biết được, sẽ nổi dậy một trận sóng gió không nhỏ rồi.

Về mặt Đồng Khanh lập tức cứng lại, nghiêm mặt nói: "Buổi sáng ở bên ngoài tẩm cung của Ninh Vương, nhìn thấy chuyện của ta, người ngàn vạn lần không thể nói cho hoàng thượng biết được!"

Cố Tử Khâm cũng không rõ quan hệ lợi hại trong đó, nhưng nề tình trạng giao giữa hai người. Vẫn gật đầu "Ừ" một tiếng.

Mặt trời lặn phía Tây, hoàng hôn mờ mịt. Sắc trời từ từ mờ tối.

Nàng không yên lòng đi theo Cố Tử Khâm tiến về phía trữ xá, lúc này, chân cũng không cẩn thận móc vào cây khô, vấp một cái, nàng kêu "Ồi" một tiếng, mắt thấy sắp ngã xuống như chó ăn chè, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể lại đột nhiên vững vàng, không biết từ đâu đến một cánh tay mạnh mẽ nắm thật chặt eo của nàng, nàng ngược mắt nhìn lên, người kịp thời ra tay cứu giúp, lại là một tuyệt thế mỹ nam.

Tuyệt thế mỹ nam mặc cẩm bào, cột búi tóc kiểu thịnh hành, trên tóc cắm một cây ngọc trầm, vóc người cao gầy, mũi cao môi mỏng, đường cong trên mặt hết sức mềm mại, hợp lại đúng là một dung mạo tuyệt thế, tuấn mỹ đến nỗi không cách nào hình dung.

Đồng Khanh nhất thời bị tuyệt sắc mỹ nam làm cho kinh ngạc, không nhận được tán dương: "Mẹ nó, đẹp! con mẹ nó thật đẹp!"

Nam tử kia khẽ mỉm cười với nàng, dịu dàng nói: "Coi chừng, ngã vào hẻm trữ là nguy rồi."

Trên đời sao lại có tuyệt sắc mỹ nam như thế.

Nàng hoàn toàn bị sắc đẹp không gì sánh nổi của hắn làm cho chấn kinh rồi, chưa kịp phản ứng lại, tên tuyệt thế mỹ nam kia đã thông thả rời đi.

Cố Tử Khâm quay đầu nhìn chằm chằm bóng lưng hắn rồi đi nói: "Dáng dấp tên kia thật đúng là đẹp mắt!"

Đồng Khanh phục hồi tinh thần, hỏi "Ngươi cũng biết sao, hắn là ai?"

Cố Tử Khâm ngạo đầu, suy nghĩ một chút, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Từ trước đến giờ, ta chỉ chú ý nữ nhân, ít chú ý nam nhân, chỉ là nghe nói Giang Nam có một nam nhân xinh đẹp như vậy, nữ nhân theo đuổi nhiều, được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam, họ Thẩm ấy." Hắn liếc nàng một cái, "Xem ra, mỹ mạo của hắn không dưới ngươi đâu. Tuy là trang phục nam tử, bề ngoài có chút âm nhu, ngươi so với hắn còn eo là hơn."

Đồng Khanh ho khan mấy tiếng nói: "Phí lời."

Cố Tử Khâm nhìn nàng chằm chằm, cười hắc hắc nói: "Nam nhân làm sao có dáng dấp tốt như vậy? Nói không chừng, cũng là nữ giả nam trang thì sao? Các ngươi cùng chung chí hướng rồi hả?"

Đồng Khanh nói: "Cơ ngực của hắn cứng rắn, hai cánh tay có lực, động tác lưu loát, là một nam nhân rắn chắc..... Hơn nữa, hầu kết, ta mới vừa nhìn thấy hầu kết của hắn, lúc đó ta thì trên dưới lưng lay mấy lần đấy."

Nữ nhân thì không có hầu kết.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Hoàn Khố Có Nguy Hiểm

"Nói không chừng là ngươi hoa mắt đấy." Cố Tử Khâm cười nói: "Có phải hán tử chân thật hay không, hỏi một vấn đề đơn giản thì rất rõ ràng. Một cô nương thanh lâu đẹp như thiên tiên, cùng một Hoàng thái hậu vẻ đẹp thủy mị bình thường, nếu ngươi là một nam nhân, sẽ muốn làm người nào?"

"Dĩ nhiên là cô nương đẹp như thiên tiên kia." Đồng Khanh không chút do dự.

Cố Tử Khâm cực kì khinh bỉ liếc xéo nàng, "Chậc" liền mấy tiếng, cau gập nói: "Ngươi quả nhiên là một nữ nhân, cô nương thanh lâu đẹp như thiên tiên, tổn chút ngân lượng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có cái gì là hiếm? Hoàng thái hậu chính là Đế Mẫu, dù là Hoàng đế cũng phải quỳ thỉnh an bà, nếu như có thể nắm giữ lão nương của hoàng đế, không chỉ là bản lĩnh, còn là Cực lạc nhân gian nữa đó!"

"Ngay từ hai năm trước, lão tử nên hỏi ngươi vấn đề này trước....."

Đồng Khanh tức giận trắng mắt liếc hắn một cái, khoát tay nói: "Cần phải trở về."

Sau khi hai người đi nhà cầu, liền trở về phòng, phòng ở lầu hai, hai người vào từ quán bước lên mười bậc, Đồng Khanh ở trên cao nhìn xuống, liếc Tiểu Đào Hồng đang gầy dần từ bà ở trên đài một cái, nhỏ giọng nói: "Nhìn thấy hán tử thô kệch ở bàn thứ nhất kia không? Hắn và Tiểu Đào Hồng đang liếc mắt đưa tình, quan hệ hai người xác định không cạn."

Cố Tử Khâm rất xem thường nói: "Ca cơ vì ổn định khách hàng, bình thường cũng sẽ dương lên nụ cười dâm đãng, bán dâm tướng, liếc mắt đưa tình với nam nhân, có cái gì kỳ quái đâu?"

"Hán tử kia xem ra rất hung mãnh, sợ là kiểu kích động nóng nảy, chọc phải thứ người như thế, dễ dàng gặp chuyện không may..... Thường nói, cường long không áp nổi địa đầu xà, nơi này không phải để đó, đừng nói ta không che chở được, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, đừng dính vào Tiểu Đào Hồng đó."

Cố Tử Khâm cười nói: "Ồ trong từ quán tán tỉnh ca cơ, vốn chính là một loại phong tình, nam nhân đều hiểu đạo lý này."

"Ngươi nghe ta đi." Đồng Khanh cực kì cẩn thận nói: "Ta cảm thấy được..... Bậc cấp nguy hiểm khá cao, đến gần bậc thứ nhất rồi....."

"Mẹ nó! Bậc thứ nhất gì chứ?" Nghe được bậc thứ nhất. Giọng Cố Tử Khâm không tự chủ cao lên mấy tông, "Ngươi là muốn nói, cấp bậc nguy hiểm nhất đối với nhóm hoàn khố (1)!"

Hoàn khố (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Đồng Khanh dùng sức gật đầu một cái.

Ánh mắt Cố Tử Khâm rơi vào trên người đại hán có vẻ mặt si ngốc, từ từ nói: "Nguy hiểm bậc thứ nhất đối với Hoàn khố, đây chính là giáo điều 1 tán gái có nguy hiểm, cầm thú cần cẩn thận 1, giữ lấy các biện pháp đề phòng nghiêm khắc nhất. Thoạt nhìn tên Đại Hán kia có gương mặt ngu xuẩn, uy hiếp không lớn? Ngươi..... Một hơi, tăng cấp bậc lên quá cao rồi....."

"Tồn tại giáo điều, cũng có đạo lý. Cuộc đời hoàn khổ đắm chìm vào thú vui nhục dục. Phong lưu hoàn phong lưu, phóng đảng hoàn phóng đảng, vẫn phải cách xa nguy hiểm..... Nếu bởi vì đùa giỡn nữ nhân gặp phải chuyện không may, đại biểu không che được cho bản thân, một hoàn khổ không che được sẽ bị những hoàn khổ khác khinh bỉ, đám bạn xấu sẽ từng người rời đi....., cuối cùng chúng bạn rượu thịt chia ly. Bị trải qua cô độc, kết quả là rất thê lương....."

Từ đó, thú vui viết thơ dâm, thú vui nhục dục của cuộc đời hoàn khổ phải bị kết thúc nhanh chóng, rời khỏi nhóm hoàn khổ, có thể nói là tình hình thê lương rồi.....

Kết quả tình giản giá trị là cực kỳ bi thảm, không dám tưởng tượng.

Cố Tử Khâm rất hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng. Không hề giật dây chuyện đùa giỡn Tiểu Đào Hồng nữa.

Đang khi nói chuyện, hai người đã trở lại phòng bao

Trong phòng, món ăn đã mang lên đầy đủ. Một bàn tràn đầy rượu ngon.

Đồng Khanh nhìn thấy, nhưng mảy nói: "Phù lão bản ra tay thật hào phóng, tài lực hùng hậu, chỉ là..... Đang ngồi chỉ có vốn vẹn bốn người chúng ta, nhiều món ngon như vậy. Ăn không hết, chẳng phải lãng phí rồi sao?"

Phù lão bản lơ đãng nói: "Cái này thì có là gì? Nghe nói phải chuẩn bị chừng trăm món thức ăn để hoàng thượng dùng bữa đầy. Những phi tần hậu cung kia chắc cũng phở trương lãng phí không kém hoàng thượng. Lão phu là cự phú, gọi chút thức ăn này tính là gì?"

Đồng Khanh cười nói: "Mỗi ngày hoàng thượng dùng bữa cũng không phải chuẩn bị chừng trăm món thức ăn, chỉ có lễ mừng quan trọng, tiệc mời quần thần hoặc là gia yến, mới có thể mở rộng bữa tiệc ra, thường ngày ngài dùng bữa chú trọng tinh túy không cần nhiều, bình thường chỉ truyền khoảng mười món, phi tần hậu cung của tiên đế ít hơi chút, món ăn mỗi ngày của các cung, không nhiều hơn so với hoàng thượng. Bên trong hoàng cung, món ăn thường ngày cũng không phở trương lãng phí như Phù lão bản tưởng tượng vậy."

"Thật sao?" Dương nhi cau mày, cười nói: "Hình như ngài hết sức hiểu rõ đối với chuyện trong cung thì phải?"

Đồng Khanh nói qua loa lấy lệ: "Nhà Đồng ở ở đế đô, đối với chuyện trong hoàng cung, có nghe nói chút thôi."

Dương nhi ân cần rót rượu thay nàng, cười dịu dàng nói: "Dương nhi chưa từng đi qua đế đô, hết sức tò mò đối với đế đô phồn hoa và chuyện trong hoàng cung, có thể nói thêm một chút hay không?"

Rõ ràng là nàng ta muốn dò xét thân thế của nàng.

"Có gì phải ngại!" Đồng Khanh cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn, cười nói: "Chẳng qua, các vị buôn bán ở khắp nơi, bốn ba khắp nơi, nói vậy hiểu biết không ít, so ra Đồng ở cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, sao dám nói ầu nói tả ở trước mặt các vị, sao không nói kỳ phong dị tục ở các nơi một chút, cho ta và Cố huynh mở rộng tầm mắt chút đi?"

Ngược lại nàng trở lại việc chính, quả nhiên ánh mắt Dương nhi khẽ lay động, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua cảnh giác, cũng là không lộ thanh sắc.

Cố Tử Khâm không rõ liên hệ gì, nhưng cũng phụ họa theo nói: "Cố gia ta mấy đời ở Giang Nam, bởi vì người nhà làm quan ở kinh, lúc này mới qua lại đế đô mấy lần, lãnh thổ nước ta kéo dài mấy ngàn dặm, có bao nhiêu nơi ta chưa từng đi qua? Các vị buôn bán ở bên ngoài, kiến thức rộng lớn, có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tại hạ hay không?"

Phù lão bản vuốt râu nói: "Thương nhân bốn ba khắp nơi, chỉ để sống tạm mà thôi, nào có biết mở mang kiến thức là cái gì?"

Cố Tử Khâm nói: "Nghe nói dân du mục ở Bắc Phương, cư ngụ ở thảo nguyên, các nam nhân dùng mảnh trên yên ngựa, chuyện này có thật sao?"

Phù lão bản nâng chén nói: "Nơi xa như vậy, lão phu cũng chưa có đi qua, không nói những thứ này nữa, chúng ta vẫn nên uống rượu thôi."

Lúc này, dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, mọi người sôi nổi buông ly rượu trong tay ra, ngược mắt ra bên ngoài cửa sổ dò xét, thấy một nam nhân cao gầy xinh đẹp một tay cầm bình rượu, một tay cầm chén nhỏ, như con thoi xuyên qua các bàn, theo bàn mời rượu, dẫn tới tiếng hoan hô từng đợt của các khách hàng.

Đúng là tuyệt sắc mỹ nam gặp ở nhà vệ sinh lúc này, hắn đã thay một bộ cẩm bào màu đỏ thẫm, trên tay mang bao tay được làm từ tơ lụa, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật, tự mình nghiêng mình rót rượu cho từng khách hàng, vội vàng kêu lên.

"Hóa ra tên kia được hoan nghênh nhiều như thế sao?" Cố Tử Khâm nhìn chằm chằm dưới lầu sôi nổi chưa từng có, sau đó lặng lẽ lấy ra gương đồng nhỏ mang theo trên người, chiếu lên gương mặt mình, lúc này mới giật mình, coi như ăn mặc đẹp hơn nữa, mình cũng không thể nào so được với dung nhan tuyệt mỹ thế kia, cảm thấy thất bại không ít.

Dưới lầu đáng đáp tên kia đúng là khiến cho nữ nhân muốn kéo về nhà cưỡng bức, gương mặt gian trá như thế, hắn làm sao có thể bị kíp cho được?

Khiến cho nữ nhân không nhận được ý nghĩ cảm thú muốn có mỹ nam tuyệt sắc, thật là khiến cho hắn không ngừng hâm mộ.

Phù lão bản cười nói: "Là chủ của lầu Thu Phong, biệt hiệu Diệp Tri Thu, họ Thẩm, không biết kỳ danh, người đời gọi hắn là Thẩm lão bản, nam nữ đương thời đều thích đẹp, Thẩm lão bản dung mạo tuyệt sắc, tự nhiên được ngưỡng mộ cực lớn."

Lúc này Đồng Khanh mới hiểu, vì sao khách hàng bên trong lầu Thu Phong nữ nhiều nam ít. Từ lúc nàng bắt đầu vào cửa, cảm thấy nghi ngờ, vì sao bên trong quán rượu khách nữ tương đối nhiều, khách nam chỉ vẻn vẹn có mấy người, hết sức kỳ lạ, thấy từ quán vậy mà làm ăn khá, hơn phân nửa là do dung mạo khuyên thể của Thẩm lão bản mà tới.

Nhưng thấy tuyệt thế mỹ nam vội vàng qua lại giữa tất cả các bàn, phụ nữ hành động phóng dăng, cũng không còn nhân rồi, rồi rút đưa bàn tay ra quấy rối, có thể sờ thì sờ, ăn hết đậu hũ của hắn, hơn nữa, còn có nữ nhân giả say, trực tiếp ngã vào trong lòng hắn, vội vàng chủ động hiến dâng thân thể, cọ sát trên người hắn. Đối mặt với đông đảo nữ nhân trêu đùa, Trên mặt Thẩm lão bản duy trì nụ cười chết người, sau đó ưu nhã giơ tay ngọc lên, người làm trong tiệm lập tức tiến lên đem nữ nhân say bất tỉnh? Hay là bị hắn làm cho say mê ngất đi? kéo đến một bên nghỉ ngơi.

Qua chừng nửa canh giờ, hắn mới thuận lợi đi lên phòng trên lầu, trên lầu có khoảng mười phòng, phòng Ninh Vương chuyên dụng là phòng cuối cùng, hắn tiến vào tất cả các phòng tự mình thay khách rót rượu, rồi cuộc đi vào trong phòng của Phù lão bản sau cùng.

Tuyệt thế mỹ nam vào cửa liền rót rượu cho từng người bọn họ, vừa cười vừa nói: "Hoan nghênh chư vị đến lầu Thu Phong, rượu và thức ăn hôm nay, không biết có phù hợp khẩu vị của các vị khách quý hay không?"

Phù lão bản giờ ly rượu lên nói: "món ăn của lầu Thu Phong, có thể nói hạng nhất, rất tốt! Rất tốt!"

"Đa tạ, Phù lão bản khen ngợi." Tuyệt thế mỹ nam kính rượu, ánh mắt rơi vào trên người Đồng Khanh và Cố Từ Khâm, hàn huyên: "Hai vị huynh đài này, cực kì lạ mắt? Mới tới bốn điểm sao?"

Nhớ tới chính mình là vì hâm mộ sắc đẹp của Tiểu Đào Hồng mà đến, trước vẫn còn chò cơ hội đùa giỡn. Cố Từ Khâm ho nhẹ mấy tiếng, nghiêm mặt thờ dài nói: "Tại hạ vì hâm mộ đại danh lầu Thu Phong mà đến!"

Tuyệt thế mỹ nam cười nói: "Lầu Thu Phong được công tử nâng đỡ như thế, thân là chủ tiệm, Thẩm mạo phải chiêu đãi một phen rồi!"

Dứt lời, quay đầu lại nói với người làm ngoài cửa: "Mau! Đi dọn một vò rượu nho ra đây, ta muốn chiêu đãi khách quý."

"Vâng" ngoài cửa lập tức lên tiếng.

Đồng Khanh giờ tay lên thờ dài nói: "Thẩm lão bản khách khí rồi."

Cố Từ Khâm thấy hắn rất được nữ nhân hoan nghênh, vì vậy cười nói: "Ném quả Phan lang ai không hâm mộ? Cửa son chó thấy lộ trang sức màu đỏ. Phan Nhạc dung mạo tuấn mỹ, mỗi lần ra cửa, nữ nhân Lạc Dương tranh nhau ném trái cây tỏ tình..... Thẩm lão bản rất có tư thế Phan lang, nữ nhân theo đuổi, vô cùng may mắn, hiện tại nữ nhân không lưu hành phương pháp lấy dưa và trái cây tỏ tình rồi, nếu không dựa vào dung mạo của Thẩm lão bản, đi trên đường, không cẩn thận sẽ bị trên trời rơi đầy dưa và trái cây đập cho chết chứ?"

Tuyệt thế mỹ nam nhướng mày cười nói: "Từ mấy năm trước, sau khi một mỹ nam ở Lạc Dương bị một trái dưa hấu từ trên trời giáng xuống vô ý đập chết, triều đình liền hạ lệnh nữ nhân dân gian không được lấy dưa và trái cây tỏ tình với nam nhân rồi. Dù sao kỹ thuật của nữ nhân ném trái cây không tốt lắm, rất dễ đá thương người. Ra cửa một chuyến, không thu được đầy xe dưa và trái cây, ngược lại bị đập đầu đầy cục u, cũng không tốt lắm."

Cố Từ Khâm cười hỏi: "Xin hỏi Thẩm lão bản một vấn đề hơi thô tục?"

"Hỏi đi, xin quý khách cứ tự nhiên."

Cố Từ Khâm nói: "Một cô nương thanh lâu đẹp như thiên tiên, và một Hoàng thái hậu vẻ đẹp thủy mị bình thường, nam nhân có dung nhan xuất sắc giống như Thẩm lão bản vậy, sẽ nghĩ muốn làm ai?"

Tuyệt thế mỹ nam khẽ cười một tiếng nói: "Nếu có thể lên giường của mẹ Hoàng đế, đó thật đúng là bản lĩnh nam nhân."

Mẹ nó! Quả nhiên..... Là một nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Sau Khi Uống Rượu Say Mất Lý Trí?

Cố Từ Khâm dời ánh mắt từ gương mặt tuyệt mỹ kia xuống, phát hiện trên cổ của Thẩm lão bản, quả thật có hầu kết rõ ràng.

"Các ngươi thật thích nói chơi." Dương nhi ním môi cười nói: "Thẩm lão bản dung nhan tuyệt thế, dù là nam nhân cũng không ngừng hâm mộ."

"Dung mạo chẳng qua là vẻ bên ngoài, căn bản không đáng nhắc tới." Hần rót rượu cho nàng lần nữa, ngược mắt nhìn chăm chú nàng một hồi, cười nói: "Nói đến dung mạo, cô nương dung nhan mũi kín, thuộc tướng phú quý sao? Đã có phu quân rồi sao?"

Chính là hồi Dương nhi, mở miệng cũng là Phù lão bản, hần nói liên tục, "Dương nhi là con dâu bà con xa tộc đệ, năm đó trao đổi thiếp canh (1), thuật sĩ nói nàng bất tự thật tốt, ta muốn cá cược số mệnh, vì vậy liền chiếm tiện nghi của thân thích, giữ nàng ở bên người, mang theo nàng buôn bán khắp nơi, những năm gần đây, quả thật cực kì thuận lợi, nhờ phúc khí của nàng, sự nghiệp lão phu càng lúc càng tốt."

thiếp canh (1): ghi giờ, ngày, tháng, năm sinh

"À, như vậy vị hôn phu có thể hộ tống bên cạnh sao?" Đồng Khanh hỏi "Phù lão bản mang theo nàng dâu của bà con xa buôn bán khắp nơi, như vậy con rể đâu?"

Phù lão bản nói: "Tiểu tử kia vẫn đợi ở quê nhà."

Khi đang nói chuyện, người làm đã mang tới một vò rượu nho lớn vào sương phòng, mặt khác lại thay đổi ly rượu lớn, vẫn do điểm chủ tuyệt thế mỹ nam tự mình rót rượu thay mọi người.

Đồng Khanh uống một hớp nước quả nhỏ, cảm giác một hương vị ngọt ngào nồng nặc đi vào cổ, lập tức tán dương: "Rượu ngon, ta chưa bao giờ uống qua rượu ngon hương vị ngọt ngào đậm đà như thế, nước quả nhỏ đến tột cùng là rượu ngon gì, Đồng mỗ nông cạn, thế mà chưa bao giờ nghe thấy?"

Tuyệt thế mỹ nam giờ khước miệng lên hé nụ cười yếu ớt, nói: "Là ta tự ủ rượu, chỉ dùng để chiêu đãi khách, không bán bên ngoài, nơi khác không có uống được đâu."

Cố Tử Khâm giờ lên ly rượu, uống một hớp lớn nói: "Quả nhiên là rượu ngon, thì ra là tuyệt nhất ở lầu Thu Phong. Ngoài mỹ nam tử làm cho nữ nhân thêm thường không dứt, còn có rượu ngon tự cất!"

"Xin các vị tha hồ thưởng thức, Thảm mỗ còn có việc chờ xử lý, cáo lui trước." Tuyệt thế mỹ nam kính mọi người một ly, hàn huyên mấy câu thì rời khỏi phòng bao.

Nước quả nhỏ uống cực ngon..., so với rượu mạnh bình thường bất đồng, hương thơm mềm mại, mùi rượu cực kì nhạt, cực kỳ giống nước ép nho, mọi người đang phấn khởi. Vì vậy một ly tiếp một ly, uống thả cửa.

Sau một lúc lâu, hai mắt Đồng Khanh mơ hồ. Đánh ợ hơi rượu, giờ cao ly rượu ngâm nga: "Say nằm hồng trần, Quân Mạc Tiểu. Nhân sinh giống như Phong Nguyệt, một sợi khói nhẹ bay."

Cố Tử Khâm mở cặp mắt say lơ đãng, khoát tay nói: "Không đúng! Không đúng! Nhân sinh cực lạc. Chính là nằm ngủ say trên gối mỹ nhân! Mỹ nhân.... Mỹ nhân ở chỗ nào?" Nói xong, lão đảo đi đến cửa phòng, kêu: "Người đâu!"

Rất nhanh, người làm chạy tới, khẽ khom người, "Công tử. Có gì phân phó?"

Hần đưa cho y một thỏi bạc, say túy lúy mở miệng nói: "Kêu Tiểu Đào Hồng đến hát một khúc, Bản công tử có trọng thưởng!"

"Vâng" người làm đáp một tiếng. Nhanh chóng lui xuống.

"Uống ngon, con mẹ nó nước quả nhỏ này thật đúng là uống ngon cực kỳ!" Đồng Khanh đã say mềm, vẫn lão đảo rót rượu cho mình, Dương nhi đi qua, khuyên can: "Rượu này nặc dù ngon miệng. Rượu lại cực mạnh, cô nương. Người đã say, đừng uống nữa."

Đồng Khanh ngược mắt, lè nhè, khoát tay một cái nói: "Cái gì cô nương? Là đại nhân!"

Đại nhân?

Ánh mắt Dương nhi lập tức thoáng qua một tia kỳ lạ, lại lướt qua.

Hai vị này có thể vào làm khách ở Ninh Vương phủ, còn có được Ngọc Bích của Ninh Vương, tuyệt đối không phải là người có thân phận bình thường.

Nhìn chung vua và dân, chỉ có một nữ nhân có được mũ ô sa, quan cao chính nhất phẩm, là cận thần của hoàng thượng.

Hoàng thượng!

Nàng tới đây, chính là tìm kiếm Thiên Mệnh của mình, thiên mệnh của Lâm Dương nhi nàng, chính là hoàng thượng. Đã nhiều năm như vậy, thủy chung chưa từng thấy một lần, hôm nay, nàng cách hoàng thượng càng lúc càng gần.....

"Đạ, đại nhân!" Dương nhi cười nói: "Hôm nay có duyên gặp nhau, Dương nhi hết sức vui mừng, thật ra thì từ khoảnh khắc mới bắt đầu gặp mặt kia, trong lòng vẫn muốn cùng người kết giao, không biết người có nguyện ý hay không?"

"Kết giao?" Đồng Khanh đập bàn cười to: "Lão tử thích kết giao thanh niên tài tử nhất, kiêm đào góc tường của Đậu lão tặc!" Giờ phút này, nàng đã say đến hồ đồ rồi, nghiêng ngã nói: "Người bái làm môn hạ của ta đi, trong bụng có thể có đồ hay không? Nếu thật có tài học, ta thay người mưu cầu mua quan bán chức....."

"Dương nhi không muốn mua quan bán chức, chỉ muốn cùng người kết làm tri kỷ." Nói xong, từ trong vạt áo móc ra dây chuyền vàng, phía trên khảm một khối Hồng Ngọc vô cùng tốt, nàng ta gỡ từ trên cái cổ trắng ngần xuống, đem nó đút vào trong tay của nàng, nói: "Đây là đồ Dương nhi mang từ trong bụng mẹ, dùng cái này làm tín vật, ta Lâm Dương nhi nguyện cùng Đồng đại nhân kết làm anh em khác họ."

Đồng Khanh nhận Hồng Ngọc, xoa xoa hai mắt mơ hồ, hàm hồ nói: "Khối ngọc này mặc dù không lớn, chỉ có kích cỡ tương đương đầu ngón tay, tính chất lại trong suốt, đồ tươi như máu, ngọc màu đỏ, rất ít thấy, là trân phẩm trong trân phẩm....., ta không thể nhận....."

Nàng nhét Hồng Ngọc trở lại trong tay nàng ta, Dương nhi lại lập tức nhét trở về nói: "Đồng đại nhân khách khí rồi, Đồng gia sự nghiệp lớn, quyền thế nghiêng trời, đúng là xem thường một khối ngọc nhỏ này của dân nữ sao?"

Không thu nhận, chính là xem thường nàng ta, ngại khối ngọc này quá nhỏ, tầm thường.

Bất quá chỉ là khối ngọc, từ nhỏ ở trong hoàng cung, trân phẩm trên cõi đời này còn có cái gì nàng chưa từng thấy? Đồng Khanh không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nhận lấy, cột ở trên eo, sau đó ngậy ngốc cười nói: "Nếu người đã cho ta khối ngọc tốt, ta cũng phải cho người một khối như vậy."

Dứt lời, sờ soạng thật lâu ở trong vạt áo, sau đó nắc hoi, mơ mơ màng màng vỗ đầu một cái nói: "lúc đầu ta cũng có một khối ngọc tốt....., vì sao không thấy nữa?"

Nàng hết sờ soạng lại mò mẫm ở ống tay áo, phát hiện một vật cứng lạnh lẽo, vì vậy cười nói: "Không có gì đáng ngại, không có ngọc, ta cho người kim sức thôi!" Nói xong, lấy ra một miếng kim loại trong túi, đưa cho nàng, cười nói: "Tặng cho người, nhận lấy đi."

Cố Tử Khâm nâng lên mí mắt, liếc nhìn miếng kim loại, ngay sau đó "Xuy" một tiếng, hét lên: "Đó không phải là kim sức, là hộp kim đồng! thứ đồ dỏm này của người không đáng bao nhiêu tiền!"

Dương nhi lại giờ lên nụ cười, nhanh chóng nhận lấy miếng kim loại, nói: "Chỉ cần là của Đồng đại nhân đưa, đều là đồ trân quý."

"Công tử ~~~" Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ mềm mại.

Ngước mắt liền thấy một nữ nhân kiều diễm ôm tỳ bà đứng ở bên cạnh cửa.

"Là tiểu Đào Hồng tới!" Cố Tử Khâm háo sắc nôn nóng nghênh đón, lôi kéo tay của nàng, lau lướt qua nước miếng rơi ra nói: "Nàng đã tới, Bản công tử chờ nàng đã lâu rồi!"

"Tới đây ở bên ta này!" Đồng Khanh ngoắc ngoắc tay nói: "Người hát điệu dân gian thật tốt, Bản công tử có thưởng!"

Tiểu Đào Hồng xuất thân phong trần, khách nhân nào nàng chưa từng thấy qua? Nàng ta tự nhiên thoải mái ngồi xuống ở bên cạnh nàng, để tỳ bà xuống, sau đó rót rượu cho nàng, nàng lẩn lộn hồng trần đã lâu, chút chuyện nhỏ ứng phó khách hàng này, tự nhiên thành thạo.

Cố Tử Khâm cũng đi theo tới, nhét Tiểu Đào Hồng ở giữa hai người, cười hi hi yêu cầu nàng hát một ca khúc, ba người một bên vừa hát, một bên vừa uống rượu.

Đang lúc uống rượu sắp nóng tai lên, đột nhiên đi tới một hán tử say rượu mặt đỏ, say túy lúy vọt vào bên trong phòng, lớn tiếng quát: "Ta tưởng là ai to gan lớn mật, dám giành Tiểu Đào Hồng với ta, thì ra là hai con bạch trăm kê (1), muốn chết sao, mau trả nữ nhân lại cho ta!"

bạch trăm kê (1): món gà luộc của Quảng Đông

Cố Tử Khâm nghe xong cả giận nói: "Con mẹ nó, người mới là bạch trăm kê, mau cút ra ngoài, chớ chọc đại gia mất hứng!"

"*** mẹ nó!" Hán tử say phun một tiếng, liền xông lại giành nữ nhân. Người nọ hết sức lỗ mãng, hung ác đẩy Đồng Khanh một cái, động tác thô lỗ cướp người, Đồng Khanh do men say chọc cho tính khí nổi lên, ngược lại đưa tay ôm chặt lấy Tiểu Đào Hồng, cả giận nói: "Chạy trở về phòng bao của người đi, tối nay Bản công tử bao Tiểu Đào Hồng rồi!"

Dứt lời, liền khiêu khích cọ xát ở trên cái cổ trắng của Tiểu Đào Hồng nói: "Mỹ Nhân Nhi, tới đây! Cho gia thom một cái, mùi vị trên người người thật là thom!"

"Móa!" Hán tử say thấy thế, đã sớm lửa giận ngút trời, hấn rống lên một tiếng, quơ lấy vò rượu trên bàn, không nói lời gì hung hăng tới đập trên đầu Đồng Khanh.

"Bốp" Một tiếng vang thật lớn, theo tiếng mà rơi, Đồng Khanh bị vò rượu đập trúng, lập tức hôn mê, té lăn trên đất, Cố Tử Khâm thấy nàng ngã xuống đất, giận dữ hét: "Con bà nó, người dám đập huynh đệ rượu thịt của ta, lão tử xử lý người!"

Hắn nhặt lên cái ghế bên cạnh, đập mạnh trên người hán tử say.....

***

Chân mày Đồng Khanh nhíu lại thật chặt, đau đớn "ưm" một tiếng, sau đó từ từ tỉnh lại, thần nhiên mở hai mắt ra.....

Bên trong phòng, ánh nền hồng đông đưa, ánh sáng nhảy nhót, ở trong phòng lay động lúc sáng lúc tối, chiếu sáng cả phòng. Mảnh trúc ở cửa sổ dùng một cây trúc nhẹ nhàng chống lên, màn lụa trắng tung bay theo gió.

Khoảng khắc nàng bừng tỉnh, bỗng dung, trong lòng đột nhiên cả kinh lập tức phục hồi thần trí!

Nàng giật mình thấy mình nằm ở nơi xa lạ, lúc này mới ngước mắt nhìn bốn phía, chỗ ở hết sức thanh nhã, đại đa số đồ dùng trong phòng làm bằng tre trúc, sắp xếp tương đối sạch sẽ, cơ hồ không nhiễm một hạt bụi, mấy tấm họa treo trên tường, bút pháp tranh kia hình như có chút quen mắt, bên kia treo một thanh trường kiếm, bên cạnh tranh sơn thủy để một học tử lớn, bên trong để mấy vò rượu.

Tuyệt thế mỹ nam đang tựa bên cạnh bàn uống rượu, hắn chỉ mặc quần áo trong, quần áo xốc xếch, lộ ra mảng lớn lồng ngực rắn chắc, dưới ánh nền âm đậm, dung nhan tuyệt mỹ khuynh thế, hai hàng lông mày nhũn chặt, gương mặt ảo não.

Nàng bò dậy từ trên giường, lúc này mới chậm chạp phản ứng phát hiện mình vậy mà nửa thân trên trần trụi, băng quần ngực đã bị cởi ra, ném ở trên giường, trên giường lộn xộn, mà bộ ngực của mình lại phơi bày ra bên ngoài.....

Nàng như thế nào bị lộ ngực?

..... Đột nhiên ý thức được cái gì, nàng vừa run vừa sợ, nhanh chóng mặc lại quần áo, quay đầu trừng hấn, rung giọng nói: "Người...người, người đã làm gì đối với ta?"

Tuyệt thế mỹ nam uống một hớp rượu, cười lạnh nói: "Làm cái gì, tự nhiên người nhìn không ra được sao?"

"Người chiếm tiện nghi của ta sao?!"

Vừa mới kinh hoàng, trong nháy mắt chuyển thành tức giận, nàng trợn mắt nhìn hấn chăm chăm, cắn răng nói: "Nói mau, người không có!"

Tuyệt thế mỹ nam liếc nàng một cái, tự mình rót ly rượu, trầm giọng nói: "Chuyện này người cũng có sai!"

Đồng Khanh nghe xong, hít vào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Trước Ngực Nàng Có Hai Miếng Thịt Mềm

Nàng đã làm gì rồi hả?

Lúc say rượu, nhìn trúng sắc đẹp của hấn? Cho nên, hô mưa gọi gió rồi hả?

Sự thực đáng sợ làm nàng sợ hãi không thôi, sắc mặt của nàng trắng bệch, cả người run rẩy.....

Hấn tiếp tục uống rượu, không ngừng đầu, tiếp tục lạnh lùng nói: "Nếu người đã tỉnh lại rồi, cửa ở bên trái, người có thể đi về."

Trên giường bừa bộn như vậy, mình lại nửa cởi áo, đã xảy ra chuyện gì, trong lòng đã có tính toán rồi....., nhớ tới mình say rượu hỏng việc, Đồng Khanh vừa tức vừa hận, hấn mình sơ suất, hận nam nhân đó nhân cơ hội cướp đi trong sạch của nàng, nàng cắn môi dưới, thăm ra tia máu, run lấy lấy nói: "Người..... Đáng chết!"

Dứt lời, nhanh chóng đứng dậy từ trên giường, chạy vội tới bên tường, rút ra trường kiếm treo trên vách, trực tiếp nhắm vào trên người của tuyệt thế mỹ nam chém tới.

Nàng hận không thể một đao giết chết hấn cho rồi! Đem hấn băm thây vạn đoạn.

Kiểm quang lóe lên, ở dưới ánh nền phát ra hàn quang lạnh lẽo, mang theo cổ sát khí run người, nam nhân kia lại duỗi ngón tay nhẹ nhàng nhảy lên, thoải mái đẩy ra kiếm thế mãnh liệt của nàng, sau đó nghiêng người nhảy lên, lưu loát tránh thoát công kích của nàng.

Đồng Khanh không chịu yếu thế, chuyển mình, lại bỏ mình lên trên người hấn, nhưng chỉ thấy bóng dáng nam nhân kia lóe lên, không ngờ trong chớp mắt nhanh chóng tránh được trường kiếm trong tay của nàng.

Bóng dáng lướt nhanh làm cho nàng cơ hồ không kịp nháy mắt nữa, nàng cúi gập không thôi.

Trầm lão bản của lầu Thu Phong không chỉ có tay cất rượu ngon, mà còn là một nam nhân võ nghệ cao cường.

Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, tính toán công kích lần nữa. Nàng cần phải giết người này.

Lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nam trầm thấp, "Mộ Thu!"

Tuyệt thế mỹ nam nghe tiếng mừng rỡ, vội vàng hướng tới cửa sổ nói: "Trường Phong, rốt cuộc ngươi đã tới, ta thay ngươi mới cất một vò rượu ngon, so với『 tiên lộ Minh Châu 』 còn tốt hơn. Đang chờ ngươi tới uống say một phen đây."

Bỗng dưng, một cái bóng màu trắng "Xoạt" một tiếng, luồn nhảy từ cửa sổ vào.

Đêm đã khuya, một bóng dáng đã đứng ở trước cửa sổ, sau thân người kia, tấm màn màu trắng theo gió nâng lên.....

Liếc thấy Ninh Vương cư nhiên tới, Đồng Khanh sững sờ trong chốc lát, "Ninh Vương, sao ngươi tới nơi này?"

Lưu Ký nhanh chóng nhìn xẹt qua cảnh tượng trước mắt hỗn loạn tung bừa, thấy nàng cư nhiên ở chỗ này. Ánh mắt hơi ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: "Uyển Nhi, ngươi ở chỗ này làm gì?"

Đang xấu hổ hết sức không chịu nổi. Lại có người quen đến, Đồng Khanh hận đến cực điểm, hận không chết ngay lập tức, nàng nắm chắc trường kiếm, liên tục bổ tới trên người tuyệt thế mỹ nam. Cả giận nói: "Khốn kiếp, để mạng lại đây! Ta không thể không giết ngươi!"

Một lần nữa tuyệt thế mỹ nam dễ dàng tránh được công kích của nàng, định nhảy lên bàn, quay đầu về phía Lưu Ký hỏi "Trường Phong, ngươi biết nữ nhân này sao?"

Lưu Ký nhìn chằm chằm tuyệt thế mỹ nam nói: "Thẩm Mộ Thu, ngươi đã làm cái gì? Để cho nữ nhân của ta cần phải đưa ngươi vào chỗ chết?"

"Nữ nhân của ngươi sao?"

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu lập tức cao giọng, buồn bực nói: "Con mẹ nó ngươi lại có nữ nhân sao? Ngươi phong lưu thế này, thế nào không học được giáo huấn à? Thiên ái lưu tình ở trên người nữ nhân. Một ngày nào đó, ngươi sẽ thua thảm bởi tay của nữ nhân, chết thế nào cũng không biết."

Đang lúc nói chuyện, kiếm quang đưa lên, Đồng Khanh toàn tâm toàn ý chỉ muốn giết hán tiết hận. Cảm trường kiếm vung tới hán, Thẩm Mộ Thu vội vàng né tránh. Từ trên bàn nhảy xuống, làm đổ cái ghế, nàng cố chấp cảm trường kiếm lập tức truy sát tới, không thận trọng bị cái ghế làm cho trượt chân té, thân thể nhất thời lao đảo một cái, té xuống đất, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể đột nhiên chợt nhẹ bẫng, kinh hoàng hết sức đã được cánh tay có lực ôm từ hông vào trong lồng ngực ấm áp....., trong chốc lát, phía trên truyền đến tiếng hán cười khê: "Uyển Nhi, nàng không biết võ nghệ, cảm trường kiếm vung chém lung tung, chỉ biết làm mình bị thương, nàng không có chú ý tới sao? Tiểu tử kia võ công không dưới ta, nàng chém không tới hán."

Nghĩ đến mối hận này, cuộc đời này khó giải, Đồng Khanh ứa lệ, cả giận nói: "Ngươi giết hán thay ta, cái gì ta cũng đều nghe theo ngươi!" t

Lưu Ký nghe xong, ánh mắt khê nhúc nhích, nhỏ giọng hỏi: "Nàng hận hán như vậy? Đến tột cùng, hán đã làm gì nàng?"

Lúc này Đồng Khanh cũng không nhận được rồi, trong nháy mắt nước mắt chảy xuống, vẻ mặt bị thương buồn bã, lại im re.

Nhục nhả này, nàng làm sao mà mở miệng?

Sáng sớm mới thoát khỏi vuốt hủ, buổi tối lại lọt vào miệng sói.

Thì ra hai người nam nhân này hán là quen biết nhau, người phân theo nhóm, vật hợp theo loài, nói không chừng là cá mè một lứa, hán há chịu báo thù rửa hận cho nàng sao?

Lưu Ký đưa tay dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vệt nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: "Đừng đau lòng, tất cả có ta ở đây, vô luận xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ giúp nàng."

Sau lưng lại truyền đến giọng lạnh lùng của Thẩm Mộ Thu, "Lưu Trường Phong, ngươi ở chỗ của ta thật ghê tởm!"

Lưu Ký ngẩng đầu tròn mắt nhìn hán chằm chằm, "Thẩm Mộ Thu! rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?"

đôi tay Thẩm Mộ Thu vòng quanh ngực, tựa vào bên cạnh học tử, cười lạnh nói: "Ta đụng chạm nàng, cời băng ngực của nàng, ở trên giường kịch liệt ân ái một lần, nam nữ yêu nhau, sung sướng cả đêm, sau khi nàng tỉnh lại, lại chết không nhận, ngược lại vội vàng cầm kiếm chém ta rồi."

Lưu Ký nghe xong, cuối cùng hiểu được, hán nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đưa tay nhẹ vỗ về mặt của Đồng Khanh, dịu dàng trấn an nói: "Đừng lo lắng, hán hồ ngôn loạn ngữ, giữa các ngươi cũng không xảy ra chuyện gì đâu."

"Thật ghê tởm!" Thẩm Mộ Thu "Phi" một tiếng, cầm vò rượu lên rót vào miệng.

Đồng Khanh cắn răng một cái, ngược mắt đón lấy ánh mắt hán, phần hận nói: "Sao ngươi biết, hán không có làm gì?"

Lưu Ký chưa kịp trả lời, Thẩm Mộ Thu lại một mực chắc chắn, từ từ nói: "Đúng vậy, sao có thể không? Nàng không nhớ rõ sao? Chúng ta hoan ái rồi, ở trên giường nàng đúng là muốn một lần lại thêm một lần, không chịu bỏ qua cho ta chút nào, vẫn còn nói đáng đáp ta thật là đẹp mắt, không có nam nhân nào đẹp mắt hơn so với ta."

"Đừng nghe hắn nói bậy." Lưu Ký cười nói: "Hắn ghét nữ nhân, vô cùng ghét, thậm chí chán ghét tới trình độ, chỉ cần đụng phải nữ nhân, toàn thân hắn sẽ không tự chủ được nổi da gà, thậm chí nổi mẩn đỏ, cho nên hắn mới liều mạng uống rượu, rượu có thể tiêu trừ mẩn đỏ trên người của hắn. Hắn làm tưởng nàng là một nam nhân, cho nên mới để cho nàng ngủ ở trong phòng của hắn."

"Ít tự cho là đúng đi!" Thẩm Mộ Thu kéo ra quần áo trong, lộ ra cả lồng ngực, nhếch miệng lên cười ác ý, "Hãy nhìn cho kỹ, xiêm y của nàng cũng bị ta cởi, ta đụng chạm nàng, nhưng không có nổi mẩn đỏ, Thẩm Mộ Thu ta đã không còn ghét nữ nhân!"

Lưu Ký tuyệt đối sẽ không lừa nàng.

Đồng Khanh nghĩ thầm người này rõ ràng cổ quái, diện mạo tuyệt mỹ. Có thể nói mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ, bị nữ nhân truy đuổi khắp nơi, dựa vào nữ nhân ái mộ, đem lầu Thu Phong kinh doanh phát triển, bí mật không cách nào tự kiểm chế chán ghét nữ nhân?

Cuộc đời này lại có thể có chuyện bị thương như vậy, còn có người so với hắn thâm hại hơn sao? Đối với tuyệt thế mỹ nam khom người chào đồng tính rất nhiều, màn trường cũng phải tính.

"Người đã một mực chắc chắn cùng ta hoan ái qua, sao không cho ta đến thử một chút! Nói thế là thật sao?" Đồng Khanh nói.

Coi như người không thông minh lắm, trong lòng cũng hiểu thử một lần liền có thể biết được chân tướng.

Thẩm Mộ Thu lại khiêu khích nhìn Lưu Ký một cái, lạnh lùng nói: "Nàng và ta xác thực hoan ái qua. Bất quá....., nàng đã yêu thích thân thể của ta như vậy, ta đương nhiên không ngại để cho nàng đụng chạm."

Không nói lời gì. Đồng Khanh đã bước lên, đưa tay vuốt lồng ngực hắn phơi bày, trên mặt cố ý lộ ra nụ cười dâm tà, thấy hắn cắn răng, không chút cử động. Lồng nàng đầy cảm phấn, định duỗi tay đi xuống một cái, lúc này, sắc mặt của Thẩm Mộ Thu nhất thời chợt biến, nhanh chóng nhảy ra một bước dài, buồn bực nói: "Lấy tay bẩn của người ra!"

Vừa dứt lời. Trên người hắn quả nhiên nổi da gà rõ ràng, hắn ngược mắt nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt tuyệt mỹ. Trần đầy chán ghét nàng.

Lưu Ký nói, quả nhiên là thật, trên người của hắn nổi da gà, như muốn khắc thời gian, đã thừa thốt nổi lên mẩn đỏ.

Tuyệt thế mỹ nam quả thật tương đối chán ghét nữ nhân, hắn tuyệt đối không có khả năng đụng chạm nàng.

Lưu Ký lắc đầu một cái cười nói: "Mộ Thu. Người đã có bệnh sởi rồi, đừng mạnh miệng, nói một chút, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Uyển Nhi như thế nào ở nơi này của người?"

Thẩm Mộ Thu tức giận ngồi xuống ở trên ghế, lại tự mình rót một ly rượu, uống một hớp lớn, từ từ nói, "Nàng cùng một tên ngự nương cầm khối Ngọc Bích ở chỗ của người khoe khoang trong lầu Thu Phong, vốn đây cũng không phải là chuyện lớn gì, sau khi cơm nước no nê, hai người bọn họ có thể tay trong tay đùa giỡn Tiểu Đào Hồng, thậm chí vì tranh đoạt mỹ nhân, còn tranh giành người tình vung tay cùng một gã hán tử say khướt, vốn đánh không lại người ta, hai người cũng bị đánh ngất xỉu....., hành vi hoàn toàn hạ lưu như thế, ta vốn tưởng rằng nàng là một nam nhân, thấy nàng dung nhan diễm lệ, liền động lòng, vì vậy liền ôm nàng về trên giường, tính toán cùng ân ái với nàng một lần, lại phát hiện trước ngực của nàng bị vải quần quanh thật chặt, ta tự nhiên nghi ngờ, khó hiểu, không ngờ phát hiện trước ngực của nàng cư nhiên....." Nói tới chỗ này, hắn nhất thời lại một mặt ghét bỏ, "Trước ngực của nàng cư nhiên có hai miếng thịt mềm ghê tởm....., con bà nó, nàng lại là một nữ nhân nhè! dung mạo như thế, lại là một nữ nhân? Ông trời an bài thật là không thể không khiến cho người vô ngực dậm chân, vô cùng đau đớn."

"Một nữ nhân như thế nào lại tay trong tay cùng một hoàn khố, thô bỉ đùa giỡn ca nhi của quán rượu vậy? Làm hại ta nhất thời động xuân tâm đối với nàng!"

Hắn hiển nhiên đối với nàng thân, cảm thấy bị phản không dứt.

"Trước ngực hai miếng thịt mềm ghê tởm sao?" Lưu Ký đem ánh mắt nóng bỏng rơi vào chỗ nổi lên trước ngực nàng, khoe miệng chứa đựng một nụ cười, trêu tức: "hai miếng thịt mềm này ta thật sự muốn coi trộm một chút! Nếu Lưu Trường Phong ta có thể ở trên đôi ngọc nữ, sờ một cái, chết cũng cam nguyện."

Đồng Khanh bị trêu chọc, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, vẫn theo bản năng đem đôi tay che ở trước ngực, lộ ra bộ dạng nhăn nhó.

"Ha ha ha ha ha!" Lưu Ký đột nhiên sáng khoái phá lên cười âm ỉ.

Đồng Khanh lập tức giận không dứt. Từ trước đến giờ đều là nàng đùa giỡn nữ nhân, hôm nay cư nhiên bị nam nhân đùa giỡn.

Lại có nam nhân so với nàng còn hạ lưu hơn, nàng hận đến không ngừng cắn răng.

Trong chốc lát, cuối cùng Lưu Ký ngưng cười, quay đầu lại nói với Thẩm Mộ Thu: "Rượu đâu rồi, không phải người mới cất rượu sao?"

Thẩm Mộ Thu đứng dậy, từ trên tủ cầm một vỏ rượu đi ra ngoài, nói: "Vỏ rượu mới cất này chiếm của ta không ít công phu, người phải tỉ mỉ thưởng thức....."

Đồng Khanh trở lại trước giường, thu hồi áo ngoài của mình, lúc này mới phát hiện ra, trên thắt lưng của nàng cư nhiên có một khối Hồng Ngọc tính chất

tuyệt hảo.

vì sao nàng lại có khối Hồng Ngọc này?

Nàng khẽ xoa xoa cái trán, cau mày, nỗ lực hồi tưởng....., nhớ mang máng là Dương nhi cho nàng, sau đó, nàng thuận tay cầm một miếng kim loại cho nàng ta.

"Nguy rồi, binh phù."

Đột nhiên tinh thần phục hồi lại!

Nàng vừa run vừa sợ sờ soạng ở ống tay áo, lúc này mới giật mình thấy binh phù đã không còn trên người, cả người nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Lòng Kẻ Cầm Thú Kiên Quyết Dứt Khoát

Editor: Thơ Thơ

Nàng vừa run vừa sợ sờ soạng ở ống tay áo, lúc này mới giật mình thấy binh phù đã không còn trên người, cả người nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Đây là đủ để điều động đại quân quan trọng của triều đình rồi!

Nàng sao có thể sợ ý như thế?!

Hương vị rượu nho ngọt ngào thuần khiết, mùi rượu đậm bạc, không ngờ rượu lại cực mạnh, nàng uống thêm mấy chén, lại có thể say đến choáng váng, trong lúc mơ mơ màng màng lại đem binh phù trao tay tặng người.

Vật này nếu rơi vào trong tay người có dã tâm, chỉ sợ gây ra đại họa.

Đồng Khanh biến sắc, nhanh chóng xoay người về phía Thẩm Mộ Thu hỏi "Phù lão bản, người có biết hắn ở nơi nào không?"

Thẩm Mộ Thu lạnh lùng liếc nàng một cái, giọng tay nói: "Phù lão bản là người ở nơi khác tới, thương nhân không có biên giới, luôn luôn bốn ba khắp nơi, không có chỗ ở cố định, ai mà biết?" tho_

Lưu Ký đem ly rượu nhỏ đặt trên bàn, thần sắc cứng lại, giọng điệu mang theo ý cảnh cáo: "Mộ Thu, nàng là nữ nhân của ta! Nếu như người biết, thì nói cho nàng biết đi."

Lúc này Thẩm Mộ Thu mới không cam tâm tình nguyện mở miệng nói: "Phù lão bản nhiều lần nhờ người làm ở tửu lâu đưa rượu tới, ở trong hẻm Hoa Đào, chính là căn nhà lớn nhất."

Đồng Khanh nghe xong, liền vội vàng lao ra khỏi cửa, sau lưng truyền đến tiếng Lưu Ký gấp gấp, "Đợi trời sáng rồi hãy đi, giờ này ra cửa, chắc chắn nàng sẽ xúc phạm đến sát khí!"

Trong lòng nàng chỉ nhớ tới binh phù, chuyện này hết sức khẩn cấp, tuyệt đối không trì hoãn được, nào có lo lắng hắn nói những gì?

Sát khí?

Vậy là cái gì?

***

Đồng Khanh vội vàng vọt ra khỏi lầu Thu Phong, bước chân gấp gấp tiến về phía hẻm Hoa Đào, vầng trăng nơi chân trời bị mây đen che lại hơn phân nửa dung nhan, bóng đêm bao phủ, cả vùng đất tối đen như mực, trong đêm khuya không người trên đường phố, càng lộ vẻ thê lương cô tịch, chỉ nghe thấy tiếng bước chân mình dồn dập.

Hẻm Hoa Đào sao? Nhớ mang máng ban ngày đi bộ ở trên đường từng nghe Cố Tử Khâm nói tới. Trong hẻm Hoa Đào có nhiều người, còn chỉ phương hướng cho nàng nhìn, lúc ấy nàng hoàn toàn không có để ở trong lòng, nàng phải cẩn thận suy nghĩ một chút đến tận cùng hẻm Hoa Đào ở nơi nào?

tho_

Đưa tầm mắt nhìn tới, trong bóng tối, đường phố không hề có dấu chân người, cửa từng nhà khép chặt, bách tính nghi lúc mặt trời lặn, ban đêm đều nghi ngời, cái này cũng không kỳ quái. Chỉ là..... Vì sao trên cửa mỗi một gia đình đều dán lên một lá bùa chú? Trước cửa còn dựng ngược một cây chổi? Chuyện này hết sức không tầm thường.

Nàng nửa suy nghĩ, cẩn thận chu đáo, đường phố tối nay. Hiên nhiên quý dị, gió mát từ từ, bóng cây trùng điệp, lò mờ giữa bóng cây dao động, càng cảm thấy gió lạnh thâm thâm. Quý Ảnh âm u.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến từng tiếng chuông, phá vỡ ban đêm yên tĩnh.

Nàng cảm thấy có chút sợ hãi, rồi lại lý trí nghĩ tới, cái gọi là lòng nghi ngờ sinh quý ám, đều là bởi vì không rõ duyên cớ lại tăng thêm nội tâm sợ hãi.

Cứ như vậy nghĩ đến. Thuận tiện tự trấn an để lòng thêm can đảm, bước nhanh đi về phía tiếng chuông vang vọng trên đường cái, tìm vị trí hẻm Hoa Đào.

Đi trên đường lớn. Ngược mắt nhìn thấy một đội nhân mã đi xuyên qua ở trong ngõ hẻm, một nam nhân mặc áo bào đạo sĩ dẫn đầu đội ngũ phía trước, vừa chuông rung, vừa lẩm bẩm nói trong miệng, trong khi sau lưng hắn mấy tên lên đồng gõ la đánh trống. Thổi sừng trâu, tiếng thê lương ngán ngùi. Đội ngũ sau cùng, đi theo mấy người nam nữ mặc tang phục, dọc đường phát ra từng trận kêu khóc, âm điệu quý dị. tho tho _

Đúng là tổng táng người chết sao?

Không đúng! Tổng táng sẽ không tiến hành trong đêm khuya, huống chi cũng không nhìn thấy quan tài. tho tho _

Lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng la khóc thê lương của nữ nhân, ở trong đêm khuya đặc biệt thê lương kinh khủng, đạo sĩ kia dừng một chút, bắt đầu niệm lên kinh văn kỳ quái, đội ngũ nam nữ đi theo đọc. Gió lạnh rừng mình, từ từ thổi qua, bên người Đồng Khanh đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo một hồi, nàng bắt đầu lo lắng bất an, nghĩ thầm vẫn nên nhanh chóng rời đi.

Theo bản năng nàng lui về sau một bước, cũng không cẩn thận đụng ngã cái cột gỗ đứng ở một bên, phát ra "rầm" một tiếng, tiếng vang trầm trầm, vang trở lại ở trên không chấn động trên đường phố.

Trong đêm khuyên khác, tất cả thanh âm, im bật.

Đội ngũ quý dị kia nghe tiếng cái cột gỗ ngã xuống đất, lập tức dừng lại tất cả động tác, toàn bộ người quay đầu, nhìn thấy cái cột gỗ ngã xuống đất, về mặt chợt biến, trong giây lát mất lộ hung quang, hung ác nhìn nàng chằm chằm, bộ dáng hung ác hận không thể lập tức xé nàng ra ăn vào trong bụng.

Đồng Khanh bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, run lấy bầy mở miệng. "Đúng....., thật xin lỗi....."

"Lệ quý!"

Đạo sĩ đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó hướng trên người nàng đập tới một tờ giấy vàng, tờ giấy này giống như bông tuyết, rơi tới tấp trên người nàng, nhìn kỹ lại là giấy tiền vàng mã, lúc này Đồng Khanh đã sớm bị sợ đến chân mềm nhũn rồi, cả người nàng phát run, sắc mặt bởi vì sợ hãi mà trắng bệch. tho tho _

Trước mắt bọn người này quái dị, từng người mặt lộ vẻ hung quang, y hệt như hung thần ác sát từ từ tiến tới gần nàng.....

Trong lòng nàng hoảng sợ xoay mình, lui về phía sau mấy bước.

"Đi mau!"

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ mà có lực kéo mạnh lấy nàng, kéo nàng vào trong hẻm, bên trong hoảng sợ, giống như nghe hắn nói cái gì nàng đụng ngã cột dán bùa chú 『 cột trấn sát 』, hết sức nguy hiểm

Chuyện xảy ra quá nhanh, trong khi nàng đang kinh hoàng chưa kịp phản ứng, bản thân bị nam nhân kéo vào một chỗ bên trong ngõ hẻm rách nát không người ở.

Nàng kinh hoàng chưa kịp đứng ở bên tường, ngoác nhìn hắn nhanh chóng kéo lại cửa cũ nát, ngay sau đó tiến vào bên người nàng, đôi tay đè ở trên tường, hai cánh tay siết chặt nàng ở bên trong. tho tho _

Xem ra đã an toàn, Đồng Khanh hơi ổn định tâm thần một chút, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn của hắn nói. "Ngươi áp quá gần rồi."

"Nàng là nữ nhân của ta, nàng phải có thói quen thân cận ta."

"Ta không phải là nữ nhân của ngươi, loại chuyện như vậy, xin không cần tự tiện quyết định." Nàng thở dốc một hơi, dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Đám người bên ngoài kia đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

Lưu Ký nói: "Là tiền sát, chung quanh đây có người chết oan chết uổng, đưa đến nơi không an tĩnh, mới có thể cử hành nghi thức tiền sát, mục đích là đuổi quỷ, nghe nói quý càng lợi hại, đội ngũ tiền sát càng khổng lồ, bên ngoài một mảnh huyền ảo, lấy nhân số tham tế mà nói, phải là một con quỷ rất lợi hại."

Quý?!

Tục ngữ nói, đi ngay, ngồi thẳng, thường ngày không làm việc trái với lương tâm, trời tối không sợ quỷ gõ cửa, nàng làm việc Quang Minh Trắc Nhiên, chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, ngựa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người, nhưng..... Nàng vẫn rất sợ quỷ. tho tho _

Đồng Khanh nghe thấy là quỷ rất lợi hại, trong lòng nhất thời dâng lên ớn lạnh rùng mình, nàng nuốt một ngụm nước miếng, hoảng sợ nhỏ giọng hỏi: "Ta mới vừa đụng ngã một cái cột gỗ có dán bùa chú, người mới vừa nói rất nguy hiểm kia mà, nguy hiểm gì, ta có bị lệ quỷ quán lên hay không?"

Mặc dù nàng ý mình không giống với nữ nhân bình thường, ở trên triều đình cứng rắn vô cùng, có thể một người một ngựa khẩu chiến quần nho, bức lui dị đảng, có thể nói không thua tu mi nam tử, nhưng mà, nàng thật sự rất sợ quỷ.

Thật sự bị lệ quỷ quán lên.....

Nghĩ đến đây, nàng cực kỳ hoảng sợ run run một hồi.

"Được kêu là 『cột trấn sát』, trấn sát, dĩ nhiên là lấy ra dùng trấn áp sát khí, là vì phòng ngừa lệ quỷ chạy trốn khắp nơi, nàng đụng ngã cột trấn sát, dĩ nhiên nguy hiểm....." Hần nhẹ vỗ vỗ về khuôn mặt nàng kinh hoàng tái nhợt, rất nghiêm túc mở miệng, chậm rãi nói ra: "Dĩ nhiên nguy hiểm, hết sức nguy hiểm, đụng ngã cột trấn sát....."

"Ta sẽ bị lệ quỷ quán lên sao?" Gương mặt nàng hoảng sợ. tho tho _

"Không! Đụng ngã cột trấn sát, nàng sẽ bị đánh, bị đám người kia hung hăng đánh cho một trận, bị đánh, da thịt sẽ rất đau..... Chỉ là, nàng hãy yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng, không có ai có thể đánh nàng."

Nói xong, hắn cúi đầu, bắt ngờ hôn nàng.

Lại tới!

Từ lúc trong tấm điện Ninh Vương, chuyện thiếu một chút nữa bị hắn xâm phạm, thật khiến cho Đồng Khanh vừa cáu vừa giận, nàng dùng sức đẩy hắn ra, thừa dịp khe hở liền xông ra ngoài cửa, mới kéo cửa ra, sau lưng lại truyền đến tiếng cười khê, nhắc nhở: "Bên ngoài có lệ quỷ đấy."

Lúc này, một hồi gió lạnh thổi qua, giấy tiền vàng mã bay đầy trời, nàng lạnh run, bỗng nhiên gió lạnh, vô cùng thê lương.

Ngoài nhà có một lệ quỷ chết oan, trong nhà có một Sắc Quỷ động đực.

Hiển nhiên Sắc Quỷ động đực so với lệ quỷ chết oan, an toàn hơn.

Nàng cân nhắc trong chốc lát, một nửa bước chân bước ra bên ngoài, lập tức thu hồi lại.

Nàng chưa kịp quay người lại, cửa gỗ cũ nát đã bị hắn kéo lại lần nữa, hắn bá đạo xoay thân thể của nàng, ép buộc nàng đối mặt với hắn, sau đó dùng thân thể đè nàng ở trên ván cửa, nàng cả kinh kêu lên một tiếng, "Ninh Vương, người....."

Lời nói chưa dứt, hắn đã một tay bóp chặt eo nhỏ của nàng, một tay khác chống đỡ ở trên cửa, đầu gối đùi phải chen vào giữa hai chân của nàng, làm nàng không thể động đậy.

Như thế này, nàng cũng trốn không thoát nữa.

Hắn hướng tới nàng cười dâm đãng một tiếng, "buổi sáng hôm qua chuyện tốt bị cắt đứt, phải tiếp tục hoàn thành!" tho tho _

Cư nhiên dâm đãng như thế.

Nàng tức giận phải cắn răng nghiêng lợi, xấu hổ nói: "Bên ngoài đang đuổi quỷ, gió lạnh thê thảm, Quỷ Khốc Thần Hào, người còn có tâm tình Phong Hoa Tuyết Nguyệt sao?"

Nam nhân này đối với chuyện cảm thú, thái độ kiên nghị khác hẳn với người thường, tinh thần kiên nhẫn hơn so với người thường, làm nàng cảm thấy cực kỳ bị phản.

Hắn nhàn nhạt cười nói: "Dân chúng tin những chuyện thần thần quỷ quái kia, ta Lưu Trường Phong cho tới bây giờ không tin."

Dứt lời, lần nữa cúi đầu chiếm lấy bờ môi mềm mại của nàng, lần này không giống trong tấm điện, thô bạo như vậy, ngược lại nhu tình lưu luyến, hết sức dịu dàng.

Nàng rên một tiếng, trốn thoát chốc lát, nhưng cảm giác được hạ thân bị một vật cứng đâm đến khó chịu, trên thân nam nhân rất thích đeo ngọc quyết, nàng không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, lấy hơi nói: "Trên người người đeo ngọc quyết làm cho ta khó chịu, đem nó mở ra đi."

Đang lưu luyến triền miên, bên trong tiếng thở dốc, hắn ní non than nhẹ: "Đúng vậy, cứng rắn làm ta khó chịu....."

"Vậy người mở nó ra."

"Ừ....." Hân rên khẽ một tiếng, tay bóp chặt eo nàng, hoạt động đi lên, dòi đến trước ngực nàng, hướng về phía nhũ hoa mềm mại của nàng. Phòng bị khiêu khích vỗ về, vừa vỗ vừa vò.

"A!"

Chỗ đó hết sức nhạy cảm, phái nam ôn hoà hiền hậu bàn tay chai sạn nhẫn tâm xoa bóp, hân lại tệ hại hơn, nhanh chóng cúi đầu, cách lớp áo nút chặt nhũ hoa của nàng. Phòng bị, cả người nàng run rẩy một hồi, cơ hồ thét ra tiếng chói tai. Nàng bị hân siết chặt quá đỗi, không thể trốn đi đâu được, vừa hận chính mình là trong lúc tình thế cấp bách ra cửa, không kịp đem băng ngực quấn lên, đành phải phần nộ cắn răng nói: "Đừng đụng chỗ đó của ta!"

"Tuân lệnh....." Hân rên ri lên một tiếng, khàn khàn nói: "Uyển Nhi, nàng có thể sẽ chảy chút máu, sẽ đau một chút....." Dứt lời, bỗng ôm nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Cái Kia Của Người Đó. . Không Lờ

"Uyển Nhi, nàng có thể sẽ chảy chút máu, sẽ đau một chút....." Dứt lời, bỗng ôm nàng lên.

Hân dùng đầu gối đỡ nàng ở trên ván cửa, tay trái nâng chân của nàng lên tựa vào bên hông của hân, tay phải hướng vào bên trong tìm tòi, dùng sức tháo quần lót nàng ra, đồng thời nhanh chóng cởi dây lưng của mình, đang định dùng sức đi vào.....

"A!" Rốt cuộc nàng thét một tiếng chói tai, hung hăng cắn đầu vai phải của hân, trong khoảng khắc, đổ máu.

Hân rên lên một tiếng, sau đó buông nàng ra.

"Không cho chạm vào ta!" Nàng cá giận nói.

Hân liếc vai phải mình thấm đẫm máu, cười như không cười nói qua. "Ừ, quả nhiên là trông thấy máu, thật là có một chút đau đớn..... Nàng phải phụ trách lấy ta!"

"Người đừng so hạ lưu với Đồng Khanh ta!" Nàng căm tức không thôi.

"Đồng Uyển, cuối cùng nàng sẽ là nữ nhân của ta, nhất định sẽ trở thành nữ nhân của Lưu Ký ta."

Thái độ hân kiên quyết, giờ phút này, lại đột nhiên phát hiện nàng đang theo dõi đặc thù giống đực cứng đờ nơi hạ thân hân, bày ra vẻ mặt xinh đẹp, há miệng, sắc mặt tái nhợt, hình như là bị kinh sợ?

Hân khẽ cười một tiếng, thông thả kéo quần, nói: "Chưa có nhìn qua vật kia của nam nhân sao?"

Đồng Khanh lập tức phục hồi tinh thần lại, quay đầu đi, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, ho nhẹ mấy tiếng, ra vẻ trấn định nói: "Ta Đồng Đại Tư Mã tung hoành khắp triều đình, kiến thức rộng rãi, có thứ gì chưa từng thấy?"

"Nàng thấy qua sao?" Sắc mặt của hân lập tức thay đổi, đáy mắt lóe ra lửa giận hùng hục, đưa tay xoa cằm của nàng, tức giận nói: "Nàng thấy qua của người nào? Hoàng thượng sao? Nàng và hân là thanh mai trúc mã, mới yêu đã len lén thử qua chuyện nam nữ rồi sao? Hay là khi ra vào hậu cung thì hân kéo cận thần là nàng lên giường rồi sao?"

Khi ánh mắt hân sắp giết người, chú ý đến bị nắm cằm đau, nàng phát ra tiếng nuốt nước miếng, lập tức thành thực khai báo. "Đồng Chiêu, từ nhỏ đến lớn, đều do ta tự mình tắm cho hân mấy lần."

Thứ kia, rõ ràng chỉ lớn chừng hai đốt ngón tay, sao..... Sau khi trưởng thành, lại có thể trở nên khổng lồ như thế, hoàn toàn không phù hợp tỷ lệ, sợ tới mức mặt nàng trắng bệch, bông dung, rồi lại giật mình nam nữ khác biệt. Hai gò má nàng chột hóa hồng, tím nàng bởi vì ngượng ngùng, không ngừng đập mạnh.

"Đồng Chiêu? Đệ đệ nàng chỉ mới bảy tuổi thôi!" Nghe vậy, hân buông nàng ra, cười sảng khoái nói: "cậu em vợ, về sau ta sẽ đối tốt với hân."

"Chớ tự tiện quyết định! Chiêu đệ không phải là em vợ người." Nàng buồn bực nói.

Bên ngoài vẫn vang dội tiếng chuông, chột xa chột gần, đội ngũ làm phép chưa tản đi. Hân cười nhẹ một tiếng nói: "Chưa tới hai canh giờ nữa, trời sẽ sáng, hành lễ cúng bái sẽ kết thúc lúc trời sáng, nàng nghỉ ngơi một hồi đi."

Xem ra, hần không có ý định Bá Vương ngành thượng cung rồi, nàng thở phào nhẹ nhõm. Tùy ý tìm một chỗ, ngồi xuống, hần vội vàng sai bước đi theo. Nằm bên cạnh nàng.

"Ừ. Nàng dựa vào vai của ta, ngủ một chút đi." Ánh trăng xuyên thấu qua cái lỗ trên nóc nhà, chiếu vào trên gương mặt anh tuấn của hần, tràn đầy nụ cười.

Nàng liếc đầu vai hần một cái. Phát hiện trên tơ vải màu trắng thấm chút vết máu, không khỏi mềm lòng. Nghĩ thầm có thể mình quá độc ác hay không, khi đó, nàng liều mạng cắn hần, giờ đã thấy máu.....

Nàng khẽ thở dài, nói: "Đau không?"

"Nếu như trong lòng nàng có ta, thì không đau."

"Nói vậy."

Ánh trăng mờ ảo, trong phòng cũ nát, vắng lặng, còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, ngồi ở trong căn phòng rách cùng hần, thật nhàm chán, người một khi nhàm chán, sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung, nàng không nhịn được len lên liếc đống quần của hần vài lần, nghĩ thầm, cái kia không lồ như thế, thường ngày nam nhân làm việc và đi lại nghỉ ngơi, vì sao không cảm thấy bất tiện?

Nàng làm nam nhân ba năm, phủ lên quan phục, lên triều đình, rất nỗ lực bắt chước nam nhân, riêng về cái gọi là thú vui nhục dục, đùa giỡn phụ nữ, sáng tác đàm thi vui vẻ..... Thân là một hoàn khổ cao cấp của triều đình, nàng cũng coi như là một kẻ xuất sắc, nhưng thủy chung là một nam nhân giả.

Bởi vì nàng hành vi hoàn khổ mà kiến thức tăng thêm không ít, nhưng chưa bao giờ chân chính thấy cái kia của nam nhân.

Giả nam nhân đối với chân nam nhân lòng rất hiếu kỳ, một khi bị kích thích ra, rất khó đè nén.

Nàng thật sự nhịn không được rồi, lại len lút dò ánh mắt qua, rơi vào phía trên cái kia, đáng tiếc bị trường sam che lại, nhìn cái gì cũng không thấy được. Có thể coi như trường sam che đây, không lồ như vậy, vì sao hình dáng không có nhô ra đây? Coi như hần bước đi, cũng không thuận lợi như thế? Vì sao thành đơn giản không thể tưởng tượng nổi!

Hần làm sao giấu nó được ổn thỏa như thế?

"Nàng ở đây nhìn lên cái gì?"

Phía trên đột nhiên truyền đến giọng hần trầm thấp, nàng sợ tới mức khẩn trương thanh minh: "Ta chỉ liếc mắt nhìn, xem nó có nhô ra hay không mà thôi, cũng không có lên nhìn lâu! Thực sự chỉ có nhìn một cái!"

"Chỉ liếc mắt nhìn sao? Nàng ở đây nhìn trộm chỗ nào của ta?!"

"Cái gì?" Nàng thiếu chút nữa bị mình làm cho nghẹn. Nhất thời chột dạ, lại có thể hoàn toàn không đánh mà khai rồi.

"Nàng muốn nhìn cứ nói một tiếng nha, ta luôn luôn hào phóng, không bằng cho nàng xem tí mĩ toàn thân." Hần lại lộ ra bộ dáng muốn tháo thắt lưng, bắt đầu cởi áo. "Người hạ lưu sắc phôi! Dâm đồ vô si!" Nàng thẹn quá thành giận, hung hăng quay đầu sang chỗ khác.

Hần vuốt ve đầu của nàng, cười mấy tiếng nói: "Đồng Uyển thật là vô cùng dễ thương, thật là làm cho ta không cách nào ngừng thích đâu, thật hận không thể quen biết nàng sớm mười năm, không! Sớm hai mươi năm."

"Ta cũng không phải ngu ngốc, càng không phải đang giả bộ ngây thơ và ngu ngốc, bầu trời rộng lớn, biển mênh mông, thế thái vô tận, kiến thức cũng là có hạn, mọi người sẽ có thứ không biết, mặc dù rất không nên, ta chỉ là tò mò không biết cái đó."

"Cái đó?" Hần nhướn mi, nói: "Nói đi? Tò mò cái gì? Đến tột cùng thân thể của ta có cái gì đáng giá thu hút nàng hay sao?"

Sắc mặt của nàng bỗng nhiên đỏ bừng, ê a mấy tiếng. Vốn là nghĩ ngừng lại cái đề tài không thỏa đáng này, hần lại cực kỳ khiêu khích nhìn nàng. Thật lâu sau, để tỏ vẻ vô tâm, nàng lấy hết dũng khí, lại vẫn hàm hồ nói: "Cái kia của người so với Đồng Chiêu lớn hơn nhiều lắm, nam nhân trưởng thành, vật kia lại có thể lớn hơn rất nhiều lần, sẽ không cảm thấy bất tiện sao? Khi đi đường hoặc đi ngủ đó?" Nàng thấp giọng hỏi: "Mới vừa rồi người làm sao đem vật kia giấu đi?"

"Ha ha ha ha ha ha!!!!" Hần đột nhiên cười dữ dội ra tiếng, ôm bụng vỗ án phá lên cười ồm ồm.

Nàng vừa - xấu hổ, định không để ý tới hần.

Thật vất vả, tiếng chuông dần trôi đi, sắc trời dần dần sáng lên, từ xa truyền đến một tiếng gà gáy gọi bình minh, Đồng Khanh một lòng nhớ tới chuyện bình phù, nghe gà gáy một tiếng, lập tức đứng dậy, vội vã vọt ra khỏi ngôi nhà cũ, Lưu Ký lập tức đuổi theo, trên mặt anh tuấn vẫn treo một chút vui vẻ nói: "Huynh đệ ta bình thường cũng không phải không lồ như lúc nàng nhìn thấy như vậy, chờ sau này chúng ta thành thân, ngày ngày nàng nhìn sẽ hiểu."

"Hém Hoa Đào, đi hướng nào?" Nàng không để ý tới hần nhạo báng, vội vàng nhìn chung quanh.

"Hém Hoa Đào, đó, nàng tìm Phù lão bản làm cái gì? Nôn nóng như thế? Ta dẫn nàng đi nơi đó." Hần đến bên cạnh nàng, lôi kéo tay của nàng, mười

ngón tay thân mật xiết chặt, nằng giầy giũa, phát hiện tổn công vô ích, cuối cùng hơi sức của nàng không bì lại hắn, ngược mắt nhìn hắn chăm chăm nói: "Hai người đàn ông đi trên đường, mười ngón tay đan xen, có thể nhìn sao? Sẽ khiến cho người nhử mắt!"

"Nhử mắt thì nhử mắt đi, Bồn vương không quan tâm những thứ đó....."

"Đ~con mẹ mày, lão tử quan tâm!" Đồng Khanh tức giận nói.

Lời vừa mới nói, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong phòng lớn đi ra ngoài, khẽ nghiêng mình về phía cửa, cười nói: "Thái hậu, sắc trời đã sáng, đám đạo sĩ kia đã tản đi, có thể lên đường."

Là đại nội tổng quản, nhị tổng quản, mặc dù một thân thường phục, nàng nhìn một cái liền nhận ra.

Ngay sau đó, hai phu nhân sang trọng từ trong nhà từ từ bước ra ngoài, cái trang giống nhau, Đồng Khanh thấy, sợ đến nỗi muốn hắt tay Ninh Vương ra, một phu nhân trong đó tình mắt, đã sớm liếc thấy, thấy nàng cười lạnh một tiếng nói: "Ah, đây không phải là Ninh Vương Điện hạ của đất Giang Nam sao? Bên cạnh là người nào....., ai, cũng không phải là Đồng Đại Tư Mã ái khanh của hoàng thượng sao? Lúc này mới xuất cung với Hoàng thượng chưa bao lâu, đã gấp rút muốn làm cho Ninh Vương sao? Cái người này giả nam nhân thật sự làm nữ nhân tạm được nhé!"

Thái hậu nghe thấy được, ngẩn ra, quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Đồng Khanh và Ninh Vương đợi cùng một chỗ, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hai người kia, lập tức tiến lên kiến giá.

"Ninh Vương Lưu Ký tham kiến Thái hậu, Vũ Thái phi, hai vị nương nương Thiên tuế, thiên thiên tuế."

"Đại Tư Mã Đồng Khanh tham kiến Thái hậu, Vũ Thái phi, hai vị nương nương Thiên tuế, thiên thiên tuế."

Thái hậu lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, nói: "Trời vừa mới sáng, hai người các người như thế nào ở chung một chỗ? Hoàng thượng đâu?"

***

Thái hậu và Vũ Thái phi đột nhiên giá lâm Ninh Vương phủ, vương phủ phải tổn công tổn sức tiếp giá, ví như bên trong vương phủ nhất thời vội vàng một hồi, hoàng thượng nghe nói Thái hậu có thể cũng tới Ninh Vương phủ, vẫn còn không kịp kinh ngạc, Thái hậu và Vũ Thái phi đã đến thẳng sương phòng của hắn rồi.

Thái phu nhân đang mang bệnh biết được Thái hậu đích thân tới vương phủ, trong lòng bất ngờ, không dám nhân rồi, lập tức đứng dậy từ trên giường bệnh, cùng với Thái Phó Tô Mộc đi tới sương phòng phía tây bái yết Thái hậu, Anh vương Lưu Hâm tự nhiên cũng không còn nhân rồi, cũng gấp rút tiến về phía sương phòng của hoàng thượng.

Trong sương phòng, trong khoảng thời gian ngắn, căn phòng đẹp để quý giá náo nhiệt vô cùng.

Đồng Khanh lại nhủ mày.

Thái hậu không thể nào chưa chuẩn bị mà đến, bà có thể điều động mấy vạn binh mã nói không chừng đã trú đóng cách đó không xa ở ngoài thành Cô Tô, xác nhận binh mã Vệ gia, Tướng quân dẫn binh có phải là Vệ Sùng Văn không?

Đóng quân ngoài thành Cô Tô, hành động lần này rất khiêu khích, cũng là chuyện Thái hậu nhất định sẽ làm. Ninh Vương cũng không phải là kẻ ngốc, trong lòng hắn tất nhiên sẽ hiểu, Thái hậu tuyệt đối sẽ không đến một mình.

Anh vương như hổ đói nhìn chăm chăm, vẫn hi vọng có được ngôi vị hoàng đế, khó bảo toàn hắn sẽ không nhân cơ hội dẫn tới mâu thuẫn hai bên, thu lợi từ bên trong, tự nhiên Vũ Thái phi cũng có ý định này, nếu không bà sẽ không chịu đi đường một nhọc theo Thái hậu tới Ninh Vương phủ.

Thế cục trước mắt khó dò, lúc này, binh phủ càng hiển nhiên quan trọng.

Thái hậu cố tình vào thời khắc quan trọng nàng làm mất binh phủ đi tới Ninh Vương phủ, hơn nữa còn chuẩn bị binh mã tới khiêu khích.....

Chẳng lẽ là ông trời muốn diệt Đồng Khanh nàng rồi hay sao?

Lần trước ở chùa Như Lai, Phật Môn Thánh Địa, nàng không nên đùa giỡn nữ nhân, chư thần Phật trên trời nhất định là nhìn nàng không vừa mắt.

Ở nơi này vào lúc quan trọng, mất đi binh phủ, nếu đột nhiên xuất hiện kẻ vô pháp nắm giữ thế cục, nàng làm sao có thể chống lại, từ đâu điều tới vài chục vạn đại quân đây?

ps: Đồng Khanh thân ở triều đình luyện Lương, kiêm hoàn khố của triều đình, tự nhận là kiến thức rộng rãi, riêng về chuyện nam nữ, vẫn còn hết sức ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Gió Thổi Trước Con Bão

Trước đây, nếu hoàng thượng hỏi tới chuyện binh phù, nàng phải trả lời như thế nào?

Nói thẳng rằng nàng nhất thời sơ suất, dẫn đến việc mất binh phù sao?

Một cái mạng của nàng là chuyện nhỏ, bây giờ tình huống hết sức căng thẳng, nếu thật xảy ra chuyện, tình trạng nguy cấp, lấy không được đại quân triều đình, dẫn đến giằng sơn đổi chủ, hại chết Hoàng thượng, Đồng Đại Tư Mã nàng thật tiếng xấu lưu thiên cổ, bị người phi báng....., những đại gian thần trong sử sách cũng đều như vậy.

Ở trên đường vô tình gặp gỡ Thái hậu, trong lòng nàng kinh hoàng, nói thẳng đại sự không ổn, vì tránh cho ngờ vực vô căn cứ, lại chỉ có thể bình tĩnh đi theo trở lại phủ Ninh Vương, ở trước mặt hoàng thượng và Thái hậu hầu giá, nàng tạm thời không thoát thân được, người duy nhất đủ để tin tưởng đang nhàn rỗi là Cố Tử Khâm cũng đang chảy máu từ tối hôm qua, đến nay vẫn còn ở lầu Thu Phong.

Chuyện đánh mất binh phù, vạn lần không thể để cho Ninh Vương và Anh vương biết được, một khi bọn họ phát hiện hoàng thượng điều không được đại quân triều đình, nhất định sẽ ra tay trước thì chiếm được lợi thế, Thái hậu sớm một bước, lập tức làm khó dễ, mấy vạn binh mã của Vệ gia chính là đánh không lại liên quân Ninh Vương và Anh vương.

Lòng nàng như lửa đốt, thật vất vả lấy lý do thay quần áo thoát thân, trở lại trong sương phòng, được một thời gian ngắn ngủi, không bao lâu sau, thị tỳ cận thân của Ninh Vương là Văn Tâm bùng một chậu nước đi vào, cười nói: "Đồng đại nhân phân phó nô tỳ tới đây hầu hạ, Ninh Vương Điện hạ giao phó, sẽ lập tức mở tiệc, đại nhân phải mau, cũng đừng làm cho Thái hậu và hoàng thượng chờ đợi."

Hiện nay, nàng đã không tìm được người đủ để tin nhiệm rồi, Văn Tâm, là hy vọng duy nhất của nàng.

"Văn Tâm, ngươi có thể tự do ra vào Phủ Ninh Vương, đúng không?" Nàng liên tục hỏi không ngừng.

"Phủ Ninh Vương là chỗ ở của điện hạ, không phải chỗ bình thường, các cửa đều có thị vệ canh chừng rồi, Văn Tâm chỉ là nô tỳ, ra vào vương phủ, phải được tổng quản cho phép....." Văn Tâm không rõ liên đề ý, thấy vẻ mặt nàng có cái gì không đúng. Vì vậy nói tiếp: "Chỉ là, viện lý do, cũng không phải khó khăn, tổng quản sẽ không làm khó dễ."

Đồng Khanh lôi kéo tay của nàng, vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm mặt nói: "Văn Tâm, hiện tại ta chỉ có thể tin nàng, chuyện này hết sức quan trọng."

Văn Tâm nghe, hiển nhiên khẩn trương nuốt một miếng nước bọt, nói: "Đại nhân xin phân phó."

Nàng đưa Hồng Ngọc của Lâm Dương nhi cho dứt vào trong tay của nàng. Thần thần bí bí dặn dò: "Ngươi cầm khối Hồng Ngọc này đi lầu Thu Phong tìm Cố Tử Khâm, nếu hắn vẫn còn bất tỉnh, ngươi dùng nước đá dội cho hắn tỉnh. Sau đó đem khối ngọc này giao cho hắn, nhớ lấy, không thể qua tay người khác, nhất định phải tự mình giao cho Cố Tử Khâm, ngươi nói với hắn. Đi tới nơi chấu đầu của Phủ lão bản, đổi lại đồ vật ta cho Lâm Dương nhi, vật kia vô cùng quan trọng, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp lấy trở về! Để cho hắn cầm đồ, nhanh chóng trở lại phủ Ninh Vương."

Văn Tâm cúi đầu thấy Hồng Ngọc trong tay, sắc mặt lại thay đổi một lần. Lại là khối Hồng Ngọc này.

"Thế nào?"

"Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy vật này đặc biệt kỳ lạ, đây là khối ngọc sao? Sao có thể là màu đỏ?" Văn Tâm tránh nặng tìm nhẹ nói.

Đương nhiên là giá trị hiếm thấy.

Đồng Khanh khoát tay một cái nói: "Trên đời này vật hiếm quý nhiều, một khối Hồng Ngọc nhỏ. Chẳng có gì lạ."

Văn Tâm cười nói: "Đây cũng là..... Nếu nói là vật quý hiếm, trong vương phủ còn nhiều đấy.."

Dứt lời, lập tức lui xuống.

Đồng Khanh trầm nghĩ, nha hoàn Văn Tâm này không phải là người yếu tài vật, cũng sẽ không nuốt riêng Hồng Ngọc chạy trốn chứ? Nàng có thể chạy trốn tới nơi nào đây? Huống chi nếu Cố Tử Khâm tay không mà về. Nàng không cách nào giao phó đối với nàng, về phần Lâm Dương nhi..... Tuy nói nàng say rượu làm hỏng việc. Lỗi cầm binh phù, nàng ấy biết rất rõ rằng nàng sai mà đưa binh phù cho nàng, nàng ta lại ung dung nhận, hiển nhiên là nàng ta tới có mục đích!

Nàng ta sẽ ngoan ngoãn giao ra binh phù sao?

Nàng có đề xuống thấp thỏm trong lòng, thay bộ quần áo, chải chuốt chút rồi bước ra cửa phòng, tiến về phía đại sảnh.

Mới ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tiểu An Tử ở trên hành lang dài chờ nàng.

Nhất định là hoàng thượng sai khiến tới.

Nàng nhỏ nhẹ, hỏi "Có chuyện gì sao?"

Tiểu An Từ lập tức chạy tới, nói: "Cả đêm qua người không về, hoàng thượng lo lắng gần chết, ở gần thái hậu, ngài lại không tiện mở miệng hỏi thăm, đến tận cùng người chạy đi đâu? Ngày hôm qua thủ vệ cửa chính nói người theo viên hoàn khổ Cỗ Tử Khâm ra khỏi cửa phủ, điều này cũng thôi, nhưng sáng sớm người lại hộ tống Ninh Vương và Thái hậu trở về? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?"

Cả đêm không về, hoàng thượng nhất định hỏi thăm, Đồng Khanh đã sớm nghĩ xong lý do giải thích, nàng từ từ mở miệng nói: "Tối hôm qua cùng Cố huynh tay trong tay đi Lâu Thu Phong uống rượu, hân say khướt ở nơi đó, ta cũng say cả đêm, khi tỉnh lại, trong lòng suy nghĩ phải hầu thánh giá, hoàng thượng nhất định sẽ gọi đến, vì vậy một mình gấp gấp chạy về, không khéo, ở trên đường vô tình gặp Ninh Vương, sau đó, lại vô tình gặp gỡ Thái hậu....."

"Thật đúng là con mẹ nó khéo." Tiểu An Từ lòng không yên lén mách hiên một cái, sau đó nói nhỏ: "Đồng đại nhân có chú ý tới nóc nhà đồng người không? Đó là Thái hậu mang tới thị vệ, võ công cao cường, đã tới một khắc đồng hồ rồi, hiện nay Ninh Vương cũng đã nhìn thấy....."

Đồng Khanh giương mắt nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy mấy bóng đen nằm úp sấp trên nóc nhà, trong lòng của nàng chợt lo sợ một hồi, liên tục hỏi "Thái hậu có nhắc tới Vệ Sùng Văn không?"

"Làm sao người biết?" Tiểu An Từ nói: "Người mới rời khỏi sương phòng, Thái hậu đã nói Vệ Sùng Văn cũng đến đây, bắt quả người còn ở ngoài thành."

"Quả nhiên....." Sắc mặt Đồng Khanh khẽ biến thành âm đạm

Đại sự không ổn rồi!

Tiểu An Từ nói tiếp: "Ta biết rõ người đang lo lắng cái gì, Vệ tướng quân cũng tới, nói không chừng, cả Cô Tô thành đã bị binh mã Vệ gia bao vây, tổng quân lén lút nói với ta, Thái hậu không nhận được Ninh Vương quyền thế quá lớn, đang muốn thừa dịp làm khó dễ đây, thị vệ trong phủ Ninh Vương không nhiều lắm, thị vệ trên nóc nhà đủ để che chở hoàng thượng và Thái hậu bình an rời khỏi Phủ Ninh Vương, đợi đến khi xác định hoàng thượng bình an, chỉ trong mấy khắc đồng hồ, binh mã Vệ gia nhanh chóng vào thành, chính diện giao phong, làm cho đối phương phòng bị không kịp, một lần giải quyết hiềm khích nhiều năm."

Làm cho đối phương phòng bị không kịp? Thái hậu đột nhiên giá lâm, nói không chừng lúc này, Ninh Vương và Anh vương đã lén lút điều khiển binh mã rồi.

Đồng Khanh cười khò một tiếng, "Hoàng thượng có biết tính toán của Thái hậu không?"

"Hoàng thượng đương nhiên biết, ngài không vui vì lần này Thái hậu hành động quá mức thiếu suy nghĩ, sắc mặt vờn vàng, chỉ là, người cũng biết, trước kia Thái hậu là hoàng hậu, rất được tiên đế sủng ái, mẫu nghi thiên hạ, bây giờ là Thái hậu, mẹ hoàng đế ở trên vạn người, vô cùng tôn quý, cả đời bà sống hưng hăng can quấy hơn so với người khác, tính tình mạnh hơn một chút, Ninh vương là đèn đã cạn dầu sao? Người ta là trẻ mồ côi tội nghiệp của Huệ Đế từ lúc trong bụng mẹ, chừ Vương họ Lưu dụng tâm tới yêu người, Ninh Vương có được hỗ trợ của chừ Vương, nếu như thật sự đánh nhau, có thể gặp phiền toái, ai thắng ai bại, còn chưa nói chính xác được sao? Chỉ là, Thái hậu nhìn quá lâu, đã quyết định mặc kệ Chừ Vương, bà tính toán trực tiếp cứng rắn làm, thái độ hoàng thượng không giống với Thái hậu, ngài cũng không tính cùng Ninh Vương tác chiến, ngài đang cố kỵ Anh vương, bất quá ngài vẫn lo lắng tình hình thật sự xảy ra, ứng phó không kịp, vì vậy đặc biệt phái ta tới phân phó, binh phủ kia người phải cẩn thận cất giữ, tùy thời dùng cho được việc..... trên tay Ninh Vương có binh lính, Anh vương cũng có binh lính, nếu không cẩn thận đánh nhau, đại quân triều đình của hoàng thượng phải đủ để ứng phó."

Tình thế quả thật nguy cấp, cho nên hoàng thượng đặc biệt phái Tiểu An Từ tới đây.

Nhắc tới binh phủ, trên trán Đồng Khanh đổ mồ hôi lạnh, sau đó rất là thành kính niệm Phật mấy tiếng. Chỉ mong tất cả thuận lợi, chỉ mong Cố Tử Khâm có thể thuận lợi cầm binh phủ trở về.

"Hoàng thượng có nói tới, muốn ta trả lại binh phủ rồi sao?"

"Vốn là tính toán muốn người trả lại, nhưng hoàng thượng đột nhiên nói, Anh vương cũng không biết binh phủ ở trên người người, cho nên người giữ chặt trước....." Nói tới chỗ này, Tiểu An Từ lặng lẽ đưa cho nàng một cái còi nhỏ, nói: "Lúc thời khắc cấp bách, người nhanh chóng thổi còi, trong chốc lát sẽ triệu tập đội ám vệ bản lĩnh cao cường, người có thể yên tâm đem binh phủ giao cho ám vệ, đại quân rất nhanh sẽ chạy đến, về phần an toàn của chúng ta, hoàng thượng đã có sắp xếp khác rồi..."

Đang lúc nói chuyện, Ninh Vương sai người đi tới, thúc giục vào vị trí. Vì vậy nàng bước nhanh hơn, đi tới đại sảnh.

Hoàng thượng lo lắng Thái hậu gấp rút xuất binh với Ninh Vương, dẫn tới chiến tranh, cũng sẽ không dễ dàng đồng ý rời khỏi Phủ Ninh Vương, Thái hậu phải xác nhận ngài bình an, mới dám yên lòng động thủ.

Chỉ là, nàng vẫn lo lắng.

Thái hậu địa vị đế mẫu cao quý, cả đời thuận lợi cao quý, bà rất có cá tính, rất kích động, chịu không được người khác khích bác.

Bên trong phòng khách, đã khai tiệc, Thái hậu và hoàng thượng ngồi ở chủ vị, bên phải Thái hậu theo thứ tự là Vũ Thái phi, Thái phu nhân, Thái Phó Tô

Mộc, bên trái hoàng thượng theo thứ tự là hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên, sau đó là chủ nhà Ninh Vương, Anh vương. Còn lại vào được đại sảnh là tôi tớ địa vị cao, đều ở hậu phương hầu hạ.

Đồng Khanh dập đầu tham kiến hoàng thượng, vội vã ngồi vào vị trí, nằng nãi bước tới ngồi ở vị trí bên cạnh Anh vương.

Ninh Vương Lưu Ký giờ tay lên khiến bọn hạ nhân rót rượu ngon, hân hân ly cười nói: "Đã lâu, Phủ Ninh Vương không có náo nhiệt như vậy, tới một hơi nhiều người như vậy, Bôn vương phải đưa vài hũ rượu ngon lên nóc nhà, chỉ mong Thái hậu, có thể cẩn thận một chút, chớ để sập phòng vương phủ."

Thái hậu liếc hân một cái, lạnh lùng nói: "Ai già phô trương như thế, đi ra khỏi nhà, không thể so với trong cung ba tầng phòng vệ, hôm nay thế trận còn không bằng hoàng cung đây."

Ninh Vương nói: "Thái hậu đích thân tới, hàng loạt hộ vệ bên người, chuyện đương nhiên, chính là tùy thân hộ giá, cần leo lên mái nhà sao? Tiểu vương là đau lòng ngôi xanh trong phủ, đây chính là hàng nhất phẩm"

Vũ Thái phi cũng khẽ nhắm một hớp rượu ngon, cười lạnh nói: "Chức trách thị vệ hoàng cung, chính là chặt chẽ bảo vệ chủ tử, lúc nào cũng nhìn chăm chăm, không dời trên mái hiên, sao nhìn thấy động tĩnh trong phòng này? Toàn bộ việc này, hoàn toàn cũng là vì hộ vệ Thái hậu và hoàng thượng an toàn, nếu có xúc phạm, phải thỉnh Ninh Vương thông cảm rồi."

Lấy tiếng là hộ vệ, làm cho không người nào có cơ để cãi lại.

Một đội tinh binh leo lên mái nhà, Thái hậu rõ ràng là bảo vệ hân mà đến, chuẩn bị làm khó dễ rồi.

Dĩ nhiên trong lòng Ninh Vương biết rõ, hân nhướng mi nói: "Thị vệ đội trên mái nhà, cũng không phải là tư thế sắp sửa không chế địch rồi sao? Địch sao? Thì ra Lưu Ký ta không phải là thần thích, là địch à? ngược lại là ta dán vàng lên mặt mình rồi, xem ra, từng cử động của vương phủ, Thái phi đã hiểu rõ vạn phần hơn so với tiểu vương rồi?"

Hân tự mình nghiêng bình rượu, hào sảng uống một mình. Trong ánh mắt lại loáng thoáng tức giận.

Vệ Thái hậu hùng hổ xông đến, hân tuyệt không coi nhẹ, tình huống hết sức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Cân Bằng Quỷ Di

Hoàng thượng Lưu Lăng xin tha thứ nói: "Hà có gì Ninh Vương nói ra lời ấy, người là người hoàng tộc, vốn là họ hàng, không phải kẻ địch, Thái hậu thói quen hộ vệ thành đoàn, đi ra khỏi nhà, bà không có cảm giác an toàn, đến nỗi như thế, nếu tổn thương một viên ngói một viên gạch của vương phủ, trầm phụ trách bồi thường là được." Nói tới chỗ này, quay đầu lại nhẹ giọng nói với mẫu thân mình: "Mẫu hậu, để cho những thị vệ kia rút lui đi!"

Thái hậu hành động thiếu suy nghĩ như thế, làm Lưu Lăng hết sức lo lắng.

Thái độ của hoàng thượng hiển nhiên là chủ hòa, không chủ chiến. Chủ ý ngược lại với Thái hậu.

Thái hậu chưa kịp lên tiếng, Vũ Thái phi lập tức trách móc cười nói: "Hoàng thượng nói sai rồi, nhất quốc chi quân là mạch sống của quốc gia, Hoàng thượng tự tiện rời cung cũng được, đi ra khỏi nhà, lại có thể không có hộ vệ bên thân, mặc dù tập võ từ nhỏ, hành động lần này cũng không khỏi quá mức khinh suất đi, ngài là Đế Tôn nước ta, vẫn là thái hậu cẩn thận, biết được ở nơi này, liền vội vàng đưa hộ vệ tới bên cạnh Hoàng thượng."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Thì ra, đây chính là chủ ý của Vũ Thái phi sao?"

Vũ Thái phi cười lạnh nói: "Bôn cung có bản lĩnh này, thêm chủ ý cho Thái hậu sao?"

Trong bữa tiệc, tràn ngập khói thuốc, quanh mình tràn ngập sát khí, không khí căng thẳng.

Từ khi ngồi vào vị trí bắt đầu, Thái hậu liền giờ ly rượu, bà lại lưỡng lự không chắc, chỉ cần đem ly rượu cầm trong tay đập trên mặt đất, bọn thị vệ trên mái hiên sẽ nhận được ám hiệu, không kịp đề phòng vọt vào, trong thời gian cực nhanh, bảo hộ Hoàng thượng dời đi. Dĩ nhiên, cử động thương ở trong vương phủ, ý nghĩa triều đình và Ninh Vương chính thức đoạn tuyệt, tuyên chiến.....

Bà chuẩn bị sẵn mấy vạn đại quân ở ngoài thành Cô Tô, tính toán hành động một lần mà thành, nếu như không có cách nào nhanh chóng giải quyết Ninh Vương trong một lần, chư vương họ Lưu nhất định sẽ cuốn vào cuộc chiến, như vậy khả năng bà và Ninh Vương lưỡng bại câu thương cực lớn, không thể không thận trọng

Hiện nay giải quyết xong Ninh Vương là cơ hội tốt nhất! Nếu không phải Hoàng thượng ở Phủ Ninh Vương bị hại nhiễm bệnh, bà có thể có bao nhiêu cơ hội, mượn cơ mang theo nhóm lớn thị vệ tiến vào Phủ Ninh Vương đây? Chỉ cần trừ đi Ninh Vương, Hoàng nhi liền có thể kê gối ngủ không lo rồi, cung

tiền nơi tay bà, tên đã gắn ở trên đây, có thể bỏ qua cơ hội tốt này sao?

Bà đi tới Phủ Ninh Vương, chính là tính toán đánh nhanh thắng nhanh, khiến Ninh Vương ứng phó không kịp.

Đồng Khanh thấy Thái hậu nắm chặt ly rượu, trong lòng đã hiểu nửa phần, chân mày nàng nhíu chặt, thầm nghĩ, thừa dịp Thái hậu chán chờ. Nếu không nhanh chóng rút lui thì vệ trên mái nhà, Ninh Vương gánh áp lực trên lưng, có thể sẽ ra tay trước để chiếm lợi thế.

Nàng vội vàng chấp tay thi lễ nói: "Bẩm Thái hậu, phủ Ninh Vương cũng không phải là đầm rồng hang hổ, hoàng thượng ở đây, bình yên vô sự, hạ thần tin, chắc chắn Ninh Vương sẽ hết sức thủ hộ hoàng thượng an toàn. Thần kính xin Thái hậu cho hộ vệ rút lui thôi."

Nàng không cách nào ngồi nhìn, lúc này nếu Thái hậu và Ninh Vương thật đánh nhau, rất có thể sẽ cho Anh vương nhân cơ hội thu lợi, đến lúc đó, người leo lên để vị chính là Anh vương Lưu Hâm.

Vũ Thái phi quay đầu lờ mờ nhìn một cái, ngay sau đó lại nâng ly rượu lên. Nhếch miệng cười lạnh nói: "Hoàng thượng bình yên vô sự sao? Sao bỗng cung nghe nói hoàng thượng đi tới phủ Ninh Vương, mới có mấy ngày liền bị bệnh không dậy nổi? Chẳng lẽ là phong thủy phủ Ninh Vương không tốt lắm? Hay là Ninh Vương hộ chủ bất lực? Hay là cố ý hãm hại? Bỗng cung xem ra, hoàng thượng vẫn phải sớm rời khỏi phủ Ninh Vương mới phải!"

Thái hậu quay đầu nhìn nhitừ bên cạnh. Gương mặt lo lắng, "Ai gia vội vàng chạy tới, chính là bởi vì nghe nói hoàng nhi bị bệnh."

Lưu Lăng cười nói: "Như vậy mẫu hậu hãy nhìn cho kỹ, hoàng nhi có vẻ bị bệnh sao?"

Thái hậu lắc đầu một cái.

Hoàng thượng tươi cười rạng rỡ, ở đâu ra thần sắc có bệnh?

Hoàng nhi kháng kiện. Chính là bà không có cách nào quyết định, duyên cớ làm khó dễ.

Lưu Lăng tiếp tục nói: "Trẫm có bệnh nơi nào? Không thể nào, chẳng qua là trẫm ho nhẹ mấy tiếng, lại bởi vì mấy ngày liền tiếp ngồi xe mệt nhọc, dẫn đến thân thể lười một chút, vì vậy đi tới Giang Nam thì mệt mỏi, mượn cớ nương nhờ Phủ Ninh Vương mấy ngày, ngược lại ăn uống chùa vài phần, hoàng nhi cũng không lo ngại." Nhờ có thuốc Kim Thạch của Cố Tử Khâm, tạm thời xem ra không có việc gì.

Thái hậu cẩn thận chu đáo với nhitừ, từ khi bà đi tới Phủ Ninh Vương, cẩn thận quan sát, Hoàng thượng khí sắc hồng hào, tinh thần tương đối tốt, nào có giống như người mắc bệnh? Bà quay đầu lại nói với Vũ Thái phi: "Hoàng thượng bình yên vô sự, sao ngươi nghe nói hấn bệnh?"

Thái hậu rất có phòng bị.

Vũ Thái phi ý vị sâu xa cười nói: "Có lẽ là, Hoàng thượng bệnh ngoài dự tính, khỏe được càng ngoài dự tính. Không biết đến cùng là gặp người có lòng làm chuyện tốt hay không?"

Lúc này Thái phu nhân trầm mặc đã lâu rồi cuộc mở miệng nói chuyện rồi, bà cười lạnh nói: "Vũ cơ vẫn thâm trầm như vậy, ba người chúng ta thật không dễ dàng ở cùng một chỗ, đừng vòng vo nữa, dứt khoát một chút, người sáng không nói lời đen tối, ngươi và ta cộng thêm Thái hậu, mỗi người có riêng một nhitừ, nhitừ của Thái hậu là trường tử của tiên đế, đẳng cơ làm Hoàng thượng, con ta là Ninh Vương trưởng tử của Huệ Đế, nhitừ của ngươi là Anh vương con thứ của tiên đế, ba nhitừ chúng ta đều nắm hoàng quyền quan trọng, vô luận ai cũng không phá vỡ được.

Nói tới đây, người ngồi yên ở bên cạnh quan sát chính là kẻ thu lợi cuối cùng, ngươi vội vàng ở giữa xoi mói thái hậu và Ninh Vương, muốn là kẻ thu lợi cuối cùng sao?"

Vũ Thái phi nghe xong, không hồn không giận, vẫn vững như núi Thái Sơn, cười lạnh nói: "Thái phu nhân thật thích nói chơi, ai nói muốn chiến tranh rồi hả? Thái hậu yêu con sốt ruột, mang thêm mấy hộ vệ tới đây, chính là muốn chiến tranh rồi sao? Thái hậu là Đế Mẫu của quốc gia, bà rời khỏi nhà, thủ hộ trong ngoài có gì không ổn? Ngươi không có việc gì để thù ghét rồi hả? Không phải ngươi chột dạ chứ? Người nào không biết người trước mất quyền thế như trời là Ninh Vương nhitừ của ngươi, cũng không phải là Anh vương nhitừ của Bôn cung! Bên giường quân vương, há có thể tha cho người khác ngủ ngáy, muốn nói người đối (với) hoàng quyền uy hiếp lớn nhất, không phải là chư vương ủng hộ lập Ninh Vương sao?"

Thái phu nhân lạnh lùng nói: "Cho nên, chỉ có hai bên Hoàng thượng và Ninh Vương tổn hại, Anh vương mới có cơ hội, đây chẳng phải là điều Thái phi tính toán sao?"

Vũ Thái phi cười lạnh nói: "Thái phu nhân có ý tứ là, vì cạnh phòng nghiêm ngặt nhitừ không có tiền đồ của ta, Ninh Vương đương nhiên có thể ở bên giường Hoàng thượng ngủ ngáy rồi hả?"

Thái phu nhân lạnh lùng chế giễu: "Hừ! nhitừ không có tiền đồ sao? Lão thân sao cảm thấy Anh vương Điện hạ vượt xa nhitừ của ta mà?"

"Thái phu nhân cất nhắc rồi....."

Khuôn mặt hoàng thượng Lưu Lăng không vui, hần nặng nề để ly rượu xuống, ngay sau đó nghiêm mặt nói: "Chư vị, các ngươi thân thương khẩu chiến đã phát hỏa, trẫm vốn kính các ngươi là trưởng bối trong gia tộc, nhưng, cái gì có thể nói đùa, cái gì không nên nói ra, trong lòng các ngươi có tính toán. Trẫm ở đây, ai cũng đừng nghĩ thù ghét chuyện, trẫm không thể không nói chuyện rõ ràng, đại quân của trẫm đã chuẩn bị sẵn rồi, tùy thời ra lệnh một tiếng, khỏi giáp chinh tề lập tức ừn ừ kéo đến, trẫm không phải vì đánh giặc. Mà là vì tránh phải đánh giặc, ai dám tự tiện xuất binh trước, vô luận là Ninh Vương hoặc là Anh vương, thậm chí là Thái hậu....., tự mình xuất binh dẫn tới nước ta náo động, tạo thành dân chúng phải sống lưu lạc, tội không

thể tha thứ, trăm tuyệt không xử nhẹ! Nói đến đây, chư vị nghĩ thông suốt liền uống rượu đi, chớ làm hỏng một bàn đồ ăn và rượu ngon."

Hoàng thượng nổi giận, bữa tiệc lập tức trầm tĩnh, mọi người cảm ly rượu của mình lên uống.

Hành động thiếu suy nghĩ hoặc tiên phát chế địch, thành hay bại chỉ trong khoảnh khắc, không thể không thận trọng. Mỗi một vị hoàng tộc ở đây, trong lòng đều cân nhắc.....

Lúc này Anh vương Lưu Hâm lại nâng chén, cười với Vũ Thái phi: "Mới vừa rồi mẫu thân quá lo lắng, ở bên giường quân vương ngủ say không phải Ninh Vương, chính là hoàng hậu! Đậu tiểu thư sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, quả thật nguy hiểm..... Chỉ sợ là Quân Vương về sau không vào triều sớm nữa!"

Đậu Nguyên Nguyên bị huynh đệ nhạo báng, vuốt búi tóc một cái, cười dịu dàng nói: "Anh vương đây là đang hãm hại Nguyên Nguyên vào chỗ bất nghĩa."

Đồng Khanh nâng chén nói: "Rượu trong phủ Ninh Vương đặc biệt tinh khiết, nghe nói có cả một hầm, giữ hơn vạn vò rượu, uống vô tận, vì thần vốn định sáng khoái no say, lại giật mình bởi một đồng người trên mái nhà nhìn chăm chăm, thật sự là không cách nào uống một phen!"

Thái hậu nghe chuyện này, trông mắt nhất thời thoáng qua một tia sắc bén, Đồng Khanh có ý ám chỉ Ninh Vương ở phụ cận giấu giếm trọng binh hay sao? Thị vệ của bà vừa mới tới đây, sao Ninh Vương đã sớm có đề phòng?

Nếu không phải là phong mật thư của Ninh Vương cố ý dẫn bà tới đây sao? Không thể nào, phong mật thư này, nội dung chỉ là mưu cầu hôn nhân, Ninh Vương cũng sẽ không cho rằng bà vì chuyện này mà đến, bà cũng không có đề ở trong lòng. Nếu không phải bởi vì nghe nói nhi tử bị bệnh, mới khiến cho bà vội vàng rời khỏi đề độ.

Bà cử binh mà đến, chính là định tìm cơ hội bảo vệ Hoàng thượng, hơn nữa lấy lý do hấn gặp mưu hại ở Phủ Ninh Vương, thừa dịp làm khó dễ, giết bọn hấn trở tay không kịp, một lòng gây chuyện, diệt trừ Ninh Vương.

Hoàng thượng ở Phủ Ninh Vương gặp phải ám hại, chư vương họ Lưu không cách nào hoàn toàn bảo vệ Ninh Vương.

Bất quá, hoàng nhi cũng không phải như Vũ Thái phi nói, bị bệnh à? Trong lòng bà tính toán lý do Vũ Thái phi khích bác, dụng ý của bà vốn là diệt trừ Ninh Vương, cho nên cũng không quan tâm..... Chỉ là, Thái phu nhân nói thật là hữu lý, Anh vương người này thường thích vui đùa, vô tâm với chính sự, hình như không có dã tâm quá lớn, trải qua thời gian dài, thật khiến cho bà sơ suất đề phòng rồi. Cần thận ngấm lại, Anh vương thật có dã tâm, không phải hoàn toàn ngược lại ý bà rồi sao?

Nhưng..... Anh vương lộ ra bộ dáng nhàn nhã, so với bình thường không có khác biệt lắm, hấn thật sự có dã tâm sao?

Bà đi tới Phủ Ninh Vương, là vì thay nhi tử bảo vệ giang sơn, không phải để đánh mất giang sơn của hấn. Chuyện này phải cẩn thận quan sát, rồi định đoạt.

Ánh mắt thái hậu rơi vào trên người Đồng Khanh, nghiêm nghị nói: "Đồng Tư Mã, người nói Phủ Ninh Vương có dấu 『 vạn bình mỹ tửu 』, chuyện này là thật sao?"

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Ước chừng mấy vạn vò."

Thái hậu nghe xong, sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên, nhị tổng quản lập tức bước lên trước, khễ khom người, nói: "Thái hậu xin phân phó."

"Khiến bọn thị vệ trên nóc nhà xuống đây đi, cho bọn hấn một phòng, để cho bọn họ uống một chút rượu đi."

"Vâng" nhị tổng quản nhanh chóng lui xuống.

Thái hậu thối lui một bước dài, cho bọn thị vệ trên nóc nhà rút lui rồi, áp lực trong điện nhanh chóng được thư giải, không khí nơi này hòa hoãn.

Vốn là hoàng quyền tranh giành căng thẳng, bởi vì kiềm chế lẫn nhau, tạm thời lâm vào một thế cân bằng quái dị.

Cân bằng chính là chuyện tốt, Đồng Khanh âm thầm thở ra một hơi.

Yến hội tiến hành kéo dài.

Vương Hâu mở tiệc chiêu đãi Thái hậu và Hoàng thượng vô cùng phô trương, món ngon trình lên từng món một, tất cả bàn tiệc xáo không nói, càng thêm mùi thơm bốn phía, đôi mặt bàn đầy thức ăn ngon, Đồng Khanh cũng com nuốt không trôi, tình thế mới vừa mở tiệc lại khẩn trương như vậy, trong lòng của nàng vẫn hoảng sợ, một khắc chưa có cảm bình phủ về, lòng của nàng sẽ không cảm thấy một chút bình yên. Nàng không ngừng lên lút liếc về phía cửa, khi rượu quá ba tuần, cuối cùng đợi được bóng dáng Văn Tâm rồi.

ps: Cuối cùng còn là khó lòng phòng bị, Cô Tô thành đại loạn, Đồng Khanh gấp rút lập gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tranh Giành Ăn Dấm

Văn Tâm nâng khay, từ từ vào điện, trình lên mấy chén canh gà hầm sâm, thừa dịp ở trước mặt nàng, thì thào vào bên tai nàng: "Tìm được Cổ công tử, đồ thuận lợi giao cho hần."

Dứt lời, làm bộ lui ra như không có chuyện gì xảy ra.

Hồng Ngọc đã ở trên tay Cổ Tử Khâm rồi, tính toán thời gian Văn Tâm qua lại, phải chăng bây giờ hần đang ở phủ đệ của Phù lão bản?

Không biết chuyện tiến hành có thuận lợi hay không?

Lúc này, lại thấy Ninh Vương Lưu Ký nâng chén tới nàng nói: "Đồng Tử Mã thật không hổ là trọng thần của triều đình, đi tới Vương phủ của ta làm khách, cũng không còn nhàn rồi, thậm chí chuyện Bồn vương giấu rượu, cũng bị người phát hiện, xem ra người hết sức thích nơi này, lưu ý khắp nơi, đã như vậy, sao không dứt khoát từ quan, đến ở trong phủ ta lâu dài đi, Bồn vương cho người làm quan còn lớn hơn so với chính nhất phẩm."

Ninh Vương phủ, trừ vương phi, đâu có chức vị nào lớn hơn so với chính nhất phẩm đương triều?

Đồng Khanh nghẹn mấy tiếng, lập tức kính trở về một ly nói: "Đồng Khanh làm con nuôi chí cha, lập chí làm tôi lương đồng của triều đình."

"Đồng đại nhân nói như vậy là sai rồi....., không làm quan trong triều cũng có thể tận trung." Lưu Ký nói tới chỗ này, dùng khuỷu tay đẩy bên người Lưu Hâm, ý bảo hần trao đổi vị trí, Lưu Hâm âm mưu cười nhẹ một tiếng, lập tức đứng dậy, trao đổi cùng hần. Lưu Ký ung dung ngồi xuống ở bên người Đồng Khanh, cầm đĩa lên, kẹp một khối chân gà lớn nhét vào trong chén của nàng, dịu dàng cười nói: "Cả đêm người không ngủ, lại bị nghi thức đuổi quỷ của dân chúng làm kinh sợ, đói bụng không, ăn nhiều một chút."

Lời vừa mới nói, liền thấy chủ vị Hoàng đế nặng nề đặt ly rượu nhỏ trên bàn xuống, phát ra tiếng vang. Lưu Lăng buồn bực nói: "Tiểu An Tử! Người không có nhìn thấy ly rượu Đồng Tử Mã đã trống không sao? Ngán người ở đó làm cái gì? Còn không mau đi rót rượu?"

Tên Ninh Vương kia, quả là to gan lớn mật, lại dám trước mặt hần, đùa giỡn Đại Tử Mã của hần.

"Vâng" Tiểu An Tử đáp một tiếng, lập tức chạy vội tới bên người Đồng Khanh, cố ý ở giữa nàng và Ninh Vương, thuận lợi tách hai người ra. Sau đó ân cần rót rượu.

Lưu Ký khẽ cười một tiếng, cầm ly lên, bình tĩnh đổi sang bên kia ngồi xuống bên cạnh Đồng Khanh, vẫn dựa vào bên người nàng, Lưu Lăng nhìn thấy, bốc hỏa.

Trận chiến không có đánh nhau, hai nam nhân này vậy mà ăn dấm chua đến vậy.

Vũ Thái phi thấy thế, giấu tay áo cười lớn tiếng nói: "Xem ra, trong khoảng thời gian này, Bồn cung bỏ lỡ không ít kịch hay à?"

Đậu Nguyên Nguyên ân cần phục dịch hoàng thượng. Cũng kẹp một miếng chân gà lớn nhét vào trong chén cho hần, cười duyên nói: "Di có điều không biết, Đồng Khanh là Đại Tử Mã của hoàng thượng. Là cánh tay đắc lực, trong khoảng thời gian này ở vương phủ, Ninh Vương hết sức thương thức tài văn chương của nàng, muốn đào gốc tường của hoàng thượng đấy." Nói xong, lặng lẽ liếc Thái hậu một cái. Sắc mặt Thái hậu quả nhiên trầm xuống.

Lưu Lăng cả giận nói: "Trẫm, không cho!"

Mất thấy hoàng thượng tức giận, Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời trầm xuống, việc công còn dễ làm, chuyện riêng khó làm rõ nhất.

Tiểu An Tử thừa dịp rót rượu, ghé vào bên tai nàng. Nói nhỏ: "Đồng đại nhân, người nhìn rõ rồi chứ, hoàng thượng ánh mắt hơi cong lên. Khóe miệng hơi đi xuống, hiện tại ngài đang vô cùng khó chịu, trong lòng vô cùng..... Lại quay đầu, nhìn bên trái một chút, khóe miệng Ninh Vương giờ lên. Bên phải cao hơn bên trái, hần đang hướng về phía người cười đấy. Cười đến xuân tình phơi phới, giống như là lửa dục sắp đốt người. Hiện tại giữa hai nam nhân này đang tỏa ra Tình Tình Chi Hóa, ý thức giống đực dâng cao....., lúc nam nhân tranh giành người tình, dễ dàng mất lý trí nhất, tùy thời không cần thận "Oanh" một tiếng, liền bộc phát rồi, người cũng phải cẩn thận ứng phó, đừng để cho hai người bọn họ đánh nhau thật. Trận chiến Thái hậu và Ninh Vương đầu không có thành, ngược lại biến thành hoàng thượng và Ninh Vương một chọi một tranh đấu rồi..... Điều này truyền đi, giống cái gì sao?"

Nói tới chỗ này, Tiểu An Tử ngoẹo đầu, thào nói: "Nói đi nói lại, Đồng đại nhân đúng là gian thần của hoàng thượng, hoàng thượng và Vương Hầu vì cướp đoạt một gian thần mà vung tay, sử sách không biết nên ghi chép như thế nào đây? Sử quan nhất định sẽ tổn thương đầu óc....."

"Từ thuở Bàn Cổ Khai Thiên Địa, thiên cổ tới nay, cho tới bây giờ Tiểu An Tử ta chưa từng nghe nói qua, có chuyện gian thần của hoàng đế bị Vương Hầu cướp đi. Loáng thoáng có nghe thấy tần phi bị đoạt, chưa bao giờ nghe thấy gian thần bị cướp đi..... Gian thần bị cướp đoạt, mặt mũi hoàng thượng để ở chỗ nào? Hần há có thể chịu được sao? Về công về tư, người nên cách xa Ninh Vương một chút đi, bớt cùng hần tiếp xúc....."

Đồng Khanh nâng lên đôi mắt đẹp lặng lẽ nhìn xét qua hoàng thượng và Ninh Vương, phát hiện hai người đều nhìn nàng chằm chằm, nàng cả kinh, vì vậy bắt đầu mãnh liệt lau mồ hôi lạnh trên trán.

Gần đây hoàng thượng đối với nàng lúc lạnh lúc nóng, lúc tốt lúc xấu, tính tình cực kì cổ quái, càng lúc càng khó hầu hạ; mà Ninh Vương, vốn đối với nàng chứa chan lửa giận, lại nảy sinh lòng đố kỵ không giải thích được, sau đó nhanh chóng bùng phát trở thành lửa dục..... Tên kia là một ngoại lệ.

Mẹ nó! Nàng muốn làm phụ quốc lương thần đó, trăm năm về sau, oai phong đi gặp liệt tổ liệt tông Đồng thị.

Chuyện hồng nhan họa thủy, còn chưa tới phiên nàng làm.

Mắt thấy tiền đồ mịt mờ, một hồi hắc ám. Da đầu của nàng nhất thời run lên từng trận.

Lúc này, Thái hậu lại nói chuyện, bà ôn hoà mở miệng nói: "Sùng Văn cũng đi theo ai gia tới Giang Nam, hiện tại người đang ở ngoài thành, nếu Đồng Khanh cũng ở nơi đây, nên để cho vợ chồng son tụ họp rồi."

"Vâng" Đồng Khanh chấp tay thi lễ.

Thái hậu nói tiếp: "Sính lễ đã hạ, ngươi là người của Vệ gia ta, gia quy Vệ gia rất nghiêm, không được mất quy củ, trước mặt trượng phu mình, thay đổi trường sam khiến thân người Bất Nam Bất Nữ, thu hồi hành vi người loạn thất bát tao (1), học tập làm sao trở thành một nàng dâu thật giỏi, cẩn thận hầu hạ vị hôn phu. Ngày mai, ngươi thay đổi xiêm y, tự mình đi tới gặp Sùng Văn đi."

loạn thất bát tao (1): rối loạn, lộn tung phèo. Tướng quân Vệ Sùng Văn trú ở ngoài thành phủ Ninh Vương, hành động lần này của Thái hậu có hai mục đích, thứ nhất là vì trấn an lòng của Ninh Vương, xem ra Thái hậu đã thay đổi chủ ý, không có ý định cùng Ninh Vương cứng đối cứng, trực tiếp đối nghịch.

Thứ hai chính là nhắc nhở nàng, Vệ Sùng Văn, mới đúng là chủ nhân của nàng.

Đồng Khanh cố ý không nhìn ánh mắt căm tức không giải thích được của hai nam nhân, chậm rãi chấp tay thi lễ nói: "Vi thần, tuân ý chỉ của Thái hậu."

*

Thật vất vả cho đến khi xong tiệc, Thái phu nhân lại đề nghị đứng lúc trong vườn hoa nở, tiện thể mời khách quý đi tới vườn hoa ngắm hoa phẩm trà, vì vậy mọi người liền tiến về phía vườn hoa của vương phủ, bọn này là hậu duệ quý tộc thiên hoàng, nhân vật trung tâm hoàng quyền, nhìn bề ngoài tựa như bình thân, cùng nhau hào hứng bưng bưng tay trong tay ngắm hoa, riêng dưới lớp sóng ngầm mãnh liệt, theo đuổi tâm tư của mình.

Bên trong phủ Ninh Vương, loáng thoáng mang theo một trận gió trước bão, khí tức yên tĩnh.

Một khắc cũng không thể phớt lờ.

Đồng Khanh tâm sự nặng nề, đi theo mọi người bước lên hành lang, lúc này, lại nghe thấy sau tường của vườn hoa truyền tới một tiếng mèo kêu, đó là âm hiệu của Cổ Từ Khâm.

Trước kia hai người cùng đi tán tỉnh nữ nhân, đùa bốn phong lưu thì hẳn thường lấy tiếng mèo kêu để làm âm hiệu.

Đồng Khanh lên tinh thần, lập tức lấy danh nghĩa đi tiêu, cáo lui với Hoàng thượng, Thái hậu, sau đó vội vàng chạy về phía sau tường của vườn hoa, quả nhiên nhìn thấy Cổ Từ Khâm đang lén lút ngồi xổm ở nơi đó, lộ ra bộ dáng kẻ trộm.

Nàng nhanh chóng đi tới, liên tục hỏi không ngừng "Bình phù đâu? Lấy về được chưa?"

"Bình phù?!"

Cổ Từ Khâm nghe thấy nàng vội vàng muốn hẳn cảm về miếng kim loại kia lại là vật trọng yếu như vậy, ánh mắt lập tức hoảng loạn, thiếu chút nữa kêu lên thất thanh, hẳn rất là lo lắng, vội vàng nhỏ giọng mắng: "Thì ra là bình phù, khó trách ngươi gấp gáp như vậy, ngươi điên rồi! Ngươi lại có thể đem bình phù đưa cho người khác sao? Chuyện như vậy không giỡn được, là tội sẽ bị chặt đầu đó, ngươi thật không muốn sống nữa sao?"

Sắc mặt của Đồng Khanh "Xoạt" một tiếng, bỗng chốc không còn chút máu, nhỏ giọng nói: "Ngươi, không đem bình phù trở lại cho ta sao?"

"Ta đã đi, còn đem khối Hồng Ngọc kia trả lại cho người ta rồi, nhưng Lâm cô nương lại nói chuyện này, sự tình liên quan trọng đại, nàng cần phải gấp mặt ngươi, nàng kiên quyết tự mình trả về....."

Lời còn chưa nói hết, Đồng Khanh liền vội vàng hỏi "Như vậy người đâu? bây giờ Lâm Dương nhi đang ở chỗ nào?"

"Biết nóng nảy rồi chứ? lại có thể đánh mất vật trọng yếu như vậy....." Cổ Từ Khâm liếc nàng một cái, tức giận trả lời: "Đang chờ ở cửa phụ phía đông, nơi này chính là phủ Ninh Vương, không phải phủ đệ bình thường, há có thể tùy ý ra vào sao? Cho dù ta ở chỗ này làm khách, cũng không cách nào dễ dàng dẫn người vào phủ."

Đồng Khanh nghe xong, lập tức chạy về phía cửa phụ phía đông của vương phủ.

Ngoài cửa trừ hai người đeo đao thủ vệ, còn có một nữ tử đứng nghiêm ở ngoài cửa, đang cúi đầu trầm tư, không biết nghĩ cái gì ở đây.

Đồng Khanh vội vàng chạy nhanh tới cửa phụ phía đông, nhìn thấy Lâm Dương nhi quả nhiên ở nơi này, nàng cũng không vội thở gấp, ra khỏi cửa hông vương phù, bước nhanh tới trước mặt nàng, trầm giọng hỏi: "Người biết rất rõ rằng ta đưa lộn binh phù cho người, nhưng mà người lại bất động thanh sắc nhận lấy rồi, Lâm Dương nhi, người bụng dạ khó lường, đến tột cùng người nghĩ muốn cái gì?"

"Đúng! Đúng vậy! Người mau trả trở về đi!" Cổ Tử Khâm đi theo sau lưng Đồng Khanh cũng chạy đến, vội vàng nói giúp vào: "Người cầm binh phù cũng vô ích, chẳng lẽ người còn có thể cầm đi bán sao? Hãy trả lại cho Đồng huynh nhanh lên đi!"

Lâm Dương nhi dời ánh mắt nhìn vào vẻ lo lắng trên mặt nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Trước khi trả lại binh phù, dân nữ có một chuyện muốn nhờ."

Quả thật là có mục đích mà đến, cuộc đời này, nàng hận nhất người khác uy hiếp nàng.

Đối mặt tình huống như thế, cách trực tiếp nhất chính là bày ra quan uy.

Đồng Khanh trầm mặt, cả giận nói: "Cần rồi! Đồng mỗ bị mất binh phù sẽ tự đi về phía hoàng thượng nhận tội, Lâm Dương nhi người đoạt lấy binh phù, tội cũng không nhỏ, Bồn quan nhận tội trước, chắc chắn làm người vong phụ!"

"Đồng đại nhân quả nhiên tức giận với Dương nhi."

Ngoài dự đoán, tư thái Lâm Dương nhi cũng không cứng rắn, nàng lại chậm rãi quỳ xuống, chỉ chốc lát sau quỳ rạp xuống trước mặt Đồng Khanh, nhỏ giọng nói: "hai mắt Đồng đại nhân sáng ngời, là một người thông minh, nên đã đoán được mơ ước của Dương nhi, Lâm Dương nhi khẩn cầu Đại Tư Mã thành toàn!"

Đồng Khanh cảm tức không thôi, cười lạnh nói: "Hừ hừ, chỉ dựa vào người giắt trên cổ miếng ngọc màu đỏ sao? Coi như người sanh ra vào canh giờ kỳ lạ, hoàng thượng không nhận, dương nữ này đừng nói là làm hoàng hậu, người cái gì cũng không còn!"

Từ sau khi nàng say rượu tỉnh lại, thấy được khối Hồng Ngọc kia thì hiểu tất cả, Lâm Dương, Lâm thị là Dương nữ hoàng hậu trong truyền thuyết, quả nhiên đuổi theo bước chân hoàng thượng tới đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Nàng Là Nữ Nhân Mà Định Mệnh An Bày Cho Hoàng Thượng Sao?

Editor: Thơ Thơ

Lâm Dương, Lâm thị là dương nữ hoàng hậu trong truyền thuyết, quả nhiên đuổi theo bước chân hoàng thượng tới đây.

Lâm Dương nhi rung rung nói: "Số mạng Lâm Dương nhi và Đồng Uyển tiểu thư là tương khắc sao? Ta chậm chạp không cách nào được tiên đế nhận vào trong cung, chính là bởi vì tiên đế nhìn trúng tiểu thư Đồng gia, muốn cho nữ nhi của Đồng lão Tư Mã chiến công hiển hách lên làm thái tử phi, từ đó lên làm hoàng hậu; nhưng Đồng tiểu thư lại chậm trễ không được sắc lập, nguyên nhân, chính là có Hoàng thái hậu đã cho rằng Dương nhi và hoàng thượng có nhân duyên thiên định, từ trong ngăn trở....."

Hai người bọn họ chưa từng quen biết trước đó, lại giống như là trời sanh khắc tinh, khắc lẫn nhau.

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Vậy thì sao? Tin rằng người đã nghe nói, hoàng thượng đã hạ chỉ, tính toán sắc lập nữ nhi của Đậu thừa tướng là hoàng hậu, nếu thật người có thiên mệnh, tự nhiên sẽ tương phù với hoàng thượng, nếu người không có Thiên Mệnh, nồn nóng như thế, chỉ là hao phí tâm tư." Tho tho_

"Quả nhiên Đồng đại nhân không tin truyền thuyết?" Lâm Dương nhi rũ mắt xuống, nói thật nhỏ: "Nói cũng phải, Đồng đại nhân là một người vô cùng thông tuệ, làm sao tin tưởng những lời nói vô căn cứ đó? Ban đầu ngay cả chính ta cũng không tin, gia phụ lại tin tưởng tuyệt đối, mỗi ngày ông mong ngóng, buồn tẻ chờ trong cung phái người tới, chờ mãi, rốt cuộc ông ngã bệnh, khi đó rốt cuộc ta hết hy vọng đối với Thiên Mệnh hoàng hậu, ông lo lắng ngày sau ta không chỗ nương tựa, thuận tiện hạ quyết tâm, làm chủ hôn nhân, gia thế đối phương không tệ, nhìn thấy ta bất tự cực tốt, liền lập tức muốn cưới làm vợ, sau khi nhanh chóng hạ sinh lễ, tiểu công tử của gia đình kia lại vô cớ chết non, vì vậy phụ thân ta lại chuẩn bị cho ta một mối hôn sự khác, vừa mới định xuống, thì từ đối phương lại gặp chuyện ngoài ý muốn, vì vậy phụ thân ta ôm hận mà chết....."

Cổ Tử Khâm nghe đến đó, lập tức hỏi "Nhớ lúc mới quen Phù lão bản nói người là người có chồng, trượng phu của người đâu? Không phải đợi ở quê nhà sao?" Tho tho_

"Thật ra thì ta cũng không lập gia đình, sau khi phụ thân ta đã khuất núi, không biết Phù lão bản nghe được chuyện dương nữ hoàng hậu từ nơi nào tới. Liền dẫn mấy đạo sĩ, không quản ngàn dặm đi tới nhà ta, ông biết được gương mặt và bất tự của ta cực tốt, muốn ta gả cho con của tộc huynh ông ta,

bởi vì ta không chỗ nương tựa nên đồng ý, vì vậy đi theo ông ta về tới quê nhà, vừa mới nhắc tới việc kết hôn ở trong gia tộc, tiểu tử hôn phối cùng ta lại có thể vô duyên vô cớ bị bệnh, đạo sĩ nói bát tự ta tôn quý khác thường, người bình thường không xứng với ta. Vì vậy mới có thể xảy ra chuyện, vì vậy, chúng ta liền ước định hủy hôn. Giữ được mệnh cho tiểu tử kia."

"Hôn sự không thành, ta vốn nên về nhà, Phù lão bản lại cho là số mệnh ta cực tốt, có thể giúp hấn buôn bán, liền dẫn theo ta ở bên người. Mà ta và Phù lão bản vô thân vô cố, đi theo bên cạnh ông ta hình như là không ổn, vì vậy ông ta liền tuyên bố với bên ngoài, ta là cháu dậu của ông ta. Từ đó bên ba khắp nơi, đi theo bên cạnh ông ta mấy năm, không biết là duyên cớ gì. Phù lão bản buôn bán càng làm càng phát, nhanh chóng tích lũy được tài sản kếch xù, ông ta cho rằng là ta mang tới may mắn. Vì vậy đối đãi với ta cực tốt, chi phí ăn mặc, tin tưởng các người cũng đã nhìn thấy." Nói tới chỗ này, nàng ngược mắt nhìn Đồng Khanh nói: "Bởi vì Dương nhi số mệnh đặc biệt, hôn sự chậm chạp không thấy đâu. Nữ nhân không chỗ nương tựa, muốn có hậu duệ để tế bái cũng không có. Trong lòng của ta rất không cam lòng, vì vậy ta không thể không đến đây tìm kiếm Thiên Mệnh của mình, ta muốn hoàn toàn hiểu rõ, đến tốt cùng mình có phải Thiên Mệnh trong truyền thuyết hay không?" Tho tho _

"Nếu thiên mệnh của dương nữ chính là hoàng hậu của hoàng thượng, người không đi để đồ nghề biện pháp xâm nhập vào cung, đi gặp mặt hoàng thượng, người đi tới Giang Nam làm cái gì? Đừng nói là đến với Ninh Vương chứ? Đến tốt cùng người có ý gì?" Đồng Khanh lạnh lùng nói.

"Làm sao ta chưa từng đi để đồ chứ? Nơi đó quan lại tụ tập, quan lại quyền quý tụ tập, cũng là thiên hạ của Đậu thừa tướng và Đồng Tư Mã, vì thế Phù lão bản bỏ xuống không ít ngân lượng, nhưng thủy chung không cách nào đã thông các khâu then chốt, bọn quan lớn kia nghe nói chuyện dương nữ hoàng hậu, mọi người nhất trí nói, hoàng hậu tương lai không phải họ Đồng, chính là họ Đậu, ở đâu tới chỗ cho dân nữ dung thân? Không người nào nguyện ý chộc phải phiền toái, ta không thể làm gì khác hơn là chán nản rời đi, trải qua ba năm, sau lại nghe nói Ninh Vương đã nhiều lần cầu hôn với Đậu thừa tướng, Đậu thừa tướng cự tuyệt hấn, ngược lại hoàng thượng hạ chỉ, tính cưới Đậu tiểu thư, vì vậy chúng ta liền đến Giang Nam, trăm phương ngàn kế muốn làm quen Ninh Vương."

Đồng Khanh trầm nghĩ, tâm tư Lâm Dương nhi kín đáo, giỏi suy nghĩ biện pháp, tính toán lợi dụng Ninh Vương, lên làm Hoàng hậu.....

Nếu Ninh Vương thật chung tình với Đậu tiểu thư như lời đồn đãi, sẽ lợi dụng quan hệ bản thân là hoàng thân, dẫn dương nữ hoàng hậu vào hoàng cung, cố ý chơi đùa một phen, quấy rối hôn sự hoàng thượng và Đậu Nguyên Nguyên, đoạt lại người trong lòng. Tho tho _

Vì vậy dương nữ hoàng hậu liền thuận theo Thiên Mệnh, gả cho hoàng thượng, Ninh Vương ôm Đậu mỹ nhân về, hai bên đắc lợi.....

Có được Ninh Vương tương trợ, so với ở để đồ rắc bạc, làm quen quan viên các nơi hữu hiệu hơn nhiều.

Lâm Dương nhi chính là tính toán như vậy sao? Nàng có nghe thấy Ninh Vương Lưu Ký phong lưu đa tình, duy chỉ không biết hoàng quyền bởi vì thân thế của hoàng thượng, ở trong đáy lòng đã lâm vào phân tranh.

Hiện nay, giữa lúc hoàng quyền đang hỗn loạn, tranh đấu gay gắt, tranh nhau quyền thế, từng bước mạo hiểm, nàng không thể để cho cái gì Thiên Mệnh hoàng hậu chạy đến làm rối. Tho tho _

Chủ ý nhất định, thần sắc nàng cứng lại, nói: "Nếu người là Thiên Mệnh hoàng hậu, như vậy nhất định ông trời sẽ an bài thay người, người cần gì phải dùng trăm phương ngàn kế chứ? Nếu người không chịu giao trả binh phù, như vậy đừng trách ta vô tình, Bọn quan không thể làm gì khác hơn là sử dụng biện pháp mạnh, ta coi như dò xét phủ đệ của người, đào sâu ba thước, cũng chắc chắn tìm ra binh phù! Người đừng mơ tưởng cầm binh phù, uy hiếp bọn quan dẫn người hiến cho hoàng thượng, người muốn gặp hoàng thượng, chỉ dựa vào người có cái gọi là Thiên Mệnh đi!"

Nàng cho thấy không thể không dùng thái độ cứng rắn.

"Dĩ nhiên là phải trả binh phù, Dương nhi cũng không muốn trở thành cừu địch với Đồng Tư Mã. Càng không nghĩ cầm nó tới uy hiếp Đồng đại nhân, là thù hay bạn, thường chỉ ở trong một ý niệm, ta còn không đến nỗi ngu xuẩn như vậy....." Lâm Dương nhi lấy ra binh phù từ trong ống tay áo, đưa ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Tìm kiếm Thiên Mệnh của mình, là sở cầu duy nhất của Dương nhi, chỉ là Đồng Tư Mã nhắc tay một cái, hi vọng đại nhân thành toàn."

Lâm Dương nhi này quả nhiên vô cùng thông minh.

Đồng Khanh đang muốn chia tay ra lấy, bỗng nhiên, đột nhiên bên cạnh đưa ra một cái tay, nhanh chóng đoạt mất binh phù. Tho tho _

Nàng cả kinh, đang muốn lớn tiếng trách móc, quay đầu định thần nhìn lại, lại là Anh vương!

Thấy được hấn, sắc mặt Đồng Khanh chợt biến.

Anh vương Lưu Hâm cầm binh phù ở trên tay, nhếch mi một cái, nhìn như không để ý cười nói: "Thì ra là 60 vạn đại quân của hoàng huynh lại có thể bị Đồng đại nhân nắm ở trên tay, hấn thật là tin tưởng người rồi, vật này hấn vốn định cho ta, để cho ta nắm giữ, ta cũng không dám nhận lấy, nếu mẹ ta biết được, khẳng định lại mắng ta không có tiền đồ, chỉ lo vui đùa....."

Đồng Khanh biến sắc, thở dài nói: "Điện hạ, vật này cũng không phải lấy ra chơi, xin trả cho hạ quan đi!"

Lưu Hâm liếc nàng một cái, cười đầy ngụ ý nói: "Nếu người cầm 60 vạn đại quân đi góp sức cho Ninh Vương, đại khái hoàng huynh phải gờ đao tự vận rồi."

Nàng tuyệt đối sẽ không phản bội hoàng thượng, Anh vương giấu giếm tâm tư gì, nàng há có thể không biết sao? Đồng Khanh nén tức giận, nở nụ cười nói: "Nếu Điện hạ lên lút nắm giữ, hoàng thượng cũng phải gờ đao tự vận rồi."

Ánh mắt Lưu Hâm khẽ biến, lạnh lùng nói: "Đồng Tư Mã đang hoài nghi ta bất trung đối với hoàng huynh sao? Nếu Lưu Hâm ta có lòng riêng, ban đầu đã sớm cầm binh phù rồi, há có thể cho phép người không phải là hoàng tộc Lưu thị cầm trọng binh trong tay sao? Ta nào biết rốt cuộc người có từng dị tâm hay không đây?" Tho tho _

"Hạ quan, tuyệt đối không dám hai lòng." Đồng Khanh thờ dài nói: "Thân thể Hoàng thượng đã không việc gì, vì thần đang định trả lại binh phù cho Hoàng thượng đây."

"Đồng Tư Mã quả thật là người thông minh, không phải là họ Lưu mà cầm trọng binh, sinh mệnh chắc sẽ không kéo dài." Lưu Hâm mang giọng cảnh cáo, cười lạnh trả binh phù lại cho nàng.

Lúc nào thì nên cầm binh phù, lúc nào thì nên xin trả, là một môn học vấn cao thâm, trong đó liên lụy cực lớn, một khi không có chuẩn bị xong, rất nhanh sẽ gặp đại họa lâm đầu rồi.

Nắm binh phù trong tay, phải có trọng binh, nhìn như uy phong, nhưng cũng không nhất định là chuyện tốt, chư vương họ Lưu phải có đất phong quân đội của mình, mỗi người kiểm chế, dưới tình trạng này, không có danh nghĩa, trong tay lại nắm đại quân triều đình rất dễ dàng gặp nghi kỵ, trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích, Anh vương biết rõ quan hệ lợi hại trong đó, cho nên lúc ban đầu không dám mạo hiểm đón lấy.

Nàng Đồng Đại Tư Mã và Đậu thừa tướng thế lực ngang nhau, tung hoành giữa triều đình cũng không phải một sớm một chiều, cũng không phải ngu ngốc không hiểu được thời thế.

Chỉ là, mặt ngoài vẫn phải làm xong, Đồng Khanh nhận lấy binh phù, vội vàng thờ dài nói: "Hạ quan, đa tạ Anh vương chỉ điểm." Tho tho _

Lúc này, đột nhiên Lưu Hâm chú ý tới Lâm Dương, một đôi mắt đen nhìn chằm chằm cô nương quý dưới đất, cười nói: "Ah, cô nương ở đâu tới, hình như ta mới vừa nhìn thấy nàng đem binh phù đưa cho người, vật trọng yếu như vậy, sao ở trên tay của nàng?"

Lâm Dương nhi không biến sắc, vẫn lẳng lặng đợi ở một bên, nghe Đồng Tư Mã gọi vị nam nhân trẻ tuổi là Anh vương, tất nhiên người này là Ngự Đệ Anh vương Lưu Hâm rồi, không hiểu tình hình, nàng không dám mạo hiểm lỗ mắng, cộng thêm một lòng muốn giao hảo với Đồng Khanh là cận thần của hoàng thượng, không muốn vì vậy phá hư quan hệ với nàng, vì vậy giải thích: "Ta tên là Lâm Dương, quen biết với Đồng đại nhân bên trong tửu quán, bởi vì cảm thấy hết sức tò mò đối với binh phù, cho nên mới vừa rồi lén mật mượn nàng coi trộm một chút, đúng lúc Điện hạ ra ngoài nhìn thấy....."

Lưu Hâm cười nói: "Đồng Đại Tư Mã nắm trong tay trọng binh của hoàng đế, chuyện này đừng nói là Bôn vương, dù Thái hậu cũng không biết, sao người lại biết được? Xem ra các người quan hệ không cạn thì phải? Người là người phương nào? Nhà ở chỗ nào?" Tho tho _

Lâm Dương nhi xem thời cơ sẽ khó có được, liền chân thành nói tới, "Lâm thị nhà Giang Nam, khuê danh Dương nhi, sinh ngày dương, tháng dương, năm dương."

"Dương nữ?" Lưu Hâm nghe vậy hơi kinh ngạc, một lát sau, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua một tia âm trầm.

"Cần rõ! Điện hạ cũng chỉ hỏi người là người phương nào, có hỏi sinh nhật người rồi sao?" Đồng Khanh có chút không vui. Rõ ràng Lâm Dương nhi cố ý, nói rõ cho Anh vương, nàng chính là dương nữ hoàng hậu mà dân gian đồn đại xôn xao.

"Đừng trách nàng." Lưu Hâm gọi lên nụ cười lạnh lẽo với Lâm Dương nhi: "Người tới vừa đúng lúc rồi, không giấu người, chính lúc này hoàng huynh đang làm khách ở bên trong phủ Ninh Vương, nếu người hữu duyên tới đây, thì theo Bôn vương cùng nhau vào bên trong bãi kiến thánh giá!"

Hoàng thượng lại có thể ở Ninh Vương phủ sao?

Tâm nguyện nhiều năm của Lâm Dương nhi rốt cuộc đã được như ý, nhất thời trong lòng mừng rỡ một hồi, nàng lại cố ý che dấu tâm tư, không tỏ ra vui mừng, mặt vô thần chậm rãi hạ bái nói: "Dân nữ, tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thiên Mệnh Hoàng Hậu Bái Kiến Ngô Hoàng

Anh vương dẫn Lâm Dương nhi bước tới vườn hoa của phủ Ninh Vương, Đồng Khanh chỉ đành mang theo Cố Tử Khâm đi theo phía sau. Nàng rất không thích nụ cười của Anh vương Lưu Hâm trong giờ phút này, khóe miệng nhìn như gợn lên, tựa hồ đang mỉm cười, ánh mắt lại mang theo lạnh lùng và vô tình.

Nam nhân này tươi cười, bình thường không mang theo mấy phần tình cảm chân chính. Hắn dẫn dương nữ vào vương phủ, là cố ý muốn gây nên rối loạn.

Bên trong vườn thính thoảng truyền đến mấy tiếng cười trong trẻo, nhóm hoàng thân quốc thích đang ghé vào mấy cây Mẫu Đơn ngắm hoa, bình phẩm từ

đầu đến chân, Thái hậu, Vũ Thái phi, Thái phu nhân, Đậu Nguyên Nguyên, cả Tào Mộng cũng tới, các nữ nhân quần áo đẹp đẽ quý giá đứng lặng ở trước trăm hoa cười nói trong gió, Hoàng thượng và Ninh Vương hai nam nhân này chia ra đứng ở hai bên, thỉnh thoảng góp lời nói, những người làm theo hầu ở một bên đợi lệnh.

Hoàng tộc đoàn tụ, nhìn ngoài mặt tựa như bình thản sung sướng, bên trong lại không ngừng âm thầm so tài.

Lưu Hâm bước vào bên trong vườn, lập tức cất giọng cười nói: "Xa xa đã nghe được hương hoa rồi, mấy cây mẫu đơn này là từ nơi nào đưa tới? Nơi này vốn không có."

Vũ Thái phi nhìn thấy nhi tử trở lại, lập tức quở nhẹ một tiếng: "Chạy đi nơi nào chơi đó? Thái hậu và Hoàng thượng ở đây, cũng không biết theo hầu giá, thật không có dáng vẻ, nếu như ngươi có tiền đồ một chút, thuận tiện xin với Hoàng đế ca ca ngươi một chức quan, vào triều làm quan, đốc sức vì triều đình, đừng cả ngày rồi rãnh rỗi chơi nữa."

Thái hậu cười nói: "Anh vương quen tiêu dao, thuận theo hần thôi, đừng cứ mãi hạn chế hần, khổ hài từ."

Trái lại bà rất bằng lòng thái độ của Anh vương không ham thích quyền lực. Nam nhân như vậy, vì sao lại có dã tâm đó?

Vũ Thái phi liếc nữ nhân sau lưng nhi tử một cái, buồn bực nói: "Mới đi ra ngoài rong chơi một vòng, khi trở về sao lại thêm một người rồi hả? Đây là nha đầu ở đâu tới vậy?"

Lưu Hâm cười nói: "Nhi thần tản bộ tới cửa bên hông thì nhìn thấy Đồng Khanh đang nói chuyện cùng nàng, nhi thần nhất thời nhầm chán tìm tới, hỏi ra lại phát hiện, thì ra vị cô nương này hoá ra sinh vào ngày dương, tháng dương, năm dương..... Các người nói một chút, chuyện này không kỳ lạ sao?"

Lời này vừa nói ra, tất cả âm thanh im bật, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng rơi vào trên người Lâm Dương nhi.

Dung mạo người này cũng không quá xuất sắc, tướng mặt Phú Quý cùng với cô nương trong dân gian đồn đãi chính là dương nữ hoàng hậu sao?

Đang lúc bên trong ánh mắt mọi người kinh ngạc, thì thấy Lâm Dương nhi tự nhiên thoải mái vén áo thi lễ với mọi người, "Ta tên gọi Lâm Dương."

Đôi mắt sắc bén của Đậu Nguyên Nguyên dời đi từ trên người Lâm Dương nhi, ngược lại nhìn chằm chằm Đồng Khanh, cười lạnh nói: "Sao người làm quen được nàng? Người là do người chuẩn bị sao? Dẫn nàng vào làm gì? Dẫn hoàng hậu tới bái kiến hoàng thượng sao? Đừng chọc cười! Tiên đế anh minh. Nhưng ông chưa bao giờ tin tưởng những người dân kia trong lúc nhầm chán nói xằng nói bậy, chẳng lẽ người sẽ tin sao? Đồng Khanh, người bên cạnh rắp tâm! Người càng lúc càng vô si. Hôm nay tính toán giả mượn truyền thuyết, lấy nàng đến áp chế ta sao?"

Lưu Hâm vội vàng cười nói: "Nguyên Nguyên người đừng nóng vội, ngược lại ta thật tò mò, nếu nói dương nữ hoàng hậu đến tột cùng biết nhìn ra hoàng thượng hay không? Nếu là Thiên Mệnh hoàng hậu, như vậy nàng nhất định có thể nhìn một cái liền nhận ra chân mệnh thiên tử chứ?"

Nghe vậy, Đồng Khanh trầm kêu không ổn, vội vàng khuyên can: "Một dân nữ chưa từng ra vào cung đình, sao nhận biết được hoàng thượng? Xúc phạm tới thánh giá cũng không hay, hãy để cho nàng trở về đi thôi. "Đối với tuồng『dương nữ hoàng hậu nhận thức phu quân』 này ra, Vũ Thái phi cũng nổi lên hăng hái, bà cười duyên dáng nói: "Chuyện này cũng thú vị. Chuyện dân gian đồn đãi, Bôn cung nghe thấy đã lâu, cuối cùng gặp được. Sẽ không ngại để cho nàng thử một lần đi." Nói xong, mới nói với Lâm Dương: "Dương nữ, người mau tiến lên trước bái kiến hoàng thượng đi thôi."

Lâm Dương nhi nghe, trong nháy mắt sắc mặt hóa hồng, nhỏ giọng nói: "Dân nữ chưa từng nhìn thấy thánh nhan. Cũng không nhận biết được hoàng thượng."

Thấy nàng từ chối, Lưu Hâm nhanh chóng thu lại tươi cười. Ngược lại nghiêm chỉnh hất mặt, vừa mới rồi rãnh, lớn tiếng trách mắng: "Chần chờ như thế, chẳng lẽ người là giả? Người thật là to gan, dám can đảm giờ cờ hiệu dương nữ hoàng hậu, tới giả danh lừa bịp sao?"

Lâm Dương hơi thấp giọng giải thích: "Dân nữ quả thật sinh ra vào ngày dương, tháng dương, năm dương, vì vậy đặt tên là Dương nhi. Đến cùng có đúng là mệnh hoàng hậu hay không? Chỉ là những thuật sĩ nói chơi."

Lưu Hâm giờ tay lên nói: "Không có gì đáng ngại, nếu thật người là Thiên Mệnh hoàng hậu, tất nhiên sẽ nhận ra hoàng thượng, người mau lên trước bái kiến hoàng thượng đi thôi."

Anh vương kiên trì như vậy, rõ ràng là muốn thử nàng thiệt giả, nàng càng không cách nào từ chối.

Lâm Dương nhi càng không dám khinh thường, nàng nín thở trầm ngâm, ngược mắt nhìn về phía mọi người, hoàng tộc tôn quý, châu hoàn thúy quán, mặt tất nhiên hết sức sang trọng, trước mắt có năm nữ nhân, hai nam nhân.

Trong năm nữ nhân có ba nữ nhân độ trung niên, nàng xuất thân từ dân gian, không nhìn được hoàng quý, chỉ có thể loáng thoáng đoán được người mới vừa nói chuyện với Anh vương, khẩu khí kia hẳn là mẫu thân hần Vũ Thái phi, mới vừa rồi Vũ Thái phi nói Thái hậu ở đây, như vậy một nữ nhân trung niên trong đó phải là Thái hậu, một nữ nhân khác không cách nào biết được thân phận, phải là mẫu thân Ninh Vương mới phải; hai nữ nhân trẻ tuổi khác, trong đó một nữ nhân tuổi trẻ mặc quần màu đỏ thắm hết sức xinh đẹp, là một Mỹ Nhân Nhi vô cùng xuất sắc, đôi mắt đẹp đang hung tợn trừng nàng, tràn đầy địch ý, một nữ nhân tuổi trẻ khác tướng mạo trong trẻo dịu dàng, đang lấy ánh mắt hiếu kỳ tìm tòi nghiên cứu nhìn thẳng vào nàng....., nghe nói Đậu tiểu thư xinh đẹp khuynh thành, đối với nàng tràn đầy địch ý phải là nàng chứ? Muôn vạn không ngờ tới nàng ta cũng ở chỗ này.

Hoàng hậu mà hoàng thượng chuẩn bị sắc lập lại có thể ở đây.

Xem ra, thời cơ nàng tới cũng không quá tốt, cần cẩn thận ứng đối.

Ở hai bên đám nữ nhân đó, là hai nam nhân tuấn mỹ trẻ tuổi, phong thái đáng vẻ cực tốt, khí vũ hiên ngang, đáng vẻ phi phàm, xét diện mạo bên ngoài mà nói, hai nam nhân này khó phân cao thấp. Nam nhân bên phải mặc một áo bào màu đen thêu Kỳ Lân, búi tóc chải vô cùng quy củ, đầu đeo ngọc quan, hình tượng khôi ngô anh tuấn, ánh mắt nhìn nàng hơi có vài tia tức giận; nam nhân đứng ở bên trái mặc một trường sam màu trắng hoa văn sọc bạc, búi tóc chải vô cùng đơn giản, tóc đen như mực tự nhiên tùy ý rũ xuống, hình tượng tuấn mỹ uân dật, đang nhẹ phe phẩy quạt giấy, ánh mắt mang theo vài phần ranh mãnh nhìn nàng.

Lấy lần đầu tiên nhìn mà nói, vị nam nhân tuấn mỹ áo trắng hấp dẫn nàng hơn, làm cho nàng rất động lòng..... Nhưng, bộ dáng kia, không giống như hoàng thượng.

Trong lòng nàng lập tức có định kiến.

Nàng hít sâu một hơi, ngưng thần, dịch bước lên trước, hướng nam tử trước mặt mặc áo bào màu đen thêu Kỳ Lân, chậm rãi hạ bái, đập đầu thật thấp phía dưới nói: "Dân nữ Lâm Dương, tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Ánh mắt nam nhân nén giận trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là hân cười âm ỉ, nói: "Ha ha ha! Đến tốt cùng là nên khom người xuống đỡ nàng dậy, để cho nàng bình thân, hay là một cước đạp nàng, tỏ vẻ trong sạch đây?"

"Cần rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chính Là Hắn Gặp Xui Xẻo

Editor: Thơ Thơ

Bỗng nhiên, một nữ nhân trung niên hét lớn một tiếng, một chén trà nhỏ theo tiếng mà đến, đánh vào trên người nàng, dội nước trà khắp người nàng, ngay sau đó chén trà vỡ tan nát dưới đất.

Nàng nhận làm người rồi sao? !

Sắc mặt Lâm Dương nhi chợt biến, không để ý một thân nhếch nhác nước trà, bị sợ đến mềm nhũn cả người, trong khoảnh khắc đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Lúc nam tử mặc áo bào màu đen thêu Kỳ Lân ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt hơi giận, ở chỗ này rõ ràng là bởi vì Đậu tiểu thư, vì vậy để cho nàng làm tương hán là hoàng thượng. totho_ddlqd

Nàng vẫn không ngờ, hoàng thượng là khách, Ninh Vương là chủ. Ninh Vương thân là chủ nhân, dĩ nhiên mặc lễ bào ngọc quan, không thể nào mất cấp bậc lễ nghĩa, hoàng thượng là khách, vì vậy chỉ tùy ý mặc trường sam. Chỉ trách nàng quá nhìn trước ngó sau, suy nghĩ quá nhiều, cũng không bằng trực giác đầu tiên, lựa chọn nam nhân áo trắng làm nàng vừa gặp đã thương.

Nàng không có lựa chọn người đầu tiên mình vừa nhìn đã thích, bởi vì xử thế, ngược lại lựa chọn người mặc lễ bào ngọc quan kia.

Vũ Thái phi mẫu thân Anh vương gọi lên một nụ cười lạnh nói: "Đến tốt cùng nàng là giả Thiên Mệnh hoàng hậu, hay là hoàng thượng là giả Chân Long Thiên Tử đây?"

"Thật đáng chết!" nữ nhân trung niên cầm ly trà đập nàng, bộ mặt lửa giận nói: "Nha đầu có mắt không trông, giết chết cũng không tiếc!"

"Mẫu hậu đừng giận, ngọc thể quan trọng hơn, chớ vì chuyện nhỏ này thân thể bị chọc tức, bất quá là một dân nữ, nàng không biết trẫm cũng không phải thiếu sót gì lớn!" Nam nhân mặc một trường sam màu trắng hoa văn sọc bạc mở miệng thay nàng nói chuyện.

Tự xưng là 『 trẫm 』, hán quả thật là Hoàng đế, như vậy nữ nhân trung niên cầm ly trà ném nàng, chính là Thái hậu rồi. totho_ddlqd

Lâm Dương nhi nhanh chóng che giấu lòng tràn đầy hốt hoảng, hết sức ổn định đôi tay phát run trong tay áo, nhỏ giọng nói: "Dân nữ không biết được thánh nhan, xin hoàng thượng giáng tội."

Lưu Lăng chỉ trẫm mặc ngưng mắt nhìn nàng, cũng không có bất kỳ bày tỏ gì. . . . . , dương nữ hoàng hậu? Hoàng hậu? Đồng Khanh tuyệt đối không có khả năng đem nàng tiến cử . Tạo thành rồi loạn.

Đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Lưu Hâm cười nói: "Người là Thiên Mệnh hoàng hậu, lại có thể nhận Ninh Vương là nam nhân thiên định của người, nói như vậy, nếu người không phải giả, ý là. . . . . Ninh Vương mới thật sự là Chân Long Thiên Tử rồi sao?"

Ninh Vương là chân long thiên tử, như vậy, hoàng thượng là cái gì?

Nói thế đâu chỉ đại nghịch bất đạo, Lâm Dương nhĩ ý thức được sự tình nghiêm trọng, sợ đến sắc mặt trắng bệch. Vội vàng nói: "Dân nữ chưa từng thấy qua hoàng thượng, dân nữ không biết được mặt rồng mới phạm sai lầm lớn này, dân nữ có tội. Xin hoàng thượng giáng tội trách phạt!"

Chuyện diễn biến đến đây, ngoài dự liệu của nàng.

Một kẻ bình dân, cả đời khó thấy được thánh nhan, nhận sai Hoàng đế, vốn không phải là cái gì tội lớn. Chuyện này, bị lấy ra phát tác văn chương, giữa hoàng tộc, là có chút ân sâu, không muốn người biết bí ẩn. tho tho _ddlqd

Mất thấy dương nữ nhếch nhếch, Đậu Nguyên Nguyên cực kỳ hải lòng. Bĩu môi nói: "Căn bản người không phải là Thiên Mệnh hoàng hậu chứ? Nói đi, đến tột cùng là người nào chỉ điểm người hay sao? Ý muốn tạo thành mâu thuẫn giữa hoàng thượng và Ninh Vương sao? Loại thủ pháp khích bác hoàng tộc này thật đúng là cao siêu!"

Dứt lời, một đôi mắt đẹp lạnh lẽo nhìn sắc mặt Đồng Đại Tư Mã đang khó coi.

Xem thế này. Nàng nhảy vào sông Trường Giang cũng khó mà rửa sạch tội.

Thái hậu này, đặc sắc lớn nhất chính là kích động. . . . .

"Đồng Khanh! nữ nhân này là người trăm phương ngàn kế kiếm được sao?" Thái hậu đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, sắc mặt bà xanh mét, nằng. "Đến tột cùng là người trung thành với người nào? Người bên cạnh rắp tâm, tính toán giúp đỡ Ninh Vương. Vì vậy liền lợi dụng truyền thuyết dân gian dương nữ hoàng hậu, tới khiêu chiến hoàng quyền của hoàng thượng rồi sao?"

Đồng Khanh trầm mặt. Bước nhanh lên trước, đi tới trước mặt Thái hậu, đang định chấp tay thi lễ giải thích một phen, đột nhiên, "Bốp" một tiếng, Thái hậu thưởng một cái tát nóng rát ở trên má nàng, nàng lao đảo một cái, mất thăng bằng, ngay sau đó "ò!" một tiếng, trong giây lát đã té ngã trên mặt đất.

"Mẫu hậu!"

"Thái hậu!"

Lưu Lăng và Lưu Ký nhanh chóng chạy tới bên người Đồng Khanh, đồng thời bảo vệ nàng.

Vũ Thái phi thấy thế, cười lạnh nói: "Hai nam nhân này, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ lấy địa vị Thái hậu, giáo huấn Đại Tư Mã không thoả đáng sao?" tho tho _ddlqd

Mất thấy Đồng Khanh bị Thái hậu tát một cái nặng như vậy, Lưu Lăng vừa căm tức, vừa đau lòng, hần trầm giọng nói: "Ái khanh nếu có lỗi, chính là trăm lỗi, mẫu hậu nếu muốn trách phạt, cứ việc trách phạt trăm đi."

Hắn toàn tâm toàn ý chỉ muốn bảo vệ Đồng Khanh.

Đương nhiên Lưu Ký cũng không nhàn rồi, vội vàng lên tiếng xin xỏ: "Thái hậu bớt giận, Đồng Tư Mã cũng không có ý khích bác tiểu vương và hoàng thượng, người cần gì ra tay ác độc như vậy?"

quan hệ Hoàng đế và Ninh Vương tế nhị, vốn là mâu thuẫn nặng nề, Chư Vương họ Lưu ủng hộ Ninh Vương quá độ, dao động hoàng quyền của hoàng đế, chuyện dương nữ hoàng hậu tuy thuộc lời nói dân gian vô căn cứ, vẫn có thể bị người có lòng lấy ra lợi dụng.

Nhưng, người này sao lại là Đồng Khanh?

Thái hậu vô cùng đau đớn, cúi đầu nhìn thẳng nàng, chốc lát, chậm rãi mở miệng khiển trách nói: "Uyển Nhi, cha người đối với tiên đế không màng sống chết đó, ông một đời trung lương, đem hết tâm lực phụ tá tiên đế, cúc cung tận tụy, ai gia thương mến cả đời Đồng Bá Trung lập chiến công, vẫn miễn cưỡng mình tiếp nhận người, cho người ở trước mặt hoàng nhĩ thị giá, nhưng kiếp trước người và hoàng nhĩ là kết oán chứ? Người cần phải hại hắn mới cam nguyện sao?" tho tho _ddlqd

Chịu uất ức này, Đồng Khanh vuốt gương mặt, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh thừa kế chí cha làm quan trong triều, toàn tâm toàn ý trung quân, phụ tá hoàng thượng, thiên địa chứng giám, thần tuyết đối không hai lòng hại hoàng thượng."

"Thôi! Thôi!" Thái hậu thở dài, khoát tay một cái nói: "Người có được phụ ẩm, dù sao ai gia cũng phải nhớ anh linh tiên đế và Đồng lão Tư Mã, không đành lòng trách móc nặng nề với người, người đứng lên đi, ngày mai đổi bộ quần áo đi đón Sùng Văn, ai gia quyết định cho các người vợ chồng son sớm lập gia đình một chút, sau khi lập gia đình, người chính là phu nhân, sau đó ai gia hạ chỉ sắc phong người là chính nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, cho người vẫn được hưởng phẩm vị tôn quý, người lập tức từ chức Đại Tư Mã, chuyên tâm đợi trong nhà học tập giúp chồng dạy con đi, đừng xuất đầu lộ diện ra ngoài nữa, mặt mặt mũi của Sùng Văn."

Đồng Khanh nghe Thái hậu tính toán để cho nàng từ chức Đại Tư Mã, sắc mặt nhất thời trầm xuống, thái độ kiên quyết nói: "Đồng Khanh thừa kế chí cha, nhờ ân đức tiên đế cho làm quan trong triều, trước khi lâm chung tiên phụ liên tục dặn dò Đồng Khanh làm bảy tội lương đồng, nếu thần tùy tiện từ

quan, làm sao giao phó với tiền phụ ở trên trời? Xin Thái hậu tha lỗi, thứ cho Đồng Khanh không thể tòng mệnh." tho tho _ddlqd

Đồng Khanh lại dám phản bác trước mặt mọi người, làm trái với chỉ ý của bà.

Thái hậu nhất thời nổi cáu lên, mở to hai mắt nhìn nàng chăm chăm, mắng: "Câm mồm! Nàng dâu Vệ gia ta sao có thể xuất đầu lộ diện bên ngoài? !"

Lưu Lăng lo lắng Thái hậu thật tức giận, dưới con nóng giận sẽ không cần để ý buộc hấn trước mặt mọi người bất nhiệm quan chức của Đồng Khanh, làm cho cục diện càng phát triển không thể thu thập, vì vậy liên tục không ngừng đứng dậy, xin tha thứ nói: "Mẫu hậu, trăm tuyệt đối không cho Đồng Khanh từ quan, về chức vụ Đại Tư Mã, về sau bàn lại đi, giờ phút này cũng không phải lúc thích hợp thương nghị việc đại thần triều đình."

Hắn nhắc nhở bà, chuyện liên quan đến đại thần triều đình.

Nghe vậy, Thái hậu mới phục hồi tinh thần, che giấu bụng đầy tức giận, cẩn thận ngấm lại, Đại Tư Mã là chức vị quan trọng trong triều, đứng hàng tam công, không phải dễ dàng bỏ cũ thay mới, và lại mấy năm này Đồng Khanh quả thật áp chế thế lực Đậu thừa tướng, khiến lão gia hỏa kia không cách nào độc tài quyền to trong triều, đường đột thu hồi chức vụ Đồng Khanh, ảnh hưởng to lớn, chuyện này tuy tiện không được, sau khi suy nghĩ sâu xa một phen, bà gật đầu nói: "Như thế, chuyện có nặng nhẹ, chuyện Đại Tư Mã tạm thời bỏ xuống, trước tiên cần phải xử lý chuyện đương nữ hoàng hậu dân gian, ai gia không thể không ra mặt chặt đứt loại chuyện vô căn cứ này, để tránh tương lai sinh thêm sự cố." Nói tới chỗ này, ánh mắt chuyển qua ra về trấn định trên người Lâm Dương nhi, chậm rãi mở miệng hỏi: "Năm nay ngươi mấy tuổi? Có thể có phu gia chưa?"

Lâm Dương nhi mới gặp gỡ Hoàng đế, cũng không thận trọng dẫn tới sóng gió cực lớn, chọc giận tới Thái hậu, dẫn đến bị hắt nước trà nửa người, trong lòng nàng kinh hoàng chưa định, vẫn nỗ lực duy trì trấn định, trầm thấp mở miệng đáp: "Năm nay Lâm Dương nhi đã mười tám, chưa có vị hôn phu."

Thái hậu tiếp tục hỏi: "Đã mười tám tuổi rồi, nữ hài tử lớn như vậy, vì sao cho tới nay chưa hôn phối? Chẳng lẽ ngươi thật vọng tưởng làm chủ hậu cung, vô vị chờ một ngày kia Hoàng đế tới cưới sao?" tho tho _ddlqd

"Không phải như vậy, Dương nhi sinh ra ở dân gian, tự biết không xứng đôi kết duyên, nào có can đảm có loại ý nghĩ kia?" Lâm Dương nhi nói liên tục, "Không dám giấu Thái hậu, Dương nhi đã từng đính hôn qua ba lượt, ba lượt đều không bệnh mà chết, thuật sĩ nói, Dương nhi chịu Thiên Mệnh không chế, không cách nào hôn phối thuận lợi."

"Thiên Mệnh?" Thái hậu rất xem thường, lạnh nhạt nói: "Hừ hừ! Ai gia thật không tin những chuyện vô căn cứ kia." Dứt lời, bà quay đầu lại hỏi Thái phu nhân "Trong phủ có nam tử chưa lập gia đình không?"

Tôi tớ ở phủ Ninh Vương đông đảo, ít thì mấy ngàn người, Thái phu nhân thân phận tôn quý, đối với chuyện người làm cũng không tốn nhiều tâm tư, tự nhiên sẽ có người quản lý đầu vào đây, bà lập tức cho đòi tổng quản đang đợi ở một bên, phân phó nói: "câu hỏi của Thái hậu, cẩn thận trả lời."

"Vâng"

Tổng quản cung kính khẽ khom người trước Thái hậu, nói: "Bên trong phủ có mấy gã sai vặt tướng mạo không kém, cho tới nay chưa hôn phối."

"Cuối cùng ai gia cũng không phải là một kẻ độc ác." Thái hậu hỏi "Trong phủ có nam tử xuất thân tốt một chút hay không? Nhìn Lâm cô nương mặc đồ này, là một người có chút của cải, hôn nhân xem trọng môn hộ, nam nhân vẫn phải xứng mới được nhé!" tho tho _ddlqd

Tổng quản suy nghĩ trong chốc lát, liền từ từ nói, "Trong phủ có một vị, vốn là trong nhà thuộc danh gia vọng tộc, sau gia tộc suy sụp, bọn từ tôn phân tán, qua tay nhiều người mới đi đến được vương phủ, trước mắt là người thuộc thế hệ thứ hai, người nọ là con nhỏ nhất tên gọi Chân Thế Đạo, vừa mới mười chín tuổi, chưa lấy vợ, đọc sách mấy năm, văn chương thật tốt, hiện đang làm thư ký trong vương phủ."

"Là một văn nhân đọc sách biết chữ, lại xuất thân từ danh môn thế gia, điều kiện không kém, cứ nghe Lâm gia cũng là Thư Hương Thế Gia còn sót lại, hai gia đình này trái lại rất xứng đôi, như vậy đi, ngươi đi kêu hắn tới đây, để ai gia cẩn thận nhìn một cái."

"Vâng" tổng quản đáp một tiếng, nhanh chóng lui xuống, chỉ trong chốc lát, quả thật một nam nhân tướng mạo thanh tú tới đây.

Hai người cùng nhau tiến lên bái kiến, Thái hậu thấy Chân Thế Đạo quả nhiên tướng mạo văn nhã tuấn tú, cộng thêm xuất thân cũng không kém, liền quả quyết làm chủ, điểm uyên ương, thay hai người gả, xuống ý chỉ nói: "Bọn ngươi nghe lệnh, ai gia Vệ Hoàng thái hậu có chỉ, Chân Thế Đạo đáng về xuất chúng, Lâm Dương nhi tú ngoại tuệ trung, đúng là thiên định lương duyên, ai gia đặc biệt ban thưởng trăm lượng bạc trắng, ngày mai lệnh hai người lập tức thành hôn."

Ngày mai thành hôn sao? !

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Thái Hậu Mật Chỉ Cưới Gấp

Chân Thế Đạo đột nhiên bị tổng quản cho đòi tới bái kiến Thái hậu, lại đột nhiên được ban cho hôn sự, chuyện này quá mức ngoài ý muốn, làm người ta rối loạn, hấn há miệng tại chỗ, sững sốt thật lâu, trong khoảng thời gian ngắn còn không kịp phản ứng, lại có thể quên tạ ơn.

Lâm Dương nhi than nhẹ trong chốc lát, Thái hậu ra độc chiêu này, quả quyết hạ chi tứ hôn, chính là vì đoạn tuyệt tương niệm của nàng đối với ngôi vị hoàng hậu, cũng vì ngăn chặn truyền thuyết dương nữ hoàng hậu dân gian.

Ông trời tính mệnh cho nàng, há có thể nói đoạn thì đoạn sao?

Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, lớn mật ngược mắt, từ chối nói: "Bẩm Thái hậu, dân nữ nhiều lần hôn phối, hai lần trước bởi vì hôn phối, vị hôn phu đột nhiên bỏ mạng, dân nữ tuyệt không thể tùy ý hôn phối, vô tình hại tính mệnh hấn, kính xin Thái hậu thu hồi ý chỉ."

Không thể tùy ý hôn phối sao? Chẳng lẽ, nàng thật sự cho rằng mình có thể gả cho Hoàng đế sao!

"Cần rõ! Ai gia gả, người dám kháng chi sao?" Thái hậu nổi giận gầm lên một tiếng, nhìn nàng chăm chăm, phát tay áo cả giận nói: "Người muốn ai gia hạ chi ra lệnh người xuống tóc làm ni cô, cả đời không được hoàn tục sao? Người thật muốn từ nay cả đời Thanh Đăng Cổ Phật? Hay là muốn ai gia dứt khoát giết người cho mau?"

Lâm Dương nhi thấy Thái hậu quyết ý như thế, không phải là muốn kết thúc lời đồn đãi số mệnh nàng là hoàng hậu, giờ phút này nếu kiên trì đi nữa, ngược lại càng lúc càng bất lợi cho nàng, dẫn đo khó định, có thể biến khéo thành vụng, vì vậy mà mất mạng, Thái hậu muốn lấy mạng nàng, thật sự là quá dễ dàng.

Cân nhắc trong chốc lát, rốt cuộc Lâm Dương nhi chậm rãi nói: "Dân nữ tạ ơn Thái hậu tứ hôn."

"Người có thể hiểu là tốt rồi." Thái hậu giơ tay lên, lạnh lùng nói: "Đứng lên đi, sau khi lập gia đình làm hiền thê lương mẫu, cùng trượng phu phu xướng phụ tùy, bình đạm sống qua ngày, đến suốt cuộc đời. Thật ra thì ai gia có thể giết người, xong hết mọi chuyện, chỉ là ai gia từ tâm, không phải bắt đắc dĩ. Cũng không muốn lấy tánh mạng người ta, người là một nha đầu thông minh, nếu muốn bảo toàn tánh mạng, trong lòng đừng tiếp tục có ý tưởng vượt quá."

Nói thế rõ ràng là đang cảnh cáo nàng, không phải cứ rướn cổ ngược đầu lên nhìn cái vị trí kia, mơ ước trở thành người đứng đầu hậu cung.

Nàng trăm phương ngàn kế, thật vất vả mới thấy được hoàng thượng..... Không ngờ chuyện lại diễn biến đến đây.

Lâm Dương nhi dập đầu tòng mệnh nói: "Dân nữ tuân ý chỉ Thái hậu."

Thái hậu giơ tay lên nói: "Hãy bình thân!"

Vũ Thái phi thấy Thái hậu quyết đoán, quả quyết thay Dương nữ làm chủ hôn sự, đơn giản là vì chuyện đám cưới của hoàng thượng có thể tiến hành thuận lợi, tránh khỏi sinh ra rắc rối. Vì vậy liền nháy mắt với Thái hậu, mỉm môi cười nói: "Thái hậu xuất cung một chuyến, lại làm nguyệt lão. Thái hậu nhìn xem, hai người bọn họ sao tựa như trời sinh một đôi đây?"

Ở đây nghe qua cho là đang ám chỉ Chân Thế Đạo và Lâm Dương, nàng lại đang ở bên cạnh thái hậu, lấy tay áo che, lặng lẽ đưa tay chỉ hoàng thượng và Đồng Khanh là quan hệ quân thần.

Ánh mắt Thái hậu rơi vào dung nhan Đồng Khanh xinh đẹp. Chân mày không khỏi nhíu lại thật chặt. Từng nghe thấy, Ninh Vương phong lưu đa tình, hấn có lẽ chỉ là nhất thời hứng khởi, nhìn trúng Đồng Khanh, Ninh Vương muốn Đồng Khanh, chuyện này, căn bản bà không có để ở trong lòng. Nhưng hoàng nhi khản trương Đồng Tư Mã thái quá, trong yến tiệc cùng Ninh Vương tranh giành người tình, lúc ấy bà liền cảm thấy không ổn. Vừa rồi hấn cực kỳ che chở cho nàng, rõ ràng là vượt qua tình cảm quân thần.

Hồi tưởng lại, quá khứ hoàng nhi say đắm Đồng Uyển, bà liền cảm giác lo lắng sâu sắc không dứt.

Chuyện cho tới bây giờ, bà không thể không chặt đứt ý nghĩ của hoàng nhi.

Chỉ có khiến Đồng Uyển thành thân với Vệ Sùng Văn. Mới có thể làm cho hấn hoàn toàn chết tâm.

Nghĩ đến, bà vẫn phải làm cháu yêu Sùng Văn chịu uất ức. Không thể làm gì khác hơn là để cho hấn cưới gấp ở ngoài thành Cô Tô, hoàn thành chuyện lớn cả đời. Đợi vào lúc nửa đêm, bà phải lên cho nhị tổng quản đi về phía Đồng Tư Mã nhấn nhủ ý chỉ của bà, lệnh nàng ngày mai ra khỏi thành cùng Vệ Sùng Văn ở ngoài thành lập gia đình ngay tại chỗ trú quân, sau đó cùng vị hôn phu trực tiếp trở về đế đô.

Chủ ý đã định, Thái hậu quay đầu, nói với Lưu Lăng: "Vừa gầy vò xuống, ai gia thật mệt mỏi, hoàng nhi đỡ mẫu hậu trở về phòng nghỉ ngơi đi."

"Vâng" Lưu Lăng nhẹ giọng đáp lời, dìu Thái hậu rời đi.

Thái hậu và Hoàng đế rời đi trong chốc lát, mang đi nhóm lớn tôi tớ hầu hạ, Đậu Nguyên Nguyên cũng không đuổi theo thị giá, ngược lại đợi tại chỗ, mắt hạnh tròn tròn, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Lâm Dương, khẽ cười nói: "Dương nữ hoàng hậu? Hừ hừ! Lại dám tự cho mình là hoàng hậu sao? Người thật là to gan, người là hoàng hậu, như vậy Đậu Nguyên Nguyên ta là cái gì?"

Lâm Dương hơi thấp giọng nói: "Chỉ là nhóm người thuật sĩ thuận miệng nói như vậy, dân nữ chưa bao giờ dám tự vọng cho mình là hoàng hậu."

"Không dám tự vọng cho mình là hoàng hậu sao? Như vậy ngươi tới nơi này làm gì? Khi tất cả mọi người là đũa ngọc sao? Thái hậu đã hạ ý chỉ, ngươi an phận lập gia đình đi! Tiễn nhân có tiện phúc, Thái hậu không cần mạng nhỏ của ngươi, ngược lại thay ngươi tìm một trượng phu, hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn, ngươi an phận nghe theo thôi." Đậu Nguyên Nguyên cười lạnh một tiếng, nói xong, quay đầu nhìn về Ninh Vương thỉnh cầu nói: "Ta muốn tận mắt thấy nàng thành hôn động phòng, mới có thể an tâm, xin Ninh Vương dời ra một gian phòng, ngày mai cho bọn họ thành hôn ở trong vương phủ được không?"

"Nguyên Nguyên, Thái hậu tứ hôn, chẳng lẽ ngươi còn sợ nàng đào hôn, chạy sao?" Lưu Hâm cười nói: "Dân gian đồn đãi chuyện dương nữ, chuyện này truyền đi xôn xao, nếu không đại ngôn, kết luận tương lai nàng nhất định sẽ làm chủ hậu cung, trở thành hoàng hậu, ta lại muốn coi trộm một chút, Thái hậu tứ hôn, nàng gả cho người khác, còn có thể lên làm hoàng hậu sao?"

Lưu Ký đem ánh mắt thật sâu rơi vào trên khuôn mặt mỹ lệ của Đậu Nguyên Nguyên, nửa híp mắt, lộ ra bộ dáng đắm chiêu. Nghe nàng nhắc tới chuyện này, hắn ngược lại không chút để ý nói: "Vương phủ đất đai cực kỳ rộng lớn, muốn một nơi thật dễ dàng, chuyện này ngươi cứ việc phân phó tổng quản đi làm là được."

Đậu Nguyên Nguyên hạ thấp người mà nói: "Nguyên Nguyên cảm ơn Điện hạ."

Đồng Khanh khép lại ống tay áo, lạnh lùng ở bên cạnh bàng quan, chuyện Dương nữ hoàng hậu, vô có dính líu đến người nàng. Thái hậu dưới cơn nóng giận, suýt nữa trước mặt mọi người buộc nàng từ chức Đại Tư Mã, 『Đại Tư Mã』 đứng hàng tam công, chức cao quyền trọng, Lâm Dương nhi là nhân vật có quyền lợi quan trọng, nàng ấy không phải có lòng hại nàng, Anh vương cũng là cố ý.

Vô luận như thế nào, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không bãi miễn chức vụ Đại Tư Mã của nàng, cũng sẽ không vì vậy mà hoài nghi nàng.

Đang dở dẫn, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Cổ Tử Khâm, giọng điệu mang theo lo lắng, hỏi "Đau không? Thái hậu thật đúng là con mẹ nó hung ác, so với người ở Lâu Thu Phong lấy rượu đập ngươi còn không lưu tình."

Ninh Vương nghe được, cuối cùng đem ánh mắt dời từ trên người Đậu Nguyên Nguyên đi, ngược lại rơi vào trên người Đồng Khanh, đang định mở miệng,

"Đừng nói lung tung." Đồng Khanh nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lôi kéo Cổ Tử Khâm cáo từ.

*

Mọi người từ từ tản đi, Lưu Hâm cùng với Đậu Nguyên Nguyên trở về phòng, hai người bước chậm rãi ở trên con đường mòn.

Khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên không vui, cảm tức nói: "Đồng Khanh không trừ đi là không được!"

Lưu Hâm nhẹ giọng cười nói: "Đó, ngươi thật đúng là không chấp nhận được nàng."

"Ta đã không cách nào nhin nữa, hôm nay là dương nữ hoàng hậu? Ngày mai đây, nàng lại dùng tới chiêu gì? Không kéo ta từ vị trí hoàng hậu xuống, nàng tuyệt đối sẽ không cam tâm bỏ qua."

Lưu Hâm nhướn mày cười nói: "Đáng tiếc, thiếu một chút nữa đã lợi dụng được Thái hậu kéo nàng khỏi vị trí Đại Tư Mã rồi, tiếc kìa! Uyển Nhi 』, kêu vô cùng đau đớn, hiển nhiên, đúng là Thái hậu vẫn còn cố niệm tình cũ, chỉ là, trải qua chuyện này, Thái hậu đã không còn tin tưởng nàng, Đồng Đại Tư Mã ở gần thái hậu đã không thể nói nên lời rồi. Lần này bốn vương vẫn không tính là uống phí tâm cơ."

Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên lập tức dừng lại bước chân, sừng sốt nửa buổi, cuối cùng hiểu ý, nhỏ giọng nói: "tiểu tiện nhân dương nữ đó không phải Đồng Khanh mang vào vương phủ sao? Mà là ngươi sao?"

"Dĩ nhiên không phải, Đồng Đại Tư Mã há có thể dấn như vậy, mang khối đá lớn tới đập mình sao? Chỉ là, người đúng là cùng nàng kết bạn, ta nắm thời cơ, thuận thế cho mang người vào vương phủ, Đồng Khanh trăm miệng cũng không thể bào chữa, uất ức này cũng chỉ có thể tự mình nuốt vào, không chỉ có Thái hậu, hoàng thượng và Ninh Vương đều hoài nghi ở đây nàng có dụng ý khác đấy."

Một khắc Dương nữ xuất hiện kia, khuôn mặt hoàng thượng buồn bực, mặt mũi Ninh Vương hơi giận, kết quả cuối cùng đúng là dưới con thịnh nộ của thái hậu đã kết thúc.

Đồng Đại Tư Mã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

"Coi như ngươi thông minh!" cuối cùng trên mặt Đậu Nguyên Nguyên lộ ra nụ cười lúm đồng tiền, "Chỉ là, sao ngươi có thể nắm chắc, dương nữ nhận sai hoàng thượng?"

"Thật ra thì rất dễ dàng, một nữ nhân xuất thân ở dân gian, nào có may mắn gặp qua Hoàng đế? Dù là hoàng tộc nàng cũng không có làm quen được, tuy nói số mệnh kia kỳ lạ, trừ phi nàng có bản lĩnh thông thiên, bằng không nhiều nhất cũng chỉ là mẩu thịt người phạm, chỉ cần là người phạm, tư tưởng phải có chỗ hẹp, ở trong ý tưởng nàng, vị nào ngọc quan lễ bào xem ra có dáng có vẻ, đương nhiên sẽ là Đế Vương. Vì vậy ta cố ý thử nàng ở trước mặt mọi người, có phải dương nữ Thiên Mệnh hoàng hậu quả thật nhận Ninh Vương là Hoàng đế trước mặt mọi người, hành động lần này chẳng khác gì phủ nhận Lưu Lăng, khiêu chiến hoàng quyền của hắn, Thái hậu đâu chỉ tức giận, tra cứu chuyện dương nữ, càng lộ ra Đồng Khanh bụng dạ khó lường, Thái hậu tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ cận thần bên cạnh hoàng thượng, ôm đồm tâm trong ngực."

Đậu Nguyên Nguyên bĩu môi nói: "Ngươi đối với Đồng Khanh luôn luôn không hiền khích, sao đột nhiên tính kế nàng vậy?"

Lưu Hâm cười lạnh nói: "Bình phù, hoàng huynh đưa bình phù cho nàng rồi, ta sao có thể dễ dàng tha thứ chứ?"

"Bình phù!" Nghe vậy, sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên chợt biến, hận không ngừng cắn răng nói: "Hoàng thượng sao lại có thể tin tưởng nàng đến vậy, vật trọng yếu như vậy sao lại có thể giao cho nàng? Đồng tiền nhân chết tiết kia, đến tột cùng là dùng phương pháp gì mê hoặc hoàng thượng không phân biệt rõ tốt xấu vậy?"

Tiền đế mới vừa đăng cơ được mấy năm, chư vương họ Lưu nhiều lần liên hiệp thượng thư yêu cầu sắc lập Ninh Vương Lưu Ký làm Thái tử, thế nhưng ngài lại kiên trì truyền ngôi cho trưởng tử mình, loại bỏ ý kiến nhiều người sắc lập Lưu Lăng làm thái tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), ngài nhiều lần mở rộng quân quyền, cuối cùng, rốt cuộc để lại cho Lưu Lăng 60 vạn đại quân hùng dũng.

"Bình phù, cũng không phải là vật Đồng Tư Mã có thể kiềm giữ." Lưu Hâm đột nhiên thu lại tươi cười, hai mắt lần nữa lộ ra lạnh nhạt, ánh mắt không mang theo một tia tình cảm.

***

Sớm mai, ánh mặt trời ảm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Đồng Khanh đứng dậy từ trên giường, nghe ngoài cửa sổ tiếng chim hót véo von, vì vậy liền đẩy cửa sổ ra, sau đó nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu không khí buổi sớm trong lành.

Tối hôm qua, nhị tổng quản lạng lẽ mang đến mật chỉ của Thái hậu. Thái hậu muốn hôm nay nàng ra khỏi thành, không phải mang Vệ Sùng Văn về, mà là ngay tại nơi trú quân cùng hắn thân mật, sau đó cùng nhau trở về để độ.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Khách Leo Tường

Hai nhà Vệ, Đồng đã sớm nạp sính lễ, thành hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không có hôn lễ long trọng, không có khua chiêng gõ trống, chỉ có ở ngoài thành nơi trú quân, thành hôn ở lều tướng quân, đơn sơ gấp rút như thế, vội vã muốn nàng lập gia đình..... đúng là Thái hậu vẫn chưa yên lòng về nàng.

Nàng không khỏi sâu kín thờ dài.

Giống như ngày xưa, lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, nói: "Đại nhân, Như Họa tới hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu."

Nàng để cho nàng ta tới đây hầu hạ nàng mỗi ngày, nha đầu kia cũng thật nghiêm túc, mỗi ngày đúng giờ.

"Vào đi."

"Vâng"

Chốc lát sau, nàng thấy Như Họa bung một chậu nước nóng đi vào, vừa cười vừa nói: "Hôm nay đại nhân phải đi ra ngoài thành tiếp Vệ tướng quân, Thái hậu phân phó ngài phải đổi bộ quần áo ở trước mặt vị hôn phu, trở lại thân nữ nhi, nếu đại nhân không chê, chỗ của ta còn có vài món đồ có thể khiến ngài tạm thời thay trước."

Như Họa chỉ biết chuyện Thái hậu lệnh nàng đi ra ngoài thành tiếp Vệ Sùng Văn, cũng không biết Thái hậu đã thay đổi chủ ý.

Đồng Khanh khoát tay một cái nói: "Không cần, Thái phu nhân không phải là một người không rõ sự tình, người cũng có thể nghĩ ra được, bà ta làm sao không nghĩ tới? Chúng ta làm khách ở chỗ này, bà thân là nữ chủ nhân chắc chắn sẽ phái người đưa vài món xiêm áo tới đây."

Lời vừa mới nói, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa rõ ràng, quả nhiên là Tuyết Nhạn tỷ nữ thân cận của Thái phu nhân.

"Đồng đại nhân tính chưa? Nô tỳ là Tuyết Nhạn, Thái phu nhân sai nô tỳ đưa vài món đồ tới đây."

"Vào đi!"

Chỉ trong chốc lát, Tuyết Nhạn dẫn hai tiểu nha đầu đang bung mâm lớn vào nhà, nàng đưa tới mấy bộ xiêm áo, áo ngắn, quần lả, trường sam, son phấn, còn có mấy trăm cái....., đầy đủ mọi thứ trang sức của nữ nhân.

Đồng Khanh khách sáo nói: "Thái phu nhân thật có lòng."

"Đại nhân hộ tống hoàng thượng đi ra khỏi nhà, có nhiều bất tiện, Thái phu nhân nói. Người tới là khách, chỉ cần là trong vương phủ có thể dâng lên sẽ

dâng lên, liên tục phân phó bọn nô tỳ dùng lưới bẫy ròi." Tuyết Nhạn cười nói: "Những thứ này là quần áo của Thái phu nhân lúc còn trẻ, mặc qua mấy lần, cơ hồ đều còn mới, xin đại nhân chớ có ghét bỏ."

"Không dám!" Đồng Khanh nói: "Xin thay ta cảm ơn Thái phu nhân."

"Vâng" Tuyết Nhạn vén áo thi lễ, liền dẫn tiểu nha đầu lui xuống.

"Ngươi tới giúp ta thay đi." Đồng Khanh phân phó với Như Họa.

Đồng Khanh ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, Như Họa lập tức tiến lên, luồn tay cầm cây lược gỗ lên giúp nàng chải chuốt búi tóc. Đồng Khanh liếc nhìn trong gương đồng một cái, ra vẻ hân huyên nói: "Tối hôm qua tỷ tỷ ngươi có phát giận không?"

"Không có." Như Họa bẩm báo chi tiết. "Chuyện này nói đến kỳ quái, nàng giống như không ghi hận Đồng đại nhân chuyện dương nữ, cái này không giống như tính tình của nàng. Từ trước đến giờ tỷ tỷ ta tùy hứng ương ngạnh, không thể nào giữ bình tĩnh như thế."

Mặc dù là tỷ tỷ nàng, nàng phòng bị chặt chẽ, nhưng đáng vẻ nàng không giống như diễn trò ở trước mặt nàng.

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, xem ra Đậu Nguyên Nguyên đã biết được dương nữ là Anh vương mang vào vương phủ. Tự nhiên sẽ không ghi hận cho nàng, ngược lại nàng vì vậy bị Thái hậu trách phạt, còn thiếu một chút nữa mất đi quan chức, nàng bị làm cho chật vật như vậy, nàng ta phải tràn đầy vui mừng, như vậy Lưu Hâm và Đậu Nguyên Nguyên liên thủ sao? Không ngờ từ đầu đến cuối hai người liên kết thành một bọn rồi hả?

Không! Không thể nào. Nếu Đậu Nguyên Nguyên biết được Anh vương đã tâm bưng bưng mơ ước ngôi vị Hoàng đế, thân là hoàng hậu nàng tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ hắn.

Nàng toàn tâm toàn ý muốn ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, sẽ đề phòng Ninh Vương. Đối với Anh vương, nàng ta thật sẽ không hề phòng bị, ngược lại cùng hắn liên thủ sao?

Anh vương là cháu vợ Đậu thừa tướng, hai nhà bình thường lui tới thường xuyên, hắn có biết dã tâm của Anh vương không?

"Đại nhân đòi lại trang phục nữ nhân. Quả thật là mỹ nhân, cũng khó trách vị tỷ tỷ dòng chính thất của ta đồ kị sắp nổi điên rồi!"

Trong lúc trầm ngâm, chợt nghe tiếng Như Họa sau lưng cười nhẹ, lúc này Đồng Khanh mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện Như Họa đã giúp nàng búi xong tóc rồi, là một kiểu tóc đang lưu hành, nàng còn tỉ mỉ giúp nàng quấn lên ở bên tai một vòng nhỏ nhỏ.

Nàng nhìn thẳng vào gương đồng, nghiêm mặt nói: "Ngươi dụ dỗ nghe lời như thế, không phải là muốn ở trên người ta đạt được cái gì sao, Đậu Như Họa, ngươi xác thực nghĩ muốn cái gì?"

Như Họa cười tươi nói: "Ta cho là trong lòng đại nhân đã rất rõ ràng rồi."

"Đúng vậy, ở trên người ta ngươi được cái gì, trong lòng ta có tính toán." Hai người cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nàng thở dài nói: "Có một việc, ta đang định khiến ngươi đi làm." Như Họa cười nói: "Đại nhân xin phân phó."

Không bao lâu sau, Như Họa lui ra, trong nhà nhất thời yên tĩnh, trong lòng suy nghĩ Thái hậu ra lệnh, nàng không thể kháng chỉ, lập tức phải rời khỏi Cô Tô rồi, phải đặc biệt đi Lâu Thu Phong một chuyến, có một số việc nàng phải làm rõ trước khi đi.

Nàng cầm lên bút kẻ lông mày, cẩn thận vẽ lông mày, sau đó đặc biệt chọn một cái áo ngắn màu đỏ thắm cùng quần la dẹt Kim Tuyền, thật vất vả xử lý thỏa đáng, đang định ra cửa, lúc này, lại có một người khách không mời mà tới, người nọ từ cửa sổ nhảy vào một cái, sau đó đứng lại, ngay sau đó cúi đầu để y quần áo trên người nàng.

Nàng tròn mắt nhìn người nọ một cái, lạnh lùng nói: "Có cửa không đi, cứ muốn từ cửa sổ đi vào sao?"

Thì ra nam nhân từ nhỏ cố gắng luyện võ, chính là vì luyện thành một thân công phu leo tường, sau khi lớn lên luồn tèo trèo tường sao?

Mỹ nhân tuyệt thế, cười dịu dàng nói: "Ta leo tường tới đây, phương thức mau lẹ, từ trên cây nhảy một cái mà vào, so với đi vòng qua cửa mau hơn."

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Ta đang định thuận đường đi tìm ngươi, thế này cũng đúng lúc, tự ngươi đưa tới cửa, để cho ta giảm đi không ít chuyện."

"Tìm ta sao?" Thẩm Mộ Thu Vân vân đạm phong khinh cười nói: "Sáng sớm ta tặng vài hũ rượu ngon vào phủ, nghe bọn hạ nhân nói trong vương phủ tới một đám khách quý, Đồng Tư Mã chính là ngươi sao? Ngươi chính là Đồng Uyển nữ nhi của Đồng Bá Trung sao? Nghe đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là một tuyệt sắc giai nhân, ngươi thay đổi nữ trang, trang phục nữ nhân so với làm nương Bát Nam Bát Nữ thật đẹp mắt hơn nhiều, khó trách Trương Phong sẽ một lòng hướng về ngươi, chỉ là, ngươi đừng vui mừng quá sớm, hắn đem lòng ái mộ ngươi sẽ không kéo dài quá lâu, ngươi chỉ là may mắn xuất hiện vừa đúng thời cơ để hắn đối với ngươi khuynh tâm mà thôi."

Đồng Khanh cười nói: "Hình như ngươi không quá vui vẻ khi ta và Ninh Vương tiếp xúc?"

Hắn xoay mặt, liếc xéo nàng, hừ lạnh một tiếng, "Hừ! Nữ nhân, chính là tai họa, ta liếc mắt một cái liền phát hiện ngươi là một tai họa **! tai họa vô cùng to lớn....., ngươi cách hắn càng xa càng tốt."

Rốt cuộc lộ ra ý tứ, ánh mắt Đồng Khanh khẽ lay động, nhanh chóng thoáng qua một tia thông minh, nói: "Ta nhớ lúc mới quen biết thì Thẩm lão bản còn tưởng rằng Đồng Khanh là một nam nhân, người cực đoan chán ghét nữ nhân không phải còn mang ta về phòng sao? Như thế nào ỉ một cái liền phát hiện ỉ ta là hồng nhan họa thủy, chẳng lẽ trước kia người gặp qua bộ dáng chân thật của ta sao? Cái nhìn kia, để cho người kết luận ta là họa thủy rồi hả? Bức họa kia giống như khoát thêm y phục là người tự tiện thay ta thêm vào sao? Thân thủ của người vô cùng linh hoạt, ta chính là tự mình lãnh giáo qua....." Giọng nói của nàng đột nhiên thận trọng, một đôi con mắt sắc bén nhìn hẩn chăm chăm, trầm giọng nói: "Giám Sát Ngự Sử Kiều Bồi là do người giết sao?"

Thẩm Mộ Thu vô cùng ghét thân thể nữ nhân, nhìn thấy nàng trong bức họa trần trụi, nhất định sẽ không nhìn được thêm vào vài nét bút, thay nàng mặc áo.

Nghe vậy, ánh mắt của Thẩm Mộ Thu thay đổi một lần, nhìn chăm chăm nàng một hồi, cuối cùng cũng nhẹ giọng cười nói: "Thì ra Đồng Uyển không phải là một đoá U Lan trông đẹp mà không dùng được, hẩn là nữ tử thông tuệ, ta không thể không nhìn người bằng con mắt khác rồi. Ở Lâu Thu Phong liếc thấy, ta nhất thời không nhận ra người là nữ nhân trong bức họa, thật xem người là nam nhân, đều do đạo này, ngại nương thật quá nhiều."

Không ngờ hẩn sáng khoái như vậy, lại có thể hào phóng thừa nhận.

Rất tốt!

Nàng cắn răng một cái, thừa dịp truy kích hỏi "Vì sao người giết chết Giám Sát Ngự Sử Kiều Bồi, Ninh Vương sai khiến người sao?"

"Không phải! Nếu là Trường Phong sai khiến, ta làm sao để bức họa hẩn tự tay vẽ ra ở lại hiện trường?" ngay sau đó Thẩm Mộ Thu nói: "Giết chết Giám Sát Ngự Sử đối với Trường Phong không có bất kỳ lợi ích nào, ngược lại người có lợi ích lớn nhất là người khác. Bằng không, làm sao đưa Hoàng thượng tới đây? Sáng nay ta mới biết được thậm chí Hoàng thái hậu cũng giá lâm Phủ Ninh Vương, xem thế này, để đồ do ai làm chủ sự?"

"Là Đậu thừa tướng sao?!" Đồng Khanh hít vào một hơi.

Hoàng thượng, Thái hậu, thậm chí ngay cả Vũ Thái phi lần lượt rời khỏi hoàng cung, như vậy, trong đoạn thời gian này không thể thực hiện được hoàng quyền ở đế đô.

Đại Thần trong triều, chương quản quyền hành chính là tam công: Đại Tư Đồ, Đại Tư Mã, Đại Tư Không.

Đại Tư Đồ chính là Thừa Tướng, Thừa Tướng kéo dài trong chế độ cũ gọi là pháp.

Đại Tư Không là Hoàng Thái Thúc của Hoàng thượng, bói phận cao nhất ở trong hoàng tộc Lưu thị, nhất hô bách ứng, nhưng tuổi tác đã cao, có chút hồ đồ rồi, những năm gần đây từ từ không quản sự vụ, cơ hồ chỉ là danh hiệu.

Nàng đảm nhiệm quan Tư Mã, vốn là một quan võ, bởi vì Vệ thị nhất môn công trạng hiển hách, Phong Hầu nhiều người, lúc sau cố ý làm khác, giảm đi không ít quân quyền Đại Tư Mã, khiến nàng chỉ có danh tiếng, trên tay thực không có bao nhiêu quân quyền, vì vậy hoàng thượng để cho nàng cùng nhau giải quyết chuyện của Đại Tư Không. Nàng được gọi là Đại Tư Mã, nhưng trên thực tế là Đại Tư Không.

Hoàng thượng, Thái hậu cùng với nàng đều ở bên ngoài, hiện tại trong triều người chủ trì chính là Đậu thừa tướng rồi.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hẩn, nhỏ giọng nói: "Gà nữ nhi cho hoàng thượng, Đậu thừa tướng là Lão Trọng Nhân của hoàng thượng, còn có thể không hết dạ trung thành với hoàng thượng sao?"

"Cho nên hoàng thượng và Thái hậu mới có thể yên tâm rời khỏi đế đô như thế chứ?" bộ dáng Thẩm Mộ Thu ra vẻ chuyện không liên quan mình nhún vai nói: "Các người ở triều đình tranh giành quyền thế ta nhìn không hiểu lắm, nữ nhi gả đi chính là người khác họ, hải tử sinh ra đều là theo họ người khác, có so được với nhi tử của mình hoặc tự mình làm thượng Hoàng thượng sao?"

"Tuyệt không có khả năng này!" Nàng rất là khẳng định nói: "chính quyền Lưu thị hết sức vững chắc, chư vương phải có binh mã của mình, Thừa Tướng đâu dễ có ý nghĩ oán vị? Cho dù Lưu thị không phải vì Đế vương, hẩn dám tự tiện khoát lên long bào, liên quân chư vương lập tức đánh vào đế đô rồi."

Trừ phi hẩn và hoàng tộc Ninh Vương hoặc Anh vương trong ứng ngoài hợp, cái này cũng không có thể, mặc kệ con rể của mình, chạy đi phù trợ người khác làm Hoàng thượng sao?

Đậu thừa tướng cũng không phải là đầu nổi mốc rồi.

Thẩm Mộ Thu cười nói: "Ta đây là người ngoài cuộc kiềm thảo dân nhưng mà cái gì đều không hiểu, ngược lại ta thật cảm thấy Đậu tiểu thư sắc đẹp khuynh quốc chỉ là mỹ nhân kế của Đậu thừa tướng, trước hết để cho nữ nhi quyền rũ Ninh Vương, rồi gả nàng cho hoàng thượng, Ninh Vương vì muốn được mỹ nhân, vì vậy gây chiến....."

Đồng Khanh liếc hẩn một cái, nói: "Như vậy, Ninh Vương gây chiến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Không Phải Ái Mộ, Mà Là Thèm Thuồng

Editor: Thơ Thơ

Hắn quả nhiên chỉ là người ngoài cuộc.

Ninh Vương cũng không có vì tranh đoạt mỹ nhân có bất kỳ xu thế nào muốn xuất binh, ngược lại bởi vì thân thế của hoàng thượng.

"Có lẽ người tính không bằng trời tính chứ? Đậu thừa tướng đoán được sắc đẹp của nữ nhi hẳn đủ để Ninh Vương nghiêng đổ, lại không có thể ngờ tới Ninh Vương không phải là một nam nhân mù quáng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng vì lời nói của nữ nhân mà động võ."

"Chỉ là, vì sao ngươi lại có ý tưởng này? Nhất định là có xảy ra chuyện gì rồi hả?" Đồng Khanh phát giác ra một chút kỳ quái.

Thẩm Mộ Thu từ từ nói "Hai năm trước, ta cùng Trường Phong đi vào kinh, Đậu thừa tướng nghe phong phanh Ninh Vương tới, lập tức xếp đặt bữa tiệc, trăm phương ngàn kế mời chúng ta nhập tướng phủ, trong bữa tiệc, Đậu tiểu thư dung mạo xuất sắc tự mình rót rượu hầu hạ....., ngươi cũng đừng nói, đó là tập quán của đế đô, thân là danh môn khuê tú, cha ngươi sẽ để cho ngươi ra ngoài xuất đầu lộ diện, rót rượu hầu hạ nam nhân sao?" thothon_

Khách nam tới nhà, không phải thân thích của mình, tiểu thư đã thành niên là phải tránh trong khuê phòng, khiến nữ nhi ở trên tiệc rượu tự mình rót rượu hầu hạ nam nhân, đúng là có mưu đồ.

Lần đó làm khách, Ninh Vương đã nhìn trúng Đậu Nguyên Nguyên, về sau tới cửa cầu hôn, Thái hậu lo lắng Ninh Vương kết hợp thế lực Đậu thừa tướng sau này sẽ khó có thể thu thập, thế là vội vàng làm chủ, khiến hoàng thượng hạ chỉ, tính toán sắc lập nữ nhi Đậu thừa tướng làm hoàng hậu..... Chuyện này nhìn vậy, đều là Đậu thừa tướng đang vì địa vị hoàng hậu của nữ nhi mình lót đường.

Đồng Khanh cười nói: "Đồng mỗ ngược lại cảm thấy, là ngươi suy nghĩ nhiều."

Thẩm Mộ Thu nói: "Ngươi cho rằng Trường Phong dễ dàng động lòng đối với nữ nhân như vậy sao? Ngươi cho rằng hắn đang trong yến tiệc đối với Đậu tiểu thư vừa gặp đã thương rồi hả? Ngươi có biết, Đậu tiểu thư này hao phí rất nhiều tâm tư..... Thật vất vả mới câu được hắn, khiến cho Trường Phong động lòng, sau khi lưỡng tình tương duyệt rồi, hai người họ từng cùng nhau, lén lút lui tới, giữa lúc đôi tình nhân yêu nhau say đắm. Trao đổi tín vật đính ước, thề non hẹn biển, thật ghê tởm cho toàn bộ chuyện đã làm, nếu là vì địa vị hoàng hậu, coi Ninh Vương là bàn đạp, có cần làm đến nước này không? Chuyện nàng và Ninh Vương lén lút qua lại, nếu như bị phát hiện, nàng dễ dàng làm hoàng hậu được sao." thothon_

Xem ra, là vì nắm chặt lòng của Ninh Vương, mà cố gắng làm.

"Có lẽ lúc ấy Đậu tiểu thư là thật lòng yêu Ninh Vương. Về sau vì địa vị hoàng hậu, vứt bỏ Ninh Vương và đoạn cảm tình kia..... Chuyện này cũng không quan trọng, vô luận là đã qua như thế nào. Đậu tiểu thư sắp trở thành hoàng hậu." Nàng ngược mắt nói: "Rốt cuộc là ngươi nghe lệnh người nào sát hại Kiều Bôi hay sao?"

So sánh với bát quái chuyện Ninh Vương Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nàng tương đối để ý chuyện này.

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?" Thẩm Mộ Thu ôm vai, cười nói.

"Hôm nay ngươi có ý đi tới chỗ ta, không phải bởi vì biết được ta là Đại Tư Mã sao? Trước đó vài ngày ta đi phủ nha một chuyến, điều tra nguyên nhân cái chết Giám Sát Ngự Sử. Ngươi đã từng nghe phong phanh việc này, cho nên đặc biệt chạy tới thay Ninh Vương rửa sạch hiềm nghi, không phải vậy sao?"

Thẩm Mộ Thu khẽ cười một tiếng nói: "Không! Ta chỉ là nhân rồi sanh ra nhảm chán, đi dạo ở trong vương phủ, tôi tớ lại quá nhiều, tùy thời có người nhìn. Trong lòng thật không tự nhiên, thế là vòng lại đây coi trộm ngươi một chút, để cho ngươi chớ đem tâm tư đặt ở trên người Ninh Vương. Để tránh làm hại** hắn. Kiều Bôi đến chết cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào, huống chi, ngươi cố kỵ ở giữa làm lá chắn cho Ninh Vương và hoàng thượng, thật sẽ điều tra tiếp sao?"

Thật con mẹ nó..... Người này!

Đồng Khanh chịu đựng đầy bụng cảm tức nói: "Nếu biết rõ ta không hề truy xét chuyện này nữa, sao không hào phóng cho ta biết? giải trừ câu đố trong lòng ta. Ninh Vương có biết là ngươi ra tay không?" thothon_

"Nữ nhân hay dễ dàng nổi giận thật!" Hắn rất là khinh bỉ liếc nàng một cái, liên tục "Chắc chắc" mấy tiếng. Trước khi nàng hoàn toàn trở mặt, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Trước đó, hắn hoàn toàn không cảm kích, Trường Phong với ngươi bất đồng, hắn sẽ không đi truy tìm căn nguyên, hắn chỉ để ý kết quả, việc Kiều Bôi bị gết đối với hắn ảnh hưởng không lớn, triều đình ném chuột sợ vỡ đồ, không dám truy xét đến người hắn, liên quan đến chuyện Kiều Bôi bị hại, có lẽ trong lòng của hắn đã có căn nguyên, vì vậy cũng không hề tính toán truy cứu, cho đến khi ngươi xuất hiện, hắn mới chạy tới hỏi ta, có phải ta làm hay không."

"Nhưng Anh vương xúi giục ngươi hay sao?" Nàng cắn môi dưới nói: "Ngươi không phải giống như một người sẽ nghe lời sao? Hắn dùng phương pháp gì để cho ngươi nghe lệnh hắn?"

Hoàng thượng và Ninh Vương mâu thuẫn càng kịch liệt, đối với Anh vương càng có lợi.

Người chủ sự sau lưng chuyện này, xác nhận không thể nghi ngờ là Anh vương.....

"Anh vương Lưu Hâm sao? Tiểu tử thái máu lạnh lại thêm tâm tư âm trầm?" Thẩm Mộ Thu đưa tay trên bàn để ly trà, ngón tay thon dài trắng mịn xẹt qua ly sứ bạch ngọc, cười lạnh nói: "Ta tuyệt sẽ không nghe lệnh hần, cho ta nhiều ngân lượng hơn nữa cũng vô dụng."

"Như vậy rốt cuộc là....."

"Người thật muốn biết sao?" Hần quay đầu ngưng mắt nhìn nàng.

"Ừ." Nàng dùng sức gật đầu một cái. tho tho _

"Chậm một chút sẽ nói cho người biết, nếu vào phủ, ta phải đi bái kiến Thái phu nhân." Hần ngược mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nhưng thấy bình minh đã sớm tàn đi, ánh mặt trời rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp, khoe miệng Thẩm Mộ Thu nở nụ cười nói: "Lúc này, vườn trong vương phủ, đúng lúc nở hoa, ta không muốn bỏ lỡ cảnh đẹp."

Như vậy phô trương làm gì, Đồng Khanh vừa giận vừa tức, nhưng lại đối với hần không thể làm gì, thế là chấp tay thi lễ nói: "Như vậy, Thẩm lão bản, cáo từ, Đồng mẫu cũng nên ra cửa."

Thẩm Mộ Thu nhướng mi, cười nói: "Búi tóc, mặc vào quần lã, nhìn chung quanh giống như nữ nhân, người chó học nam nhân chấp tay thi lễ, xem ra thật lạ, kỳ dị..... đơn giản con mẹ nó không ra dáng"

"Đa tạ Thẩm lão bản nhắc nhở." Đồng Khanh tức giận nói xong, ngay sau đó bước ra khỏi phòng. Thẩm Mộ Thu lại đi theo phía sau nàng, hai người cùng nhau bước lên đường mòn, hần không ngừng giải thích: "Chúng ta cùng một hướng, không phải là ta muốn đi theo người, ta không phải cùng loại phong lưu như Lưu Trường Phong." tho tho _ Đồng Khanh liếc hần một cái, nói: "Người cần gì phải giải thích, càng lộ vẻ chột dạ, hôm nay người đặc biệt tiến đến, suy nghĩ cả nửa ngày, không phải trong lòng không yên lòng, lo lắng ta bắt cóc người trong lòng người....."

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Mộ Thu nhất thời hơi đỏ mặt, thẹn quá hoá giận nói: "Người nói vậy! Cái gì người trong lòng?"

Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, hiển nhiên là bị nàng nói trúng tâm sự rồi.

"Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình." Đồng Khanh đau tiếc không thôi, liên tục than thở.

Thẩm Mộ Thu là tuyệt thế mỹ nam như vậy, được xưng Giang Nam đệ nhất mỹ nam, phòng bị chúng nữ nhân truy đuổi, nữ nhân không yêu được, cầu không thể được, trong tim của hần đã có người yêu, lại là một nam nhân..... Thật đúng là con mẹ nó cực kỳ bi thảm

Thẩm Mộ Thu trầm mặt, mang giọng cảnh cáo nói: "Lời này người cũng chó nói lung tung, nhất là ở trước mặt Trường Phong, chúng ta chỉ là tri giao hảo hữu, không phải như người tưởng tượng."

"Đúng, đúng." Đồng Khanh rất là phối hợp.

Hần tức giận nói: "Ta và Trường Phong tương giao quá sâu, tình cảm không cạn, người há có thể hiểu sao? Một con mắt nào của người không có chiều sâu? Nơi đó suy đoán lung tung ta ái mộ hần đây?" tho tho _

"Lúc ánh mắt người nhìn hần rất không bình thường." Nàng cười nói.

"Hừ, nói vậy! Người cho là Thẩm Mộ Thu ta đắm đuối đưa tình nhìn Trường Phong, đáy mắt đầy lưu luyến....., thế nhưng hần lại không có một cước đá bay ta sao hả?"

"Không phải ánh mắt đắm đuối đưa tình....." Đồng Khanh nói xong, đồng thời dời bước đi tới chuồng ngựa, lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Là thèm thường....."

Thật sâu trong lòng nàng không khỏi dậy lên đồng tình với tuyệt thế mỹ nam. Tên đáng thương, yêu sai người rồi, bản thân Ninh Vương đúng là đáng mày râu, có thể nào chịu được hần đoạn tụ (1) tình thâm? Tuyệt thế mỹ nam chỉ có thể chịu ủy khuất, vĩnh viễn, lặng lẽ tương tư đơn phương rồi, vẫn không thể để cho người nọ phát hiện ra.

đoạn tụ (1): ý nói tình yêu đồng tính

Nếu Ninh Vương biết được tri giao hảo hữu Thẩm Mộ Thu thật ra nhiều năm qua vẫn ái mộ hần....., không! Vẫn thèm thường nhan sắc hần, nhất định sẽ toàn thân sợ hãi, một cước đá văng hần.

Hai người một trước một sau, xuyên qua cổng vòm màu trắng, vòng qua hành lang dài, đi bộ ở bên tường hoa, khoảng khắc, hương hoa nhàn nhạt xông vào mũi, bên trong vườn, hoa Hạnh theo gió bay xuống, cánh hoa màu trắng bay tán loạn, hoa rơi là tả, trong không khí thoang thoang một mùi thơm nhàn nhạt.

Đồng Khanh quay đầu lại liếc thấy Lâm Dương nhi đang ngồi một mình ở trên xích đu trong vườn hoa, chân mày nhíu chặt, tâm tình xem ra xuống rất thấp. Hôm nay cũng không phải là ngày nàng lập gia đình sao? Hoàng thái hậu kim khâu tứ hôn, dương nữ số mệnh hoàng hậu trong truyền thuyết lập tức

phải gả cho người khác rồi hả? Đồng Khanh trầm ngâm chốc lát, quyết định tiến lên trò chuyện với nàng một phen, lúc này, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng to lớn, đón hoa rơi, đi vào bên trong vườn. tho tho_

Thần sắc nàng cứng lại, lập tức dừng bước chân, theo bản năng đứng lặng ẫn ở sau tường của vườn hoa, Thảm Mộ Thu cũng dừng bước theo, buồn bực không lên tiếng nhìn chằm chằm nam nhân mới vào vườn.

Nhưng thấy Ninh Vương toàn thân quan phục màu đen, ngọc thụ lâm phong, đập hoa mà đến, Lâm Dương nhi nhìn thấy, nhanh chóng đứng dậy từ trên bàn đu dây, đang định khom người chào hỏi.....

"Chớ vội, nàng ngồi đi." Lưu Ký cười giờ tay lên ngăn lại, đang khi nói chuyện đã bước tới trước mắt nàng, hấn giữ bàn đu dây liếc mắt một cái, ngay sau đó đi đến phía sau nàng, nhỏ giọng nói: "Không bằng, ta tới giúp nàng đây."

Lâm Dương nhi gật đầu một cái, quả thật để cho Ninh Vương tự mình giúp nàng đẩy bàn đu dây.

Cảnh xuân tươi đẹp, một đôi trai gái trẻ tuổi ở bên trong vườn lay động thu tiên, dưới bóng cây hoa Hạnh, chiếu lên nam nhân kia tuấn lãng hào tình, nổi bật lên nữ nhân kia uyển chuyển dịu dàng trang nhã, theo thu tiên lúc lên lúc xuống lay động, trăm hoa đua nở trong vườn, hoa thom nức mũi, mang đến ý xuân run rẩy.

Thảm Mộ Thu đứng nép ở sau tường của vườn hoa mắt thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời trầm xuống, hấn ghé vào bên tai Đồng Khanh nhỏ giọng buồn bực nói: "Tên Trường Phong kia, đối với nữ nhân thương hương tiếc ngọc tặc xấu lại tái phát, thật là cực kỳ đáng hận." tho tho_

Khó trách Thảm Mộ Thu ghen ghét dữ dội, Lưu Ký và Lâm Dương nhi dưới tàng cây hoa Hạnh rõ ràng là một đôi người ngọc.

Đồng Khanh có điều suy nghĩ, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Người nói, bọn họ có phải một đôi hay không? Thiên Mệnh đã định trước là một đôi sao?"

Lưu Lăng không phải con thân sinh của tiên đế, một khi Lưu Ký lấy được Kim thị, chứng minh thân thế của Lưu Lăng, hấn sẽ mặc long bào, trở thành Hoàng đế, mà số mệnh Lâm Dương nhi cực quý, là Thiên Mệnh hoàng hậu, hôm qua trước mặt mọi người, nàng kỳ thật không có nhận lầm nam nhân chứ?

Nàng và Lâm Dương nhi đã giao thủ qua, nàng ấy là một nữ nhân thông minh, sắc sảo, tuyệt đối sẽ không bởi vì Ninh Vương mặc lễ bào ngọc quan, mà bái nhận hấn.

Trên thực tế, Thiên Mệnh hoàng hậu chỉ ra và xác nhận Hoàng đế chân chính, Ninh Vương Lưu Ký mới đúng là nam nhân chân mệnh của nàng sao?

Giờ phút này, một đôi trai gái trẻ tuổi ở trong vườn, nhưng tương lai là Đế hậu sao?

Nàng đứng nép ở sau tường của vườn hoa, ngược mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm vào hấn, trong lòng vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Hai Đoạn Nhân Duyên

Nàng đứng nép ở sau tường của vườn hoa, ngược mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm vào hấn, trong lòng vô cùng nặng nề.

Thảm Mộ Thu nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: "Không giống như một đôi, ta hiểu sơ xem tướng gương mặt, khi ta đi tới tầng rượu, ngay từ chỗ Ninh Vương gặp qua hoàng thượng, tướng mạo bên ngoài của nữ nhân kia và Hoàng đế Lưu Lăng so với Ninh Vương, ngược lại tương đối giống một đôi hơn."

"Vậy sao? Người dựa vào tướng mạo, có thể kết luận nhân duyên sao?" Đồng Khanh không cho là đúng.

"Dĩ nhiên không phải, chỉ dựa vào trực giác đối với nghiên cứu tướng học nhiều năm. Chuyện nhân duyên, là ông trời đã định trước, không phải người phạm chúng ta tùy ý chi phối, dựa vào tướng mạo vẫn không cách nào kết luận xằng bậy, Quý Cốc tử tái thế cũng không có công phụ lợi hại như vậy, huống chi Thảm mộ chỉ là người? Ta chỉ có thể nhìn lướt qua, trong mắt của ta Lâm Dương nhi và Hoàng đế đúng là có chút tướng vợ chồng....."trái lại Thảm Mộ Thu rất thẳng thắn, tuyệt không khoe khoang, hấn tiếp tục nói: "Bất quá, về chuyện số mạng của mỗi người, không ngại vận dụng tử vi Đẩu Số mà tính toán, coi như không đúng hoàn toàn, cũng có thể nói trúng sáu phần."

"Vậy sao? Người thật biết những thứ kỳ kinh dị số sao?" Đồng Khanh nửa tin nửa ngờ nói: "Như vậy, người nói một chút, Đồng Khanh ta có số mệnh gì?"

Thảm Mộ Thu cúi đầu nhìn nàng một lát, lắc đầu nói: "Người có số mệnh gì, tự mình không phải rõ ràng lắm sao? Quan Đại Tư Mã, đó là quan lớn, dĩ nhiên là mệnh người quyền quý, người cần gì cố ý thử ta chứ?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ta là quan lớn Đại Tư Mã cũng không phải bẩm sinh, ông trời đã định trước, để cho ta thuận lợi phong hậu, một bước lên mây kia mà, là cha ta Đồng lão Tư Mã trước khi chết lôi kéo tay tiên đế, yêu cầu để cho ta thừa kế y bát của ông, mới khoát lên quan phục, ta đây tính là người quyền quý gì? Ít nhất không phải ông trời đã định trước chứ? Mấy năm này ngồi yên địa vị cao, vẫn không có bị giết chết..... Là do lão tư dựa vào thực lực."

"Ông trời tự có định số....." Thẩm Mộ Thu thần bí cười nhẹ một tiếng nói: "Hôm nay ta liếc ngó thì phát giác trông mắt ngó sáng ngời đầy tinh quang, đuôi mắt khê ửng hồng. Đây là hồng loan tinh hiện ra, những ngày gần đây ngó nhất định sẽ thành hôn."

Đồng Khanh nghe vậy, vẻ mặt khê biến.

"Đưa hai tay ra, để cho ta xem chỉ tay ngó một chút."

"Chỉ tay sao?" mặc dù Đồng Khanh không hoàn toàn tin tưởng cái gọi là số mệnh định sẵn kia, lòng đang tò mò, vẫn đưa hai tay lên, mở lòng bàn tay ra.

Thẩm Mộ Thu cẩn thận xem chỉ tay nàng trong chốc lát, chân mày hơi nhíu lại, "Ngó đúng là một quý nhân, cả đời vinh hoa phú quý..... Chỉ là. Hình như có hai đoạn nhân duyên....., phải có hai mối nhân duyên, tình cảm rất là trắc trở. Ừ. Chính ngó nhìn xem, ở chỗ này, ngó có hai đường nhân duyên, đường thứ nhất cực mỏng, cuối cùng bị cắt đứt. Đường thứ hai....."

Lúc này, sau tường của vườn hoa truyền tới tiếng trai gái cười vui vẻ, nghe tiếng cười kia, sắc mặt của Thẩm Mộ Thu lập tức sụp xuống, hẩn nhanh chóng dời lực chú ý từ tường tay tới đôi trai gái đang ở bàn đu dây sau tường của vườn hoa kia, lập tức tràn đầy lửa ghen tức. Cậu giận nói: "Hừ, nhìn tánh tình tên kia một chút..... một đôi này, thật là Gian Phu Dâm Phụ."

Hai người không biết nói những gì. Ninh Vương đang cười sang sảng, Lâm Dương nhi cúi đầu cắn khăn cười nhẹ nhàng.

Đến tốt cùng hai người nói chuyện với nhau những gì? Thật không ngờ vui sướng như vậy.

Ở bên kia tường của vườn hoa Đồng Khanh và Thẩm Mộ Thu lập tức chăm chú, mỗi người có tâm tư riêng, mục tiêu lại giống nhau, về chuyện nghe lén này. Chỉ có một chỗ then chốt....., phải chuyên tâm nhất trí. Tập trung tâm lực.

Nhưng thấy Lâm Dương nhi khê nũng nịu cười nói: "ngược lại ta không biết chuyện này đâu. Hôm qua, lúc Điện hạ mới gặp gỡ Dương nhi thì mặt mũi hơi giận, ta còn tưởng rằng ngài đang giận ta chứ?"

Lưu Ký vừa khe khẽ đẩy lưng của nàng, để cho nàng đứng dựa ở trên bàn đu dây, vừa nói: "Ta không phải giận lấy sang nàng, mà là đang giận nàng ta, biết rõ nàng ở đây, nàng ta lại cố ý đưa nàng vào, rõ ràng là muốn làm cho Đậu tiểu thư khó chịu."

Lâm Dương nhi thâm nghĩ, tin đồn, Ninh Vương chung tình với Đậu tiểu thư, chuyện này quả nhiên là thật.

Hẩn lăm tưởng Đồng Tư Mã dẫn nàng là dương nữ hoàng hậu vào phủ, là vì khiến cho Đậu tiểu thư sắp thành hôn cùng hoàng thượng khó chịu, cho nên, hẩn đang tức Đồng Tư Mã.

Chỉ là, trái lại Đồng Tư Mã rất vô tội, rõ ràng bị Thái hậu tát một cái, xem ra là Anh vương có ý đồ xấu!

Hoàng tộc tranh giành quyền thế, vượt xa nàng dự đoán.

Đậu tiểu thư coi nàng như thù, nếu nàng thật vướng vào tranh giành hoàng quyền, chỉ sợ khó thoát khỏi bị nàng ta mưu hại, vẫn phải tìm núi có lực dựa vào.

Ninh Vương tuyệt đối có năng lực bảo vệ nàng.

Nàng cố ý thử dò xét, nhỏ giọng nói: "Đậu tiểu thư xinh đẹp đa tài, giang sơn nhiều người đẹp như vậy, tự nhiên làm người thương mến, thấy nàng dung nhan xinh đẹp, dẫn tới nam nhân ái mộ cũng là chuyện đương nhiên, đáng tiếc nàng sắp gả....."

"Ái mộ sao?" sắc mặt Lưu Ký trầm xuống, mặt lập tức đóng băng, lạnh lùng nói: "Ta theo nàng không phải cùng một loại người."

"Điện hạ không phải là bởi vì Đậu tiểu thư mà tức giận Đồng đại nhân sao?" Lâm Dương nhi rất không hiểu.

"Tâm tư Bồn vương, ngó suy đoán quá độ."

Nhắc tới chuyện này, vừa mới tươi cười, giọng của hẩn hơi có vẻ trầm thấp không vui, hình như mang theo ý cảnh cáo, Lâm Dương nhi vội vàng nói: "Ta cả gan mạo phạm, xin Điện hạ tha lỗi."

Lưu Ký ngưng mắt nhìn xa, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng sâu kín thở dài nói: "Ta tức giận, nhưng không phải là bởi vì Đậu Nguyên Nguyên, mà bởi vì nàng ấy là loại người kia, ta không hy vọng nàng ấy là người như vậy."

Nàng ấy, là chỉ Đồng Tư Mã sao?

Nói thế, Lâm Dương nhi nghe được nhưng không hiểu ra sao. Ninh Vương đối với Đậu tiểu thư hiển nhiên có chút lưu luyến, qua lại nhất định là gửi gắm chân tình, cho nên hẩn mới cảm thấy tức giận, nhưng tức giận mang theo thất vọng lại lớn hơn tình cảm, hẩn đối với Đồng Tư Mã càng kỳ quái, không lý

do gì lại sinh ra hờn dỗi, càng giống như là ghen tuông.

Lâm Dương nhi tính toán ở trong lòng, vô luận tình cảm Ninh Vương hướng về nơi nào, nàng đã bị Anh vương dẫn vào vương phủ, có tỷ lệ cực lớn sẽ bị cuốn vào tranh giành hoàng quyền, Ninh Vương có khả năng là nui cho nàng dựa nhất, nàng cần thiết cố gắng có thể giao hảo cùng hắn.

Phía sau tường của vườn hoa Đồng Khanh càng nghe càng nổi giận, đến tận cùng Ninh Vương coi nàng là người thế nào?

Chẳng lẽ bởi vì nàng cố ý mang theo dương nữ hoàng hậu vào phủ, mục đích là vì để cho Thiên Mệnh hoàng hậu Lâm Dương nhi cùng hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên triển khai ác đấu sao? Ninh Vương lại có thể hoài nghi nàng lòng dạ xấu xa, cố ý thiết kế trêu chọc, khiến hai vị hoàng hậu tranh nhau, để chính mình ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Từ khi nào nàng mơ ước địa vị hoàng hậu rồi hả?

Ban đầu hai nhà Vệ, Đồng đưa sinh lễ, nàng đã sớm quyết ý tiếp nhận Vệ Sùng Văn rồi.

Hôm nay, nàng sẽ phụng mệnh Thái hậu, sẽ phải lập tức ra khỏi thành cùng vị hôn phu Vệ Sùng Văn thành thân, nàng phải thành hôn sớm hơn so với hoàng thượng đấy.

Địa vị hoàng hậu sao? Hừ, khiến cho những người có chồng đó tranh nhau đi, nghi kỵ đi thôi.

Nàng nổi giận đùng đùng vung tay áo dài, phẫn nộ rời đi, Thẩm Mộ Thu giờ lên nụ cười, ưu nhã phát tay với nàng một cái, muốn nàng đi thông thả.

*

Bỏ lại tức giận đối với Ninh Vương, Đồng Khanh vội vã đi tới trước chuồng ngựa, đang định mượn một chiếc xe ngựa, lúc này, lại thấy Tiểu An Tử vội vàng chạy tới, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa gọi từ xa: "Đồng đại nhân! Ngươi làm việc thực vui vẻ, thế nào một hồi đã phải ra khỏi cửa? Nếu ta chạy chậm một chút nữa, thiếu chút nữa để vuột mất ngươi rồi sao?"

"Ah, có chuyện gì sao?" Đồng Khanh lập tức dừng bước chân, quay đầu nhìn hắn.

Nhìn hắn gấp như vậy, nhất định là có việc gấp sao?

"Hoàng thượng vội vã triệu kiến ngươi, ngươi mau theo ta đi kiến giá đi."

Đồng Khanh nghe xong, vội vàng hỏi "chuyện quan trọng ra sao?"

Tiểu An Tử theo lý thường nói: "Trọng điểm không có chuyện gì, mà chỉ cần là chuyện liên quan đến hoàng thượng, bất cứ chuyện gì đều là đại sự, ngươi mau đi kiến giá trước thôi."

Kiến giá? Lúc này đi gặp vua, hình như không thỏa đáng.

Thái hậu nếu biết được mà nói, nhất định sẽ giận dữ.

"Chuyện này....." Đồng Khanh có vẻ hơi khó xử.

Tiểu An Tử nói: "Vô luận ngươi có chuyện riêng gì, vẫn còn là Đại Tư Mã của hoàng thượng, hoàng thượng có công sự vội vã cho gọi ngươi đấy."

Mặc kệ là thật hay là giả, chỉ cần là chuyện chánh sự, nàng không được chậm trễ, nàng không có cách nào kháng chi. Đồng Khanh nghe là chánh sự, lập tức quay đầu đi trở về.

Hai người một đường đi về phía đông, nàng từ từ hỏi "Hôm nay tinh thần Hoàng thượng tốt không?"

Tiểu An Tử nói: "Thái hậu ở đây, hoàng thượng có thể không tốt sao?"

Nghe vậy, chân mày nàng nhíu lại thật chặt.

Hoàng thượng vì để cho mình trông như không việc gì, kéo dài uống thuốc Kim Thạch của Cố gia, duy trì bề ngoài tươi cười rạng rỡ, kì thực nguyên khí giảm nhiều.

Uống thuốc là hạ sách, nhưng lại không thể không làm. Nếu Thái hậu biết được hoàng thượng gặp phải ám hại bị nhiễm bệnh ở vương phủ, bà ta nhất định sẽ lập tức xuất binh tới Ninh Vương.

Vì duy trì hòa bình với Ninh Vương, không thể làm gì khác hơn là hạ sách này.

Hoàng thượng đang ở trong đông sương phòng, hai người mất một chút thời gian, đi tới cửa sương phòng, Tiểu An Tử vào trong nói: "Hoàng thượng, Đồng đại nhân đến rồi!"

"Vào đi." Là giọng trầm thấp của hoàng thượng.

Cửa chậm rãi mở ra, Tiểu An Tử khẽ cong người, giờ tay lên cung thỉnh nói: "Đồng đại nhân, xin mời!"

Vì vậy Đồng Khanh từ từ đi vào bên trong phòng, Tiểu An Tử lại không theo vào, ngược lại quay người lại, nhanh chóng ra cửa, cũng cho kéo cửa lên.

Ánh mắt chậm rãi quét qua bốn phía, trong không khí tràn ngập mùi hương trà thơm, phòng ngoài không có người nào, hiển nhiên là hoàng thượng ở trong phòng dùng điểm tâm sáng.

Đang định dời bước đi vào bên trong gặp vua, lúc này, hoàng thượng lại bước ra ngoài, phía sau bức rèm che đột nhiên xuất hiện một bóng dáng to lớn, nàng sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng được, đang định quỳ lạy, lại đột nhiên nhớ tới giờ phút này người mặc quần la, một thân trang phục nữ nhân hình như không nên dùng đại lễ của nam tử, hiển nhiên quá dị, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi quỳ gối, chưa kịp suy nghĩ nhiều, hoàng thượng đã khom người xuống, tự mình nâng nàng lên, khoe miệng chứa đựng nụ cười nói: "Ái khanh..... à, không! Là Uyển Nhi, miễn lễ."

Uyển Nhi sao?

Thật lâu....., đã thật lâu hần không có gọi nàng như vậy, hoàng thượng đã nhớ lại chuyện đã qua sao?

"Ngày hôm qua, Thái hậu kêu người Uyển Nhi, Tiểu An Tử nói khuê danh của người chính là chữ『 uyển 』, người chính là Đồng Uyển, nữ nhân trong mộng của ta chính là Uyển Nhi..... Chính là Đồng Uyển, lần trước người dù chết cũng không chịu nhận, bây giờ còn muốn chống chế sao? Uyển Nhi?"

Hần đưa ánh mắt rơi vào gương mặt quen thuộc, luyến tiếc đại thân là cánh tay đắc lực hôm nay lắc mình một cái, lại thành một giai nhân, lông mày tinh tế, mắt đẹp lưu chuyển, chỉ có chút son phấn, cũng động lòng người như vậy, dung nhan nữ nhân trong mộng từ từ rõ ràng..... dung nhan hai người, không còn khoảng cách quá xa rồi.

Hần không còn so sánh, lúc này thêm khẳng định, nàng chính là nữ tử trong mộng mà hần nhớ thương, tâm niệm hơn ba năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Người Nhất Định Khó Chống Đỡ Lại Thiên Mệnh Sao?

Nàng rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng nên kêu ta là Đồng Khanh đi, sau khi phụ thân khuất núi, ta sửa lại tên. Hiện tại người đứng ở trước mặt hoàng thượng, là Đồng Khanh, không phải Đồng Uyển."

Chuyện này nàng không được phép làm chủ.

Lưu Lăng cười nói: "Sớm muộn phải thay đổi trở lại, tâm ý trẫm đã quyết!"

"Hoàng thượng?!" Nàng hơi có vẻ kinh ngạc.

"Trước không nói chuyện này." Hần lôi kéo tay của nàng, đang lúc cất bước đi đến bên trong, đồng thời từ từ nói: "lần trước người nói tới công trình khơi thông, còn phải thương nghị một lần nữa."

"Nhưng, hoàng thượng, chuyện công trình khơi thông, đã kết thúc, quốc khố cũng phát kim ngạch xuống rồi....."

"Trẫm nghĩ thảo luận lại lần nữa, nếu người ngại công sự không thú vị mà nói, trước tiên chúng ta có thể đánh một ván cờ, vẽ tranh cũng được, còn người muốn đánh đàn? Ngắm hoa? Không! Còn là đứng ra cửa....."

Hành động lần này của hoàng thượng rõ ràng là giữ chặt lấy nàng, chẳng lẽ, hần biết Thái hậu hạ mật chỉ lệnh cho nàng ra khỏi thành thành hôn cùng Vệ Sùng Văn rồi hả?

Không! Làm sao Thái hậu cho hần biết?

Khẳng định hoàng thượng còn chưa biết, chỉ đơn thuần là không muốn cho nàng đơn độc đi gặp Vệ Sùng Văn.

Nếu Thái hậu biết được nàng không có phụng mệnh ra khỏi thành thành thân với Vệ Sùng Văn, ngược lại tới kiến giá, khẳng định lại hoài nghi nàng có dụng ý khác, trăm phương ngàn kế quyền rũ hoàng thượng.

Nàng rất là làm khó, nhỏ giọng nói: "Nhưng..... hôm nay ta phải đi ra ngoài thành, đem Vệ Sùng Văn cho....."

Nhắc tới Vệ Sùng Văn, sắc mặt hần lập tức trầm xuống, cất giọng nói: "Quốc sự làm trọng! Ai cho phép người, chuyện trăm giao phó người còn chưa có

làm xong, liền vội vàng đi làm chuyện riêng sao? Không cho phép người ra cửa, ở chỗ Thái hậu, tự nhiên trăm sẽ giao phó."

***

Lại nói, Tiểu An Từ kéo lên cửa phòng, liền canh giữ chờ đợi ở cửa, không bao lâu sau, lại thấy nhị tổng quản đi tới. Vừa mới bước lên hành lang, hần lập tức ân cần nghênh đón, cười nói: "Sur phụ, ngài thể nào lại đích thân đến? Có chuyện phải người tới phân phó một tiếng thôi."

Nhị tổng quản quay đầu liếc hoàng thượng trong sương phòng một cái, nói: "Buổi sáng, khi hoàng thượng đi về phía Thái hậu thỉnh an thì nói chuyện không nên nói, hai mẹ con người cãi nhau không vui, Thái hậu để cho ta tới coi trộm một chút, xem hoàng thượng bớt giận chưa?"

Thái hậu lo lắng bệnh cũ hoàng thượng lại tái phát. Mặc dù đang nổi nóng, trong lòng không vui, còn sai hần tới đây.

"Tiêu rồi. Tiêu rồi....., không! Căn bản là không có." Tiểu An Từ vội vàng giải thích thay chủ tử: "Hoàng thượng nơi đó dám chân chính tức Thái hậu à? Hoàng thượng đó là mới thức dậy, nhất thời không có tỉnh....."

"Nói hươu nói vượn!" Nhị tổng quản khiển trách một tiếng: "Đồ ranh con kia, lại ba hoa, ta hỏi người. Sau khi Hoàng thượng trở về từ chỗ Thái hậu, đều đã làm những gì? Người không ở trong nhà hầu hạ, đợi ở cửa làm cái gì?"

Tiểu An Từ cười hắc hắc mấy tiếng, nháy mắt, vội vàng cười theo nói: "Nơi đó có gì làm? Không phải là đọc sách, suy nghĩ một chút chuyện thôi sao."

"Trong nhà hình như có tiếng nói?" Nhị tổng quản rất là cảnh giác. Một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tiểu An Từ, ép hỏi: "Trừ hoàng thượng, còn có ai ở trong phòng không?" Tiểu An Từ nhanh chóng chột dạ. Trầm thấp trả lời: "Hoàng thượng nhằm chán, cho nên tìm người tới đây trò chuyện."

"Thối lắm!" Nhị tổng quản vung tay lên, gõ trên đầu An Từ một cái, cả giận nói: "Chủ tử cũng bị những nô tài này chịu hư, có phải Đồng Tư Mã đang ở trong phòng hoàng thượng hay không? Nàng không có ra khỏi thành phải không? Thái hậu bức bối còn chưa có tiêu tan đấy. Ngay lập tức, hoàng thượng muốn gặp nàng. Người sẽ không ngăn cản sao? Đem lời Thái hậu bỏ ngoài tai!"

Bị sự phụ khiển trách, Tiểu An Từ rất là uất ức nói: "Hoàng thượng triệu kiến đại thần, chuyện đương nhiên, Tiểu An Từ làm sao cản đây?"

"Rõ ràng Hoàng thượng lấy việc công làm việc tư, người sẽ không phân biệt được sao? tiểu tử hồ đồ này, cả ngày mong chờ làm kẻ gian nịnh, một lòng thuận theo, cũng không biết thích hợp ngăn đón cản lại. Hoàng thượng nhất thời thất tâm phong, tính toán hồi hôn Đậu gia, khư khư cố chấp muốn sắc lập Đồng Tư Mã làm hoàng hậu, chuyện hoang đường như vậy có thể thành sao? Thái hậu tức giận đến toàn thân phát run, cho đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại, xem ra người khỏe không, ngược lại giúp hoàng thượng chiếu cố rồi hả?"

Tiểu An Từ gãi đầu một cái, nói: "Hoàng thượng giống như đang dần dần nhớ lại Đồng Uyển rồi, trí nhớ ở trong đầu của hần, ta là một nô tài có thể cản sao? Nếu như hoàng thượng hoàn toàn thật nhớ lại chuyện đã qua, tính khí nhất định sẽ quyết khởi, đến lúc đó cũng không tránh được quấy lật trời, tại sao không, hiện tại tác thành cho hần đây?"

"Người thật ngu dốt! Mặc kệ hoàng thượng có phải nhớ tới Đồng Uyển hay không, Thái hậu cũng sẽ không đồng ý cho hoàng thượng cưới nàng." Nhị tổng quản lại đánh trên đầu của hần một cái, cả giận nói: "Tại sao Đại Tư Mã có thể trở thành hoàng hậu? Người có nghe nói qua triều thần vào hậu cung, làm mẫu nghi thiên hạ sao? Tổ chế không thể trái, hưởng chi, hoàng thượng hồi hôn Đậu gia, đó là nhiều chuyện, mặt mũi của Đậu thừa tướng bỏ xuống được sao? Cái này không phải buộc hần đi cầu kết Ninh Vương rồi hả? Như đã nói qua, vô luận như thế nào Thái hậu cũng sẽ không đồng ý cho Đồng Uyển lên làm hoàng hậu."

Tiểu An Từ không cho là đúng, ở trước mặt sự phụ lại không dám rướn cổ lên nói chuyện lớn tiếng, không thể làm gì khác hơn là ô ô a a nhỏ giọng nói: "tại sao Thái hậu phản đối Đồng Tư Mã như vậy? Máy ngày nay, ta lại cảm thấy nàng và hoàng thượng ở chung một chỗ, tốt vô cùng, nàng xinh đẹp thông tuệ, cũng khó trách tiên đế coi trọng nàng, khâm định làm Thái tử phi....."

"Đồng Uyển quả thật xuất sắc, tiên đế cũng không nhìn lầm, chuyện này chỉ có thể trách nàng khéo quá thành vụng." Nhị tổng quản quay đầu qua, thờ dài nói: "Năm đó, có Thái hậu mê tín với chuyện thiên Mệnh Hoàng, vài lần buộc tiên đế đi dân gian nghênh đón dương nữ về, dẫn vào trong cung, gả cho thái tử, thuận theo Thiên Mệnh. Đồng Uyển là thái tử phi do tiên đế khâm định, vốn nhất định gả cho thái tử, thái độ có Thái hậu lại kiên quyết đứng ở bên dương nữ, tình huống tương đối bất lợi, Đồng Uyển có thể không vội sao? Cho dù như thế, nàng cũng ngàn lần không nên, vạn lần không nên, bỏ thuốc trong rượu, tính toán ra tay trước thì chiếm được lợi thế, khiến gao nấu thành cơm, dẫn đến thái tử té xuống ao nước, bệnh nặng một trận....., người thật sự cho rằng năm đó hoàng thượng chỉ định bị thương ở đâu sao? Một người tập võ từ nhỏ, sao dễ dàng té rớt ao nước như vậy? Hần là bị trúng độc, Đồng Uyển bỏ lượng lớn độc Mạn Đà La ở trong rượu, khiến hoàng thượng bị trúng độc, tinh thần hốt hoảng, có lẽ là lượng thuốc không có khống chế được, dẫn đến hoàng thượng bị trúng độc quá sâu, bị mất trí nhớ. Nàng phạm phải tội lớn như thế, tiên đế nhớ tới chiến công của Đồng lão Tư Mã trợ giúp hần lên ngôi, mới nén đau không truy cứu, ngược lại hạ lệnh giấu việc này, Đồng Uyển có phụ ám, tiên đế bảo bọc nàng, Vệ hoàng hậu cũng không nghĩ như vậy, thấy nhị tử nằm trên giường hơn nửa năm, trong lòng của bà, có thể không cảm thấy quái lạ sao?"

Tiểu An Từ chợt nghe chuyện này, cả kinh, sau đó vỗ đầu một cái, cau mày nói: "Khó trách Vệ hoàng hậu....., không! Bây giờ là Vệ Thái rồi, khó trách Thái hậu không thích Đồng Uyển như vậy, nhưng, hạ độc tình lang là thanh mai trúc mã cùng chơi lớn lên sao? Đồng đại nhân không giống như loại người sẽ làm chuyện đó?"

"Mẫu nghi thiên hạ, địa vị hoàng hậu, không phải là nữ nhi của Đồng Bá Trung thì không ai có thể hơn, ý tiên đế đã như thế, từ nhỏ đại vị hậu cung đã được nhận định là thuộc về nàng, ta nghĩ, nếu không phải có Thái hậu ép tiên đế rất gắt, nàng cũng sẽ không xảy ra ngoan chiêu này chứ?" Nói tới chỗ này, nhị tổng quản đột nhiên thân sắc cứng lại, cảnh cáo nói: "Chuyện Đồng Uyển hạ độc cho hoàng thượng, chuyện này chính hoàng thượng cũng không biết, người phải giữ bí mật, ngàn vạn đừng để lộ tiếng gió, Đồng lão Tư Mã có đời trung quân, đạo đức tốt, nữ nhi lại làm một chuyện ám muội bức này..... Vô luận như thế nào, vẫn phải chừa cho lão nhân gia chút mặt mũi."

"Xin sự phụ yên tâm, chuyện như vậy đánh chết ta cũng sẽ không nói ra, nếu để hoàng thượng biết, không phải cho hấn ầm ức ư, ngược lại ảnh hưởng tình cảm quân thần ở giữa bọn họ....." Nói xong, Tiểu An Từ lại ngoe đầu nói: "Ta cảm thấy được chuyện Đồng Uyển hạ độc cho hoàng thượng, không quá giống tính cách của nàng? Nàng không giống như là người sẽ làm loại chuyện như vậy thì sao? Người nói Đồng Uyển hạ độc ở trong rượu? Đúng là khôn hoa tửu sao? Mà lúc đầu rượu này, ta nhớ được hình như là Trường An công chúa giao cho nàng.....".

"Trường An công chúa sao?" Nhị tổng quản nghe vậy, nhất thời sắc mặt trầm xuống nói: "Chuyện này nếu thật Trường An công chúa cũng dính líu quan hệ, càng không thể nói ra, chuyện này quan hệ trọng đại, rất có thể Trường An công chúa sẽ mất đi tính mạng. Như đã nói qua, Đồng Uyển không làm được hoàng hậu, ngược lại làm tới Đại Tư Mã, tận tâm tận lực phụ tá hoàng thượng, cẩn thận giấu lại, quan hệ quân thần như vậy cũng rất hòa hài. Bên kia nhìn kỹ Hoàng thượng một chút, Đồng đại nhân chỉ có thể là Đại Tư Mã, nếu hoàng thượng có tâm tư khác, người có thể khuyên liên khuyên, Thái hậu tính toán ngày mai lên đường hồi cung, vừa về tới để đồ liên lập tức cho hoàng thượng cử hành đại hôn, để tránh đêm dài lắm mộng."

Tiểu An Từ khẽ cong người, cười nói: "Tiểu An Từ hiểu!"

Nhị tổng quản vừa cẩn thận khai báo một phen, lúc này mới xoay người đi trở về, trong lòng tính toán, Đồng Tư Mã không có ra khỏi thành đi gặp Vệ tướng quân, ngược lại đợi ở trong phòng hoàng thượng, làm sao trả lời Thái hậu, đang trầm ngâm ở bên trong, lại thấy một bóng người vội vàng vọt tới trước mặt, lộ vẻ đùng đùng hấn.

Nhị tổng quản nhanh chóng nghiêng người sang, lưu loát tránh ra, gương mặt thấy gã sai vặt, sắc mặt nhất thời trầm xuống, mắng: "Đồ khôn kiếp! Thô lỗ đụng phải thành thể thống gì? Trong phủ Ninh Vương không có quy củ sao?"

Gã sai vặt kia thấy là Đại Nội Tổng Quản bên cạnh Thái hậu, bị sợ đến dừng bước chân lại lập tức, liên tục không ngừng cung kính đáp lời: "Đại Công Công xin thứ lỗi, trong phủ xảy ra đại sự, tiểu nhân đang vội vàng đi theo bẩm báo Ninh Vương Điện hạ!"

chuyện của Phủ Ninh Vương, không phải hấn nên quan tâm, nhìn vẻ mặt cuồng quít của gã sai vặt kia, nhị tổng quản định hỏi "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Gã sai vặt nói: "Hôm qua thư ký Chân Thế Đạo được Thái hậu tứ hôn đã xảy ra chuyện."

Tiểu An Từ ở phía sau nghe chuyện này, sắc mặt chợt biến, lập tức chạy vội tới, thất thanh hỏi "Mẹ kiếp! Thật con mẹ nó! Chân Thế Đạo xảy ra chuyện gì?"

Gã sai vặt nói: "Thái hậu kim khẩu tứ hôn, vốn là hôm nay Chân gia vui mừng vội vàng tổ chức chuyện vui, hôm qua Chân Thế Đạo về nhà bẩm rõ cha mẹ, buổi sáng trên đường chạy về vương phủ, đang trên đường bị một con ngựa nổi điên đạp chết....."

"Con ngựa nổi điên sao?" Chuyện này càng nghe càng không tin được, Tiểu An Từ liên tục hỏi không ngừng "Vì sao con ngựa đột nhiên nổi điên, tại sao không có tinh đi đạp người khác, phải đi đạp Chân Thế Đạo vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bát Tự Người Và Nàng Vô Cùng Tương Hợp

Gã sai vặt nói: "Nghe nói Chân thư ký đã xảy ra chuyện, tổng quản lập tức đi ra cửa truy cứu nguyên nhân, dẫn tới chúng tôi cũng giúp một tay, tổng quản không dám phốt lờ, truy xét kỹ lưỡng, nguyên nhân hấn là trên đường bị một con ngựa vô ý dẫm vào gai, cho nên đột nhiên nổi con điên, vì vậy liền xông loạn lên, đã thương thật nhiều người, Chân Thế Đạo là bị con ngựa điên này vô ý giết chết."

Hôn sự trong giây lát lại có thể biến thành tang sự, chuyện này quá mức ngoài ý muốn.

Nếu nói mệnh dương nữ hoàng hậu, quả thật là ý trời sao?

Hôm qua Lâm Dương nhi nói qua trước mặt mọi người, nàng không thể tùy ý kết đôi cùng nam nhân.

Sự thật chứng minh, nam nhân hôn phối cùng Lâm Dương nhi sẽ bỏ mạng, chẳng lẽ nàng thật sự là Thiên Mệnh hoàng hậu, chỉ có thể gả cho hoàng thượng sao?

Càng nghĩ càng cảm giác không thể tin được, trong lòng nhị tổng quản nhất thời hoảng sợ một hồi, hấn trầm mặt nói: "Chuyện này, ta phải sớm trở về bẩm với Thái hậu."

Dứt lời, vội vã quay đầu đi.

***

Lại nói, Ninh Vương Lưu Ký đang đẩy bàn đu dây cho Lâm Dương nhi ở trong vườn, gió xuân nhẹ nhàng, hoa thơm chim hót, hai người cười cười nói nói, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng cười vui, bên trong vườn xuân tình nhộn nhịp, thiên nhiên quần quýt giữa hai người, gian tình tràn ngập..... Thẩm Mộ Thu ẩn thân ở sau tường của vườn hoa, mắt thấy tình cảnh này, lửa ghen càng bùng cháy, rốt cuộc Thẩm Mộ Thu không nhẫn nhịn được nữa rồi, vì vậy làm bộ vừa đi qua, bước ra ngoài, tính toán quấy nhiễu bọn họ.

Thẩm Mộ Thu nhìn lửa ghen đang hùng hực dấy lên, đi ra khỏi tường của vườn hoa, khoe miệng cổ ý hất lên, cười với bọn họ nói: "Cảnh xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, đầu cành treo nghiêng, bên trong vườn tiếng cười không ngừng....., hương hoa, tiếng người, tiếng chim hót, lộ ra cảnh đẹp."

Lưu Ký thấy hấn tới, nhướn mày nhẹ nhàng cười nói: "Ta nói, đến tốt cùng người đi nơi nào cơ chứ? Cuối cùng cũng xuất hiện rồi." Nói tới chỗ này, cười nói với Lâm Dương nhi: "Ta giới thiệu với nàng, vị này là bạn tốt nhiều năm của ta, lão bản lâu Thu Phong Thẩm Mộ Thu."

Lâm Dương nhi thán nhiên cười với Thẩm Mộ Thu. "Tin tưởng Thẩm lão bản tuyệt không xa lạ với Dương nhi."

"Các người quen nhau sao?"

Lâm Dương nhi chưa kịp mở miệng, Thẩm Mộ Thu ôn hoà nói: "Nữ nhân này, là khách quen lâu Thu Phong."

"Nghĩ đến cũng đúng....." người đi tới thành Cô Tô, sẽ không đi Lâu Thu Phong thưởng thức rượu ngon của Thẩm lão bản cất sao, hai người quen nhau trước cũng là chuyện vô cùng tự nhiên. Lưu Ký cười nói: "Người còn chưa có trả lời đâu, sáng sớm, người đi đâu đó? Chạy thật là nhanh, chớp mắt người liền chạy không để lại dấu vết."

Đương nhiên là hấn đặc biệt đi gặp tân nương tử Đồng Uyển rồi..... lên lút lạng lẽ phá hoại, người bức nhất chính là, trong giây lát tân nương tử lại có thể đã đổi người. Tốc độ thật nhanh, nhanh để cho hấn cũng không có thể tới kịp phải thờ gập.

Thẩm Mộ Thu nhướn mi, ranh mãnh cười nói: "Đi bá kiến đại nhân Đại Tư Mã. Biết nàng ở chỗ này, đặc biệt đi, vốn định vì chuyện thất lễ lần trước, thành tâm thành ý tạ lỗi cùng nàng, không ngờ..... Chắc chắn. Tính tình của nàng thật là xấu xa, chỉ là, ta vẫn cảm thấy cực kỳ vui mừng, lần này nàng đối với ta tốt hơn, cuối cùng không có gờ dao, đàng đàng sát khí đuổi theo chém ta rồi." Hấn liếc Lâm Dương nhi một cái thật nhanh. Lại "Chắc" mấy tiếng, có điều ngụ ý nói: "Người xem ánh mắt nữ nhân, luôn luôn cực kì thất bại."

"Đ-con mẹ người!" trên mặt anh tuấn của Lưu Ký tràn đầy thân mật đối với tri giao hảo hữu. Hấn cất giọng cười nói: "Chớ kéo tới trên người Lâm cô nương, ta chỉ là cảm thấy tò mò đối với nàng, cho nên đến gần, người có nghe nói qua chuyện dương nữ hoàng hậu chứ? Lâm cô nương chính là dương nữ trong truyền thuyết đó."

"Dương nữ sao?" Thẩm Mộ Thu nghe cô gái này lại là thiên mệnh Hoàng hậu trong truyền thuyết kia, trong nháy mắt ánh mắt thoáng qua một tia kỳ dị. Về mặt lập tức nghiêm cẩn, một đôi mắt đen sắc bén nhìn chăm chăm Lâm Dương nhi tướng quý trước mặt. Che giấu tươi cười, trầm giọng hỏi: "Xin hỏi cô nương sinh vào năm nào, tháng nào, ngày nào, khi nào?"

Lâm Dương nhi chỉ tiết đáp lời.

"Quả thật là dương nữ!" Thẩm Mộ Thu kinh ngạc nói, chân mày hấn nhíu chặt, bấm ngón tay tính chốc lát, sắc mặt đột nhiên thay đổi một lần, ngay sau đó nhanh chóng kéo Lưu Ký tới một bên đường mòn, đầu tiên là cẩn thận ngược mắt quét qua bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, lúc này mới thần bí nhỏ giọng nói: "Trường Phong, bát tự nữ nhân này và người vô cùng hợp! Ta đã từng lên lút lạng thay người tính qua bát tự, đứng hàng quá mệnh bản, mạng người quyền quý, rất có tướng đế vương, tương lai rất có thể sẽ trở thành Đế Vương, chỉ là, chỉ còn chờ cơ hội, mạng người thiếu Kim, mệnh nữ nhân này mang trọng kim, nàng có thể trở thành Đông Phong cho người, nếu như người cưới nàng, một ngày kia nhất định đăng cơ làm Đế Vương!"

Lưu Ký nghe xong, cũng rất xem thường nói: "Người cũng biết, Lưu Ký ta chưa bao giờ tin những thứ thuật sĩ kia nói đến, lúc Thái Tổ Gia Gia ta chán nản, sao không thấy có một thuật sĩ nhẩy ra, kết luận như đinh chém sắt hấn chính là chân mệnh Đế Vương? Có phải Đế Vương hay không, trừ cơ hội, còn phải dựa vào chính mình, lúc ấy Thái Tổ Gia Gia chỉ là lưu manh nương nhờ nhà thần thích ăn chùa uống chùa, tình cờ gặp thiên hạ đại loạn, ông mới đứng dịp quật khởi, cũng không phải nhờ cái gì mệnh Đế Vương! Một ngày kia Lưu Ký ta có thể đi lên cửu ngũ chí tôn, trở thành Đế Vương hay không, cũng không phải nhờ cái gì thiên mệnh hoàng hậu, vẫn phải bằng vào xuất thân của ta, chỉ cần đủ để chứng minh hấn Lăng không phải là con của tiên đế, hấn không phải là hoàng tộc Lưu thị, lập tức có thể phế bỏ hấn, nếu ta vùng cánh tay hô lên, Chư Vương nhất định hưởng ứng, chư vương họ Lưu ủng hộ ta." Nói xong, hấn than nhẹ chốc lát, khuôn mặt anh tuấn, khoảng khắc giương lên một nụ cười, nhu tình nói: "Như đã nói qua, ta đã chọn được thể từ....."

"Thê từ sao?" Nhắc tới một từ thê từ, nhìn gương mặt hấn cười đến xuân tình nhộn nhịp, lộ ra bộ dáng bị coi thường. Ở bên trong lòng của Thẩm Mộ Thu rất không tiếp thụ, hai tay hấn vòng quanh, lạnh lùng nói: "Nếu như là chỉ Đồng Đại Tư Mã, người ta quan lớn tính khí lớn, bây giờ nàng đang giận người rồi, sao còn có thể gả cho người? Ai bảo người mới vừa rồi lên lút lạng nói với Lâm cô nương về nàng."

"Giận ta sao?" Gương mặt Lưu Ký không hiểu, ngay sau đó cười nói: "Đừng gạt ta, mới vừa rồi nghe xột xoạt ở bên kia tường của vườn hoa, nhất thiết nói nhỏ kia mà, không phải người và Mộng Bình muội muội sao? Đồng Uyển chánh khí còn người, nàng có thể bình thân cùng với người đợi sau tường của vườn hoa nhìn trộm ta và Lâm cô nương sao? Ta cố ý không vạch trần người... ngược lại người trêu cợt ta trước....., Mộng Bình muội muội đâu? Nhìn thấy ta cười nói với Lâm cô nương, tức khí mà chạy sao? Có thay đổi chủ ý hay không, không gả cho ta làm thiếp thất rồi há?"

Nếu chỉ có vậy, nha đầu kia nói không chừng có thể tìm tới nam nhân chân chính thuộc về mình, lấy được một trọng phu chân chính thương yêu nàng.

Đáp ứng ban đầu cưới nàng, đúng là bắt đắc dĩ..... Hấn phải vì nàng phụ trách, nhưng cũng không muốn làm lỡ nàng.

"Bình muội muội nha đầu ngốc này biết rõ trong lòng người không có nàng, nàng cũng kiên quyết gả cho người, trăm phương ngàn kế vào cửa nhà người,

cam nguyện làm thiếp, xem ra ngu ngốc. Ta lại cảm thấy nữ nhân này, là một nhân vật hung ác, Trường Phong à, phiền phức của ngươi lớn rồi." Oanh yến bên người hần (Luru Ký), tất cả nữ nhân đều là tình địch của hần (Thẩm Mộ Thu), những nữ nhân đáng hận kia luôn xuất hiện dày đặc, đột nhiên chạy đến, dễ như trở bàn tay cướp đi hần (Luru Ký), thật đáng ghét lắm. Hần (Thẩm Mộ Thu) có thể thân nhiên tiếp nhận tương lai hần (Luru Ký) là phải lấy vợ sinh con, kéo dài hậu tự. Dù sao hần (Thẩm Mộ Thu) vĩnh viễn cũng không cách nào làm được cho hần (Luru Ký), nhưng hần (Thẩm Mộ Thu) vẫn vô cùng không thích hần (Luru Ký) để quá nhiều tâm tư ở trên người nữ nhân.....

Đột nhiên lông mày Thẩm Mộ Thu dương lên, ngay sau đó cười đều nói: "Chỉ là..... Mới vừa rồi đúng là Đồng Uyển. Nàng vốn là vợ vàng lôi kéo ta, không tin, ngươi xem hôm nay có phải nàng mặc áo ngắn màu đỏ thắm, quần la, búi tóc hay không."

Lại có thể cười đùa như thế sao?

Chỉ cần hần (Luru Ký) và nữ nhân sinh ra mâu thuẫn, Thẩm Mộ Thu sẽ vui vẻ như thế.

Quả thật là Đồng Uyển và hần ở sau tường của vườn hoa. Không phải là Tào Mộng Bình sao?

Hần rõ ràng liếc thấy nữ nhân mặc quần la sau tường của vườn hoa, liền theo trực giác kết luận là Tào Mộng Bình, Đồng Uyển luôn luôn mặc trường sam nam tử, lần này hần thấy, lúc này hần mới đột nhiên nhớ tới, Thái hậu lệnh nàng hôm nay ra khỏi thành đi đón Vệ Sùng Văn. Còn đặc biệt phân phó phải đổi xiêm y.

Lập tức sắc mặt Luru Ký trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Các ngươi nghe được những gì?"

Hần cẩn thận hồi tưởng, vừa mới cùng Lâm cô nương. Hình như không nói gì, chỉ hơi chút đề cập, hần cũng không hy vọng Đồng Uyển là người như vậy. Hần quả thật không hy vọng nàng trăm phương ngàn kế tranh đoạt hậu vị, vô luận là vì tình cảm, hoặc là vì quyền thế.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Thẩm Mộ Thu trong nháy mắt chứa đựng một chút quý khí, cười dịu dàng nói: "Ninh Vương Điện hạ thông tuệ như gương sáng. Khám phá Đồng Đại Tư Mã cố ý khiến dương nữ vào phủ, đưa tới gian kế tranh giành địa vị hoàng hậu, Đồng Đại Tư Mã biết được ngươi đã khám phá quỹ kế của nàng, tự cảm thấy xấu hổ, vì vậy che ống tay áo đi rồi."

Hần lại cho rằng Đồng Uyển vì tức khí mà chạy?!

"Nguy rồi! Nàng tính tình cương liệt, chắc là sẽ không chịu để ý ta nữa!" Luru Ký nóng nảy, vợ vàng đi ra ngoài, đang định đi tìm nàng giải thích một phen, lúc này, lại thấy một gã sai vặt vội vàng chạy tới, trong khoảng khắc đã "Bùm" một tiếng, quỳ rạp xuống bên cạnh hần, vợ vàng bẩm báo: "Điện hạ! Không xong rồi, sáng nay Chân Thế Đạo đã bị một con ngựa điên đạp chết!"

Nghe vậy, Luru Ký giật mình.....

Vì sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế?

Hôm qua còn tốt, còn được Thái hậu tứ hôn, sao đột nhiên chết đây?

Thiên mệnh hoàng hậu..... Chẳng lẽ nữ nhân trong hoa viên này, quả thật có thiên mệnh sao?

Trong lúc chờ đợi, sau lưng lại truyền đến tiếng Lâm Dương nhi miễn cưỡng, "Quả nhiên....., vẫn là không được rồi, là ta hại hần."

Lâm Dương nhi rũ con mắt, cầm khăn lụa, đau lòng lau nước mắt.

"Nghe nói, là kim khẩu Thái hậu tứ hôn....." Thẩm Mộ Thu quay đầu nhìn Lâm Dương nhi trong chốc lát, ngay sau đó giọng rất là tàn khốc lạnh lùng nói: "Xem thế này, ngươi..... Chết chắc rồi!"

Trong lòng Lâm Dương nhi nhất thời dấy lên kinh hãi, nàng chảy nước mắt, nhanh chóng chạy vội tới trước mặt Ninh Vương, vợ vàng quỳ rạp xuống bên cạnh hần, thề lương bi ai năn nỉ nói: "Điện hạ cứu mệnh với! Hoàng thái hậu tuyệt không cho ta sống, bà nhất định sẽ giết chết ta đấy, ta cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì, cầu xin Điện hạ cứu Dương nhi một mạng!"

Thái hậu tứ hôn, để cho nàng lập gia đình, thuận tiện đoạn tuyệt thiên mệnh hoàng hậu vừa nói, hôm nay hôn sự không thành, Thái hậu còn có thể tha cho nàng toàn mạng sao?

"Ngươi chớ liên lụy hần!" Thẩm Mộ Thu lạnh lùng nói: "Hoàng thái hậu muốn một cái mạng nhỏ của ngươi, ngươi muốn Ninh Vương làm sao cứu ngươi đây? Định cưới ngươi làm vợ, cho ngươi vào gia phả hoàng tộc Luru thị sao?"

"Trở thành người hoàng tộc, chẳng khác gì lấy được Kim Bài miễn tử, ngươi lấy được thân phận hoàng tộc, tất nhiên Thái hậu không thể công khai đối với ngươi như vậy, nếu Ninh vương cưới ngươi, không phải có thái độ rõ ràng, có lòng muốn tạo phản xưng đế sao? Nhưng ngươi là thiên mệnh hoàng hậu, Ninh Vương cưới ngươi, hành động lần này khiêu khích rõ rệt đối với hoàng thượng và Thái hậu, thông báo cho bọn họ, hần là có lòng muốn tự lập làm đế vương sao? Như vậy đại quân đang trú ngoài thành sẽ lập tức vung đao tấn công vào Vương Thành. Nếu ngươi thật muốn mạng sống, chỉ có một cách, đó chính là nghĩ biện pháp khiến hoàng thượng cưới ngươi, thuận theo thiên mệnh của ngươi!"

Lâm Dương nhi nghe lời nói sắc bén như vậy, nhất thời trong tim rung động, nàng làm sao không hiểu quan hệ lợi hại trong đó? Đối với số mạng của mình, nàng càng nghĩ càng đau lòng, rất là uất ức rơi lệ nói: "Trời xanh an bài ta có thể nào biết được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Để cho ta phải có số mệnh hoàng hậu, cũng không cho ta sinh ra ở nhà quyền quý đủ để xứng đôi với hoàng thượng? Như vậy chẳng phải là mang tai họa đến cho ta sao?"

Ta tự nhận chỉ là một dân nữ, cam nguyện hôn phối cùng nam tử bình thường, hôn sự lại thất bại nhiều lần, đến nay giống như lực bình phiêu bạc, chung thân đại sự, không có chỗ dựa..... Chẳng lẽ, Lâm Dương nhi ta không phải là thiên mệnh người bị hại sao?"

Lưu Ký thấy nàng hoa lệ đầm mưa, khóc đến cực kỳ đau lòng, trong lòng không đành, đang muốn khom người xuống, tự mình nâng nàng dậy, Thẩm Mộ Thu lại đột nhiên bước tới một bước dài, không dung tình chút nào cản trở hắn, nghiêm mặt nói: "Người không thể dây vào vũng nước đục này! Ta hiểu rõ người đối với nữ nhân luôn luôn mềm lòng, nhưng, thương hương tiếc ngọc cũng phải tiến hành cùng lúc, chuyện thiên mệnh hoàng hậu, sự tình liên quan trọng đại, lúc này, nếu như người ra tay cứu giúp, rõ ràng đang khiêu chiến với hoàng thượng và Thái hậu sao?"

"Mới vừa rồi người còn nói ta phải cưới nàng đây? Vì sao mâu thuẫn như thế?" Lưu Ký cười nói.

Thẩm Mộ Thu trầm mặt nói: "Quá thật bất tự của nàng và người cực kỳ tương hợp, nhưng mà, cũng không phải cưới lúc này, loại phương thức này, ta lo lắng người vì vậy rước họa vào thân! Qua được chuyện này, người mới có thể cưới nàng. Ta đã thay người nghĩ cách, đương nữ cần phải mai danh ẩn tích, lại thay đổi thân phận lần nữa, người mới có thể lấy nàng."

"Người đừng lo mù quáng!" gương mặt Lưu Ký vẫn đậm phong thanh, nhàn nhạt cười nói: "Chỉ có Đồng Uyển, mới là chánh thê của Lưu Trường Phong ta, ta cũng không tính vì cứu một mạng dương nữ, để cho nàng vào gia phả Lưu thị, trở thành một thành viên hoàng tộc, mà cưới nàng vào cửa. Nếu ta thật cưới nàng, nhất phẩm Đại Tư Mã Đồng Uyển há còn đuổi theo gả cho ta sao?"

Thẩm Mộ Thu kiên trì nói: "Như vậy, người cũng đừng dây vào vũng nước đục này, nếu nàng thật là thiên mệnh hoàng hậu, tự nhiên sẽ gặp dữ hóa lành, tiêu tan tai nạn, không cần người phải ra mặt anh hùng cứu mỹ nhân."

Quan trọng nhất trước mắt, hắn lo lắng Ninh Vương vì vậy chọc phải tai họa.

"Người muốn ta thấy chết mà không cứu sao?" khuôn mặt Lưu Ký không vui.

Thẩm Mộ Thu hiểu rõ từ trước đến giờ, hắn do một tay quả phụ nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, tính tình dễ dàng mềm lòng đối với nữ nhân, giờ phút này đương nữ lại hoa lệ đầm mưa khóc té ở bên cạnh hắn, thế lương bi ai cầu xin hắn cứu giúp, hắn nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Thẩm Mộ Thu lo lắng hắn rước họa vào thân, liền cố ý nói khích: "Phải cứu, cũng không phải là do người Ninh Vương tới cứu, nàng không phải Thiên Mệnh hoàng hậu sao? Như vậy thì do hoàng thượng tới cứu nàng!"

Lâm Dương nhi nghe xong, trong bụng run lên, nức nở nói: "Hoàng thượng vì bảo hộ hoàng hậu của mình, há chịu ra tay cứu giúp sao?"

Thẩm Mộ Thu lạnh lùng nói: "Vậy thì mặc cho thiên mệnh đi! Người trăm phương ngàn kế muốn đến gần hoàng thượng, trước đó nên nghĩ tới nguy hiểm."

Lâm Dương nhi rơi lệ, nuốt nghẹn nói: "Ta cũng chỉ là theo đuổi mệnh của mình mà đến, chẳng lẽ muốn cả đời ta, không thể lập gia đình, không có con cháu, sau này rơi vào kết quả không người nào cưng tể sao?"

Thẩm Mộ Thu lạnh nhạt nói: "Thu hồi nước mắt vô dụng này của người đi, chớ dùng nước mắt của nữ nhân tới lấy sự đồng tình của Ninh Vương."

Đang lúc giằng co, lại thấy nội thị Tiểu An Tử bên cạnh hoàng thượng ba bước chạy thành hai bước tới, đợi ở phụ cận, vấn an Ninh Vương, ngay sau đó nói rõ ý đến: "Hoàng thượng triệu kiến Lâm cô nương!"

Nghe hoàng thượng triệu kiến, Thẩm Mộ Thu nhướng mi về phía Lưu Ký, cười nói: "Nhìn xem, hoàng thượng này không phải vội vàng tới cứu nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Giăng Co

Editor: Thơ Thơ

Thẩm Mộ Thu nhướng mi với Lưu Ký, cười nói: "Nhìn xem, không phải hoàng thượng vội vàng tới cứu nàng sao?"

"Hoàng thượng sao?" Lâm Dương nhi vẫn không yên tâm, lo lắng cho mình một đi không trở lại, nàng cắn răng hỏi "Xin công công nói rõ, là hoàng thượng triệu kiến, hay là Thái hậu triệu kiến? vì sao Hoàng thượng triệu kiến Dương nhi?"

Tiểu An Tử cau mày, qua loa tắc trách nói: "Đúng là hoàng thượng triệu kiến, vì sao triệu kiến, đợi khi cô nương diện thánh hỏi hoàng thượng đi, ta là một Tiểu Nội thị làm sao có thể hiểu hoàng thượng vì sao đột nhiên muốn triệu kiến Lâm cô nương đây?" tho tho_

Từ nhỏ hầu hạ ở bên người, hắn coi như hiểu biết một chút tính tình của hoàng thượng, coi như trong lòng hắn nắm chắc, tuyệt đối cũng sẽ không nói cho nàng.

Hắn cần gì vì một nữ nhân không chút quen biết, tùy ý suy đoán thánh ý, phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Lúc này, thấy Lưu Ký cười nói: "đột nhiên Hoàng thượng muốn triệu kiến nàng làm cái gì? Chuyện này cũng thú vị, Bỏ vương theo nàng cùng nhau đi tới kiến giả thôi."

Lâm Dương nhi nghe Ninh Vương nguyên ý cùng nhau đi tới, lập tức an tâm, vì vậy chậm rãi hạ bái nói: "cảm tạ, Ninh Vương Điện hạ."

***

Bên trong đông sương phòng truyền đến mùi hương một loạt trà, tấm màn màu trắng nhẹ nhàng nâng lên theo gió, Tiểu An Tử dẫn Ninh Vương, Thẩm Mộ Thu và Lâm Dương nhi tiến vào trong sương phòng, trừ người giữ cửa hầu hạ, phòng ngoài không có một bóng người, hiển nhiên hoàng thượng đang ở phòng trong

"Điện hạ xin chờ đợi, đợi nô tài đi vào bẩm báo trước." Tiểu An Tử khẽ cong người, lập tức tiến vào phòng trong phục mệnh.

Chốc lát sau, phòng trong truyền đến tiếng của hoàng thượng: " chờ trước đi, dâng trà." tho tho _

"Vâng"

Tiểu An Tử thối lui khỏi phòng trong, cung thỉnh những người liên can ngồi, sau đó vội vàng ra ngoài phân phó dâng lên trà bánh.

Lưu Ký nửa híp mắt, ánh mắt xuyên qua bức rèm che, chậm rãi lướt về phía phòng trong, thấy trong nhà một đôi trai gái bất động, đang chuyên tâm ở trên bàn cờ, hai người đang đánh cờ. Hoàng đế Lưu Lăng mặc trường sam màu xanh. Mặt hướng bên ngoài, một nữ tử ngồi đối diện với hắn, đang đưa lưng về phía hắn, cô gái kia buông xuống búi tóc, người mặc áo ngắn màu đỏ thẫm và quần la dẹt Kim Tuyến.

Thẩm Mộ Thu vừa mới nhắc tới, trang phục hôm nay của Đồng Uyển, rõ ràng là nàng.

Giờ khắc này nữ tử ở phòng trong cùng hoàng thượng hạ quân cờ, hẳn là Đồng Uyển!

Thái hậu vì an lòng hắn, tránh dẫn tới chiến tranh, vì vậy chủ động lấy lòng. Đặc biệt lệnh nàng ra khỏi thành đi đưa Vệ Sùng Văn vào vương phủ.

Lúc này Đồng Uyển không có phụng mệnh ra khỏi thành, ngược lại đợi trong nhà hoàng thượng làm gì?

Đang trầm ngâm ở bên trong, Anh vương Lưu Hâm và Đậu Nguyên Nguyên lại tay trong tay đến đây. Không bao lâu sau, Đậu Nguyên Nguyên ngồi ở một bên, Lưu Hâm giờ lên nụ cười, kéo cái ghế, ngồi xuống ở bên người hắn. Nói: "Hoàng huynh triệu kiến, không ngờ Ninh Vương cũng ở nơi đây....." Nói ở nơi này, đột nhiên ánh mắt hắn sáng lên, ngay sau đó cười hi hi cầm lên ngọc thạch trên tủ bên cạnh ngắm nghía trong chốc lát, nói: "Ngọc thạch này thật là đẹp mắt, đồ của phủ Ninh Vương chính là tốt hơn so với nơi ta đó. Không bằng cho ta chứ?"

Lưu Ký ngược mắt nhìn hắn, hơi nhú mày. tho tho _

Anh vương cũng bị hắn tìm tới, đến tột cùng Lưu Lăng đang có ý đồ gì à?

Lưu Hâm vội vàng hàn huyên. Thấy Thẩm Mộ Thu cũng ở nơi này, liền cười dịu dàng nói: "Thẩm huynh vậy mà cũng tới, người cất rượu ngon khiến Bỏ vương nhớ mãi, đáng tiếc mưa cũng không mưa được đây."

Thẩm Mộ Thu thờ dài nói: "Anh vương muốn uống rượu, cái này thật dễ dàng. Lâu Thu Phong cái gì không có, chính là rượu đặc biệt nhiều. Đợi Thẩm mỗ quay đầu lại đưa tới mấy vò rượu nồng."

Lưu Hâm cười nói: "Đa tạ!"

Đậu Nguyên Nguyên cũng không có tâm tình hàn huyên, nàng nhìn thấy Lâm Dương nhi lại có thể ở trong sương phòng của hoàng thượng, lập tức khuôn mặt không vui, lạnh lùng nói: "sao Lâm cô nương cũng ở nơi đây?"

Lưu Hâm nghe xong, quay đầu lại cười với Lâm Dương nhi hỏi: "hôm qua Lâm cô nương ngủ ngon giấc không?"

Giờ phút này tâm tình Lâm Dương nhi đang cực kì thấp thòm, rất sợ không cẩn thận phải nạp mạng, làm gì còn có tâm tình ứng phó Anh vương, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cười nói: "Vừa cảm giác bình mình đến."

"Vừa cảm giác bình mình đến!" Lưu Hâm nghe, nhếch miệng cười nói: "Vậy thì tốt, người ngủ đủ rồi, về sau có thể không có cơ hội ngủ ngon giấc rồi."

Anh vương cũng cho là Thái hậu sẽ giết chết nàng sao? Lâm Dương nhi rất lo lắng, gương mặt muốn khóc, quay đầu nhìn Ninh Vương, lộ ra bộ dáng điếm đạm đáng yêu. tho tho _

Hôm nay, người có thể cứu nàng một mạng, chỉ có thể là Ninh Vương.

Lưu Hâm thấy dương nữ làm bộ đáng thương mong chờ Ninh Vương, vì vậy vội vàng dùng khuỷu tay đẩy Lưu Ký một cái, cười nói: "Nhìn xem, Lâm cô nương đang đắm đuối đưa tình nhìn người kia? Đường huynh anh tuần tiêu sái, chức cao quyền trọng, người ta nhất định là coi trọng người!"

"Ít nói bậy đi." Lư Ký quả nhẹ một tiếng. Đồng Uyển đợi trong phòng của hoàng thượng, chọc lòng của hắn không vui, lửa ghen đầy bụng cũng sắp đốt tới cổ họng, một khi cháy lan đến đầu, rất có thể hắn sẽ không cần để ý mà vọt vào, lôi kéo tay của nàng, trực tiếp dẫn nàng đi.

Vì nàng, hắn sẽ không tiếc khiêu chiến hoàng quyền.

Lư Hâm thấy hắn (Lư Ký) không để ý tới hắn, lại cảm thấy không thú vị, hắn nhàm chán liếc trong phòng mấy lần, một tay nắm chặt ngọc thạch, một tay gõ nhẹ mép bàn nói: "Hoàng huynh là một người mê cờ, tổng thể chưa có chơi xong, hắn tuyệt sẽ không để ý tới chúng ta, người nói, hắn triệu kiến chúng ta làm cái gì?"

Lư Ký lạnh lùng nói: "Hắn chỉ triệu kiến Lâm cô nương, ta là thuận đường tới đây coi trộm một chút."

Hoàng thượng chỉ triệu kiến hắn và dương nữ sao?

Chuyện này tuyệt đối không tầm thường, hai mắt Lư Hâm nhanh chóng thoáng qua một cảnh giới.

Đậu Nguyên Nguyên đi theo Anh vương không mời mà đến bấu nhìn trong phòng, cười lạnh nói: "bóng dáng người trong nhà chơi cờ với hoàng thượng nhìn rất quen mắt..... Đúng là Đồng Đại Tư Mã sao? không phải Thái hậu lệnh nàng ra khỏi thành sao? Sao lúc này còn chưa có ra cửa đây?"

Lư Hâm cười nói: "Không bằng người nói một chút, là nàng quần lấy hoàng thượng, hay là hoàng thượng dây dưa với nàng đây?" tho tho _

Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt nhìn chăm chăm Lâm Dương, hờn mát: "Chuyện này hỏi ta, còn không bằng hỏi Dương nữ đây? Người ta là thiên định nhân duyên, cần phải gả cho hoàng thượng, không thể nào gả cho nam nhân khác đây."

Lư Hâm nói: "Sáng sớm nghe nói cái gã thư ký đó chết rồi, sao đúng lúc như vậy? Không phải ta tin tà! Hôm nay giết nàng rồi, để cho nàng tuần táng theo Chân Thế Đạo đi, nhìn xem nàng còn có thể gả cho người nào nữa?"

Hai người họ nói chuyện một hỏi một đáp, sắc mặt Lâm Dương nhợt trắng bệch, cả người khẽ run.

Lư Ký thấy không đành lòng, chậm rãi mở miệng nói: "Nói giỡn cũng có giới hạn, đừng hù dọa người ta nữa."

"Thế nào, người đau lòng rồi hả?" Đậu Nguyên Nguyên buồn bực nói.

Lúc này, phòng trong truyền đến giọng Đồng Khanh sắc bén: "Hoàng thượng, đa tạ."

Nhưng nghe thấy Lư Lăng cười nói: "Hôm nay người ăn mặc thế này khiến trẫm phân tâm, cái này có tính là giờ trò lừa bịp hay không? Phương thức giờ trò lừa bịp này tốt vô cùng, về sau đừng làm ngụy nương nữa."

"Vi thần vào triều vẫn phải mặc quan bào."

"Vi thần? Về sau người phải kêu trẫm một tiếng Thiên Quân." khoe miệng Lư Lăng giờ lên nụ cười, vừa nói. Đồng thời cất bước ra bên ngoài, Tiểu An Tử nghe tiếng hoàng thượng đi ra, lập tức tiến lên ân cần kéo ra bức rèm che, cất giọng nói: "Hoàng thượng giá lâm!" tho tho _

Phòng ngoài nghe tiếng xột xoạt quỳ trên đất, cung nghênh thánh giá.

Lư Lăng cất bước tới phòng ngoài, ngược mắt nhẹ nhàng nhìn qua mọi người, giờ tay lên nói: "Chư khanh hãy bình thân."

"Tạ, hoàng thượng."

Mọi người đứng dậy.

Đồng Khanh hộ tống hoàng thượng ra khỏi phòng trong, Lư Ký lại nhìn chăm chăm nàng mặc một thân trang phục nữ nhân, lạnh lùng nói: "Bỏn vương vốn tưởng rằng lúc này Đồng Đại Tư Mã nên ra khỏi thành rồi chứ?"

Khó có dịp nàng vẫn phát. Bôi lên son phấn, vẽ lông mày, thay đổi trang phục nữ nhân. Liền vội chạy tới trong nhà hoàng thượng rồi hả?

Vội vã bày ra ở trước mặt hoàng thượng nàng xinh đẹp dường nào sao?

Nàng dựa vào sắc đẹp, thuận lợi đánh bại hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên và dương nữ hoàng hậu rồi hả? Lư Lăng tính toán bất chấp tất cả sắc lập nàng làm hoàng hậu sao?

Rốt cuộc có cơ hội leo lên địa vị hoàng hậu rồi, Đồng Uyển bằng lòng rồi hả?

Đồng Khanh chưa hết tức giận Ninh Vương, hiện tại thái độ hắn đối với nàng ác liệt như thế, vì vậy lạnh lùng nói: "Ninh Vương quá nóng nảy. Chưa tới quá ngo đâu, hạ thần thuận tiện ra cửa....."

Lời vẫn còn chưa nói xong, Lư Lăng giờ tay lên cười nói: "Không cần, người lưu lại, trẫm còn có chút công vụ muốn giao phó." tho tho _

Đồng Khanh nói: "Thái hậu có lệnh, vẫn là thỉnh hoàng thượng để vi thần rời đi thôi."

"Công sự của trăm chẳng lẽ còn không bì kịp chuyện riêng của ngươi sao?" thái độ Lư Lãng rất là cứng rắn.

Đồng Khanh bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là lui qua một bên.

Biến thành công sự, hai người khó chia lìa rồi hả? Đẩu Nguyên Nguyên tức giận không thôi. Tối hôm qua, chính miệng Thái hậu nói cho nàng biết, chính bà lệnh cho Đồng Khanh hôm nay ra khỏi thành cùng Vệ Sùng Văn thành thân, nàng lại lấy lý do công sự, cố ý nương nhờ bên cạnh hoàng thượng không chịu rời đi. Dựa vào cái này trì hoãn hôn sự.

Đẩu Nguyên Nguyên lập tức có chủ ý, nàng có thể lợi dụng Ninh Vương đến bức hoàng thượng nhanh chóng thả người.

Trông mặt nàng xoay tròn. Để đôi mắt đẹp rơi lên khuôn mặt anh tuấn của Ninh Vương, cười dịu dàng nói: "Có chánh sự gì quan trọng hơn so với đóng quân ngoài thành đây? Đồng đại nhân không đi làm việc gấp..... mấy ngày nay Ninh Vương ngủ được an ổn sao?" tho tho _

Lư Ký bởi vì Đồng Uyển cố ý đối với hắn lạnh nhạt, đã sớm ghen ghét dữ dội, trong lòng đang tức giận một hồi, cộng thêm trước đó cam kết với Đẩu Nguyên Nguyên không ngăn cản nàng làm hoàng hậu, hắn trầm mặt, lạnh lùng nói: "Vệ tướng quân dẫn theo đại quân trú ở ngoài thành Cô Tô của ta, hành động lần này xâm môn đạp hộ, Bôn vương có cảm giác bị áp lực, đang định xuất binh xua đuổi đấy....."

Nếu hắn xuất binh, vậy không phải nổ tung chiến hỏa, hai bên thuận thể đánh tới sao?

"Lư Ký, ngươi dám?!" Nghe hắn lại tính toán xuất binh, sắc mặt của Lư Lãng tức khắc chuyển thành xanh mét, hắn phất tay áo cả giận nói: "Ngươi chớ có khơi lên chiến sự! Nếu như ngươi tự tiện phát động chiến tranh, ngươi cho rằng ngươi thật nắm chắc địch nổi đại quân trên tay của trăm, ngươi cho rằng chư vương còn có thể đứng ở bên ngươi sao?"

Chọc cho Hoàng đế giận dữ, Lư Ký vẫn không chịu yếu thế chút nào, lạnh lùng nói: "Như vậy phải thử một lần mới biết!"

Lấy lý do Thái hậu trú binh ở ngoài thành, hiển nhiên Ninh Vương là cố ý gây sự!

Lư Lãng vỗ mạnh lên bàn, trợn mắt chỉ trích Ninh Vương, cất giọng nói: "Lư Ký ngươi thật to gan, nghĩ xuất binh sao? Chẳng lẽ ngươi muốn thí quân sao?" tho tho _

Đối mặt với hoàng thượng tức giận, Lư Ký cũng cười lạnh nói: "Tiểu vương tuyệt sẽ không thí quân, trong nội tâm hoàng thượng hiểu rõ ràng."

Hai người lạnh lùng giằng co, không khí căng thẳng, người cảm giác thở không nổi, quanh quẩn ở giữa hai người đàn ông này, ngưng trệ không đi.

Đồng Khanh trầm nghĩ, rõ ràng là Đẩu Nguyên Nguyên cố ý khơi lên lửa giận của hoàng thượng và Ninh Vương.

Mà cũng không biết Ninh Vương rốt cuộc vì sao, lại có thể phối hợp với nàng? Ninh Vương có thể có cam kết gì đối với Đẩu Nguyên Nguyên sao?

Chỉ là, đóng quân bên ngoài vương thành cũng là phiền phức lớn, Ninh Vương lấy danh nghĩa ra binh xua đuổi quân đóng ngoài thành, ngược lại là một cái cớ rất tốt để làm khó dễ.

Hôm nay thái độ Ninh Vương không giống như xưa, đôi môi mím chặt, mắt sáng như đuốc, khuôn mặt anh tuấn càng lộ vẻ kiên cường, cơn giận của hắn tuyệt không thua gì hoàng thượng.

Hắn cũng không phải đang nói đùa, thật sự có khả năng sẽ xuất binh!

Đồng Khanh thấy tình huống này không đứng im, lập tức bước lên trước nói: "Thái hậu có lệnh, lệnh ta hôm nay ra ngoài thành, truyền chỉ ý của bà, bà muốn Vệ tướng quân lập tức lên đường đưa quân trở về đế đô, Thái hậu không phải cố ý khiêu khích Ninh Vương." tho tho _

Thấy mục đích đã đến, Đẩu Nguyên Nguyên thuận thế nói: "Như vậy ngươi vẫn còn ở nơi này làm cái gì? Còn không mau đi báo cho Vệ tướng quân để hắn rút quân đi?"

Vệ tướng quân lui quân, Ninh Vương không có lý do gì xuất binh.

Lư Hâm một bên làm bộ không để ý, chơi miếng ngọc trong tay, cười lạnh nói: "Đồng Đại Tư Mã mặc kệ chánh sự, lại có thể đặc biệt chạy tới đông sương phòng bồi hoàng thượng chơi cờ sao? Nguyên Nguyên nói rất có lý, Đồng Khanh đừng bức bách Ninh Vương dẫn đầu xuất binh? Chính trên tay ngươi đang nắm giữ trọng binh sao? Muốn nhân cơ hội nắm giữ quân quyền, chứng thực chức Đại Tư Mã sao?"

Binh phù ở trên tay Đồng Khanh, nói thế, không thể nghi ngờ là muốn cho hoàng thượng hoài nghi dụng tâm của nàng.

Không ngờ, Lư Lãng cũng nổi giận gầm lên một tiếng, hất tay đập miếng ngọc trong tay của hắn xuống đất, cả giận nói: "Càn rỡ! Trăm triệu kiến đại thần, há có thể cho phép bọn ngươi tới can thiệp?"

Khoảng khắc, miếng ngọc tan nát dưới đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Đầu tiên Lư Hâm sững sờ một chút, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng vung lên tay áo, quỳ trên đất, giơ tay lên nói: "Thần Đệ, không

dám!"

"Bọn ngươi, còn có cái gì không dám?"

Hoàng thượng tức giận, mọi người rồi rít quỳ xuống đất.

"Hoàng thượng xin bớt giận." Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Anh vương dạy rất đúng, Đồng Khanh không dám để lỡ chánh sự, lập tức lên đường!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Trầm Chờ Ngươi Trở Về

Dứt lời, trực tiếp đứng dậy, đang định lui ra, ra ngoài thành. Đột nhiên, lại thấy Lưu Lăng vỗ mạnh lên bàn, cả giận nói: "Cần rồi! Trầm cho phép ngươi lui xuống khi nào? mấy ngày nay không được trầm cho phép, không được rời khỏi tầm mắt trầm! Trầm, không cho!"

Tìm Đồng Khanh không khỏi đập mạnh và loạn nhịp một hồi..... Giờ phút này, gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng tức giận quá độ, thái độ quá mức bất thường, rõ ràng hẳn đã biết được chuyện Thái hậu lệnh nâng hôm nay ra khỏi thành hôn cùng Vệ Sùng Văn.

Cho nên Tiểu An Tử mới có thể vội vàng chạy tới ngăn nài lại.

Hoàng thượng, đến tột cùng là biết được chuyện này từ đâu?

Thái hậu tuyệt đối không thể nào để cho hoàng thượng biết, khẳng định sẽ giấu, Đậu Nguyên Nguyên hiển nhiên cũng cảm kích, cho nên mới phải mạo hiểm lợi dụng không biết chuyện Ninh Vương đến bức nài nhanh chóng ra khỏi thành, nài ta ước gì nài lập tức gả cho người khác, tuyệt đối không thể nào để hoàng thượng biết được chuyện này.

Anh vương hiển nhiên cũng không rõ, cho nên mới vô ý chọc cho hoàng thượng giận dữ, còn hất miếng ngọc trong tay của hắn.

Như vậy đến tột cùng là ai biết được mật chỉ của Thái hậu, còn có ý tiết lộ để hoàng thượng biết?

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên vội vàng nói: "bẩm Hoàng thượng, Vệ tướng quân đóng quân bên ngoài vương thành, hành động lần này rất là khiêu khích, vì để tránh khơi dậy chiến tranh, Thái hậu đặc biệt sai Đồng Tư Mã đi trước nhắn nhủ ý chỉ, khiến Vệ tướng quân rút quân trở về để đô, chuyện này không trì hoãn được nữa, xin hoàng thượng lấy đại cục làm trọng."

Lưu Lăng phát tay áo nói: "Không phải lệnh Vệ Sùng Văn rút quân sao? Vậy có gì khó? Trầm lập tức hạ một khẩu dụ để cho hắn rút quân hồi doanh là được."

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Đồng Khanh là Đại Tư Mã triều ta, trông coi quan võ, để nài tới gặp Vệ tướng quân truyền đạt ý chỉ của hoàng thượng rất thích hợp." Hắn theo sát không rời, rõ ràng là nổi giận thật, cố ý đối nghịch với hoàng thượng.

Lưu Lăng hít mắt suy nghĩ, ánh mắt như muốn sắc lại ngay tức khắc, đôi mắt hắn sắc bén nhìn chăm chăm Ninh Vương có ý đối nghịch cùng hắn. Lạnh lùng nói: "Trầm xuôi Giang Nam nhiều ngày, không có cơ hội xuất ngoại thị sát phong thổ và dân tình nước ta, hôm nay trời trong nắng ấm, khí hậu tương đối tốt, thích hợp đi ra khỏi thành một chuyến, trầm quyết định mang theo Đồng Tư Mã tự mình ra ngoài thành, khẩu dụ ra lệnh Vệ Sùng Văn rút quân, do trầm tự mình đến hạ thời."

Lưu Ký trầm mặt, không nhanh không chậm chấp tay thi lễ nói: "Tiểu vương thân là chủ nơi này, liên hệ tới an nguy hoàng thượng. Hoàng thượng đi tuần, Lưu Ký nhất định tự mình cầm kiếm hộ giá bên cạnh."

Mặc dù không có thái độ rõ ràng, thế nhưng hẳn lại nhìn ra rất rõ ràng. Giữa Hoàng thượng và Ninh Vương, nhiều lần vì Đồng Khanh mà giương cung bạt kiếm, ai cũng không chịu nhường một bước, hai tên nam nhân này có quyền thế nhất, lại có thể cùng giành giật một nữ nhân. Hơn nữa còn là Đại Tư Mã đương triều, tình huống đầu chỉ có mâu thuẫn mà còn phức tạp. Chỉ cần có nữ nhân Đồng Khanh ở giữa bọn họ, hoàng thượng và Ninh Vương vĩnh viễn sẽ có khói lửa trần ngập, chiến hỏa hết sức căng thẳng. Lưu Hâm xem thời cơ không thể mất, lập tức nói: "Hoàng huynh lên đường. Thần Đệ sao dám lười biếng, xin hoàng huynh cho phép Thần Đệ theo xe hầu giá đi."

Anh vương quá mức ân cần, thực không giống như hắn ngày thường buông thả. Lúc này rốt cuộc Đậu Nguyên Nguyên nổi lên lòng phòng bị, nhìn lom lom huynh đệ gia tộc, mở miệng nói: "Lưu Hâm, ngươi đi theo xem náo nhiệt gì vậy?"

Lưu Hâm cười nói: "Hầu hạ hoàng huynh, tận hết chức trách Thần Đệ. Có thể là náo nhiệt gì?"

Đồng Khanh trầm thấp trong chốc lát, bệnh hoàng thượng chưa lành. Dùng thuốc Kim Thạch để nhìn bề ngoài hẳn không việc gì, cũng là vô cùng thương tổn nguyên khí, ra ngoài một nhọc, chỉ sợ sẽ khiến cho bệnh tình nặng lên, Thái hậu đã tự mình đến Phủ Ninh Vương, bà không biết long thể hoàng thượng không khỏe, không tới hai ngày, nhất định sẽ yêu cầu hoàng thượng lên đường trở về để đô, đường còn dài, thân thể hoàng thượng có thể chịu

nổi hành trình trở về một nhọc hay không, vẫn chưa xác định, hiện tại quan trọng nhất là bảo đảm hấn nghỉ ngơi, có thể điều dưỡng một ngày tốt một ngày, huống chi Ninh Vương không biết chuyện gì xảy ra, lại rõ ràng trên cơ hoàng thượng. Anh vương cố ý đi theo, không thể thiếu khích bác sanh sự.....

Trải qua một phen cân nhắc, nàng tiến lên phía trước nói: "Hoàng thượng, hãy để cho vi thần đi một mình, thần đơn giản kị binh nhẹ, đi nhanh về nhanh, ước chừng trước bữa tối, liền có thể chạy về phục mệnh."

Nàng đặc biệt nhấn mạnh đi nhanh về nhanh, cũng bảo đảm trở lại trước bữa tối.

Lưu Lăng đưa ánh mắt kiên định nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bình tĩnh ngưng mắt nhìn nàng, nhú mày..... Hồi lâu, rốt cuộc thở dài một cái: "Thôi, người đi nhanh về nhanh đi."

Hắn không thể không nhượng bộ, hấn thật hiểu rõ, sự lo lắng của nàng không phải là không có đạo lý, thân thể hấn tạm thời còn không chịu nổi giày vò, độc trong người chưa thanh lọc hết, hơn nữa thuốc Kim Thạch gây tổn thương, giờ phút này, hấn cũng cảm không nổi kiếm.

Hiển nhiên Ninh Vương cố ý, cộng thêm Anh vương cố ý khích bác, thân thể hấn như thế, nếu tự mình ra khỏi thành, tuyệt không phải là một ý kiến hay.

Trở về trước đêm, thời gian gấp rút như thế, nàng không thể nào có cơ hội thành thân với Vệ Sùng Văn.

Ngay sau đó hấn lại phân phó nói: "Bữa tối trở lại phục mệnh, trăm chuẩn bị sẵn bữa tối chờ người!"

"Vi thần, tuân chỉ." Đồng Khanh nói.

Lúc này, Lưu Hâm lại tiến lên thở dài, chủ động chờ lệnh nói: "Nếu hoàng huynh không yên lòng Đồng Tư Mã độc hành, xin hoàng huynh cho phép, để Thần Đệ cùng Đồng Tư Mã đi ra khỏi thành!"

Lưu Lăng khoát tay một cái nói: "Đồng Tư Mã ra khỏi thành, tự trăm sẽ an bài mấy tên hộ vệ đi theo, trăm có chuyện quan trọng khác phân phó người....." "Nói tới chỗ này, hấn quay đầu nhìn Lâm Dương nói: "Trăm không tin thiên mệnh, Thái hậu cũng không tin, cho nên gả người cho người khác, không ngờ, Chân Thể Đạo lại đột nhiên bỏ mình, chuyện này đối với người không phải phúc, cũng là tai họa, mặc kệ có phải người vô tội hay không, người phạm vào đại kỵ, phải đoạn tuyệt truyền thuyết Thiên Mệnh hoàng hậu, người phải rời khỏi trần thế....."

Quả thật là muốn nàng rời khỏi trần thế rồi!

Nghe vậy, Lâm Dương nhi bị sợ dẫn đến khuôn mặt nhỏ nhắn hóa trắng bệch, toàn thân phát run, run run đập đầu trước hoàng thượng, nén lệ, cầu khẩn nói: "Dân nữ có tội gì? Dân nữ vô tội, cầu xin hoàng thượng khai ân, tha cho tiểu nữ một con đường sống."

Lưu Lăng cau mày nói: "Trăm không phải muốn giết người, trời xanh còn có đức hiếu sinh, trăm tuyệt không giết người vô tội, trăm có thể tha người, Thái hậu lại không thể tha, nếu người muốn mạng sống, thì phải rời khỏi trần thế, tuyệt trần duyên, tiến vào Phật Môn, cắt đứt lục căn..... Lâm Dương, người có nguyện xuất gia làm ni không?"

Hoàng thượng quả thật là người nhân đức, hấn không đành lòng giết nàng, cũng không nỡ thấy nàng là người vô tội bị Thái hậu giết chết, vì vậy lệnh nàng xuất gia xuống tóc làm ni cô, làm bạn với Phật.

Thanh Đăng Cổ Phật, vô tình vô ái, không ham không muốn, quả thật thê lương, vì giữ được tánh mạng, chỉ có thể vào Phật Môn, cắt mái tóc dài. Tuyệt đi trần duyên.

Lâm Dương nhi hạ quyết tâm, rơi lệ nói: "Dân nữ cảm ơn hoàng thượng."

Lưu Lăng cúi người xuống, tự tay nâng nàng dậy, dịu dàng nói: "Trăm cũng không muốn ép người làm ni, nhưng lại không thể không như thế, người từ đây đợi trong Phật tự, bình an sống qua ngày. Người là phụng hoàng mệnh xuất gia, Sư Phụ trong Đại Phật tự không dám làm khó với người, điều duy nhất trăm có thể làm vì người, chỉ có như thế." Dứt lời, ngược mắt nói với Lưu Hâm: "Người là người dẫn vào vương phủ, vậy do người phụ trách dẫn nàng đi Đại Phật tự cạo đầu làm ni thôi."

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt của Lưu Hâm thay đổi một lần. Trong lòng nhanh chóng thoáng qua một tia kinh hãi, hoàng thượng đã biết dương nữ là hấn dẫn vào vương phủ, cho nên mới đặc biệt cho đòi hấn tới. Hấn liếc Đồng Khanh một cái thật nhanh, nhìn thấy nàng đang nhìn chăm chăm hấn, quả nhiên..... Là Đồng Khanh báo cho hoàng thượng chuyện này.

Nàng ý vào hoàng thượng sùng ái. Lại dám bán hấn sao?

Hấn và Đồng Khanh luôn luôn không thù, không phải là địch không phải là bạn, nhất định bảo trì quan hệ không lạnh không nóng..... Lần này xem ra, Đại Tư Mã Đồng Khanh quyết tâm đối địch với hấn rồi.

Thái độ Hoàng thượng lạnh nhạt, trong lòng Lưu Hâm gấp gấp một hồi. Hấn vội vàng chấp tay thi lễ nói: "Hoàng huynh minh giám, Thần Đệ đối với Lâm cô nương cũng chẳng thân quen, không tính là quen biết. Thuần túy chỉ là ở cửa ra vào vô tình gặp nàng nói chuyện với Đồng Tư Mã, mới biết nữ nhân này, ta với nàng không quen không biết, làm sao dẫn nàng vào Đại Phật tự, nàng là một cô nương đơn độc lại cùng thần đệ kết bạn. Hiển nhiên không ổn....."

Lưu Lăng buồn bực nói: "Người ở bên ngoài, chẳng lẽ không có tùy thân hộ vệ cùng người hầu hạ sao? Cũng không phải là cô nam quả nữ. Nếu như

ngươi cảm thấy không ổn, mang thêm mấy ma ma đi theo, ý tưởng đã quyết, ngươi làm theo đi! Lập tức lên đường, Đại Phật tự cách đất phong ngươi quá gần, ngươi cũng nên đi về."

Đất phong sao? Hoàng thượng là muốn đuổi hấn trở lại đất phong.

Hoàng thượng lại có thể đuổi hấn là hoàng Ngự Đệ rời khỏi, chuyện này nếu truyền đi, tất cả người theo hấn, sẽ cảm thấy là Hoàng đế cố ý xa lánh hấn, đối với thanh thế hấn ảnh hưởng cực lớn.

Lưu Hâm trầm mặt, thờ dài nói: "Thần Đệ, tuân chỉ."

Lưu Lăng khoát tay một cái nói: "Đồng Tư Mã lưu lại, chư vị lui ra đi."

"Tuân chỉ."

Chốc lát, mọi người rời rít lui ra, trong nhà lập tức yên tĩnh trở lại.

Lưu Lăng đi vào phòng trong lấy một áo choàng màu đen ra ngoài, sau đó cẩn thận khoác lên trên người Đồng Khanh, tự tay buộc dây giúp nàng, dặn dò lần nữa: "Đi tới đi lui ngoài thành, mặc dù đường xá không xa, vẫn còn lạnh, đi đường cẩn thận."

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Hoàng thượng, Anh vương giấu giếm ý định, ngài phải cẩn thận, canh phòng nghiêm ngặt hấn!"

Chẳng biết tại sao, trong lòng của nàng có một dự cảm không nói ra được.

Lưu Lăng cười nói: "Không phải trăm lệnh hấn trở về đất phong rồi hả? Hấn phải lập tức lên đường đấy. Trăm tính toán từ đây xa lánh hấn, chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng thế lực của hấn, trăm sẽ từ từ tước đất phong của Anh vương. Mấy ngày nữa đợi thân thể trăm khá hơn một chút, sẽ khai giá trở về để đô, tất cả sẽ không có chuyện gì. Người đi thông báo Vệ Sùng Văn rút quân hồi doanh, trăm chờ ngươi trở lại, Uyển Nhi, ngươi nhất định phải trở lại trước bữa tối, nếu ngươi dám làm chuyện trăm không thể cho phép, trăm sẽ lập tức thu hồi chức vụ Đại Tư Mã của ngươi."

"Làm chuyện không thể cho phép?"

Lời nói vẫn còn chưa xong, lúc này, đột nhiên Lưu Lăng ôm nàng vào trong ngực, hai tay ôm chặt nàng, phía trên truyền đến, hấn nhỏ giọng cảnh cáo: "Nếu ngươi dám tự tiện thành hôn với Vệ Sùng Văn, chính là chuyện trăm không thể cho phép."

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh cắn răng một cái hỏi "Ngài làm sao biết được chuyện Thái hậu bí mật cho ta ra khỏi thành thành hôn với Vệ Sùng Văn?"

"Là Như Họa nói cho ta biết, tối hôm qua lúc mẫu hậu đến nói chuyện này với Đậu Nguyên Nguyên, nàng ta đang ở bên cạnh hầu hạ."

Thì ra là như vậy, Như Họa cũng không hy vọng Đậu Nguyên Nguyên được như ý nguyện lên làm hoàng hậu, cho nên cố ý tiết lộ cho hoàng thượng biết được.

"Coi như khó khăn, coi như hoang đường, coi như không bị mẫu hậu lý giải, trăm cũng nhất định loại bỏ muôn vàn khó khăn, cưới ngươi làm vợ, sắc lập ngươi làm hoàng hậu. Uyển Nhi, coi như rất nhiều chuyện đã qua trăm đã không còn nhớ nữa, nhưng trăm rất xác định, cho tới nay, người ở bên trong lòng của Lưu Lăng ta chỉ có một mình ngươi."

Giọng điệu của hấn, buồn triền miên, nhỏ giọng ní non lại mang theo vạn phần kiên định.

Tâm thần Đồng Khanh khẽ suy sụp, đôi mắt đẹp lập tức mơ màng, nàng làm sao không hiểu tính toán trong lòng Thái hậu, thế lực Ninh Vương to lớn, Anh vương giương mắt hồ, hai vị hoàng tộc này ngáng đầu nhìn đế vị, đều bởi vì hoàng thượng cũng không phải là con thân sinh của tiên đế, nếu hoàng thượng muốn ngồi vững trên đế vị, không chỉ có nắm giữ quyền trong tay, hấn còn phải có một hoàng hậu có bối cảnh thế lực hùng hậu đến giúp đỡ, nếu không phải hấn bắt kẻ hậu quả hồi hôn, không kẻ thế diện của Đậu thừa tướng, nhất định sẽ lập tức đảo hướng Ninh Vương. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, lặng lẽ lau đi không rơi xuống một giọt lệ tình, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, ta phải đi."

Hấn cúi đầu, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, đưa tay nhẹ nhàng sờ trán má phẩn, nhu tình cười nói với nàng: "Đi đi, đi nhanh về nhanh, trăm chờ ngươi trở lại cùng nhau dùng bữa."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Vội Vàng Thành Hôn

Đồng Khanh vội vã rời khỏi đông sương phòng, dẫn theo bốn gã hộ vệ do hoàng thượng phái theo tới chuồng ngựa, ở bên trong chuồng ngựa lại thấy Ninh Vương đang đợi ở nơi đó, hấn đã thay thường phục, tóc đen như mực tùy ý cột ở sau ót, đeo bảo kiếm ngang hông, giống như thường ngày anh tuấn tiêu sái, hưng trí bừng bừng leo lên yên ngựa Hãn Huyết Bảo Mã của hấn, lộ ra bộ dáng phải ra khỏi cửa, nàng ngăn người ra.

Lưu Ký nhìn thấy nàng tới, thần nhiên quay đầu về phía nàng, gọi lên một nụ cười ý vị thâm trường nói: "Ta đang nhàn rỗi đây, vừa đúng lúc muốn ra ngoài thành một chuyến."

Khóe miệng Đồng Khanh co quắp, buồn bực nói: "Điện hạ, chẳng lẽ cũng muốn đi hướng đông sao?"

"Vẫn còn đang tức Bồn vương sao?" Hắc nhàn nhạt cười nói: "Thật nhỏ mọn!"

Ở bên trong đông sương phòng biết được, dương nữ cũng không phải do nàng mang vào vương phủ, mà là Anh vương gây nên.

Là hắc hủi lâm nàng.

Nghỉ ngơi trong lòng hắc nhất thời tan thành mây khói.

Không giống với hắc, Đồng Khanh còn đang giận, cố ý không để ý tới hắc, dắt ra một con ngựa tốt, đi ra ngoài, bốn gã hộ vệ cũng dắt theo ngựa của mình, theo hầu ở phía sau.

Lưu Ký thấy thế, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, tay nắm dây cương giục ngựa ra ngoài, chậm rãi tới bên người nàng, khóe miệng giờ lên nụ cười, mời mọc: "Mau lên ngựa! Ngươi và ta đồng hành với nhau thôi."

Đồng Khanh tức giận chưa tiêu tan, nàng ngược đầu, nhìn hắc chăm chăm, cắn tức nói: "Đồng Khanh ta đứng lờ người như vậy đó", trong miệng Ninh Vương là loại người bụng dạ khó lường... Điện hạ vẫn nên cách xa ta một chút đi, tỏ vẻ trong sạch."

"Đồng Uyển, đáng đáp ngươi tức giận thật đáng yêu nhé!" Lưu Ký trêu chọc nói: "Ngươi không thể để cho Bồn vương yêu được sao! Vì vậy Bồn vương không thể không yêu được!"

Nàng buồn bực nói: "Điện hạ đừng quên, tại hạ là Đại Tư Mã Đồng Khanh, không phải là Đồng Uyển!"

"Được! Được!" Lưu Ký nhìn nàng, ánh mắt mang theo cung chiều, thái độ hoàn toàn buông thả, nhanh chóng đầu hàng, cười dịu dàng nói: "Đồng đại nhân. Xin mau lên ngựa đi, tiểu vương nguyện đi theo hầu hạ, tự mình hầu hạ ngươi!"

Bốn gã hộ vệ thấy thế, nở nụ cười cực kì ái muội.

Nàng tức giận như vậy, Ninh Vương cũng không hờn không giận, nàng càng cắn tức, thái độ của hắc lại càng lộ ra cố ý, kể từ đó, ngược lại giống như đùa giỡn nàng trước mặt mọi người.

Trong lòng Đồng Khanh vẫn còn tức, mà lại cố kỵ thân phận của hai người. Không dám luống cuống, nàng cười lên lưng ngựa, cất giọng nói: "Điện hạ xin đừng bước!" Ngay sau đó giục ngựa đi về phía trước.

Lưu Ký "Giá" một tiếng. Nhanh chóng đi theo, quả thật bảo trì vị trí song song cùng nàng, cười sang sảng nói: "Ngươi tới thật đúng lúc, xuân về hoa nở, trăm hoa khoe sắc. Cảnh liễu mảnh mai rủ xuống ven bờ, Giang Nam xuân sắc, đẹp không sao tả xiết, chúng ta vừa thưởng thức cảnh xuân, vừa từ từ ra khỏi thành thôi."

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Hạ quan mạng hoàng mệnh trong người, xin thứ cho không cách nào làm bạn với Điện hạ đi dạo nhàn nhã."

Lưu Ký hào hùng cười âm ỉ nói: "Không thể đi chậm. Vậy thì đi nhanh, giục ngựa chạy băng băng, ngắm cảnh đẹp Giang Nam cũng là một cách hưởng thụ."

Đồng Khanh trầm mặc không nói. Trong lòng suy nghĩ, đại cục làm trọng.

Chỉ có nàng và Vệ Sùng Văn định thành kết cục, hoàng thượng mới có thể chết tâm. Hơn nữa thái độ Ninh Vương đối với nàng, vẫn làm cho nàng cảm thấy hết sức không hiểu, nhìn hắc tựa như đối với nàng cố ý. Chuyện này lại đến quá mất tự nhiên, quá cố ý.

Tình cảm Ninh Vương đối với nàng. Đến tận cùng có mấy phần, nàng không cách nào hiểu rõ, nhưng nàng không thể mặc cho hắc và hoàng thượng, vì nàng nhiều lần giằng co.

Nàng tuyệt không thể khiến cho hoàng thượng và Ninh Vương vì nàng, mà gây ra sóng to gió lớn. Huống chi, cái lợi ích chỉ Thái hậu, kết quả là cái gì, nàng rất rõ ràng.

Sáu người cỡi ngựa đi, hai hàng ngang nhau, đi tới cửa hồng, đang định ra khỏi vương phủ, lúc này tổng quản lại vội vàng gọi ở phía sau: "Điện hạ, xin dừng bước!"

Lưu Ký nghe, lập tức quay đầu ngựa, nhướng mày, trầm giọng nói: "Có chuyện gì quan trọng, chờ Bồn vương trở lại hẵng nói đi!"

Giương mặt Tổng quản khổ sở nói: "Thái phu nhân và Vũ Thái phi tới từ trong cung, hai người ở trong phòng thái hậu lại đấu võ mồm, Thái phu nhân bị tức đến sắc mặt trắng bệch, bộ ngực đau đớn, tức sắp thở không kịp rồi, bây giờ đã được đỡ về phòng. Điện hạ ngài vẫn nhanh đi nhìn phu nhân một chút thôi."

Lưu Ký chỉ hiểu, nghe thân thể mầu thân khó chịu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức nhảy xuống ngựa, vội vàng nói: "Mau! Đi mời đại phu tới đây."

Ninh Vương không thể đi theo, Đồng Khanh đơn độc cười ngửa đến cửa, hỏi thủ vệ cửa hông, xác nhận Anh vương Lưu Hàm quả thật đã phụng hoàng mệnh mang theo Lâm Dương nhi rời khỏi vương phủ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, liền dẫn bốn gã hộ vệ giục ngựa chạy băng băng, vội vã đi hướng đông.

*

Ra khỏi cửa thành, giục ngựa phi nước đại, không bao lâu sau, xa xa liền nhìn thấy tinh kỳ Vệ gia cắm ở trên dốc núi xa xa, quân kỳ oai phong hùng dũng tung bay theo gió, cảm giác tư thế hào hùng, thanh thế hiển hách, sừng sững đứng ở dưới ánh mặt trời.

Vệ gia quân thanh thế to lớn, đường hoàng hạ trại ở chỗ cao, uy hiếp thành Cô Tô, hành động lần này uy vũ, ý đồ khiêu khích Ninh Vương rõ ràng.

Thái hậu hành động lần này rõ ràng là đuối lý, nếu Ninh Vương dùng lý do này, quả quyết xuất binh, chứ vương cũng sẽ không cho là hấn có lỗi.

Thái hậu tạo cho Ninh Vương cái cớ dễ làm loạn, nếu không phải cố kỵ đại quân triều đình trong tay hoàng thượng, có lẽ Ninh Vương đã xuất binh.

Vì để tránh sinh ra rắc rối, Vệ gia quân cần phải nhanh chóng rút quân.

Nàng vội vàng đi tới nơi đóng quân, báo ra huy danh, không bao lâu sau, một gã Phó tướng từ lều lớn ra ngoài, ra mắt nàng, tên kia là Phó tướng người cao ngựa lớn cười nói: "Đồng đại nhân có nghe chưa? Phía sau truyền đến tiếng sáo, Tướng quân đang ở suối nhỏ phía sau sườn núi, thổi sáo, đi theo tiếng sáo, có thể tìm thấy rất nhanh."

Nàng cử hộ vệ đi, đơn độc đi bộ tới phía sau sườn núi, tiếng sáo bên tai dần dần rõ ràng.

Một cây bồ đề lớn đứng sừng sững ở bên cạnh suối cạn, gió nhẹ nhàng thổi qua, gió thổi cành động, đong đưa theo gió, lá bay tán loạn, bóng cây bồ đề lác lác, tiếng lá rơi xào xạc, mấy con chim bay xẹt qua tầng trời thấp, kêu mấy tiếng.

Dưới bóng cây, một bóng dáng cao lớn đang ngồi, miệng ngâm cổ lâu, tiếng sáo trong trẻo vang xa xa.....

Nàng đạp lên cỏ xanh, từ từ đến gần người nọ, chợt nghe một tiếng huyền oán, tiếng sáo dưới tàng cây bồ đề im bất, người nọ nhanh chóng đứng dậy, phòng bị đưa tay đề ở trên bội kiếm, đồng thời ngược mắt xẹt qua....., khoảng khắc, người nọ lập tức nhận ra nàng, khoe miệng lập tức nở nụ cười hân hoan, khẽ gọi nàng một tiếng, "Tiểu Uyên, vì sao nàng tới đây?"

Vệ Sùng Văn mặc một thân nhung trang anh tuấn, xem ra khôi ngô cao lớn như vậy, hần giờ lên nụ cười đón nàng, sai bước tới đây.

"Thái hậu muốn người lập tức rút quân." Nàng trực tiếp nói rõ ý đến.

Nghe vậy, Vệ Sùng Văn nhanh chóng che giấu tươi cười, thay vào đó là gương mặt cảnh giác, hần nghiêm mặt nói: "Thái hậu và hoàng thượng vẫn an toàn chứ? Là ninh vương bức nàng tới sao? Hần cường ép hoàng thượng rồi hả?"

Nàng lắc đầu một cái, bầm báo chi tiết, "Là Thái hậu và hoàng thượng cho ta tới, người đóng quân ở nơi này, chỉ làm cho Ninh Vương lấy cớ xuất binh."

Thần sắc Vệ Sùng Văn cứng lại nói: "Thái hậu lo lắng an toàn của hoàng thượng, vì vậy mới quyết định dùng vũ lực đe dọa Ninh Vương, Vệ gia quân ở đây, Ninh Vương sao dám có động tác tổn hại hoàng thượng? Thái hậu và hoàng thượng không có an toàn rồi khỏi Cô Tô thành trước. Người muốn ta rút quân sao?"

Vệ Sùng Văn là một võ tướng ưu tú, quanh năm đóng quân bên ngoài đối kháng quân địch, rành rỏi vận dụng chiến thuật. Nhưng không có trải qua đấu tranh ở triều đình, không hiểu hoàng quyền giữa sóng gió gian trá, quan hệ phức tạp lại nguy hiểm. Thời thế biến hóa nhanh, nơi đó có thể chân chính nói rõ.

Nàng cắn răng một cái nói: "Thật ra thì, kẻ địch lớn nhất nguy hại hoàng thượng không phải Ninh Vương. Mà là Anh vương."

"Anh vương sao? Anh vương Lưu Hàm không màn danh lợi sao?" Nghe vậy, quả nhiên Vệ Sùng Văn kinh ngạc.

Nàng tiếp tục nói: "Anh vương trăm phương ngàn kế muốn gây ra chiến tranh giữa hoàng thượng và Ninh Vương, để cho mình ở giữa thu lợi, Thái hậu dùng vũ lực uy hiếp Ninh Vương, tương đương trúng với ý nguyện của Anh vương, hành động lần này rất bất lợi với hoàng thượng. Người nhất định phải nhanh chóng rút quân, rút lui rời khỏi thành Cô Tô ba mươi dặm, lấy tốc độ chậm rãi đi về phía Bắc."

Rút quân là vì tránh hiềm nghi triều đình dùng vũ lực uy hiếp Ninh Vương. Chậm rãi đi về phía Bắc là lo lắng tình hình phát sinh, để tùy thời có thể rút quân về trong thời gian ngắn nhất.

Vệ Sùng Văn lập tức hiểu rõ, hần vội vàng nói: "Ta hiểu, ta lập tức hạ lệnh cho Phó tướng nhỏ trại!"

Hần đối với nàng hoàn toàn tin tưởng. Nàng nhậm chức Đại Tư Mã, tung hoành ở triều đình. Đối với xem xét xử thế so với hần làm Tướng quân năm này tháng nọ bên ngoài phải mạnh hơn nhiều.

Nói xong, liền xoay người cất bước tới lầu lớn. Lúc này, sau lưng lại truyền đến thanh âm nàng hơi lưỡng lự, "Sùng Văn, còn có một việc!"

Hắn không rõ liền để ý, thu hồi bước chân, xoay người lại hỏi "Sao, còn có chuyện gì sao?"

Nàng chần chừ trong chốc lát, trong đầu càng không ngừng hồi tưởng lại trước khi chia tay, hai mắt hoàng thượng nóng bỏng thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, bộ dáng giao phó tình thâm ..... Hắn đang nóng lòng mong đợi nàng trở về.

Vệ Sùng Văn thấy nàng lộ ra tâm sự nặng nề, hình như có chút do dự, buồn bực nói: "Tiểu Uyển, nàng làm sao vậy? Nàng xử sự luôn luôn quả quyết, hôm nay sao cứ chần chờ như vậy? Có chuyện khó có thể quyết định hay sao?"

Đổi mặt hẳn cắt vắn, nàng đột nhiên bật thốt lên, "Sùng Văn, chúng ta lập tức thành hôn đi!"

"Thành hôn sao?"Hắn ngăn người.

Sao đột ngột như vậy?

"Đúng! thành hôn, lập tức thành hôn thôi." Nàng nói.

Thời gian không quay trở về ngày trước được rồi, tình duyên nàng và hoàng thượng đã đứt.

Tình thế chợt biến, hoàng thượng phải cưới Đậu Nguyên Nguyên.

Hắn trầm tĩnh ngưng mắt nhìn nàng, ánh mặt trời chiếu xuống xuyên qua cành lá sum suê, chiếu vào gương mặt hắn anh tuấn kiên nghị, hồi lâu, thấy hắn dịu dàng cười nói: "Không!"

Không!?

Hoàn toàn ngoài ý liệu cự tuyệt. Nàng há miệng thờ đốc, có chút không dám tin, "Ngươi, không muốn lấy ta sao?"

Vệ Sùng Văn lắc đầu một cái cười nói: "Sinh lễ của Vệ gia ta Đồng gia đã thu, nàng há có thể quyệt nợ sao? Nàng sớm đã là người của Vệ Sùng Văn ta, ta muốn cưới nàng, không! Ta muốn cưới nàng, nhưng không phải bây giờ, nơi này không có gì cả, không có hồng phi hi trưởng, không có chiêng trống kiệu hoa, ta không muốn nàng bị uất ức, không cần vội vàng thành hôn, ta muốn từng bước cưới nàng vào cửa."

"Ta không quan tâm những thứ kia, chúng ta lập tức thành hôn đi!" Nàng kiên quyết.

Đột nhiên như thế, tất phải có nguyên nhân.

Hắn cũng không hề ngờ.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, gương mặt nghiêm nghị hỏi "Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Nàng thẳng thắn nói cho ta biết đi."

Nàng rũ con mắt, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hắn..... Đã từ từ nhớ ra ta."

Hoàng thượng nhớ ra Đồng Uyển rồi!

Về mặt của hắn khẽ biến, trầm mặc nửa buổi, hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Là ý chỉ của Thái hậu, nàng không cách nào kháng chỉ, cho nên đến đây sao? Để cho chúng ta vội vàng thành hôn, là ý cô mẫu ta chứ gì? Bà muốn chặt đứt nhớ nhung của hoàng thượng đối với nàng sao?"

Nàng cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng nhớ tới ta, cho nên muốn hỏi hôn với Đậu gia!"

Nghe vậy, chân mày hắn nhíu lại thật chặt.

Nàng quả thật là phụng ý chỉ của Thái hậu mà đến.

Hoàng thượng tính toán thoái hôn, chuyện này không phải chuyện đùa.

Hoàng thượng cưới thiên kim Đậu gia, hai nhà Vệ, Đồng kết thân, hai nhà đã định hôn sự, tất cả người ở đế đô đều biết hai việc hôn sự này, hoàng thượng thoái hôn Đậu gia, cưới Đại Tư Mã, chuyện này hoang đường còn chưa nói, tổn hại mặt mũi bao nhiêu người?

Thái hậu tuyệt đối không cho hoàng thượng tùy hứng làm bậy như thế, rất có thể Đồng gia sẽ bị đưa tới họa diệt môn.

Huống chi, Đồng Uyển là thê tử của hắn, về tư về công, hắn không cách nào chấp tay nhường cho người khác.

Lời tuy như thế, nhưng.....

"Có một việc, ta phải hỏi nàng trước....."Hắn nhìn nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm trông mắt nàng tối tăm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi "Trước khi thành hôn, ta nhất định biết. Tiểu Uyển, nàng đừng giấu ta...ta biết lúc hai nhà hạ sinh lễ, nàng đã tiếp nhận ta, mà ta vẫn suy nghĩ muốn biết....." Nói xong, hắn ngưng lại một chút, hơi có vẻ chần chừ, hồi lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Uyển, nàng yêu hoàng thượng sao, vẫn yêu nam nhân mà nàng đã

từng yêu sao?"

Yêu sao?

Nếu nói tình yêu.....

ánh mắt nàng trong nháy mắt thoáng qua một tia mê li, lại lướt qua.

Nàng nói thật nhỏ: "Chôn rồi..... Khi ta phủ thêm quan phục, đổi tên là Đồng Khanh, phút chốc kia bái hán là quân vương, tất cả những thứ kia đi đã vùi chôn, đã sớm chôn thật sâu."

Quá khứ đã là quá khứ, nàng sẽ không nhìn lại. Nàng là Đại Tư Mã Đồng Khanh, không phải Đồng Uyển danh môn khuê tú, nàng tuyệt không câu nệ tình cảm trai gái ở giữa.

con người màu đen nhìn dung nhan nàng thanh lệ, mang theo một lòng muốn xem thấu nàng triệt để.

Tròng mắt nàng quay vòng, lại nhìn không ra bất kỳ gợn sóng nào.

Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, nhỏ giọng nói: "Sùng Văn, tất nhiên ban đầu ta đã quyết định tiếp nhận người, ta..... Quyết không hối hận."

Nghe thấy lời ấy, hắn cảm thật chặt tay của nàng, cùng mười ngón tay nàng nắm chặt, dứt khoát kiên quyết nói: "Chúng ta thành thân đi, kẻ bên có một tòa miếu nhỏ, trụ trì có thể chủ hôn cho chúng ta, hoàn thành nghi thức hôn nhân, thời gian cấp bách, chúng ta lập tức đến miếu thành thân đi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tân Thái Tử

Editor: Thơ Thơ

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn mệnh mang, cô bên cạnh quan đạo trắng xóa, gió từ từ thổi qua, từng đợt cỏ dao động, dọc theo đường đi, im ắng yên tĩnh, bụi đất nâng lên, chỉ có tiếng vó ngựa "cọc cạch" lên đường, vang vọng ở trong cô hoang, bóng dáng sáu người kéo thật dài ở dưới trời chiều.

Đã đến thời gian bữa tối, nàng vẫn không thể trở lại phủ Ninh Vương, cuối cùng nàng đã muộn..... Vì đại cục, vì Đồng gia suy nghĩ, nàng không thể không cô phụ hoàng thượng.

Đồng Khanh giờ roi giục ngựa, nhíu mày, trong lòng không ngừng cân nhắc nên mở miệng với hoàng thượng như thế nào, nàng và Vệ Sùng Văn đã thực sự thành hôn. Tho tho_

Vệ Sùng Văn đi song song với nàng, dịu dàng cười nhẹ với nàng một tiếng.

Hắn kiên trì cùng với nàng trở về gặp vua, cho dù là nổi trận lôi đình, cũng muốn cùng với nàng chịu đựng.

Trời chiều từ từ lặn về tây, rặng mây đỏ tó về phía chân trời, chiếu một mảng lớn đỏ rực, nơi xa dâng lên khói bếp lượn lờ, nhẹ nhàng một mảnh sắc thái mệnh mông.

Một gã hộ vệ thấy thế cười nói: "trời chiều Giang Nam giống như tươi đẹp hơn so với đế đô!"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta chưa từng gặp qua trời chiều hoàng hôn đỏ rực như vậy, trên dưới tương giao, ánh hoàng hôn dưới kia còn giống như bị lửa đốt lên." Một tên hộ vệ khác mở miệng phụ họa nói.

Về mặt Vệ Sùng Văn chuyên chú, nhìn thẳng ra xa, đột nhiên, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, thất thanh nói: "Nguy rồi! Đã xảy ra chuyện."

Đồng Khanh nghe, vội vàng hỏi "có chuyện gì sao?"

Vệ Sùng Văn đưa tay chỉ về phía chân trời, run sợ ngưng thần nói: "Là ánh lửa! Noi rặng mây đỏ chiếu tương giao là ánh lửa, nơi kia..... Là thành Cô Tô nổi lên lửa lớn rồi." Tho tho_

Phía trước Hồng Quang quả thật không đứng lăm.

Quả thật xảy ra chuyện lớn!

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh chợt kêu lên một tiếng, cổ chấp ra roi dùng sức đánh một kích xuống bụng ngựa, con ngựa hí một tiếng, giờ vó lên, nhanh

Vương phủ tuyệt đối sẽ không vô có bốc cháy, thị vệ của Thái hậu cũng sẽ không đột nhiên đánh nhau với thị vệ của vương phủ, còn ngộ thương Thái phu nhân, dẫn đến Ninh Vương tức giận, cứ thế mất lý trí, vung kiếm với Thái hậu..... dẫn đến chuyện xảy ra không thể thu thập.

Lúc này, đoàn bóng đen đã đi ra khỏi màn khói, là một đại đội nhân mã. Dẫn quân chính là Anh vương, hấn ngồi trên lưng ngựa, mang theo mười mấy tên Đái Dao Hộ Vệ cỡi ngựa giống nhau, đội nhân mã này hăng hái, mặc dù người không nhiều lắm, ước chừng trăm người, khí thế hùng tráng, giống như núi lớn chèn ép tới đây.

Anh vương Lưu Hâm nhìn thấy bọn họ, liền chậm rãi kéo cương ngựa, dừng ở trước bọn họ mấy bước, sau đó ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người, lạnh lùng liếc nhìn nói: "Thật là trùng hợp, đang định phái người đi tìm ngươi, thì ra là ngươi đã quay trở về, Đồng Tư Mã, gặp được bản thái tử, còn không xuống ngựa tham bái sao?"

Thái tử?

Đồng Khanh trầm mặt, quay đầu nhìn Tiểu An Từ.

Tiểu An Từ cau mày nói: "Thái hậu do Anh vương hộ vệ, thật vất vả mới bình an thoát khỏi Thành Cô Tô, đến Núi Linh Nham, bởi vì hoàng thượng sống chết không rõ, rất có thể đã bị Ninh Vương bắt đi, trong lúc nguy cấp, Thái hậu liền sắc phong Anh vương là Hoàng Thái Tử, lệnh hấn toàn quyền cứu hoàng thượng ra."

Dứt lời, hấn nhảy xuống ngựa, tham bái. "tiểu nhân, tham kiến thái tử!"

Mặc dù ngoài ý muốn, mặc dù trong lòng mang theo vạn phần nghi ngờ, tình thế đã khác, Anh vương trở thành thái tử đã là sự thực, nhóm người Vệ Sùng Văn rồi rít xuống ngựa, thấy Đồng Khanh vẫn chân chò nán lại ở trên ngựa, hấn liền nhanh chóng chạy tới bên nàng, đỡ nàng xuống ngựa, chỉ trong chốc lát, mọi người đã quỳ ở trước ngựa của Anh vương. Tho tho _

"Chúng thần, khấu kiến Hoàng Thái Tử!"

Lưu Hâm lạnh lùng liếc nhìn Đồng Khanh, lời nói mau lẹ: "Tất nhiên đã rõ thân phận của Bồn vương rồi, ta là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), là thái tử, Đồng Tư Mã, vật kia, ngươi cũng nên giao ra đây chứ?"

Nghe vậy, sắc mặt của Đồng Khanh lập tức trầm xuống.

Trăm phương ngàn kế lấy được ngôi vị hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Anh vương cũng không dễ dàng đăng cơ như vậy. Phủ Ninh Vương gặp đại nạn, mẫu thân Ninh Vương gặp tập kích, vương phủ bị đốt, nhìn bề ngoài nguyên nhân là Thái hậu dùng vũ lực uy hiếp Ninh Vương, Thái hậu hành sự quá mức, chứ vương họ Lưu nhất định sẽ đứng ở bên Ninh Vương.

Hoàng thượng sống chết không rõ, Thái hậu lo lắng Chư Vương sẽ thuận thế lập Ninh Vương lên ngôi, Phủ Ninh Vương gặp kiếp nạn, Thái phu nhân bị thương nặng, Ninh Vương đang hận không một đao giết bà báo thù rửa hận, Thái hậu vì tự vệ, cho nên mới phải hạ quyết tâm, sắc phong Anh vương làm Hoàng Thái Tử sao?

Dưới tình huống hỗn loạn này, Anh vương tự biết thế lực không bằng Ninh Vương, hấn nhất định phải nghĩ biện pháp nắm giữ một phần đại quân triều đình của hoàng thượng, như thế hấn có thể có thực lực chống lại chư vương đang ủng hộ lập Ninh Vương, thuận lợi lên ngôi trở thành Hoàng đế. Tho tho _

Hiện giờ, hấn đường hoàng nhàn hạ, lấy thân phận của hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) mở miệng cùng nàng muốn binh phù rồi.

Thái hậu vì đuổi con cộp đi, ngược lại đem hoàng quyền giao cho một con sói đang nhìn chăm chăm

Nếu Anh vương lấy được binh phù, hoàng thượng còn có đường sống sao?

Đồng Khanh cắn chặt hàm răng, run sợ ngưng thần nói: "Binh phù, hạ quan đã giao trả cho hoàng thượng rồi!"

"Thúi lắm!" Lưu Hâm giận dữ mắng mồm một tiếng, khi đó theo tiếng nói vung roi ngựa vô tình trong tay quất trên người nàng, giận dữ hét: "Bản thái tử ra lệnh ngươi giao ra binh phù!"

Đồng Khanh chợt bị Anh vương hung hăng ra roi, nhất thời da thịt bị đau, vẫn cắn chặt hàm răng, cổ họng cũng không kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Giang Sơn Gặp Chiến Loạn

Vệ Sùng Văn thấy thê tử bị trúng roi, nhanh chóng chạy tới phía trước nàng, dùng thân thể và hai cánh tay che chở cho nàng, quay đầu lại nghiêm mặt nói với Anh vương: "Đây là nhất phẩm Đại Tư Mã con dâu Vệ Vũ Hậu, cho dù Điện hạ là thái tử, ngài cũng không thể tùy ý quất roi nàng!"

Lưu Hâm hăng hái liếc hắt một cái, cười lạnh nói: "Ta là Hoàng Thái Tử, thân là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), tạm thích ứng, muốn đánh roi người nào liền đánh roi người đó, đối với người không thức thời, giết cũng không cảm thấy đáng tiếc, Vệ Vũ Hậu sao? Hắt tính là gì? Vệ Sùng Văn người không phải muốn mang Hoàng thái hậu ra tới sao? Đừng đem Thái hậu tới dọa Bôn vương, ta điều khiển đại quân triều đình, vì để cứu hoàng thượng về, Bôn vương lo lắng an nguy của hoàng thượng, chuyện quá khẩn cấp, đánh roi Đại Tư Mã mấy cái thì như thế nào? Không muốn da thịt chịu khổ, Đại Tư Mã còn không mau mau giao binh phù ra đi!"

"Cứu hoàng thượng về sao?" Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắt chằm chằm, lạnh lùng nói: "Trăm phương ngàn kế, âm mưu tính toán..... Người đã là một thái tử, là thái tử, ngôi vị hoàng đế đã ở trước mắt, người sẽ thật lòng muốn cứu hoàng thượng sao? Người còn không ước hoàng thượng sớm băng hà một chút, để người thuận lợi lên ngôi ngôi lên long ý ở Kim Loan điện thôi."

Đại Tư Mã lại có thể can đảm nói năng lỗ mãng với hắt ở trước mặt mọi người.

"Cần rồi!" Lưu Hâm nổi giận gầm lên một tiếng, nói với hộ vệ hai bên: "Lục soát người cho ta, cho dù lột sạch nàng cũng phải tìm ra binh phù!"

"Vâng!" hai người hộ vệ của Anh vương phụng mệnh lập tức xuống ngựa, bức bách bọn họ.

Bỗng dưng, sắc mặt Vệ Sùng Văn chợt biến, hai mắt nén giận, nhanh chóng rút trường kiếm ra, kiếm quang lóe lên, phá vỡ không khí, hắt trầm mặt, nắm trường kiếm, cất giọng nói: "Ai dám đụng tới thê tử của Vệ Sùng Văn ta, đừng trách ta vô tình!"

Nếu để người khác làm nhục thê tử của hắt, Vệ Sùng Văn còn là một nam nhân sao?

Dù đánh nhau đến chết, mất mạng, hắt cũng muốn bảo hộ nàng chu toàn.

Hai người hộ vệ thấy Vệ tướng quân dũng mãnh vô địch rút đao khiêu chiến, lộ ra tướng hung ác liều chết, nghĩ thầm. Hắt là cháu của Thái hậu, cũng không thể đánh nhau với hắt thật chứ? Bận tâm thân phận của hắt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vì vậy không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Anh vương.

Mặt Lưu Hâm âm trầm, thầm nghĩ, chỉ cần lấy được binh phù, nắm 60 vạn đại quân ở trong tay, Thái hậu có là gì? Vì bảo vệ tánh mạng, bà cũng phải ăn nói khép nép với hắt.

Ngăn cản hắt phải chết!

Không chịu giao ra binh phù, Đại Tư Mã và đứa con cả của Vệ Vũ Hậu ..... Giết không tha.

Mất Tiểu An Tử thấy tình huống không tốt lắm. Anh vương hình như nảy sinh sát ý, bên Vệ tướng quân chỉ có năm nam nhân, coi như hắt anh dũng vô cùng. Lấy ít có thể địch nhiều, nhưng sao địch nổi Anh vương có trăm hộ vệ cao lớn, hào hán không chịu thiệt thòi trước mặt, hắt lập tức nhảy lên trước, xung phong nhận việc nói: "Hãy để cho ta đi. Ta không phải nam nhân thật, từ nhỏ ở trong cung, phục dịch đám phi tần lớn lên, để cho ta tới lục soát người Đồng đại nhân đi."

Dứt lời, hắt nhanh chóng kề bên người Đồng Khanh, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đồng đại nhân, hay là người ngoan ngoãn phối hợp với thái tử đi, tình thế còn nguy hiểm hơn, người không có nhìn ra. Hắt đã động sát khí rồi sao? Vì đoạt được binh phù, hắt sẽ không tiếc giết chết các người, trước khi cứu được hoàng thượng, quan trọng nhất là giữ được tánh mạng, ngàn vạn lần đừng hy sinh tính mạng một cách vô ích!"

Lúc này Đồng Khanh mới tỉnh lại. Than nhẹ chốc lát, nàng lo lắng cho hoàng thượng. Trong lòng lo lắng không dứt, cộng thêm nhất thời tức giận, lại có thể lộ vẻ mất lý trí.

Tình thế trước mắt, tương đối bất lợi, Lưu Hâm là Hoàng Thái Tử, cứng đối cứng với thái tử, không thể nghi ngờ là đang ép hắt hạ độc thủ.

Nàng ngang nhiên đứng lên, ngược mắt nhìn thẳng vào mặt Anh vương, lạnh lùng nói: "Lục soát đi, binh phù quả thật không có ở trên người ta!"

Tiểu An Tử khẽ cong người, nói: "Đắc tội, Đồng đại nhân!"

Trước ánh mắt tàn nhẫn sắc bén như chim ưng, Tiểu An Tử quả thật rất nghiêm túc sờ soạng ở trên người Đồng Khanh, lục soát hồi lâu, cuối cùng chỉ lấy ra được mấy thỏi bạc, hắt xoay người lại, phục mệnh với Lưu Hâm: "Khởi bẩm thái tử điện hạ, mới vừa rồi ngài cũng nhìn rõ rồi chứ đi, tiểu nhân lục soát rất cẩn thận, tuyệt đối không có thiên vị, quả thật trên người Đồng đại nhân không có binh phù!"

Lưu Hâm trầm mặt nói: "Ngựa của nàng đâu? Nói không chừng nàng để ở túi trên yên ngựa, đi tìm cẩn thận đi!"

Hai người thị vệ "Ừ" một tiếng, nhanh chóng tới gần ngựa của nàng, cẩn thận lục soát, còn lấy ra dao nhỏ, cơ hồ phá hủy cả yên ngựa. Cuối cùng lắc đầu một cái, đứng là không thu hoạch được gì.

Lục soát không ra binh phù, sắc mặt của Lưu Hâm trở nên cực kỳ khó nhìn.

Nàng thật trả lại binh phù cho hoàng thượng rồi sao? Mặc dù Đồng Khanh là một nữ nhân, lại giả hoạt giống như con hồ ly.

Chỉ trách lúc đó hẳn nhất thời không kiên định. Hẳn không có nhằm vào Đại Tư Mã, cho tới nay, duy trì quan hệ không lạnh không nhạt cùng với nàng, giữa hai người, không phải là bạn cũng không phải địch, cự tuyệt giao binh phù, cố ý dẫn dương nữ vào vương phủ, để cho nàng bị Thái hậu tát một cái, ban đầu hẳn có ý xúi giục Thái hậu, trước mặt mọi người ép hoàng thượng thu lại chức vị Đại Tư Mã, Đồng Khanh vô quan vô chức, tất phải giao ra binh phù....., không ngờ, chức vị Đại Tư Mã của nàng vẫn được hoàng thượng tăng cường bảo vệ, từ lúc bắt đầu, hẳn đã đã thảo kinh xà rồi sao? Đồng Khanh biết hẳn là nhằm vào binh phù của nàng, vì vậy có phòng bị rồi sao?

Mẫu thân thường nói hẳn còn quá trẻ, suy nghĩ còn không chu đáo, đúng là như vậy.

Lần này, hẳn phải cẩn thận.

Mặc dù kế hoạch của hẳn kín đáo, còn không thể phòng ngừa sơ hở. Mẹ của hẳn trải qua thời gian dài mua được không ít thân tín bên cạnh Thái hậu, thật vất vả mới xúi giục được Thái hậu dẫn quân hùng dũng đi tới Cô Tô, thì ra là Thái hậu một lòng muốn diệt trừ Ninh Vương, sau khi thấy hoàng thượng và Đồng Khanh ở vương phủ, đột nhiên thay đổi chủ ý.

Không cách nào xúi giục Thái hậu và Ninh Vương đánh nhau, cho nên bọn họ lập tức sửa lại kế hoạch, mua được thị vệ của Thái hậu ám sát mẫu thân của Ninh Vương, nhất định có thể bức cho Ninh Vương tạo phản, lúc Ninh Vương tức giận sẽ giết chết hoàng thượng....., một khi Ninh Vương thí quân, hẳn thuận tiện không thể cứu vãn, thí quân là tội lớn chứ vương không thể cho phép, chứ vương sẽ dẫn binh chinh phạt. Đây là kế một hòn đá hạ hai con chim, hoàng thượng băng hà, Ninh Vương đồng thời cũng thất thế, hẳn coi như trong tay không có đại quân, thân là con của tiên đế, cũng có thể ngồi ổn để vị.

Không ngờ sương phòng hoàng thượng ở lại đột nhiên phát hỏa, nguyên kế hoạch hỏa hoạn chỉ ở rừng hạnh hoa phía sau tây sương phòng, cố ý lấy rừng hạnh hoa che chắn, để phòng ngừa thể lửa cháy lan đến nơi hoàng thượng ở, hoàng thượng phải chết ở trên tay Ninh Vương mới được, đông sương phòng sao đột nhiên bén hỏa? Hẳn mang binh xông vào đông sương phòng, vốn nghĩ thừa dịp hỗn loạn giết hoàng thượng, sau đó giả họa cho Ninh Vương, trong lúc hoảng sợ, lại tìm không ra bóng dáng hoàng thượng ở đâu?

Rốt cuộc Hoàng thượng ở nơi nào?

Có chạy ra khỏi Thành Cô Tô hay không?

Lúc này, đột nhiên Lưu Hâm quát một tiếng, "Mọi người nghe lệnh, cẩn thận tìm kiếm dọc theo bên ngoài thành Cô Tô, nhất định phải tìm được bóng dáng hoàng thượng!"

"Tuân lệnh." Chúng tướng đồng thanh.

Chốc lát sau, đoàn người của thái tử liền chia nhau tản ra.

Đội ngũ Thái tử cất vó đi.

Vệ Sùng Văn đứng dậy, đỡ Đồng Khanh dậy, cẩn thận suy nghĩ chốc lát, sau đó chân mày nhíu chặt nói: "Nàng không có sao chứ? Thái hậu và hoàng thượng gặp khó khăn, ta phải nhanh chóng cho triệu hồi Vệ gia quân, Ninh Vương đã tạo phản, rất nhanh Giang Nam sẽ lâm vào trong chiến tranh loạn lạc, thời thế hỗn loạn, nàng ở lại chỗ này rất nguy hiểm, ta không yên lòng, nàng trở về để đi trước đi, chờ ta về lại Đồng phủ tiếp nàng."

"Không!" Nàng cắn răng một cái nói: "Ta muốn vào Thành Cô Tô đi tìm hoàng thượng, nói không chừng hoàng thượng còn ở trong thành."

Vệ Sùng Văn nghe nàng tính toán mạo hiểm vào thành, lập tức quả quyết ngăn cản, nghiêm chỉnh nói: "Không! Ta phản đối, ta là trượng phu của nàng, ta không cho nàng đi mạo hiểm, nàng phải trở lại để đồ."

Hắn lấy giọng điệu trượng phu ra lệnh cho thê tử.

Đồng Khanh không chịu nhượng bộ chút nào, kiên trì nói: "Trước khi Đồng gia thu sinh lễ, người đã đồng ý với ta...ta không từ bỏ chức quan, người không thể bức bách ta chỉ làm thê tử của người, ta là Đại Tư Mã, quốc gia sắp lâm vào chiến loạn rồi rồi, ta không thể bỏ mặc!"

Hồi tưởng lại lời mình hứa hẹn với nàng, Vệ Sùng Văn nhíu mày, cúi đầu nhìn nàng, hồi lâu, rốt cuộc thờ thật dài nói: "Được rồi! Chỉ là, nàng làm việc phải cẩn thận, hiện nay thế cục rối loạn, ngàn vạn lần không được mạo hiểm, tránh khỏi chọc giận tới Ninh Vương cùng Anh vương, đừng làm ta lo lắng cho nàng."

"Người yên tâm, ta còn có một chút năng lực tự vệ." Đồng Khanh gật đầu hứa hẹn, cũng đột nhiên áp sát hẳn, sau đó đưa tay vào trong ngực y móc ra một miếng kim loại vừa dày vừa nặng, ngay sau đó chuyển nó cho hẳn.

Vệ Sùng Văn nhìn thấy vật kia, vẻ mặt khê biến.

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Mặc dù ta làm quan Đại Tư Mã, nhưng chưa bao giờ dẫn đầu một binh một tốt, chuyện làm cơ hồ đều là chuyện Đại Tư Không, trên thực tế là một quan văn. Người xuất thân con nhà Võ, từ nhỏ quen thuộc binh pháp, đã từng dẫn binh thực tế ở biên quan chống đỡ quân địch nhiều năm, về chuyện lãnh binh tác chiến, so với ta ưu tú hơn nhiều, Phủ Ninh Vương xảy ra chuyện lớn, rất nhanh chứ vương sẽ nghe phong phanh việc này, mỗi vị vương chắc chắn nhanh chóng dẫn binh tiến đến Thành Cô Tô, ta không hy vọng thật sự phát động chiến tranh, tạo ra rung chuyển quốc gia, dân chúng sống lang thang khắp nơi....., chúng ta nhất định phải dốc hết toàn lực ngăn cản chiến tranh xảy ra, đại quân của hoàng thượng đủ để tạm thời đe dọa chứ vương, làm bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, ta tin tưởng giao đại quân triều đình cho người, người nhất định có biện pháp trấn áp chứ vương, không tới lúc sau cùng, ngàn vạn lần không được dễ dàng động võ với chứ vương."

Tiểu An Từ ở một bên nghe xong, lập tức đi qua, cúi đầu nhìn vật kia, thiếu một chút la thất thanh, kêu lên, "Bình phù? Không phải người mới vừa lừa gạt tân thái tử, người giao trả bình phù cho hoàng thượng rồi sao?"

Đồng Khanh nói: "Anh vương dẫn dương nữ vào phủ, chộc cho Thái hậu giận dữ, đổ tội đến trên người ta, mục đích chính là vì 60 vạn đại quân này trên tay ta, ta sớm đã cảnh giác, trước lúc xuống ngựa tham bái, ta cố ý động tác chậm lại, đợi Sùng Văn thấy, nhất định sẽ tới đỡ ta xuống ngựa, ta liền nhân cơ hội lặng lẽ đem bình phù nhét vào trong ngực y của hắn, giấu ở trên người hắn."

Tiểu An Từ vỗ đầu một cái, hiểu ra nói: "Khó trách ở trên người và bên trong yên ngựa lục soát không ra bình phù, tân thái tử gian trá vạn lần không ngờ tới người sẽ ra một chiêu này."

"Không! mặc dù Anh vương trẻ tuổi, tâm cơ lại hết sức thâm trầm, có lẽ hắn đã liệu đến, chỉ không cách nào xác định....."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Lão Yêu Bà Thái Hậu Phái Người Tới Sao?

Cuối cùng, Anh vương vẫn còn kiêng dè Thái hậu.

Rõ ràng Vệ Sùng Văn mới vừa bảo hộ mệnh nàng, Anh vương không có biện pháp xác định bình phù có ở trên tay nàng hay không, không dám mạo hiểm giết chết Vệ Sùng Văn, đắc tội với Thái hậu.

Chuyện này liên quan trọng đại, chút sợ sệt, sẽ mất đi vị trí thái tử, khi nào Anh vương có được niềm tin tuyệt đối, mới dám động thủ.

Một khi Vệ Sùng Văn điều động đại quân, động tác kế tiếp của Anh vương, nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy được binh quyền từ trên người Vệ Sùng Văn....., hắn vừa mới rời đi, trong lòng nhất định là có kế hoạch khác rồi.

Vô luận như thế nào, nàng tuyệt đối tin tưởng Vệ Sùng Văn.

Đồng Khanh nói với Vệ Sùng Văn: "Bây giờ tình cảnh Hoàng thượng hết sức nguy hiểm, nếu Anh vương tìm được hoàng thượng trước tiên, hắn nhất định sẽ âm thầm giết chết hắn, thuận thế lên ngôi, chúng ta phải tìm được hoàng thượng trước Anh vương."

Vệ Sùng Văn nói: "Hoàng thượng tung tích không rõ, việc cấp bách trước tiên cần phải tìm được hắn, ta sẽ nhanh chóng triệu hồi Vệ gia quân, tận hết sức tìm hoàng thượng, đại quân triều đình ở nơi này trong mấy ngày, ta cũng sẽ điều động, để phòng ngừa chư vương thay đổi, người vào Thành Cô Tô, mọi chuyện nên cẩn thận."

Tiểu An Từ nói: "Hoàng thượng không có thói quen không có Tiểu An Từ hầu hạ bên người, ta theo Đồng đại nhân cùng nhau vào thành đi tìm hoàng thượng đi!" Nói tới chỗ này, hắn cau mày nói: "Chỉ là, Thành Cô Tô đã phong thành rồi, chuẩn bị tình trạng chiến đấu, tất cả cửa thành cũng đóng lại thật chặt, thị vệ cầm thương bảo vệ che kín tường thành, nghiêm cấm ra vào, chúng ta làm thế nào đi vào đây?"

Đồng Khanh ngẩng đầu ngắm nhìn khói trắng từ từ bao quanh Thành Cô Tô, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu Ninh Vương quyết định phong thành, đã không chế được thế lửa, hỏa hoạn cũng không có cháy lan ra, sau đó hắn mới phong thành, giờ phút này hắn lo lắng nhất chính là Thái hậu và Anh vương nhân cơ hội xuất binh đánh hạ Thành Cô Tô, Thái phu nhân bị thương nặng, hắn lại vội vàng điều binh khiến tướng, xử lý khắc phục hậu quả. Lúc này, không rảnh顾 ta, chúng ta đi Núi Linh Nham bái kiến Thái hậu trước đi."

Chánh sự quan trọng hơn.

Vệ Sùng Văn nói: "Ta phải giục ngựa đi triệu hồi đại quân, không hộ tống các người đi tới núi Linh Nham được." Nói xong, rút trong giày ra một thanh đoản kiếm, đưa cho Đồng Khanh nói: "Chuôi đoản kiếm này cực kỳ sắc bén, nàng cầm lấy phòng thân, hiện tại dạy nàng võ nghệ đã không kịp nữa rồi, nàng phải nhớ kỹ 『 đánh bất ngờ, đánh úp 』 có lẽ có thể tự vệ. Khi nàng đâm trúng kẻ địch thì nhớ nhất định phải dùng sức chuyển động chuôi kiếm."

"Ừ." Đồng Khanh nhận lấy đoản kiếm, cẩn thận nắm nó vào trong ngực.

Vệ Sùng Văn dịu dàng nở một nụ cười. Trong tròng mắt hiện thị rõ con người sắt đá nhu tình, ngay sau đó lưu loát nhảy lên ngựa, nghe thấy tuần mã hí mấy tiếng, sau đó giờ lên vô, đi mất.

Tiểu An Từ ngạc nhiên nhìn đại tướng quân tư thế oai hùng giục ngựa chạy băng băng. Thờ dài nói: "Vệ tướng quân thật là một thân anh hùng khí khái!"

***

Ánh mặt trời nhu hòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi đầy đất, màn che màu trắng bên trong tấm điện bay nhẹ nhàng theo gió, trong nhà thoang thoang mùi thuốc.

Thái phu nhân nghiêng người ở trên giường, bưng trước ngực màu trắng thấm máu, sắc mặt tái nhợt. Hơi thở có chút yếu ớt. Lưu Ký nhíu mày, bưng chén thuốc, dùng muỗng khuấy lại khuấy nước canh màu đen. Đợi chén thuốc hơi nguội liền trình một muỗng, cẩn thận đưa tới khóe miệng Thái phu nhân, nhẹ giọng nói: "Mẹ, nên uống thuốc rồi."

Thái phu nhân ngược mắt nói: "Trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi đang bận tới tỵ tới tỵ. Hãy để cho Mộng Bình tới hầu hạ đi. Mấy ngày nay, nàng hầu hạ vô cùng tốt."

Tào Mộng Bình một bên nghe được, lập tức tiến lên chủ động nhận lấy chén thuốc, dịu dàng nói: "Ký ca ca, hãy để cho Mộng Bình tới hầu hạ đi thôi."

Lưu Ký cự tuyệt nói: "Như thế làm phiền Bình muội muội, để cho Lưu Ký không biết xấu hổ như vậy đây?"

Thái phu nhân trừng mắt với hắn nói: "Mộng Bình là thê tử chưa cưới của ngươi, có gì phải ngượng ngùng? Ngươi xa cách khách sáo như thế, là muốn tổn thương lòng của nàng sao?"

Lưu Ký nghe vậy, lập tức trầm mặc không nói.

Thái phu nhân tiếp tục nói: "Bốn mươi chín à, ngươi là đích tôn của Thái tổ hoàng đế, con cháu duy nhất của Huệ Đế, huyết mạch của cha ngươi nhất định phải kéo dài tiếp, hôm nay, ngươi đã hoàn toàn trở mặt với triều đình, thế cục đã khó vãn hồi, mắt thấy sẽ phải lập tức đánh giặc, vì nương lo lắng nhất mạch của phụ hoàng ngươi bị đứt hậu duệ, tương lai ta ở dưới cừu tuyền, làm sao có mặt mũi gặp hắn!"

Lưu Ký an ủi: "Nương, ngươi lo lắng hơi quá, nhi tử từ nhỏ học võ, một thân võ nghệ, không nói kẻ địch không dễ đến gần, huống chi, còn có tiểu tử Mộ Thu giúp đỡ ta, võ công của hắn cao cường....."

Lời còn chưa nói hết, bản thân bị Thái phu nhân cắt ngang, "Ngươi đừng dụ dỗ lão nương ngươi, ngươi cho rằng ta không hiểu được cái gì gọi là chiến tranh sao? Thiên quân vạn mã ở trên chiến trường giết tới giết lui, đầu và tay chân bay đầy trời, nhất thời vô ý hoặc phán đoán sai lầm, lúc nào cũng có thể sẽ dẫn đến toàn quân bị diệt, võ công ngươi dù tốt có quan hệ gì? Đánh giặc cũng không phải là thủ lĩnh hai phe đơn đấu thì có thể tranh thắng bại, thân là tướng soái, không sợ hy sinh, hôm nay không thể không đánh với triều đình rồi, nương lo lắng nhất chính là ngươi, còn hậu duệ phụ vương ngươi nữa....." Nói tới chỗ này, ánh mắt rơi vào trên người Tào Mộng Bình, thấy nàng má phớt thoáng đỏ ửng hồng rồi.

Lưu Ký lập tức hiểu được, nói: "Chư vương lập tức sẽ gặp nhau, nương lại bị thương nặng, hiện tại sao nhi tử có tâm tư thành thân được?"

Thái phu nhân nói: "Một khối vải hi, lấy một gian tân phòng, lập tức có thể thành hôn, tuy nói vương phủ cháy hơn phân nửa, nhưng còn có mười mấy gian phòng bỏ không, làm một gian tân phòng không thành vấn đề, ngươi đang gặp rủi ro, ai có thể nói trúng chuyện tương lai? Đối kháng với triều đình, thành bại chưa định, chỉ sợ uất ức cho Mộng Bình, ngay lúc này, nữ nhi nhà ngươi ta không chịu gả cho ngươi!"

Nghe vậy, Tào Mộng Bình xấu hổ rũ con mắt, ửng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Ký ca ca gặp rủi ro, Mộng Bình gặp rủi ro theo, Ký ca ca ăn trâu, Mộng Bình cũng nguyện ăn theo."

Nàng biểu lộ tâm ý không rời không bỏ. "Đây mới là con dâu hiền của ta!" Thái phu nhân lôi kéo tay Mộng Bình, vỗ mu bàn tay nàng nói: "Ngươi yên tâm, nương sẽ đối tốt với ngươi, về sau không để ngươi bị uất ức."

Bà ngược mắt nhìn nhi tử, phân phó tiếp: "Vội vàng thành hôn quả thật bất đắc dĩ, mấy năm này, ta mong đợi ngươi thành hôn nhanh lên một chút, ngươi lại một kéo hai hoãn, hôm nay, trận chiến cũng phải đánh, chuyện con cháu còn có thể trì hoãn nữa sao? Hai ngày này ta khiến tổng quân chuẩn bị một chút, ngươi chính thức cưới Mộng Bình vào cửa đi, lúc ngươi phủ thêm chiến giáp, trước khi ra ngoài đánh trận, cần phải để cho nàng mang thai đứa bé, phụ hoàng ngươi có hậu duệ, hai mẹ con chúng ta cũng có hi vọng!"

Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại. (trong ba tội bất hiếu, không con nối dõi là tội lớn nhất.)

Lưu Ký trầm nghĩ, hôm nay, giống như triều đình đánh giặc, tình thế chiến trường thay đổi trong chớp mắt, hung hiểm khó dò. Lần này xuất binh, nếu thành, hắn sẽ bước lên Kim Loan điện, đoạt lại ngôi hoàng đế, trở thành tân Đế Vương; nhưng nếu thua, hắn chính là chết không có chỗ chôn.

Giao chiến với triều đình, thắng bại khó dò, hắn là con độc nhất của Huệ Đế, vạn lần không thể để cho phụ hoàng tuyệt tự, càng không thể để dưới gối mẫu thân không cháu, cô đơn tới già.

Đợi Mộng Bình thuận lợi mang thai, hắn sẽ đưa mẫu thân và nàng đến Nam Cương tị nạn, để bảo đảm an toàn tánh mạng, tất cả chờ yên ổn, lại đưa họ về.

Nam Cương không phải do triều đình quản, nữ vương Nam Cương luôn cùng hắn giao hảo, coi như hắn bất hạnh thất trận chết đi, họ cũng có thể một đời bình yên.

Lưu Ký hạ quyết tâm nói: "Tất cả theo nương phân phó."

"Được, được, ngươi có thể hiểu là tốt rồi." Thái phu nhân gật đầu nói.

Ba người ở trong phòng nói chuyện một hồi, lúc này lại thấy tổng quân vội vàng tới, khể cong người nói: "Điện hạ, Đồng Tư Mã ở ngoài thành cầu kiến!"

Tào Mộng Bình nghe Đồng Khanh tới, sắc mặt lập tức ảm đạm xuống, nhỏ giọng nói: "Đồng Tư Mã là người triều đình phái tới, nói không chừng có bẫy,

Ký ca ca chớ có gặp nàng."

Lưu Ký nói: "Triều đình phái người tới, được thôi, mẫu thân phiền người hầu hạ."

Dứt lời, liền cùng Thái phu nhân cáo lui, bước nhanh đi ra ngoài.

***

Đồng Khanh ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt, mấy ngày trước, phủ Ninh Vương nguy nga tráng lệ, rường cột chạm trổ, kích thước lớn gần bằng với hoàng cung, hôm nay bước vào vương phủ lần nữa, phóng tầm mắt nhìn tới, cũng là đồ nát thê lương, cháy đen từng mảnh, điện các bị thiêu hủy hơn phân nửa, nơi nơi đều là cảnh hoang tàn.

Nàng được tổng quản dẫn về phía sau điện các nơi không có bị hỏa hoạn, đất đai vương phủ vốn cực kỳ rộng lớn, đi lần này, cũng phải đi một đoạn đường lớn.

Quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân vang vọng ở trên hành lang.

Tổng quản thấy nàng một đôi mắt hạnh nhìn đất cũ bị lửa lớn phá hủy, vì vậy cười khổ nói: "Trước kia Thái phu nhân từng làm hoàng hậu, thói quen ở cung điện nguy nga tráng lệ, cho nên kiến trúc vương phủ phải đặc biệt lớn, từ nhỏ Điện hạ thường nói vương phủ quá lớn, hôm nay đốt rụi hơn phân nửa, hân và Thái phu nhân không thể không dời đến phía sau chỗ Thiên Điện nhỏ ỏ, thế nhưng mấy ngày nay hân lại nói nơi đó quá nhỏ đấy."

Đồng Khanh quay đầu lại, hỏi "Xin hỏi thương thế Thái phu nhân như thế nào?"

"Tình mệnh gặp nguy hiểm, lúc Thái phu nhân bị đâm trúng chảy máu thật nhiều, vốn cho là không cứu được, lần này lại làm phiền vị Cố công tử kia, xem ra Cố công tử không quá đáng tin, làm cho người ta không yên lòng, gặp phải máu tươi, tay của hân lại còn phát run, sắc mặt còn tái nhợt hơn so với bệnh nhân, nhưng nâng châm đâm tới vẫn thật lợi hại, không biết có phải là đánh bậy đánh bạ hay không, may kim châm xuống, liền thuận lợi giúp Thái phu nhân cầm được máu, vô cùng may mắn, không có bị thương chỗ yếu, chỉ là một kiếm này cũng làm cho Thái phu nhân bị thống khổ không ít, cơ hồ đều không xuống giường được."

"Cố gia hành y trăm năm, đời đời tích lũy y thuật tinh xảo, Bác Đại Tinh Thâm, con em Cố Gia từ nhỏ học y, ta tin tưởng Cố Tử Khâm chỉ là thiếu kinh nghiệm, may mắn chính là Thái phu nhân bình an vượt qua hiểm cảnh, ít ngày nữa sẽ mạnh khỏe thôi....."

Đang khi nói chuyện, hai người đã tới hậu điện, ở nơi này, Ninh Vương đã ở trong điện chờ nàng.

Bộ dáng Lưu Ký giống như lúc cùng với nàng quen biết, mặc trên người một bộ trường sam màu trắng, tóc đen như mực nửa ghim lên, tùy ý thả xuống sau vai. Khi nàng vào Thiên Điện thì hân đang bắt tay vào làm, đưa lưng về phía nàng, ngẩng đầu trầm mặc ngưng mắt nhìn lầu đài điện các ngoài cửa sổ bị hỏa hoạn thiêu rụi, cảnh tượng ngoài cửa sổ, một mảnh cháy đen, xem ra có chút thê lương.

"Điện hạ....." Nàng khẽ gọi một tiếng.

"Là lão yêu bà Hoàng thái hậu phái người tới sao?"

Đầu cũng không quay lại, giọng Ninh Vương trầm thấp mơ hồ hơi tức giận.

"Không phải Thái hậu, là hoàng thượng." Nàng cố ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Chứa Chấp Hoàng Thượng

"Hoàng thượng sao?" Hân cười nhạt vài tiếng, rút cuộc xoay người lại, đối mặt với nàng, nhìn chăm chăm nàng nửa buổi, sau đó lạnh nhạt nói: "Hoàng thượng hân nói thế nào? Đánh? Hay là không đánh?"

Nhìn phản ứng này, quả thật Ninh Vương cũng không biết tung tích của hoàng thượng.

Ngày đó hỏa hoạn thiêu đốt vương phủ, bề ngoài hỗn loạn, Anh vương trở lại Phủ Ninh Vương bảo vệ đoàn người Thái hậu và Vũ Thái phi đang hoảng sợ chạy ra khỏi Thành Cô Tô, như vậy hoàng thượng đâu?

Anh vương vội vã tìm binh phù, hiển nhiên hân không biết được tung tích hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng không phải bị Ninh Vương hoặc Anh vương làm hại, tung tích lại không rõ, đến tột cùng là đã đi đâu?

"Hoàng thượng cũng không muốn đánh nhau!" Nàng cắn răng nói: "Giao chiến chỉ là gieo họa cho muôn dân, tăng thêm thương vong, xin Ninh Vương nghĩ lại, không nên dễ dàng dùng vũ lực."

"Như vậy ngươi phải đi hỏi Thái hậu một câu rồi, sau khi Vệ Thái hậu xâm môn đạp hộ mà đến, không phải là vì tuyên chiến với bản vương sao?"

"Các ngươi trúng quỷ kế của Anh vương rồi! Hắn cố ý khích bác sanh sự, tạo thành xung đột giữa ngươi và Thái hậu, chính mình ở giữa đắc lợi! Hôm nay hắn đã được sắc phong làm Hoàng Thái Tử rồi."

"Vậy sao? Thái hậu vậy mà sắc phong con trai của Vũ Thái phi làm hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) sao?" Ánh mắt Lưu Ký lập tức chuyển thành thâm trầm, chậm rãi mở miệng nói: "Nói như vậy hoàng thượng quả nhiên mất tích? Không! Chính xác mà nói, là sống chết không rõ, Thái hậu sợ ta sẽ đăng cơ làm đế, vì vậy vội vàng sắc lập Anh vương để tự bảo vệ mình rồi há?"

Ninh Vương là một người thông minh, tin tức Anh vương trở thành Hoàng Thái Tử rất nhanh sẽ truyền tới tai của hắn, hắn lập tức sẽ đoán được hoàng thượng gặp chuyện không may.

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Nếu thật đánh trận, quốc nạn trước mắt, nhất định Anh vương sẽ lấy danh nghĩa thái tử, tuyên bố lên ngôi, hắn lại khích bác ngươi và Thái hậu như thế, chẳng lẽ ngươi muốn tro mắt để mặc cho hắn làm hoàng đế sao?"

"Ngươi đang nói đùa sao?" Lưu Ký cười lạnh nói: "Anh vương lên ngôi, vậy thì sao? Ngươi cảm thấy ta theo Lưu Hâm, hay là theo Lưu Lăng tốt hơn? Lưu Lăng là ai? Một tiểu tử xuất thân nông dân. Hừ, trên thực tế, chúng ta không hề có quan hệ huyết thống."

"Dưới hoàng quyền, máu mủ tính là gì chứ? Đâu chỉ không có ý nghĩa, vì đoạt quyền, thân như huynh đệ phụ tử cũng tương tàn, nếu Anh vương đoạt được đế vị, sẽ vì ngươi mà đứng ngôi không yên, hắn nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn diệt trừ ngươi, để cho hắn xưng đế đối với ngươi không có lợi. Ngược lại nguy hiểm, tương đối mà nói, hoàng thượng lại một lòng muốn cùng ngươi giao hảo."

Nàng hết sức phân tích hơn thiệt.

"Đồng Uyển ơi Đồng Uyển." Hắn khẽ gọi mấy tiếng. "Ngươi là một nữ nhân thông tuệ, đứng ở lập trường của ta suy nghĩ, ngươi cho là ta sẽ làm như thế nào?"

Nàng khuyên nhủ lần nữa: "Hiện tại Điện hạ tức giận chưa tan, một lòng muốn vì mẫu thân báo mối thù một kiếm kia, nhất thời xúc động chỉ sợ sẽ khiến ngài mắc sai lầm lớn! Không bằng để cho ta làm trung gian. Ta đi thuyết phục Thái hậu, để cho bà ngay trước mặt Chư Vương, bồi tội với Thái phu nhân và Điện hạ, cũng bồi thường tất cả tổn thất của Phủ Ninh Vương, kể từ đó, Điện hạ không chỉ có được mặt mũi bên ngoài lại được thể diện bên trong."

Mục đích nàng tới đây chính là biến chiến tranh thành tơ lụa, sau đó dựa vào lực của Ninh Vương đi tìm hoàng thượng, tiêu trừ chiến tranh.

"Nhất thời xúc động sao?" Hắn đột nhiên cười to. Một đôi tròng mắt đen mang theo nhạo báng ngưng mắt nhìn nàng. "Lưu Trường Phong ta chỉ biết đối với nữ nhân nhất thời xúc động, ngươi không phải rất rõ ràng sao....."

Chốc lát sau, hắn thu lại tươi cười, "Ngươi định làm gì? Trừ phi ngươi thật có thể thuyết phục Thái hậu. Ngay trước mặt của chư vương, quỳ xuống dập đầu ba cái trước mẫu tử ta. Như vậy ta liền đồng ý với ngươi, chuyện xưa không truy xét, quyết không xuất binh đối địch với triều đình."

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh đột biến.

Yêu cầu Thái hậu dập đầu bồi tội với mẫu tử Ninh Vương trước mặt mọi người, chuyện này tuyệt đối không thể.

Mẫu hậu của Hoàng đế, Thái hậu đương triều sao có thể chịu nhục trước vương hậu, quỳ xuống bồi tội!

Lưu Ký không nhanh không chậm ngồi xuống ở trên cái ghế lớn, cười nói: "Uyển Nhi, chớ coi Trường Phong là kẻ ngu, chúng ta đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi, ngươi biết rất rõ ràng chính ta muốn cái gì, mà ta cũng hiểu ngươi đang suy nghĩ gì, ngươi muốn thuyết phục ta thay ngươi tìm hoàng thượng thôi."

Đồng Khanh cắn chặt môi dưới, cơ hồ sắp cắn ra máu.

Ninh Vương muốn vị trí kia, hắn tính toán ngồi lên long ỷ ở điện Kim Loan.

Hắn nói thẳng thừng như vậy, nàng chưa kịp mở miệng, đã quả quyết cự tuyệt nàng.

Phủ Ninh Vương gặp nạn, ngược lại trợ giúp hắn bước lên Đế vị. Chư vương sẽ lập hắn lên ngôi, sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Lúc này, Thái Phó Tô Mộc vội vàng đi vào, nhìn thấy Đồng Khanh ở đây, lại không e dè mở miệng nói: "Điện hạ, Vĩ vương và Triệu vương dẫn theo binh mã tới."

"Sao? Nhanh như vậy!"

"Đất phong Vĩ vương và Triệu vương gần với chúng ta, tới cũng nhanh, các Vương khác đang trên đường tới, không tới một tháng thì có thể tụ họp ở Thành Cô Tô, Phủ Ninh Vương gặp đại nạn này, lần này Chư Vương họ Lưu nhất định sẽ thay Thái phu nhân và Điện hạ đòi lại công đạo." Tô Mộc nói.

Lưu Ký giờ tay lên nói: "Hai vị thúc bá tới, ta phải tự mình ra ngoài thành nghênh đón, người đi xuống chuẩn bị đi."

"Vâng" Tô Mộc lui xuống rất nhanh.

Trong phòng lạnh lạnh.

Lưu Ký đứng dậy từ trên ghế dựa lớn, liếc nàng một cái nói: "Nghe chưa? Cuộc chiến này, phải đánh, hơn nữa bắt buộc phải làm."

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, sau đó hơi ổn định tâm thần một chút, to gan nói lên thỉnh cầu: "Xin Điện hạ cho phép ta ở Thành Cô Tô nghỉ ngơi mấy ngày."

Nàng là đại quan triều đình, nay nội chiến sắp tới, sao Ninh Vương có thể để cho nàng ở lại bên trong phủ?

Biết rõ hần sẽ cự tuyệt nàng.

Nhưng hoàng thượng không rõ ở nơi nào, có lẽ còn bị vây ở Thành Cô Tô..... Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp lưu lại, tìm tung tích của hoàng thượng.

Không ngờ, Lưu Ký không hờn không giận, ngược lại thông thả cười nói: "Ta đang muốn lưu người đây, nếu không phải chiến sự sắp tới, ta không rảnh bận tâm an nguy của người, ta thật muốn giữ người cả đời, người muốn nán lại mấy ngày ở Phủ Ninh Vương thì cứ việc nán lại."

Hần càng tự nhiên thoải mái như thế, ngược lại làm Đồng Khanh sừng sốt một chút.

"Lập trường của chúng ta trái ngược nhau, Điện hạ không lo lắng ta âm thầm thu thập quân cơ sao? Hoặc là nhân cơ hội phá hư liên kết của người và chư vương sao? Hoặc là..... Ta tìm được hoàng thượng sao?"

Hần cười không đáp, chỉ có thâm tình khẩn thiết nhìn nàng, khoe miệng thủy chung giờ lên một nụ cười ý vị thâm trường, hồi lâu, lúc này mới xoay người rời đi.

Chốc lát, ngoài phòng truyền đến tiếng hần cười sang sảng.

"Chỉ vì người có thể đợi ở bên cạnh ta!"

*

Sau khi Đồng Khanh không thu hoạch được gì ở Ninh Vương, liền lập tức quay lại phòng khách, thấy vẻ mặt Tiểu An Từ lo lắng, hoảng sợ ở bên trong phòng khách đi tới đi lui, nhìn thấy nàng tới, vội vàng nghênh đón, trực tiếp hỏi: "Hoàng thượng đâu? Có phải bị Ninh Vương bắt đi hay không? Người phải nghĩ biện pháp cứu hoàng thượng ra đi!"

Đồng Khanh nhíu mày, lắc đầu một cái: "quả thật Ninh Vương không biết tung tích của hoàng thượng, ngược lại là ta nói cho hần biết, hoàng thượng mất tích."

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức nóng nảy. "Người nói cho hần biết hoàng thượng mất tích, không phải tương đương với nói cho hần biết, hiện tại thiên hạ vô chủ rồi sao? Hần còn không lập tức xuất quân đánh vào đế đô, cướp lấy đế vị sao?"

"Đánh vào đế đô, đâu có dễ dàng như vậy, đừng quên đại quân của hoàng thượng ở trên tay ta. Chuyện Hoàng thượng mất tích, Chư Vương sẽ biết rất nhanh, tuổi hoàng thượng còn trẻ, Thái hậu lại gấp gáp sắc lập hoàng đế Anh vương làm Thái tử, hành động lần này cũng giống như nói với Chư Vương, hoàng thượng sống chết không rõ rồi hả? Thiên hạ vô chủ, chính là cơ hội tranh vị, hai người hoàng thái đế Anh vương được sắc lập làm Thái tử và Ninh Vương con của Huệ Đế, lập tức sẽ nội chiến nhằm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế."

Mất thấy chiến tranh sắp bùng nổ, vô luận là Ninh Vương hoặc Anh vương leo lên đế vị, hoàng thượng cũng không trở về được, Tân Đế tuyệt không cho hần mạng sống.

Không! Chỉ cần phát hiện hành tung của hoàng thượng, vô luận là Ninh Vương hoặc Anh vương, cũng sẽ lập tức xuống tay, lạnh lẽo giết chết hoàng thượng.

Càng nghĩ càng lo sợ không yên, Tiểu An Từ rất lo lắng, lo sợ bất an nói, "Đồng đại nhân, vậy phải làm sao bây giờ?"

Chân mày Đồng Khanh nhíu lại thật chặt, "Chúng ta tới tìm Cô Tử Khâm, chỉ đi bộ trên đường một chút thôi."

***

Tại một chỗ tĩnh lặng bên trong một ngọn núi nhỏ, phong cảnh xanh biếc rậm rì, xuân ý dào dạt, cành lá sum suê, một cơn gió phất qua, phát ra tiếng vang xào xạc, trong núi rừng cây dày đặc, ẩn ở trong lá xanh có một túp lều nhỏ cũ nát, vị trí hết sức kín đáo, bên trong nhà đang tỏa ra mùi thuốc thoảng thoảng.

Một nữ tử đứng ở trong sân nhỏ, cầm quạt hương bồ đang chuyên tâm nấu thuốc, bếp lò toát ra trận lửa nhỏ, nàng nóng đến mồ hôi đầy người, có khi lại bị khói lửa này làm cho ho sặc sụa không ngớt, đáng đáng thật là nhếch nhác.

Lúc này, một nam tử trung niên mập lùn dẫn theo một lão đầu nhỏ gầy, vén lá cây, đầu tiên là lén lút nhìn chung quanh, xác định phía sau không người nào theo dõi, lúc này mới vội vàng nhanh chóng vào trong tiểu viện, hành tung cực kỳ thần bí.

"Này, sao ngươi có thể biến thành nhếch nhác như vậy? Y phục vải thô coi như kệ đi, búi tóc cũng rối loạn, bình thường, chính là ta không để cho ngươi làm việc nặng đó." Nam tử trung niên mập lùn nhìn thấy nữ nhân bởi vì lao lực, khiến sợi tóc tán lác, bộ dáng chật vật, lập tức nhỏ giọng hô: "Ngươi chờ trước, ta đi gọi mấy người tới đây hầu hạ ngươi."

Nàng này liên tục không ngừng ngăn cản nói: "Bá phụ chớ vội, nơi này ở trong túp lều nhỏ, còn có người hầu hạ sao? Cái này há chẳng phải làm người khác chú ý sao?" Dứt lời, dời ánh mắt khỏi nam nhân mập lùn tới trên người lão đầu nhỏ gầy đứng ở sau lưng, nói: "Sao hôm nay Tề đại phu tới sớm như vậy?"

Tề đại phu cong người khẽ nói: "Tiểu nương tử đã phân phó, chỉ cần có người hỏi đến lão phu đưa ra phương thuốc được liệu cho Phù công tử, liền tới thông báo cho ngươi!"

Nghe vậy, vẻ mặt Lâm Dương nhi khẽ biến.

Quả nhiên, đã tìm tới.....

Thông minh như vậy, dựa vào được liệu theo đuổi người, nhất định là Đồng Tư Mã.

"Đối phương là người thế nào? Ngươi trả lời thế nào?" Nàng xác nhận lại.

Tề đại phu nói: "Hai vị công tử trang phục nguy nga mang theo một tiểu tử, nghe nói vào vài tiệm thuốc dọc theo phố hỏi thăm, gần đây có người hít mấy vị thuốc này hay không, lão phu nghĩ tới nên theo lời cô nương căn dặn, kẻ thù tới trả thù, dĩ nhiên không dám nói, vì vậy liền vội vàng chạy tới thông báo cho tiểu nương tử, hai phu thê các người hãy nhanh trốn đi thôi."

"Ừ, ta biết rồi, đa tạ." Lâm Dương nhi dứt lời, ánh mắt ngăm bảo, Phù lão bản lập tức lấy ra một thỏi bạc lớn, kín đáo đưa cho Tề đại phu, chốc lát sau, Tề đại phu liền mang theo nụ cười rời đi.

Phù lão bản lặng lẽ liếc vào trong phòng một cái, lại gần bên tai Dương nhi, nhỏ giọng nói: "Thành Cô Tô đã phong thành, chuẩn bị tình trạng chiến đấu, ngay cả đám chuột con cũng không thoát ra được, thánh giá bị vây ở bên trong thành, căn bản không trốn thoát được, nếu không, chúng ta bắt hán giao ra đi thôi?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Mưu Tính Cùng Chung Hoạn Nạn

Lâm Dương nhi ngược mắt nói: "Giao hoàng thượng ra sao?"

Phù lão bản nói: "Nghe Tề đại phu nói, rõ ràng là Đồng Tư Mã tìm người ở trên đường cái, nếu nàng tính toán vào thành, trong lòng nhất định sẽ có châm chọc, tự nhiên có bản lãnh trở ra, đây chính là cơ hội, ngươi giao hoàng thượng cho Đồng Tư Mã, chuyện cứu hoàng thượng ra khỏi thành nên để nàng tự mình tìm cách, dựa vào việc ngươi nỗ lực mấy ngày nay, ngươi là người có công cứu giá, tương lai hoàng thượng trở lại để đô, sẽ không quên ngươi."

Trong lòng Lâm Dương nhi sớm đã có chủ kiến, nàng chân thành nói: "Nếu như ngươi nghĩ Phong Hầu, ngồi vững vị trí quốc trượng, cũng đừng giao hoàng thượng cho Đồng Tư Mã, Thành Cô Tô bị phong tỏa, sẽ không đóng vĩnh viễn, hàng hóa được ra vào, dù sao Ninh Vương cũng sẽ không để dân chúng đói chết....."

"Nhưng, hiện tại ra vào quản rất nghiêm, không có Ninh Vương đặc biệt cho phép, thì không cách nào ra vào cổng thành, chúng ta phải đem hoàng thượng ra khỏi Thành Cô Tô chứ? Hoàng thượng không về được hoàng cung, hán còn có thể là hoàng thượng sao? Rất nhanh giang sơn thuận tiện chủ, không phải Ninh Vương, cũng sẽ là Anh vương ngồi lên ngôi vị hoàng đế."

Sắc mặt Lâm Dương nhi trầm xuống, nhỏ giọng phân phó: "Bá phụ đi lấy mấy con chuột bị bệnh chết, thừa dịp đêm khuya, ném vào trong giếng nước trước chợ bán thức ăn....."

Nghe vậy, Phù lão bản hít vào một hơi, sắc mặt chợt biến, rung giọng nói: "Như vậy sao được? Thù đoạn như vậy, quá mức ác độc rồi, đem con chuột bị bệnh chết ném vào trong giếng nước, sẽ khiến xảy ra đại dịch đó!"

Lâm Dương nhi cắn răng nói: "Chỉ có cách này thôi, hoàng thượng còn không ra khỏi thành, đợi đến lúc giang sơn đổi chủ, tất cả không còn kịp rồi, hoàng thượng không còn là hoàng thượng nữa. Ngươi cho rằng dựa vào cái được gọi là thiên mệnh, ta có thể lên làm hoàng hậu sao? Ta chờ đợi nhiều năm, rốt cuộc hiểu rõ một đạo lý, Thiên Mệnh sẽ bởi vì người mà thay đổi, ý tiên đế và hoàng thượng muốn là Đồng Uyển, ta dựa vào Thiên Mệnh, hiển nhiên ông trời định sẵn. Cũng không có thể một bước vào cửa cung, lên làm hoàng hậu sao? Thay vì dựa vào những thứ thiên mệnh xa vời không lường

trước được, còn không bằng dựa vào chính mình....."

"Nhưng....., sẽ chết rất nhiều người vô tội....." Phù lão bản vẫn do dự.

Lâm Dương nhi trầm mặt nói: "Qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn chưa rõ sao? Lâm Dương nhi ta tuyệt đối không phải là ác nhân, sẽ vô tâm hại người, tất cả đều là bất đắc dĩ. Cha ta vì ta có thiên mệnh, ngày ngày tựa ở cánh cửa, mỗi ngày mong đợi người trong cung tới, nhận ta vào trong hoàng cung..... Mong cả đời, chờ đến khi hắt hủm mặt, trong cung thủy chung không có bóng người tới. Cuối cùng ôm hận mà chết..... Cha ta chết, thay đổi ý nghĩ của ta, ngồi chờ, không bằng nói là làm, chuyện gì cũng không cần người ban cho. Ngay cả trời cao cũng sẽ không giúp ngươi. Hôm nay, nếu ta đạt được mục đích, dùng thủ đoạn, ngày sau nếu ta thật may mắn, leo lên địa vị cao, chắc chắn sẽ vì chuyện hôm nay mà chuộc tội. Ta tự mình cần kiệm, yêu dân như con, lịch mầu gỗ tâm vì bách tính thiên hạ mưu cầu hạnh phúc và lợi ích..... chuyện tương lai ta làm, cần phải gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần, để đền bù tội lỗi hôm nay....."

Khi đang nói chuyện, trong nhà truyền đến mấy tiếng ho nhẹ. Lâm Dương nhi không cần phải nhiều lời nữa, nâng nhỏ giọng phân phó nói: "Trước khi bệnh dịch lan tràn. Ngươi đừng trở lại nơi này, sợ bị theo dõi." Dứt lời, nhanh chóng kéo Hồng Ngọc trong vạt áo ra, để cho dễ thấy nó một chút, sau đó đổ chỗ thuốc nấu xong vào trong chén, ngay sau đó bung đi vào.

"Hoàng thượng, nên uống thuốc rồi."

Lưu Lăng ho nhẹ mấy tiếng, thấy nàng bung chén thuốc đi vào, liền từ trên giường bò dậy, thò tay mà tiếp nhận chén thuốc, lúc này lại phát hiện trên tay Lâm Dương nhi vốn mịn màng lại tràn đầy vết thương, trong lòng hấn cả kinh, vội vàng đặt chén thuốc xuống, bắt lấy tay của nàng, suy nghĩ chốc lát, sắc mặt đột nhiên đông lại nói: "Ngươi, sao bị thương thành như vậy?"

Lâm Dương nhi rũ con mắt, nhỏ giọng nói: "Là chân tay Dương nhi vụng về, một chút chuyện nhỏ cũng không làm xong, làm kinh sợ hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội."

Vì nấu thuốc, nấu cháo và nấu nước nóng cho hoàng thượng rửa mặt, nàng phải mang theo dao đi vào rừng cây sau nhà bẻ củi nhóm lửa, phải đi tới dòng suối lấy nước, giặt quần áo..... Những công việc này đối với nàng mà nói, quả thật vô cùng nặng nề. Coi như Lâm gia suy tàn, cuối cùng so với nhà nghèo bình thường vẫn tốt hơn, bên cạnh nàng vẫn có tiểu nha hoàn cùng lão ma ma hầu hạ, đến nỗi chưa bao giờ lao động chân chính, về sau lại đi theo bên cạnh Phù lão bản, càng thêm hưởng phú quý.

Từ lúc nàng chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên lao tâm lao lực như thế, tự thân tự lực hầu hạ một người, thật chịu không ít khổ.

"Là trầm liên lụy ngươi....., một tiểu thư được nuông chiều, sao làm được nhiều việc nặng như vậy?" Khuôn mặt Lưu Lăng đầy tự trách.

Ngày đó Phù Ninh Vương gặp đại loạn, vừa bốc cháy, vừa đấu đá, tiếng đao kiếm hỗn tạp âm ỹ, tiếng vang bên tai không dứt, hấn đang định đi tới trước ngăn cản tình thế tiếp tục chuyển biến xấu, lại đột nhiên nghe có người hô to, Thái phu nhân bị kiếm đâm trúng rồi, lập tức trong lòng hấn run lên, quả nhiên chuyện lớn ở vương phủ không thể vãn hồi, lúc này Lâm Dương nhi lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hấn, nàng tức giận thở hắt ra chạy tới nói với hấn, Anh vương nhìn thấy ánh lửa ở Phù Ninh Vương, liền bỏ lại nàng, mang theo nhóm lớn hộ vệ, vội vã trở về phủ, nàng lo lắng an nguy của hấn, liền đi theo phía sau Anh vương, lặng lẽ trở lại vương phủ, đặc biệt chạy tới thông báo cho hấn.

Tình thế đã rõ, tất cả đều là quỷ kế của Anh vương.

Vì để tránh cho huynh đệ tương tàn, vì duy trì một ít tình nghĩa huynh đệ ruột, hấn lấy danh nghĩa hộ tống dương nữ xuất gia, ra lệnh Anh vương trở về đất phong, muôn vạn không ngờ tới, hấn (Anh vương) còn động thủ, hỏa hoạn ở Phù Ninh Vương, không chỉ vì dẫn tới phân loạn, còn là ám hiệu thông báo hấn (Anh vương) trở về vương phủ.

Khi hấn nhìn thấy dương nữ xuất hiện trước mặt của hấn thì trong lòng đã hiểu tất cả, Anh vương mang binh vào phủ, chắc chắn sẽ thừa dịp hỗn loạn giết hấn, giả họa cho Ninh Vương, thay mình cướp lấy đế vị. Việc cấp bách, hấn phải rời khỏi vương phủ, vì vậy liền nổi lửa đốt đông sương phòng, thừa dịp loạn lạc rời khỏi.

Vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn, huynh đệ ruột ác độc như thế, sao không để cho hấn thất vọng, vô cùng đau đớn sao?"Hoàng thượng, ngài đừng đau lòng, sẽ tổn hại sức khỏe, độc trong người ngài chưa thanh lọc, trước tiên cần phải dưỡng tốt thân thể."

Nàng cầm khăn lụa, đưa tới, lúc này hấn mới hồi phục tinh thần lại, phát giác mình rơi lệ đầy áo rồi.

Lưu Lăng đau lòng lau nước mắt, chốc lát trì hoãn, sau đó uống một hơi hết chén thuốc.

Lập tức Lâm Dương nhi ân cần đi lên, cầm đi chén không.

Đột nhiên Lưu Lăng kéo tay của nàng, ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng vốn nở nang, bởi vì vất vả, đã gầy gò không ít, trong nháy mắt tròng mắt đen của hấn xẹt qua tia sáng, hồi lâu, hấn chậm rãi mở miệng cam kết: "trong mấy ngày nay trầm gấp rửa ro, ngươi vất vả chăm sóc, nếu trầm có được may mắn trở lại đế đô, chắc chắn sẽ đền ơn cho ngươi."

Dương nhi nghe vậy, mắt ngấn lệ, lập tức điềm đậm đáng yêu quỳ xuống, cầu khẩn nói: "Xin hoàng thượng chớ ép Dương nhi xuất gia, thần thiếp có giận, si, yêu, ác, muốn, chỉ là người bình thường, lòng phàm chưa tịnh, thần thiếp thích trần thế náo nhiệt, thích tất cả trong cõi đời này, cũng không muốn đợi trong chùa miếu lạnh lùng....."

Vốn là hạ quyết tâm, vì bảo vệ tánh mạng, không thể làm gì khác hơn là phụ hợp hoàng mệnh xuất gia, không ngờ, chuyện lại xuất hiện chuyển biến, vạn lần

không ngờ tới nàng lại có thể cứu hoàng thượng, còn phải thân cận chăm sóc hắn.

Giữa nàng và hoàng thượng, hình như thật có chút duyên phận dẫn dắt.

Trong cơ thể Hoàng thượng trúng độc, nhìn ngoài mặt hình như không có chuyện gì, tình trạng thân thể lại vô cùng không được, hiện nay Ninh Vương hoàn toàn trở mặt với triều đình, hôm nay hoàng thượng đang gặp rủi ro, bị vây ở bên trong thành Cô Tô, thân ở trong hiểm cảnh, tứ cố vô thân, chỉ có thể lệ thuộc vào nàng tới chăm sóc, nàng cực nhọc ngày đêm hầu hạ trước giường, tận tâm chăm sóc, thân thể bị nhánh cây chà xát tràn đầy vết thương, đôi tay bởi vì lao động mà đầy vết chai, chịu nhiều đau nhức, nàng vẫn cắn răng, gượng chống, khổ cực cuối cùng có thành quả, hoàng thượng đối với nàng hình như sinh ra chút tình cảm, nếu nói cùng chung hoạn nạn là như thế thôi.

Ở trong hoạn nạn thành lập tình cảm, là đặc biệt khắc sâu.

Đánh vào lòng là thượng sách. Không có gì tốt hơn so với nắm thật chắc lòng của hoàng thượng, đạt được tin cậy của hắn.

Nàng muốn hắn cảm thấy áy náy với nàng, cảm kích với nàng.

Thật vất vả mới có cơ hội ngàn năm một thuở này, cho nên nàng càng không thể giao hoàng thượng cho Đồng Tư Mã vào lúc này.

Nàng suy nghĩ biện pháp, cùng hoàng thượng gắn bó trên đường, giúp đỡ lẫn nhau trở lại đế đô, ngày càng khắc phục khó khăn, tình cảm hẳn đối với nàng sẽ càng khắc sâu, coi như không phải tình yêu, cũng sẽ là tình cảm hoạn nạn có nhau.

Từ xưa tới nay, chuyện hôn nhân là thiên định nhân duyên cũng tốt, là lệnh của cha mẹ cũng được, là lời của mối mai cũng được, hai người không quen nhau kết làm vợ chồng, nói xem tình yêu ở đâu tới? Nếu nói tình yêu chỉ là một loại cảm giác nồng nặc, giữa nàng và hoàng thượng, không cần triển miên đắm chìm trong tình yêu, chỉ cần nâng đỡ lẫn nhau, không xa không rời, như vậy chính là vượt qua tình yêu, cử án tề mi tình cảm phu thê, đều là vượt qua tình yêu.

"Trầm bức bách người xuất gia, người cũng không ghi hận trong lòng, ngược lại còn liều chết chạy về thông báo cho trầm, tiếp đó lại đem hết tâm lực chăm sóc cho trầm, trong lòng trầm đã xốn xang, sao còn có thể nhẫn tâm ép người đoạn tuyệt hồng trần? Yên tâm đi, trầm không ép người xuất gia nữa, sau khi hồi cung chắc chắn an trí chỗ tốt cho người, bảo vệ cả đời người được vinh hoa tôn quý."

Lâm Dương nhi cúi đầu nói: "Tạ ơn hoàng thượng."

Lưu Lăng đưa tay nâng nàng dậy, phút chốc, lại liếc thấy trên cái cổ trắng như tuyết của nàng đeo một miếng Ngọc màu đỏ như máu, hắn sững sờ một chút, không tự chủ mở miệng nói: "Nghe nói, khi người sinh ra ngậm Hồng Ngọc, chuyện này là thật sao?"

Sắc mặt Lâm Dương nhi đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Người nào có thể sinh ra ngậm Hồng Ngọc, nói chuyện hoang đường như vậy? Khôi Hồng Ngọc này thật ra là bảo vật gia truyền của Lâm gia, vốn là nên truyền lại cho ca ca thần thiếp, vào ngày thần thiếp sanh ra, tình cờ gặp mệnh dương, cộng thêm mây đỏ đầy trời, xa xa nhìn dinh thự Lâm gia, tựa như bị lửa đốt, còn là hiện ra đại cát, vì vậy cha thần thiếp liền bày ra, truyền nó cho thần thiếp, tự mình mang khối Hồng Ngọc này trên cổ của thần thiếp, về sau, rất nhiều thuật sĩ tới nhà xem tướng cho thần thiếp, chuyện sinh ra ngậm Hồng Ngọc này, không biết chuyện gì xảy ra, lại truyền ra....."

"Vốn là ngày thường người kỳ lạ, cho nên miễn cưỡng giải thích gán ghép chuyện thì thoải mái ghép lại thôi. Thật ra thì giống với Hồng Ngọc của người, trầm vốn cũng có một khối....." Đột nhiên thấy được Hồng Ngọc của dương nữ, lại để cho hắn hồi tưởng lại một ít chuyện, nhớ mang máng lúc hoàng nãi nãi còn tại thế đã từng cho hắn một khối Hồng Ngọc, bà dắt tay của hắn, tha thiết dặn dò, số mạng đã định hoàng hậu của hắn, lưu lạc ở dân gian, để cho hắn cảm Hồng Ngọc đi đón nàng về hoàng cung, hắn nghe xong, liền ném Hồng Ngọc trong tay vào trong ao sen, sau đó xoay người đi Đồng phủ.....

Tình cảnh này, đột nhiên cảm thấy hắn là mình cô phụ nàng, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đón Dâu Trong Thê Lương Đồ Nát

Hắn trầm mặc thật lâu, rốt cuộc sâu kín thờ dài, nói: "Dương nhi, là trầm có lỗi với người!"

Rốt cuộc nghe hắn gọi tên của nàng, lập tức Lâm Dương nhi tui thân, khẽ gọi một tiếng, "Hoàng thượng! Ngài có biết, Dương nhi đợi ngài đã bao nhiêu năm chưa? Từ nhỏ, mỗi ngày thần thiếp tựa ở cửa ra vào, ngơ ngác nhìn phượng Bắc, chờ đợi người của ngài xuất hiện, một ngày lại một ngày trôi qua, nhưng thủy chung đợi không được người của ngài tới, cả ngày trôi qua trong thất vọng....." Nói xong, nước mắt tựa như dây trân châu đứt rơi xuống từng giọt, rơi lệ là chẳng không ngừng.

Lưu Lăng thấy không đành lòng, lập tức cầm khăn lau lệ cho nàng, dụ dỗ, "Đừng đau lòng, chớ khổ sở, tất cả đều là trầm không tốt, là trầm cô phụ người....."

Lâm Dương nhi định tiến sát vào ngực hắn, nhiều năm uất ức, vào thời khắc này hóa thành nước mắt, muôn vàn nhu tình, tất cả uất ức, rúc vào trong ngực của nam nhân, nức nở khóc ò lên.

Nàng bởi vì hắn mà chịu lắm nỗi nhiều năm, hôm nay lại nghĩa vô phản cố (1) đi theo hắn gặp rủi ro, thật chịu không ít khổ. Hiện giờ tình cảnh của hắn hết sức nguy hiểm, có thể nói sống còn, nàng lại không sợ sống chết đi theo bên cạnh hắn, cực nhọc ngày đêm chăm sóc hắn..... Nghĩ đến đây, lòng Lưu Lăng tràn đầy áy náy, vì vậy ôn nhu dỗ dành, Lâm Dương nhi khóc một chút, nghỉ lại thân thể hoàng thượng không thích hợp quá mệt nhọc, lúc này mới ngưng khóc, sau đó lau nước mắt, lui xuống.

Nghĩa vô phản cố (1): làm việc nghĩa không được chùn bước.

Không bao lâu sau, Phù lão bản vào trong nhà, Lưu Lăng ngược mắt hỏi "Tình huống bên ngoài, ông nghe được như thế nào?"

Phù lão bản lập tức tiến lên, cung kính trả lời: "Khởi bẩm hoàng thượng, thảo dân tổn không ít ngân lượng, rốt cuộc thăm dò được, đóng quân ngoài thành là binh mã của Vệ vương và Triệu vương, hai ngày trước Nhị vương tiến vào Phủ Ninh Vương. Sáng sớm hôm nay, bọn hạ nhân của Vương phủ ra vào vào, treo lên hồng trường, bận tới mảy tới mọt, nghe nói là tối nay Phủ Ninh Vương tổ chức tiệc vui, bảo là muốn xung hi giải trừ đại nạn cho vương phủ kia mà, truyền thuyết dân gian xung hi có thể trị bệnh, còn có thể roi xuống vận số tốt. Vương phủ tình cờ gặp đại nạn, vào lúc này làm chuyện vui, nhất định là muốn đuổi đi vận rủi ấy."

Lưu Ký kia là người thế nào lại tin tưởng những lời nói xung hi vô căn cứ chứ?

Làm chuyện vui sao? Sao đột nhiên Phủ Ninh Vương thiết lập chuyện vui vậy?

Hắn hỏi tiếp: "Ninh Vương muốn kết hôn với người nào?"

Phù lão bản bậm báo: "Nghe nói là họ Tào."

Là Tào Mộng Bình, như vậy chuyện xung hi là chủ ý của Thái phu nhân. Vợ và khiến nhi tử lập gia đình, là vì trước khi chiến đấu lưu lại giọt máu, trước khi nam nhân ra ngoài đánh giặc đó. Trường bối trong nhà lo lắng sẽ đứt hậu duệ, liền an bài nam nhân vợ vàng lập gia đình, lưu lại con cháu.

Xem ra, Ninh Vương quả thật tính toán dốc hết toàn lực, cử binh đánh vào để đô rồi.

Hắn đột nhiên mất tung tích. Bên ngoài nhất định sẽ đồn đãi hắn đã băng hà rồi sao?

Lưu Lăng ngưng thần, thâm nghĩ, Vệ vương và Triệu vương đã xuất binh đi tới Cô Tô, tất cả vương gia khác cũng đã lên đường, Ninh Vương tuyên bố thay mình lấy lại công đạo, thỉnh cầu chư vương hợp lực. Hay là mục đích cuối cùng đang chờ chư vương ủng hộ, đưa hắn ngồi lên long ý.

Quốc gia vô chủ, Ninh Vương lên ngôi. Chuyện này đương nhiên, nếu hắn còn tại thế, Ninh Vương lại leo lên để vị, một nước há có thể có hai vua sao? Tương lai chắc chắn sẽ tạo thành hỗn loạn.

Vì thế, hắn nhất định phải cướp lấy để vị trước Ninh Vương, thừa dịp lúc chư vương gặp nhau. Xuất hiện trước mặt chúng vương, chứng minh hắn còn ở nhân thế. Mới có thể ngăn cản nội chiến xảy ra.

Trước đây, chỉ cần bại lộ hành tung, tánh mạng hắn liền có thể gặp nguy hiểm.

Hắn cùng với Lâm Dương nhi giả làm vợ chồng, ẩn thân kín đáo ở trong núi nhỏ, một mặt dưỡng tốt thân thể, một mặt quan sát thế cục, chỉ tiếc, Thành Cô Tô niêm phong rồi, đại loạn ngày đó khiến ám vệ hắn ở Phủ Ninh Vương chịu khổ sát hại, hôm nay đứt liên hệ với bên ngoài, hiện tại đến tột cùng tình huống bên ngoài là như thế nào, hắn không thể nào biết được.

Từ khi biết được tin tức do Phù lão bản mang tới, Anh vương che chở Thái hậu rời khỏi Thành Cô Tô, Thái hậu lo lắng cho hắn, tuyệt sẽ không trở về để đô, hiện tại đang đợi ở cách đó không xa thành Cô Tô, tìm chung quanh tung tích của hắn, mà Anh vương đề tiện kia cũng sẽ không nhân rồi, lòng hắn (Anh vương) mang dị tâm, nhất định sẽ tìm biện pháp giết chết hắn (hoàng thượng).

Cũng nên điều động đại quân rồi, một ngày Phủ Ninh Vương đại loạn, hắn khiến Đồng Khanh ra khỏi thành, nàng trở lại Thành Cô Tô, nhìn thấy thế cục hỗn loạn, nhất định là đã điều động đại quân. Đồng Khanh nhất định sẽ lợi dụng đại quân đến áp chế chư vương, làm cho bọn hắn có điều cố kỵ, không dám tùy ý xuất binh.

Nhưng nếu như hắn là Dương Kim Hoàng Đế, bị Chư Vương kết luận gặp hại, đã băng hà, tình huống liền bất đồng, Đồng Khanh tự tiện điều động đại quân tới đối kháng chư vương, chính là tạo phản.

Chư vương sẽ lấy danh nghĩa xử tạo phản, giết chết nàng.

Nhớ tới an nguy của nàng, trong lòng của hắn liền thấp thòm bất an. Trước khi lâm vào chiến loạn, hắn nhất định phải nghĩ cách chạy ra khỏi Thành Cô Tô.

***

Phủ Ninh Vương gặp kiếp nạn hỏa hoạn, hủy hết một nửa điện các, khắp nơi đổ nát, ở nơi này trong thời khắc không thỏa đáng nhất, ngược lại cử hành

một hôn lễ long trọng, sáng sớm ngoài cửa lớn dán giấy màu đỏ dấy lên tiếng pháo vang tận mây xanh.

Ở bên trong vương phủ đồ nát thê lương, lại có thể thiết lập chuyện vui, cực kỳ kỳ lạ.

Hỉ trường màu đỏ treo trên cao ở chung quanh trong vương phủ, tung bay theo gió, lộ rõ chuyện vui hoàng tộc, mặc dù vội vàng, lại cực kỳ thận trọng, vì cưới dâu mới nhập môn, Thái phu nhân kiên trì làm một cuộc hôn lễ náo nhiệt, đủ để thấy tình cảm của bà đối với nàng dâu coi trọng và yêu quý.

Vương phủ náo nhiệt cả ngày vẫn chưa dừng, màn đêm buông xuống, mới vừa lên đèn, đèn lồng hi màu đỏ treo lên thật cao ở chung quanh, đông đưa ở trong gió, giống như một con Cự Long vòng trên mái hiên.

Trong Thiên điện, tiếng nhạc ưu nhã vang lên, nhóm người tiếp khách lần lượt thay đổi quang bối, cảnh tượng ca múa mừng thái bình, thật giống như vương phủ chưa từng xảy ra kiếp nạn, tiếng nói trong tiệc mừng âm ỹ, cho đến lúc đêm khuya mới ngừng nghỉ.....

Đồng Khanh đỡ Thẩm Mộ Thu say đến xiêu vẹo, thừa dịp dưới ánh trăng sáng, trên đường mòn sáng tỏ, nghiêng ngả đi.

Nàng và hấn ngồi cùng một chỗ trên bàn rượu, thế nhưng hấn lại liêu minh uống rượu giải sầu, hoàn toàn không nghe nàng khuyên can, như thế rất tốt, cuối cùng đi đường đều không vững, tiệc rượu giải tán, nàng không thể không có nghĩa khí, đỡ hấn, tập tễnh trở về phòng.

Ánh trăng một mảnh vắng lặng, làm lu mờ ánh sáng đèn treo tường, nàng đỡ phía sau hấn đang say rượu, bước chân tập tễnh.

Thẩm Mộ Thu ợ một hơi rượu, vẻ mặt mê mang, mơ hồ nói: "Ta mới vừa ở trên tiệc rượu nói thế nào? Tân hôn đưa hi, hôm nay là ngày đại hi của hấn, ngày đại hôn..... Nữ nhân, đến tốt cùng có cái gì tốt? Bàn về dung mạo, luận tài tình, thế gian này có bao nhiêu thiếu nữ bì kịp với lão tử chứ? Thẩm Mộ Thu ta đã thua bởi cái bụng chết tiết kia!" Hai trông mắt hấn lạc thần, dùng sức vỗ bụng của mình, phát ra tiếng vang bành bịch, cười thê lương nói: "Trong bụng ta không có trứng, chúc nàng sớm sinh quý tử!"

Đồng Khanh khuyên giải an ủi nói: "Nữ nhân vẫn có chỗ tốt, đại đa số nam nhân đều ưa thích nữ nhân, cuối cùng nam nhân vẫn sẽ cưới nữ nhân."

Thẩm Mộ Thu buồn bã nói: "Đúng vậy, tên kia cũng thích nữ nhân, còn vô cùng yêu thích, thật là khiến cho Thẩm mỗ ta vô cùng đau đớn....." Nói tới chỗ này hấn ngừng lại một chút, một lần nữa ợ hơi rượu, hàm hồ nói: "Tất cả đều là vì nữ nhân....., người có biết là ai cầu xin ta đi giết lão già Kiều Bồi kia hay không? Chính là Thái phu nhân nhé!"

Nghe vậy, Đồng Khanh giật mình.....

Vạn lần không ngờ tới, lại là Thái phu nhân yêu cầu Thẩm Mộ Thu đi giết quan ngự sử triều đình!

Vì sao Thái phu nhân cố ý đưa nhĩ từ mình tới chỗ mâu thuẫn cùng với triều đình?

"Người say rồi, nói xằng nói bậy, Thái phu nhân giết chết Kiều Bồi ngoại trừ làm cho triều đình để ý tới mình, còn có cái gì tốt đâu?" Nàng cố ý làm bộ không tin.

Thẩm Mộ Thu đã quá say, giờ phút này đối với nàng không hề phòng bị, hấn ngậy ngốc cười một lát, nói: "Người thực ngốc, Huệ Đế chết nhanh chóng như vậy, người nào cực kỳ có hiềm nghi? Tiên đế đứng mũi chịu sào, chịu hoài nghi, Chư Vương bí mật cho rằng hấn thí quân giết huynh, vì vậy cho tới nay Chư Vương cũng muốn Trường Phong kế vị, thừa kế ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng hấn, nhưng Lưu Khang kia cũng không chú ý Chư Vương, kiên trì để cho nhĩ từ mình đón nhận ngôi vị hoàng đế, có thể thấy được long ý của Đường Kim hoàng thượng là vô cùng bất ổn. Không liên quan tới Kiều Bồi, Hoàng đế và Thái hậu cũng sẽ nhìn chăm chăm Ninh Vương, Kiều Bồi nhiều lần buộc tội Ninh Vương, đột nhiên bị giết, nhất định sẽ dẫn tới sóng gió, nhưng Thái phu nhân hoàn toàn chắc chắn, sau lưng Trường Phong có Chư Vương chống đỡ, chết một Giám Sát Ngự Sử, triều đình cũng không dám động tới hắn. Huống chi ta còn cố ý lưu lại tranh vẽ của hấn, cố tình bày ra nghi trấn, nào có hung thủ cố ý lưu lại đồ đạc của mình ở hiện trường án mạng chứ?"

"Giết chết Giám Sát Ngự Sử đối với Thái phu nhân lại không hề có chỗ tốt, ngược lại trêu chọc phiền toái, người cho rằng ta sẽ tin sao?"

"Tất cả đều là vì để cho lăng tử hồi đầu!" Thẩm Mộ Thu tiếp tục nói: "Cái tên Trường Phong kia, vì một nữ nhân, đột nhiên chết mất ý chí, hấn dứt khoát bỏ xuống tất cả, đi lưu lạc giang hồ, Thái phu nhân nhiều lần cho người đi khuyên hấn trở lại, hấn thủy chung không chịu trở về vương phủ, Thái phu nhân không thể làm gì khác hơn là tạo ra rắc rối để cho hấn trở lại....., buộc Giám Sát Ngự Sử triều đình đột nhiên bị giết, hiện trường lại có tranh vẽ của hấn, không coi là chuyện nhỏ, hấn nhất định phải trở về."

"Một nữ nhân sao?" Đồng Khanh buồn bực nói: "Là nữ nhân như thế nào để cho hấn đột nhiên từ bỏ thân phận tôn quý, lưu lạc trong giang hồ vậy? Chẳng lẽ là vì Đậu Nguyên Nguyên?"

"Đậu Nguyên Nguyên sao? Hừ, nữ nhân kia lợi dụng hấn, chỉ để cho hấn đau lòng thất tình nhất thời, tính là cái gì? Quan trọng nhất là một nữ nhân khác....., cái này cần nói đến sự kiện kia rồi, sự kiện kia là khi ta và hấn cùng đi làm, là chuyện lớn....." Hấn ợ hơi rượu tiếp tục nói: "lúc người nọ chết đi, vì nữ nhĩ của ông muốn cho ông an tâm, rất kiên cường không có rơi xuống một giọt nước mắt ở trước mặt ông, bí mật lặng lẽ khóc, khóc đến cực kỳ thương tâm, ruột gan đứt từng khúc..... Hấn chưa từng thấy qua dung nhan nữ nhân kia, chỉ là núp ở trên mái hiên, nhìn thấy bóng lưng nàng bi thương, chuyện này cũng để lại ở bên trong lòng của Trường Phong một bóng mờ, về sau trong lúc vô tình hấn gặp một lão thái y, từ đó không hề trở lại vương phủ nữa, không hỏi qua việc đời, lưu lạc trong giang hồ rồi....."

Hấn nói chuyện lẫn lộn, nàng nghe được mơ hồ, chỉ hiểu rằng, Ninh Vương lại vì một nữ nhân, đã từng tính toán buông tha tất cả, đi xa giang hồ.

"Nàng kia rốt cuộc là ai?" Nàng rất là tò mò.

"Đồng Uyển....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Đêm Tân Hôn Cùng Kết Tóc

"Đồng Uyển....." Thảm Mộ Thu dùng hai mắt mơ hồ nhìn nàng, hồi lâu, hấn lại ợ một hơi rượu, cười ngây ngô nói: "Ngươi là Đồng Uyển, nhất phẩm Đại Tư Mã của hoàng thượng, người của triều đình, ngươi cho là ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Nàng tức giận không ngừng cắn răng, Thảm Mộ Thu coi như say đến rối loạn, cũng sẽ không quên treo ngược khẩu vị của nàng.

Bởi vì bóng lưng một nữ tử bị thương, từ đó vứt bỏ thân phận tôn quý, lưu lạc giang hồ. Có thể thấy được nữ nhân kia hết sức đặc biệt, có thể ảnh hưởng Ninh Vương.

Nhưng, dựa vào thân phận địa vị của hấn, sao không thu nữ nhân kia vào tay? Đến tốt cùng là tại sao? Thảm Mộ Thu nói, bọn hấn cùng đi làm đại sự, đến tốt cùng là chuyện lớn gì?

Sau khi nàng đưa Thảm Mộ Thu về sương phòng, liền trở về trong phòng của mình, dọc theo đường đi, trong lòng vẫn nhớ lại chuyện này, đến nỗi lúc vào phòng, lúc này mới trì trệ phát hiện vai nam chính Ninh Vương Điện hạ trong đêm tân hôn, trên người mặc lễ bào tân lang đỏ thắm, nằm nghiêng trên giường của nàng.

Nhìn thấy hấn lại có thể ở đây, nàng cực kỳ kinh ngạc, sắc mặt đột biến, thiếu một chút nữa thất thanh nói: "Đêm động phòng hoa chúc, lúc này, Điện hạ không ở trong tân phòng, sao lại ở chỗ này?"

Hơn nữa còn đợi ở trên giường của nàng.

Lưu Ký liếc thấy nàng trở lại, xoa xoa thái dương, sau đó mới chậm rãi đứng dậy từ trên giường, lại gần nàng.

Mùi rượu xông tới toàn thân, nàng lập tức đẩy hấn ra, "Điện hạ say rồi, nhất định là đi nhầm phòng, ngươi mau trở lại phòng đi, đừng để cho tân nương tử đợi lâu."

Lời vừa mới nói, đột nhiên hấn đưa tay bắt được nàng, kéo vào trong ngực hấn, ngay sau đó xoay người một cái, lưu loát đè nàng ở trên giường..... tất cả việc này, nhanh chóng, làm cho nàng ứng phó không kịp.

Đợi khi nàng phản ứng lại, cả thân thể đã bị hấn đè xuống giường rồi.

Người này ở đêm tân hôn, không ngờ đối với nàng.....

"Điện hạ, ngươi say rồi. Nếu ngươi không đi, ta liền gọi người tới đây!" Nàng uy hiếp nói.

Hôm nay là đêm tân hôn của hấn, vạn lần hấn không nên ở trong phòng của nàng.

Hiện tại hấn đang đè nàng dưới thân, nếu kêu người đến, chuyện vỡ lở ra, nàng cũng bị mất mặt.

"Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, mẹ ta gấp rút muốn bông cháu rồi, không bằng ngươi tới sinh cho ta đi! Chỉ có Đồng Uyển ngươi mới có thể trở thành thê tử của Lưu Ký ta."

Nàng tức giận nói: "Ta đã thành hôn, là tử tức của Vệ Vũ Hậu, há có thể tái giá với ngươi sao?"

"Sao, Đồng Đại Tư Mã thành hôn rồi sao?" Hấn nhú mày, hiển nhiên không tin, "Ngươi tới vội vàng. Thành Cô Tô lại xảy ra chuyện lớn, ngươi nhân rồi khi nào mà có ý định thành hôn vậy?"

Nàng cắn răng nói: "Có tin hay không là tùy ngươi, ta xác thực đã thành hôn với Vệ Sùng Văn."

Thấy nàng rất kiên trì, vì vậy hấn không kháng kháng nữa.

"Được được! Ngươi đã thành hôn, ngươi đã hòa tước thành hôn. Ngươi đã nhanh như chớp trở thành thê tử của người khác. Cho nên ngươi không thể thành hôn với ta, coi như không thể thành hôn với ta, còn có một đường thông dâm, như vậy..... Ngươi và ta không thể làm gì khác hơn là thông dâm rồi, đêm hôm nay gió lớn, đêm khuya yên tĩnh. Vừa lúc thích hợp phát triển gian tình, chúng ta thông dâm đi, thông dâm có thể sinh nhi tử."

Cái này hạ lưu vô lại!

Hắn rõ ràng là không tin nàng nói.

"Điện hạ đã quá say. Hành vi không đúng mực, nếu ngươi không đi, ta phải kêu người đến!" Nàng vừa tức vừa giận, đang muốn dùng sức đẩy hắn ra, phía trên lại truyền đến tiếng hắn cười khê. "Say sao? Ngươi cho là ta say rượu mất lý trí sao? Cho tới bây giờ Thẩm Mộ Thu cất rượu mạnh cũng không làm ta say được, Lưu Ký ta tuyệt không mượn rượu giả điên. Hôm nay tới đây, ta rất tỉnh táo....."

Nói xong, đứng dậy, sau đó như không có chuyện gì xảy ra thay y phục.

Nam nhân này phát tác thú tính, làm sao không chế nhanh chóng như thế? Lần trước đây đưa thật lâu mới chịu bỏ qua cho nàng, thì ra hắn vào đêm tân hôn, nhân rồi đến nhâm chán, đặc biệt chạy tới trêu chọc nàng sao?

Nàng đứng dậy theo, phòng bị nhìn hắn chằm chằm nói: "Nếu tỉnh táo, đêm đại hôn không có ở trong tân phòng, ngươi tới chỗ này làm cái gì?"

Hắn kề bên người nàng, nàng chưa kịp tránh ra, hắn đã giữ chặt nàng, cưỡng chế ôm nàng vào trong ngực cười nói: "Ngươi chó khal trương, vừa mới là trêu chọc ngươi chơi, đại chiến sắp tới, tương lai chưa biết, thắng bại khó dò, nếu nói được làm vua thua làm giặc, nhưng nếu là thua, ta biết mình sẽ gặp kết quả gì, ta tuyệt đối sẽ không vào lúc này muốn ngươi, ngươi là quan trọng nhất phẩm triều đình, ta cũng không muốn ngươi bởi vì ta mà vất vả....."

"Đêm tân hôn, bỏ lại tân nương tử chạy tới chỗ này chọc ta chơi, Ninh Vương thật có hưng trí!"

Nàng thử đẩy hắn ra, quả nhiên..... Tên kia nghe tiếng bất động.

"Hừ, chó lộn xộn." Hắn không để ý tới nàng chằm chọc, cúi xuống búi tóc của nàng, nàng đang muốn lên tiếng ngăn lại, thế nhưng hắn lại nắm tóc đen của nàng trong tay, cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn giờ lên nụ cười nói: "Đời người như mây bay, tóc đen chính là tơ tình....."

Nàng không cho là đúng nói: "Tóc chỉ là một mái tóc đen, cũng là ba ngàn Phiến Nào."

Ngay vào lúc này, nàng mới phát hiện, hắn lại đem tóc của mình cùng với tóc của nàng, kết lại với nhau.

Nếu nói vợ chồng son, chính là vào đêm tân hôn, trở thành vợ chồng, hai người kết tóc se tơ.

Về mặt của hắn đột nhiên cứng lại, trong giây lát giọng nói vừa mới hài hước đã biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là thái độ thận trọng, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Uyển Nhi, ngươi chờ ta, lần này khởi binh, nếu có thể thuận lợi, nếu Lưu Ký ta không có chết, chắc chắn cưới ngươi làm thê tử, lúc đăng cơ đại vị, sẽ đặt ngươi tay, sắc phong ngươi là hoàng hậu, cho ngươi một đời tôn vinh."

Ngày đại hôn, đêm động phòng hoa chúc, bỏ lại tân nương, chạy tới cùng nàng kết tóc, chuyện này sao mà hoang đường.

Vào đêm tân hôn, cướp đoạt chồng của người khác, nàng có cách nào thừa nhận tiếng xấu này không?

"Trở về đi thôi, Điện hạ, nên cùng ngươi kết tóc chính là một vị trong tân phòng kia." Nàng khuyên nhủ. "Mộng Bình không phải chánh thê, nàng là thiếp, không có danh hiệu Vương phi, ta sẽ không cùng nàng kết tóc....., chỉ là, ta vẫn sẽ đối xử tử tế với nàng, ở chỗ này thời khắc nguy nan, hoàn toàn bất kể tiền đồ mọi người, không lo lắng mình sẽ cô độc cả đời, cam nguyện vào cửa nhà ta, hầu hạ mẫu thân ta, vì ta sống chết, thay ta nhất mạch này lưu lại con cháu..... Nàng có tình có nghĩa, không oán không hối, cả đời ta cũng sẽ đối tốt với nàng, ta tuyệt không bạc đãi nàng. Nhưng ngươi thì khác, mặc kệ ngươi tin hoặc không tin....., Đồng Uyển, ngươi mới chính là nữ nhân Lưu Ký ta chân chính muốn."

Lời vừa mới nói, nàng còn chưa kịp đáp lời.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

"Là ai?"

"Điện hạ ở trong này sao?" Là Tuyết Nhạn ở bên cạnh Thái phu nhân.

Khách khứa đã sớm tản đi, tân lang lần nữa không trở về tân phòng, vì vậy Thái phu nhân phái người tới rồi.

Sai tới vẫn là Tuyết Nhạn thị nữ bên người của nàng.

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Bốn vương đang cùng Đồng Tư Mã thương nghị quốc sự, có chuyện gì quan trọng sao?"

Tuyết Nhạn ở bên ngoài bị ngăn cách bởi cánh cửa nói: "Đêm đã khuya, Điện hạ cũng nên an nghỉ, Thái phu nhân mời Điện hạ đến nơi thiếu phu nhân."

"Bốn vương xong chuyện, tự nhiên sẽ đi, ngươi đi xuống đi."

"Thái phu nhân phân phó, sắp xuất binh rồi, chuyện con cháu là đại sự từ đường. Nếu Điện hạ không trở về phòng, Thái phu nhân sẽ đích thân đứng dậy từ trên giường bệnh, tới đây tương thỉnh."

"Hiểu rồi. Ta liền đi đây." Lưu Ký trầm mặt đứng dậy, dịu dàng nói với Đồng Khanh: "Đêm đã khuya, ngươi sớm an giấc một chút thôi."

Dứt lời, liền bước nhanh rời đi.

Chốc lát sau, trong nhà khôi phục vắng lặng. ánh nến leo lét, nhảy lên trong không khí, một sáng một tối, phát ra vàng sáng ảm đạm. Đồng Khanh cúi đầu nhìn sợi tóc bị hấn làm loạn, nhớ tới chuyện kết tóc. Trong lòng không khỏi Bách Chuyển Thiên Hồi (1), ngược mắt nhìn trong gương đồng, mình hơi có vẻ gầy gò. Sâu kín thờ dài.

Bách Chuyển Thiên Hồi (1): trải qua bao khó khăn

***

Gió xuân từ từ thổi qua, cây đào đâm chồi mới, trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc thắm, bướm bướm truy đuổi nhau bay lượn ở bên hoa.

Bên cửa sổ, giọt sương sớm nhỏ xuống hồ nước, nổi lên từng đợt lăn tăn.

Nếu một nửa bên ngoài Phủ Ninh Vương hoàn toàn yên tĩnh, ngoài thành Cô Tô lại cát bụi cuộn cuộn, tư thế hào hùng, thao luyện binh sĩ gào giết rung trời, loáng thoáng truyền vào bên trong tường thành. Ngoài cửa thành, tiếng luyện binh âm ỉ, thỉnh thoảng có thể nghe rõ ràng, tường thành nguy nga giống như vì thế mà chấn động.

Ở một mảnh tường trong thiên điện, thị nữ mặc áo xanh, ân cần tới đưa lên nước trà hoa quả cho khách.

Văn Tâm dâng trà cười theo nói: "Đồng đại nhân xin chờ đợi, thiếu phu nhân lập tức tới ngay rồi."

Đồng Khanh nhận ly trà, ngược mắt hỏi "Xin hỏi thiếu phu nhân hôm nay tìm ta đến, vì chuyện gì?"

Văn Tâm trầm ngâm "Nô tỳ không biết."

"Lui ra đi, không cần hầu hạ." Đồng Khanh giơ tay lên khiến chúng tỳ tứ lui ra.

"Vâng" Văn Tâm vén áo thi lễ, liền dẫn chúng thị nữ nhất loạt lui ra.

Trong nhà, Đồng Khanh nghiêng qua trên ghế lớn, tựa má, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ, Cố Từ Khâm ngồi ở bên cạnh nâng an tĩnh uống trà, Tiểu An Từ đứng ở phía sau.

Nghe ngoài thành truyền tới tiếng vó ngựa, Tiểu An Từ đã sớm hết kiên nhẫn, hấn lo lắng trùng trùng mở miệng nói: "Các người nghe không? Ngoài thành tiếng gào giết rung trời, có phải ngoài thành Cô Tô đã tập kết trăm vạn đại quân rồi hay không?"

"Người đừng lo lắng, chỉ là thao luyện, cũng không thật sẽ cùng triều đình đánh nhau." Chưa từng làm quan, Cố Từ Khâm đối với thế cục rất là lạc quan, hấn nắm một vốc hạt dưa trên bàn, tự nhiên cười nói: "Nói không chừng sẽ bị ta nói trúng, trận đánh này không đánh nổi đấy."

"Tốt nhất là như vậy." Tiểu An Từ nói: "Các người nói xem, tân phu nhân vương phủ tìm chúng ta tới Thiên Điện làm cái gì? Hơn nữa còn là thừa dịp Ninh Vương ra cửa, không có người ở vương phủ? Nghe nói Ninh Vương cùng bảy vị Vương Hầu họ Lưu đang bên ngoài tường thành vội vàng thao binh rồi, lúc này tình thế căng thẳng....."

Đối với chuyện này, Cố Từ Khâm cũng lo lắng, cười nói: "Cô Tô phong thành, mặc dù Tào cô nương giả được nở mày nở mặt, nhưng không cách nào lại mặt (1), nhất nhập hầu môn thâm tự hải (2), trong lòng khẳng định buồn bực, chắc là tìm chúng ta tới giải buồn."

Lại mặt (1): vợ chồng cùng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.

Nhất nhập hầu môn thâm tự hải (2): Cửa vương hầu một khi đã vào là sâu như biển.

"Tìm chúng ta giải buồn sao? Lúc nào thì tình cảm nàng với chúng ta bắt đầu tốt như vậy?" Tiểu An Từ cau mày nói: "Chúng ta còn phải đi ra phố, nào có thời gian ở chỗ này cùng với một Quý phu nhân rồi rảnh không về được nhà?"

Một ngày không tìm được hoàng thượng, một ngày hấn không an tâm, coi như lật tung lên phố lớn ngõ nhỏ, trên dưới các đỉnh núi, hấn cũng muốn tìm ra hoàng thượng.

Cố Từ Khâm vừa cắn hạt dưa, vừa nói: "Chúng ta đã tìm nhiều ngày như vậy rồi, có lẽ hấn không ở trong thành, nói không chừng vào ngày thành Cô Tô gặp đại loạn, hoàng thượng đã chạy ra khỏi thành."

Nghe vậy, Tiểu An Từ quay đầu hỏi "Đồng đại nhân, người cảm thấy thế nào?"

Đồng Khanh lắc đầu một cái. Nàng không có chút đầu mối nào.

Ngay vào lúc này, ngoài cửa vương phủ xuất hiện bóng dáng thiếu phu nhân, Tào Mộng Bình kéo làn váy, vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thiếu Phu Nhân Lén Đuổi Khách

Ngay vào lúc này, ngoài cửa vương phủ xuất hiện bóng dáng thiếu phu nhân, Tào Mộng Bình kéo làn váy, vào cửa.

Thấy nàng chải búi tóc theo kiểu lưu hành nhất hiện nay, giống như tất cả nữ nhân đã kết hôn đem tất cả tóc vấn lên, vòng trên đầu, trên búi tóc cắm cành trầm, dán hoa cài đầu, nàng sau tân hôn, mặc trên người quần là màu đỏ cực vui theo kim tuyến.

Tào Mộng Bình khí sắc hồng hào, một đôi mắt đẹp thần vận liếc xẹt qua mọi người một cái.

Tuy không phải chánh thất, không có địa vị Vương phi, dầu gì cũng là phu nhân Vương Hầu, thân phận Tào Mộng Bình đã không giống như xưa, hôm nay nàng đã tấn thăng làm tôn thất của hoàng tộc, mình lại là khách, Đồng Khanh không dám thất lễ, lập tức tiến lên thở dài nói: "Thiếu phu nhân."

Tào Mộng Bình cười tươi đẹp làm sao, hạ thấp người mà nói: "Đồng đại nhân đa lễ, xin ngồi thôi."

Dứt lời, ngồi xuống ở trên ghế dựa lớn bằng gỗ lim, cùng mọi người hàn huyên trong chốc lát, lúc này mới nói rõ ý đến, về mặt nàng có vẻ hơi khó xử, nhỏ giọng nói: "Đồng đại nhân có thể giả làm vương phủ, khách quý tới chơi hàn xá, tất nhiên là về vang cho kẻ hèn này, dĩ nhiên hoan nghênh vô cùng, bất quá sự tình thay đổi, hoàn toàn bất đắc dĩ, trước mắt Ninh Vương đã đoạn tuyệt cùng triều đình, hôm nay đại chiến sắp tới, Đồng đại nhân thân là mệnh quan triều đình, lập trường trái ngược với phu quân ta, nay lại còn ở vương phủ làm khách, về tình về lễ đều không thích hợp....."

Thì ra là thiệp thất vương phủ mời uống trà, hẳn là hạ lệnh đuổi khách.

Nàng tìm từ uyển chuyển, thân là chủ nhân, mở miệng đuổi khách, thái độ lại tương đối thật cẩn thận, chắc là chưa được Ninh Vương đồng ý, mình tự tiện làm chủ.

Cửa thành khép chặt, không có Ninh Vương cho phép, sao có thể tùy ý ra khỏi thành? Tào Mộng Bình lấy thân phận phu nhân mở miệng đuổi người, không phải là hi vọng bọn họ chủ động nhắc tới chuyện rời đi với Ninh Vương.

Tiểu An Tử ở một bên nghe vương phủ có ý đuổi người, nóng nảy, vội vàng trách móc nói: "Chúng ta sẽ biến đi, nhất định sẽ cút, cũng không phải là bây giờ, xin thiếu phu nhân cho ta thêm một chút thời gian đi."

Thật vất vả đi theo Đồng đại nhân vào thành. Hắn vẫn chưa tìm được hoàng thượng!

Tào Mộng Bình trầm mặt nói: "trong lòng Mộng Bình có tính toán, há có thể không hiểu, rốt cuộc các người ở trong thành đang làm những gì, từ lúc vào Thành Cô Tô, mỗi ngày đi sớm về trễ, ngõ hẻm phố phường, các đình núi lớn nhỏ cũng bị các người cho lật tung rồi, cũng không có tìm ra được hoàng thượng sao? Trong lòng các người gấp gáp, lo lắng hoàng thượng gặp ách, nghĩ trước Ninh Vương một bước. Tìm được hoàng thượng, hành động lần này thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Tâm tư Ninh Vương, không chỉ có thể, trời sanh hẳn tính quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không thí quân, làm một chuyện âm thầm sát hại hoàng thượng. Người các người nên lo lắng nhất là Anh vương, nghe nói Anh vương ở ngoài thành Cô Tô đã giảng Thiên La Địa Vọng, rõ ràng tìm người, hẳn đang bí mật nghĩ cái gì? Lòng dạ Tư Mã Chiêu (1) đâu, Lưu Hâm là Hoàng Thái Tử, tuyệt sẽ không vui khi thấy hoàng thượng còn sống trên đời....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nếu Hoàng thượng ở trong thành, ngài lạ nước lạ cái. Vừa không có người tiếp ứng, ngài có thể trốn đi nơi nào đây? Có ai cố ý bắt ngài giấu đi sao? Các người ở chỗ này lãng phí thời giờ rồi, hoàng thượng không có ở Thành Cô Tô, các người mau mau rời đi, đi ra ngoài thành tìm thôi."

Lòng dạ Tư Mã Chiêu (1): ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, mọi người trong thiên hạ đều biết.

Lời vừa mới xong. Đột nhiên, lại thấy về mặt nàng thay đổi đột ngột. Đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào cửa, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng trắng bệch.

Theo ánh mắt nàng, tìm ngoài cửa, thấy Ninh Vương mặc một thân nhung trang anh tuấn, bên hông đeo trường kiếm, đứng ở cửa, trên mặt cương nghị mang theo một tia thâm trầm.

"Điện hạ, người...người tại sao đột nhiên trở lại?" Tào Mộng chợt dạ, bị sợ đến giọng nói cũng run rẩy.

Ngược lại về mặt Lưu Ký nhìn không ra một tia lửa giận, hắn vẫn đạm phong khinh nói: "Phu nhân, nhung trang ta bị tên làm rách, người đi giúp ta tìm cái khác đi."

Tào Mộng Bình cũng tràn đầy hốt hoảng, rất sợ trượng phu tức giận, nhanh chóng chạy tới bên cạnh hắn, vội vã giải thích: "Tự tiện đuổi khách không phải ý tứ của ta, là nương, bà..... bà không yên lòng đại quan triều đình ở bên trong vương phủ làm loạn, bà sợ sẽ nguy hại đến người....."

Lưu Ký không giận không hờn, ngược lại trấn an tâm tình nàng lo lắng, dịu dàng nói: "Người đừng lo lắng, ta hiểu là ý của nương, người vâng lời nương không phải không tốt, nương dùng thuốc chưa? Thuốc trị thương đau lại chưa?"

Tào Mộng Bình nói: "ăn sáng xong liền uống một chén thuốc, sáng sớm đại phu đến đổi qua thuốc trị thương, thương thể của nương ngày một khỏi hẳn, hôm nay còn đặc biệt bỏ dậy từ trên giường, đi trong vườn dạo một vòng, nhìn thấy cảnh sắc đều không còn, đau lòng một lúc, ta khuyên bà hồi lâu, bây

giờ đã ở trong phòng ngủ."

Lưu Ký nói: "Nương không có việc gì là tốt, vườn cũ đã hư, nhìn chỉ biết thương tâm khổ sở, về sau ngươi đừng cho nương đi, mấy ngày nay ta đang bận, không có thì giờ rảnh rỗi, không cách nào chăm sóc bệnh tình, ngươi cẩn thận thay ta hầu hạ nương cho tốt." Hắn cúi đầu nhìn nàng, nhắc nhở lần nữa, trầm thấp mở miệng nói: "chức trách ngươi là hết lòng chăm sóc mẫu thân ta, duy trì thân thể của mẫu thân kháng kiện, còn có sinh con, kéo dài huyết mạch của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi. Chuyện còn lại, ngươi không nên can thiệp."

"Mộng Bình rõ....." Tào Mộng Bình thấy trượng phu quả thật không có giận mình, lập tức an tâm, cẩn thận suy nghĩ, nhưng trang trên người của hắn, phát hiện ông tay áo, quả thật bị cắt một lỗ, vì vậy nói: "Điện hạ, ta sẽ thay ngươi tìm một nhưng y tời đây."

Nói xong, liền lui xuống.

Lưu Ký xoay người về phía mọi người, miễn cưỡng nâng lên một nụ cười nói: "Bổn vương cũng không có ý đuổi khách, bọn ngươi vẫn ở lại đi."

Thái phu nhân phải thiếu phu nhân tới đuổi người, Ninh Vương lại mở miệng lưu người.

Đồng Khanh trầm nghĩ, tốn nhiều thời gian như vậy, tìm không thấy hoàng thượng, nàng có lý do tin tưởng hoàng thượng không ở trong thành, nhưng nếu không phải hắn bị vây ở trong thành Cô Tô, nhất định sẽ hiện thân, Chư Vương đóng quân ở ngoài thành, thời kèn đánh trống, quân kỳ tung bay, tác phong nhà binh long trọng, hoàng thượng không thể nào không phát hiện, hắn muốn thế cục hòa nhau, nhất định phải hiện thân ở trước mặt Chư Vương, không thể nào không có động tĩnh gì.....

Ngoài thành có Vệ gia quân lúc nào cũng kèm chế Anh vương, an nguy hoàng thượng, ngược lại nàng yên tâm.

Phân tích tình thế, khẳng định hoàng thượng vẫn còn ở bên trong thành, cuối cùng nàng phải thử một lần, nàng khiến Ninh Vương mở cửa thành ra, mới có thể đưa hoàng thượng tới. Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, không nhanh không chậm hướng Ninh Vương thờ dài nói: "Hạ quan là mệnh quan triều đình, thân phận quả thật nhạy cảm, nếu thiếu phu nhân đã lên tiếng, xin Điện hạ hãy để cho chúng ta ra khỏi thành thôi."

Sắc mặt Lưu Ký trầm xuống nói: "Bổn vương không có mở miệng để cho các ngươi đi, ai nói chuyện cũng không tính."

Như vậy miễn cưỡng lưu lại, Cố Từ Khâm cũng thật xin lỗi theo, hắn mở miệng phụ họa Đồng Khanh nói: "Là ý tứ của thiếu phu nhân và Thái phu nhân, ta xem, chúng ta vẫn là rời đi thôi."

"Mộng Bình không có ý tứ đó, nàng không có chủ kiến, mẹ ta rất thích nàng khéo léo nghe lời, về phần mẹ ta, cho là đã cùng triều đình đoạn tuyệt, nên thể hiện quyết tâm, hoàn toàn trở mặt, đối với ngươi ta cũng không nghĩ như vậy....." Nói tới chỗ này, hắn dừng ánh mắt ở trên người Đồng Khanh, sắc mặt cứng lại nói: "Ba ngày trước, thám tử báo lại, đề độ Nam Phương cách đây ba trăm dặm xuất hiện ba mươi vạn đại quân, đang tới Giang Nam, đánh thốc tới, ngươi làm quan Đại Tư Mã, lý ra nên trông coi binh quyền khắp thiên hạ, chỉ là lại nghe nói ngươi chưa bao giờ chân chính có một binh một tốt, chuyện này trái lại rất thần kỳ, ngươi nói một chút, nếu hoàng thượng đã mất tích, ba mươi vạn đại quân này từ đâu mà đến?"

Hắn biết rõ còn hỏi, ba mươi vạn đại quân này tới thẳng Giang Nam, dĩ nhiên là đại quân triều đình của hoàng thượng.

Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, không sợ hãi nói: "Đồng Khanh làm quan Đại Tư Mã, chưởng quân binh mã trong thiên hạ, làm sao trên tay không có quyền? Hoàng thượng sớm đã đem binh phù giao cho ta, đại quân này là ta phái tới cần vương (1) đấy!"

cần vương (1): cứu giúp vua trong cơn hoạn nạn.

"Cần vương sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Lưu Ký âm trầm khó dò, hắn không nói được lời nào, trầm tĩnh ngưng mắt nhìn nàng, chốc lát sau, lại lôi kéo nàng đi ra ngoài. "Ngươi đi theo ta!"

Đồng Khanh lao đảo một phen, vội vàng nói: "Đi đâu?"

"Thành thành."

*

Trời trong nắng ấm, cảnh sắc tươi đẹp, gió nhẹ từ từ thổi qua, mây trắng như bông, bầu trời xanh thẳm, Ninh Vương mang theo Đồng Khanh leo lên tường Thành Cô Tô nguy nga cao ngất.

Phóng tầm mắt nhìn ra, tất cả vương kỳ ở ngoài thành Cô Tô tung bay theo gió, cờ, vài chục vạn đại quân, tư thế hào hùng, hùng tráng uy vũ, thanh thế hiển hách, sừng sững đứng ở dưới mặt trời.

Tiếng kèn ở trên đài cao vang lên, âm thanh hùng hậu hùng tráng.

Lưu Ký hít một hơi suy nghĩ, ngưng mắt nhìn đại quân dưới thành tường, từ từ mở miệng nói: "Ngày mai chính là ngày tốt, thích hợp tế thiên xuất binh, sáng sớm mai sau khi tế thiên, toàn quân sẽ nhổ trại đi về phương Bắc, đợi đến lúc thuận lợi vượt qua Trường Giang, ta sẽ phái người đưa mẹ ta và Mộng Bình đến Nam Cung. Hiện tại, ngươi đã biết quyết tâm của Lưu Ký ta rồi chứ?"

Ninh Vương quyết ý xuất binh, đem hết toàn lực cử binh tấn công đế đô.

Ngày mai liền muốn xuất binh.....

Đồng Khanh cắn răng nói: "Sáu mươi vạn đại quân của Hoàng thượng được huấn luyện nghiêm chỉnh, các tướng lĩnh dẫn quân kiêu dũng thiện chiến, coi như người có được Chư Vương ủng hộ, cũng không nhất định có thể thuận lợi thắng được trận chiến."

Hắn quay đầu nhìn nàng, cười nói: "Nghe nói dẫn quân chính là Vệ tướng quân, là người muốn hắn xuất quân đến áp chế Chư Vương sao?"

Nàng không nhanh không chậm, nghiêm mặt nói: "Hành động lần này đúng là bất đắc dĩ, Đồng Khanh là vì tránh khỏi ra chiến tranh."

"Tránh khỏi ra chiến tranh sao?" Lưu Ký nhướng mi, cười nói: "Ý là không chủ động khai chiến, nếu nói xuất động đại quân chỉ là để dọa Bôn vương một cái, khiến Bôn vương không xuất binh, người cảm thấy hữu dụng không?"

Nếu hắn xuất quân tấn công, Vệ Sùng Văn vẫn phải bị buộc ứng chiến.

"Chiến tranh chỉ làm quốc gia rơi vào rối loạn, dân chúng trôi giạt khắp nơi, sinh linh đồ thán, xin Điện hạ nghĩ lại." Nàng dùng tình để cảm động hắn.

"Hoàng thượng đã băng hà, người lại tự tiện cử binh đối kháng Chư Vương, Anh vương là Hoàng Thái Tử, hắn sẽ lấy thân phận của thái tử, tuyên bố với bên ngoài là người tạo phản, nhất định người bị tội phản quốc, từ đó tiếp thu đại quân....."

Vệ Sùng Văn lo lắng tình cảnh của nàng, tất nhiên sẽ đem đại quân dâng tới trên tay thái tử.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, dịu dàng khẽ gọi một tiếng, "Đồng Uyển, người có biết, đây là người đang giúp đỡ Anh vương đánh Bôn vương!"

Nàng tuyệt nhiên nói: "Ta có niềm tin tuyệt đối, Vệ Sùng Văn tuyệt đối sẽ không giao đại quân trong tay ra!"

PS: Mấy ngày nay bận tới mỳ tới mặt, mắt thấy tồn cáo (1) ngày một rõ thiếu hụt, thật vất vả hôm nay rỗi rảnh, vội vàng gõ chữ, cố gắng tồn cáo, đang so sánh sau khi tình tiết xung đột, hôm nay viết tương đối buông lỏng tiết mục khôi hài, đánh tiếp coi như là một chút tình tiết khôi hài. Khiến văn chương xem ra, có chặt có chậm, có thỉnh thoảng, có căng thẳng, có nhẹ nhàng, có khôi hài.... Mặc dù bận rộn, không có biện pháp tăng thêm, đến nỗi mất đi một chút..., chỉ là, a Tiều vẫn sẽ nỗ lực.

tồn cáo (1): bài văn, bài thơ của người chết để lại.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 110: Ôn Dịch Trần Ra

Editor: Thơ Thơ

"Sẽ, hắn sẽ, cái tội danh phản quốc này đáng tội bao nhiêu, chém đầu của nàng còn chưa đủ, còn phải tru di cửu tộc, nhìn hắn cố kỵ nàng, nhất định sẽ đem đại quân giao cho Lưu Hâm, đổi lấy nàng cùng với bình an của Đồng gia."

Nàng ngược mắt nhìn hắn chằm chằm, không màng giọng điệu chất vấn, khẳng định nói: "Sùng Văn tuyệt đối sẽ không giao đại quân cho Anh vương, hắn biết rõ ta là người thế nào, tuyệt đối sẽ không phản bội kỳ vọng của ta đối với hắn!"

"Nàng thật đúng là không biết mình đối với nam nhân mà nói, là trân bảo đáng quý cỡ nào à....." Hắn ngưng mắt thật sâu nhìn dung nhan nàng tuyệt đẹp, bờ môi hơi nâng lên, cười nói: "Chỉ vì nàng, hắn sẽ giao ra đại quân, nếu là ta cũng thế, cho dù là thiên quân vạn mã cũng sánh không được với nàng!"

Ngay lúc này Ninh Vương còn không quên đùa giỡn nàng.

"Ninh Vương, bây giờ không phải là lúc nói đùa!" Nàng cắn răng một cái nói: "Ta tin chắc hoàng thượng còn sống, nếu như Điện hạ chịu mở cửa thành ra, nhất định có thể dẫn hoàng thượng ra ngoài!" tho tho_

Nghe vậy, hắn nhanh chóng che giấu nụ cười cột nã, lạnh lùng nói: "Muốn ta mở cửa thành ra? Thành Cô Tô đã tiến vào tình trạng chuẩn bị chiến đấu, nàng muốn ta mở cửa thành sao? Hiện tại cũng không phải là thời cơ mở ra cửa thành chứ?"

"Điện hạ biết rõ chính ta đang tìm hoàng thượng, cũng không hợp tác, chẳng lẽ không bởi vì tính toán cướp lấy ngôi vị hoàng đế sao? Ngài tuyệt sẽ không hành thích vua dẫn tới bị Chư Vương ghét; lén lút tìm hoàng thượng, âm thầm giết chết hắn, quá mức tiện lợi, ngài cũng làm ra được, vì vậy mặc cho hoàng thượng bị vây ở bên trong thành Cô Tô, một khi ngài dẫn theo quân tiến về phương bắc, lấy được ngôi vị hoàng đế thành công, hoàng thượng cũng không về được đế đô nữa rồi. Đây cũng là ý nghĩ trong lòng ngài chứ gì?"

"Hoàng thượng đã băng hà rồi!" Hân cả giận nói.

"Như vậy xin Điện hạ mở cửa thành ra đi! Một khi mở cửa thành ra, nếu hoàng thượng vẫn còn ở trong thành, ngài nhất định sẽ xuất hiện!"

"tuyệt đối không có khả năng mở cửa thành, chuyện này đừng nói nữa!" Hân lạnh giọng cự tuyệt. tho tho _

Nàng cắn chặt môi dưới nói: "nếu không phải Điện hạ có lòng riêng, vì sao không thể mở cửa thành ra? Thừa dịp hoàng thượng mất tích, ngài và Anh vương tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, Anh vương tuyệt đối sẽ không bằng quan tọa thị mặc ngài dẫn theo quân tiến về phương bắc. Dẫn đầu lấy được ngôi vị hoàng đế, hân nhất định sẽ đem hết toàn lực đánh một trận với ngài....."

"Nàng cho rằng Bôn vương sẽ sợ tiểu tử Lưu Hâm sao?"

Đồng Khanh trầm nghĩ, quả thật Ninh Vương không muốn mở cửa thành ra, chỉ là, nàng đã sớm nghĩ kỹ biện pháp, dùng đại quân tới trao đổi điều kiện với Ninh Vương.

Lúc này, lại thấy Tô Thái Phó vội vàng lên thành tường.

Mặt hân nặng nề, bước nhanh tới đây, vội vàng nói: "Điện hạ, không xong. Đã xảy ra chuyện!"

Lưu Ký thấy vẻ mặt Tô Thái Phó trầm trọng, trong nội tâm hiểu rõ ràng nhất định là có chuyện lớn xảy ra, sắc mặt đột biến. Hỏi liên tục không ngừng "Cứu cứu, đã xảy ra chuyện gì?"

"Việc lớn không tốt nữa, chỉ một đêm ở bên trong thành, đột nhiên bách tính đồng thời ngã bệnh mười mấy người nhé!"

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Ký lập tức trầm xuống. Hỏi "Làm sao đồng thời ngã bệnh vậy? Phái đại phu đi xem chưa?" tho tho _

"Lý đại phu và Vương đại phu còn có các đại phu trong thành đã đi xem, lập tức có nhiều người bị bệnh như vậy, không đứng lắm!" Tô Thái Phó có vẻ lo lắng.

Dĩ nhiên có cái gì không đúng!

Lưu Ký trầm mặt, nhanh chóng đi theo Thái Phó xuống thành tường, Đồng Khanh thì đuổi theo ở phía sau. Đoàn người vội vã đi ra phố, thấy mấy tên quan quan trọng của vương phủ đã ở nơi đó rồi. Bọn thị vệ đang bận đuổi dân chúng vây xem, dân chúng mắc bệnh trong nhà có hai người thị vệ canh chừng, không cho vào ra. Nhìn tình huống này, không ổn rồi.....

Lưu Ký trầm mặt, bước nhanh tới, Lý đại phu nhìn thấy Ninh Vương giá lâm, lập tức tiến lên ngăn nói: "Điện hạ. Ngài không thể đi vào!"

Lưu Ký vội vàng hỏi: "Sao đột nhiên bị bệnh nhiều người như vậy? Là loại bệnh gì?"

Chân mày Lý đại phu nhíu lại thật chặt, trầm giọng nói: "Đã chết tám rồi..... Phát bệnh cấp bách, tỉ lệ tử vong cực kỳ cao, người bệnh sốt cao thờ gáp, khí tuyệt mà chết, sau khi chết hiện ra vết máu ú, chính là chết vì bệnh dịch nhé!"

"Ôn dịch sao?!" Nghe vậy, Đồng Khanh hít vào một hơi, cơ hồ bị hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Ôn dịch vô cùng dễ lây bệnh, một khi dính vào, rất nhanh sẽ phát bệnh bỏ mình. Bệnh dịch ở chỗ đông người, một truyền mười, mười truyền một trăm..... Lây bệnh và tử vong tới rất nhanh, trong thời gian ngắn ngủi, sẽ dẫn đến số lượng lớn dân cư bị bệnh chết, là bệnh cực kỳ mãnh liệt đáng sợ. tho tho _

Đương triều chưa có ghi lại ôn dịch xảy ra, tiền triều đã từng xảy ra một lần, căn cứ ghi lại, chỉ ngăn ngừa trong vòng hai tháng trận ôn dịch kia khiến một huyện thành vốn phồn vinh bệnh chết bảy phần dân chúng, còn sống sót ba phần dân cư. Tòa thành phồn vinh này có thể nói là bị một trận ôn dịch phá hủy.

Lưu Ký trầm giọng nói: "Mấy chục năm nay Giang Nam chưa từng bị hạn hán, vì sao lại có ôn dịch? Có phải người chuẩn đoán sai rồi hay không?"

Lý đại phu lắc đầu một cái, thờ dãi nói: "Chúng bệnh rất rõ ràng, loại chuyện này, lão phu không dám có bất kỳ sơ hở nào, cùng với mấy đại phu, đã liên tục chẩn đoán qua, đúng là bệnh dịch không thể nghi ngờ."

Đồng Khanh hỏi "Cô Tô niêm phong thành hơn một tháng, không có lũ lụt, không hạn hán, bách tính không được tự do ra vào, bệnh dịch này là từ đâu tới hay sao?"

Lý đại phu nói: "Chính bởi vì như vậy, trận bệnh dịch này mới đến rất kỳ quái, lão phu cùng mấy đại phu cẩn thận nghiên cứu qua, vừa không có hạn hán, lũ lụt, cũng không phải nguyên nhân thức ăn, như vậy chính là nguồn nước có vấn đề rồi....."

Nguồn nước?!

"Là Lưu Lăng!" Sắc mặt Lưu Ký tái xanh, siết chặt hai nắm tay, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ. "Vậy là có người động tay chân ở trong nước giếng!"

"Không phải hoàng thượng!" Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Dân thành Cô Tô là con dân của Ninh Vương, đồng thời cũng là con dân của hoàng thượng,

hoàng thượng trời sanh tính nhân hậu, tuyệt đối sẽ không vì mình có cơ hội chạy ra khỏi thành, mà làm ra chuyện tổn thương dân chúng! Một trận ôn dịch sẽ đoạt đi bao nhiêu mạng người? Hoàng thượng thân là nhất quốc chi quân, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thương thiên hại lý như thế." tho tho _

Lưu Ký tức giận sôi sục, hét lớn một tiếng, nói: "Trừ hắn ra, còn ai vào đây?"

Lý đại phu sốt ruột cứu người, không để ý lễ nghi, hắn nói trách móc: "Bây giờ không phải là lúc tranh luận, xin Điện hạ lập tức hạ lệnh đóng lại nước giếng trong thành, ngăn vạn lần đừng để bách tính uống nước ở trong giếng, còn có bách tính phải toàn bộ về trong nhà cách ly, không được ra ngoài, tất cả giao dịch ở chợ phải tạm ngừng, cả người lẫn vật không đi ra ngoài, việc cấp bách, phải canh phòng nghiêm ngặt phòng ngừa tình hình bệnh dịch phát triển."

Chỉ sợ không kịp nữa rồi, mấy ngày nay chỉ sợ sẽ có không ít người lần lượt phát bệnh.

Chuyện bệnh dịch, không chỉ làm trong chốc lát, Lưu Ký lập tức nghiêm chỉnh cho quan viên đi làm, tiếp đó lại hỏi "Nên cứu chữa bệnh dịch như thế nào?"

Lý đại phu nói: "Bên trong thành tất cả dân chúng cần dùng lá thuốc hun khói trong nhà, kiểm chế bệnh dịch, từng người dân cũng phải trang bị tránh lây lan, tránh khỏi phát bệnh, về phần dân chúng đã dính vào bệnh dịch cần thiết cách ly chữa trị, phòng ngừa bệnh dịch khuếch tán, người phát bệnh mà chết, thi thể cần phải sớm chôn cất. Về phần được trị liệu dùng lá, bên trong thành dân cư đông đảo, lão phu cần gấp số lượng lớn cây Thương trạch, cây Tế tân, Đại Hoàng, gừng dây phác, xuyên khung, hoắc hương, thông khí..... Chờ có thảo dược, xin Điện hạ nhanh chóng phái người đi ra khỏi thành đặt mua." tho tho _

Lưu Ký lập tức hạ quyết định, "Đem thảo dược người cần có, viết xuống giao cho thư ký, để cho hắn đi trừ bì, trong thành có sẵn cường chế trưng thu ứng phó trước, ta sẽ lập tức phái người ra khỏi thành đặt mua."

Lý đại phu vái chào, liền lui xuống, vội đi.

Ở một bên trầm mặc đã lâu lúc này rốt cuộc Tô Thái Phó nói chuyện, hắn sai bước tới bên cạnh Lưu Ký, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, ôn dịch cũng không phải là bệnh bình thường, rất dễ lây bệnh, đã mắc bệnh lại bỏ mình, cho bệnh nhân cách ly ở lại bên trong thành, sợ rằng sẽ tạo thành khủng hoảng cho bách tính, nhưng xua bệnh nhân ra bên ngoài thành chữa trị, chẳng khác gì mở rộng đại môn. Sắp tới xuất binh, vào lúc này, thành Cô Tô không thể nội loạn, phải nghĩ cách ổn định thế cục."

"Cứu cứu, cậu có ý kiến gì?" Lưu Ký hỏi.

Tô Thái Phó trầm mặt nói: "Nếu người bệnh dịch, mười phần thì hết sáu bảy phần không cách nào sống sót, nói cách khác mười người chỉ có ba tới bốn người có thể sống, thay vì mở cửa thành, để chữa bệnh và chăm sóc, bọn thị vệ ra vào chăm sóc những người ti lệ sống sót cực thấp, tạo thành trong thành an toàn có chỗ sơ hở, không bằng đem người bị bệnh dịch mang ra khỏi thành, tho tho _ dứt khoát giết, nhất tuyệt hậu hoạn!"

Vì nghiệp lớn của Ninh Vương, thà giết lầm một trăm, cũng không thể để hoàng thượng có bất kỳ cơ hội nào thoát đi. Trải qua mấy ngày nay, hắn lên lút phái người tìm chung quanh tung tích của hoàng thượng, âm thầm giết chết hắn, nhưng mà không thu hoạch được gì, nếu hoàng thượng vẫn còn ở trong thành, nhất định sẽ lợi dụng tình hình bệnh dịch lần này, thoát khỏi thành Cô Tô.

Lưu Ký nói: "Ý cậu là, đưa dân chúng bị bệnh dịch ra ngoài thành, sau đó giết chết toàn bộ?"

Tô Thái Phó có điều ngụ ý, hắn không thể làm rõ ham muốn, cũng rất hiểu ý, nếu như hoàng thượng xen lẫn trong dân chúng bị nhiễm bệnh dịch, coi như ra khỏi thành, hắn cũng không sống nổi.

Ở ngoài thành, đồng thời giết chết dân chúng bị nhiễm bệnh dịch, có thể âm thầm thừa dịp giết hoàng thượng.

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt đột biến, lập tức nói: "Không được! Tuyệt đối không thể làm như vậy, bị bệnh dịch cũng không nhất định sẽ bỏ mình, chủ yếu là thiếu hụt y dược và chăm sóc. Sao Thái Phó coi thường mạng người như thế, bên trong thành cần lượng lớn dược vật, nhất định đem từ ngoài thành vào, còn có nước dùng hằng ngày, mỗi ngày cũng phải phái rất nhiều nhân lực đi ra ngoài vận chuyển nước mới có thể cung ứng cần thiết, bên trong thành xảy ra chuyện ôn dịch, tuyệt đối giấu không được chư vương, giết chết dân chúng bị nhiễm bệnh, Chư Vương sẽ cho rằng Ninh Vương bất nhân tàn bạo, bọn họ còn có thể chịu ủng hộ Ninh Vương sao?" tho tho _

"Ta còn chưa có hạ quyết định! Nàng gấp cái gì?" bởi vì chuyện bệnh dịch, lòng Lưu Ký phiền lo không dứt, thấy Đồng Khanh chỉ lo lắng cho Lưu Lăng, vì vậy lời nói mau lẹ, định đem lời làm rõ ra, cả giận nói: "chẳng lẽ nàng cho là Lưu Ký ta là một tiểu nhân hèn hạ, chẳng những không quan tâm dân chúng, ngược lại tính toán lợi dụng bệnh dịch, thần không biết, quỷ không hay, muốn nhân cơ hội giết chết hoàng thượng sao?"

"Không chỉ là vì hoàng thượng, còn có dân chúng vô tội bên trong thành." Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn ẩn chứa tức giận, không sợ mở miệng nói: "Nếu Ninh Vương giết oan một người dân vô tội, chắc chắn Đồng Khanh báo việc này cho chư vị Vương Hầu, xin bọn họ phán đoán suy luận Ninh Vương là người nhân tâm nhân đức, yêu dân như con như thế nào..... Trừ phi, Điện hạ giết Đồng Tư Mã ta trước!"

Lại dám uy hiếp hắn!

Bỗng dưng, Ninh Vương nổi giận gầm lên một tiếng, căm tức nói: "Ta sẽ không giết nàng, ta chỉ muốn cắt đầu lưỡi của nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Quỷ Kế Của Tô Thái Phó

Editor: Thơ Thơ

"Ta sẽ không giết nàng, ta chỉ muốn cắt đầu lưỡi của nàng thôi!"

Hắn quắc mắt nhìn trừng trừng, một quyền nặng nề đánh vào cây sồi bên cạnh, cây sồi cao lớn lung lay mấy cái, lá rụng bay tán loạn, cùng với hắn tức giận, phiêu đảng trên không trung.

Nữ nhân này, đến tột cùng nàng coi hắn là hạng người gì?

Chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, hắn chỉ là một kẻ hèn hạ vô si, bạo ngược bất nhân sao? Hắn đối với nàng một tấm chân tình, nàng lại từ đầu đến cuối cố ý làm như không thấy. Hắn trợn mắt nhìn nàng chằm chằm, nhưng mà trong nội tâm lại đau lòng nản chí không thôi, chốc lát, hắn lại cúi đầu, sai bước rời đi.

Tô Thái Phó nhìn bóng lưng hắn tức giận rời đi, khóe miệng lại nở một nụ cười, hắn biết rõ Ninh Vương tự cho mình là nhân nghĩa, tuyệt đối sẽ không đồng ý đề nghị của hắn, lại vẫn cố ý ở trước mặt Đồng Tư Mã nói ra, dẫn đến hai người cãi vã, cuối cùng hắn phần nộ rời đi. Thotho_

Cả đời này hắn chỉ có một ước nguyện, vô luận bỏ ra bao nhiêu, cũng muốn cho con trai của Huệ Đế bước lên Kim Loan điện lần nữa, ngời trở lại long ý; để cho muội muội mình trở lại hoàng cung lần nữa, hưởng thụ tôn vinh.

Ninh Vương được người coi trọng, lại quá mức trọng tình, nam nhân trọng tình dễ thất bại, tuyệt đối không thể để cho hắn bị thua trong tay của nữ nhân.

Ninh Vương vì Đồng Tư Mã mà nổi cơn ghen dữ dội, lửa giận rùng rục, hắn sẽ không thí quân giết chết Hoàng đế, nhưng sẽ vì tranh đoạt nữ nhân, giết chết tình địch không chậm trễ chút nào.

***

Ôn dịch như lửa tràn ra ở bên trong thành Cô Tô, mỗi một ngày đều có hàng loạt nạn dân đi ra ngoài thành, tiếp nhận chữa trị.

Ninh Vương ở ngoài thành khẩn cấp thiết lập trạm tạm thời, dựng rất nhiều lều, chiêu mộ mười mấy đại phu, nghe nói tất cả các đại phu trong thành đều bị đòi tới, một lòng một dạ chữa trị bệnh dịch. Chỉ cần trên người dân chúng phát hiện bệnh dịch, thì phải tiến về phía trạm tạm thời chạy chữa.

Hành động lần này một là vì dẹp yên lòng dân, tập trung người bệnh ở ngoài thành trị liệu, dân chúng ở bên trong thành không thể nào biết được ngoài thành có bao nhiêu người chết vì bị bệnh dịch, bọn họ chỉ biết là có thể ra khỏi thành chữa bệnh, tránh khỏi tạo thành khủng hoảng và hỗn loạn lòng dân; Thotho_ thứ hai, là vì giải quyết vấn đề nguồn nước, che toàn bộ nước giếng trong thành, khắp thành không có nước có thể dùng, mỗi ngày từ bên ngoài vận chuyển vào phân phối bán có giới hạn, tạm thời thiết kế nơi chữa bệnh ở bên cạnh nguồn nước, hàng loạt dân chúng tiến về nơi chữa bệnh, giải quyết hữu hiệu áp lực thiếu nước bên trong thành.

"Hoàng thượng, coi chừng."

Ở trên con phố vắng vẻ trống không, Lâm Dương diu Lư Lãng thật cẩn thận.

Bọn họ nguy trang thành vợ chồng bị bệnh dịch, giúp đỡ lẫn nhau. Bước chậm rãi tới cửa thành.

"Đừng gọi ta hoàng thượng nữa, coi chừng bị nghe thấy, nếu giả mạo trượng phu của nàng. Nàng gọi ta là Phù Lục....., không! Nàng gọi ta là Thiên Quân đi." Lư Lãng nhỏ giọng nói.

Hai người mặc xiêm y bằng vải thô, tóc tai bù xù, trên mặt có ý bôi đen, sau đó chấm mấy chấm đỏ. Cuối cùng giống như bệnh dân, ở trên mặt xước lên nước lá ngải cứu đuổi ôn thân đi, phí công giả dạng, đã không còn nhận ra tướng mạo ban đầu nữa.

"Dạ, Thiên Quân." Lâm Dương nhi biết đó là tên chữ của hoàng đế, má phẫn đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói.

Chậm rãi đi trên đường cái, Lư Lãng quay đầu nhìn đường phố vắng vẻ một cái, Thành Cô Tô bị bao phủ dưới một bầu không khí tử vong. Ngõ hẻm vốn phồn hoa náo nhiệt, hôm nay không khí lại trầm lắng, phóng tầm mắt nhìn tới, tận cùng hoang vu, không nghe thấy tiếng người. Không thấy mèo chó ở từng nhà. Môn hộ khép chặt, lá cờ quán rượu tung bay ở trong gió như cũ..... Tình cảnh này, cảm giác cực kỳ thê lương, nhớ tới những dân chúng bị bệnh chết, hốc mắt hắn đột nhiên đỏ lên. Thotho_

"Thành Cô Tô vì sao biến thành như vậy? Vốn vô cùng phồn vinh giàu có và đông đúc, nay lại như cái thành hoang rồi hả?" Hắn bản tính nhân đức, thấy dân chúng gặp khó khăn, trong lòng không nhịn được lo lắng, thờ một cái thật dài nói: "Triều ta từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ xảy ra ôn dịch, vì sao ông trời giáng xuống tai nạn này, độc hại con dân của trẫm?"

Lâm Dương nhi an ủi: "Đội bình an trở lại để đô, hoàng thượng nghiêm ngặt sửa sang, phát triển dân sinh, rất nhanh, Thành Cô Tô....., không! Không chỉ Thành Cô Tô, chỉ cần là lãnh thổ của quốc gia, dưới thống trị của hoàng thượng, nhất định tươi tốt phồn thịnh, tinh thần đột nhiên phấn chấn, cho nên, hoàng thượng ngài nhất định phải sống trở về."

Việc cấp bách, là rời khỏi Thành Cô Tô.

Lưu Lăng lại thở dài một cái, lần nữa cùng Lâm Dương nhi hai người giúp đỡ lẫn nhau, chậm rãi đi về phía Tây Môn, dần dần đến gần Tây Môn, không lâu xa xa liền nhìn thấy cửa thành cao ngất phía trước, mấy trăm người dân nhiễm bệnh đang đứng xếp hàng, theo thứ tự ra khỏi thành.....

"Hoàng thượng, cúi đầu xuống, những người bị bệnh đều cúi thấp đầu, bộ dáng suy yếu mệt mỏi." Lâm Dương nhi ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nhắc nhở. "Chờ thuận lợi ra khỏi thành, tất cả sẽ dễ dàng hơn."

Lưu Lăng nghe, phối hợp cúi đầu, giả bộ bộ dáng bệnh yếu, sau đó nhìn giầy, từ từ đi về phía trước. Tho tho_

Bản thân Lâm Dương nhi cũng không ngừng ngược mắt, nàng lặng lẽ liếc qua bên kia cửa thành, chốc lát, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Xa xa, cửa thành trừ thị vệ mặc trang phục màu đen, còn bốn người, căng thẳng nhìn chăm chăm dân chúng ra thành, bốn người kia đều mặc quần áo trắng, miệng mũi bịt kín khăn trắng, để ngừa lây....., mặc dù dùng khăn che mũi miệng, thân hình kia, nàng nhìn một cái liền nhận ra.

Là Ninh Vương, Đồng Tư Mã, Cố Tử Khâm và tiểu thái giám An công công bên cạnh hoàng thượng.

Nàng nhìn một cái liền nhận ra, huống chi là hoàng thượng?

Nếu hoàng thượng phát hiện Đồng Tư Mã đang ở trong thành Cô Tô, nhất định sẽ lập tức tiến lên tỏ rõ thân phận, quen biết với nàng. Dựa vào Đồng Tư Mã, nàng tuyệt đối có năng lực ở trước mặt Ninh Vương giữ được mạng hoàng thượng, sau đó thoát mái mạng hoàng thượng về để đô.

Như vậy, Đồng Tư Mã có công cứu giá, tất cả vinh dự đều quy về trên đầu của nàng ấy rồi.

Thật vất vả mới đi tới bước này, nàng tuyệt đối không thể giao hoàng thượng cho nàng ta!

Lâm Dương nhi thầm nghĩ: Đồng Uyển à, Lâm Dương nhi ta mới là hoàng hậu, người lại chiếm đi nam nhân của ta vài chục năm, để cho ta không cách nào vào cung, không phải là Lâm Dương nhi ta xin lỗi người, mà là người Đồng Uyển xin lỗi Lâm Dương nhi ta. Tho tho_

Nàng cắn răng một cái, hạ quyết tâm, thừa dịp hoàng thượng đối với nàng không hề có lòng phòng bị, lặng lẽ nhặt lên cục đá nhỏ trên mặt đất, gõ trên đầu của hần..... Bị tập kích bất ngờ, trước mắt Lưu Lăng đột nhiên tối sầm lại, thân thể nhanh chóng bị tê liệt, ngất đi, nàng nhanh chóng đỡ lấy hần, kéo hần đi về phía trước, chen vào trong dân chúng đang chờ ra khỏi cửa thành.

Nhiệm dịch bệnh đột nhiên tệ xui không ngừng, hiện nay rất thường gặp bên trong thành Cô Tô, nàng kéo nam nhân, cũng không dẫn tới chú ý của bất luận người nào.

Lâm Dương nhi ngược mắt, cẩn thận nhìn qua, những người bệnh đang ra khỏi thành, nàng lập tức tìm được mục tiêu, một nam nhân gầy yếu đang ôm đầu kéo xe kéo, một đứa bé chừng bảy tuổi nằm trên xe kéo, giống như bệnh trạng đã nặng, trên mặt đứa bé nổi chấm đỏ rõ ràng, rơi vào trong hôn mê. Nàng đỡ Lưu Lăng đi tới, thỉnh cầu nói: "Vị đại ca này, trọng phụ của ta hôn mê bất tỉnh, xe kéo của người khá lớn, có thể cũng cho hần nằm xuống hay không?"

Nam nhân kia lạnh lùng liếc nàng một cái, không còn hơi sức nói: "Mọi người đều bị bệnh, ngay cả con trai của ta cũng bất động, sao ta còn có hơi sức kéo trọng phụ người chứ?"

Lâm Dương nhi đi theo bên cạnh Phù lão bản nhiều năm, đã sớm hiểu một chuyện, tiền tài cơ hồ là vạn năng, có tiền còn có thể kêu quý tới đây.

Nàng len lén kín đáo đưa cho nam nhân kia một thỏi bạc: "Các đại phu ở ngoài thành chữa trị bệnh dịch, con của người nhất định sẽ khá hơn, ngân lượng này đưa cho người mua chút thuốc bổ cho đứa bé ăn đi."

Nam nhân kia thấy được ngân lượng, liền đồng ý, hần để xe kéo, khiến Lưu Lăng nằm ở bên cạnh con trai của mình, sau đó mới nói với Lâm Dương: "Người phải giúp ta." Tho tho_

Gãi đúng chỗ ngứa, cùng đôi cha con này đợi ở một chỗ, cực kỳ giống người một nhà, không dễ dàng bị sinh nghi, vì vậy Lâm Dương nhi liền đi theo nam nhân kia, hai người cùng nhau lôi kéo xe kéo, chậm rãi bước tới Tây Môn Thành.

*

Bên cạnh cửa thành, Đồng Khanh ngưng thần, chăm chú nhìn chăm chăm dân chúng chậm rãi đi ra cửa thành.

"Đồng đại nhân, người nhìn thấy chưa? Ninh Vương đến xem dân chúng của mình, trên người còn đeo trường kiếm, hần nhất định là muốn nhân cơ hội giết chết hoàng thượng!" gương mặt Tiểu An Tử lo lắng. Mỗi ngày Ninh Vương đều dằng dằng sát khí, lộ ra bộ dáng rất muốn giết người, lúc này, trái lại hần rất hi vọng ở trong dân chúng bị bệnh dịch, không tìm được bóng dáng hoàng thượng.

Đồng Khanh dời ánh mắt tới trên người Ninh Vương, chân mày không khỏi nhíu lại thật chặt, nhỏ giọng nói: "Ta chộc giận hần, hần muốn giết chết hoàng

thượng trước mặt ta."

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu An Từ trắng nhợt, suýt nữa cất giọng nói: "quả thật hán muốn giết chết hoàng thượng! Vậy..... Nên làm cái gì? Người ở dưới mái hiên, người không thể kiên nhẫn một chút sao? Mệnh hoàng thượng còn bị bóp chặt ở Thành Cô Tô, người cố tình đi chọc giận Ninh Vương làm cái gì? Lần trước Anh vương độc hại hoàng thượng không phải người đã tuyên bố chính thức, quả quyết hối hận những sai lầm trước kia, một lòng một dạ trợ giúp hoàng thượng, không hề làm Gian Thần nữa rồi sao? Thotho_ Tại sao người còn muốn gieo họa cho hoàng thượng? Chẳng lẽ người đã phát hiện..... Do nhân vật phản diện chính thức chuyển thành nhân vật cảm động lòng người, đặc biệt dễ dàng chết oan, cho nên người lại quyết định trở về làm Gian Thần rồi hả?"

"Người đừng nói bấy nữa, con mẹ nó, người xem tiểu thuyết quá nhiều, cẩn thận nghe kỹ!" Nàng run sợ ngưng thần, cẩn thận phản phó Tiểu An Từ nói: "Người đi theo bên cạnh hoàng thượng nhiều năm, nhất định có thể dễ dàng nhận ra hoàng thượng, nếu như người nhìn thấy hoàng thượng, nhất định phải lớn tiếng gọi hoàng thượng, sau đó chạy nhanh tới, quý gối tham bái bên cạnh hán, người càng khỏe khoắn càng tốt, nhất định phải dẫn tới đông đảo dân chúng chú ý, khiến bách tính biết được hoàng thượng ở đây, Ninh Vương tái phát lửa giận, tuyệt đối cũng sẽ không thí quân trước mặt mọi người."

Tô Thái Phó có ý khơi lên mâu thuẫn giữa nàng và Ninh Vương, mục đích đúng là kích Ninh Vương xuống tay giết chết hoàng thượng, Ninh Vương đang tức giận, một khi hán phát hiện bóng dáng hoàng thượng, một kiếm lập tức đâm qua rồi....., chết như vậy sẽ chỉ là một người dân bị bệnh dịch. Nàng đi trước Ninh Vương một bước, tìm ra hoàng thượng, trong thời gian cực nhanh công bố thân phận của thánh giá trước mặt mọi người, Ninh Vương có điều cố kỵ, thì sẽ không dễ dàng động thủ.

Tiểu An Từ vẫn lo sợ không yên, nói: "Tới kịp sao? Đừng quên, người ta dù sao cũng là đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Ấu Dương Trường Phong, mặc dù trong núi không cần thận vấp ngã, té dưới vách núi..... Có chút xấu hổ. Nhưng đầu gối, bản lĩnh của hán tuyệt đối so với ta còn mau hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Suýt Nữa Bị Sanh Non

"Ta sẽ ngăn hán lại, mặc dù người làm theo ta phản phó chính là, có ai còn có thể quen thuộc với hoàng thượng hơn người? Ninh Vương tuyệt đối không mau hơn người được."

Tiểu An Từ nghe xong, nuốt nước miếng, lúc này, hán không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể tin tưởng Đồng Gian Thần quả thật đã chuyển hóa từ nhân vật phản diện, nhất định nàng sẽ liều chết cứu hoàng thượng.

Cẩn thận ngấm lại, nàng nói không sai, từ nhỏ lẫn lộn ở bên cạnh thánh giá, có ai có thể quen thuộc với hoàng thượng hơn hán? Chỉ cần bóng dáng hoàng thượng xuất hiện, bất kể biến thành hình dáng nào, hán nhìn một cái lập tức có thể nhận ra!

Vì vậy, mọi người đều có chủ ý, nhìn chằm chằm dân chúng ra khỏi thành, không bao lâu sau, đã thấy thiếu phu nhân vương phủ Tào Mộng Bình dẫn Tuyệt Nhạn thị nữ bên người Thái phu nhân, thành thực bước tới đây. Thotho_

Lưu Ký nhìn thấy họ lại tới, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Người không ở trong phủ cùng với nương, tới nơi này làm gì? Ôn dịch trong thành đang tràn ra, trong khoảng thời gian này chó tùy ý đi ra ngoài, người trở về nhanh một chút, ngàn vạn lần đừng dính vào bệnh dịch."

Trong khi nói chuyện, đã lấy xuống khăn che ở trên mũi miệng mình xuống, sau đó đem khăn thắt ở trên mũi miệng của Tào Mộng Bình, dặn dò lần nữa: "Nhớ kỹ lời ta nói..., đi ra cửa!"

Thấy nam nhân quan tâm yêu mến mình như thế, Tào Mộng Bình lập tức má phớt ửng hồng, nàng giương nhẹ lông mày, khẽ mỉm cười, "Nương để cho ta mang nước Đại Hoàng tới cho người uống..., bà nói uống nhiều nước Đại Hoàng, không dễ bị nhiễm dịch bệnh, cả ngày người đi ra ngoài, ít thấy bóng dáng, nương rất lo lắng....." Nói xong, liền mang tới túi nước đưa cho trọng phu.

Không ngờ, Lưu Ký nhận lấy túi nước Đại Hoàng, lại chuyển cho Đồng Khanh, nói: "Uống đi, nương ta lấy được phương thuốc cổ truyền, còn đặc biệt đưa tới, quả thật rất có hiệu quả, nước Đại Hoàng có thể phòng bệnh dịch. Người mau mau uống đi."

Đồng Khanh chần chờ trong chốc lát, thấy ánh mắt Tào Mộng Bình nhanh chóng thoáng qua một tia không vui.

Nam nhân đối với loại chuyện như vậy đúng là thiếu đầu óc, người ta không sợ ôn dịch, đặc biệt mạo hiểm ra đây, hán uống là đúng, đưa cho nàng làm cái gì?

Dĩ nhiên Đồng Khanh hiểu, tâm tư của nữ nhân, làm sao nàng có thể không hiểu? Bây giờ còn đang ở trong phủ người ta làm khách, thế này khiến người ta chán ghét rồi, sau này trong thức ăn. Khẳng định không thể thiếu thêm nước miếng của thiếu phu nhân, tàn nhẫn một chút, nói không chừng bỏ thêm thuốc tiêu chảy. Tựa như nàng sửa lưng Đạm Nguyên Nguyên vậy. Thotho_

Thấy nàng chần chờ, Lưu Ký cho rằng vì chuyện không vui ngày trước, mâu thuẫn hai người vẫn còn, nàng vẫn còn tức hán, vì vậy lạnh lùng nói: "Đồng Uyển. Người không thích vâng lời Bốn vương, chọc giận Bốn vương mới cao hứng sao? Người muốn Bốn vương tự thân động thủ rút cho người uống

sao?"

Hắn nhất định nghiêm túc, ở trước mặt nhiều người như vậy....., Đồng Khanh không muốn mất mặt, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy túi nước, vạch khăn ra một góc nhỏ. Lộ ra đôi môi, uống một hớp nhỏ, sau đó nhanh chóng đưa nước Đại Hoàng trả lại cho hắn. Lưu Ký nhận lại túi nước. Lúc này mới uống nước Đại Hoàng.

Tào Mộng thấy trượng phu để tâm đối với Đồng Tư Mã như vậy, trong lòng có cảm giác, tự nhiên nàng dấy lên đầy ghen tỵ, đi tới bên phải Ninh Vương ở giữa hắn và Đồng Tư Mã. Thuận lợi ngăn cách hai người, sau đó như không có chuyện gì xảy ra cười nói: "Như đã ra cửa. Điện hạ lại thường không có ở trong phủ, sẽ để cho Mộng Bình nán lại một lát, bầu bạn với Điện hạ trong chốc lát."

Lưu Ký lại không đồng ý nàng ở lại, trầm giọng nói: "Nơi này đều là dân chúng bị bệnh dịch, nàng không nên lưu lại, nàng mau mau trở về hầu hạ nương đi!"

"Mọi người có thể lưu lại, vì sao ta không thể?" Tào Mộng Bình lắc đầu một cái, quyết mồm, hình như hạ quyết tâm, nàng một lòng một dạ muốn chờ đợi, còn cố ý kè bên người Đồng Tư Mã, không để cho hắn gần người nàng, lúc này Lưu Ký mới hậu tri hậu giác hiểu được, nàng là tính tình nhỏ nhen, nữ nhân này tính tình rất phiền toái, hoàn toàn không thông đạo lý, hiện nay hắn lại không có ý định dỗ nàng, vì vậy liền mặc kệ nàng. Tho tho_

Lúc này, Lâm Dương nhi cùng người kéo xe kéo, đang chậm rãi đi qua cửa thành, mắt thấy đám người Đồng Tư Mã đã gần ngay trước mắt, nàng run sợ ngưng thần, cũng không dám thở mạnh, đi theo những người bệnh khác, trà trộn ở trong đám người, bước chân chậm chạp, từ từ đẩy mạnh tới trước.....

Nàng quay đầu lại, liếc hoàng thượng đang hôn mê một cái, thầm nghĩ, nàng và hoàng thượng đã cải trang thành đầu bù tóc rối, cũng không đến nỗi sẽ bị nhận ra mới phải, nhưng mà, nàng vẫn không dám chú quan chút nào, hàng năm Đồng Tư Mã và An công công đều ở bên cạnh hoàng thượng, nàng phải cẩn thận để phòng hai người kia.

Theo bước chân, dần dần tới gần, nàng ngưng thần, kéo xe kéo, xuyên qua tóc rối bởi nguy trang, lặng lẽ nghiêng mắt nhìn qua bên phải, lại phát hiện ánh mắt của An công công đang chăm chú xét qua từng nam nhân chuẩn bị ra thành, hắn chỉ chú ý nam nhân, rất dễ nhận thấy bóng dáng hoàng thượng, ánh mắt An công công nhanh chóng quét qua nam nhân bên người nàng, một khắc cũng chưa từng dừng lại, mắt thấy muốn chuyển qua trên xe sau lưng nàng.....

Nàng không thể mạo hiểm!

Nàng hạ quyết tâm, nhanh chóng đá chân qua bên phải, bỗng dưng, nam nhân bên cạnh nàng vấp một cái, bất ngờ không kịp đề phòng bên phải té xuống, vừa đúng lúc té đè trên người Đồng Khanh, nhất thời Đồng Khanh không phản ứng kịp, trong giây lát đã bị người nọ đè chồng vó, sau đó ngã xuống phía sau.....

Tất cả sự việc tới vừa vội vừa mau! Đồng Khanh đột nhiên bị đánh ngã, còn không kịp thét ra tiếng nữa, ra ngoài dự liệu, phía sau của nàng cũng là một cỗ nề mại, nàng không có té ngã trực tiếp trên đất, phút chốc, phía dưới truyền đến tiếng Tào Mộng Bình kêu thảm thiết. Tho tho_

"Ai yêu, đau quá, bụng của ta a....." Tào Mộng Bình rên rỉ thống khổ.

Chuyện xảy ra quá nhanh, làm người ta ứng phó không kịp, thấy một người bị bệnh đột nhiên ngã xuống, hắn ngã bên phải, trong nháy mắt đã đè ở trên người của Đồng Tư Mã, mà Đồng Tư Mã ngã phía sau, đè lên Tào Mộng Bình, giống như La Hán xếp lên, một đè lại một....., bọn thị vệ ở một bên nhìn thấy thiếu phu nhân vương phủ lại bị hai người đè lên, bị sợ tới mức lập tức xông lại kéo người nọ ra hành hung một trận.

Hiện trường nhất thời hỗn loạn tung búng, nhưng thấy Lưu Ký nổi giận gầm lên một tiếng nói: "Dừng tay! Dừng đánh cô nhi người bệnh." Lúc này thị vệ mới phản ứng lại, nghĩ thầm đây chính là một người bị bệnh dịch, bị sợ đến mức lập tức dùng chân đạp người nọ ra.

Lúc này, Đồng Khanh đã bò dậy từ trên người Tào Mộng Bình, quay đầu lại, lại thấy Tào Mộng Bình bị nàng đè dưới thân sắc mặt trắng bệch, trên trán toát mồ hôi lạnh, thở hổn hển, rên rỉ nói: "Bụng....., bụng của ta đau quá....."

Không ngờ đụng nhau cùng ngã xuống, Tào Mộng Bình cảm thấy đau bụng khó nhịn, trong khoảng khắc, phía dưới đã dính ướt một mảnh, nàng đưa tay vừa sờ xuống, phát hiện bàn tay lại dính máu đỏ tươi, đỏ đến nỗi làm nàng nhìn thấy phát hoảng, nàng cố chịu hoa mắt chóng mặt, kêu lên một tiếng. Tho tho_

"A!"

"Mộng Bình, người thế nào? Té bị thương sao?" Lưu Ký thấy sắc mặt của nàng có cái gì không đúng, trắng bệch giống như trang giấy, trong lòng của hắn chợt sôi ruột, vội vàng phản phó: "Mau! Đại phu, mau tìm đại phu tới đây!"

Lời nói vẫn còn chưa xong, Cố Tử Khâm đã chen tới, thấy quần la của Tào Mộng Bình màu trắng dần dần thấm đẫm máu, cuối cùng thành đỏ thẫm một mảnh.

"Có cái gì không đúng, không thể nào té bị thương chảy nhiều máu như vậy!" về mặt Cố Tử Khâm khẽ biến, nhanh chóng nâng cổ tay của nàng lên, giữ chặt mạch cánh tay của nàng, cau mày, ngưng thần, cẩn thận tiếp tục xem mạch tượng.

"Lúc ẩn lúc hiện, mặc dù không rõ ràng, theo như mạch này, đúng là hỉ mạch không có lắm, mạch tượng hư thực, đủ thấy mới vừa mang thai, thai bất ổn, thiếu phu nhân có dấu hiệu dễ non, cấp bách an thai."

Nghe thê thiếp mang thai còn chưa kịp vui mừng nữa, lại có thể chỉ trong giây lát thành đẻ non, sắc mặt của Luru Ký đột nhiên thay đổi, ôm eo Tào Mộng Bình, bước đi nhanh.

***

Màn trướng màu trắng nhẹ bay, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ đi vào, mang ánh sáng vào phòng, phòng ngoài những người làm xuôi tay cung kính đứng ở trước cửa hai bên chờ mệnh lệnh.

Tào Mộng Bình nằm nghiêng trên giường, tinh thần suy yếu hư nhược, màu môi có vẻ hơi tái nhợt, đáy mắt lại đầy ý cười thỏa mãn. Thái phu nhân vui mừng ngồi ở bên người nàng, kéo tay của nàng, cười đến miệng cũng sắp không khép lại được rồi. Tho tho__

Luru Ký ngồi ở trên ghế lớn bên giường, nhìn họ, trầm mặc không nói, Đồng Khanh và Cố Tử Khâm cũng ở trong nhà.

Cố Tử Khâm lộ ra bộ dáng danh y dày dặn kinh nghiệm, đứng ở bên giường, thẳng thắn mà nói: "hi mạch Thiếu phu nhân không rõ ràng, mang thai không đủ tháng, vốn lúc này, thai giống như không ổn, ra ý đó bên ngoài, vô cùng may mắn bảo vệ được thai nhi trong bụng, về sau cố gắng giảm đi ra ngoài, thuốc dưỡng thai phải uống đúng hạn..., chờ thai nhi lớn tới ba tháng, mới ổn."

Hắn còn mở ra thuốc dưỡng thai?

Nghe vậy, khoe miệng Tào Mộng Bình co quắp lại, Cố Tử Khâm xưng phong nhận việc an thai cho nàng, lúc hạ châm còn sai lệch hai châm, đến nay nàng vẫn còn sợ hãi, người này..... Có thể tin được không?

Các đại phu đã đi đến ngoài thành, dân bị bệnh dịch nhiều, số lượng đại phu thiếu nghiêm trọng, trong thành đã không có đại phu có thể dùng, chuyện xảy ra đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn không kịp triệu hồi, dưới tình thế cấp bách, mới miễn cưỡng để cho hắn ra sân, vô cùng may mắn, bảo vệ được đứa bé. Thật là Bồ Tát phù hộ!

Thái phu nhân mong đợi nhiều năm, một lòng muốn ôm cháu, biết được nàng dâu mang thai, bà đã sớm vui, cũng không kịp nghĩ Cố Tử Khâm có phải là đại phu đủ tư cách hay không, bà liên tiếp phụ họa nói: "Đại phu nói phải tức là phải, Mộng Bình, nghe chưa? Về sau người đừng ra cửa đi lại nữa, nương điều Như Sương cùng Thủy Ngưng trong nhà này đến trong phòng người, hai nha đầu này cẩn thận hoạt bát, về sau cho người, chúng sẽ cẩn thận chăm sóc người."

Nghe Thái phu nhân kêu hắn là 『 đại phu 』, Cố Tử Khâm lập tức kiêu ngạo ngược cổ lên. Xuất thân danh y thế gia, từ nhỏ tiếp thu y thuật cùng hun đúc huấn luyện, chuyện này, coi như hắn làm về vang cho tổ thượng chứ? Tho tho__

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân huyền áo, chốc lát, vang lên tiếng vén rèm che, chỉ thấy Tuyết Nhạn bụng chén thuốc đi tới, khoảng khắc, trong nhà tràn ngập mùi thuốc.

Tuyết Nhạn cười nói: "Thuốc nấu xong rồi, xin cho nô tỳ tới hầu hạ thiếu phu nhân thôi."

"Đề cô đến đây đi!" Luru Ký cười nói.

Xuất binh sắp tới, biết được Mộng Bình đột nhiên có thai, cuối cùng tảng đá trong lòng hắn dễ xuống, tổ tông có hậu, rốt cuộc hắn không phụ lòng phụ hoàng trên trời linh thiêng rồi.

Luru Ký đứng dậy, nhận lấy chén thuốc, sau đó sải bước tới trước giường, kéo qua một cái ghế, ngồi xuống.

Hắn dùng cái thìa quấy trong chén thuốc, sau đó từng muỗng từng muỗng cho nữ nhân đang nằm ở trên giường uống thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Lợi Dụng Bệnh Dịch Tới Diệt Trừ Nàng

Ninh Vương tự mình hầu hạ nàng uống thuốc. Từ khi tân hôn tới nay, thái độ hắn đối với nàng thủy chung ôn hoà, khó có được hắn đối với nàng che giấu như vậy.

Thái phu nhân rất thỏa mãn gật đầu nói: "nha đầu Mộng Bình này, nên đối xử thật tốt với nàng mới phải, cốt nhục trong bụng nàng là hậu duệ của chúng ta, người là nhất mạch của phụ hoàng, rốt cuộc đã có hậu, huyết mạch quan trọng như thế, vô cùng may mắn là Hữu Kinh Vô Hiểm (1), về sau nàng dâu chỉ cần ở trong phòng dưỡng thai, ra cửa một chuyến, suýt nữa khó giữ được cốt nhục trong bụng, đơn giản mà dọa người."

Hữu Kinh Vô Hiểm (1): Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Tào Mộng Bình khép mắt, nhỏ giọng nói: "Đều do Mộng Bình hồ đồ, đang mang thai đứa bé, vậy mà mình cũng không biết."

"Không đúng, vì sao thiếu phu nhân đột nhiên ngã xuống? Không phải chỉ ra Tây Môn Thành đưa nước Đại Hoàng cho Điện hạ uống sao?" tiểu nha đầu đang châm trà ở bên trong phòng đột nhiên hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Tào Mộng Bình không khỏi ngước mắt nhìn Đồng Khanh, cái đó ngoài ý muốn, làm nàng kinh hãi không thôi, chỉ cần nhớ tới, sẽ bị sợ đến toàn thân run rẩy, chỉ là....., dù sao cũng do nàng ở bên cạnh Đồng Khanh. Chân chính trách xuống, nàng còn không biết, là nên tự trách mình, hay là nên trách nàng ta?

Nhớ tới hữu kinh vô hiểm, mặt Đồng Khanh có vẻ xấu hổ: "Đều tại ta, nhất thời vô ý, vấp ngã, hại thiếu phu nhân suýt nữa không gánh nổi đứa bé."

Lưu Ký quay đầu nhìn nàng, dịu dàng nói: "Chuyện này sao có thể oán trách người? Người nọ đột nhiên té trên người người, làm sao lường trước được? Chuyện xảy ra quá nhanh, khó lòng phòng bị, thật ra thì người cũng là người bị hại đó, trở lại trong phủ có thể dùng nước nóng tắm kỹ thân thể, dùng qua tránh ôn tán chưa? Hiện tại ôn dịch đang tràn ra, người nọ lại là một bệnh nhân, người cũng phải coi chừng một chút, tất cả cẩn thận vẫn hơn."

Đồng Khanh nói: "Toàn thân cẩn thận tắm rửa qua, cũng dùng thuốc tránh ôn tán."

Mặt Lưu Ký vẫn lộ vẻ lo lắng nói: "Tránh ôn tán hiệu quả có hạn, quan trọng nhất là thân thể phải giữ vững khỏe mạnh, mới có thể hoàn toàn phòng ngừa bệnh dịch trên người, vừa mới. Ta đã phân phó quản gia thay người sắc canh gà nhân sâm, đưa lên tới, người phải uống mới được."

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Tạ, Ninh Vương Điện hạ."

Thái phu nhân ngước mắt nhìn nhi tử đối với Đồng Tư Mã dịu dàng che chở không bình thường, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Mặc kệ có phải là cố ý hay không, đúng là Đồng Tư Mã làm hại Mộng Bình thiếu một chút nữa để non, nhưng nhi tử đối với nàng ta lại không có bất kỳ trách móc nặng nề nào? Lại chỉ lo lắng nàng nhiễm bệnh dịch.....

Bà thấy nhi tử mình đối với Đồng Tư Mã hình như là động lòng thật rồi sao?

Đang than nhẹ ở bên trong, Tô Thái Phó lại vội vàng chạy tới, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Thấy thế, sắc mặt của Lưu Ký nhanh chóng trầm xuống, hắn đặt chén thuốc xuống, xoay người về phía Tào Mộng Bình nói: "Phu nhân, nàng dưỡng thai cho thật tốt, tới nay, ta lại đến thăm nàng."

Dứt lời, liền sai bước đi ra ngoài, Tô Thái Phó lập tức đuổi theo. Đồng Khanh biết rõ đã xảy ra chuyện rồi, tự nhiên cũng đi theo.

Cố Tử Khâm thấy những người liên can đều rời đi, nữ nhân mang thai vốn cần nghỉ ngơi nhiều, hắn không tiện quấy rầy nhiều, liền thuận thế cáo từ rời đi.

Chỉ chốc lát, trong nhà chỉ còn lại Thái phu nhân, Tào Mộng Bình và Tuyết Nhạn thị nữ thân cận của Thái phu nhân.

Thái phu nhân trầm mặt, quay đầu ngưng mắt nhìn Tào Mộng Bình, trầm mặc hồi lâu. Rốt cuộc buồn bực nói: "Người nói một chút, Bốn mươi chín và Đồng Tư Mã đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao hắn đối với nàng đầy đủ quan tâm yêu mến? Người có biết chuyện này không?"

Nhắc tới chuyện này, trong nháy mắt hốc mắt Tào Mộng Bình đỏ lên, nàng cảm giác uất ức rơi lệ nói: "Đậu tỷ tỷ đã từng nói với Mộng Bình, phu quân ngưỡng mộ một nữ tử danh môn. Vì thế, Mộng Bình nghĩ thật lâu. Cuối cùng lý giải đầu mối, nữ tử danh môn kia chính là Đồng Tư Mã không có lầm, Đậu tỷ tỷ nói rồi, mặc dù Đồng Tư Mã mặc một thân trang phục nam tử, lại đặc biệt kiêu cách, chuyên môn luận quần tới quyền rũ nam nhân. Phu quân chính là bị nàng dùng phong cách nữ giả nam trang làm cho say mê, đương thời đang lưu hành nguy nương, Đồng Khanh không phải là một nguy nương, là một nữ nhân chân chính, lại thích làm nguy nương tới quyền rũ nam nhân....., giới về tâm kê như thế, sao Mộng Bình có thể làm đối thủ của nàng?"

Thái phu nhân nghe vậy, cũng có một giải thích khác, bà chân thành nói: "Chuyện này, ta từng nghe Tô Mộc đề cập tới, đương triều Đồng Tư Mã là nữ nhi của Đồng Bá Trung, vốn tên là Đồng Uyển, làm quan mới đổi tên Đồng Khanh, nếu vào triều làm quan, mặc vào quan phục, dĩ nhiên là thích hợp với dáng vẻ của nam nhân rồi. Dù sao ta cũng từng làm hoàng hậu, hiểu được một chút tranh chấp trên triều đình, Đồng Tư Mã muốn đặt chân ở trên triều đình, cùng một đồng nam nhân thảo luận chính sự, há có thể cho bộc lộ trạng thái nữ nhân yếu đuối? Không muốn lập tức bị những hung thần ác sát đó nuốt y hết kẻ thù chính trị? Về phần Đồng Uyển, ngược lại ta sớm nghe nói qua thật ra nàng tài mạo song tuyệt, cộng thêm gia thế cực tốt, tiền đề cũng nhìn trúng nàng, tính gả cho thái tử."

Tào Mộng Bình nghe vậy, trong bụng không khỏi trầm xuống, nhỏ giọng nói: "hình như nương đối với Đồng Tư Mã rất có hảo cảm?" "Không phải hảo cảm, chỉ là bình tâm tĩnh khí xét mọi mặt mà nói, dĩ nhiên Đồng Uyển xứng với Bốn mươi chín, nếu Ninh Vương thật sự vừa ý nàng, cũng không sao, người đừng quên, cuối cùng Ninh Vương cũng cần một Vương phi làm chánh thất." Nói xong, Thái phu nhân ôn tồn an ủi con dâu: "Nam nhân tam thê tứ thiếp, thiên kinh địa nghĩa (1), với nữ nhân, vẫn là trong bụng quan trọng nhất, không có bất kỳ chuyện gì quan trọng hơn so với con cháu nối dòng, nếu người không chịu thua kém, giúp Bốn mươi chín sinh hạ trưởng tử, kéo dài hương khói, tương lai địa vị người không kém hơn so với chánh thất."

Thiên kinh địa nghĩa (1): đạo lý hiển nhiên

Ngụ ý, Thái phu nhân cũng không phản đối, khả năng tương lai Ninh Vương cưới Đồng Uyển sao?

Quả nhiên là một mẹ chồng, vĩnh viễn đứng ở bên nhi tử, nhi tử tam thê tứ thiếp, bà sẽ quan tâm sao? Thê thiếp càng nhiều, con cháu sẽ càng nhiều, thê thiếp thành đoàn, bà còn mừng rỡ con cháu đầy đàn đấy.

Tào Mộng Bình rơi nước mắt nói: "Nhưng Đồng Khanh là Đại Tư Mã của hoàng thượng, còn được hoàng thượng hứa gả cho Vệ gia, lập trường của nàng và phu quân trái ngược, trước đó vài ngày, không phải mẹ cũng muốn đuổi bọn họ ra khỏi phủ sao?"

Thái phu nhân nói: "Lúc đó là lo lắng nàng làm hư nghiệp lớn của Bốn mươi chín, mỗi thời điểm mỗi khác, hôm nay Chư Vương đã thuận lợi nhờ trại đi về phương bắc, hoàng thượng biến mất hơn tháng, nói không chừng đã băng hà, tình hình hỗn loạn như vậy, hôn sự nàng và Vệ gia sao có thể thành....." Bà vỗ tay của nàng nói: "Nuông chiều người vừa mới tân hôn, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng không thể nào tiếp thu được trạng thái muốn kết hôn với người khác, Bốn mươi chín lấy vợ là chuyện tất nhiên, nữ nhân đối với thể diện khác của chồng, rộng lượng một chút, tôi kỳ tranh giành người tình, nhớ lời của nuông, nữ nhân quan trọng nhất là nhi tử, chỉ cần người có thể sinh hạ nhi tử, còn là một trưởng tử, như vậy không có người nào có thể rung chuyển địa vị của người."

Tào Mộng Bình vỗ nhẹ bụng chưa lộ về mang thai, cặp mắt nói: "Con dâu tạ ơn nuông dạy bảo."

"Chỉ cần người có thể bình an sinh hạ một con trai cho Ninh Vương, nuông bảo đảm tuyệt đối sẽ không bạc đãi mẹ con con." Thái phu nhân liên tục bảo đảm.

"Vâng, nuông, Mộng Bình sáng tỏ."

Thái phu nhân khuyên giải an ủi nàng một phen, phân phó để cho nàng nghỉ ngơi nhiều hơn, liền dẫn Tuyết Nhạn rời đi.

Đội Thái phu nhân đi xa, Tào Mộng Bình không còn nhìn được thấp giọng khóc.

Nàng che tay áo, khóc rất đau lòng, tiếng khóc vang vọng ở trong nhà, không bao lâu sau, phía trên lại truyền đến giọng nói thanh thúy: "Bị người bắt nạt, thay vì đau lòng, âm thầm khóc thút thít, còn không bằng cứng, cười phản kích!"

Nghe vậy, Tào Mộng Bình sững sờ một chút, sau đó mới lau nước mắt, ngược mắt nhìn lại, đúng là Như Sương mới từ trong phòng Thái phu nhân điều tới.

"Đây là ý gì?" Tào Mộng Bình lúng túng mở miệng hỏi.

Từ trong tay áo, Như Sương rút ra khăn lụa, đưa cho nàng, cười nói: "Lau nước mắt đi, thiếu phu nhân mang thai rồi, thân thể là quan trọng nhất, Thái phu nhân nói một chút cũng không sai, tương lai Ninh Vương nhất định sẽ có những nữ nhân khác, bao hàm chánh thất vương phi, thiếu phu nhân mặc dù là một tiểu thiếp, nhưng bây giờ thiếu phu nhân có ưu thế cực lớn, đó chính là sinh hạ trưởng tử cho Ninh Vương, nếu thiếu phu nhân có thể sinh hạ một nhi tử khỏe mạnh, như vậy địa vị của thiếu phu nhân cũng không kém hơn so với vương phi nhập môn sau."

Tào Mộng Bình nghe nói thế, nhưng vẫn không để tâm, nàng nức nở nói: "Ta không phải không ốm mà rên, Ninh Vương đối với Đồng Tư Mã hết sức đề ý, một lòng chú ý tới nàng, nếu hẳn cưới nàng thật, về sau thuận lợi sinh hạ nhi tử..... Vương phi sinh con, đây chính là con trai trưởng, con trai của ta là thứ xuất, làm sao so được với con trai trưởng còn kim quý? Coi như Thái phu nhân thương ta một chút, Đồng Tư Mã thông minh như thế, ta làm sao là đối thủ của nàng? Sau này mẹ con chúng ta còn có đường sống sao?"

"Mặc kệ có phải là cố ý hay không, bởi vì nàng, thiếu phu nhân suýt nữa khó giữ được bào thai trong bụng đấy." Thấy chủ tử buồn đau lòng như vậy, trên mặt Như Sương đột nhiên hiện lên một nụ cười quý dị, nhỏ giọng nói: "Như vậy, không thể làm gì khác hơn là diệt trừ nàng trước, chấm dứt hậu họa."

"Diệt trừ nàng sao?" Tào Mộng Bình ngạc nhiên ngược mắt nhìn thị nữ trước mắt tuổi đời chỉ hơi nàng mấy tuổi, nhỏ giọng nói: "Nên diệt trừ như thế nào? Còn nữa, tại sao người phải giúp ta?"

Như Sương cười nói: "Số mạng nô tỳ đều là theo chủ tử, chủ tử tốt đẹp, dĩ nhiên là nô tỳ được ăn theo, chủ tử không được coi trọng, nô tỳ đi ra ngoài còn phải bị kẻ khác khi dễ, dĩ nhiên là Như Sương hi vọng thiếu phu nhân có thể thuận lợi sinh hạ nhi tử, nếu như có thể sắc lập làm Thế tử, như vậy thì coi như tương lai Ninh Vương sủng ái nữ nhân khác, địa vị thiếu phu nhân trong phòng này, đều không lay chuyển được, đến lúc đó, không phải nô tỳ có thịt ăn sao?"

Hôm nay Ninh Vương sắp xuất binh, mang theo thanh thế của chư vị Vương Hầu, tiến về đế đô cướp lấy ngôi vị hoàng đế, nói không chừng, đứa nhỏ trong bụng thiếu phu nhân sẽ là thái tử tương lai, thậm chí còn là Hoàng đế.

Thì ra là vì ích lợi cộng đồng, Tào Mộng Bình giống như thấy được hi vọng, nàng liên tục không ngừng lời kéo tay của nàng hỏi "Như vậy người nói một chút, chúng ta nên làm như thế nào?"

Như Sương lạnh lùng nói: "Chuyện này dễ thôi, Đồng Tư Mã ở Tây Thành Môn không phải bị đụng vào người bị bệnh dịch sao? Nếu như nàng chết vì bệnh dịch, cũng là chuyện đương nhiên chứ?" Nàng tiếp tục nói: "Kể từ sau khi ôn dịch tràn ra trong thành, mỗi cái đệm chăn trong tất cả phòng ở vương phủ, cách hai ngày, phải giặt phơi một lần, hôm nay cũng nên thay đệm chăn cho Đồng Tư Mã rồi....."

Nói tới chỗ này, ánh mắt Như Sương đột nhiên sắc lại, nhỏ giọng nói: "Chúng ta có thể lợi dụng bệnh dịch, diệt trừ nàng không để lại dấu vết.....".

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Lấy Nữ Nhân Trao Đổi Giang Sơn?

Editor: Thơ Thơ

"Chúng ta có thể lợi dụng bệnh dịch, diệt trừ nàng không để lại dấu vết....."

Nghe vậy, Tào Mộng Bình bị sợ đến toàn thân đổ mồ hôi, sắc mặt đột biến, môi nàng run run nói: "Người nói là, đem chân đệm của Đồng Tư Mã, đổi với chân đệm của người bị bệnh, để cho nàng vì vậy bị nhiễm bệnh dịch sao?" Nói xong, nàng do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Nhưng....., nếu đem bệnh dịch mang vào vương phủ, hành động lần này sợ rằng không ổn đâu?"

Như Sương cười nói: "xin Thiếu phu nhân yên tâm, Chư Vương đã nhờ trại rồi, không tới hai ngày nữa Ninh Vương sẽ đi về phía bắc, sao Đồng Tư Mã còn có thể ở lại vương phủ chứ? Chân đệm nàng ngủ qua, nô tỳ sẽ đốt ngay lập tức, về phương diện phòng dịch ở vương phủ làm vô cùng tốt, mỗi ngày Ninh Vương đi ra ngoài thành dò xem dân chúng bị nhiễm bệnh dịch, nhiều ngày nay, cũng đâu có bị nhiễm bệnh đâu? Chẳng lẽ, Thiếu phu nhân không muốn diệt trừ Đồng Tư Mã sao?" tho tho _

Tuyệt đối không! Nam nhân của nàng, tuyệt đối không thể bị nàng ta cướp đi.

Tào Mộng Bình cắn răng một cái, từ trong tủ đầu giường lấy ra một miếng vàng, đưa cho nàng ta.

Thấy chủ tử rộng rãi như vậy, khoe miệng Như Sương mỉm cười, vén áo thi lễ, lui xuống.

***

Lại nói, Ninh Vương thấy vẻ mặt Tô Thái Phó nặng nề trở lại, vì vậy liền dời bước đến thư phòng, hần trầm giọng nói: "dân chúng ngoài thành, có biết số lượng bệnh nhân chết vượt qua dự đoán hay không?"

Ôn dịch mới tràn ra chỉ ngắn ngủn có mấy ngày, lại khiến hơn hai ngàn người bị lây nhiễm bệnh dịch, đến nay đã có hơn ba trăm người dân chết bởi bệnh dịch, chuyện này để cho hần cảm giác sầu lo sâu sắc.

Tô Thái Phó lại lắc đầu nói: "Không phải chuyện tình hình bệnh dịch, là Anh vương, hần dẫn theo một đội nhân mã tới đây, đang ngoài thành cách ba mươi dặm, hần phải người tới đây, yêu cầu ra mắt Chư Vương!"

Nghe vậy, về mặt Lưu Ký khẽ biến, "Ra mắt Chư Vương sao?"

Anh vương yêu cầu ra mắt Chư Vương sao? Tho tho _

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, mở miệng nói: "Xâm môn đập hộ mà đến, khiến Phủ Ninh Vương gặp tai nạn là Hoàng thái hậu, không phải Anh vương, mục đích Điện hạ thỉnh cầu Chư Vương gặp nhau. Không phải là muốn vì Thái hậu đòi công đạo sao? Hôm nay Anh vương là Hoàng Thái Tử, hần lấy thân phận của thái tử mà đến, chẳng lẽ là vì nhắc nhở Chư Vương, chuyện Phủ Ninh Vương không có quan hệ gì với hần, hơn nữa có lẽ hoàng thượng đã gặp nạn, nếu hần thừa dịp lên ngôi, về tình về lý, Chư Vương không có lý do gì phản đối....."

Hai hàng lông mày Đồng Khanh nhíu lại, nhỏ giọng nói tiếp: "Thành Cô Tô đang lan tràn ôn dịch, ngược lại khiến cho Anh vương bắt được cơ hội. Tin đồn trời giáng ôn dịch, là nguyên nhân Chủ Thượng thiếu đức, hần nhất định sẽ phát tác văn chương mãnh liệt. Khiến Chư Vương đối với chuyện ủng hộ Ninh Vương, sinh lòng nghi ngờ....."

"Cô, chưa bao giờ tin những thứ kia!" Lưu Ký trầm giọng nói: "Lưu Hâm muốn thuyết phục các vị thúc bá ủng hộ hần lên ngôi, không dễ dàng như vậy!" Dứt lời, quay đầu lại phân phó nói với Tô Thái Phó: "Hần đang ở nơi đâu. Bỏ vương tự mình đi gặp hần."

Tô Thái Phó nói: "Đang ở cách thành Bắc ba mươi dặm."

Nếu không phải do ôn dịch ảnh hưởng, làm lỡ chút ngày giờ, hần đã sớm xuất binh.....

Đồng Khanh trầm nghĩ, Chư Vương bởi vì tình hình bệnh dịch ở Thành Cô Tô, đã sớm nhờ trại đi về phía Bắc, tính toán ngày một chút. Cũng nên đến cửa sông Trường Giang, Anh vương muốn ra mắt Chư Vương, giống trông khua chiêng trực tiếp tiến về phía trước là được. Lại phải người đến thông báo cho Ninh Vương? Như thế không hợp với lễ thường, phải có gian trá, nàng ngược mắt về phía Lưu Ký, về mặt nghiêm túc nói: "Anh vương tâm cơ thâm trầm, giỏi về âm mưu tính toán. Có thể có bấy." tho tho _

Lưu Ký cười lạnh một tiếng, nói: "Hần có thể làm gì ta? Nhân cơ hội giết chết Lưu Trường Phong ta sao?"

Dứt lời, liền bước nhanh đi ra bên ngoài, Đồng Khanh lập tức đuổi theo, cất giọng nói: "Ta đi với ngươi!"

***

Trong rừng rậm rạp, Cỏ thụ mọc cao chọc trời, xanh miết rậm rạp, xuân ý dào dạt, gió nhẹ nhàng phát qua, trên đỉnh đầu cành lá vang xào xạc.

Lưu Ký, Đồng Khanh, Thẩm Mộ Thu giục ngựa vào rừng, trong rừng rất là kín đáo, cảnh lá đu đưa, đã thấy Anh vương Lưu Hâm nhàn nhã ngồi trên chiếu ở trong rừng rậm, hần mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, trên tay bưng bình rượu, cạnh chỗ ngồi để một bàn thấp nhỏ, trên bàn để đầy đồ điểm tâm, rượu ngon.....

Sau lưng hần chỉ có vền vện bốn gã Đái Dao Thị Vệ đứng thẳng. Anh vương Lưu Hâm lộ ra bộ dáng rồi rảnh ở trong rừng uống rượu mua vui.

"Đến tột cùng người đang giờ trò quý gì!" Thấy hần trong rừng khoan thai tự đắc uống rượu, Lưu Ký ghim cương ngựa, nhanh chóng xuống ngựa, bước tới bên cạnh hần, cảm tức nói: "Lưu Hâm, người dẫn ta tới nơi này, có mục đích gì?"

Lưu Hâm thấy hần tức giận, ngược lại bình thản ung dung thay hần châm một ly rượu, đẩy trên bàn nhỏ tới trước mặt hần, cười dịu dàng nói: "Đường huynh, huynh đệ ta rất lâu không có nâng chén uống với nhau." tho tho _

Lưu Ký cười lạnh một tiếng, vung tay áo lên, hào sảng ngồi xuống trên chiếu, nói: "Không phải rượu ngon, ta sẽ không uống."

"Yên tâm, là rượu ngon tuyệt phẩm, thật vất vả mới lấy được, tuyệt đối không kém hơn so với rượu của Thẩm lão bản cất." Lưu Hâm liếc Thẩm Mộ Thu đi cùng Ninh Vương một cái, phát hiện hần nín thở trầm ngâm, tay phải nhẹ nhàng để ở trên chuôi kiếm, tư thái phòng ngự, hai mắt hữu thần quét quanh bốn phía, đề phòng ở chỗ sâu trong rừng cây.

Lưu Hâm cười nói với Thẩm Mộ Thu: "Nói thiệt cho người biết, Bôn vương mang theo chỉ có vền vện bốn gã hộ vệ tiến vào rừng, những người khác đều ở bên ngoài cánh rừng một dặm."

Thẩm Mộ Thu cũng không để ý Anh vương nhạo báng, vẫn chọn lựa đề phòng cao độ.

Lúc này, Lưu Hâm dời ánh mắt đi, roi xuống ở trên người của Đồng Khanh, hần nhếch lông mày một cái, cười nói: "Này, Đồng Tư Mã cũng đến đây sao?"

Đồng Khanh chỉ nhìn hần, cũng không nói gì. Giờ phút này, nàng lo lắng mà nói chính là Ninh Vương gặp mặt Anh vương. Hai vị hoàng tộc này nếu quang minh chánh đại đấu võ so đũa khí, Ninh Vương tuyệt đối có phần thắng; nếu như là đấu trí so giao hoạt, như vậy, Ninh Vương tuyệt đối không phải là đối thủ của Anh vương. Tho tho _

"Đừng nói lời nói thừa, người muốn cái gì?" Lưu Ký bưng bình rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lạnh lùng nói: "Người muốn ta tới đây, không phải chỉ vì uống rượu chứ? Đừng vòng vo nữa, có lời nói thẳng!"

"Chắc chắn, tính khí đường huynh thật đúng là kém, nghe nói Thành Cô Tô đang gặp tai vạ đến nơi, vì chuyện ôn dịch, thời gian này, người phải mất xăm mày tro rồi, đường huynh chẳng phải vài ngày ngủ không ngon giấc sao? Cũng khó trách tính khí nổi lên rồi!" Lưu Hâm cầm lên vò rượu, thay hần rót đầy ly lần nữa, cười nói: "Thật ra thì..... Đệ đệ là muốn ca ca một thứ mà thôi."

"Muốn một thứ mà thôi?" Lưu Ký lạnh nhạt nói: "Cũng đã trở mặt, người là Hoàng Thái Tử, ta là Ninh Vương, vô luận người muốn cái gì, người vẫn cho rằng ta sẽ cho sao?"

"Nói xong chính là, nếu không phải bị ôn dịch ảnh hưởng, vào lúc này đường huynh cũng nên lãnh binh đánh tới nơi đó chứ?" Hần sờ lên cằm, khoe miệng khe nâng lên, cười nói: "Đánh giặc quá phiền toái, hay là thế này đi, ta nhận thua, ta đem ngôi vị hoàng đế tặng cho người đi, dù sao người ngồi lên long ý hay ta ngồi lên long ý, đều giống nhau, hai ta cùng một ông nội, mục đích của ta chính là đuổi Lưu Lăng tiểu tử ra đời không rõ nguồn gốc xuống long ý, nâng đỡ người lên ngôi, hiện tại nếu hần đã không còn, không bằng ta đi tỏ thái độ với chư vị thúc bá, ta không làm Hoàng Thái Tử, để cho người trực tiếp lên ngôi!" tho tho _

Lưu Ký hí mắt suy nghĩ, nhìn chằm chằm hần, lạnh lùng nói: "Người cho rằng ta sẽ tin sao? Giang sơn tới tay, người sẽ hào phóng nhường cho ta sao?"

"Giang sơn tới tay thì sao?" Lưu Hâm lắc đầu một cái cười nói: "Người liên hiệp với Chư Vương đem binh đi lên phía bắc, giang sơn này, còn đến phiên Lưu Hâm ta tới ngôi sao? Chỉ là, dù sao ta còn là hoàng thái tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), người phải làm một chút việc, để cho ta không cần không công rời khỏi chứ? Không bằng chúng ta nói điều kiện, chỉ cần người đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ không tiếp tục tranh ngôi vị hoàng đế với người rồi."

"À, đồng ý với người một chuyện sao?" Lưu Ký gờ tay lên nói: "Nói đi."

Lưu Hâm chậm rãi mở miệng nói: "Người thay ta cưới Quận chúa Phong Nguyên, sắc lập nàng làm hoàng hậu!"

"Lưu Hâm, con mẹ nó, người đang nói đùa sao?" Lưu Ký để vò rượu nặng nề xuống bàn nhỏ, mày kiếm gợn lên, cả giận nói: "Triệu Phong Nguyên là vị hôn thê của người, người nghĩ cách đưa tới cho ta, muốn chơi ta sao?"

"Vị hôn thê....." Nhắc tới từ vị hôn thê chói tai này, khoe miệng Lưu Hâm co rút, trầm giọng nói: "Năm ấy trong cuộc đi săn mùa thu, do Triệu Phong Nguyên cứu ta, một mình độ sức cùng cộ, đã cứu ta một mạng từ trong miệng hùm, lúc ấy tuổi của ta quá nhỏ, mới mười tuổi, nào có chân chính hiểu được thưởng thức nữ nhân là gì? Tuổi còn quá nhỏ, dẫn đến nhận thức sai lầm. "Hần rất tự trách thờ dài, "Triệu Phong Nguyên nhào tới trước mặt con cộ, lập tức liều mình cứu ta, làm ta cảm động không thôi, trong lòng của ta 』 bùm bùm 』 nhảy không ngừng..... Sau khi còn sống vượt qua tai kiếp, càng sai lầm cho rằng nàng giống như tiên trên trời, thân thể trắng kiện, da thô ngăm đen, cộng thêm vô cùng dũng mãnh, thật sự rất có cảm giác an toàn, vì vậy liền khẩn cầu phụ hoàng tha thiết muốn nàng..... Trước mặt rất nhiều đại thần, phụ hoàng thành toàn cho ta đối với nàng một lòng ái mộ, mở ra kim khâu chỉ hôn, thay chúng ta đính hôn, cũng vì vậy nàng được sắc phong làm Quận chúa..... Tho tho _ Đợi đến khi ta trưởng thành, cuối cùng mới

hiểu được, lúc ấy trong lòng bùm bùm, không phải là bởi vì động lòng với nàng, mà là bị lão hổ hung mãnh dọa cho....."

"Triệu Phong Nguyên cứu ngươi một mạng, ngươi cưới nàng là chuyện đương nhiên." Lư Ký nói.

"Muốn ta cưới nữ nhân vừa dịu dàng vừa cường tráng sao? Chắc chắn! Thật là ác độc, ngươi nói đây là tiếng người sao?" Lư Hâm thay mình rót một cốc rượu, uống một hơi cạn sạch, lại tiếp tục nói: "Triệu Phong Nguyên biết được ta được sắc lập làm Thái tử, liền một mình cười tuấn mã, đuổi theo, nàng dùng cánh tay trắng kiêu có lực, kéo ta vào trong ngực, trước khi ta bị nàng ép chết, yêu cầu ta lập tức cưới nàng, sắc lập nàng làm Thái tử phi....., ngươi cũng đã biết loại cảm giác rất muốn khóc, rồi lại không khóc nổi sao?"

"Vì thế, ta bị sợ tới mức gặp ác mộng mấy ngày liền, cuối cùng rút ra kinh nghiệm xương máu, hạ quyết tâm, ta quyết ý lấy giang sơn tới đổi với ngươi, chỉ cần ngươi chịu thay thế ta cưới Triệu Phong Nguyên, đồng ý sắc lập nàng làm hoàng hậu, ta liền vứt bỏ ngôi vị thái tử, lập ngươi lên ngôi. Chỉ có để cho Triệu Phong Nguyên lên làm hoàng hậu, nàng mới có thể bỏ qua cho ta....."

"Vì tránh né một nữ nhân, thậm chí giang sơn cũng không cần sao? Ngươi cho rằng ta có nên tin hay không?" Thái độ Lư Ký vẫn lạnh nhạt.

"Đường huynh quả nhiên không tin, hay là thế này đi, nói miệng không bằng chứng....." Nói xong, hắn lấy ra một quyển trục ở bên người, đưa tới, nói: "Trên đây giấy trắng mực đen viết rõ, chỉ cần Ninh Vương Lư Ký ngươi chịu cưới Triệu Phong Nguyên làm chánh thất, ta lập tức vứt bỏ ngôi vị thái tử, lập ngươi lên ngôi. Phía trên quyển trục còn có con dấu của Lư Hâm ta, ngươi cứ việc cầm đi triệu tập thiên hạ, hoặc là đưa cho các vị Chư Vương nhìn. Giấy trắng mực đen làm bằng, Lư Hâm ta há có thể bội ước sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Hoàng Đế Cam Kết

Editor: Thơ Thơ

Nghe đến đó, rốt cuộc Đồng Khanh không nhịn được nữa rồi, nàng tiến lên một bước, ở bên tai Lư Ký nhỏ giọng nói: "Anh vương là một người đã tâm bụng bụng, hành động lần này quá mức bất thường, Điện hạ coi chừng có bấy!"

Lư Hâm khẽ nâng con mắt, liếc Đồng Khanh, lạnh lùng nói: "ngươi không hy vọng huynh đệ chúng ta bắt tay giảng hòa nhất, phải là Đồng Tư Mã chứ? Ngươi thật đúng là trung thần của Lư Lăng, không cho hai huynh đệ chúng ta giảng hòa, nhanh chóng giải quyết vấn đề ngôi vị hoàng đế, mà cố ý kéo dài thời gian, để ngươi có cơ hội tìm được Lư Lăng chứ gì? Ngươi tận lực vì Lư Lăng giữ giang sơn như thế, nếu phụ hoàng ta trên trời có linh, nhất định sẽ bị Đại Tư Mã ngươi làm cho cảm động đến rơi nước mắt."

Đồng Khanh không để ý tới Anh vương chê cười, nàng nghiêm nghị nói với Ninh Vương: "Chớ đồng ý với Anh vương bất luận điều kiện gì, hắn tuyệt đối sẽ không thật lòng trợ giúp ngươi lên ngôi. Tài lang đánh không lại mãnh hổ, vì vậy liền bày bày rập....."thotho_

"Bầy rập sao?" Lư Hâm nhướn mi, tự giễu nói: "Đúng là một bầy rập, bầy rập dọa người sợ hãi, Triệu Phong Nguyên vốn xấu xí trắng kiêu, để cho nàng làm hoàng hậu, căn cứ quy củ của tổ tông, mỗi tháng còn đến phòng của nàng qua đêm ít nhất một lần, còn phải cùng nàng sinh hạ thái tử..... Nghĩ đến đây, đơn giản là làm người ta không cách nào nhịn được, nếu như đường huynh chịu thay ta chịu đựng nàng, Lư Hâm ta nguyện ý trả giá tất cả."

Lư Ký cười ảm ỉ nói: "Ngươi biết rõ ràng ta đang nghĩ cái gì, ý ta đã sớm quyết! Trừ Đồng Uyển, Lư Ký ta tuyệt đối sẽ không cưới nữ nhân khác làm vợ, hoàng hậu của ta, chỉ có Đồng Uyển, chỉ có thể là Đồng Uyển."

Lư Hâm cười lạnh nói: "Nàng là người của Vệ gia, đường huynh đoạt thê tử của người ta rồi hả?"

"Vệ gia?" Lư Ký xem thường, nói: "Ta sẽ không để cho nàng gả cho Vệ Sùng Văn."

"Thật sao?" Lư Hâm nói tới chỗ này, dời ánh mắt đi trên người của Đồng Khanh, khóe miệng nhanh chóng nâng lên nụ cười lạnh. "Nàng đã là thê tử của người ta rồi, không tin ngươi hỏi nàng xem?"

Đồng Khanh chưa kịp đáp lời, Lư Ký lại lên tiếng. Hắn chậm rãi nói ra: "Lư Hâm, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua sao? 『 trong thiên hạ, đều là vương thổ, những nơi giáp ranh, hẳn là vương thần 』."

Nàng vì trốn tránh hắn cầu hoan, đêm hôm ấy khi hắn thành thân, đã sớm một mực chắc chắn mình đã gả cho Vệ Sùng Văn rồi. Loại vết thương này lòng hắn đã quyết, hắn không muốn nghe nàng nói lại một lần nữa. Thotho_

Ánh mắt của Lư Hâm đột nhiên chuyển thành sắc bén, bờ môi cũng gợi lên một nụ cười lạnh nhạt nói: "Đường huynh thật khí phách, quả thật là khí thế chiếm thiên hạ.『 trong thiên hạ, đều là vương thổ, những nơi giáp ranh. Hẳn là vương thần. 』 những lời này nói cũng đúng, một khi ngươi lấy được ngôi vị hoàng đế, coi trọng bất kỳ nữ nhân nào, còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi sao? Nếu hôm nay đàm phán tan vỡ, như vậy đệ đệ đã không có lời để nói. Đường huynh, xin mời!"

"Thu hồi chút hoa chiêu vô dụng của ngươi đi, nếu như ngươi muốn lấy được thiên hạ, liền quang minh chính đại ở trên chiến trường cùng với Lưu Ký ta so tài hơn thua, như vậy Lưu Hâm ngươi mới có thể coi như một nam nhân chân chính đỉnh thiên lập địa, không phụ tổ tông ta là anh hùng chân chính."

Dứt lời, Lưu Ký ung dung từ trên chiếu đứng dậy, sau đó nhảy lên lưng ngựa, kéo cương ngựa. "Giá" một tiếng, giương nhẹ vó ngựa, ngay sau đó quay đầu rời đi, Thẩm Mộ Thu nhanh chóng đuổi theo.

Đồng Khanh lại đợi tại chỗ, nàng cảm thấy lo lắng. Anh vương trăm phương ngàn kế trở thành thái tử, tuyệt đối không thể nào lấy nữ nhân làm điều kiện. Đêm thiên hạ chấp tay nhường cho người ta, đây tuyệt đối không phải chuyện hán sẽ làm....., nàng nhìn chăm chăm vào Anh vương, nhưng thấy hán lại nhàn nhã bung ly rượu lên, cười nói: "Đồng Tư Mã sao không ở lại, cùng cô cộng ẩm một tuần?"

"Điện hạ tự mình thoải mái vui vẻ đi!" Dứt lời, nàng liền xoay người lên ngựa, ngay sau đó nghênh ngang rời đi.

Theo tiếng vó ngựa dần dần đi xa, cho đến khi không nghe được tiếng vang nữa, trong rừng chỉ nghe thấy tiếng cành lá rậm rạp ở trong gió nhẹ vang sào sạc, Lưu Hâm nhỏ giọng kêu: "Mọi người đều đi ra, đi ra đi!" tho tho _

Chốc lát sau, ở phía sau cây đại thụ cao ngất, một bóng đen đi ra, người nọ mặc một thân nhung trang anh tuấn, xem ra cực kỳ uy vũ, nhưng trên gương mặt anh tuấn, lại mang theo vẻ âm đạm sâu lắng.

"Nghe chưa? Ta nói không sai chứ, Ninh Vương muốn chiếm vợ của ngươi, hôm nay Chư Vương đã xuất binh, bọn chúng mang theo thanh thế vương hầu, Ninh Vương so với thái tử ta còn có phần thắng, chẳng lẽ, ngươi muốn cho loại người như vậy ngồi lên long ý, đi lên đại vị, sau đó cướp đi thế tử của Vệ Sùng Văn ngươi sao?" Hán (Lưu Hâm) cẩn thận theo dõi sắc mặt hán (Vệ Sùng Văn) càng lúc càng khó coi, tiếp tục nói: "Không vì tư, cũng phải vì công, đừng quên, ta là thái tử, Lưu Hâm ta mới là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), chỉ có ta mới có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, Ninh Vương xuất binh đoạt vị, chính là tạo phản, ngươi thân là tướng quân của triều đình, vì công vì tư, lý ra nên ủng hộ ta mới đúng. Như đã nói qua, Đồng Tư Mã giao binh phù cho ngươi, mà ngươi lại ủng hộ ta, tương đương với nàng cũng ủng hộ Lưu Hâm ta, nghiêm chỉnh mà nói, Đồng Khanh không tính là tạo phản, tương lai thành tựu nghiệp lớn, tính ưu khuyết điểm thì Đồng gia nàng cũng sẽ có một phần công lao....."

Người nọ vung tay áo lên, quỳ một chân, ôm quyền nói: "Vệ Sùng Văn nguyện ý nghe thái tử ngự lệnh."

Khóe miệng Lưu Hâm vương nụ cười, nhanh chóng đứng dậy, khom người xuống, tự mình đỡ hán lên. Tho tho _

"Đại tướng quân, mau đứng dậy!"

*

Đồng Khanh đi theo Ninh Vương trở lại vương phủ lúc đêm đã khuya, trong phòng của nàng lại sáng ánh nến. Đẩy cửa vào, thì ra là Tiểu An Tử, có lẽ là đã chờ lâu, có lẽ mệt mỏi, không thấy nàng trở lại, nhất định là không chịu được mệt nhọc, cho nên lên trên giường trong phòng nàng nằm chợp mắt.....

Vì tìm hoàng thượng, trải qua mấy ngày nay, Tiểu An Tử đúng là mệt mỏi chết rồi, nàng không đành lòng kêu hán tỉnh dậy, liền mặc cho hán ngủ ở trên giường nàng, lại lo lắng hán bị lạnh, vì vậy tới gần giường, cầm chăn lên, trở lại trước giường, đắp ở trên người hán.

Tiểu An Tử đặc biệt chạy tới phòng nàng chờ nàng, nhất định là vì chuyện của hoàng thượng, mất thời gian lâu như vậy vẫn không tìm được hoàng thượng, hiện tại nàng cũng không có chủ ý.

Nội chiến sắp tới, hoàng thượng sống chết không rõ, nàng đã không thể hy vọng hoàng thượng đột nhiên xuất hiện, sau đó ngăn cản chiến tranh, như thế không thiết thực. Người lớn nhất trong hoàng tộc Lưu thị là Đại Tư Không Hoàng Thái Thúc, có lẽ để ông ra mặt có thể giải quyết phân tranh.

Sáng sớm ngày mai Ninh Vương sẽ lên đường tiến về cửa sông Trường Giang hội hợp với Chư Vương, nàng sẽ đi theo.

Khoái mã chạy băng băng đi Ly Sơn 』 đại sự đi ngủ, chuyện nhỏ tinh táo 』 mang Hoàng Thái Thúc tới chiến trường, chuyện này chỉ có thể giao cho Tiểu An Tử đi làm rồi. Tho tho _

Mất thấy quốc gia sắp lâm vào việc binh mã cấp bách, nàng tựa vào cửa sổ, ngược đầu nhìn lên bầu trời sao yên tĩnh, thấy ánh trăng cô đơn, màn đêm buông xuống, vạn vật yên tĩnh, thiên địa một mảnh lạnh lạnh, chân mày nàng khẽ nhíu lại, cuối cùng sâu kín thở dài.

***

Ở một đồng rơm trong ngôi miếu đồ nát hoang dã yên tĩnh, một nam nhân tuổi còn trẻ đang nằm, tóc hán đen như mực xốc xếch ở trên đồng cỏ, gương mặt nam nhân tuấn mỹ hiển nhiên tái nhợt, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, toàn thân bắt đầu rung mình một loạt, khí vũ hiển ngang thường ngày không có ở đây, chỉ còn lại một thân thể bệnh yếu.

"Dương nhi, Dương nhi..... Nước..... Nước....." Hán nhỏ giọng nỉ non.

Chốc lát sau, Lâm Dương nhi cầm bầu nước ba bước thành hai bước, đi vào trong miếu đồ nát, vào bên cạnh hán, cẩn thận từng li từng tí đỡ hán dậy, nhỏ giọng nói: "Thiên Quân, nước đây, uống nhanh thôi." tho tho _

Lưu Lăng lòng tham uống ngụm to, bị sặc ho mãnh liệt một hồi, Lâm Dương nhi vội vàng vỗ lưng của hán, giúp hán thở thông suốt, nói: "Đừng nóng vội, từ từ, nước vẫn còn nhiều....."

Nàng ở Tây Thành Môn cố ý trật chân nam nhân kia, dẫn tới xô ngã, thuận lợi ra khỏi thành, hoàng thượng tỉnh lại rất nhanh, nàng liền lừa hắn, nói là cây trúc bên đường ngã xuống, trùng hợp đánh hắn ngã, hoàng thượng vội vã tiến về phía Chư Vương hội sư, không nghi ngờ gì, hai người chuồn êm ra khỏi nơi chữa bệnh tạm thời, mỗi đêm ngày vội vàng lên đường, thật vất vả đến được Thành Đông, lại phát hiện Chư Vương bị ảnh hưởng ôn dịch, đã sớm nhỏ trại tiến về phía cửa sông Trường Giang, mắt thấy chiến tranh sắp bùng phát, trong lòng hoàng thượng nóng nảy, muốn chạy tới cửa sông Trường Giang, ở nơi này, lại đột nhiên ngã bệnh.

Là ôn dịch, thật vất vả tìm tới một đại phu ở trong thôn trang nhỏ, hắn chẩn đoán được thì ra là hoàng thượng bị nhiễm bệnh dịch, hắn là bị lây từ đứa bé trên xe kia chứ? Thân thể Hoàng thượng chưa hoàn toàn hồi phục, rất dễ dính vào bệnh dịch, trước khi ôn dịch tràn ra, nàng sớm đã có chuẩn bị, vì để tránh cho Ninh Vương truy xét sau đó, nàng đặc biệt yêu cầu Phù lão bán đi nơi xa bí mật mua được vật trị liệu ôn dịch, cũng chế thành thuốc viên, nàng tùy thân dự trữ sẵn, không ngờ hoàng thượng uống thuốc viên ngược lại bệnh không đẩy nổi, bệnh tình nghiêm trọng hơn, đại phu nói, thuốc dùng nhiều cũng là độc, được tính tương khắc, được tính thuốc viên kia tương khắc với hoàng thượng rồi.

Được tính sẽ lưu lại nguyên bản ở trong người một đoạn thời gian, ở trong khoảng thời gian ngắn, nàng lại cho hắn uống được vật tương khắc, dẫn đến bệnh của hắn tăng thêm không giải thích được, vốn là còn bệnh, xem thể này, càng thêm họa vô đơn chí, cơ hồ không đẩy được rồi. Thì ra là mình khéo quá thành vụng.

Nàng cũng không thể giết chết hoàng thượng. Không chỉ là vì địa vị quyền quý, còn có tình cảm của nàng, từ lúc ở phủ Ninh Vương sơ giao quen biết, nàng động lòng với hắn từ cái nhìn đầu tiên. Dù sao hoàng thượng không chỉ có thân phận tôn quý, hắn còn là nam nhân trẻ tuổi tuấn mĩ, hôm nay hai người gần bó trong hoạn nạn, tình cảm càng thêm sâu đậm không ít. Tho tho _

Lưu Lăng uống nước xong, liền nằm xuống, bởi vì ốm đau hành hạ, hắn hơi nhũn mảy, gương mặt khô sò.

Hôm nay, hắn chỉ có thể phục dụng Đại Hoàng, những dược vật khác đều không vào cửa.

Hiện nay, lưu lạc bên ngoài, thân không có đồ vật, nàng không thể nào nấu thuốc, đành phải thật vất vả lấy Đại Hoàng, nhét vào trong miệng của mình, nhai nhuyễn, sau đó cúi đầu, miệng đối miệng, cho ăn.....

Lưu Lăng thấy thế, lại đưa tay đẩy nàng ra, rất là yếu đuối thì thầm: "Dịch bệnh, sẽ lây..... Người đừng thân cận quá....."

"Thiên Quân, người không có phục dược, sẽ chết. Người yên tâm, Dương nhi thân thể mạnh khỏe, hơn nữa ta cũng uống thuốc trị liệu ôn dịch, không lây....." Nói xong, trực tiếp dùng miệng đút thức ăn cho hắn.

Nàng vậy mà lấy miệng kề miệng, đút hắn uống thuốc. Vì hắn, nàng không sợ hãi, không ngại cái chết chăm sóc hắn, cùng hắn một đường giúp đỡ lẫn nhau.....

Hai mắt Lưu Lăng bởi vì bệnh mà vô hồn, ngưng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, yếu đuối cười nhẹ một tiếng, nói: "Dương nhi, là Lưu Lăng ta liên lụy người..... Hôm nay người đối đãi ta như vậy....., ngày sau..... Cả đời ta nhất định phúc họa cùng người....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Lòng Son Trào Dâng

Editor: Thơ Thơ

Hai mắt Lưu Lăng bởi vì bệnh mà vô hồn, ngưng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, yếu đuối cười nhẹ một tiếng, nói: "Dương nhi, là Lưu Lăng ta liên lụy người..... Hôm nay người đối đãi ta như vậy....., ngày sau..... Cả đời ta nhất định phúc họa cùng người....."

"Dương nhi không cầu hồi báo, chỉ mong Thiên Quân khôi phục." Nàng nhỏ giọng nói.

Lúc này, ngoài ngôi miếu đồ nát truyền tới tiếng kèn trống, vang trầm thấp từ phương xa, ngay sau đó là thiết kỵ, chiếc xe chạy băng băng phát ra tiếng "Ngượng ngùng".

"Là Ninh Vương, hắn xuất binh rồi....." Lưu Lăng quay đầu nhìn bên ngoài, khuôn mặt sầu lo, nhưng mà lại không thể làm gì, chỉ hận mình vào lúc này dính vào bệnh dịch, đi lại cũng suy yếu vô lực.

"Hoàng thượng, ta tới cổng người đi!" Lâm Dương nhi xoay người, đưa lưng về phía hắn, nói: "Chúng ta phải gấp rút lên đường, đi cả ngày lẫn đêm, đến thị trấn lớn một chút, nói không chừng vận khí tốt, có thể mua được một chiếc xe." tho tho _

Thành Cô Tô vì vận chuyển lượng lớn nước và dược vật, trâu, ngựa, xe trong vòng trăm dặm....., dù chỉ là xe kéo nhỏ, tất cả công cụ giao thông có thể sử dụng đều bị Ninh Vương cho cường chế chinh thu, dù cho hoàng thượng dùng Đại Hoàng, nàng cũng phí rất nhiều công phu, hao tổn không ít ngân lượng, thật vất vả mới lấy được.

Lưu Lăng nhìn thân thể nàng mảnh mai, chần chờ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Phải đi ngoài 100 dặm đường....., người chịu đựng được ư, trầm lo lắng người mệt mỏi sụp đổ....."

"Hoàng thượng, xin yên tâm, vì hoàng thượng, Dương nhi nhất định sẽ liều mạng chống đỡ." Lâm Dương nhi vỗ lưng của mình, nói: "Mau lên đây đi, chúng ta phải vượt qua!"

Ngăn cản chiến tranh quan trọng hơn, Lưu Lăng kéo thân thể ốm yếu, bò lên lưng Lâm Dương nhi, bỗng dưng, trong nháy mắt cảm nhận được thân thể nàng mảnh mai như vậy. Ánh mắt của hắn dâng lên cảm động thật sâu, trong lòng cũng không khỏi xúc động.

"Hôm nay nếu như người không rời bỏ, ngày sau, Lưu Lăng ta nhất định không vứt bỏ người....., người ân nghĩa như thế, trăm tuyệt không vong phụ."

"Hoàng thượng, Dương nhi nhất định ghi nhớ hôm nay ngài nói như vậy." Lâm Dương hơi thấp giọng. Tho tho _

Là 『 ân nghĩa 』, hoàng thượng cảm động và ghi nhớ chính là ân nghĩa của nàng, hồi báo nàng cũng là ân nghĩa, không phải tình.

Cái chữ『 tình 』quá gian nan. Cũng quá xa xỉ, tình của hoàng thượng, đã sớm bị nữ nhân khác chiếm đi rồi.

Đợi một thời gian nữa. Cuối cùng nàng sẽ đoạt trở về.

***

Nếu chiến thuyền lớn theo nước sông chậm rãi đi tới, Đồng Khanh ngồi ở trong khoang thuyền, loáng thoáng nghe được tiếng nước sông vỗ vào thân thuyền, trừ tiếng nước chảy, tiếng chim kêu. Bên ngoài hình như hoàn toàn yên tĩnh, không khí trong khoang thuyền lại căng thẳng dọa người, mưa gió sắp đến sẽ có yên tĩnh quý dị.

Ninh Vương và Triệu vương, Vệ vương cùng đợi trong khoang thuyền, những Vương Hầu khác đợi trong thuyền chiến trên, bây giờ đi về phía bắc hơn hai mươi mấy chiến thuyền. Thành nhóm năm năm mà đi, tác phong nhà binh trên biển, phóng tầm mắt nhìn tới. Rất là hùng tráng.

Vệ vương liếc mắt ngoài cửa sổ một cái, vuốt râu xám trắng nói: "Cách bờ sông càng lúc càng gần, ước chừng chưa tới nửa canh giờ nữa sẽ cập bờ." Dứt lời, hắn đóng cửa gỗ thật chặt.

"Cách bờ còn có chút thời gian, xin cho hạ thần đi ra ngoài hít thở một chút đi!" Đồng Khanh bị không khí nghiêm túc trong khoang thuyền bức bối sắp không kịp thở. Liền muốn đi ra mũi thuyền một chuyến, nhìn nước trường giang cuộn cuộn một chút. Tho tho _

Vừa đứng dậy. Lại đột nhiên bị Ninh Vương kéo trở về, hắn nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Đừng đi ra, sắp cập bờ, rất nguy hiểm!"

"Nguy hiểm sao?"

Chưa phản ứng kịp, bỗng dưng, lại nghe được bên ngoài có người lớn tiếng kêu la: "bắn tên tới rồi!"

Giọng nói vẫn còn rói, nghe ngoài khoang thuyền vang lên một hồi tên phá vỡ không khí "vút vút vút". Âm thanh, giống như mưa to vừa nhanh vừa mãnh liệt rơi xuống, trong giây lát, khắp nơi trên thuyền đã đầy tên từ bờ bên kia bắn tới.

Vệ vương đưa tay vén vải dày che khoang thuyền lên, hít thở suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn mũi tên bên ngoài cắm ở trên ván thuyền, cau mày nói: "Lần đầu thị uy bắn xuống nhiều tên như vậy, xem ra, binh lực đối phương không kém."

Ninh Vương quay đầu nhìn Đồng Khanh, trầm giọng nói: "binh lực Anh vương không đủ sáu vạn, ở đâu có binh lực cường đại như vậy? Cuối cùng vẫn bị Bốn vương đoán trúng. Vệ Sùng Văn dẫn theo đại quân đầu nhập vào Anh vương rồi."

"Không thể nào!" Đồng Khanh trừng mắt nhìn hắn, cắn răng nói: "Sùng Văn tuyệt đối sẽ không phản bội ta, hắn đã đồng ý, chỉ điểm Bình hù dọa ngăn cản Chư Vương, tuyệt đối không dễ dàng động võ, để cho ta rơi vào trong bẫy mã rồi loạn." tho tho _

"Sùng Văn? Đừng kêu thân thiết như vậy?" Ninh Vương lạnh lùng nói: "Người quên tiểu tử kia họ Vệ rồi hả? Anh vương làm thái tử là do Vệ Thái hậu sắc lập, lấy thể cục trước mắt đến xem, Vệ Sùng Văn đúng là dẫn binh sẵn sàng góp sức cho Anh vương rồi, là người tin sai hắn....., người đem 60 vạn đại quân đưa không cho Lưu Hâm rồi."

"Vô luận như thế nào, ta vẫn tin tưởng hắn." Thái độ Đồng Khanh rất là kiên quyết.

Nàng tin chắc, Vệ Sùng Văn tuyệt đối sẽ không cô phụ tin tưởng của nàng."Vô luận như thế nào, tiểu tử kia tuyệt đối không có hơn Bốn vương đáng để người lệ thuộc vào."Ninh Vương buồn bực nói.

Trận chiến còn chưa đánh, giữa hai người đã tràn ngập chiến hỏa.

Vệ vương một bên thấy thế lắc đầu một cái, vuốt râu, nói: "Người trẻ tuổi..... Chính là thích ở trên miệng so sánh hơn thua, đấu thắng thì như thế nào, tranh luận thua thì như thế nào? Chẳng lẽ chữ tình là cao quý rồi sao?"Hắn quay đầu nhìn mưa tên bên ngoài, lông mày xám trắng nhíu lại thật chặt lần nữa, trầm giọng nói: "vô lực đối phương quả thật cường đại, các người nói..... Tho tho _ Như thế này, nếu lên bờ thì phe ta sẽ hao binh tổn tướng bao nhiêu?"

Đây mới là việc hấn đang chân chính lo lắng, chiến thuyền lên bờ thì hai mặt thụ địch, là lúc lực phòng ngự yếu nhất, dĩ nhiên lúc này, cũng là thời khắc địch quân nhất định sẽ nắm chặt cơ hội công kích mãnh liệt, một hồi lên bờ đề phòng chiến tranh, thường thường sẽ tổn thất không ít tướng sĩ, thậm chí hao tổn hơn phân nửa.....

Lập tức gặp phải một hồi Đại Sát rồi.

Không khí trong khoang thuyền, lần nữa nặng nề.

Qua chừng một khắc đồng hồ, chiến thuyền nặng nề lung lay mấy cái, chứng tỏ cập bờ, ngay sau đó, thuyền đến một hồi trống hùng tráng uy vũ cùng mãnh liệt kích, "Thùng thùng thùng thùng" thông thiên vang dội, làm cảm giác chiến tranh khẩn trương tiết ra ngoài, ngay sau đó chính là tiếng gào thét dậy trời của bọn binh sĩ.

"Xông lên!"

Bọn binh sĩ từ trong tất cả khoang thuyền, gươm kiếm, xách theo lá chắn, chen chúc ra, trong khoảng thời gian ngắn tiếng gào giết nổi lên bốn phía.

*

Ánh mặt trời cực nóng chiếu sáng cả vùng đất, nước sông cuộn cuộn vỗ bờ Trường Giang, hiện đầy kỳ chi, chiến kỳ tung bay, vài chục vạn đại quân uy vũ, dọn xong trận thế, đứng ven sông, tư thế hào hùng, trận địa sẵn sàng đón quân địch, càng lộ vẻ uy phong, thanh thế bức người. Thotho_

Anh vương Lưu Hâm đứng ở trên chiến xa, hai mắt nhìn chăm chăm đội tàu địch quân chậm chạp lái vào, hấn quay đầu, quay về phía đại tướng quân uy vũ bên cạnh cười tuấn mã, hỏi "Người nói, ta dùng binh lực cường đại như vậy, bọn họ có bao nhiêu phần thắng có thể thành công lên bờ?"

Vệ Sùng Văn chậm rãi xẹt qua đại quân triều đình trước mắt được nghiêm chỉnh huấn luyện, bên trận địa ở bờ sông sẵn sàng đón quân địch, thanh thế cường đại, phân tích tình thế nói: "Đội phượng không trèo lên bờ được, ở ghềnh thì tướng sĩ tổn thất quá mức khổng lồ, tự nhiên sẽ lui về chiến thuyền rồi, coi như không tính tổn thất, vẫn cường thế lên bờ, ít nhất binh lực cũng hao tổn một nửa."

Lưu Hâm nghe, nhếch miệng cười nói: "Nói như vậy, trận đánh này, bản thái tử nhất định thắng."

Vệ Sùng Văn thấy chiến thuyền phe địch từ từ đến gần, thần sắc cứng lại, bỏ lại thái tử, giục ngựa tiến về phía đại quân phòng tuyến thứ nhất.

Không bao lâu sau, một tướng lĩnh giục ngựa chạy tới bên cạnh hấn, ôm quyền nói: "Báo cáo đại tướng quân, chiến thuyền phe địch đã đạt tới khoảng cách cung tên xạ kích."

Vệ Sùng Văn lập tức ra lệnh nói: "Bắn tên."

Tướng lĩnh kia lập tức lui xuống, chốc lát sau, tiếng kèn vang lên, kèm theo tiếng hùng tráng này, vài chục vạn mũi tên giống như mưa to bắn tới chiến thuyền trên sông Trường Giang.

Chiến thuyền phe địch cũng không bị mưa tên kịch liệt tấn công mạnh đánh lui, vẫn ngoan cố tiến tới gần, cho đến khi thuyền lớn dựa thật sát vào bờ, ngay sau đó tiếng trống của đội phượng rung trời, cổ động tinh thần, chuẩn bị giành ghềnh lên bờ rồi. Thotho_

Mặc dù nắm chắc phần thắng, tướng lĩnh kỵ quân không dám phớt lờ, trên chiến trường thắng bại biến hóa nhanh, thường thường chỉ trong một cái chớp mắt. Hấn ngưng thần, giục ngựa tới bên cạnh Vệ Sùng Văn, cất giọng hỏi "Đại tướng quân, địch quân xách theo lá chắn, nhìn tư thế này là đã chuẩn bị lên bờ, lúc này, phái kỵ quân tiến lên nghênh địch rồi hả?"

Vệ Sùng Văn cũng quả quyết ra lệnh nói: "Tiếp tục bắn tên!"

Mũi tên như mưa kéo dài bắn tới địch quân ở bờ sông, phe kia xách theo lá chắn, mặc kệ các chiến hữu bên cạnh từng người một ngã xuống, tiếng trống vẫn mãnh liệt, kiên trì lên bờ, mắt thấy quân địch thuận lợi lên bờ càng ngày càng nhiều, mưa tên đã không ngăn cản được thế công phe địch, tướng lĩnh kỵ quân lo lắng bỏ lỡ thời cơ công kích tốt nhất, vội vàng nói với Vệ Sùng Văn: "Đại tướng quân, địch quân đã lên bờ rồi, lúc này vừa vặn phe ta phái kỵ quân tiến lên nghênh chiến, kẻ địch tuyệt đối không cách nào đột phá phòng tuyến, ngược lại sẽ chết thảm, giờ phút này chính là mấu chốt quân ta trí thắng, kỵ quân không ra trận sợ rằng sẽ không kịp."

Vệ Sùng Văn vẫn trầm mặc, giờ phút này, sắc mặt của hấn nặng nề khác thường, hai mắt nhìn chiến trường chăm chăm.

"Đại tướng quân?" Cho là hấn không nghe thấy, lại cất cao giọng lần nữa, lặp lại: "Đại tướng quân có phái kỵ quân ra trận hay không?"

Không ngờ, Vệ Sùng Văn cũng cất giọng nói: "Toàn quân rút lui!" thotho_

"Hả, toàn quân rút lui sao?" Tên tướng lĩnh kia cho là mình nghe lầm, nếu không chính là thần chí tướng quân không rõ, hấn không ngừng nói: "Đại quân phe ta còn chưa xuất động, cuộc chiến này còn chưa có chính thức đánh đâu, hiện tại điều động kỵ quân, nhất định có thể thuận thế tiêu diệt đối phương."

Ra ngoài dự đoán, Vệ Sùng Văn đưa tay chỉ thị thế bị tên bắn trúng, nằm lẩn trong vũng máu ở trên bờ sông, trầm giọng nói: "Người nói, đây là cái gì?"

Tướng lĩnh kia không rõ liên hệ ý, mở miệng nói: "Đó là quân địch chết đi, hiện tại điều động kỵ quân, có thể thuận lợi tiêu diệt toàn bộ quân địch."

Về mặt Vệ Sùng Văn nghiêm túc, lắc đầu nói: "Không đúng! Đó là con trai của người khác, chồng của người khác, phụ thân của người khác....., cỡi quân phục ra, chính là dân chúng của triều ta, là dân chúng, đao kiếm không nên đối phó với người một nhà....." Nói xong, biến sắc, lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh ta, toàn quân rút lui."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Đao Thương Giao Tranh, Nam Nhân Nhu Tình Đưa Tình

Editor: Thơ Thơ

Quân lệnh như núi, tướng này mặc dù do dự, nhưng cũng lập tức lui xuống, nhún nhường quân lệnh. Chốc lát, tiếng trống vang lên, đại quân triều đình nhanh chóng thu hồi cung tiền, cấp tốc lui quân.

Anh vương Lưu Hâm đợi đại quân ở hậu phương thấy đại quân còn chưa đánh lại đột nhiên rút lui, hấn cả kinh, nhanh chóng từ trên chiến xa nhảy xuống, đơn độc cưỡi ngựa, "Giá" Một tiếng, vội vã đến bên cạnh Vệ Sùng Văn, giữ vững cùng hấn ngang nhau, vội vàng hỏi: "Vì sao đột nhiên hạ lệnh rút quân rồi, là chiến thuật dụ địch sao? Hay là có kế hoạch khác chế địch?"

Vệ Sùng Văn liếc hấn một cái, lạnh nhạt nói: "Từ đầu đến cuối, thần không có ý nghênh chiến, dẫn đại quân tới đây, chỉ có dụng ý dùng vũ lực tới đe dọa Chư Vương, không để cho bọn họ tiến tới, Chư Vương biết rõ binh lực phe ta lớn mạnh như thế, lại vẫn không tiếc đánh một trận, kiên quyết đi lên bờ, dưới tình hình này, nếu ta tiến lên nghênh địch, hai bên ắt sẽ có một hồi huyết chiến kịch liệt, nếu không sớm lui binh, sẽ tổn thất nghiêm trọng."

Anh vương thật sự không hiểu rõ ý tứ của hấn, khẩn cấp hỏi: "Ngươi là bảo toàn binh lực quân ta thật sao? Quả thật hơi sớm, không phải là ngươi phán đoán, phe ta có thực lực, hoàn toàn có thể đánh cho đối phương tan tác sao? Nếu phe ta chiếm ưu thế, sao có thể tổn thất nghiêm trọng?" tho tho _ddlqđ

Vệ Sùng Văn nói: "Không! Chưa đánh là thay quốc gia giữ vững binh lực, mặc kệ là phe ta, hay là phe Chư Vương. Vì Điện hạ và Ninh Vương tranh giành ngôi vị hoàng đế, dẫn đến chiến tranh, khiến cho quốc gia lâm vào trong nguy khốn, kết quả chính là cả nước sanh linh đồ thán, dân chúng trôi giạt khắp nơi, quốc thổ gặp khó khăn. . . . . . Dẫn binh chống đỡ Vương Hầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không phải sự tình nên làm."

"Thì ra là, từ đầu tới đuôi, ngươi hấn là đang đùa với cô (1)? !" Lưu Hâm thấy thế, cuối cùng nghe rõ, hấn nhất thời nổi gân xanh, giận dữ nói: "Cần rõ, ta là Hoàng Thái Tử! Bản thái tử lấy thân phận của thái tử ra lệnh ngươi lập tức hồi đầu, nghênh chiến quân địch!"

Cô (1): tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

Vệ Sùng Văn nghiêm mặt nói: "Ngươi mang chức trách Tổng quản binh mã thiên hạ là Đại Tư Mã, không phải thái tử, Đại Tư Mã giao binh phù cho thần thì liên tục phân phó, đại quân triều đình chỉ có thể dùng để ra oai ngăn Chư Vương, tuyệt đối không thể tùy tiện động võ. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, "Bốp" một tiếng, một cái tát hung hăng rơi vào gương mặt hấn tuần tú kiên nghị!

Lưu Hâm không nhịn được lửa giận đầy bụng, ban cho Vệ Sùng Văn một cái tát. Hấn cất giọng mắng: "Hoàng thượng sống chết không rõ, bản thái tử là thái tử, chẳng lẽ còn không có tư cách điều động đại quân sao?" tho tho _ddlqđ

Vệ Sùng Văn bị một cái tát, má trái sưng đỏ, không buồn không giận nói: "Thái tử điện hạ xin thứ lỗi, hoàng thượng sống chết không rõ, không có nghĩa là đã băng hà. Trước mắt, Điện hạ chưa lên ngôi, từ khi khai quốc tới nay, vì để tránh cho thái tử không chịu được chờ lâu mà tạo phản, thái tử không có quyền cầm binh, đại quân triều đình là một phần của hoàng thượng, Đại Tư Mã nghe lệnh hoàng thượng điều động. Thế chế ở đây, thứ cho thần không thể tuân theo lệnh thái tử. Chờ thái tử thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế, thần nhất định thần phục Ngô Hoàng. Ra vào chiến trường, thay ngài chống đỡ ngoại địch."

Con mắt Lưu Hâm hung hăng trừng nam nhân một thân nhung trang anh tuấn trước mắt, giờ phút này rốt cuộc hiểu được rồi, hấn vừa bắt đầu đã tính sai, quá coi thường Vệ Sùng Văn rồi. Hấn lại còn không bằng Đồng Khanh nhận thức người.

Đồng Khanh nhất định là hoàn toàn chắc chắn đối với Vệ Sùng Văn, mới dám đem binh phù vật trọng yếu như vậy giao cho hấn.

Lập tức thế cục rối loạn. Mà tay hấn (Vệ Sùng Văn) cầm trọng binh, hấn (Lưu Hâm) vô cùng cần sự ủng hộ của hấn (Vệ Sùng Văn).

Người muốn thành đại sự, phải.. "nhẫn".

Đối mặt Vệ Sùng Văn bề ngoài đao thương giao tranh, nội tâm nam nhân nhu tình đưa tình như vậy, kiêng kỵ nhất là sử dụng thủ đoạn cứng rắn cố gắng ngang ngược ép hấn.

Lưu Hâm đề nén tức giận, thay đổi thái độ vừa mới cường ngạnh, nhỏ giọng biểu đạt xin lỗi nói: "Bổn vương nhất thời không kìm chế được nổi lòng, đánh lầm người, Xin tướng quân tha lỗi." tho tho _ddlqd

Vệ Sùng Văn thấy đường đường là thái tử lại cúi đầu nhận sai lầm, hắn không ngừng thờ dài nói: "Thái tử nói quá lời, mặc dù phe ta chọn lựa phòng tránh chiến tranh, tạm thời rút lui, nhưng mà tuyệt sẽ không rút đi vô ích, chưa làm xong các biện pháp phòng ngự đã ở trên đường rút lui, dọc theo đường đi sẽ đánh nghi binh tác chiến, sẽ không để cho Chư Vương thẳng tiến dễ dàng như vậy, chỉ là, đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài. . . . . , thần có một đề nghị, sao thái tử không cùng Chư Vương hội đàm, lấy phương thức ôn hoà để giải quyết tranh chấp?"

Lưu Hâm nghe đề nghị của hắn, thờ dài một cái nói: "phương thức ôn hoà để giải quyết tranh chấp sao? Chuyện này nói dễ vậy sao, Ninh Vương lấy lý do thái hậu xâm môn đạp họ, liên hiệp Chư Vương giúp hắn lấy lại công đạo, nhưng mục đích hắn thực sự nào muốn cái gì công đạo? Hắn là muốn nhân cơ hội cướp lấy ngôi vị hoàng đế! Một khi hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, ngồi lên long ý rồi, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Thái hậu đâu, người thứ nhất hắn giết chính là Hoàng thái hậu."

Nhớ lại tình cảnh của cô, ánh mắt của Vệ Sùng Văn khẽ nhúc nhích, lộ ra tình cảm.

Lưu Hâm nhân cơ hội nói: "Coi như Tướng quân không muốn nghênh chiến, nhưng vì Thái hậu, ngàn vạn lần không thể để Ninh Vương dẫn quân đánh vào đế đô, cướp lấy ngôi vị hoàng đế!" tho tho _ddlqd

Vệ Sùng Văn lập tức trầm mặc lại.

***

Đế đô ngoài hai mươi dặm, đại quân tư thế hào hùng, trống đánh vang trời, động đất, hoàng triều Lưu thị, việc binh mã cấp bách, ở giữa mấy tháng ngắn ngủn, hoàng cung đã sinh lửa khói.

Tranh giành hoàng quyền, đưa đến cục diện chính trị rối loạn, quốc thổ hỗn loạn bất an.

Giữa lúc thời khắc hoàng hôn, chân trời chiếu một tia sáng mờ, như lửa đỏ bùng, phóng tầm mắt nhìn tới, thật giống như chân trời bắt lửa, gió thổi mây bay, loáng thoáng tàn mát ra biến hoá kỳ lạ.

Hai quân giằng co xa xa, kỳ chí tung bay, trong không khí tràn ngập căng thẳng trước chiến tranh, bên tai giống như nghe được sắp sửa xảy ra tiếng chém giết thảm thiết, chỉ cách 500 thước, tiếng trống kèn, nhiều tiếng vang trầm thấp, tư thế hào hùng ở trong không khí, chọt xa chọt gần, nhiều tiếng lọt vào tai, đều là đám chiến Kinh Tâm dọa người. . . . .

Đại quân triều đình, một đường phòng tránh giao chiến, bên thì đánh nhau, bên thì rút lui, hôm nay đã lui không thể lui, nếu lui đi xuống nữa, chẳng khác gì đem đế đô chấp tay tặng cho Ninh Vương.

Hôm nay, đại quân ở bên ngoài đế đô bày trận, nhìn tư thế này chính là tính toán tiếp chiến nghênh địch rồi. tho tho _ddlqd

Về mặt Ninh Vương nghiêm túc, hip mắt suy nghĩ, ngưng mắt nhìn tướng lĩnh phe địch phương xa, nhìn Đồng Khanh đứng ngang ở bên người hắn, không nhanh không chậm từ từ hỏi "Đây là phòng tuyến cuối cùng rồi, đột phá phòng tuyến, là thuận lợi tiến vào đế đô, Uyển Nhi, nói thật cho Bổn vương đi, lần này, Vệ Sùng Văn có nghênh chiến thật hay không?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn Vệ Sùng Văn mặc áo choàng màu đỏ tung bay ở phương xa, thờ dài nói: "Sẽ không! Hắn chỉ là dọa người một chút, cố ý làm ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến, dọc theo đường đi không phải là như thế sao? Trong lòng Sùng Văn có tính toán, Chư Vương ở tình thế bất buộc, cho nên hắn tuyệt sẽ không nghênh chiến, đột nhiên tạo thành tổn thương lớn lao. Điện hạ nên chú ý không phải đại quân triều đình, mà là quân đột kích cánh trái bên kia, đó là quân đội của Anh vương, nhất định sẽ xuất chiến."

"ngược lại cánh trái không gấp." Ninh Vương cười sáng khoái nói: "Vệ Sùng Văn thật là nghe lời người nói."

"Chớ đánh giá thấp Anh vương, đại quân triều đình một đường phòng tránh giao chiến, hắn không thể nào hy vọng Vệ Sùng Văn nữa rồi, cánh trái không chỉ là binh lực bình thường, có lẽ còn có cất giấu đại quân, ta lớn mật nhớ lại, tuyệt đối có người bí mật theo Anh vương, phải cẩn thận!" Nàng nói tiếp: "Còn nữa, không phải Vệ Sùng Văn hắn nghe lời của ta, mà là hoàn toàn hiểu cuộc chiến tranh này thật không cần thiết, vô luận là người, hay là Anh vương, cuối cùng người nào có được ngôi vị hoàng đế. Dân chúng đề ý nhất chỉ là yên ổn sinh hoạt, cuộc sống giàu có và đông đúc. Giang sơn vững chắc và lâu dài, dựa vào dân chúng và hoa màu, dân chúng sinh hoạt yên ổn, quốc gia mới có thể giàu mạnh, trận này chiến tranh vô vị, sẽ chỉ làm nước ta tổn thương nguyên khí nặng nề."

Ninh Vương nghe xong lời nàng trách trời thương dân, nhận lời: "Người yên tâm đi, cuộc chiến tranh này là vì giải quyết triệt để hoàng thất tranh chấp, nếu Lưu Ký ta thật có thể đoạt lại vị trí thuộc về mình, sau khi lên ngôi, chắc chắn sẽ chuyển cần lo việc nước, yêu dân như con, mới không uổng công phụ hoàng ta trên trời có linh thiêng." tho tho _ddlqd

"Nếu ta thắng thần nói cho người biết, Điện hạ phải đồng ý với ta, sau khi vào thành không tổn thương bất luận kẻ nào, bao gồm Thái hậu."

"Đây là tự nhiên, chỉ là Thái hậu làm thương tổn mẫu thân ta, ta phải đưa bà đi, không thể để cho bà ở trong hoàng cung, cho dù như thế, ta vẫn sẽ đối xử tử tế với bà, cho bà một tòa dinh thự, số lượng lớn tỳ tở và Kim Ngân, để cho bà vui vẻ dưỡng già."

Dứt lời, liền phân phó phía sau: "Kích trống!"

Khoảnh khắc, tiếng trống mãnh liệt, đang chuẩn bị xuất binh, ngay vào lúc này lại thấy giữa hai quân giao chiến đi ra một lão già, trên mặt lão già kia hiện đầy nếp nhăn, trên đầu tóc trắng xoá, thân thể khô gầy, bởi vì tuổi già, ông cười một con ngựa ô không thoải mái, kỳ quái chính là ở phía sau, phía sau con ngựa ô ông đang cười lại kéo một chiếc xe kéo, trên xe kéo cột một quan tài sơn vàng thật dày, phía bên phải quan tài mang một cây cờ cũ nát, Chư Vương Lưu thị thấy thế, sắc mặt chợt biến, rồi rít bỏ vũ khí trong tay xuống, nhảy xuống ngựa, vội vàng quỳ trước quan tài gỗ kia, tất cả tiếng ầm ĩ trên chiến trường, tiếng trống, vào giờ khắc này ngưng lại.

Thế cuộc khấn trương, tiêu tan trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quan tài sơn vàng này lại mười phần uy lực hơn so với tư thế hào hùng của đại quân triều đình, hoàn toàn làm Chư vương Lưu thị kinh sợ.

"Đến Hoàng Lăng đi!" Lão già kia uy phong mười phần hét lớn một tiếng, ngay sau đó kéo quan tài sơn vàng này đi hoàng Lăng ở phía tây cách đó mười dặm.

Chư vị Vương Hầu Lưu thị tiến vào Thánh địa hoàng Lăng, không dám mang binh mang kiếm, mạo phạm tổ tiên, vì vậy tất cả vương gia rồi rít còi vũ khí trên người xuống, không mang theo người nào, đơn độc cười ngựa, đi theo sau lưng lão đầu kia tới nơi chôn thân của tổ tông.

Chiến tranh đột nhiên ngưng lại, chỉ còn lưu lại đầy đất Hoàng Sa cuộn cuộn, lưu lại các tướng lĩnh, hai bên nhìn nhau, thật lâu mới phản ứng được, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo đại quân trở về hạ trại, chờ đợi mệnh lệnh tiếp sau.

*

Trong Từ Đường hoàng lăng, treo trên tường hai bên bức họa tổ tiên trang nghiêm, trên lò cắm hương, khói lượn lờ, lượn lờ chấp chôn, bài vị liệt tổ liệt tông Lưu thị lặng lẽ làm bạn với hương khói.

Quan tài sơn vàng này chạy tới chiến trường một chuyến đang lẳng lặng nằm ở trên đất trống trước bàn thờ từ Đường.

Chư Vương Lưu thị hơn mười người, y theo bối phận lớn nhỏ tông tộc, quỳ trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Hoàng Thái Thúc Giận Đánh Nhị Vương

Ở đó lão đầu nhặt hết hương, Vị Vương lên tiếng trước tiên, hấn không dám đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất, thái độ lại cực kỳ cung kính cười theo nói: "Thúc phụ đây quan tài Hoàng Thái gia gia từ trong hoàng lăng ra, hành động lần này hình như có chút quá mức....., cho dù bên trong chỉ là y quan....."

Trước mặt Hoàng tộc Lưu thị, lão già kia bối phận cao nhất, là đứng đầu dòng họ.

"Câm mồm!"

Mắt lão đầu lộ ra hung quang, hung tợn xẹt qua chư vị Vương Hầu, sau khi ánh mắt nhanh chóng quét qua bức họa liệt tổ liệt tông trong Từ Đường một lần, cuối cùng trở về trên người bọn họ, cả giận nói: "Các ngươi những đứa súc sinh này, trong mắt còn có tổ tông Lưu thị ta sao? Tổ phụ ta chảy máu đổ mồ hôi mới lấy được giang sơn, lúc này mới dựng nước chưa được bao lâu, các ngươi những thứ Bất Tiểu Từ Tôn này cứ như vậy vội vã muốn hủy diệt sao? Thay vì để cho các ngươi làm hỏng, còn không bằng lão tử tự mình tiêu hủy từ đường, để tránh tương lai bị người khác họ làm nhục."

Lưu Ký quý gồi ở phía sau cùng nghe xong, đập đầu một cái với bức họa tổ tông, ngay sau đó mở miệng nói: "Hoàng thái hậu xâm môn đạp hộ, dẫn quân đến, dùng vũ lực uy hiếp, hủy vương phủ ta, đâm bị thương mẫu thân ta, khinh người quá đáng, quen có thể nhịn, không quen không có thể nhịn, các vị thúc bá xuất binh là thay Lưu Ký ta đòi lại công đạo."

"Đòi công đạo!" Lão đầu giận mắng át một tiếng: "Vì sao không ai tới cho ta biết đòi công đạo? Các ngươi khi ta đây là một lão già vô dụng đã chết rồi sao? Trong lòng các ngươi những thứ hậu bối này đang tính toán những thứ gì, cho là ta không biết sao?"

Ông đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Ninh Vương, đột nhiên gào thét một tiếng, nghiêm chỉnh nói: "Thịnh gia pháp!" Ngay sau đó quỳ xuống, đập đầu ba cái trước bàn thờ bài vị.

Lại thịnh gia pháp ra, quan tài tổ tông cũng đẩy ra ngoài hù dọa Chư Vương chấn động rồi, Thái Thúc Công này, tức giận thật không nhỏ, toàn bộ chúng vương cúi đầu, im lặng không dám nói.

"Lưu Ký, Lưu Hâm, hai tên tiểu tử thú này. Lập tức lăn ra đây cho ta!"

Nghe tên của mình, sắc mặt Lưu Hâm "Xoạt" một tiếng, ề a nói: "Ta cũng có sao?"

"Bớt lải nhải!"

Thái Thúc Công đang tức giận, căn bản nghe không vô bất kỳ lời nói nào, Lưu Hâm không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo Lưu Ký đứng dậy, lướt qua trước mặt chư vị thúc bá, ngược ngung đi tới trước bàn thờ tổ tiên, sau đó hai người lại quỳ trên đất.

Lúc này Thái Thúc Công đã thỉnh ra gia pháp.

Lưu Hâm nhìn đại Mộc Côn trên tay lão nhân gia, lập tức cười theo nói: "Thái Thúc Công, thủ hạ lưu tình!"

Lời nói vẫn còn chưa xong. Một tiếng rên rỉ vang lên từ bên trong, Thái Thúc Công cầm gia pháp trong tay, không chút lưu tình. Nặng nề đánh xuống trên người của Lưu Ký và Lưu Hâm, một tiếng ngay sau đó một tiếng, trong không khí phát ra âm thanh "Bốp bốp" nặng nề, mà không phải một tiếng nhẹ hời, Thái Thúc Công xuống tay rất nặng. Là đánh cho chết rồi.

Trong từ đường im ắng yên tĩnh, âm thanh gia pháp kia đánh xuống nghe qua đúng là vô cùng ghê người.

Trên trán Lưu Hâm toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt hàm răng, lần lượt gia pháp, thân thể hắn bị đau, về mặt đau đớn. Cũng không dám nói nữa rồi. Gia pháp tổ tông sao mà nghiêm trọng, nếu hắn hơi có ý phản kháng, chính là không vâng lời. Không vâng lời tội cực lớn. Sợ rằng ở trước mặt Chư Vương, hắn sẽ bị trục xuất khỏi Hoàng tộc Lưu thị lập tức, gạch tên khỏi gia phả.

Từ đầu đến cuối Lưu Ký buồn bực không lên tiếng, mặc cho Thái Thúc Công đánh vào đất.

Mắt thấy âm thanh đánh vào càng kỳ quái, xác nhận thấm đẫm đầy máu rồi. Nhìn kỹ, không ngờ gạch xanh bên cạnh Lưu Ký và Lưu Hâm loang lổ vết máu..... Chư Vương trầm mặt, trao đổi ánh mắt nhìn lẫn nhau, Thái Thúc công gần như tức giận mất trí, có thể Ninh Vương và Anh vương sẽ bị thương rất nặng.

Còn đánh tiếp như vậy không thể được!

Đồng Khanh quỳ gối phía sau thấy thế, đứng dậy tiến lên, kề bên cạnh Thái Thúc Công khuyên như: "Đại Tư Không nên nghỉ một lát đi, tay không đau sao? Để cho ta cầm côn như vậy, xương cốt cả người cũng sớm bị hủy, huống chi là ngài đây? Tuổi cũng một bó to, còn không chịu già sao?"

Nàng kề bên Thái Thúc Công nói chuyện.

Mặc dù nàng không phải là hoàng tộc, cũng không có tư cách, còn đi theo vào từ đường, lão già Hoàng Thái Thúc này làm quá không cho người ta yên tâm.

Hoàng Thái Thúc liếc nàng một cái, quả nhiên buông gia pháp xuống, thờ phỉ phò một hồi, nói: "Người không nói, ngược lại ta thật không có chú ý tới rồi, ta đây già rồi, sớm đã không vẫy vùng nổi, bộ dáng nào có thể dùng lực như vậy....."

Lại là chính sách bi thương.

Đều đã đánh ra máu, tay này sức mạnh bao nhiêu, có thể thấy được lão này càng già càng dẻo dai.

Quả nhiên, Hoàng Thái Thúc đưa tay gỡ cổ một cái, rất là đồng tình nói với nàng: "Ôi, lão đầu ta đây sắp không được, sắp ngổm rồi, người giúp ta xoa bóp xương vai, đâm lưng một cái đi, Đồng nha đầu....."

Đồng nha đầu?

Mỗi khi Thái Thúc Công lấy thân phận của trưởng bối sai bảo nàng làm thì sẽ kêu nàng là Đồng nha đầu; mỗi khi lấy thân phận đồng liêu tôn nàng một tiếng Đồng đại nhân thì chính là đem trách nhiệm trên người mình, đẩy sạch lên trên người nàng.

Khóe miệng Đồng Khanh co quắp căng lên, vẫn thuận theo đỡ Thái Thúc Công ngồi xuống trên cái ghế gần đó, sau đó hầu hạ ông nắn gân cốt.....

"ôi, ta đã già, già rồi..... Không nhanh được, bên này mạnh một chút..... Đúng, chính là chỗ đó....., lưng phải đâm mạnh một chút, mới có thể thoải mái....." Hoàng Thái Thúc nằm trên ghế dựa lớn, rất là hưởng thụ đại quan chính nhất phẩm triều đình Đồng Tư Mã hầu hạ.

Đường về xoay chuyển, tình thế thay đổi quá nhanh, lên xuống quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn Chư Vương không phản ứng kịp, nếu không trở mặt sợ hãi ngẩng đầu nhìn Hoàng Thái Thúc.

Bên kia, Hoàng Thái Thúc đang hưởng thụ Đại Tư Mã hầu hạ, lại thâm nghĩ, tuồng này, thì quan tài tổ tông cũng bắt kính mang đi ra rồi, cũng không thể tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ làm qua loa, ông phải xuống tay thật nặng, diễn xuất giống như thật, mới có thể đạt tới mục đích uy hiếp đám hậu bối kia.

Lưu Ký và Lưu Hâm này hai con thỏ nhỏ chết bầm, dám hưng binh làm loạn, nên dạy dỗ thật tốt....., mà dù sao là con cháu tiểu bối, ông cũng không thể đánh chết thật, diễn trò này cần có được người phối hợp, mới có thể diễn đi xuống. Ông đánh lại đánh, có thể đổ máu, trong lòng ông cả kinh, nghĩ thầm vừa bắt đầu thế mà mạnh như vậy, nếu mình dừng tay, sau này vẫn còn có thể lập uy sao? Mắt thấy không người nào khuyên can, trên trán ông cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, rất sợ thật đánh cho cháu trai bị trọng thương, kết quả trong một đồng người họ Lưu ở từ đường, lại có thể không có một người nhảy ra, cũng không giả bộ kéo ông một phen, hạ một cái bậc thang cho ông..... Là muốn nhìn ông không cách nào kết thúc sao? Cũng may, Đồng nha đầu ánh mắt cực tốt, nhảy ra ngoài, xem thế này cũng nên thuận thế lui ra, trở về ngủ rồi.

Mắt thấy Hoàng Thái Thúc được hầu hạ lộ ra dáng vẻ rất hưởng thụ, căn bản là quên mình đang làm gì rồi sao?

Lưu Ký ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Nếu Thái Thúc Công đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, có nên trả cho Lưu Ký một công đạo hay không?"

"Lưu Ký?" Hoàng Thái Thúc lười biếng ngược mắt, liếc hán một cái, từ từ nói: "Thật không đáng yêu, nói chuyện với Thái Thúc Công mình, lại còn tự xưng cả tên cả họ! Hoàn hảo ngươi không có tự xưng 『 cô 』 hoặc 『 Bồn vương 』."

Nghe vậy, Lưu Hâm chịu đựng trên lưng đau đớn, quỳ gối qua, cười theo nói: "Thái Thúc Công đánh một, chọc cho Thái Thúc Công tức giận, là Hâm nhi có lỗi, để cho Hâm nhi thay ngài bóp chân đi!"

Nói xong, quả thật Lưu Hâm rất nghiêm túc thay hán nhấc chân tới.

Hoàng Thái Thúc nhìn Lưu Ký cười nói: "Thấy không? Đây chính là hậu bối, có đánh yêu hay không thật khác biệt!"

"Có đáng yêu hay không rất quan trọng sao?" Thấy ông hồ đồ, không biết có cố ý hay không, Lưu Ký thêm buồn bực, cả giận nói: "Cái người này Tao Lão Đầu (hông bét), già ngây già dại rồi!"

"Lưu Ký!" Lời nói vẫn còn chưa nói xong, thì bị Triệu vương cắt đứt, hán trách cứ: "Không cho vô lễ đối với Thái Thúc, ở trong từ đường, đừng quên bối phận của mình, ngươi chỉ là hàng cháu chắt, không có chỗ cho ngươi nói chuyện, tự nhiên Thái Thúc sẽ có quyết định."

Hoàng Thái Thúc giơ tay lên nói: "Dĩ nhiên là cấp cho công đạo, ta đây là một lão rùa già, vẫn không tính là quá hồ đồ, Thái hậu đã sớm lên đường, qua hai ngày nữa có thể tới được đế đô, đến lúc đó ta nhất định sẽ nói với bà cho ngươi một giao phó."

Dứt lời, ông quay đầu lại nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân!"

Đồng đại nhân!

Câu tôn xưng này khiến ở bên trong lòng của Đồng Khanh co quắp mãnh liệt một hồi, nàng cười gượng mấy tiếng nói: "Tư Không đại nhân xin phân phó."

"Đồng đại nhân cùng với Hoàng đế đi tuần mấy ngày nay, công văn trên bàn trong nhà lão già đã đầy hết chỗ nhét rồi....., ngươi cũng nên xử lý." Hoàng Thái Thúc nói đương nhiên rất là công khai.

Vô sỉ!

Tao Lão Đầu đáng chết này. Ở bên trong lòng của Đồng Khanh không nhịn được thầm mắng một tiếng.

Từ khi nàng nhận chức quan tới nay, Đại Tư Không thấy nàng thông tuệ có thể làm được việc, liền liên tục đem công sự của mình giao cho nàng, hơn hai năm tiếp theo, công văn của Đại Tư Không cơ hồ đều là nàng xử lý, đã lâu làm thành thói quen, sau lại làm được, thì hoàng thượng cũng cho là chuyện của Đại Tư Không cũng là nàng nên làm. Lão già chỉ lo ngủ chiêm vui đùa, hết thảy chuyện lớn nhỏ giao cho nàng, thật vất vả, nàng đi theo hoàng thượng vi phục xuất tuần, xem thế này khá tốt, lão già lại có thể mặc kệ bãi toilet nát, công văn chất đống như núi, chờ nàng trở lại nơi này.

Hoàng Thái Thúc tiếp tục nói: "Những thứ công văn kia, ngươi tiếp nhận Ninh Vương, để cho hán theo giúp ngươi xử lý thôi."

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Hâm thay đổi một lần, lại vẫn không biến sắc tiếp tục bóp chân của Thái Thúc Công, tiếp tục cười theo nói: "Thúc công, ngài quên sao? Bên ngoài Ninh Vương đảm nhiệm Vương Hầu, sao để hán tới xử lý quốc gia đại sự đây?"

Hoàng Thái Thúc quay đầu lại phân phó với Lưu Ký nói: "Công văn chất đầy công văn, khẳng định Đồng Tư Mã trong khoảng thời gian ngắn không làm nổi, ngươi đã đến đế đô rồi, trước hết vào ở phủ Tư Không, giúp nàng xử lý một chút thôi."

Lại có thể để cho hán giúp Đại Tư Không một tay xử lý công văn sao?

Lưu Ký thầm nghĩ, lão này không biết đang đánh chủ ý xấu gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa rồi, hán lấy lại bình tĩnh, thờ dài nói: "Vâng"

Hoàng Thái Thúc nói với Chúng Hoàng tộc: "Ba ngày sau, bọn ngươi đến trong phủ lão một chuyến đi."

"Vâng" mọi người lên tiếng.

"Giải tán đi!" Hoàng Thái Thúc khoát khoát tay, ngược mắt nói với mọi người.

*

Chư Vương ở trong từ đường, sau khi tế bái tổ tiên, thì giải tán. Đồng Khanh đi theo Hoàng Thái Thúc ngồi cùng một chiếc xe, trở về Hoàng Thành.

Nàng vén rèm lên, trầm ngâm nhìn cảnh sắc bên ngoài, thấy giang sơn vẫn như cũ, cảnh sắc chưa thay đổi, so với lúc nàng rời đi không khác, chỉ là Hoa nở so với lúc ấy càng thêm tươi tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Kinh Dịch

Editor: Thơ Thơ

Hồi tưởng lại ban đầu tay trong tay dạo chơi ngắm cảnh, gió xuân vô hạn, xuân tình kéo dài, tơ Liễu bay đầy trời, giang sơn như họa, mỹ nhân Như Ngọc....., ngày tốt cảnh đẹp như thế, thích hợp thú vui nhục dục nhất, vui vẻ sáng tác dâm thi, dâm mỹ tình sắc..... Lúc ấy, nàng vẫn tìm, đem hết thủ đoạn hạ lưu, lường thiện tính toán, khiến cho hoàng thượng trở thành một vị dâm quân Anh Minh Thần Võ có một không hai.....

Theo gió xuân lướt qua Giang Nam, lại xảy ra quá nhiều chuyện không tưởng tượng được. Hôm nay, chí khí nàng không thực hiện được, nhưng giang sơn cũng sắp đổi chủ, sắp thay đổi người làm hoàng đế. Hoàng thượng, đến tốt cùng người đang ở phương nào?

"Công văn bên trong phủ Đại Tư Không chất đống như núi, Đồng đại nhân phải kêu đèn dạ chiến rồi, chỉ là, cuối cùng lão già rất có lương tâm giúp người tìm trợ thủ tốt, có tiểu tử Ninh Vương giúp đỡ, sẽ rất mau thì có thể xử lý hoàn tất rồi."

"Giúp ta sao?" Khóe miệng Đồng Khanh co quắp lại. Phải là mình giúp hắn chứ? Tao Lão Đầu luôn cho là rất đương nhiên, công sự Đại Tư Không, chính là công sự của Đại Tư Mã nàng; về phần công sự của Đại Tư Mã, đương nhiên vẫn là chuyện thuộc về Đại Tư Mã, không liên quan tới Đại Tư Không. Tho tho_

"Thái Thúc Công khiến Ninh Vương hiệp trợ xử lý sự vụ Đại Tư Không, ý là sao?" Đồng Khanh hỏi.

Thái Thúc Công liếc nàng một cái, khép lại một ống tay áo, hơi mỉm cười nói: "Đó là lão già mềm lòng, tâm địa lương thiện, thương cảm người, lo lắng Đồng đại nhân một sắp chết rồi."

"Luu Hâm là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), cũng không cho hắn đến hiệp trợ xử lý chính vụ, ngược lại khiến Vương Hầu đất phong tới làm....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, nhỏ giọng nói: "Thái Thúc Công là tính thay đổi Thái Tử sao? Ngài không phải bắt mất Thái hậu, không để cho chúng vương hạ hê, tự tiện sắc lập Anh vương, cho nên tính toán lợi dụng lực lượng Chư Vương, thay đổi Thái Tử khiến Ninh Vương lên làm thái tử sao? Cho nên lấy lý do cùng nhau giải quyết công sự, để cho hắn vào ở trong phủ, thứ nhất quan sát nhân phẩm của hắn, thứ hai hiểu biết năng lực hắn xử lý chính vụ."

"Còn có một chút. Trước mặt mọi người nói ra, lão già ta là cố ý, không phải là muốn nhìn phản ứng đám Chư Vương bọn chúng một chút. Về chuyện khiến Ninh Vương xử lý quốc sự, trừ Luu Hâm tiểu tử kia thì đám Chư Vương có bất kỳ người nào nhảy ra nói chuyện sao?"

Thái Thúc Công thử lần này, liền hiểu quyết tâm của Chư Vương.

"Thái Thúc Công muốn cho Ninh Vương lên làm hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), giải quyết trong lòng nhiều năm vướng mắc của Chư Vương, một lần giải quyết phân tranh sao?" Tho tho_

Thái Thúc Công vuốt chòm râu hoa râm cười nói: "Nha đầu thối, lão già này cơ hồ chuyện gì cũng chẳng giấu được người, ngày thường người không có việc gì thông minh như vậy làm cái gì? Thật không đáng yêu đấy!"

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng tuổi còn trẻ, tương lai nhất định sẽ có con cháu. Vị trí Thái tử, lập huynh đệ, không lập con cháu. Tương lai nhất định sẽ dẫn tới phân tranh!"

"Chư Vương cảm lập Luu Ký con của Huệ Đế, lập hắn làm thái tử mới là phương pháp giải quyết tốt nhất. Luu Ký lớn hơn Luu Lăng ba tuổi, dựa theo tuổi bần tãi, có tỷ lệ rất lớn, Luu Ký sẽ chết trước Luu Lăng. Coi như Luu Ký không có chết trước Luu Lăng, Luu Lăng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đường huynh Luu Ký cũng không có gì không tốt. Vô luận là ai cũng được, đều là con cháu Luu gia ta, Luu Ký và Luu Lăng đều là huyết mạch hoàng tộc Luu thị ta."

"Chuyện số mệnh, nào có thể nhất định? Từ xưa tới nay, Đế Vương sắc lập con cháu của mình làm hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua). Tất nhiên có nguyên nhân, không lập con, lập huynh đệ. Hai bên con cháu, nhất định sẽ nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế. Thái Thúc Công ngài suy nghĩ cẩn thận một chút, Luu Lăng là Hoàng đế, Luu Ký là thái tử, con cháu thái tử Luu Ký nhất định sẽ mong chờ Luu Lăng sớm băng hà một chút. Để cho phụ vương mình sớm lên kế vị một chút, sau đó thuận nước đẩy thuyền. Mình làm thái tử, tiếp theo lên ngôi; mà con cháu Hoàng đế Luu Lăng, cũng tương tự nhất định sẽ mong chờ Luu Ký ở trên ngôi băng hà nhanh lên một chút, để phụ hoàng có thể thuận lợi sắc lập mình làm thái tử, kế thừa hoàng vị mà lên ngôi..... Trong lúc này, có thể tạo ra bao nhiêu nội đấu tàn khốc?"

Tranh giành ngôi vị hoàng đế, từ xưa tới nay, hy sinh bao nhiêu mạng người rồi.

Cho dù là huynh đệ ruột cũng vì hoàng quyền, có thể trong nháy mắt trở mặt vô tình, càng không nói đến huynh đệ rồi. Tho tho_

Hoàng Thái Thúc cau mày nói: "Ban đầu Chư Vương liên hiệp dâng biểu, yêu cầu tiên đế sắc lập Luu Ký làm Thái tử, Luu Khang lại khư khư cố chấp, sắc lập Nhi tử của mình, không chịu nghe lời của ta đây, ta lại rất rõ ràng hắn đang nghĩ cái gì, giống như người nghĩ, Nhi tử của hoàng đế sao có thể trở mặt nhìn ngôi vị hoàng đế thuộc về mình bị huynh đệ cướp đi, nhất định sẽ liên hiệp nội đấu, đến lúc đó ngược lại sẽ tạo thành nội loạn và phân tranh lớn

hon." Hắn thở thật dài một cái, tiếp tục nói: "Chư Vương ủng hộ Ninh Vương, không phải là vì công đạo trong lòng, cho là Huệ Đế bị tiên đế làm hại, ngôi vị hoàng đế vốn nên thuộc về con của Huệ Đế mà bị đoạt đi. Nếu có thể chứng minh, tiên đế cũng không mưu hại huynh trưởng của mình, tất cả đều là Thiên Mệnh, chuyện này sẽ giải quyết."

Đồng Khanh cúi đầu trầm ngâm, Lưu Ký đối với ngôi vị hoàng đế tuyên thệ chắc nịch, yếu tố chủ yếu nhất là Lưu Lăng cũng không phải là ruột thịt của tiên đế, Ninh Vương thân là hoàng tôn của hoàng Thái Tổ khai quốc, không cách nào ngồi nhìn giang sơn rơi vào trong tay người không phải là Hoàng tộc Lưu thị. Nếu trên tay hắn có chứng cứ, ngay lúc trong tù đường sẽ vạch trần thân thế của Lưu Lăng, thuận lợi phế bỏ địa vị hoàng đế của hắn rồi.

Nhưng nàng lại có ý tưởng bất đồng. Hoàng đế họ gì không quan trọng, người nào ruột, nàng căn bản không quan tâm, quan trọng nhất là, ngồi ở Long ý kia thiết yếu là một hoàng đế tốt, lễ tính đồ trị, yêu dân như con, khiến dân chúng con no áo ấm, quốc gia giàu mạnh.

Phụ tá hắn hơn hai năm, Lưu Lăng đúng là một Hoàng đế tốt cần chính yêu dân.

Đồng Khanh nhíu mày, nghĩ đi nghĩ lại, hốc mắt lại rung rung rồi, nàng thì thầm nói: "Thôi, thôi, hoàng thượng sống chết còn không rõ, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nói không chừng, hắn đã....." Tho tho _

"Hoàng đế sống chết không rõ sao?" Hoàng Thái Thúc nói: "Thế nào, ta quên nói cho mọi người rồi sao? Hoàng đế ở trong hành cung Ly Sơn."

Nghe vậy, Đồng Khanh kinh ngạc ngược mắt nhìn Hoàng Thái Thúc, đột nhiên thất thanh nói: "Hoàng thượng ở Ly Sơn sao? Sao Hoàng thượng tới Ly Sơn được?"

"Là một nữ nhân công hắn tới hành cung tìm ta, lúc ấy Hoàng đế bị bệnh dịch, cộng thêm một nhọc, bệnh rất nặng, cơ hồ thoi thóp, gần một tháng đợi trong hành cung Ly Sơn, dùng y dược điều dưỡng tốt nhất, thật vất vả cuối cùng khỏe lại. Không phải người đi theo hắn cùng nhau xuôi nam sao? Hoàng đế ở Giang Nam đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao khiến cho một thân nhếch nhác? Tình cảnh nghèo túng không nói, còn dính vào dịch bệnh, thiếu một chút nữa mất mạng?"

Đồng Khanh hỏi liên tục không ngừng: "Một nữ nhân mang theo hoàng thượng đi hành cung tìm ngài? Là nữ nhân nào?"

Hoàng Thái Thúc nói: "Họ Lâm, gọi Dương nhi ấy."

Lại là Lâm Dương nhi!

Phù Ninh Vương đang xảy ra náo động, trước khi hòa loạn, Lâm Dương nhi đã phụng hoàng mệnh, rời khỏi Thành Cô Tô. Sau khi lửa đốt vương phủ, nàng vào thành ra mắt Ninh Vương, ở lại bên trong thành, tìm hoàng thượng khắp nơi, trong lúc suy xét rất nhiều khả năng, đã từng đi tới phủ Phù lão bản báii phòng. Tho tho _ Phù lão bản lại trả lời Lâm Dương nhi phụng mệnh ra khỏi thành, vẫn chưa có trở lại, nàng không yên lòng, để cho Tiểu An Tử lặng lẽ theo dõi Phù lão bản mấy ngày, lại xét không thấy khác thường, vạn lần không ngờ tới, hoàng thượng là do Lâm Dương nhi mang đi.

Lâm Dương nhi không thể nào biết hàng năm Hoàng Thái Thúc vào lúc này cũng sẽ đi Ly Sơn nghỉ ngơi, nhất định là hoàng thượng nói cho nàng biết.

Lúc ấy, hoàng thượng nhất định bệnh rất nặng, nếu không, hắn hoàn toàn có thể tự mình xuất hiện trước mặt Chư Vương, chứng minh mình chưa băng hà, tự mình an nhiên tới ngăn cản chiến tranh, mà không cần thiết đi Ly Sơn tìm Hoàng Thái Thúc rồi.

"Lâm Dương nhi thông minh tài trí hoàn toàn không thua kém người đấy."

Hoàng Thái Thúc vuốt chòm râu xám trắng, cười nói: "Kéo quan tài gỗ chứa y quan của tổ tông đi giao chiến, hù dọa ngăn những xú gia hóa kia, không tốn một binh một tướng, thuận lợi ngăn cản chiến tranh, chính là chủ ý của nàng cho ra."

"Đây là chủ ý cùi bắp!" Nhắc tới chuyện này, rốt cuộc Đồng Khanh không nhịn được rồi, nàng ngược mắt chỉ trích Thái Thúc Công: "Coi như trong quan một không phải di thể tổ tiên, chỉ là y quan, động quan tài tổ tông chính là đại bất kính, hù dọa ngăn cản Chư Vương, đồng thời cũng dẫn tới bọn họ chỉ trích, Chư Vương đối với chuyện này nhất định là bất mãn. Coi như vì đạt được mục đích, cũng không thể không chọn thủ đoạn, tình, nghĩa, có thể nào không để ý sao?" Tho tho _

Năm đó Thái tổ hoàng đế trước khi chết, bệnh rất nặng, toàn thân sưng đen, bụng to ra, ngài khổ sở khó chịu, cho nên dẫn đèn cầy phóng hỏa, tự thiêu mà chết, không để lại hài cốt, vì vậy mới dùng y quan thay thế.

Hoàng Thái Thúc bị nàng quở trách, thì bộ dạng như làm sai việc gì, cúi đầu nói: "Ta già rồi, có chút hồ đồ rồi....."

Cái này là già mà hồ đồ.....

Hoàng Thái Thúc lớn tuổi, có lúc tính khôn dại người, có lúc lại hồ đồ vô cùng. Kinh khủng nhất là, lúc ông nên thông minh lại hồ đồ, lúc nên hồ đồ lại khôn khéo.

Chuyện khẩn cấp, khẳng định Hoàng Thái Thúc trong lúc nhất thời không có ý kiến hay, lại lo lắng giang sơn tổ tông bị bọn hậu bối hủy diệt, dưới tình thế cấp bách, liền đón nhận đề nghị này hoàn toàn vượt quá nhân tình nghĩa lý.

Nếu không phải bối phận ông khá lớn, trong tộc đã không còn người có thể ngồi ngang hàng với ông, cử chỉ này bất kính đối với tổ tông, sớm đã bị hoàng tộc vây lại, đánh tàn bạo một bữa.

"Trong quan mộc chỉ là y quan, nếu thật là di thể tổ tiên, ta dù hồ đồ cũng quả quyết không dám loạn động....." Hoàng Thái Thúc rất thành tâm thành ý nhận sai lầm. Thotho_

Đồng Khanh tức giận nói, "Trong hoàng cung không phải còn có chiến giáp năm đó Thái Tổ khai quốc xuất quân tấn công tiền triều mặc hay sao? Ta khiến Tiểu An Tử giục khoái mã đi trước tìm ngài, khiến ngài mặc vào món cũ kỹ đó mang chiến giáp giao chiến phía trước, Chư Vương thấy bóng dáng Thái Tổ tái hiện, cảm động và nhớ nhung ngài dựng nước không dễ, chắc chắn sẽ để đao xuống, ngồi xuống thương lượng, ngài cần gì phải phạm huy động quan tài chứ?"

"Thì ra là người cũng sớm đã thay lão già nghĩ kỹ chũ ý?!" Hoàng Thái Thúc nghe xong, cực kỳ mừng rỡ. Hoàn toàn quên, chuyện đã phát sinh qua. Mà ông, cũng đã phạm sai lầm rồi.

"Đồng Tư Mã quả thật so với Lâm Dương nhi nhân hậu hơn nhiều, ra chủ ý chính là không giống nhau.....", Hoàng Thái Thúc lấy cùi chỏ đẩy đẩy Đồng Khanh, cười hắc hắc nói: "Đồng nha đầu, người cần cẩn thận rồi, đừng để cho người đoạt đi Hoàng đế. Xem ra Lâm Dương nhi, không phải là một dân nữ bình thường, nếu nàng thật có lòng với Hoàng đế, nha đầu Đậu gia kia cũng giành không lại nàng đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Hoàng Thượng Có Niềm Vui Mới?

Editor: Thơ Thơ

Đã là lúc nào rồi, lại còn nói chuyện này?

Đồng Khanh ho nhẹ mấy tiếng nói: "Tiểu An Tử đâu? Hắn không có đi Ly Sơn tìm ngài sao?"

"Tiểu An Tử? Người hầu bên cạnh Hoàng đế sao?" Hoàng Thái Thúc hí mắt suy nghĩ, tay chống cằm, suy tư thật lâu, thì thầm nói: "Gần đây..... Giống như không có thấy tiểu tử kia? Ta đã già, ta không nhớ rõ Tiểu An Tử có tới hay không? Hắn có tới Ly Sơn sao?"

Thấy ông lại hồ đồ lên, Đồng Khanh chịu đựng muốn kích động vỗ bàn, buồn bực nói: "Không nghĩ ra, chính là đại biểu hắn không có đi Ly Sơn tìm ngài, bởi vì chuyện này chưa từng xảy ra."

"Đó, thì ra là như vậy....., khó trách lão già nghĩ bẽ đầu cũng không nhớ nổi, thì ra là Tiểu An Tử không có tới tìm ta à." Hoàng Thái Thúc rất là thương thức nhìn nàng "Ta đã nói rồi, vẫn là Đồng đại nhân thông minh."

Tiểu An Tử nhất định là có chuyện quan trọng trì hoãn. Thotho_

"Hiện tại Hoàng thượng mạnh khỏe chưa, bệnh đã khỏi chứ? Hoàn toàn hết bệnh rồi sao?" Nàng ngược mắt hỏi, đáy mắt lộ ra vài tia lo lắng.

Hoàng Thái Thúc vuốt râu, từ từ cười nói: "Lúc ta chạy về đế đô, Hoàng đế đã khởi giá đi theo phía sau ta rồi, vào lúc này cũng đã được nửa đường, nếu người không yên tâm, hiện tại giục khoái mã chạy tới, ước chừng buổi trưa ngày mai, thì có thể gặp nhau trên quan đạo."

***

Đồng Khanh lo lắng cho hoàng thượng, vì vậy lập tức lên đường, giục ngựa chạy băng băng tiến về phía Ly Sơn, kỵ binh gọn nhẹ chạy trên quan đạo, từ lúc sao đây trời đi đến lúc phía chân trời chiếu ra một tia nắng mai, cho đến giờ Mẹo, rốt cuộc xa xa xuất hiện một đại đội nhân mã ở phía trước, số lượng đội ngũ ước chừng trăm người, mặc nhung trang đeo thương hộ vệ một chiếc xe lớn, chậm rãi xông tới trước mặt.

Nàng lập tức "Giá" một tiếng, kéo dây cương, thả chậm tốc độ, nghênh đón.

Người lĩnh quân hộ giá quân hàm không nhỏ. Là gương mặt quen Vệ Úy Ngô tướng quân, đừng nói từ nhỏ thường ra vào cung đình, đã quen biết hắn, nàng thân là Đại Tư Mã, cấp bậc quan võ như thế, tự nhiên nàng cũng quen biết.

Ngô tướng quân nhìn thấy người tới là Đại Tư Mã, lập tức rời khỏi hàng ngũ, giục ngựa tới trước mặt nàng, ôm quyền nói: "Thì ra là Đại Tư Mã, Đồng Tư Mã tới kiến giá sao?" Thotho_

"Hoàng thượng đâu?" Nàng hỏi liên tục không ngừng.

Ngô tướng quân nói: "Thánh giá đang bên trong xa giá đấy. Đại Tư Mã đi theo ta!"

Ngô tướng quân dẫn nàng giục ngựa tới bên cạnh xa giá của hoàng thượng, tới ngang nhau, cách rèm thật dày. Cất giọng nói: "Hoàng thượng, Đồng Tư Mã đến kiến giá!"

Giọng nói vẫn còn vang, trong rèm liền truyền đến tiếng chuông lôi kéo, trong chốc lát, người đánh xe nghe thấy tiếng chuông thì nắm chặt dây cương. Khiến xa giá chậm rãi ngừng lại.

Đồng Khanh và Ngô tướng quân không dám chậm trễ, lập tức xuống ngựa, bước nhanh qua, đứng ở bên cạnh xa giá, hướng rèm chấp tay thờ dài, đồng thời tung hô: "Hoàng thượng!"

Lúc này lại thấy một tay trắng mịn vươn ra. Vén rèm lên, Đồng Khanh ngược mắt, há miệng. Ngạc nhiên nhìn người bên trong xa giá.

Lâm Dương nhi đang ngồi xếp bằng ở trong xe, hoàng thượng thân mật nằm ở trên đầu gối mềm mại của nàng, hai mắt nhẹ nhàng khép lại, gương mặt an ổn, đang rơi vào trong trạng thái ngủ say. Thotho_

Lâm Dương nhi phát hiện sắc mặt của Đại Tư Mã khẽ biến. Không ngừng giải thích: "Hoàng thượng vừa khỏi bệnh, Vương thái y lo lắng ngài đi xe mệt nhọc. Lại trải qua giấy vò, đối với thân thể không tốt, vì vậy bốc thuốc hơi nặng, đến nỗi khiến cho hoàng thượng có thể một đường an nhiên ngủ say trở lại để đỡ."

Hoàng thượng uống thuốc, an ổn nằm ở trên đùi nàng ngủ thật say, không chỉ thân mật, hành động lần này bày tỏ đối với Lâm Dương nhi là tin cậy cùng lệ thuộc vào.

Đồng Khanh ngưng thần, hơi xẹt qua hai người bên trong xe, phát hiện chân nhỏ Lâm Dương nhi ở dưới la quần cũng không mang giày, ngược lại quần bằng màu trắng, lòng bàn chân khẽ thấm ra một vệt máu đỏ tươi.....

Rất rõ ràng, hai chân của nàng bị thương, hơn nữa bị thương rất nặng, đến nay còn thấy vết máu.

Nàng công hoàng thượng bị bệnh nặng, dọc theo đường đi, trèo non lội suối xoay mình bước, thậm chí còn nổi mụn nước, bị thương lòng bàn chân, thấm ra máu tươi?

Ban đầu tới được Ly Sơn thì hai người này làm sao nghèo túng thế thảm, chật vật không chịu nổi?

Lâm Dương nhi thấy nàng nhìn chăm chăm chân nàng, sắc mặt khẽ biến thành đỏ lên, nhanh chóng kéo la quần, che giấu, vì lưng công hoàng thượng tiến về phía Ly Sơn, mà chịu tổn thương, đến nỗi bị thương chân nhỏ.

Lâm Dương nhi hình như lo lắng đắc tội với nàng, ngược lại muốn lấy lòng, vội vàng nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng ở đây, Đồng đại nhân có muốn tùy giá hay không? Xe này khá lớn, người lên đây đi?" Thotho_

Đồng Khanh cũng thờ dài, từ chối nói: "Không cần! Hoàng thượng có Lâm cô nương tỉ mỉ chăm sóc, Vương thái y đi theo cùng Ngô tướng quân xuất quân hộ giá, Bôn quan đã an tâm, Bôn quan có chuyện quan trọng khác phải làm, dọc đường trở về để đỡ, làm phiền Lâm cô nương chăm sóc hoàng thượng."

Nghe vậy, Lâm Dương nhi trái lại rất hào phóng, nàng vuốt cằm nói: "Đưa tiễn Đồng đại nhân."

Dứt lời, liền nhẹ nhàng để rèm xuống.

Đồng Khanh thấy hoàng thượng không việc gì, tất nhiên yên tâm không ít, Vương thái y và Ngô tướng quân đều là người đủ để tin cậy, binh lực hộ tống hoàng thượng, đủ để ứng phó tập kích bất ngờ; về phần Lâm Dương....., nàng trăm phương ngàn kế đến gần hoàng thượng, hôm nay đã như nguyện, rốt cuộc được hoàng thượng tin cậy, bước một bước dài vào ghế hoàng hậu, tất nhiên không thể nào mưu hại hoàng thượng. Nàng so với bất luận kẻ nào cũng hi vọng hoàng thượng có thể long thể khang kiện an tọa ở Long ý. Lâm Dương không có bối cảnh thế lực, bả vào tài lực Phù lão bán Phú Khả Dịch Quốc, lợi dụng cơ hội được hoàng thượng tin cậy, nàng muốn thay thế nữ nhi Đậu thừa tướng, lên làm hoàng hậu, không phải dễ dàng như vậy.

Thiên Mệnh hoàng hậu sao? Nếu nàng thật có thiên mệnh mà nói, vì sao sanh ra ở dân gian? Thotho_

Có lẽ, cái gọi là thiên mệnh, là cực huyền bí đi?

Vô luận như thế nào, Lâm Dương nhi này, mặc kệ mệnh nàng là hoàng hậu thật hay giả, nàng đều không thể không phòng.

Đồng Khanh sâu kín thờ dài.

***

Trong điện Thái Hòa, không khí hết sức căng thẳng, Chư Vương Lưu thị phân nhau ngồi ở hai bên điện, sắc mặt nghiêm túc.

Hôm qua giờ Mùi Thái hậu về đến hoàng cung, sau khi trở lại, cáo ốm tránh không tiếp khách, nghe nói lúc đêm khuya, hoàng thượng cũng trở về cung rồi, một buổi sáng tỉnh mơ, Chư Vương ở lại để đỡ đỡ liên tục nhận được khẩu dụ hoàng thượng triệu kiến.

Lần này suýt nữa khơi ra chiến tranh, hoàng tộc nội đấu, Hoàng tộc Lưu thị tính toán đóng cửa lại lên lút xử lý, Đồng Khanh không phải là hoàng tộc, tự nhiên không có tư cách đi vào điện Thái Hòa. Nàng thoải mái vào cung, làm bộ đi vườn hoa trước điện, thấy Chư Vương lục tục vào điện rồi, nàng liền lạng lẽ lại gần, núp bên cửa sổ ở phía sau đại điện lên lên ngó vào trong.....

Bên trong cung điện rất lớn, Chư Vương uống trà cũng không nói chuyện với nhau, không khí có chút ngưng trệ. Không bao lâu sau, ngoài cửa liền truyền đến tiếng nô thị hô to hoàng thượng và Thái hậu giá lâm. Tho tho_

Nghe tiếng, trong điện tiếng quỳ đầy đất.

Được tời tở tiền hô hậu ủng, hoàng thượng và Thái hậu từ từ đi vào đại điện. Đã lâu không thấy hoàng thượng, gương mặt của hân tuần mỹ khí sắc đỏ thắm, tinh thần hơi tệ, bước chân vững vàng, thân thể đã vô lo, Thái hậu trang nghiêm như cũ, một thân triều phục đội mũ. Cho thấy thân phận của bà là Đế Mẫu, giờ phút này sắc mặt của bà lại hết sức nặng nề.

Quần thần hành lễ, sau khi hoàng thượng và Thái hậu ngồi xuống chính là ban thường ghé ngồi.

Hoàng tộc rồi rít ngồi. Trong điện mười mấy vị hoàng tộc cùng ở một phòng, cũng là một mảnh vắng lặng, không chút thân thiện nào ở giữa thân tộc.

Trong lúc hoàng tộc đề cập đến hoàng quyền, không khí không phải bình thường hết sức căng thẳng.

Hoàng Thái Thúc là người có bối phận cao nhất trong hoàng tộc Lư thị, ông vuốt chòm râu xám trắng. Một đôi mắt đen chậm rãi xẹt qua mọi người, từ từ mở miệng nói: "Lão già cũng không nói, nay, chúng thân tộc tề tụ ở đây, là vì chuyện Thành Cô Tô, Cô Tô là nơi ở của Ninh Vương. Thành trì bị đốt, mẫu thân Vương Hậu bị đâm, chuyện này sự tình liên quan trọng đại. Phải cẩn thận xử lý, chư vị đều là người mình, có lời nói thẳng không sao....." Tho tho_

Là tính sở sau ấy. Chư vị Vương Hậu nhất định là đứng ở bên Ninh Vương.

Thái hậu xấu hổ, đợi bà hạ vị, nhị tổng quản hầu hạ tiến lên một bước, khẽ cong người. Thay chủ từ xin tha thứ nói: "Lúc ấy nô tài ở đó, tận mắt nhìn thấy. Chuyện ở Vương phủ, chuyện đột nhiên xảy ra, là bọn thị vệ một lời bất hoà, đột nhiên đánh nhau, mới dẫn đến đại họa, chuyện này không liên quan với Thái hậu đâu....."

Lời còn chưa nói hết, thấy Lư Ký hét lớn một tiếng: "nô tài ở đâu tới, khi nào cho người nói chuyện rồi hả?"

Nghe tiếng, sắc mặt nhị tổng quản nhất thời tái đi, nhanh chóng lui lại mấy bước, nhỏ giọng nói: "Nô tài không dám."

Lư Ký mày kiếm ngang mắt, lời nói mau lẹ: "Thái hậu dẫn theo đại quân đóng quân ở ngoài thành, xâm môn đập hộ mà đến, hành động lần này khinh người quá đáng, thị vệ của Thái hậu và thị vệ của vương phủ không một lời lại đánh nhau, coi như không nói quá lời, dẫn đến họa lớn, chuyện này xét đến cùng, tất cả đều là bởi vì Thái hậu mà lên, chẳng lẽ Thái hậu muốn trút bỏ trách nhiệm sao?"

"Ninh Vương chó vôi, tất nhiên Thái hậu sẽ không từ bỏ trách nhiệm." Hoàng đế Lư Lăng ngồi thẳng trên cao vị nhìn các vị Vương Hậu, chậm rãi mở miệng nói: "Thị vệ cận thân của Thái hậu và thị vệ của vương phủ, tại sao lại đột nhiên có tranh chấp? Chuyện này sợ rằng không đơn thuần? Ninh Vương có từng nghĩ tới mặt này chưa?" Tho tho_

"Đúng vậy, Đúng vậy....." Đồng Khanh ở bên ngoài cửa sổ, càng nghe càng nóng lòng, hận không lập tức chạy vào, trước mặt mọi người vạch trần mặt nạ của Anh vương, đem mũi tên chỉ hướng Anh vương, sau đó thuận thế phẩy trượt ngồi vị thái tử của hân.

Lại thấy, Lư Hâm trong đại điện đang rồi rảnh mà tự đắc ngồi ở trên ghế dựa lớn, uống trà, nhìn tiết mục Ninh Vương giận ép Thái hậu.

Mâu thuẫn Ninh Vương cùng Thái hậu và hoàng thượng càng khó giải, đối với hân càng có lợi. Hân còn ước gì Ninh Vương trong cơn giận dữ, rút kiếm chém Thái hậu, vì quả phụ báo mối thù một kiếm kia.

"Không phải Hoàng thượng nghĩ thay cho Thái hậu giảm bớt tội lỗi chứ?" Lư Ký lạnh lùng nói: "Hai bên đều đã chết trong chiến đấu, chết vô đối chứng, nơi gặp chuyện không may cũng đã bị hỏa hoạn thiêu đốt, còn có thể tra ra cái gì? Dù là người có tình gây nên, cố ý tạo thành hiểu lầm giữa Bồn vương và Thái hậu, nhưng suy nghĩ sâu xa chuyện này, nếu không phải Thái hậu đem quân đến, có lòng muốn diệt trừ Bồn vương, ở đâu tới cơ hội để cho người ta thừa dịp?"

Thái hậu trầm mặt, thay mình bác bỏ nói: "Ai gia xuất quân tiến về phía Cô Tô, chỉ là lo lắng an nguy hoàng thượng, cũng không có ý tổn thương Ninh Vương!"

"Lời nói thật hay, cho dù là ai cũng sẽ nói vậy!" Lư Ký không chịu nhượng bộ chút nào, từng bước tiến sát, "Chẳng lẽ Thái hậu cho rằng Bồn vương sẽ ngu đến mức ở địa bàn của mình mưu hại hoàng thượng sao? Nếu Thái hậu không có cố ý, vì sao mang đại đội quân nã tới Cô Tô khiêu khích ta? Thái hậu không chấp nhận được Bồn vương tồn tại à? Từ ngày Lư Ký ta ra đời, người và tiền để không chấp nhận được sao?"

"Tiểu tử thú!" Hoàng Thái Thúc thấy Ninh Vương thật là quá, lập tức cả giận nói: "Sao người dám nói chuyện như vậy đối với Thái hậu? Lại còn làm nhục tiên đế, thử ta không nhìn được nhất là vì hoàng quyền, xảy ra chuyện máu mủ tương tàn, vô luận là người Ninh Vương Lư Ký hay là Hoàng đế Lư Lăng, đều là huyết mạch Lư thị ta, chỉ cần là con cháu của tổ tông ta, lão già ta tính không để ý người nào ngồi ở đó! Ta chỉ để ý ai dám tùy ý đoạt quyền làm loạn, hủy Giang sơn ông cha ta khổ cực giành được, chính là nghịch tặc của Hoàng tộc Lư thị ta, người bắt Thái hậu sai lầm, hưng binh lên, chẳng lẽ là muốn nhân cơ hội đoạt quyền sao? Bản thân tự hỏi, chẳng lẽ người không có dã tâm xưng đế sao?" Tho tho_

Coi như Thái hậu có lỗi trước, Hoàng Thái Thúc vì duy trì hoàng quyền và uy nghiêm hoàng đế, dĩ nhiên là đứng ở bên kia. Tao Lão Đầu chỉ muốn dàn xếp ổn thỏa.

Lư Ký lạnh lùng nói: "Hừ, huyết mạch sao? Đúng vậy, huyết mạch là quá quan trọng..... Tại sao Hoàng Thái Thúc không hỏi Thái hậu, ngồi ở trên

Long ý thật cao kia, Hoàng đế vô cùng tôn quý, có phải thật là Hoàng tộc Lưu thị ta hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu chợt biến.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Thuận Thế Phế Thái Tử

Editor: Thơ Thơ

Bà tức giận đến nổi gân xanh, buồn bực nói: "Cần rồi! Lưu Ký người đừng đứng lý không tha người, ngấm máu phun người, người đang ám chỉ ai gia bất trung đối với tiên đế hả?"

"Trung hay bất trung, trong lòng tự có tính toán!"

"Ninh Vương, người thật quá mức!" thái độ Ninh Vương như vậy, Hoàng đế cũng giận, Lưu Lăng nhìn hẩn chăm chăm, lạnh giọng cảnh cáo: "Coi như Thái hậu làm việc không cẩn thận, dẫn đến Thành Cô Tô chịu tai nạn, trẫm cũng tuyệt đối không thể tha cho người ô nhục Thái hậu như vậy!"

"Chớ lấy hoàng quyền đến áp chế Bôn vương! Có phải ô nhục hay không, chính Thái hậu tự biết rõ." Lưu Ký không nhượng bộ chút nào.

Ninh Vương to gan lớn mật, lại dám trợn mắt về phía Hoàng đế.

"Đủ rồi! Cãi và chỉ làm tổn thương cảm tình, làm việc mất công. Coi như hoàng tộc đóng cửa bàn việc, âm thầm giải quyết phân tranh, cũng không thể vượt qua cấp bậc lễ nghĩa." Hoàng Thái Thái thúc lấy thân phận của trưởng bối trong tộc, chủ trì công đạo: "Thái hậu mang theo hàng loạt binh mã tới đất phong của Ninh Vương, quả thật hành vi khiêu khích, nên truy cứu, Ninh Vương Dĩ Hạ Phạm Thượng, tùy tiện vu oan Thái hậu cũng không đúng....., chư vị dòng họ, các người thấy thế nào?" Tho tho _

Triệu vương từ từ mở miệng nói: "Nếu phía sau cánh cửa đóng kín rồi, ở trong điện đều là dòng họ Lưu thị ta, Bôn vương có lời liền nói thẳng, Ninh Vương vu oan Thái hậu là không đúng, chuyện này bàn lại. Hoàng thái hậu quả thật mắc phải lỗi lớn, dẫn đại quân đi đến đất phong, hành động lần này xâm phạm pháp độ, có Vương Hầu nào có thể chịu được chuyện như vậy, mà sẽ không cảm giác bị uy hiếp? Ta cùng với Chư Vương hội sư, thực là thay Ninh Vương thõ ra một hơi!"

"Trẫm hiểu." Lưu Lăng giơ tay lên, nghiêm nghị nói: "Về tổn thất của Thành Cô Tô, trẫm sẽ phụ trách bồi thường, tự nhiên, ngân lượng sẽ không do quốc khố xếp thứ tự dự tính, mà là do tám phần tất cả chi tiêu hàng năm của trẫm và một nửa chi tiêu của Thái hậu tới bồi thường, dùng tiền của công ba năm ngân lượng, cũng đủ đền Ninh Vương một tòa vương phủ xinh đẹp thay thế rồi, không chỉ có như thế. Trẫm dùng ngân lượng thọ thổ khác, bồi hấn một tòa hành cung kích thước không nhỏ, trẫm sẽ tự phụ trách hoàn thành kiến tạo."

Lưu Ký nghe xong, không hài lòng, hẩn lạnh lùng nói: "Ý là, vài năm về sau hoàng thượng ăn mặc tiết kiệm, sau đó Bôn vương chịu khuất nhục xóa bỏ chuyện mẫu thân ta bị dao đâm sao?"

"Lưu Ký, trẫm đối với người đã nhượng bộ lần nữa, người còn muốn như thế nào nữa?" Lưu Lăng thật nổi giận.

Lưu Ký nghiêm mặt nói: "Cô không cần hành cung, Lưu Ký chỉ muốn cho người trong thiên hạ biết, không phải là ta liên hiệp Chư Vương khởi binh làm loạn, mà là Thái hậu bắt ép. Thái hậu hạ xuống chiếu nhận tội mình, trước thiên hạ thừa nhận sai lầm, còn cô và chư vị Vương Hầu trong sạch." Tho tho _

Quá ghê tởm!

Dựa vào các vị thúc bá ủng hộ, Ninh Vương lại có thể càn rỡ như thế.

Ninh Vương đáng chết, lại muốn yêu cầu mẫu hậu hẩn hạ chiếu nhận tội mình. Lưu Lăng nhin bụng đầy tức giận, đốt ngón tay cầm long ý, xiết chặt trắng bệch.....

Mặt Lưu Lăng âm trầm, cắn chặt hàm răng, đang muốn lớn tiếng cự tuyệt Ninh Vương, bên người lại truyền đến tiếng của Thái hậu.

"Ai gia lập tức hạ chiếu nhận tội là được. Chuyện này dừng ở đây đi."

"Mẫu hậu." Ánh mắt Lưu Lăng khẽ nhúc nhích, khẽ gọi một tiếng.

Sao hẩn có thể để cho mẫu hậu chịu khuất nhục này. Thái hậu lại đưa cho hẩn một ánh mắt, bà quay đầu lại nói với các vị Vương Hầu. Từ từ mở miệng nói: "Tự tiện xuất quân đi trước đất phong Vương Hầu, đúng là ai gia suy nghĩ không chu đáo, cử chỉ không thỏa đáng, dẫn tới chuyện lớn như vậy, tất cả đều là lỗi của ai gia. Ai gia hạ chiếu trước thiên hạ nhận sai lầm tất cả tổn thất của Phủ Ninh Vương. Rốt cuộc hoàng đế và ai gia vẫn sẽ phụ trách bồi thường, về chuyện này, chư vị Vương Hầu cũng nên dừng rồi, yên tâm trở lại đất phong đi." Tho tho _

Hôm nay, chỉ cần có thể dàn xếp ổn thỏa, hạ chiếu nhận sai lầm thì thế nào, Hoàng thái hậu này thối lui một bước dài, mất mặt mũi, lại bảo toàn đại cục.

Thái hậu hạ chiếu nhận tội, là khuất nhục quá lớn, trong lòng Lư Lãng cực kỳ không vui, trầm mặt nói: "Thái hậu đã đồng ý hạ chiếu nhận tội, trăm cũng sẽ bồi thường đủ số tổn thất của Phủ Ninh Vương, như vậy, Ninh Vương người có thể thỏa mãn rồi hả?"

Lư Ký thờ dài nói: "Hoàng thái hậu bù đắp lại lỗi lầm sau khi sự việc xảy ra, Lư Ký không thể nói là có hài lòng hay không."

Lư Lãng lạnh lùng nói: "Như vậy, hiện tại đôi trăm tới tính số, người mới vừa nói không lừa dối, bêu xấu trăm và Thái hậu, người, Ninh Vương Lư Ký có biết sai không?"

Lư Ký ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế Lư Lãng ngồi ở long ý trên cao.

Nghĩ thầm, sao hắn có thể an nhiên ngồi ở vị trí cao này?

Nếu như, hắn có thể tìm được Kim thị mẹ đẻ của Lư Lãng, nếu như, trên tay hắn có được chứng cứ Lư Lãng không phải là hoàng tộc..... Chắc chắn hắn sẽ vì phụ hoàng báo thù, đoạt lại vị trí nguyên bản nên thuộc về mình.

Lúc này, Vĩ Vương mở miệng, hắn nhỏ giọng nói: "Ký nhi, một chuyện quay về một chuyện, mới vừa rồi đúng là người có chút quá mức, coi như trong lòng nổi giận nữa, cũng không được tùy ý lăng mạ Thái hậu, nhất là chuyện huyết thống, cái này không phải người đang nói xấu hoàng thượng không phải là hoàng tộc ta sao? Lời như thế, không thể tùy tiện nói lung tung." Thotho_

Rốt cuộc Anh vương Lư Hâm đặt ly trà xuống, hắn chân thành mở miệng nói: "Thực phụ, ta nghĩ đường huynh Ninh Vương chỉ là tức giận nhất thời, trong lòng không thể nhịn được, mới lỡ lời, nói chuyện không nên nói, không phải hắn cố ý."

Lư Lãng lạnh lùng nói: "Ý là, Ninh Vương không thể đoạt được ngôi vị hoàng đế, vì vậy có thể tùy ý trút giận, vu oan trăm và Thái hậu rồi hả?"

Lư Hâm không ngừng thờ dài nói: "Hoàng huynh hiểu rõ, Thần Đế cũng không phải có ý đó."

Lư Ký vẫn nhìn thẳng Hoàng đế trên long ý, gương mặt âm trầm, lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu như, ta có thể tìm được chứng cứ thì sao?"

"Vậy sao?" Lư Lãng đón ánh mắt hắn bừng bừng, nhướng mày khiêu chiến, cười lạnh nói: "Như vậy trăm tới giúp người một tay như thế nào? Trong thiên hạ, đều là vương thổ, trăm quyền khuynh thiên hạ, dùng hết hoàng quyền, tới thay người tìm ra chứng cứ trăm không phải là hoàng tộc, như thế nào?"

Ninh Vương phí hết tâm tư, không phải là muốn kéo hắn từ ngôi vị hoàng đế xuống, để cho mình thay thế.

Hắn trái lại, toàn lực phối hợp, nhìn hắn còn có thể giờ trò gì, chẳng lẽ, hắn còn có thể làm giả xuất thân của hắn sao? Thotho_

Phụ hoàng và mẫu hậu của hắn ân ái bức nào, từ nhỏ hắn chứng kiến tận mắt, mẫu hậu lại là một nữ nhân cẩn tuân phụ đức, cũng không bí mật triệu kiến Ngoại Thần, không hề là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Hắn lại dám ô nhục mẫu hậu như thế không tuân lễ nghi.

Lư Ký nhỏ giọng nói: "Nếu hoàng thượng mở ra kim khâu, như vậy Lư Ký có một cầu xin, hi vọng hoàng thượng có thể huy động quốc lực, thay Lư Ký tìm một nữ nhân....."

Nếu Hoàng thượng xuống hoàng mệnh cho tất cả quận huyện trong cả nước, huy động quan viên địa phương, như vậy chuyện tìm được Kim thị, ở trong tầm tay.

Lư Lãng lạnh lùng liếc nhìn Ninh Vương đối với mẫu hậu hắn bất kính, trầm giọng nói: "Người phải nói xin lỗi trước!"

Dứt lời, lại thấy Ninh Vương quả thật tiến lên một bước, vung lên tay áo, quỳ một cái trên mặt đất, khấu đầu thật thấp một cái nói: "Lư Ký có tội, không nên vu oan Thái hậu."

Lại có thể sáng khoái, Ninh Vương không phải có được dẫn được, chính là hắn đang muốn tìm một nữ nhân hết sức quan trọng.

Thật vất vả mới áp chế được Ninh Vương, hắn cũng không thể lật lọng phản lời, Lư Lãng giơ tay lên nói: "Nói đi, người muốn tìm nữ nhân gì? Trăm hạ Hoàng Lệnh là được."

Lời còn chưa nói hết, lại nghe thấy Đồng Tư Mã ở ngoài cửa kêu lên: "Hoàng thượng, không xong, nước sông Hoàng Hà làm vỡ đê rồi!" Thotho_

Nghe vậy, Lư Lãng nhướng mày.

Quấy nhiễu hoàng tộc hội nghị, dù là đứng hàng tam công, không quản lý do vì sao, cũng không tránh được bị đánh vào đít.

Đồng Khanh không thể nào biết mà còn lỗ mãng.

Quả nhiên, Triệu vương quát mắt nhìn trừng trừng, cả giận nói: "Nước sông Hoàng Hà làm vỡ đê là chuyện lớn, cũng là chuyện bình thường, trăm năm qua cũng vỡ đê mấy lần, có cần khẩn trương như vậy không? Đồng Tư Mã không khỏi không có quy củ, sao có thể lỗ mãng như thế? Nàng không biết được Vương Hầu chúng ta đang trong diện nghị sự sao? Nếu Thánh thượng cho phép Đại Thần trong triều xúc phạm như vậy, hoàng tộc ta còn có tồn nghiêm sao?"

Sở Vương nói: "Đồng Tư Mã va chạm Vương Hầu, là nên lần lượt đánh trượng sao?"

Một vị Vương Hầu khác phụ họa nói: "Đúng vậy, Đúng vậy, theo quy củ nên đánh trượng trước một trận rồi nói."

"Nói không chừng lần này tình hình tai nạn tương đối gấp, đến nỗi Đồng Tư Mã không đề ý lễ chế rồi, cô cho là, chuyện dân chúng, phải vượt lên lễ chế." Ninh Vương lại có thể mở miệng thay nàng nói chuyện. Tho tho _

Sở Vương rất xem thường nói: "Vô luận như thế nào, xúc phạm Vương Hầu, phải đánh một trận, quy củ này không thể hủy."

Lưu Lăng ho nhẹ mấy tiếng, mở miệng nói: "Trẫm đối với chuyện đánh trượng đại thần triều đình, sớm đã có ý muốn bãi bỏ, có lẽ Đồng Tư Mã nóng lòng dân chúng chịu khó khăn, đến nỗi mất hình dáng, hãy để cho nàng vào điện, trước nghe một chút coi nàng muốn nói gì chứ?"

Dứt lời, giọng lên.

Nhị tổng quản lập tức quay ra ngoài cất giọng nói: "Tuyên, Đồng Tư Mã."

Chốc lát, cửa đại điện chậm rãi mở ra, Đồng Khanh từ từ vào điện, sau khi theo lễ quỳ lạy, chậm rãi mở miệng nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Hoàng Hà ngập lụt lần nữa, lũ lụt thành họa, dân chúng gặp nạn, sanh linh đồ thác..... Lần này tình hình tai nạn càng lớn, thần cảm thấy lo lắng, xót thương dân chúng của ta, thần có một đề nghị, hoàng thượng huy động quốc lực, tuyên dân công, khơi thông thủy đạo, đắp bờ lần nữa, cho là kẻ trăm năm to lớn."

Lưu Lăng nói: "Ái khanh, trăm hiểu lòng người thương yêu dân tình, người có biết, tuyên dân công đắp bờ, sẽ tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng sao?"

Sau khi hần hồi cung, thì nghe chuyện Hoàng Hà vỡ đê, chuyện này tự quan viên địa phương sẽ đi cứu tế trước, về triều đình ủng hộ, hoàn toàn có thể ngày mai vào triều bàn lại, Tho tho _ Đồng Khanh cũng không mạo phạm Chư Vương, coi đây là lấy cớ vào điện Thái Hòa, trong lòng nhất định là có một tính toán khác.....

Hần tiếp tục nói: "Thái hậu mới hạ chiếu nhận tội, thì tuyên dân công, khiến cho hàng nghìn gia đình chia lìa, hành động lần này tất nhiên sẽ dẫn tới kêu ca, bách tính sẽ không nghĩ tới tương lai xây dựng đề điều tốt cho ngày sau, chỉ biết oán hận chính sách triều đình tạo ra làm các nam nhân rời nhà, cốt nhục phân tán, tình cờ gặp chuyện thái hậu nhận tội, chắc chắn bách tính sẽ cho là Hoàng Hà vỡ đê là triều đình và trẫm không đức gây ra, mới có thể dẫn đến nhân họa liên tiếp thiên tai không ngừng, giờ phút này không phải tuyên dân công hết sức đắp bờ lần nữa, trẫm cho là sai phái quan binh đi trước tu sửa đề tương đối thích hợp."

Thái hậu hạ chiếu nhận tội....., rồi cuộc hoàng thượng nhắc tới trọng điểm.

Đồng Khanh thuận thế nói: "Thần, suy nghĩ không chu đáo, giờ phút này quả thật không nên tuyên dân công, vẫn là hoàng thượng thánh minh, chỉ là..... Vì thần đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nếu chuyện thành Cô Tô nao động, Thái hậu hạ chiếu nhận tội, hướng về thiên hạ thừa nhận sai lầm, tất cả đều là Thái hậu sai lầm, như vậy, lúc ấy Thái hậu lập thái tử, có phù hợp luật pháp triều ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Trẫm Muốn Đồng Uyển

Editor: Thơ Thơ

Lưu Hâm ở một bên nghe vậy, lập tức đứng dậy tiến lên trước, cung kính thờ dài nói với hoàng thượng: "Hoàng thượng, Thần Đế đang muốn nói lên chuyện này đây."

"Sao?" Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Người nói xem."

Lưu Hâm nói: "Lúc ấy Thái hậu lập Lưu Hâm làm Thái tử, là chuyện khẩn cấp, thực ra là hành động bất đắc dĩ, đều bởi vì nguyên nhân hoàng thượng sống chết không rõ. Vô cùng may mắn, trời xanh chiếu cố, hoàng thượng bình an trở về, nhớ ngày đó Lưu Hâm cũng không có được sắc phong chính thức, không có lập sách cùng Thụ Ân, sao có thể là một thái tử danh chính ngôn thuận đây?"

Hoàng thượng và Đồng Tư Mã một ca một hát, không phải là muốn lợi dụng mấy chuyện Thái hậu nhận tội, thuận thế phẩy hần khỏi vị trí thái tử, nói không chừng còn quyết định chủ ý, muốn đuổi hần ra xa đấy.

Hần không có xuất thân như Ninh Vương, thân là con mồ côi của Huệ Đế từ trong bụng mẹ, phải có Chư Vương đồng tình và ủng hộ, Lưu Hâm hần

cũng chỉ là con thứ của tiên đế, hơn nữa hôm nay hoàng thượng có hiềm khích đối với hần rồi, đã không còn thân thiết đối với hần giống như xưa.....

Cánh hần chưa cứng cáp, hoàng huynh lại nghi kị hần, giờ phút này không nên có địa vị thái tử. Không bằng thuận thể nhường ra, ném mũi nhọn cho Ninh Vương. Tho tho_

"Hoàng huynh, không bằng Thần Đế đem địa vị thái tử tặng cho Ninh Vương như thế nào?"

"Cần rồi!"

Lời vừa mới nói xong, Thái hậu đã không nén được tức giận, bà buồn bực nói: "Há có đạo lý chuyển nhường địa vị thái tử, hưởng chi ai gia đã nhận làm, lập tức hạ chiếu nhận tội, tất cả đều là ai gia sai lầm, nếu nói thái tử, không sách không ấn, căn bản không hợp luật pháp triều ta, vừa không hợp pháp thái tử, lại ở đâu có lý chuyển nhường? Lại nói Ninh Vương không phải là huyết thống trực thuộc của hoàng thượng, há có đạo lý cho hần kế vị. Ai gia đâu có chết cũng sẽ không đồng ý chuyện chẳng hợp lý như thế!"

Thấy Thái hậu thiếu kiên nhẫn, sắc mặt của Đồng Khanh đã nhanh chóng âm đạm sâu lắng, Thái hậu nóng nảy như thế, lại trúng quỷ kế của Lưu Hâm, mặc dù Chư Vương không nói rõ, nhưng ở bên trong lòng của bọn hần đều muốn cho Ninh Vương lên làm thái tử, Lưu Hâm cố ý đẩy lời nói ra. Lại bị Thái hậu nghiêm chỉnh cự tuyệt, còn về mặt thù ác.

Vốn là bà tính toán lợi dụng cơ hội lần này, khuyên hoàng thượng thả Anh vương ra ngoài, lệnh hần đi khơi thông đường sông, xây dựng đê, Hoàng Hà là công trình thật lớn, nhiều năm trôi qua, cũng đủ hần làm hao tổn rồi, về sau Anh vương không thể nào ở để đô âm thầm làm loạn....., xem thế này. Cũng là Thái hậu làm hư kế hoạch. Tho tho_

Lưu Hâm cố ý thuận ý Chư Vương, rõ rệt đẩy ra, tiến cử Ninh Vương làm Thái tử. Giờ phút này, nếu hoàng thượng cho Anh vương ra ngoài, ở bên trong lòng của Chư Vương sẽ nghĩ sao? Bởi vì Anh vương muốn cho Ninh Vương lên làm thái tử, cho nên hoàng thượng liền đuổi đệ đệ ruột duy nhất của mình ra xa, hoàng thượng lạnh lùng vô tình như vậy. Ở trong mắt Chư Vương, mặc dù ngoài mặt không nói gì, nhưng trong bụng đúng là vô tình bất mãn hoàng thượng, cho nên càng thêm đoàn kết, giờ phút này phái Anh vương ra bên ngoài ngược lại đối với hoàng thượng càng thêm bất lợi.

Thấy Thái hậu kích động như thế, Lưu Ký cười lạnh nói: "Xem ra. Thái hậu quả thật ghét Bồn vương, nghi kị Bồn vương nhé!"

"Không có chuyện kia, chẳng qua là ai gia cảm thấy chuyện này không hợp với lễ thường. Ngồi vị hoàng thượng để cho nhi tử, nơi đó truyền cho huynh đệ, không truyền cho con cháu hay sao?" Nói tới chỗ này, đột nhiên bà ngừng lại một chút, không nói thêm nữa.

Tiên đế kế thừa ngôi vị hoàng thượng của Huệ Đế. Không phải là truyền đệ, không truyền từ rồi hả?

Lúc này, lại thấy Hoàng Thái Thúc chậm rãi mở miệng nói: "Khiến Ninh Vương làm thái tử, thật ra thì..... Lão già vốn cũng có tính toán như vậy."

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt chợt biến, hô nhỏ một tiếng, "Hoàng Thái Thúc, ngươi!" Tho tho_

Hoàng Thái Thúc liếc bà một cái, tiếp tục nói: "Về chuyện ngôi vị hoàng thượng, sự tình liên quan trọng đại, bây giờ Hoàng thượng tuổi trẻ, mà chưa đại hôn, lão cho là không cần nóng lòng lập trữ, chuyện thái tử tạm thời đặt xuống đi, nếu hôn sự hoàng thượng đã quyết, trong cung này cũng nên chuẩn bị chuyện đại hôn, Hoàng thượng cũng nên thành thân."

Hoàng Thái Thúc nói tới chỗ này, Lưu Lăng đột nhiên ho mạnh liệt mấy tiếng, sau đó nâng ống tay áo, lộ ra bộ dáng rất khổ sở, nhị tổng quản lập tức tiến lên hầu hạ, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng, ngài đây là thế nào? Sao đột nhiên ho lợi hại như vậy? Muốn truyền thái y sao?"

Thấy Hoàng thượng hình như lại mắc bệnh, Thái hậu rất là lo lắng, vội vàng đứng dậy, lại gần, "Hoàng nhi, ngươi thế nào? Thân thể nơi nào không thoải mái?"

Lưu Lăng lộ ra bộ dáng khổ sở, nhỏ giọng nói: "Trầm khó chịu lắm, mau! Trở về tắm điện."

***

Ở trong Cung Vị Ương, mảnh tường màu vàng nặng nề rũ xuống, cản trở bên ngoài lộn xộn, tôi tớ ở ngoài điện an tĩnh chờ đợi, Hoàng thượng ở tắm điện lớn, ở trong, không khí nặng nề, im ắng yên tĩnh, không người nào dám phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

Ngón tay Vương thái y đặt trên mạch của hoàng thượng, khẽ nhíu mày.

Thấy hoàng nhi nằm ở trên giường lần nữa, vẻ mặt khổ sở, hình thái suy sụp, lòng Thái hậu như lửa đốt, mặt lộ vẻ lo lắng, vội vàng hỏi: "Thái y, Hoàng thượng thế nào, không phải ngươi nói thân thể hần đã thật tốt rồi sao? Sao đột nhiên bị bệnh? Có phải duyên cớ là không có điều dưỡng tốt?" Tho tho_

Đối mặt Thái hậu nóng nảy hỏi, trên trán Vương thái y đổ mồ hôi lạnh, trong lòng do dự.

Mặc dù bệnh nặng mới khỏi, may mắn hoàng thượng tuổi trẻ, thể lực khôi phục nhanh hơn, đã sớm khỏi bệnh, giờ phút này mạch thuận mạnh mẽ, một chút triệu chứng cũng không có, rõ ràng là đang giả bộ bệnh.

Hoàng thượng gặp nhiều tai nạn, bị bệnh mấy lần, ngược lại đối với triệu chứng bệnh vô cùng thuần thực, diễn hết sức giống như thật, nếu không xem mạch, thật sự cho rằng hần lại bị bệnh.

"Vương thái y, người nói mau, còn đứng đó làm gì? Đến tột cùng là Hoàng thượng mắc bệnh gì?" Thái hậu vừa vội vừa sợ.

"Chuyện này....." Mặt Vương thái y lộ vẻ khó xử.

Nếu hẳn nói thẳng hoàng thượng không có bệnh, chắc chắn chọc giận hoàng thượng, nếu nói dối hoàng thượng bị bệnh, chính là lừa gạt Thái hậu.

Vô luận tuyên bố có bệnh hay không, hẳn đều trong ngoài không được lòng người..... Hơn nữa, cũng sẽ bị tội.

Lưu Lăng thấy Vương thái y bị làm khó, cố ý ho nhẹ mấy tiếng, hơi thở mong manh nói: "Trẫm vốn có bệnh cũ, cộng thêm một trận bệnh nặng, thân thể đột nhiên không xong, hai ngày này lên đường hồi cung, vô cùng mệt nhọc, dẫn tới bệnh cũ, trẫm cần điều dưỡng lâu dài, có thể..... Tạm thời không cách nào thành hôn đúng hạn." Tho tho_

Nghe thấy không cách nào thành hôn đúng hạn, Thái hậu nhất thời giận dữ, bà hung tợn trừng mắt Vương thái y, cả giận nói: "Lão già vô dụng kia! Không phải người nói thân thể hoàng thượng đã tốt rồi sao? Sao lại tái phát bệnh cũ? Làm lỡ đại hôn, ai gia tuyệt không tha cho người!"

Vương thái y bị sợ tới mức vội vàng nói: "Cụu thần cũng không có nói hoàng thượng phạm vào bệnh cũ!'"

"Không phải bệnh cũ? Như vậy người là thái y đứng đầu nên nói cho rõ ràng, đến tột cùng là hoàng thượng mắc vào bệnh gì?" Thái hậu quát.

"Vâng....." Vương thái y ê a một tiếng, lại đột nhiên lui về sau một bước, vung lên tay áo, hai đầu gối quỳ xuống đất, tựa đầu nặng nề hướng trên đất dập đầu, "Không phải bệnh cũ, là bệnh mới, hạ thần vô năng, thật sự là xem không ra hoàng thượng đến tột cùng phạm vào loại bệnh nào!"

"Tâm bệnh sao?" Thái hậu khẽ nhíu mày, nhìn thấy ánh mắt Vương thái y sợ hãi, trong lòng lập tức hiểu được, bà dời ánh mắt về phía Hoàng thượng đang khẽ cau mày trên gương mặt tuần tú, trầm giọng nói: "Hoàng nhi, chuyện Đế Vương thành thân là quan trọng. Không chỉ có hoàng tộc thân thích, Văn Võ Bá Quan, dân chúng đều ở đây nhìn rồi, chuyện liên quan đến mặt mũi hoàng tộc, coi như mang theo bệnh, người cũng phải thành thân!"

Lưu Lăng ho nhẹ mấy tiếng, lời kéo chần, một bộ dáng bệnh yếu nói: "Khụ khụ khụ! Mẫu hậu, nhi thần đang bệnh nặng, chuyện hôn lễ tạm thời kéo dài một đoạn thời gian trước thôi." Tho tho_

"Như vậy sao được đây?" Thái hậu trầm mặt nói: "hôn lễ Đế Vương là Đại sự quốc gia, bởi vì kéo dài thời hạn, sẽ khiến cho nghi kỵ và sóng gió lớn dường nào? Người phải hoàn thành hôn lễ đúng hạn, về phần Hoàng thượng yêu hay không yêu hoàng hậu, đó lại là một chuyện khác....." Nói tới chỗ này, thái độ bà mềm dịu, nhẹ lời khuyên như: "Hoàng nhi, nhà Đế Vương, không giống tầm thường, hôn nhân quả thật chỉ là thủ đoạn chính trị, nhưng mà, Đậu Nguyên Nguyên không chỉ có xuất thân danh môn....., lướt qua tính tình nữ nhân này không nói, bàn về dung mạo tài tình Nguyên Nguyên chính là nhân tuyển tốt nhất, vô luận ở mặt nào, nàng thích hợp nhất, trong lòng người cũng hiểu, việc hôn sự này phù hợp nhất với lợi ích của Hoàng thất ta..... Thu hồi người lay động tâm tính, thành thân cho thật tốt đi, nếu như người nhìn Đậu Nguyên Nguyên chướng mắt, sau khi đại hôn, cứ việc đại phong tân phi, bổ sung Tam Cung lục viện cũng được, người là Hoàng thượng, muốn nữ nhân gì chưa?"

"Trẫm muốn Đồng Uyển!" đột nhiên Lưu Lăng từ trên giường ngồi dậy, gương mặt kiên trì.

"Đồng Uyển?!"

Nghe vậy, sắc mặt thái hậu nhanh chóng trầm xuống, bà nhìn nhi tử, lạnh giọng nghiêm chỉnh cự tuyệt, "Không được! Không thể! Trên đời này nữ nhân còn nhiều, cho dù ai cũng có thể, không thể là nàng!"

"Mẫu hậu!" Lưu Lăng khẽ gọi một tiếng, lời kéo tay thái hậu, đối với mẫu thân mình, dùng tình cảm đề cảm động nói: "Mẫu hậu biết rất rõ người nhi thần yêu vẫn là Đồng Uyển, Mẫu hậu lại mặc cho nhi thần không biết chuyện, quý thần khiến xui đem nàng tử hôn, gả cho người khác....."

"Các người cũng sớm không có khả năng, nàng đã sớm không phải là Đồng Uyển rồi, nàng là Đại Tư Mã Đồng Khanh nhé hoàng thượng! Có hoàng thượng nào sẽ nhét đại thần của mình vào hậu cung không? Tho tho_ Còn nữa, Vệ Sùng Văn không phải là người khác, là biểu huynh của hoàng thượng, vợ của huynh đệ không thể đùa giỡn, càng đừng nghĩ cướp đoạt, người muốn làm trò cười cho Văn Võ Bá Quan và Chúng Hoàng tộc nhìn sao? Ai gia tuyệt đối không cho phép người làm xằng làm bậy!" Mặt mày Thái hậu xanh lét, đứng dậy, phất ống tay áo, lấy giọng điệu Hoàng thái hậu, mau lẹ nói: "Hoàng tộc tự có tôn nghiêm hoàng tộc, Hoàng thượng cũng cần thiết có dáng vẻ hoàng thượng, hôn kỳ sẽ đúng hạn cử hành, coi như Hoàng thượng bị bệnh, thân không dậy nổi, khiến nội thị diu lấy, người cũng phải hoàn thành đại hôn."

"Vương thái y!"

"Cụu thần, ở đây." Thấy Thái hậu đang tức giận, Vương thái y run sợ ngưng thần, nhanh chóng quỳ gối qua, run sợ dập đầu ở dưới chân bà.

Thái hậu liếc xéo hẳn, lạnh lùng nói: "Cẩn thận giúp hoàng thượng điều dưỡng thân thể, trong vòng ba ngày, Hoàng thượng còn không dậy nổi, người lấy cái chết tạ tội đi!"

Nghe vậy, cả người Vương thái y phát run một hồi, bị sợ đến nỗi vội vàng dập đầu, "Thái hậu tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!"

"Chớ cầu xin ai gia, đi cầu Hoàng thượng đi." Thái hậu phất ống tay áo một cái, quay đầu rời đi.

Chốc lát, bức rèm che rõ ràng vang dội tiếng truyền đến, ngay sau đó, nội thị bên ngoài hô to Thái hậu bãi giá hồi cung, Vương thái y thấy Thái hậu đi xa, lập tức quỳ gối trở về bên giường hoàng thượng, gương mặt già nua khóc thảm thiết, cầu khẩn nói: "Hoàng thượng, xin tha thứ cụu thần đi!"

Chương 123: Hoàng Thượng Không Lập Dương Nhi Làm Phi Sao?

Editor: Thơ Thơ

"Có tội gì chứ!" Lưu Lăng thờ dài, giơ tay lên nói: "Vương thái y, chỗ của người thật có tội gì? Đứng dậy thôi."

Hoàng thượng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, thỉnh thoảng có chút nổi loạn, nhưng đúng là vẫn còn anh minh, cũng không giận lây tới hần. Vương thái y phát tay áo một cái, từ dưới đất bò dậy.

"Lâm cô nương đâu rồi, chân của nàng khá hơn chút nào không? Có thể đi được chưa?"

Hoàng thượng đột nhiên xoay chuyển lời nói, hỏi tới Lâm cô nương, Vương thái y lập tức đáp: "Lâm cô nương ngoại trừ đi lại còn có chút không tiện, đại khái rất nhanh sẽ phục hồi như cũ."

Hoàng thượng tương đối coi trọng nữ nhân xuất thân từ dân gian này, đặc biệt dặn dò hần là thái y đứng đầu tự mình chăm sóc. Tất nhiên hần đối với Lâm cô nương không dám chậm trễ, hết sức tận tâm. Hoàn hảo vị cô nương này căn bản cực tốt, nhìn như nhu nhược không xương, thân thể cũng rất khang kiện, nếu nói vết thương ở chân, chỉ là bị thương da thịt, cũng không tổn thương gân thương cốt, thêm chút điều dưỡng, tự nhiên phục hồi như cũ. Tho tho_

"Hôm nay trẫm còn chưa kịp đi thăm nàng rồi, nàng mới vừa vào cung, nhất định có nhiều nơi không thích ứng, trong lòng khẳng định bồn chồn không yên, trẫm phải đi xem một chút." Nói xong, đứng dậy mặc thêm long bào, nội thị một bên lập tức tiến lên hầu hạ, Lưu Lăng tiếp tục nói: "Đúng rồi, Đồng Tư Mã đâu? Trẫm bị bệnh, sao không có thấy nàng tới thăm? Bây giờ nàng có ở bên ngoài điện chờ đợi hay không?"

Vương thái y cong người khề nói: "Mới vừa rồi cựa thân vào điện thì không có nhìn thấy nàng đâu, ngược lại Đậu thừa tướng một mực chờ đợi ngoài điện."

"Nàng lại có thể không có tới nhìn trẫm sao?"

Lưu Lăng trầm nghĩ, Đồng Khanh tự nhiên biết hần chỉ giả bộ bệnh, ý đồ cáo ốm trì hoãn hôn sự, xét đến cùng, bệnh hần hoàn toàn là bởi vì nàng, tất nhiên trong lòng nàng rõ ràng, nếu nàng chờ đợi ở bên ngoài điện, Thái hậu nhìn thấy nàng, nhất định sẽ giận càng thêm giận, như vậy không xuất hiện thì tốt hơn, tránh phải tự dung chịu đựng Thái hậu lời đing thịnh nộ.

Như đã nói qua, hần dùng kế hoãn binh giả bộ bệnh bị Thái hậu đoán được, hần thật cũng ngoài ý muốn.

Vô luận như thế nào, tâm ý của hần đã quyết!

"Tiểu An Tử." Hần thuận miệng kêu. Tho tho_

Nội thị của hần lập tức tiến lên cười theo nói: "Hoàng thượng, An công công còn chưa có hồi cung đấy."

"Đã là lúc nào rồi, còn không có trở lại hoàng cung? Coi như bỏ đi, tính toán lộ trình, cũng nên trở về rồi? Tiểu tử thú kia ở Giang Nam vui đến quên cả trời đất rồi hả? Lại có thể biến mất không còn hình bóng? Thôi! Không đề ý tới hần, chỉ người đi, người đi truyền khẩu dụ của trẫm, truyền Đồng Tư Mã bữa tối vào cung Vị Ương. Trẫm muốn cùng nàng dùng bữa cùng nhau."

"Dạ." Nội thị kia cúi người lui xuống.

"Vương thái y, người đi ra ngoài điện nói cho Đậu thừa tướng, trẫm bình yên vô sự. Đã không còn đáng ngại, xin hần an tâm thôi. Đợi lúc rồi, trẫm lại triệu kiến hần chậm một chút."

Dứt lời, liền bước nhanh đi ra bên ngoài, từ bên cửa cung đi ra ngoài. Chậm rãi bước ra khỏi Vị Ương Cung, xuyên qua vườn hoa, qua Tiểu Kiều, đi một đoạn đường, đi tới Nguyên Thần cung.

Nguyên Thần cung, trưởng phù dung trong điện đung đưa theo gió. Lư hương đốt khói nhẹ, trong không khí phiêu đảng một mùi thơm nhàn nhạt, sau trưởng có năm nữ nhân chia ra ngồi ở trên ghế nhỏ. Đang chuyện trò vui vẻ.

"Hoàng thượng tới!" Một nữ hầu ở sau màn thấy được bóng dáng của hần, lập tức kêu lên một tiếng.

"Là hoàng thượng, quả thật là hoàng thượng tới!" Tho tho_

Không bao lâu sau, một mảnh rối ren, sau trướng đã xột xột xoạt xoạt quỳ đầy đất.

"Đang làm gì đấy?" Lư Lãng cười vén màn trướng lên. Nghênh đón.

Lâm Dương nhi liếc thấy hoàng thượng đột nhiên tới, lại che che giấu giấu đồ cầm trên tay ở sau lưng. Một màn này, lại vừa khéo bị hần nhìn thấy.

Lư Lãng giờ lên nụ cười nói: "Ngươi giấu thứ gì vậy, mau! Lấy ra cho trẫm nhìn một chút?"

"Không có gì....." Sắc mặt Lâm Dương nhi bỗng chốc đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Trong cung vật gì tốt không có, hoàng thượng nhìn không vào mắt....."

Bên cạnh nàng cung nữ Hương Lan cười nói: "Lâm cô nương xấu hổ rồi, sáng nay nàng biết được hoàng thượng bị bệnh, liền vội động thủ, tự mình thay hoàng thượng làm túi thơm, trong túi thơm nhét lá ngải cứu, cây xương rồng cùng đậu hương....., đây chính là phương pháp dân gian tránh ma quỷ, hoàng thượng mang theo tùy thân, không chỉ có thể trừ tà khí, còn có thể dẫn tới phúc khí, vô luận mắc bệnh gì, lập tức ngửi được rồi."

"Ngươi chớ nói nhảm!" Sắc mặt Lâm Dương nhi ửng hồng, mãnh liệt dắt tay áo Hương Lan.

Một cung nữ khác Tiểu Tuyết cười nói: "Lâm cô nương may rồi hủy đi, hủy lại may, rất sợ một đường kim không khe hở, nàng thật sự vì hoàng thượng dốc hết tâm huyết rồi!" Tho tho _

Lâm Dương nhi nũng nịu khẽ máng: "Ngươi nói vậy nữa!"

Đêm đó Lâm Dương nhi hộ tống hoàng thượng vào cung, thì làm người ta hâm mộ và có được ban thưởng, nàng lại hết sức hào phóng, đem tất cả ban thưởng, không lưu một phần, toàn bộ thưởng cho cung nhân Nguyên Thần cung. Nàng xử sự hào phóng, đáng về xuất thân tiểu thư nhà quan lại tần phi, hết sức thích hợp, chung đụng với người, rất nhanh thì mua được lòng người.

Các cung nữ ta một câu, người một lời, ai cũng thay nàng nói chuyện.

Lư Lãng nhìn nàng, dịu dàng cười nói: "Nếu là đặc biệt may vì trẫm, hiện tại trẫm đang ở trước mắt ngươi, ngươi không cho trẫm sao?"

Nghe vậy, Lâm Dương nhi không còn khó chịu, nghĩ thầm mình làm tư thái không tốt quá, hiển nhiên làm ra vẻ, vì vậy nàng dập đầu trước hoàng thượng, sau đó lấy ra túi thơm, vẫn quỳ trên mặt đất, cung kính trình lên, chân thành nói: "Dương nhi chúc hoàng thượng long thể an khang, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế."

Lư Lãng thấy Lâm Dương nhi tự nhiên thanh thản, cử chỉ thông dong, tiến lùi thỏa đáng, biết vậy nên yên tâm không ít, vốn tưởng rằng nàng không hiểu quy củ trong cung, trong lòng lo lắng nàng tiến lùi mất cù, ngôn ngữ thất nghi, chọc cho cung nhân chê cười. Tho tho _

Hôm nay xem ra, nàng biểu hiện hoàn toàn ra ngoài dự liệu của hần.

Hần nhận lấy túi thơm Lâm Dương nhi tự tay may cho hần, nhìn xuống, phát hiện đường may cực nhỏ, hai mặt đều khâu lên Tường Thụy thú, có thể thấy được nàng cực kỳ dụng tâm, nhớ tới nàng khi hần gặp rủi ro, không xa không rời, dọc theo đường đi gian khổ nâng đỡ, trong lòng tràn ngập một cổ ấm áp, làm hần cảm động không thôi.

Lư Lãng thất túi thơm ở trên thắt lưng của mình, sau đó giờ tay lên nói: "Chư vị hãy bình thân."

"Tạ, hoàng thượng." Mọi người nhất thời đứng dậy.

Lư Lãng để ánh mắt rơi vào trên người Dương nhi, ánh mắt tràn đầy yêu mến, nhỏ giọng hỏi "Hai ngày này nàng ngủ ngon không, trong cung đã quen chưa?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Dương nhi mới vào cung đình, thật là thêm kiến thức, bên trong hoàng cung sao mà nhiều kỳ hoa dị thảo, nhìn hoa cả mắt, hoa sen này càng thêm ly kỳ, lại có thể tàn chậm hơn so với dân gian rất nhiều, hiện tại hoa sen bên ngoài cũng héo tàn hết rồi....."

Lời nói vẫn còn vừa dứt, bọn thị nữ đã cười lăn cười lộn.

Hương Lan mím môi cười nói: "Cô nương có điều không biết, giống hoa sen trong cung rất đặc biệt, một năm thường nở bốn mùa." Tho tho _

"Thì ra là như thế." Lâm Dương nhi khiêm tốn nói: "Là ta kiến thức nông cạn rồi."

Lư Lãng nói: "chân của ngươi có khỏe không? Đi lại dễ dàng không? Hôm nay thời tiết thật tốt, không bằng ngươi cùng với trẫm đi dạo vườn hoa một chuyến đi."

Lâm Dương nhi vén áo thi lễ, khéo cười tươi đẹp làm sao nói: "Dương nhi cung kính không bằng tuân mệnh."

Trong ngự hoa viên nhiều loại hoa nở rộ, gió nhẹ thổi qua, Bách Hoa chen nhau, để lộ chồi non mới nhú, muôn vạn màu sắc tranh妍 lẫn nhau, bướm bướm vờn đuổi bay lượn ở giữa muôn hoa, thác nước nhỏ trong núi giả, chảy bay xuống, rơi trên nhám thạch, bọt nước văng khắp nơi, rơi vào trong ao, dâng lên từng trận sóng lăn tăn, mấy cánh hoa là đã bay xuống, ở trong hồ nước đứng đưa tới lui, rất là tràn đầy tình thơ ý họa.

"Hoàng cung này chính là không giống với dân gian." Lâm Dương nhĩ ngưng mắt nhìn mỹ cảnh trong ngự hoa viên, khoe miệng hơi nổi lên một nụ cười, nàng không nhịn được tiến vào một góc cây không biết tên có hoa xinh đẹp, muốn ngửi mùi thơm của nó một cái.

Lưu Lăng cười nói: "Người đi bộ còn có chút cà thọt, không bằng trăm tới diu người chứ?" Tho tho _

Có thể để cho Hoàng đế diu, là ân sủng bao lớn, ân sủng chính là làm cho người ghé mắt....., mọi người trong cung đều ở đây âm thầm nhìn đấy.

Nàng không thể hầu sủng mà kiêu, cuộc sống ở trong cung đình, quan trọng nhất chính là biết chỗ tiến lùi.

Lâm Dương nhĩ lắc đầu từ chối nói: "Hoàng thượng không cần quá lo lắng, chân của Dương nhĩ tổn thương không có gì đáng ngại, chỉ là còn có chút đi cà thọt, đi một chút không có gì đáng ngại."

Lưu Lăng nói: "Lúc trăm nguy nan nhất, người đã cứu trăm mạng nhé! Trăm diu người lại thì có làm sao?"

"Coi như hoàng thượng không phải Đế Tôn, Dương nhĩ cũng sẽ đem hết toàn lực trợ giúp hoàng thượng vượt qua cửa ải khó, Dương nhĩ cứu không phải Dương Kim hoàng thượng, mà là người này là hoàng thượng ngài."

"Vô luận như thế nào, nếu không có người, hôm nay trăm không cách nào bình an về trong cung rồi, trăm cần phải tri ân đồ báo, trăm định cho người một miếng đất phong màu mỡ, sắc phong người làm Thừa Ân quân quân, khiến người đợi trong đất phong, cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý, đời sau phải thừa kế tước vị, con cháu đời đời, vĩnh viễn hưởng tôn vinh."

『 thừa ân 』, chính là ý tứ chịu ân huệ. Nàng không tiếc bỏ ra tất cả, hoàng thượng ghi ở trong lòng rồi, cho nên hần mới sắc phong làm 『 thừa ân 』, có thể để cho hoàng thượng sắc phong làm 『 thừa ân 』, đây chính là ân trạch cực lớn, nhưng hoàng thượng lại tính toán để cho nàng rời khỏi hoàng cung, rời khỏi bên cạnh hần! Tho tho _

Vinh hoa phú quý, Phù lao bản phú khả địch quốc có thể cung cấp cả đời nàng vinh hoa phú quý, nhưng Lâm Dương nhĩ nàng muốn không phải hưởng thụ những thứ kia, mà là nếu nói Thiên Mệnh..... Nhất Quốc Chi Hậu tôn quý.

"Hoàng thượng!" Lâm Dương thấp giọng kêu một tiếng, ngay sau đó chân thành quỳ trên mặt đất, chan chứa lệ nói: "Dương nhĩ và ngài một đường nâng đỡ lẫn nhau, vượt qua sơn chướng nặng nề, vượt qua ngàn hồ vạn thủy, đường xá xa xôi khó khăn gian khổ, chúng ta dọc theo đường đi có bao nhiêu gian nan, ngài đều quên sao? Chẳng lẽ ngài đối với Dương nhĩ không có chút tình cảm nào sao? Ngài có thể nào nhẫn tâm đuổi Dương nhĩ rời khỏi ngài sao?"

"Người không phải là cỏ cây, trăm há có thể vô tình, dọc theo đường đi cùng người nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau lấy muối..... Hoạn nạn hiện chân tình, đoạn kia khắc sâu, tuyệt đối không phải là giả, trăm rõ mồn một trước mắt, sao trăm lại dễ dàng quên mất đây?" Nói xong, khom người, tự mình nâng nàng dậy, tiếp tục nói: "Trăm cũng muốn giữ người ở bên người, nhưng chuyện này là không tuân theo tổ chế, hoàng gia có quy củ hoàng gia, Tho tho _ người không phải là Tàn phi, cũng không phải hoàng thích, cũng không phải cung nhân....., cho người đến đất phong đi, hưởng thụ tôn vinh và phú quý mới là an bài tốt nhất! Người yên tâm, lúc trăm rảnh rồi, tất nhiên sẽ thường đi đất phong thăm người."

"Hoàng thượng....." Lâm Dương nhĩ chân chờ trong chốc lát, bộ dáng muốn nói lại thôi, rốt cuộc cắn răng một cái nói: "Hoàng thượng không có ý định nhét Dương nhĩ vào hậu cung sao? Chẳng lẽ ngài thật không hiểu Dương nhĩ đối với ngài một tấm chân tình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trăm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Hoàng Thượng, Nàng Là Một Nhân Vật Hung Ác

Editor: Thơ Thơ

"Hoàng thượng....." Lâm Dương nhĩ chân chờ trong chốc lát, bộ dáng muốn nói lại thôi, rốt cuộc cắn răng một cái nói: "Hoàng thượng không có ý định nhét Dương nhĩ vào hậu cung sao? Chẳng lẽ ngài thật không hiểu Dương nhĩ đối với ngài một tấm chân tình sao?"

Nàng mơ ước địa vị hoàng hậu là thật, tình cảm đối với hoàng thượng cũng là thật.

Lưu Lăng thở dài nói: "Dương nhĩ, trong dân gian đồn đãi người 『 Thiên Mệnh hoàng hậu 』, nếu người vào cung làm tới Tàn phi, như vậy trăm chuẩn bị đại hôn đón dâu, Đậu hoàng hậu kia nên bố trí ở chỗ nào hả? Người yên tâm, lúc trăm gặp rủi ro đã từng cam kết qua, nếu người không rời, trăm tuyệt đối không vứt bỏ người, quân vô hí ngôn, cam kết trăm đối với người vĩnh viễn hữu hiệu."

Nghe thấy lời ấy, Lâm Dương nhĩ trầm nghĩ, hoàng thượng trong lúc mang bệnh thường mê sảng, nàng rất xác định, trong lòng của hần rõ ràng còn tồn tại Đồng Uyển thanh mai trúc mã, hần đối với nàng cảm tình sâu đậm, hoàng thượng sẽ không thật lòng muốn kết hôn với Đậu cô nương, xem ra, hần chuẩn bị làm chuyện lớn sẽ khiến cho dậy sóng một chút, vì vậy nàng đi trước để bị người dèm pha nữ nhân xuất cung. Tho tho _

Thay vì thấy hoàng thượng vì có được Đồng Uyển, mà không màng tất cả, bỗng nhiên dẫn tới bị chi trích, còn không bằng giúp hần nghĩ ý kiến hay.

Thánh chỉ hạ, tuyệt đối không được hủy hôn, hoàng hậu có thể lập rồi phế, Hoàng đế cũng vạn lần không thể hủy hôn, ngược lại tri hoãn hôn sự không thành vấn đề.

Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, ngược mắt nói: "Hoàng thượng, bây giờ ngài không thể đại hôn."

"Sao?" Một câu nói đánh vào trong tâm khảm hắn, Lưu Lăng không ngừng hỏi "Vì sao Dương nhi nói ra lời ấy?"

Lâm Dương nhi nói liên tục: "Dương nhi từng nghe nói qua chỉ cần động quan tài tổ tiên, gia đình sẽ không an tĩnh, nhất định phải làm mấy lễ thận trọng cúng bái, lựa chọn hạ táng lần nữa, hết sức thận trọng, giống như mai táng kỳ dùng, tổ tông phải nhập thổ vì an trước, hậu bối không được gả cưới. Hoàng Thái Thúc vì bình định chiến hòa. Đã từng mạo hiểm không kiêng kỵ, động quan tài bằng vàng của Thái tổ, tuy nói bên trong quan tài bằng vàng chỉ là y quan, và lại cũng không xuống mồ, chỉ là đặt ở bên trong từ đường Hoàng Lăng để cho hậu bối chiêm ngưỡng, nhưng khi nó đặt vào cạnh giờ phương vị, ban đầu cũng trải qua cúng bái hành lễ, hôm nay động phương vị, làm mấy lễ cúng bái lần nữa, thận trọng an trí lần nữa. Để cho tổ tông được bình an đã. Dương nhi chưa bao giờ nghe nói qua, trước khi tổ tông an bình, hậu bối có thể vui mừng gả cưới."

"Đúng vậy. Chuyện lớn tông miếu, có thể nào vô ý?" Lưu Lăng trầm nghĩ, đây cũng là một ý kiến hay, bên trong quan tài bằng vàng của Thái tổ chỉ có y quan, sợ rằng lực thuyết phục chưa đủ. Phải ở chỗ ông qua đời nháo mấy tuồng vui, dẫn tới huyền não mới được. Tho tho _

Như vậy, hắn sẽ trì hoãn hôn sự.

Đang trầm ngâm ở bên trong, thấy Lâm Dương nhi chân thành nói: "Dương nhi vào cung hai ngày này, cùng thái phi nương nương chủ nhân Nguyên Thần cung trò chuyện với nhau thật vui, dưới gối thái phi nương nương không có nữ nhi. Kể từ khi tiên đế khuất núi cô độc đối diện thạch sùng trên tường, mặc dù thanh tịnh lại cô độc bị thương, hôm nay khi ăn sáng. Bà nhắc tới Dương nhi cùng với bà đặc biệt hợp ý, muốn thu ta làm nghĩa nữ, ở lại bên người bà giúp bà giải buồn, bà đang định lợi dụng trước thời khắc vẫn an bữa tối, nhắc với Thái hậu chuyện này. Không biết ý hoàng thượng như thế nào?"

"Tốt, tốt!" Lưu Lăng cười nói: "Nói thật, khiến người đi đất phong, đúng là trầm không nổi, trầm chắc chắn nhắc Thái hậu chuyện này, người có ân cứu mạng đối với trẫm, mẫu hậu chắc chắn đồng ý. Người khiến thái phi nương nương thu làm nghĩa nữ, có danh tiếng, thì có thể thoải mái ở lại trong cung rồi."

"Tạ, hoàng thượng." Dương nhi vén áo thi lễ.

Sau khi Lưu Lăng nói một chút muốn nàng tĩnh dưỡng vết thương ở chân, hai người liền tách riêng ra rồi, Lưu Lăng mang theo mấy người hầu, bước ở sau tường hoa, đang muốn khiến mấy nội thị hoạt bát đi làm việc trước, lúc này đột nhiên vang lên một tiếng khóc kinh thiên động địa, ngay sau đó một bóng đen cấp tốc đánh tới. Tho tho _

Hắn cả kinh, đang muốn hung ác đập bóng đen kia một cước, trong khoảnh khắc đó, cái bóng đen kia cũng đã ôm chặt lấy chân của hắn, cực kỳ bi thương kêu khóc nói: "Hoàng thượng kia ~~~ mặc dù ông trời vô tình tách chúng ta ra, có Tiểu An Từ trải qua thiên tân vạn khổ, vài lần sống chết, ở Giang Nam tìm tìm kiếm kiếm, ông trời có mắt! Bất luận ông trời tàn nhẫn vô tình như thế nào, Tiểu An Từ bị hành hạ mấy lượt, kéo dài hơi tàn, vượt qua khổ nạn, rốt cuộc....., cuối cùng Tiểu An Từ trở về bên cạnh hoàng thượng lần nữa!"

Lưu Lăng liếc xéo hắn, run một cái chân, thế nhưng thoát không nổi.

Tiểu An Từ đầm lệ, bám lấy hắn thật chặt không thả, một bộ dáng sinh ly tử biệt.

"Con mẹ nó người chết ở đâu? Còn chịu trở lại à?" Hắn lạnh lùng nói.

Tiểu An Từ rơi lệ nói: "Tiểu An Từ bất hạnh dính vào bệnh dịch đáng chết, thiếu một chút nữa bệnh chết ở Giang Nam, may mắn Tiểu An Từ mạng lớn, được thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu tương trợ, mới để cho Tiểu An Từ tìm được đường sống trong chỗ chết, sống trở lại lần nữa....." Nói tới chỗ này, đột nhiên hắn lại nháy mắt ra hiệu nói: "Hoàng thượng, thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu nói, hắn chưa bao giờ thấy qua hoàng cung ra sao, hắn rất muốn vào cung để biết trong cung rộng rãi đại khí....., hoàng thượng thần minh oai hùng, đối với loại chuyện nhỏ này ....."

"Cần rõ! Người cho hoàng cung là chợ bán thức ăn sao? Những người không có nhiệm vụ có thể nào tùy ý ra vào?" Lưu Lăng lập tức từ chối.

Tiểu An Từ gãi đầu một cái, tự nhủ: "Đã nói thôi, hoàng thượng nhất định sẽ cự tuyệt, cửa hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, quy củ, sao có thể tùy ý cho hắn đi vào ngắm cảnh du ngoạn? Tiểu tử kia chính là không chịu tin, nói ta phải nhắc tới trước mặt hoàng thượng, gặp phải vận may, hắn có thể tạ tội nguyện." Tho tho _

"Thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu sao?" Lưu Lăng liếc nhìn hắn một cái, nói: "Người từ chỗ nào quen biết nhân tài như vậy? Nếu thần y này y thuật cao minh thật, ngược lại trẫm có thể suy tính cho hắn tiến vào cung, để cho hắn làm thái y."

Nghe vậy, Tiểu An Từ xoa xoa đôi tay, cười hắc hắc nói: "Tên thần y kia hoàng thượng cũng biết, hắn nguyên bản là một hoàn khổ (1) bị ỏi hạ lưu cao cấp, sáng tác dâm thi, chơi bồi lâu lẳng, kể từ lúc cứu Tiểu An Từ một mạng, liền lập tức quy chánh, trở thành thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu rồi..... Hoàng thượng, hắn đã từng chữa trị qua cho ngài, ngài phát ra một lời nói, để cho hắn vào cung chứ?"

Hoàn khổ (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Thì ra là hoàn khổ Cố Từ Khâm đệ nhất Giang Nam.

Khóe miệng Luru Lăng co quắp lại.

Để cho Cố Từ Khâm mang tên kia vào cung hầu, chính là dẫn sói vào nhà, hấn nhất định sẽ đại phát sắc tâm, cả ngày ở trong cung đùa giỡn cung nữ, cưa nữ nhân chung quanh.

Nhưng hấn (Luru Lăng) cũng không phải người vong ân, nể tình hấn (Cố Từ Khâm) đã từng trợ giúp qua cho hấn (Luru Lăng), Luru Lăng nói: "tuyên Cố Từ Khâm vào trong phòng sưởi đi, trẫm muốn đích thân ban thưởng cho hấn." Thotho_

"Ừ."

"Chuyện này ngươi không phải tự mình đi làm, khiến Tiểu Nội thị đi là xong." Luru Lăng tiếp tục nói: "Ngươi trở lại vừa vặn tốt, trẫm đang có việc muốn ngươi đi làm đây."

Nghe vậy, vẻ mặt Tiểu An Từ lập tức cọt nhả nói: "Tiểu nhân cũng biết hoàng thượng không thể rời bỏ Tiểu An Từ."

Luru Lăng khoát tay, cho lui tả hữu, ở bên tai Tiểu An Từ nói một chút.

Tiểu An Từ nghe, sắc mặt biến hóa, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng muốn Tiểu An từ ở chỗ cũ của thái tổ gia, giả thần giả quỷ à?"

"Chuyện này ngươi cần phải làm xong."

"Dạ, hoàng thượng." Hấn ngọe đầu, lại tiếp tục nói: "Mới vừa rồi Tiểu An Từ ở xa nhìn thấy hoàng thượng nói chuyện với một nữ tử, nàng kia bóng dáng xem ra rất quen mắt, hình như là dương nữ ở Giang Nam phải không? Thần vừa vào cung liền nghe các cung nữ nói đến, hoàng thượng mang theo một Đại Ân Nhân hồi cung, nếu thật là dương nữ đó..... Hoàng thượng, ngài nên cách xa nàng một chút đi, thần theo Đồng đại nhân tìm ngài ở Thành Cô Tô, tìm thật lâu, đều tìm không thấy, hiện tại chân tướng đã rõ, thì ra là ngài bị nàng dấu đi rồi, có thể thấy được tâm cơ của nàng sâu dường nào. Một cô nương thấy tự nhiên thanh thần, lộ ra bộ dáng người hiền lành nhu nhược, bộ mặt thật vẫn là nhân vật hung ác, nói không chừng còn là người lòng dạ độc ác, ngài và nàng quá thân cận là rất nguy hiểm....." Thotho_

"Nguy hiểm sao?" Luru Lăng nhướn mi, rất xem thường cười nói: "Chẳng lẽ nàng còn có thể ăn trẫm hay sao?"

Tiểu An Từ bĩu môi nói: "Nói không chừng thì xương cũng không còn! Thay vì để Dương nữ ăn, chẳng phải để Đồng đại nhân nuốt, mặc dù cả ngày nàng bận kết đảng chiêu quyền, thỉnh thoảng lại rất âm hiểm trêu chọc hoàng thượng, mười phần như đại gian thần, chỉ là dựa vào lương tâm mà nói, trong chuyện lớn nhỏ, nàng đều vì hoàng thượng, thay hoàng thượng tính toán."

Luru Lăng híp mắt suy nghĩ, một dạng Sĩ Biệt Tam Nhật (1), nhìn Tiểu An Từ bằng con mắt khác, khen ngợi và khuyến khích nói: "Khó được đầu của ngươi sáng tỏ một hồi, hiểu Đồng Khanh....." Nói xong, từ từ cười nói: "Đối với Dương nhi, ngươi không có chính mắt nhìn thấy, nàng là như thế nào đội trẫm, tự nhiên đối với nàng có điều không hiểu, lúc ấy đem nàng giấu trẫm ở trong núi sâu chăm sóc, hoàn toàn là vì an nguy của trẫm. Dọc theo đường đi, nàng vì trẫm, chịu không ít khổ, trẫm há có thể vô tình vô nghĩa? Trẫm không thể phụ bạc nàng, trẫm phải chăm sóc nàng."

Sĩ Biệt Tam Nhật (1): kẻ sĩ ba ngày không gặp

"Hoàng thượng cho mang Dương nữ hoàng hậu vào cung, ngài đây là tự tìm phiền toái! Không từ mà biệt, Đậu cô nương có thể bao dung nàng sao?"

"Đừng dài dòng nữa, ngươi nhanh đi làm việc đi! Chuyện này, cần phải hoàn thiện." Luru Lăng giơ tay lên nói. Thotho_

"Tiểu An Từ tuân lệnh." Tiểu An Từ khẽ cong người, lập tức lui xuống.

***

Nghị thất bên trong phòng khách, hồ sơ chất đống như núi, các quan viên lớn nhỏ ngồi thành hai hàng, vui đầu gian khổ làm rất là chăm chú.

Thấy một bóng dáng lén la lén lút ở cửa bồi hồi cả buổi, liếc qua nhìn người khác bên trong phòng khách, cuối cùng lấy dũng khí thò đầu vào bên trong phòng khách, khẽ gọi một tiếng, "Đồng Khanh!"

Đang chôn vùi ở trong đống hồ sơ Đồng Khanh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy người tới, hơi kinh ngạc: "Ah, Cố huynh? Ngươi làm sao vào cung được?"

Nói xong, đứng dậy, đi ra ngoài đón, nhỏ giọng cười nói: "Đến tốt cùng ngươi làm thế nào vào cung được hả? Chạy loạn trong cung, rất dễ dàng phạm phải cung quy, sẽ chịu tội."

Về mặt Cố Từ Khâm hơi có vẻ khấn trương nói: "Hoàng thượng tuyên triệu ta vào cung, cho ta rất nhiều ban thưởng, hấn khai ân thêm, cho phép ta đi dạo một vòng ở ngoại điện, chỉ cần không tiến vào hậu cung là được, nghe nói phạm vi các đại thần hoạt động đều ở mấy ngoại điện này, cho nên ta đi tới tìm cô, đây không có xúc phạm cung quy chứ? Tiểu công công đi cùng với ta nói, cung quy nghiêm cần, chạy loạn trong cung rất dễ dàng rơi đầu."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Con Mẹ Nó Ngươi Nhìn Trúng Công Chúa

"Nður thế này không sai." Đồng Khanh cười nói: "Nður vậy tiểu công công hầu hạ ngươi đâu? Sao không thấy ngươi?"

"Hắn đi giải (đi tiểu) rồi, để cho ta đợi, vì vậy ta đi trước tới tìm ngươi, ngươi có thể nhìn thấy huynh đệ ta Cố Trọng không?"

"Cố Thị Lang theo Đậu thừa tướng vào trong cung đi kiến giả rồi, chẳng biết khi nào mới ra đến, không bằng ta dẫn ngươi dạo một vòng thôi."

"Thật tốt quá! Ta đang sợ ngươi bận, không đếm xỉa tới ta."

Dứt lời, Đồng Khanh dẫn Cố Từ Khâm đi thăm tất cả điện các, điện quân thần nghị sự cơ bản giống nhau, thuần một kiến trúc màu sắc, có chút đại khí, lại vô biến hóa, mới chưa được bao lâu, Cố Từ Khâm liền cảm thấy không chút thú vị, hắn đi theo bên cạnh Đồng Khanh, thủy chung cực kỳ không an phận, không ngừng nhìn phía sau tường cao của điện Đại Hòa nguy nga.

"Nghe nói đình đài trong hậu cung, kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết, cảnh sắc tuyệt mỹ, đẹp vô cùng; còn nữa, ba ngàn Giai Lệ, mỹ nữ như mây, oanh oanh yến yến..... Quả thật như thế sao?"

Hắn rất là tò mò.

Đồng Khanh cười nói: "Hậu cung cũng không phải là nơi những người không có nhiệm vụ có thể đi vào, chẳng lẽ ngươi quên chuyện, ngày đó ngươi tự tiện xông vào tẩm điện của Ninh Vương, thiếu một chút nữa bị giết sao? Ninh Vương là một nam nhân, hắn không so đo với ngươi. Nhưng xông loạn vào hậu cung hoàng đế, xúc phạm chính là nữ quyến hoàng tộc, ngươi sẽ càng nhanh chóng chết!"

Cố Từ Khâm nghe xong, nuốt một ngụm nước miếng, tất nhiên không dám lỗ mãng.

Hai người tiếp tục tùy ý đi dạo ở ngoài điện một lát, lúc này xông tới một nam tử trung niên mặc quan phục xanh thẫm, nhìn thấy Đồng Đại Tư Mã ở đây, lập tức bước nhanh tiến lên, thờ dài nói: "Đồng đại nhân, hạ quan đang có chuyện tìm ngươi đây!"

Đồng Khanh quay đầu lại nói với Cố Từ Khâm: "Là chánh sự, ta bận đi làm việc trước một lát, đợi lát nữa tới!"

Cố Từ Khâm thờ dài nói: "Đi làm việc đi."

Đồng Khanh lập tức cùng người nọ rời đi, Cố Từ Khâm cảm thấy không thú vị, một mình ở dưới mái hiên rảnh rồi, dùng chân đá đá một quả thông rơi dưới đất, quả thông lăn mấy vòng rồi tới trước một đôi giày thêu xinh xắn. Sau đó, bèn nhặt lên.

Thấy trước mắt là một tiểu mỹ nhân dung mạo xinh đẹp, tuổi khoảng chừng mười sáu, kiểu tóc xoắn búi cực kỳ lưu hành, trên búi tóc cài một đôi trâm, người mặc thường phục màu xanh nhạt thêu hoa, bên hông buộc một đai lưng màu đỏ.

"Ồi mẹ nó! Là mỹ nhân, một tiểu mỹ nhân!"

Liếc thấy Mỹ Nhân, đột nhiên Cố Từ Khâm lại nổi lên sắc tâm, hoàn toàn quên mình đang ở chỗ nào. Hắn hớn hở mặt mày, cầm lên gương đồng nhỏ tùy thân chiếu lên, sau đó rất hài lòng nhìn trong gương đồng: 『coi như không thể mê đảo người khác. Cũng tuyệt đối có thể quá quyết đẹp trai chết mình』sau khi ngó dung nhan, cười thầm hai tiếng hắc hắc, bèn vội vàng nghênh đón.

Hắn bước nhanh tới trước mặt mỹ nhân, vội vàng chấp tay thi lễ nói: "Tại hạ tài tử Giang Nam Cố Từ Khâm, xin hỏi phương danh cô nương?"

Tiểu mỹ nhân chớp chớp đôi mắt to tròn vo. Gương mặt thiên chân vô tà, "Ta tên là Trường An, ngươi là ai, quan chức thế nào? Trà trộn trong cung, sao không có mặc y phục Thượng Quan? Ngươi là quan mấy phẩm?"

"Tại hạ danh sĩ Giang Nam tên Cố Từ Khâm, vô quan vô chức. Mới có thể là một dã hạc nhàn nhả trong trời đất, bay lượn giữa bốn phương." Hắn giơ lên tay áo, ngưng mắt nhìn trời xanh mây trắng. Cố ý cho thấy cô độc, thanh cao không tranh quyền thế.

Tiểu mỹ nhân cười nói: "À, thì ra là cả ngày chơi bởi lâu lóng không làm việc!"

"Mẹ nó, có thể liếc mắt một liếc liền bị xem thấu..... Con mẹ nó thật sắc bén! Cổ nhân có nói, lời lẽ sắc bén. Người cự tuyệt xa quá mức, chính là như vậy thôi."

Cố Từ Khâm ho khan mấy tiếng nói: "Xin hỏi cô nương là người phương nào. Tại sao lại ở chỗ này?"

Bước đầu tiên của nữ nhân, chính là tìm hiểu lai lịch của đối phương, đúng bệnh hốt thuốc, mỗi cấp độ nữ nhân, tất cả là tự có phương pháp tán gái bất đồng.

Tiểu mỹ nhân chỉ vào tường cao màu đỏ sau lưng nói: "Ta là cung nhân, đá quả cầu ở sau bức tường đó, đá đá, quả cầu lại bay tới, ta cầm cái thang leo

tường qua được, người có nhìn thấy quả cầu của ta không?"

"Hoá ra là một cung nữ, người đang tìm quả cầu thật sao?" Cổ Tử Khâm quay đầu tìm kiếm khắp nơi, chốc lát sau, phát hiện phía trên một cây sồi cao lớn treo một con lông vũ trắng muốt.

"Tìm được! Ở trên cây đại thụ rồi, thật cao....." Cổ Tử Khâm ngửa đầu nhìn đại thụ cao ngất, cau mày, nói: "Như vậy đi, người chờ đợi ở chỗ này trước, ta leo lên giúp người lấy quả cầu xuống."

"Đa tạ công tử....." Tiểu mỹ nhân nói xong, đột nhiên liếc thấy hai bóng người đang đi tới đường mòn bên cạnh, sắc mặt của nàng chợt biến, nhỏ giọng nói: "Nguy rồi, nếu như bị người phát hiện ta chạy ra ngoài, cũng không hay rồi! Mẫu thân ta nhất định sẽ cực kỳ nghiêm khắc trách mắng ta đấy."

Nàng vội vội vàng vàng chạy tới bên tường, nhìn tường cao thẳng, lúc này mới nghĩ tới đây cũng không có cái thang, nàng căn bản không cách nào trèo tường trở về, vừa mới leo tường qua, sao nàng không nghĩ tới đây? Trong lòng nhất thời vừa vội vừa sợ.

Cổ Tử Khâm thấy nàng sốt ruột, lập tức nghênh đón. Nghĩ thầm, nếu như nàng bị phát hiện phạm vào cung quy, nhất định sẽ gặp phải trách phạt.

"Đừng nóng vội! Người đạp lên ta bò trở về đi, chờ người nọ đi, ta lại ném quả cầu vào bên kia tường cho người!" Cổ Tử Khâm nói xong, liền thật nằm úp sấp ở cạnh tường, để tiểu mỹ nhân đạp lên hân, thuận lợi bò trở về.

Trường An thuận lợi leo lên tường, nở nụ cười sáng lạn, vung tay với hân ở chân tường một, chỉ chốc lát, bóng dáng biến mất.

Lúc này, bóng dáng kéo dài trên đường mòn từ từ tiến tới gần, thì ra là bạn hân Đồng Khanh và tiểu nội thị đến tìm hân.

Đồng Khanh cười nói với hân: "Nhìn xem, ta đi rất nhanh chứ?" Trên trán tiểu nội thị đổ mồ hôi lạnh nói: "Cố công tử, người cũng thật biết chạy, mới một lát, người đã không thấy tăm hơi, nếu không phải gặp Đồng đại nhân, lúc này nô tài vẫn còn đang tìm người khắp nơi đấy."

Cổ Tử Khâm cười nói: "Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy xa."

Nói xong, lại gần một bước, kéo Đồng Khanh tới bên tường, thần bí nhỏ giọng nói: "Người chuẩn bị cho ta làm một quan nhỏ đi! Một loại quan có thể ra vào cung đình!"

"Làm quan sao?" Đồng Khanh rất là buồn bực: "không phải người ngại những quy củ trong quan trường rắc rối sao, sao đột nhiên nghĩ vào triều làm quan đấy?"

"Chúng ta là huynh đệ, không giấu người, ta nhìn trúng một cung nữ, tiểu mỹ nhân này đáng đáp rất tốt, trước tiên lão tử cần phải ở gần nước, mới có thể câu được nguyệt! Hắc hắc he he....."

Gương mặt Cổ Tử Khâm dâm đãng.

Quả nhiên..... Sắc tâm lại tái phát.

Đồng Khanh liếc hân một, khép lại một tay áo nói: "Dưới chân thiên tử, không được của nữ nhân như vậy, sẽ xảy ra chuyện."

"Như vậy, làm sao của nữ nhân trong cung đây?" Cổ Tử Khâm hiếu học không biết mệt mỏi, lập tức cảm thấy kính nể vãi nàng vài cái nói: "Xin Đồng đại nhân chỉ dẫn nhiều hơn?"

Đồng Khanh từ từ nói: "Chỉ có một phương thức an toàn lại nhanh chóng."

Cổ Tử Khâm vội vàng hỏi "Phương thức gì?"

Gương mặt Đồng Khanh nghiêm trang nói: "Trực tiếp cùng hoàng thượng mở miệng xin người! Thành cầu hoàng thượng ban nữ tử cho người."

"Cầu xin hoàng thượng ban thưởng? Chắc chắn, vậy không thú vị bao nhiêu?" Thân là hoàn khổ bậc nhất Giang Nam, đồng thời cũng là hoàn khổ kiêu ngạo, được chúng bạn rượu thịt kính ngưỡng..... Lúc hưởng thụ nổi danh, có địa vị, sẽ có áp lực, hân cũng không thể trút giận.

Cửa nữ nhân phải dựa vào bản lĩnh thật sự.

Thú vui yêu thích truy đuổi nữ sắc cũng vui với hưởng thụ trong đó Cổ Tử Khâm rất không ủng hộ, hân không để ý tới Đồng Khanh nữa tự leo lên cây sồi.

Cổ Tử Khâm tốn chút thời gian, mất thêm chút sức, mới câu quả cầu lông vũ ở trên tay, sau đó nằm ở trên nhánh cây cao ngất, quay đầu thuận thế tới tường bên kia, lén lút tìm kiếm, lúc này mới phát hiện ra cung nữ tên Trường An cùng mấy thiếu nữ đứng nghiêm ở bên kia tường cung, đang ngược đầu cười cợt nhìn hân treo ở trên cây, đồng thời vung tay về phía hân một, cảnh này khiến Cổ Tử Khâm động sắc tâm, xuân tình nhộn nhạo không thôi.....

Sắc cao, người liền lớn gan.

Cổ Tử Khâm nhanh chóng bò xuống cây sồi, cỡi xuống một khối ngọc bội trên người, cột nó vào quả cầu, sau đó bước nhanh tới bên tường, hô lớn qua

đầu bên kia: "Cô nương, ta giúp ngươi tìm được quả cầu rồi!"

Bên kia tường lập tức hưởng ứng, "Ngươi ném qua đi!"

"Tuân lệnh!"

Cố Từ Khâm thấy cái mình thích mà thêm, hắn vội vàng đem ngọc kê cả quả cầu, ném về bên kia tường, sau đó, đợi hồi lâu, bên kia lại không có động tĩnh gì, cuối cùng hắn không nhịn được cất giọng hỏi "Cô nương lượm được quả cầu rồi chưa?"

Lúc này, từ bên kia tường lại lộ một đầu người ra ngoài, cẩn thận nhìn lên, là một nội thị, hắn bò trên thang, dựa vào trên đầu tường, liếc bên này một, sau đó cũng quay đầu. Nhìn người phía dưới phía sau tường nói: "Khởi bẩm Thái hậu, cầu kết tên hảo sắc ném ngọc tới đây là Đồng Tư Mã, còn có..... Một nhân sĩ không biết tên....."

Bên kia lập tức truyền đến tiếng Thái hậu nghiêm nghị quát tháo. "Lệnh Đồng Tư Mã nhanh chóng mang theo bạn xấu của nàng lại đây gặp ai gia!"

Nội thị nằm ở trên đầu tường lập tức truyền đạt ý chỉ, nói với Đồng Khanh: "Đồng Tư Mã, nghe chưa? Thái hậu truyền ngươi tới đây!"

"Tuân chỉ." Đồng Khanh cực kì trấn định chấp tay thi lễ.

Nghe vậy, sắc mặt của Cố Từ Khâm đã sớm trắng bệch, bị sợ đến chân cũng sắp mềm nhũn. "Thái hậu? Tại sao Thái hậu lại ở sau tường?"

Nghe nói, cung quy rất nghiêm. Từ lúc vào cung, dọc theo đường đi, tiểu nội thị cùng đi với hắn không ngừng nhắc nhở. Đều do mình, vừa thấy sắc đẹp, lầm lỡ cả đời.

Hắn quay đầu lại run giọng nói với Đồng Khanh: "Xem thế này, ta thật gặp đại họa rồi sao? Chuẩn bị rơi đầu rồi hả?"

Đồng Khanh vỗ vai hắn, lắc đầu một, sau đó thở dài một nói: "Sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế? Hoàng cung cũng không phải là nơi cảm thú có thể tùy tiện!"

Quả nhiên rơi đầu rồi!

Giương mặt Cố Từ Khâm trắng bệch, khóc lóc thảm thiết nói: "Mạng ta xong rồi, cũng chưa từng nghĩ đến làm liên lụy tới ngươi! Thái hậu nhất định sẽ cho là ngươi cũng có phần, đường đường Đại Tư Mã lại kết bè kết đảng trong hoàng cung của nữ nhân, quyền rũ cung nữ, ngươi cũng phải chịu tội. Chuyện hôm nay, là Cố Từ Khâm ta xin lỗi ngươi!"

"Đi thôi, Thái hậu kêu chúng ta nhanh chóng đi qua, người quyền cao chức trọng chờ lâu là chịu không được, chờ đợi, chân đau xót, tính khí càng lúc càng kém....."

Nghe vậy, Cố Từ Khâm mang theo tiếng khóc nói: "Trong hoàng cung, thậm chí đi chịu chết cũng cần phải vội vàng đi sao!?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Là Ném Trúng Thái Hậu

Editor: Thơ Thơ

Nghe vậy, Cố Từ Khâm mang theo tiếng khóc nói: "Trong hoàng cung, thậm chí đi chịu chết cũng cần phải vội vàng đi sao!?"

Đồng Khanh cười nói: "cả đời Hoàng thái hậu thuận lợi làm nữ nhân quyền quý, đặc sắc lớn nhất chính là kích động, chúng ta chỉ cần cẩn thận đối đáp, đừng làm cho Thái hậu đột nhiên vọng động sẽ bình an. Như thế này cái gì ngươi cũng không cần nói, chỉ cần phụ họa ta mới được. Một tiểu cung nữ thôi, dù sao ta cũng là một Đại Tư Mã, chịu nổi, ngươi yên tâm đi, chuyện này qua đi, đầu còn có thể giặt thật tốt trên cổ ngươi, chỉ là da thịt của ngươi có thể phải chịu khổ một chút rồi."

Cố Từ Khâm nghe xong, nhất thời dấy lên một tia hi vọng, vội vàng nói: "Da thịt chịu khổ một chút tính là gì, ngàn vạn lần đừng rớt đầu là tốt rồi."

*

Đồng Khanh dẫn Cố Từ Khâm từ cửa hông Điện Đại Hòa, nhanh chóng đi vào bên trong cung cấm, xa xa nhìn thấy Thái hậu cùng mấy tên cung nhân bên cạnh đứng ở đình nghỉ mát.

Rốt cuộc nguyện vọng lâu nay, được tiến vào hậu cung, nhưng mà Cố Từ Khâm cũng không có một chút cảm giác mừng rỡ, dọc theo đường đi, tâm thần thấp thòm.

Chầm chậm bước ở đường mòn trải đá trắng, Đồng Khanh ngược mắt nhìn đình nghỉ mát kia, nhỏ giọng hỏi: "Nói một chút, người xem đó là cung nữ nào?"

Cố Từ Khâm nói: "Đứng ở bên cạnh thái hậu, mặc thường phục màu xanh nhạt thêu hoa, bên hông buộc một cái đai lưng màu đỏ."

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh biến hóa, "Là Trường An!"

"Đúng! Nàng nói nàng tên là Trường An, người cũng biết nàng à?"

Đồng Khanh cau mày nói: "Trong hoàng cung, cung nữ quá nhiều, nhiều như mây trên trời, thật con mẹ nó..... Đối tượng người cảm thú lại là ngự muội hoàng đế Công chúa Trường An!"

"Công chúa Trường An?! Công chúa?" Cố Từ Khâm lộ ra dáng vẻ không thể tin lúng ta lúng túng mở miệng nói: "Trường An là một công chúa?! Quả nhiên nàng là công chúa? Nhưng công chúa sao treo tường đây? Không phải nói công chúa đoan trang kính cẩn, ăn nói có ý tứ, rất nặng nề nghị sao? Người sao không nhắc đến trong hoàng cung công chúa của ta không có việc gì sẽ xảy ra, leo tường nhặt quả cầu hay sao?"

"Bản tính Công chúa Trường An hoạt bát hiếu động, cuộc sống lại trôi qua cực kỳ áp lực, nàng nhất định là không nghe các cung nữ khuyên can mới có thể đường đột leo tường."

"Cuộc sống bị áp lực sao? Công chúa là hoàng tộc, hậu duệ thiên hoàng không phải là nhất hồ bách ứng. Người hưởng thụ vinh hoa phú quý, vô cùng hạnh phúc sao? Sao ta tiếp xúc hoàng tộc không phải là đã tâm bưng bưng, tâm cơ thâm trầm, chính là tranh đấu gay gắt, chính là cuộc sống bị áp lực?"

"Cái này cùng với xuất thân của Trường An có liên quan, chuyện này nói rất dài dòng, sau này hãy nói thôi."

Đang khi nói chuyện, đã đến gần trước mặt thái hậu, hai người cúi đầu, vung tay áo lên. Quý trên đất, đồng nói: "Tham kiến Hoàng thái hậu nương nương!"

Một đôi mắt hoàng thái hậu lạnh lùng liếc nhìn bọn họ hồi lâu. Rốt cuộc trầm giọng nói: "Mới vừa rồi là ai ném ngọc bội tới đây, đập trúng ai gia?"

Đập trúng Thái hậu?!

Thật con mẹ nó.....

Nguyên tính toán mượn cơ hội trả quả cầu lông vũ về, dùng ngọc đưa tình với tiểu mỹ nhân, bày ra tình ý lâu dài của hần, sao ngẫu nhiên đập trúng Thái hậu như vậy?

Tiểu mỹ nhân này chết từ tế không xong. Cố tình còn là hần không phải cảm thú, vạn lần không thể dính công chúa tôn quý..... Vận số thật đúng là chơi khâm hần.

Trên trán Cố Từ Khâm đổ mồ hôi lạnh, trong lòng ghi nhớ lời Đồng Khanh nói, hần không nên mở miệng, chỉ cần phụ họa nàng là xong rồi.

Nhưng thấy Đồng Khanh từ từ nói: "Thái hậu cho bầm, vi thần cùng bằng hữu đi dạo bên ngoài điện. Chợt thấy một quả cầu lông vũ từ không trung rơi xuống đây, mắc ở trên cây sồi, lúc ấy cũng không biết được là quả cầu lông vũ của công chúa. Thần cùng bằng hữu nghĩ thâm đây là chuyện nhỏ, tính toán giúp một tay, một cái nhắc tay thôi, nên không gọi người tới, vì vậy leo thẳng lên cây. Thuận lợi thu hồi quả cầu lông vũ, liền ném trở lại. Cũng không cần thận quý rầy Thái hậu, thần cùng bằng hữu quả thật vô ý gây tội, xin Thái hậu thứ tội."

Thái hậu buồn bực nói: "Nếu chỉ là quả cầu lông vũ, ngược lại cũng dễ nói, ai gia cũng không so đo. Trên quả cầu lông vũ lại còn quán một miếng ngọc bội, hành động lần này rõ ràng là muốn quyến rũ, dám can đảm quyến rũ công chúa, còn ra thể thống gì nữa! Ai gia có thể nào nhẹ nhàng tha thứ?"

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "quả cầu lông vũ của Công chúa, nhiều lông mà vương, Cố huynh đệ từ trên cây thu hồi quả cầu cũng không cần thận mắc vào ngọc bội bên hông. Cố huynh vội vã muốn trả lại quả cầu lông vũ, dây tơ hồng trên ngọc bội lại quán quanh quả cầu lông vũ thật chặt, hần nghĩ thâm chỉ là miếng ngọc thông thương, mất cũng không sao, vì vậy định đem ngọc và cả quả cầu lông vũ ném về đầu tường. Còn đây là vô tâm sơ suất, xin Thái hậu tha lỗi."

"Ai gia xưa nay hiền người ăn nói khéo léo, giả biện, nếu không phải nể mặt mũi của Sùng Văn, ai gia thật muốn cắt đầu lưỡi của người."

Nếu Thái hậu nhắc tới Vệ Sùng Văn, chính là không có ý định truy cứu nữa.

Từ trước đến giờ Thái hậu vô cùng thương yêu Vệ Sùng Văn.

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Thần, cảm tạ Thái hậu thương yêu."

Thái hậu giờ tay lên nói: "Đứng lên đi."

Đồng Khanh thờ phào nhẹ nhõm, dẫn Cố Từ Khâm, từ từ đứng dậy từ dưới đất.

Thái hậu tiếp tục nói: "Chuyện này, ai gia không chỉ trích người, cũng không có ý định truy cứu, nếu người có thời giờ rồi, thì thường vào cung đến với

Trường An đi, về phần những hành vi của tên háo sắc kia, ai gia trình trọng cảnh cáo người, đừng để ai gia gặp lại."

Thái hậu sẽ không có chuyện muốn nằng vào hậu cung làm bạn với Trường An, trong lời nói của bà có ý gì, nhất định là vì chuyện Dương nữ.

"Thần, can tuân ý chỉ."

"Lui ra đi."

"Vâng"

Lại có thể không bị thương chút nào bình yên thoát thân, Cố Tử Khâm may mắn rất nhiều, thử phả nhẹ nhõm một cái thật to, trước khi đi, hần lạng lẽ liếc Công chúa Trường An một cái, phát hiện đôi mắt hạnh của nàng lại nhìn thẳng vào hần, trên mặt trần ngập ý cười, tim của hần chợt nhảy một cái, một mảnh sắc tâm không cách nào ngăn chặn..... Lập tức tăng trở lại.

Trở lại đường mòn, hần nhỏ giọng hỏi Đồng Khanh: "Người nói, làm sao mới có thể cưới được công chúa?"

Đồng Khanh tức giận kéo tay áo của hần cảnh cáo: "Muốn chết sao? Hay là muốn nữ sắc?"

Hần vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Công chúa dù tôn quý, cũng phải lập gia đình chứ? Phò mã cũng phải là nam nhân chứ?"

Đồng Khanh liếc nhìn hần nói: "Phò mã của Công chúa Trường An là nam nhân được hoàng thượng, Hoàng thái hậu và Vũ Thái phi nhất trí công nhận; nếu không, chính là nam nhân có lợi ích đối với cả Hoàng thất....., hai điều kiện này, cũng không liên can tới người!"

"Biết! Biết!" Cố Tử Khâm khoát tay một cái nói: "Lời nói uyển chuyển như vậy, không phải là người muốn nói cho ta biết, đường đường công chúa hoàng thất, không phải là của Cố Tử Khâm ta của nôi, nơi này chính là vườn hoa trong hoàng cung, không giống với dân gian, trong hoàng cung. Gặp thời ghi nhớ, thân là hoàn khố nguy hiểm Cấp I, 『tán gái có nguy hiểm, cầm thú cần cẩn thận』 giáo điều sao? Cách xa nguy hiểm..... Lần này tán gái mất gió, còn có Đại Tư Mã người bảo bọc, lần sau cũng không may mắn như vậy."

"Người có thể hiểu là tốt rồi."

Hai người đi ra khỏi cửa cung nội uyển, Cố Tử Khâm nhìn lại hậu cung một cái, đột nhiên hỏi "Đúng rồi, người mới vừa nói bản tính công chúa hoạt bát, cuộc sống lại vô cùng áp lực. Có liên quan gì với xuất thân của nàng? Là có ý gì?"

Đồng Khanh nói: "Không phải để cho người thu tâm sao? Đừng để tâm trên người công chúa Trường An nữa."

Cố Tử Khâm "Xì" Một tiếng nói: "Không thể là cầm thú, chẳng lẽ cũng không thể bắt quái một chút sao? Chẳng lẽ là bí mật cung đình gì? Người biết bí mật phải giết hả?"

"Nói đến đây cũng không phải là chuyện gì đáng được nhắc tới." Đồng Khanh nói liên tục. "Năm xưa khi Vệ Thái hậu còn là vương phi thì sinh ra một nữ nhi, lúc Tiểu quận chúa được một tuổi đột nhiên yêu chết (chết yểu), sau đó, tiên đế lên ngôi. Bà làm tới hoàng hậu, thân phận vô cùng tôn quý, mặc dù dưới gối đã có một Nhi tử, lại thường nhớ tới nữ nhi bất hạnh chết yểu."

"Vì vậy, về sau Thái hậu sinh hạ Công chúa Trường An sao?"

"Không! Công chúa Trường An là Vũ Thái phi sinh." Đồng Khanh tiếp tục nói: "Hoàng thượng và Anh vương ra đời một năm kia, tình cờ gặp thiên tai Đại Hạn Hân. Tiên đế lại vừa mới lên ngôi không lâu, lúc ấy lời đồn đãi nổi lên bốn phía, vì muốn có được lòng dân. Tiên đế không tiếc mạo hiểm, mang theo hoàng hậu bụng đã bị đồng hành tiên về phía Thái Sơn tế thiên, Đế hậu đồng hành tế thiên, có thể thấy được Hoàng thất coi trọng dân chúng, đây vốn là chuyện tốt. Nhưng bởi vì Thái hậu cùng đi với tiên đế tới Thái Sơn Tế Tự, đi đường mệt nhọc lại động Thai Khí. Dẫn đến sinh non nhi tử, đồng thời cũng làm cho bà tổn thương nguyên khí nặng nề, từ đó về sau không còn sinh con được nữa. Vậy mà sau khi Vũ Thái phi sinh hạ nhi tử Anh vương, cũng rất thuận lợi mang thai, bình an sinh hạ Công chúa Trường An, lúc ấy Thái hậu thấy Vũ Thái phi sinh ra đôi trai gái rất là hâm mộ, cho nên yêu cầu nuôi dưỡng Trường An. Tiên đế bởi vì tự trách chuyện thái hậu không cách nào có thai nữa, liền làm chủ đem Công chúa Trường An cho bà làm con thừa tự."

"Vũ Thái phi mất đi nữ nhi ruột nên rất thương tâm chứ? Chỉ là đem nữ nhi cho chánh thất làm con thừa tự, chuyện này còn rất thường gặp, đơn giản là vì để cho con ruột mình trở thành con vợ cả, đạt được địa vị gia tộc khá cao, Vũ Thái phi suy nghĩ vì nữ nhi, bà cũng nên đồng ý."

Đồng Khanh lắc đầu nói: "Vũ Thái phi lại bất đồng với nữ nhân kia, sau khi bà giao nữ nhi cho Thái hậu nuôi dưỡng, liền nhẫn tâm chặt đứt tất cả thân tình đối với nàng, không chỉ chẳng quan tâm đối với sinh hoạt hàng ngày của Trường An, dù nàng bệnh bà cũng chưa từng đi xem một cái, nếu như từ đầu đến cuối coi như mình không có sinh ra nữ nhi này cũng không sao, Vũ Thái phi lại tương đối nghiêm nghị và vô tình với Trường An. Tính tình Trường An hoạt bát chút, bà sẽ trách mắng nàng không đoan trang, ngôn ngữ thất nghi; coi như Trường An chỉ phạm vào chút ít lỗi, Vũ Thái phi cũng sẽ trách mắng nàng, nói nàng làm mất thể diện của mẹ đẻ, nhưng bà đối với nhi tử Anh vương lại hết sức cưng chiều. Một đôi con ruột, ở trước mặt bà đối xử hẳn là một trời một vực."

Cố Tử Khâm nghe, không khỏi dậy lên đồng tình với công chúa xui xẻo, hần trầm giọng nói: "Vũ Thái phi giống như là một con chuột mẹ, chỉ cần chuột con rời khỏi mình, thì không còn là con của mình rồi, một khi chuột con bỏ trở lại, chuột mẹ cũng sẽ nhẫn tâm cắn chết nó, nhưng chuột mẹ lại ra sức bảo vệ và che chở với chuột con chưa từng rời tổ....." Nói tới chỗ này, hần ngược mắt hỏi "Thái hậu đối với Công chúa Trường An tốt không?"

"Thái hậu và Vũ Thái phi ngoài mặt bình an vô sự, chung đụng hòa thuận, lại bí mật chèn ép lẫn nhau, loại quan hệ này không tốt lắm, ảnh hưởng thái độ

thái hậu đối với Công chúa Trường An, Thái hậu đối với Trường An luôn luôn ôn hoà, không mận không lạt, không thể nói tốt hay xấu."

"Dưỡng mẫu không đau, mẹ đẻ không thương, công chúa đáng thương phạm lỗi là vật hy sinh....., số mệnh Trường An chính là một con chót thí, nàng thật bi thảm....., thân thể như vậy, để cho ta không khỏi nghĩ thương yêu nàng thật tốt, đáng tiếc Cố Từ Khâm ta không quyền không thể, dù tư cách thương yêu nàng cũng không có." Cố Từ Khâm rất là oán thán, buồn bã không dứt.

Đồng Khanh cười nói: "Dù là vật hy sinh thể nào, cũng là công chúa tôn quý nhất hô bách ứng, cảnh ngộ của nàng gặp còn vượt xa rất nhiều thân thể nữ nhân bất hạnh, đừng quên, Trường An còn có một Hoàng đế ca ca, từ nhỏ lớn lên ở cùng một chỗ, hoàng thượng vô cùng thương yêu Trường An là muội muội dì mẫu."

Cố Từ Khâm nghe có cảm giác vui mừng, hần ngẩng đầu nhìn vị trí của mặt trời một cái, nói: "Thời gian đã không còn sớm, ta cũng nên xuất cung rồi."

"Ta đang định trở về phủ đây, thuận tiện tiễn người một đoạn đường thôi."

*

Đồng Khanh ngồi xe ngựa, đưa Cố Từ Khâm trở lại nhà Cố Thị Lang, thì quay lại Đồng phủ. Vừa mới xuống xe, Hồng Ngọc đón, dung nhan vui mừng khắp khởi, cười nói: "Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở lại, cô gia tới, đang chờ người đây."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Thỉnh Cầu Viên Phòng

"Cô gia?" Nàng thiếu một chút đã quên.

Vệ Sùng Văn, không phải hần ra khỏi thành đi đàn xếp đại quân sao? Sao trở về nhanh như vậy?

"Hần đến đây lúc nào? Người đâu?"

"Ta có thể nào chậm trễ cô gia nhà mình? Triệu di nương phân phó xong phục dịch, bây giờ người ta đang uống trà trong phòng tiểu thư, chờ đợi lâu rồi, cô gia chờ tiểu thư trở lại, ước chừng đã đợi một giờ."

Nghe vậy, Đồng Khanh giơ tay lên gỡ mũ quan trên đỉnh đầu xuống, cời quan bào giao cho Hồng Ngọc, sau đó xoay người tiến về khuê phòng của mình.

Phía sau bức rèm che Lưu Ly, châu quang đung đưa, giao ảnh ở bên trong lần lượt thay đổi, một nam nhân cao lớn anh tuấn ngồi ở trên ghế dựa lớn, trong tay bưng ly trà, ngưng con mắt, trầm tĩnh nhìn nàng đứng nghiêm ngoài cửa sổ, một con chim xanh đậu ở trên đầu cành.

Nàng nhẹ nhàng vạch ra bức rèm che, nhỏ giọng kêu: "Sùng Văn."

Nghe tiếng, Vệ Sùng Văn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy là nàng, khoe miệng nhất thời nở nụ cười, đặt ly trà xuống, đứng dậy đón.

"Tiểu Uyên, người trở lại rồi!"

"Người đang xem cái gì? Cũng xuất thần rồi hả?" Nàng theo ánh mắt hần vừa mới dò xét đi ra ngoài, thấy con chim xanh kia vẫn đứng ở trên nhánh cây.

"Ngoài cửa sổ, vào một khắc đồng hồ trước, bay tới một con chim nhỏ màu xanh, màu lông phong trạch, thần thái tuyệt đẹp. Đột nhiên bay tới một con chim xanh để cho ta nghĩ tới truyền thuyết thời thượng cổ, trên sách cổ ghi lại, có một loại phượng hoàng màu xanh, cả người sẽ tản mát ra một ánh sáng lam quang, hết sức thần kỳ....., vừa rồi ta vẫn muốn, nếu có thể bỏ đi phạm thể tục sự, ta lại muốn mang người thông dong ở giữa Sơn Thủy thiên địa, đi tìm phượng hoàng trong truyền thuyết kia."

"Thông dong ở giữa Sơn Thủy thiên địa? Vô ưu vô sầu rồi rảnh nhưng tự tại." Đồng Khanh cười nói: "Vậy cũng không được, nếu ta đi, Đồng gia làm sao? Đề đề ta Đồng Chiêu nên làm cái gì? Còn có Đồng gia dựa vào ta mà sống tồn, những người đó nên làm cái gì bây giờ?"

Vệ Sùng Văn lộ ra bộ dáng hiểu rõ, cười nói: "Ta biết ngay người sẽ nói như vậy, suy nghĩ một chút thôi, ta là trưởng tử Vệ gia. Người là trụ cột Đồng gia, cuối cùng không thể rời bỏ, huống chi, trên vai của ta lại thêm trọng trách người....." Hần ngưng mắt nhìn nàng, trong nháy mắt ánh mắt dịu dàng vô cùng, hần nhẹ giọng nói: "Tiểu Uyên, ta nói rồi, ta sẽ thay người gánh lên tất cả trọng trách, về sau, người đừng cực khổ như vậy. Giao tất cả cho ta đi. Hôm nay ta đặc biệt đến đón người trở về....., dù sao người và ta đã thành hôn, người là thê tử của Vệ Sùng Văn ta. Cũng nên bái kiến phụ mẫu của ta rồi."

Ở ngoài thành Cô Tô, hoàn thành hôn lễ, nàng đã gả làm vợ hần, trở thành dâu cả của Vệ gia rồi.

Sớm hay muộn, nàng phải vào cửa Vệ gia.

Đồng Khanh trầm thấp mở miệng thỉnh cầu: "Sùng Văn. Cho ta thêm một chút ngày giờ được không? Lần này thúc đẩy kết hôn, chột rồi đi Đồng gia, rất nhiều chuyện cũng chưa kịp giao phó xử lý, sẽ khiến cho rối loạn không nhỏ, tạm thời Đồng gia còn không rồi ta được."

Hắn ngưng mắt nhìn nàng, chốc lát.

"Được rồi. Ngươi tạm thời ở Đồng phủ trước. Chuyện bái kiến cha mẹ chồng, có thể về sau lại nói, chỉ là....." Nói tới chỗ này. Sắc mặt Vệ Sùng Văn đột nhiên đỏ lên, hắn có vẻ hơi xấu hổ, quay mặt đi, không chịu nhìn thẳng nàng, ngược lại nhìn tranh sơn thủy phía bên phải trên tường. Nhỏ giọng nói: "Để cho ta cũng ở nhà mẹ cùng với ngươi một thời gian đi, chúng ta cũng nên..... Viên phòng!"

"A. Viên phòng?" Nàng rất là kinh ngạc, há miệng.

"Đúng vậy, vợ chồng phải ngủ cùng nhau, sau đó....." Hắn ê a mấy tiếng, gương mặt tuần tú hơi có vẻ thẹn thùng, kiên nghị, không được tự nhiên ửng đỏ, đỏ mặt, nói thật nhỏ: "Ngủ cùng nhau....., làm phu thê chân chính, kéo dài đời sau, sinh mấy tiểu tử mập mạp họ Vệ."

Đây là trách nhiệm nàng thân là dâu cả Vệ gia, cũng thân là thê tử Vệ Sùng Văn hắn.

Từ khi Vệ gia bắt đầu lập thành hôn sự, đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Đồng Khanh đã sớm tâm sáng như gương, nàng cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng ngược mắt nhìn hắn nói: "Ngươi khiến mấy gã sai vặt trở về chuẩn bị mấy bộ quần áo đến đây đi, thuận tiện cho ngươi tắm rửa hằng ngày."

"Ngươi đồng ý sao?!" Chột nghe lời ấy, Vệ Sùng Văn lập tức hân hoan, vốn còn lo lắng nàng sẽ quả quyết cự tuyệt hắn, trì hoãn đây.

Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ mở miệng yêu cầu hắn tạm thời không viên phòng trước. Không biết, hôn sự của hắn, những năm gần đây, cha mẹ đã sớm thúc giục rồi, Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại (1), cha mẹ giường mất mong đợi trưởng tôn ra đời, sáu sắc chờ đợi, Thu Thủy cũng mau nhìn xuyên rồi.

Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại (1): Tội bất hiếu có ba tội, không con nối dõi là tội lớn nhất.

Tiểu Uyển đúng là một nữ nhân hiểu chuyện, biết rõ đạo lý. Không vì cao quan nặng lộc mà tự cao, còn có thể thay hắn suy nghĩ, không làm khó hắn, tương lai ở Vệ phủ nhất định có thể cùng phụ mẫu cô thúc của chồng chung đụng hòa thuận....., trong lòng Vệ Sùng Văn càng nghĩ, càng cảm thấy vui mừng.

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Hoàng thượng truyền chiếu, muốn khi mặt trời lặn về tây thì ta vào Cung Vị Ương cùng hắn dùng bữa tối, ngươi..... Chờ ta trở lại thôi."

Vệ Sùng Văn cười nói: "Tiểu Uyển, ta cũng không muốn tạo thành gánh nặng và áp lực cho ngươi, ta đồng ý qua ngươi, không yêu cầu ngươi từ quan. Dù sao ngươi vẫn là đại thần triều đình, quân mệnh không thể trái, ngươi yên tâm vào cung đi, ta ở chỗ này chờ ngươi trở lại là được." Chờ hắn trở lại, viên phòng.

***

Hoàng thượng lên lút truyền khẩu dụ dùng bữa, cũng không phải dạ tiệc chính thức, Đồng Khanh thay một bộ thường phục trường sam, vội vã tiến vào Cung Vị Ương. Ở trên hành lang dài, xa xa lại nhìn thấy mấy cung nữ vây quanh Lâm Dương, nàng mặc một thân áo gấm, trên búi tóc cắm thoa cùng trâm vàng, ăn mặc hết sức cao quý mỹ lệ, đang kéo làn váy, thành thực bước lên một đầu hành lang khác.

Tiểu Nội thị dẫn nàng vào cung cười nói: "Đồng đại nhân, mỹ nhân phía trước là Lâm cô nương mà hoàng thượng mang về từ dân gian, mới vừa được thái phi nương nương thu làm nghĩa nữ, vào ở Nguyên Thần cung, hoàng thượng đã chính thức sắc phong nàng là quận quân Thừa Ân rồi."

Rất nhanh sẽ gặp Lâm Dương nhi ở trên hành lang dài, người nhắc nhở và giới thiệu là công việc cơ bản của nội thị trong cung, để hai bên gặp mặt, không mất lễ nghi.

Phong tước Quận quân không phải là nữ nhi hoàng tộc, nhiều nhất Tứ Phẩm.

Trọng điểm là cái phong hiệu『Thừa Ân』này, rất dễ nhận thấy hoàng thượng ưu ái đối với nàng. Phong tước này, không khỏi báo cho mọi người, nàng từng có ân đối với hoàng thượng.

Đến gần trước, Lâm Dương nhi vén áo thi lễ nàng, nhẹ giọng cười nói: "Đồng đại nhân, không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy."

Thái độ Đồng Khanh tựa như gió tay lên nói: "Tại sao Quận quân lại ở chỗ này? Ngươi cũng là đến bồi hoàng thượng dùng bữa tối sao?"

Lâm Dương nhi khéo cười xinh đẹp nói: "Hoàng thượng nói, khiến Dương nhi và Đồng Tư Mã thân cận hơn một chút, hoàng thượng không rồi được bất kỳ một người nào trong hai chúng ta, hi vọng chúng ta có thể có tình cảm thân thiện."

"Sao?" Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ý tưởng của nam nhân, thật là không thể tưởng tượng nổi. Hôm nay hắn ở hậu cung cùng ngươi thân cận, ngày mai ở phòng nghị sự cùng ta thân cận, giữa hai cái này có cái gì tương quan?"

"Có lẽ Hoàng thượng cho là Đồng đại nhân thường ra vào cung đình, tương lai có cơ hội gặp mặt Dương nhi thường xuyên, xét thấy chuyện ngươi và Đậu Nguyên Nguyên không vừa mắt, hắn nghĩ tình cảm giữa hai chúng ta gần hơn thôi."

Đồng Khanh một đôi con mắt lạnh lợi, nhìn chăm chăm Lâm Dương, lạnh nhạt nói: "trái lại ngươi rất biết suy đoán tâm tư của hoàng thượng sao? Đồng mỗ là đại thần cánh tay đắc lực của hoàng thượng, là quan to trong triều, cần gì theo sau nữ nhân trong cung thân cận? Chẳng phải uống công vô ích sao?"

Lâm Dương nhi thấy thái độ Đồng Khanh đối với nàng lạnh nhạt, không khỏi rùng con mắt, nhỏ giọng nói: "Xem ra, Đồng đại nhân không phải thích Dương nhi à?!"

Nàng thê nhưng lộ ra bộ dáng thất ý.

Sắc mặt Đồng Khanh trầm xuống, nói: "Đề cho mọi người lui ra đi."

Nghe vậy, Lâm Dương nhi quay đầu lại nói với chúng thị tỳ: "Đều lui ra đi."

Mọi người vén áo thi lễ, rồi rít lui ra phía dưới hành lang chờ lệnh.

Chốc lát, trên hành lang gỗ lim dài trống trải, chỉ còn lại bóng hai người, dưới ánh nắng chiều chiếu, kéo dài thật dài.....

Đồng Khanh bắt tay vào làm, ngược mắt nhìn hoàng hôn mênh mông, chậm rãi mở miệng nói: "Thành Cô Tô niệm phong thành thì ngươi có cố ý giấu hoàng thượng đi phải không, để cho ta tìm khắp nơi không thấy?"

"Hoàng thượng đúng là Dương nhi cho giấu ở trong núi sâu, chỉ là, không phải là vì khiến cho Đồng đại nhân tìm khắp nơi không thấy, mà là Dương nhi ngu độn, không cách nào phán đoán chuẩn xác Đồng đại nhân có năng lực cứu hoàng thượng bình yên thoát nguy khốn hay không, trời sanh tính Dương nhi ngu muội chỉ có thể lợi dụng lực lượng của mình, toàn lực bảo vệ hoàng thượng an toàn. Dương nhi toàn tâm toàn ý suy nghĩ, hoàn toàn là vì an nguy của hoàng thượng, Đồng đại nhân sẽ không vì vậy mà trách cứ Dương nhi chứ?"

Trời sanh tính ngu muội sao? Lâm Dương nhi có thể so với Đậu Nguyên Nguyên được nuông chiều ương ngạnh, thông minh hơn nhiều nữ nhân tùy hứng bướng bỉnh này không? Dung mạo và xuất thân cũng kém xa Đậu Nguyên Nguyên nhưng nàng đã nắm vững hoàng thượng trong lòng bàn tay rồi.

Thái độ Đồng Khanh lạnh nhạt nói: "Sao? Xem ra ngươi cũng không tin tưởng Đồng Khanh ta, nếu không, chính là tâm tư mờ ám rồi, nói một chút, ngươi làm sao mang theo hoàng thượng rời khỏi Thành Cô Tô?"

Nàng đã sớm dự liệu được, nhất định Đồng Khanh sẽ hỏi tới.

Đồng Khanh hết sức thông tuệ, tuyệt đối không thể để cho nàng phát giác, ánh mắt của nàng có bất kỳ một tia kỳ dị, chuyện Thành Cô Tô xảy ra bệnh dịch sẽ đánh nàng rút xuống vực sâu vạn trượng, từ đó thoát thân không được.

Lâm Dương nhi cắn chặt môi dưới, rất là cẩn thận nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng bị nhiễm ôn dịch, chúng tôi đi theo một đám bệnh dân rời đi, nếu Đồng đại nhân không tin lời nói, có thể hỏi hoàng thượng."

Đồng Khanh liếc nàng một, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không đi hỏi kỹ hoàng thượng, hẳn cùng với ngươi vậy thì sao? Trong quá trình đó, lại có cái gì hay sao? Về chuyện Thành Cô Tô tràn ra bệnh dịch, đây là chuyện quan hệ dân chúng, Ninh Vương đã hạ lệnh Tô Thái Phó truy xét thêm, rất nhanh, chân tướng sẽ rõ ràng. Hiện tại, ta chỉ muốn biết tâm tư ngươi sâu thẳm....." Nói tới chỗ này, nàng quay đầu, ngưng mắt nhìn thẳng vào nữ nhân trước mắt mặc một thân đất tiền, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Ngươi, Lâm Dương, ngươi đối với hoàng thượng có mấy phần thật lòng? Ngươi là bởi vì hấn là hoàng thượng mới trăm phương ngàn kế đến gần hấn, chân tâm ngươi bởi vì hấn là một Hoàng đế, hay là bởi vì hấn là Lưu Lăng?"

Lâm Dương nhi ngược mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, trong lòng châm chọc, giờ phút này nàng trả lời, quan hệ tới quan hệ hữu nghị giữa nàng và Đồng Khanh sau này. Nàng phải cẩn thận, từng chữ từng câu đều không thể phạm sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Công Tâm Vì Thượng Thờ

Thấy ánh mắt nàng khê nhúc nhích, như đang suy tư đáp án tốt nhất, Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ta chỉ muốn biết, nếu hoàng thượng không còn là hoàng thượng, chân tâm ngươi vẫn còn chứ?"

Thấy thái độ nàng như vậy, Lâm Dương nhi cũng không ản giấu rồi, nàng trực tiếp thừa nhận nói: "Lâm Dương nhi ta một mảnh chân tình, ở cùng một người gọi là Hoàng đế Lưu Lăng, hẳn là hoàng thượng mà Dương nhi nhi ái mộ, cũng là nam nhân Dương nhi nhi ái mộ. Hai người này vốn chính là một thể, Đồng đại nhân muốn nghe không phải là Lâm Dương nhi cực kỳ thanh cao nói tới, ta chỉ yêu nam nhân này, mà không phải hoàng vị của hấn có thể đem đến cho ta tôn vinh cùng cao quý chứ?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ngươi thương hấn, chỉ bởi vì hấn là Hoàng đế, nếu ngươi nói thật lòng, nếu ngươi nói ái mộ, cũng xây dựng ở đây, tình cảm

của ngươi, sổ ghi chép quá mức yếu đi."

Lâm Dương nhi chân thành nói: "Không như ngươi nói, trong vườn hoa ở Phủ Ninh Vương, thì bằng vào cái nhìn đầu tiên khi mới quen hoàng thượng, ta liền động lòng với hắn, lúc ấy, ta còn làm hắn và Ninh Vương....., chuyện nữa quá rõ ràng, ngay lúc đó động lòng, tuyệt đối không phải duyên có bởi vì hắn là hoàng thượng. Ta đối với hoàng thượng, vừa gặp đã thương, sau khi làm bạn trên đường, gắn bó kề cận bên nhau khác sâu tình cảm cùng hắn, đều là chuyện thật nghiêm túc, ngươi không thể bởi vì ta để ý thân phận hoàng đế của hắn, phần kia muốn đạt được tôn vinh công danh lợi lộc, thì hoàn toàn làm giảm tình cảm chân thật ta đối với hoàng thượng."

"Muốn đạt được tôn vinh công danh lợi lộc? Trái lại ngươi rất thẳng thắn....." Đồng Khanh khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: "Hôm nay ngươi thừa nhận đối với hoàng thượng là thật lòng, thật ra khiến ta an tâm mấy phần, chỉ mong một ngày kia, nếu hoàng thượng gặp biến cố trọng đại, ngươi còn có thể duy trì đối với hắn như ban đầu..... Không xa không rời sao? Một người phải có công danh lợi lộc cường đại, có thể làm đến một bước này sao?"

Lâm Dương nhi há miệng, nàng chưa kịp mở miệng, Đồng Khanh liền giơ tay lên nói: "Ta cũng không phải muốn nghe ngươi bảo đảm cái gì vân vân....., quá không thực tế rồi. Thật nghe lời, cho dù ai cũng sẽ nói, ba hoa chích chòe thì có ích lợi gì? Lòng người ở trước hiện thực tàn khốc nhất, có thể chịu nổi khảo nghiệm sao? Tất cả, chỉ có đến lúc này mới có thể kết luận. Chỉ là nếu thật có một ngày kia, hi vọng ngươi có thể ngẫm nghĩ, dù sao hoàng thượng cũng là nam nhân ngươi đã từng thật lòng ái mộ."

Lâm Dương nhi nhàn nhạt cười nói: "Hôm nay Đồng đại nhân nói nhiều lời như thế, là có nghĩ muốn cùng Lâm Dương nhi làm bạn rồi hả?"

"Ngươi nói sao?" Nàng Nàng ôn hoà nói.

Lâm Dương nói: "Dương nhi đối với Đồng đại nhân cũng là một lòng nhiệt tình, ta là thật lòng muốn cùng Đồng đại nhân giao hảo, xin Đồng đại nhân nghĩ kỹ lại. Ngoại trừ Dương nhi ở trên thân hoàng thượng tận hết khả năng bỏ công sức, trong thời gian này, có từng hại qua Đồng đại nhân chưa? Hoặc trở ngại Đồng đại nhân bất cứ chuyện gì rồi hả? Ta muốn. Đồng đại nhân không đến nỗi sẽ vì hậu vị Đậu cô nương vững chắc, mà làm địch với Dương nhi chứ?"

Đồng Khanh lại mở miệng nói: "Đi thôi, đã trì hoãn chút thời gian, đừng làm cho hoàng thượng đợi lâu."

***

Bên trong cung điện nhỏ Cung Vị Ương, mấy tên thị ra ra vào vào. Vội vàng truyền lệnh, trên bàn hiện đầy món ngon, mùi com chín lan tỏa bốn phía, Lưu Lăng tự mình gấp một miếng thịt nướng mật ong bỏ vào trong chén Đồng Khanh, rồi lập tức gấp một miếng bỏ vào trong chén Lâm Dương nhi.

Hắn nở nụ cười nói: "Ăn đi, khó có được hôm nay hai nàng cùng ở nơi này dùng bữa."

Nói xong. Nói với Tiểu An Tử: "Rót rượu."

Tâm tình hoàng thượng, hình như thật tốt.

Tiểu An Tử vội vàng, nhất nhất thay các chủ tử rót rượu. Lâm Dương nhi nâng chén cười nói: "Còn nhớ rõ ban đầu quen biết sơ với Đồng đại nhân ở trong quán rượu tên gọi Lầu Thu Phong đấy."

Đồng Khanh nói: "Ngày đó uống nhiều quá, rất nhiều việc không nhớ được."

Lâm Dương mới nói: "Thẩm lão bản điểm chủ Lầu Thu Phong là một tay cắt rượu ngon, ở chỗ đó tương đối có danh tiếng, chỉ mới nhớ lại không khí kia thơm mùi rượu. Thì làm cho miệng người ta lưu hương rồi, cũng khó trách Đồng đại nhân một ly tiếp một ly. Không nỡ để ly rượu xuống, làm cho mình đều bị chuốc say đấy."

Lưu Lăng quay đầu nhìn Đồng Khanh, dịu dàng cười nói: "Thật có rượu tốt như vậy sao? Nếu các nàng thích rượu kia, trầm lập tức hạ chiếu, ra lệnh hắn đưa mấy trăm bình mỹ tửu vào Hoàng Thành là được."

Đồng Khanh cố uống sạch rượu, cũng không nói một lời.

Nàng khẽ chau mày lại, trong lòng lại hết sức lo lắng, chỉ hơi chút nhàn thoai, hoàng thượng liền tính toán hạ chiếu lấy cho được rượu ngon, lấy cho giai nhân vui vẻ. Có thể thấy được hoàng thượng đối với Lâm Dương nhi sủng ái và coi trọng, không phải so với bình thường.

Lâm Dương nhi gấp một miếng thịt, đặt ở trên mâm trước bàn của nàng, cười nói: "Đồng đại nhân đừng chỉ cố uống rượu, ăn nhiều một chút, mới có thể phát triển, ngươi quá gầy, hoàng thượng nhìn chỉ biết đau lòng."

Lưu Lăng ngưng mắt nhìn nàng nói: "Đúng vậy, Đúng vậy, mấy ngày nay giầy vò, hiển nhiên ái khanh gầy đi chút, trầm tính toán ngày ngày tuyên ngươi vào cung tới dùng bữa, mỗi ngày tự mình giám sát ngươi phát triển. Ngươi có đặc biệt muốn ăn cái gì hay không? Trầm lập tức khiến ngự thiện phòng làm đưa vào."

Đồng Khanh nói: "Món ăn đã ngừng, xin hoàng thượng đừng làm cho ngự thiện phòng lại đưa thức ăn tiến vào."

Lúc này, một nội thị bước nhanh đi vào, khẽ cong người nói với Lưu Lăng: "Khởi bẩm hoàng thượng, Đậu cô nương cầu kiến."

Lưu Lăng nói: "Đậu Nguyên Nguyên? Trầm cũng không tuyên chiếu nàng vào cung, nàng tới nơi này làm gì?"

Nội thị hỏi bẩm nói: "Đậu cô nướng vào cung từ sớm bái kiến đi là Vũ Thái phi nương nương, ở Cung Xương Thọ, nghe nói thân thể hoàng thượng không khoẻ, trong lòng nàng lo lắng, bèn trực tiếp chạy tới Cung Vị Ương, cầu kiến hoàng thượng."

Hôn sự với Đậu gia khó giải, đang làm cho hân phiền lòng không dứt, Lưu Lăng không khỏi nhướn mày, gờ tay lên nói: "Người nói với nàng, trẫm đã không còn gì đáng ngại, để cho nàng trở về đi thôi."

Lời vừa mới dứt, lại thấy Lâm Dương nhi thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, hãy để cho Đậu cô nướng vào bên trong bái kiến đi, đại hôn hoàng thượng sắp tới, không nên quá mức xa lạ với Đậu cô nướng, chuyện này nếu truyền tới trong tai Thái hậu, chỉ sợ lại mất hứng."

Đây cũng là nhắc nhở hân, nhớ tới mẫu hậu hơi sớm tức giận.....

Tối nay hân ở Cung Vị Ương tuyên chiếu mời Đồng Khanh và Lâm Dương nhi yến ẩm, Đậu Nguyên Nguyên không mời mà tới, thế nhưng hân lại không chịu tiếp kiến duy nhất mình nàng, nếu mẫu hậu biết được chuyện này, chỉ sợ tức giận không nhỏ. Này sinh sống gió. Lưu Lăng gờ tay lên nói: "Truyền Đậu Nguyên Nguyên vào tiểu điện, còn nữa, chuẩn bị một phần bát đĩa."

"Tuân chỉ."

Chốc lát, Đậu Nguyên Nguyên dẫn thị nữ thiếp thân Bảo Châu từ từ vào điện, nàng nhìn thấy Đồng Khanh và Lâm Dương nhi ở bên trong cung điện nhỏ dùng bữa với hoàng thượng, thật cũng không ngoài ý muốn, nàng đã sớm biết được chuyện này, nếu không sao vội vàng vàng vàng chạy tới.

"Nguyên Nguyên bái kiến hoàng thượng."

Tư thái nàng mềm mại, hạ bái, hiển thị rõ mỹ nhân phong tình.

Mỹ mạo của nàng, gia thế của nàng, không phải Lâm Dương nhi xuất thân hèn mọn có thể với được.

Nàng Đậu Nguyên Nguyên xuất thân danh môn, sắc đẹp gần khuynh quốc, đến nay cũng chỉ có Đồng Uyển mới có thể tới địch nổi.

"Hãy bình thân." Lưu Lăng gờ tay lên nói: "Trẫm đang dùng bữa tối, người đến rất đúng lúc, cùng nhau dùng bữa thôi."

"Tạ, hoàng thượng."

Dứt lời, chậm rãi đứng dậy, ngồi vào

Đậu Nguyên Nguyên vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Lâm Dương nhi lập tức ân cần gấp đồ ăn thay nàng, gấp một miếng thịt, nhét vào trong chén của nàng, cười dịu dàng nói: "Đậu cô nướng, ăn nhiều một chút. Người tới vừa đúng lúc, cùng nhau dùng bữa, chính là bởi vì người tới, cung điện nhỏ này náo nhiệt hơn nhiều."

Trong lòng Đậu Nguyên Nguyên đang không vui, nàng không chịu động đũa, ngược lại lạnh lùng giễu cợt nói: "Ta còn lo lắng hoàng thượng hiểu rõ đấy." Dứt lời, nàng liếc hoàng thượng một, phát hiện hoàng thượng không quá cao hứng, buồn bực không lên tiếng không để ý tới nàng.

Nàng rõ ràng cho thấy đang chỉ trích ý tứ của hoàng thượng.

Hoàng thượng tuyên chiếu mời Đồng Khanh và Lâm Dương nhi vào yến ẩm, lại thiếu duy nhất nàng chính là hoàng hậu, làm sao cho nàng vui vẻ được đây?

Không dứt được Đồng Uyển, hôm nay lại thêm một người Lâm Dương làm người ta ghét, thấy nàng thân thiện gấp đồ ăn thay nàng, nàng càng cảm thấy chán ghét.

"Làm sao có thể, hoàng thượng đang lo lắng quá yên tĩnh, không đủ náo nhiệt ấy. Người tới, chúng ta vui mừng cũng không kịp đấy." Lâm Dương nhi cười nói, lại gấp một đùi gà nhét qua.

『 chúng ta 』? Là chỉ nàng và hoàng thượng sao? Đồng Khanh cũng sẽ không vui vẻ cùng nàng cùng nhau dùng bữa.

『 chúng ta 』 là từ ngữ thân thiết cỡ nào, giống như hai người là một thể. Nhìn nàng này đắc ý!

Tiểu tiện nhân hèn mọn này!

"Lâm Dương, người ít hư tình giả ý đi." Đậu Nguyên Nguyên đem món ăn Lâm Dương nhi gấp vào trong chén nàng, đặt bên cạnh, nói với nội thị hầu hạ ở một bên: "Ta không có khẩu vị, cả chén này cũng cầm đi cho chó ăn đi."

Trước mặt mọi người, mặt nóng lên, Lâm Dương nhi lập tức bị mất mặt, tay đang gấp món ăn không biết nên dôi về không, trong khoảng thời gian ngắn xấu hổ không thôi.

Lúc này, chợt thấy Lưu Lăng nặng nề để đũa xuống, phát ra "rầm" một tiếng, hân nhìn chăm chăm Đậu Nguyên Nguyên buồn bực nói: "nếu là người đặc biệt tới chọc trẫm không vui, sau này đừng đến nữa!"

Hoàng thượng bị chọc giận!

Không khí lập tức nặng nề.

Bị trách móc, hốc mắt Đậu Nguyên Nguyên lập tức đỏ lên, nàng chứa lệ, cảm giác uất ức nói: "Trong lòng Hoàng thượng còn có Nguyên Nguyên sao? Dù sao ta mới là hoàng hậu chưa qua cửa của ngài."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Không làm được việc lớn, người phá hỏng bầu không khí là người!"

Đậu Nguyên Nguyên rũ con mắt, cầm khăn lên, liên tiếp lau nước mắt rơi xuống, mỹ nhân hoa lệ đầm mưa, một bộ dáng rất uất ức.

Đồng Khanh cau mày nói: "Nếu hoàng thượng khiến người dùng bữa, trong lòng người mất hứng, chính nên cáo lui, cần gì náo tiểu tính tình, chọc cho hoàng thượng không vui, trong lòng người có thể vui vẻ không?"

Đậu Nguyên Nguyên cúi đầu, cố lau sạch lệ. Chọc cho hoàng thượng không vui, là lỗi của nàng, nhưng..... Nàng chính là nuốt không trôi giọng điệu này.

Bị nhục nhã, thái độ Lâm Dương nhi vẫn tự nhiên thanh thản, nàng duy trì thân thiện đối đãi Đậu Nguyên Nguyên, rót rượu thay nàng, nhân nhát cười nói: "Đừng trách Dương nhi nhiều chuyện, về sau Đậu cô nương làm bạn bên người vua, mặc dù ngồi lên hậu vị, mẫu nghi thiên hạ, thân phận vô cùng tôn quý, không phải nô tài bọn ta có thể sánh bằng, chỉ có thể nhìn lên cùng quỳ lạy..... Ở trước mặt hoàng thượng, vẫn phải lễ xuống tư thái, học làm sao hầu hạ hoàng thượng, người có biết tính nết hoàng thượng, hẳn thích gì? Ghét cái gì?" Nói tới chỗ này, thuận tiện rót rượu, lần lượt vào bên cạnh nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Ta nghĩ, Đậu cô nương phải hiểu, bất được lòng hoàng thượng, còn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác!"

Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên giật mình.....

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Minh Thương Dễ Tránh, Âm Tiễn Khó Phòng?

Editor: Thơ Thơ

Một câu thức tỉnh người trong mộng!

Cẩn thận hồi tưởng, trải qua thời gian dài, nàng dựa vào thân phận của di, thường ra vào cung đình, ra mắt hoàng thượng, nhưng đối với thứ hoàng thượng yêu thích, nàng lại không biết gì cả.

Nàng Đậu Nguyên Nguyên xuất thân danh môn, tướng mạo đẹp khuynh quốc, giỏi ca múa, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi....., nàng là Thiên Chi Kiều Nữ, nhưng Đồng gia cố tình ra một Đồng Uyển, cơ hồ đoạt hết phong thái của nàng. Bởi vì kiều ngạo, bởi vì không cam lòng, từ nhỏ đến nay, người nàng lưu ý nhất chính là Đồng Uyển, cả đời nàng cũng muốn cùng Đồng Uyển phân cao thấp, vừa so sánh dài ngắn, lại bỏ quên chuyện quan trọng nhất..... Làm cho hoàng thượng yêu thích!

Đồng Uyển thích ngọt không thích cay, Đồng Uyển thích nhất hạnh y, Đồng Uyển sử dụng hương phấn gì, hoa gì..... Nàng đều rất rõ ràng. Nàng chỉ muốn thắng Đồng Uyển, ý định càng lúc càng mãnh liệt, nàng nghĩ hoàn toàn đánh bại nàng ta, nhìn nàng ta khóc thút thít, sau đó nàng vui mừng, thuận nước đẩy thuyền độc chiếm hoàng thượng, ngồi lên ngai hoàng hậu.

Cuối cùng, nàng thắng!

Ngôi Hoàng hậu đã ở trong tay, nhưng..... Hoàng thượng thích nàng sao? Thotho_

Hắn đối với nàng ôn hoà, thậm chí có lúc sẽ có chút lạnh nhạt.

Rõ ràng là Lâm Dương nhi đang nhắc nhở nàng, phương hướng của nàng sai rồi, người nàng nên chú ý không phải là Đồng Uyển, mà là hoàng thượng. Khiến cho hoàng thượng yêu thích, lấy được hoàng thượng yêu thích, so với đánh bại một trăm, một ngàn Đồng Uyển quan trọng hơn. Đây mới thật sự là thành công.

Như đã nói qua, Lâm Dương nhi là dương nữ hoàng hậu dân gian đồn đãi, thật vất vả đã thành công lẫn vào hoàng cung rồi, nàng với nàng ta nên là kẻ địch mới đúng, chẳng lẽ nàng không muốn bằng ả Thiên Mệnh chết tiệt kia, nghĩ biện pháp đánh rơi nàng, để cho mình leo lên địa vị hoàng hậu sao?

Âm tiễn khó phòng.....

Dung mạo Lâm Dương nhi còn chưa sánh kịp Như Họa, không có vẻ thù mị thượng thừa, xuất thân cũng không cao, nhiều nhất chỉ là nhi nữ nhà không có làm quan, cử chỉ lại tự nhiên thanh thản. Xử sự có giới hạn. Lại còn nhắc nhở nàng, 『bất được lòng hoàng thượng, còn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác』, đến tột cùng, nàng đang suy nghĩ gì?

Nữ nhân này không phải đặc biệt ngu xuẩn, chính là đặc biệt thông minh.

Lúc này, Lâm Dương nhi đã rót đầy một ly rượu thay nàng, cười nhắc nhở: "Đậu cô nương, có phải ngươi nên kính hoàng thượng một ly rượu? Cầu xin hoàng thượng bớt giận, đừng tiếp tục trách móc nàng." Tho tho _

Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hơi ổn định tâm thần một chút, nâng chén mời rượu nói: "Ngôn ngữ Nguyên Nguyên thất nghi. Nhất thời luống cuống, xin hoàng thượng tha lỗi."

Thấy nàng biết sai có thể sửa, Lưu Lăng cũng không so đo, dù sao nàng chỉ là nổi loạn một chút, không tính là sai lầm gì lớn. Hắn nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi khó tới được một chuyến, còn là ăn bữa cơm đi, những thứ tiểu tính tình kiềm hãm ở tư gia, đừng để trầm nhìn thấy."

Đậu Nguyên Nguyên nhỏ giọng nói: "Nguyên Nguyên biết sai rồi, tạ ân hoàng thượng không trách."

Sau khi kính hoàng thượng một chén. Đậu Nguyên Nguyên nâng chén lần nữa, lần này lại mời rượu Lâm Dương nhi nói: "Hoàng thượng gặp nạn thì Nguyên Nguyên không thể tận trách nhiệm chăm sóc hoàng thượng. Cảm giác xấu hổ sâu sắc, làm phiền quận quân chăm sóc, mới để cho hoàng thượng bình an trở lại."

Lâm Dương nhi đáp lễ một ly rượu, nhàn nhạt cười nói: "Đậu cô nương khách khí, Thánh Thể hoàng thượng liên quan đến an nguy dân chúng. Dương nhi chỉ làm chuyện phải làm thôi, không tính là công lao bằng trời."

"Vô luận như thế nào. Nếu không phải ngươi bảo vệ, hoàng thượng sao có thể bình an hồi cung đây."

Hai nữ nhân, người một lời, ta một câu, rất là khách sáo. Không bao lâu sau, đơn giản hàn huyên. Tho tho _

Ngược lại Đồng Khanh thùy chung không nói một lời, giữ yên lặng, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Lưu Lăng thấy Đồng Khanh trầm mặc không nói, lo lắng nàng lạnh nhạt, lặng lẽ đưa tay dòi qua, chọt phủ trên bàn tay của nàng, sau đó nắm thật chặt, dịu dàng cười với nàng một tiếng.

Hành động lần này quá mức thân thiết, mất chuẩn mực quân thân, hiển nhiên hoàng thượng thất lễ, trong lòng Đồng Khanh đột nhiên thất kinh, thử rút tay trở về, ngược lại Lưu Lăng cầm tay nàng thật chặt.....

Hoàng thượng vượt qua khuôn phép như vậy, Đồng Khanh quyết định cáo lui, vì vậy nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, vì thần cũng nên cáo lui." Lưu Lăng nhàn nhạt cười nói: "Đừng nóng vội, rượu ngon Trần Phẩm trầm còn chưa có đưa lên, ngươi phải nếm thử một chén mới được." Nói xong, quay đầu nhìn Tiểu An Tử nói: "Đi vào nội điện, lấy vỏ rượu trầm trần quý tới đây."

"Tuân chỉ." Tiểu An Tử khẽ cong người, liền lui xuống.

*

Tiểu An Tử bước nhanh đi về nội điện, đang định đi lấy rượu, trải qua hành lang thì đột nhiên liếc thấy phía sau màn, một bóng người nhanh chóng di động phía sau đại trụ, ở phía sau cây cột đỏ thẫm, rút lại....., thấy thế, hắn cười hi hi chạy tới, khẽ cong người trước Đại Trụ kia, nói: "Nô tài tham kiến công chúa."

"Hừ!"

Bóng dáng phía sau đại trụ, thấy bộ dạng bị phơi sáng, bèn nhò đầu ra, trước tiên rất là cẩn thận liếc tiểu điện phía sau hoàng thượng dùng bữa một cái, lúc này mới quay đầu lại, nói nhỏ: "Nói nhỏ thôi, đừng để cho hoàng huynh nghe thấy." Tho tho _

"Công chúa đã đến như vậy rồi, sao không đi vào ra mắt hoàng thượng? Lén lén lút lút núp ở phía sau cây cột làm cái gì? Chơi trốn tìm sao? Ngươi cũng biết, sau khi hoàng thượng mười tuổi thì không chơi cái này nữa....."

Trường An đưa đôi mắt đẹp dò xét về phía tiểu điện, chốc lát, lúc này mới thấp giọng nói: "Nghe nói hoàng huynh đồng thời truyền chiếu đem niềm vui mới Lâm Dương nhi và cữu ái Đồng Uyển tới đây, khiến hai người dùng bữa cùng nhau, chánh thê Đậu Nguyên Nguyên nghe được chuyện này, lập tức vừa nóng vừa giận chạy vội tới....."

Tiểu An Tử cười nói: "Đây là Hoàng thượng đang chơi mặt chược, Đậu cô nương biết được ba thiếu một, lập tức chạy vội tới, tụ tập thành một bàn."

"Ngươi nói vậy rồi!" Trường An trừng mắt liếc hắn một cái, lộ ra bộ dáng đã sớm biết rõ: "Buổi sáng mới từ chỗ mẫu hậu biết được chuyện hoàng huynh dựa vào bệnh trì hoãn hôn nhân, buổi tối làm thành tiết mục ba mỹ nhân tề tụ ở Cung Vị Ương..... Kịch hay như thế, sao ta có thể bỏ qua đây? Ta đặc biệt đến xem náo nhiệt, bên trong đó, còn chưa có đánh nhau sao? Ta không để lỡ chứ? Ngươi nào thắng?"

"Thì ra là công chúa đặc biệt chạy tới Cung Vị Ương bắt quái! Hơn nữa ngươi đã nhanh chóng nắm giữ tình tiết quan trọng nhất....." Như là một người đã biết chuyện, Tiểu An Tử không cần ẩn giấu nữa nhanh chóng phát huy công lực thân là nịnh thần, nhanh chóng phối hợp công chúa, gia nhập hàng ngũ bắt quái, xoa xoa đôi tay, đầu trâu mặt ngựa cười hắc hắc nói: "Trước mắt tiến triển mới nhất là như thế này không sai, tiến độ công chúa phải thật mau, chỉ là ở trước mặt hoàng thượng, không người nào dám động bóp chặt cổ của đối phương trước, trong nhà kia, là không đánh nổi." Tho tho _

Trường An gãi đầu nhỏ của mình một cái, lúng ta lúng túng nói: "Ta chính là nghĩ không ra, vì sao hoàng huynh cho đòi niềm vui mới cùng cưu ả tới đây, cùng nhau dùng bữa đây? Thật không hiểu nổi, đến tột cùng là nam nhân đang suy nghĩ cái gì? Nếu như ta mà là Uyển Nhi tỷ, nhục tâm còn đang yêu hoàng thượng, nhất định sẽ tức giận."

"Tuổi Công chúa còn quá nhỏ, dĩ nhiên là không hiểu." Tiểu An Từ ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "trong lòng Hoàng thượng yêu đại thần cánh tay đắc lực của mình, không muốn buông tay, vì vậy tính toán hủy hôn, trăm phương ngàn kế nghĩ không tuân theo tổ chế, khiến Đông gian thần đã là đại thần triều đình lên làm hoàng hậu, biến thành Đông gian hậu, nhưng hẳn lại cực kỳ coi trọng Quận quân Thừa Ân, ân tình đã từng cùng chung hoạn nạn để cho hẳn không yên tâm vì nàng. Quận quân Thừa Ân ngoại trừ gả cho hoàng thượng, không phải nam nhân khác, hoàng thượng tự hiểu là đối với nàng có trách nhiệm, cho nên cho đòi hai người cùng vào Cung Vị Ương, đại thế tiểu thiếp cùng nhau dùng bữa, bồi dưỡng tình cảm, cầu tương lai hậu viện bình an, thế thiếp hòa thuận, sẽ không thất hòa..... Không ngờ, chuẩn hoàng hậu trước mặt hoàng thượng nghe phong phanh chuyện này, rất sợ khó giữ được địa vị, liền khẩn cấp tới, đầu tiên là cấu kinh, khiến cho tiểu tính tình, lại bị lâm tiểu thiếp....., cũng chính là Dương gian phi tương lai trấn an phải vững vàng, ngược lại hai người Đậu hoàng hậu và Dương gian phi, vì vậy Đông gian thần còn chưa có lên làm gian hậu, liền bị cô lập."

"Vừa gian phi? Vừa gian hậu? Nghe ta mơ mơ màng màng....., tóm lại, hoàng huynh vốn định nhét Quận quân Thừa Ân vào hậu cung, trở thành Tàn phi sao? Nghe nói là Thiên Mệnh hoàng hậu kia mà, sắc phong nàng làm Tàn phi, vô luận là nữ nhân nào làm tới hoàng hậu, trong lòng cũng sẽ không yên ổn, nói không chừng một ngày kia, thật dễ cho nàng cướp lấy đây."

Tiểu An Từ cau mày nói: "Trừ hoàng thượng ra, Quận quân không thể gả bất kỳ nam nhân nào khác, nàng và hoàng thượng đã từng gắn bó kề cận bên nhau, cùng chung hoạn nạn, vì bảo toàn hoàng thượng, ngay cả mệnh mình cũng không để ý rồi....., ân tình như thế, con mẹ nó hoàng thượng này vừa nhân đức vừa trọng tình, thật sự rất không muốn có lỗi với nàng, để cho nàng một đời cô độc, cho nên mới tính toán sắc phong nàng làm Tàn phi, hoàng thượng không có ý nghĩ để quận quân lên làm hoàng hậu, thật ra thì Tiểu An Từ xem ra, Thotho hoàng thượng chỉ là muốn cho Dương nữ một danh phận, báo đáp ân nàng, để cho tương lai nàng sau trăm tuổi có thể vào từ đường, được người tế tự, có thể nhận hương khói, hoàng thượng căn bản không muốn để cho dương nữ hầu ngủ, mang thai con cháu....., một Hoàng đế không lâm hạnh, nữ nhân vĩnh viễn cũng không mang thai được hải tử, lại không gia thế, sao sánh được với hoàng hậu?"

"Hóa ra là tính toán sắc phong Dương nữ làm phi, vô luận như thế nào, xem ra....." Trường An cau mày, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng kết luận nói: "Quận quân Thừa Ân đó là hoàn toàn chiếm lấy hoàng huynh rồi, Đậu Nguyên Nguyên có gia thế và xinh đẹp, về tâm kế, lại kém nàng một đoạn lớn. Về phần hoàng thượng lâm hạnh, ta nghĩ, Tàn phi còn nhiều thủ đoạn mà, chỉ cần phải có danh phận trước, nửa thuận nước đẩy thuyền lấy được người của hoàng thượng, có cái gì khó khăn đâu?"

Nghe vậy, Tiểu An Từ kinh ngạc nhìn nàng, lau cặp mắt, hồi lâu..... Hẳn rồi cuộc chứa đựng nước mắt cảm động, nhỏ giọng tán dương: "Công chúa, rốt cuộc người thông minh hơn rồi!"

Nghe vậy, Trường An nặng nề gõ trên đầu hắc, Tiểu An Từ nhất thời kêu một tiếng.

Khoảnh khác, trong tiểu điện truyền đến một tiếng khiển trách, "Trường An, tới đây!"

Là tiếng hoàng thượng.

Trường An tức giận nhìn chằm chằm Tiểu An Từ, chu cái miệng nhỏ nhắn, gắt giọng: "Đều là người! Hoàng huynh đã phát hiện ta."

Dứt lời, liền ngoan ngoãn đi vào tiểu điện.

Đi tới tiểu điện, một nhóm người Đồng Khanh thấy nàng giá lâm, lập tức xột xột xoạt xoạt quỳ đầy đất.

"Tham kiến công chúa."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đêm Trăng Hoàng Thượng Mang Rượu Ngon Đi Cua Gian Thần

Editor: Thơ Thơ

"Đứng lên đi!" Trường An không chút để ý giơ một tay lên, ngay sau đó cười hì hì đến kề bên huynh trưởng, lôi kéo bàn tay của hắn, làm nũng nói: "Tối nay nơi này của hoàng huynh thật nóng nực, thiết yến ở Cung Vị Ương, sao không đi tìm Trường An tới đây?"

Lưu Lăng lờm lờm một cái, không vui nói: "Chỉ là mời mấy người tới đây ăn bữa cơm bình thường, trẫm không có tìm người, chính người không phải cũng nhảy tới sao?"

Trường An le lười một cái cười nói: “Muội muội nhớ ca ca, người không ở Hoàng Thành một đoạn thời gian, Trường An thật là nhớ người đó, người thật vất vả vì phục xuất tuần trở lại, nhưng vẫn vội vàng, không đếm xỉa tới người ta, cho nên tối nay Trường An muốn ở lại chỗ này, cùng hoàng huynh ngủ chung, ta muốn cùng hoàng huynh nằm ở trên giường nói lời thân thiết, cho đến lúc ngủ…….”

"Không được!" Lưu Lăng quả quyết cự tuyệt nói: "Người đã qua tuổi cập kê rồi, không giống khi còn bé, sao có thể ngủ cùng một chỗ với trẫm?" Tho tho_

"Như vậy, hoàng huynh ngủ giường, Trường An ngủ ra đất ngủ?"

"Không được!"

Muội muội nhiệt tâm mời ca ca ngủ, lại chịu khổ quả quyết cự tuyệt, nàng không chút nào chột tâm, không ngừng cố gắng: "Như vậy hoàng huynh ngủ tấm điện, bên trong, Trường An ngủ phòng ngoài?"

"Không được! Phòng ngoài là nơi cho người hầu đợi, ban đêm thay phiên hầu hạ bưng trà, người là công chúa cao quý, kim chi ngọc điệp có thể nào xen lẫn cùng một chỗ với người hầu, còn ra thể thống gì!"

"Như thế Trường An……"

Lời còn chưa nói xong, Lưu Lăng trách mắng: "Người đã lớn rồi, không thể không có quy củ như vậy nữa, nên biết nam nữ hữu biệt, dù là huynh đệ ruột cũng phải hiểu được kiêng dè, nếu người rảnh rỗi đến bị khùng, thì đi tới nơi mẫu hậu đi, thừa dịp lấy chồng trước, bồi người nhiều thêm"

"Ta vừa mới từ nơi mẫu hậu tới đây đó chứ, bà đã bắt đầu chê ta phiền……." Nói xong, Trường An mở to đôi mắt tròn vo, cười nói: "Nghe nói hiện tại Anh vương ca ca đang ở để đô, không bằng hoàng huynh khai ân để cho ta xuất cung đi tìm Hâm ca ca chơi chứ?"

"Không được! Sắc trời đã tối. Ngày mai người xuất cung đi tìm hân đi."

Trường An bĩu môi, giậm chân một cái nói: "Cái này cũng không được! Cái kia cũng không được! Ta mặc kệ, hoàng huynh không để cho ta xuất cung, tối nay ta liền ngủ ở cửa tấm điện của người, người muốn lên xuống giường, liền đạp qua thi thể của ta đi!" Tho tho_

"Chớ can quấy!" Lưu Lăng rốt cuộc không nhịn được rồi, lớn tiếng trách mắng: "Người tùy hứng làm bậy như vậy nữa, trẫm cũng không tha cho người!"

Bị trách cứ, Trường An đột nhiên khóc lớn tiếng, nàng rơi lệ nói: "Minh oa ~~~ hoàng huynh khi dễ người. Đáng thương cho Trường An, mẹ ruột không đau, dường mẫu không thương. Ca ca gần bó cũng không để ý……, hu hu……"

Đột nhiên Công chúa Trường An có chấp khóc rống lên, ồn ào không nghỉ, Lưu Lăng lắc đầu, thở dài nói: "nha đầu này……. Khiến trẫm nên làm sao?"

Lúc này, lại thấy Lâm Dương nhi mở miệng nói: "Hoàng thượng, hay là thế này đi, nếu ngài không yên tâm cho công chúa, lo lắng nàng ham chơi, cả đêm không về. Không bằng để cho Dương nhi xuất cung cùng với nàng một chuyến, đi thăm Anh vương đi, ta sẽ về vào giờ tỵ. Đưa công chúa bình an về cung."

Lưu Lăng khổ não nặn cái trán một cái, cuối cùng nhỏ giọng đồng ý: "Được rồi, trẫm đồng ý, Tiểu An Tử đi theo, mang tám mươi tên hộ vệ đeo đao đi theo. Ở ngoài cung không được lưu lại quá lâu, an toàn vẫn hơn. Hồi cung sớm một chút."

Được cho phép xuất cung, Trường An nhất thời ngưng khóc mỉm cười, trong lòng cảm kích đối với Lâm Dương nhi không thôi. Tho tho_

***

Một vầng trăng sáng, treo trên bầu trời cao, Mãn Thiên Tinh Đẩu (bầu trời đầy sao), chiếu ánh sáng trong đêm tối, vạn phần yên tĩnh. Xe ngựa chậm rãi đi vào trong tiếng bước chân dồn dập xột xột xoạt xoạt, vang trở lại ở trong ngõ hẻm để đô.

"Oa, tối nay ánh trăng thật đẹp!" Trường An ở trong kiệu, vén rèm xe lên, nhìn Mãn Thiên Tinh Đẩu, há miệng to hút không khí trong lành bên ngoài cung.

Tiểu An Tử cười chỉ vào Mãn Thiên Tinh Đẩu nơi chân trời nói: "Công chúa, cái đó xếp thành một hàng sao giống như đầu múc rượu, là Thất Tinh Bắc Đẩu đấy."

"Thất Tinh Bắc Đẩu à? Đó là Thất Tinh sao? Nghe nói Tinh Đẩu cũng có tên?" Trường An nhìn chòm sao hỏi.

"Ách……." Nàng đột nhiên hỏi như thế, Tiểu An Tử gãi đầu một cái, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng ô ô a mở miệng nói: "Hình như là Thiên Cơ, Khai Dương, Dao Quang……. Còn có thiên thừa……, đã có thừa, vậy nhất định sẽ có cái gì thắng tới đối xứng đi, cho nên phía dưới thiên thừa là thiên thắng thôi……, còn có thiên……, thiên gì tới hay sao?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Thất Tinh Bắc Đẩu, theo tranh cãi đến chòm sao Bắc Đẩu, theo thứ tự là Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyên, Ngọc Hành, Khai Dương cùng Diêu Quang 7 ngôi sao. Vào ban đêm sao Bắc Đẩu có ở đây không theo mùa, tùy theo thời gian, sẽ xuất hiện trên bầu trời theo hướng khác nhau, cho nên từ Thượng Cổ tới nay chỉ căn cứ phương hướng đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ tới đâu để quyết định mùa màng: đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía đông, tiết trời là mùa xuân; đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía nam, tiết trời là mùa hạ; đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía tây, tiết trời là mùa thu; đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía bắc, tiết trời là mùa đông." Tho tho_

"Dương nhi tỷ tỷ thật là lợi hại, sao chuyện gì người cũng biết vậy?" Nàng không chỉ có dịu dàng hào phóng, lại học nhiều hiểu rộng, Trường An rất là bội phục.

Dương nhi tỷ tỷ?

Trước bữa tối, nàng còn kêu nàng là quận quân kia mà, bây giờ lại đổi lời trở thành thân thiết gọi Dương nhi tỷ tỷ.

Dù sao vẫn là tiểu cô nương thiên chân vô tà, xem ra công chúa này không được cưng chiều chút nào, cũng không phải một hoàng tộc không có chút giá trị nào. Đường nữ của Vệ Thái hậu, nữ nhi ruột thịt của Vũ Thái phi, thân muội muội của hoàng thượng và Anh vương, Công chúa Trường An đúng là tác động tới bốn nhân vật cực kỳ trọng yếu.

Muốn vững vàng đặt chân ở hậu cung, không thể chỉ dựa vào hoàng thượng sủng ái, phải bày mưu nghĩ kế, mưu tính sâu xa, Công chúa Trường An chính là một con cờ cực tốt.

Lâm Dương nhi cười dịu dàng nói: "Trước kia ta từng theo Phù lão bản bốn ba buôn bán, lịch duyệt rủi ro hơn nhiều, nếu công chúa đối với sự vật cảm thấy có chút tò mò, hoặc là Dương nhi có thể tận chút sức lực, thay công chúa giải thích nghi hoặc."

Trường An ngọ đầu, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lắc đầu nói: "Trường An không có gì muốn biết."

Lâm Dương nhi mới nói: "Có lẽ công chúa thường cùng Dương nhi đi lại, nếu công chúa trong cung nhàn rỗi khó chịu buồn chán, tùy thời có thể tới cung Nguyên Thần tìm Dương nhi." Tho tho_

Trường An bất đắc dĩ thở dài nói: "Cứ nói đi, người cũng cảm thấy trong hoàng cung rất buồn bức nhàm chán chứ?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Bình thường khuê nữ chưa lấy chồng, đều phải đợi ở trong nhà, không được tùy ý đi ra ngoài, hoàng cung có thể lớn hơn so với dinh thự dân chúng bình thường gấp nghìn lần rồi, ngược lại Dương nhi có mấy loại trò chơi dân gian, thường ngày nếu không có chuyện nói, công chúa có thể chơi chung với Dương nhi."

Trường An cười nói: "Như vậy, người phải liều mạng lấy ra đồ chơi! Nếu như chơi không vui, về sau ta không để ý người?"

Lâm Dương nhi mỉm cười nói: "Tuân lệnh."

Lúc này, Tiểu An Tử vừa mới nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ nói: "Công chúa, chưa tới hai con phố nữa sẽ đến biệt uyển của Anh vương ở rồi. Để cho tiểu nhân giúp người chỉnh lại búi tóc, chuẩn bị xuống xe rồi."

Trường An quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tự lẩm bẩm: "Chỗ ở của Hâm ca ca thật đúng là gần hoàng cung đấy."

Tiểu An Tử lộ ra bộ dáng quen cửa quen nẻo, khái quát: "các đại thần triều chánh cũng ở phụ cận nơi này, rồi cung gần, thuận tiện mỗi ngày lên xuống triều, biệt uyển của Anh vương ở là năm đó khi hấn rời cung, cứ mặc kệ đi về đất phong, Vũ Thái phi đặc biệt dựng lên để cho hấn thuận tiện khi trở về để đô thăm. Hàng năm Anh vương đều sẽ trở lại ở mấy ngày vào sinh nhật Vũ Thái phi." Tho tho_

Nghe vậy, về mặt Trường An lộ ra một tia yêu thích và ngưỡng mộ nói: "Mẫu thân ta đối với ca ca thật là tốt."

Tiểu An Tử an ủi: "Sau khi trưởng thành coi như hoàng tử hồi cung thăm mẫu thân, cũng không thể ngủ lại trong cung đó, cho nên Vũ Thái phi mới đặc biệt dựng lên biệt uyển, thuận tiện để Anh vương dùng chân, nhưng công chúa thì khác, không giống với các hoàng tử, nhóm công chúa coi như trưởng thành, trước khi lấy chồng, cũng ở trong hoàng cung."

Trường An chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ta hiểu rồi! Chính là mẫu thân ta đối với ca ca đặc biệt tốt, khẳng định bà đã quên mười sáu năm trước đã sanh ra ta."

Tiểu An Tử cười nói: "Công chúa thật biết nói đùa, nghe nói nữ nhân sanh con rất đau, còn có thể khóc oa oa, làm sao quên hải từ mình đã sanh ra?"

Đang nói chuyện, Trường An ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt đột nhiên chợt biến, kêu lên một tiếng: "Tòa nhà kia..... Bóng dáng nhảy tới nhảy lui trên mái hiên đúng là của hoàng huynh sao?"

Dưới ánh trăng sáng tỏ, thấy một bóng dáng nam tử tư thế oai hùng, đang trên ngói xanh ào ào Phi Diễm Tẩu Bích (vượt nóc băng tường), một nhà lướt qua một nhà.

Tiểu An Tử nhìn theo ánh mắt nàng, lập tức kinh ngạc nói: "Là hoàng thượng! Không sai, từ nhỏ ở bên cạnh hấn, ta nhìn một cái thì có thể nhận ra hấn rồi, dù hoàng thượng rơi ở dưới đất một phút, ta đều có thể lập tức nhận ra là hấn....., bản lĩnh hoàng thượng càng sắc bén như thế, hấn thật cao lớn lại đẹp trai! Có thể thấy được thân thể hoàng thượng quả thật đã thật tốt rồi." Tho tho_

Trường An nhìn chăm chăm vào bóng dáng trên mái hiên, buồn bức nói: "Lúc này, hoàng huynh không có ở trong hoàng cung, hấn nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà người ta làm cái gì?"

Tiểu An Tử hít mắt suy nghĩ, trong thời gian cực ngắn đã nhanh chóng có phán đoán: "Hoàng thượng mặc một thân trường sam phóng khoáng, thất lưng buộc một bình rượu ngon, ta xem cẩn thận, dưới ánh trăng, hấn cười một tiếng, bên phải hơi cao hơn bên trái, đường cong này đúng là thuộc về nụ cười

dâm dăng. Cười vui đến như thế, hoàng thượng, hẳn là muốn đi cưa nữ nhân....."

Trường An "Xì" một tiếng nói: "Người nói vậy, hoàng huynh có địa vị Đế Tôn cao quý, muốn nữ nhân gì, khẽ vẫy tay là tới, cần gì nhảy tới nhảy lui ở trên nóc nhà, giống phi tặc ở trong truyền thuyết sao?"

"Công chúa người có điều không biết." Tiểu An Tử từ từ nói: "Kể chuyện xưa đều nói như vậy: 『 Nguyệt Hắc Phong Cao, Âm Phong thâm thâm, Ô Nha khóc đêm, bóng cây dao động, ở trên mái hiên, Phi Diễm Tảo Bích, không phải gian trá tức là đạo chích..... 』, hoàng thượng không thể nào đi ăn trộm chứ? Không phải trộm, đó chính là gian, hoàng thượng cũng không thể nào đi gian dâm con gái chứ? Không phải gian, đó chính là rớt....., trước hoa, dưới ánh trăng, rượu ngon, nữ nhân....., cái này có thể giải thích vì sao hẳn còn đặc biệt mang theo một bình rượu, rượu kia là dùng tăng thêm không khí lãng mạn khi tán gái."

Nói tới chỗ này, đột nhiên Tiểu An Tử nhướng mày, hô nhỏ một tiếng nói: "A, không xong! Nơi đó có một đại thụ cao ngất, hẳn không nên đi sang bên kia!"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đồng Tư Mã Là Gian Thần

Editor: Thơ Thơ

Nói tới chỗ này, đột nhiên Tiểu An Tử nhướng mày, hô nhỏ một tiếng nói: "A, không xong! Nơi đó có một cây đại thụ cao ngất, hẳn không nên đi sang bên kia!"

Trường An liếc đại thụ bên mái hiên khác một cái, nói: "người ta dân chúng tầm thường, ở bên nhà trồng đại thụ là chuyện rất bình thường, có gì đáng kinh ngạc?"

"Cũng không phải!" nhất thời thần sắc Tiểu An Tử cứng lại, đôi con mắt hung hăng quét qua cây đại thụ kia, giọng điệu chuyên nghiệp không cho nghi ngờ, nghiêm nghị nói: "Là cây, sẽ rơi xuống lá cây, trên mái hiên, xử lý Khô Diệp là cực kỳ nguy hiểm, bấy rập rất dễ dàng bị xem nhẹ, lúc Ninh Vương chạy ra giang hồ, làm đại hiệp tiêu sái, lộ ra bộ dáng võ công cao cường lại đẹp trai bạo, ngay cả hẳn cũng từng ném qua thiết thoi vì Khô Diệp rồi đấy. . . . , Khô Diệp, là ác mộng của tất cả cao thủ võ lâm bọn chúng. . . . ."

Âm thanh chưa dứt, đột nhiên, bên kia truyền đến một tiếng kêu ré, bóng dáng trên mái hiên, trong giây lát đã biến mất tích.

Trên trán Tiểu An Tử đổ mồ hôi lạnh nói: "Hãy nói đi. . . . . , phải chú ý Khô Diệp dưới chân."

Trường An duỗi thẳng đầu ra ngoài cửa sổ thăm dò chút, ánh mắt tìm lại tìm, hỏi "Ah, hoàng huynh đâu rồi, sao đột nhiên không thấy?" Tho tho _ddlqd

Chốc lát, bên kia dinh thự truyền đến mấy tiếng chó sủa, ngay sau đó một bóng dáng màu đen lại nhảy lên mái hiên lần nữa. . . . .

Tiểu An Tử thở ra một hơi nói: "Từ trên mái hiên té xuống, hoàng thượng phản ứng thật mau, lập tức lại nhảy trở về mái hiên rồi, khi đó, Ninh Vương còn phải nhờ ta theo Đồng đại nhân cỡi áo cứu lên khỏi vách núi đấy. . . . . , có thể thấy được xoay mình ở mái hiên còn an toàn hơn so với vách núi. Như đã nói qua, sao dung nhan nam nhân đẹp mắt anh tuấn té xuống, cũng sẽ không ngã sũng mặt sũng mũi đấy?"

Lúc này, thấy hoàng thượng kéo dài tường cao phía tây, ngay sau đó từ cây nhẹ hơn tung qua, cuối cùng biến mất vào một dinh thự trong đó.

Thấy hình bóng hoàng thượng đã biến mất, Trường An sắp xoay đầu trở lại. Hỏi "Hoàng huynh đang muốn đi nơi nào?" Nói xong, nàng liếc Lâm Dương nhi một cái thật nhanh, ngay sau đó lại gần bên tai Tiểu An Tử, nhỏ giọng hỏi "Trừ ba nữ nhân Đồng Tư Mã, Đậu Nguyên Nguyên và Lâm Dương nhi, còn có vị thứ tư sao? Hoàng huynh tính toán bắt đầu sắp tràn đầy hậu cung sao?"

Tiểu An Tử khép lại một khép tay áo, lộ ra bộ dáng hiểu rõ ở trong lòng, từ từ nói: "Bất kỳ một nữ nhân nào, hoàng thượng chỉ cần nhìn trúng, cũng có thể cho đòi vào cung đưa giỡn. Căn bản không cần thừa dịp lúc ban đêm xuất cung. . . . . , chỉ có một người không được, đó chính là Đại Thần Triều đình Đồng Tư Mã. Trong cung đưa giỡn đại thần. Truyền ra thể thống gì sao? Minh làm không xong, thì phải tới ám, không thể làm gì khác hơn là lên lút hành động. . . . . , hoàng thượng phí công phu như vậy, chính là muốn đi cưa Gian Thần của mình."

Hắn nói tiếp: "Từ xưa tới nay, nào có Hoàng đế thừa dịp bóng đêm, Phi Diễm Tảo Bích (một môn khinh công thường được nhắc nhiều trong các tiểu thuyết võ hiệp), còn suýt nữa bị chó cắn, chính là vì đi tới nhà tán tỉnh đại thần hay sao? Đồng Tư Mã triều ta, đã nghiễm nhiên trở thành người thứ nhất từ thiên cổ tới nay, Gian Thần vinh dự đăng quang ra ánh sáng. . . . . " Tho tho _ddlqd

Thì ra là đi nhà Đồng Tư Mã.

Trường An nghe xong. Nhất thời nổi lên hăng hái, mặt mày hớn hở vỗ tay cười nói: "Thật tốt quá, ta phải đi nhìn một chút hoàng huynh làm sao trước hoa dưới ánh trăng quyến rũ Đại Thần triều đình."

Dứt lời. Bèn quát ra bên ngoài: "Dừng xe!"

Phu xe bên ngoài nghe, "Hô" một tiếng, cho xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Mắt thấy Trường An quả thật muốn xuống xe ngựa, Lâm Dương nhi vội vàng đưa tay ngăn cản nói: "Công chúa, không được! Ta bảo đảm qua với hoàng thượng. Không để cho người chạy loạn, trước giờ tỷ phải đưa người bình an về hoàng cung. Công chúa có thể xuất cung vào ban đêm, nguyên nhân hoàn toàn là do Dương nhi bảo đảm, xin công chúa đừng làm khó cho Dương nhi đi!"

Tiểu An Từ suy nghĩ một chút, lập tức giúp đỡ khuyên nhủ: "Đúng vậy, công chúa, người vẫn nên nghe lời quận quân nói, đừng có chạy lung tung."

Nhưng thấy Trường An nhanh chóng che giấu cười vui trên mặt, ngoan ngoãn ngồi trở về vị trí, Lâm Dương nhi thở phào nhẹ nhõm, gọi ra ngoài: "Đi tiếp đi, đi dinh thự của Anh vương."

Chốc lát sau, bên ngoài truyền đến một tiếng "Giá", xe ngựa đang chậm rãi khởi hành, lúc này lại thấy Trường An đột nhiên cầm lên hoài lô đặt bên trong xe ngựa, bất ngờ gõ trên đầu Lâm Dương nhi đang không kịp đề phòng. Tho tho _ddlqd

Lâm Dương nhi bị đánh trúng sau đầu, trong nháy mắt bị đau, "Úm hùm" Kêu lên một tiếng, ngay sau đó trước mặt bỗng tối sầm, đã mất đi tri giác, toàn thân xụi lơ, nằm lấm ở trên ghế.

Tiểu An Từ trở mặt sợ run nhìn Lâm Dương té ở trên ghế, buồn bực nói: "Công chúa, người đánh Quận quân Thừa Ân ngất xỉu!"

Trường An cười cợt mấy tiếng nói: "Hoàng huynh giống như phi tặc, chạy đi quyến rũ Đại Thần triều đình, ta có thể nào bỏ qua tiết mục này sao? Quận quân Thừa Ân này quá dài dòng, ta gọi nàng mấy tiếng tỷ tỷ, nàng lại muốn quản ta tới đây! Đến tội cùng nàng tự cho mình là cái gì?"

Nói xong, nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, Tiểu An Từ nhảy xuống theo, vội vàng kêu: "Công chúa, đợi nô tài một chút!"

Bọn thị vệ theo xe thấy công chúa rời xe ngựa, bèn nhanh chóng đi theo phía sau nàng, Trường An đi vài bước, chợt quay đầu lại nhìn chăm chăm bọn thị vệ, cả giận nói: "Một đám người bọn người theo kịp, là muốn bứt dây động rừng sao? Tất cả đều đợi ở chỗ này, bản công chúa đi tiểu giải, đi một lát sẽ trở lại."

Dứt lời, cũng không quay đầu lại chạy về phía hoàng thượng biến mất.

*

Không bao lâu sau, hai cái bóng đen ở dưới tường cao Đồng phủ lén lút lút. . . . . Tho tho _ddlqd

Tiểu An Từ ngẩng đầu nhìn tường cao đứng thẳng, cau mày nói: "Công chúa, không bằng tiểu nhân đi quán môn (coi việc đóng cửa và mở cửa), chúng ta đi vào từ cửa chính tương đối tốt hơn?"

Trường An khiển trách một tiếng nói: "Ngu ngốc! Đi vào từ cửa chính, không phải bị hoàng huynh phát hiện ra rồi sao?"

"Nhưng tường này cao như vậy, chúng ta làm sao bò đi lên? Thật không biết hoàng thượng làm sao leo tường đi qua?"

"Bản công chúa có kinh nghiệm leo tường, người nằm ở bên dưới tường, để cho ta đạp đi lên. . . . ."

"Nhỏ như vậy à? Công chúa lên rồi, tiểu nhân làm sao đi lên?"

"Chờ ta leo lên, sẽ lôi kéo người lên!"

Hai người theo kế hoạch tiến hành, Trường An giẫm vài cái, thuận lợi bò lên tường Đồng phủ, sau đó, theo kế hoạch duỗi thẳng tay ra bên tường, cố gắng kéo Tiểu An Từ lên, nhưng hơi sức nữ nhân luôn quá yếu, thử mấy lần, vẫn là kéo không lên.

Hồi lâu, nàng đỏ mồ hôi trên trán, nói: "Thôi! Người chớ theo cùng, người chờ xem ở nơi này." Tho tho _ddlqd

Chưa kịp để Tiểu An Từ mở miệng, nàng bèn xoay người, tính toán tung người nhảy xuống bên kia tường, thuận lợi chạy vào Đồng phủ, lúc này, sau lưng lại đột nhiên truyền đến một tiếng quát khê.

"Các người lén lút lút lút ở chỗ này làm cái gì? !"

Nghe tiếng, Trường An cả kinh, bị sợ đến mức thân hình lão đảo, sợ sẩy một cái, lòng bàn chân lại rơi vào khoảng không, khoảng khắc đang lúc từ trên tường cao ngã xuống, đầu rơi thẳng xuống mặt đất, mắt thấy sắp mất mạng gọi lớn, lúc này lại thấy một bóng dáng thon dài, bước nhanh lên trên, ở trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, văng vàng ôm eo nàng.

Nàng chưa kịp tỉnh hồn thì nhìn nam tử tuyệt mỹ trước mắt, trừng mắt nhìn, sau đó. . . . . Lau nước miếng.

Mỹ! Tuyệt đối mỹ!

Cối đời này lại có tuyệt sắc mỹ nam tử như thế, nàng nhất định phải thu người này cho vào trong hậu cung, về sau chuyên vui đùa cùng với nàng.

"Con mẹ nó! Lại là một nữ nhân nhé!" Tuyệt sắc mỹ nam nhìn kỹ dung nhan của nàng dưới ánh trăng, lại đột nhiên hét vang một tiếng, ngay sau đó vô tình đưa tay để xuống, lại khiến tiểu giai nhân trong ngực mới vừa cứu té thẳng xuống đất.

"Ai yêu ~ đau quá!" Trường An sờ cái mông té đau một cái, ngã trên mặt đất, đau đến kêu lên vài tiếng đau thương. Thotho_ddlqd

"Ah? Có phải là Trường An? Lúc này ngươi không có ở trong cung, ở bên ngoài Đồng phủ làm cái gì?"

Trường An?

Nghe người tới gọi tên của nàng, Trường An theo tiếng nhìn lại, ở dưới ánh trăng sáng ngời, nhìn cẩn thận, phát hiện người nọ là một gã nam tử trẻ tuổi vô cùng anh tuấn, một bộ áo trắng, tóc đen tùy ý cột ở sau ót, cổ chút xóc xếch, bên hông mang một thanh trường kiếm, thân hình phiêu dật, bộ dáng như đại hiệp ra vào giang hồ, vô cùng tuấn dật tự nhiên, chẳng biết tại sao, nhìn lại hết sức quen mắt. . . . . Giống như, đã từng thấy qua đáng về.

Lúc này, lại thấy Tiểu An Tử khẽ cong người trước người nọ, nháy mắt ra hiệu cười theo nói: "Ninh Vương Điện hạ, thật là trùng hợp, sao ngài cũng ở đây? Ban đêm không ngủ được, đi ra tản bộ kiếm ngắm trăng sao?"

Là đường huynh Ninh vương!

Lưu Ký đưa ra bàn tay ôn hoà hiền hậu, thân thiết khẽ vỗ đầu Trường An, nhàn nhạt cười nói: "Trường An, ngươi lớn lên thật là nhanh, sáu năm trước, ngươi chỉ là tiểu cô nương, từ biệt mấy năm, bây giờ ngươi đã là một thiếu nữ quyền rũ."

"Ký ca ca!" Trường An gặp được đường huynh đã lâu không thấy, cực kỳ mừng rỡ, trong khoảng thời gian ngắn lại quên cái mông ngã đau, nhanh chóng nhào tới đến trên người của Ninh Vương, như gấu ôm hân, hai chân kẹp thật chặt hông của hân, cười ha ha không ngừng, "Ký ca ca, sao rất lâu Trường An không có nhìn thấy ngươi? Ngươi có thể nhớ ra Trường An rồi sao?" Thotho_ddlqd

Lưu Ký dịu dàng cười nói: "Trường An, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Lúc này ngươi nên ở trong hoàng cung mới đúng!"

Trường An cực kỳ hài lòng, cười hi hi nói: "Ta lên lên đi theo hoàng huynh tới đây, hân leo tường chạy vào rồi, còn mang theo một bình rượu ngon, nghĩ đến trước hoa dưới trăng, là muốn thừa dịp lúc ban đêm đùa giỡn Đại Thần của mình, tối nay Đồng phủ náo nhiệt như thế, ta có thể nào bỏ qua. . . . ."

Lời vừa mới xong, lúc này đột nhiên Lưu Ký đưa tay buông lỏng, Trường An "Ai yêu" một tiếng, ngã trở về trên đất lần nữa, chưa kịp phản ứng, đã thấy Ninh Vương giờ chân lên, đập mấy cái lên tường cao, qua giây lát lại có thể bay qua tường cao, bóng dáng biến mất.

Tiểu An Tử nhìn bóng dáng Ninh Vương hồi hã biến mất, hô nhỏ một tiếng nói: "Mẹ nó! Động tác thực vui vẻ, dạo này, các đại gia hoàng tộc tới của nữ nhân, thì ra cũng phải chen lẫn rồi hã ?"

Trường An vuốt cái mông ngã đau lần nữa, cau mày, ngẩng đầu lên nói: "Sao ngươi biết bọn họ muốn làm gì hã?"

Tiểu An Tử cười nói: "chính là. . . . . Khẳng định là tới chơi mạt chược, hoàng thượng mới giải tán bàn mạt chược kia, vào lúc này đổi Đồng Tư Mã mở bàn, đang ba khuyết một, đây là Ninh Vương vội vàng đi tụ tập thành một bàn đấy." Thotho_ddlqd

***

Lại nói, Đồng Khanh xong tiệc từ trong cung trở về Đồng phủ, trực tiếp trở lại trong phòng, lại phát hiện trên bàn đốt một đôi hoa chúc long phụng, lấp lánh lượn lờ, ánh nến dao động đung đưa ở trong gió, lúc sáng lúc tối, trong lò hương bên cạnh học tử lượn lờ khói thuốc, tản mát ra từng trận mùi thơm.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Đêm Viên Phòng

Editor: Thơ Thơ

Trong khuê phòng, ánh nến dao động, màn trướng nhẹ bay, ánh trăng sáng ngời, xuyên thấu qua song cửa sổ gọi vào một mảnh mát rượi.

Vệ Sùng Văn ngồi trên giường êm bên cửa sổ, tay cầm cuốn sách, đang chuyên chú ở phía trên.

"Đang xem những thứ gì?" Nàng hỏi.

Vệ Sùng Văn nghe tiếng bèn ngẩng đầu lên, hỏi một đằng, lại trả lời một nẻo, hân ngưng mắt nhìn nàng, hai tròng mắt màu đen phản chiếu ánh nến, thiêu

đốt nóng bỏng, khoe miệng nở nụ cười nói: "Triệu di nương lấy một đôi hoa chúc long phụng tới đây, tuy nói không phải mới vừa thành thân, tối nay cũng nên coi như là đêm tân hôn chứ? Nghe nói hoa chúc long phụng phải đốt suốt đêm đây."

Đồng Khanh liếc hoa chúc long phụng một cái, nhỏ giọng nói: "Thứ cho ta tắm rửa thay quần áo trước."

Dứt lời, gọi ra ngoài: "Hong Ngọc! Lấy nước nóng vào."

Hong Ngọc ở bên ngoài nghe được, lập tức vội vàng.

Chốc lát, trong nhà đã để một thùng nước tắm tràn đầy sương khói, sương khói mờ mờ, sương khói toát ra theo hơi nóng đi lên, vài cánh hoa hồng màu đỏ, lơ lửng ở trong nước, nhân nhát hương hoa thơm. Tho tho_dldqd

Đồng Khanh đi vào bên cạnh thùng tắm, thuận tay để mảnh trướng xuống, ngăn cách với bên ngoài.

Bên trong, mờ mờ, che đầy chung quanh, không bao lâu sau truyền đến một loạt tiếng nước chảy.

Vệ Sùng Văn để quyển sách trên tay xuống, cách mảnh trướng, cười lang lang nói: "Mới vừa rồi ngươi hỏi, còn chưa có nói cho ngươi đâu, ta học sách này là 『Xuân Thu』, ta Vệ gia lấy Quân Võ lập nghiệp, mặc dù lập được không ít công lao huyết hãn, năm xưa lại bị các văn thần châm biếm bắt quả là một mớ nhảm, bắt đầu từ lúc đó, tổ tiên liền lập tổ huấn Vệ gia, yêu cầu tất cả các đệ tử Vệ gia thiết yếu ôn văn luyện võ, ngoài chuyên cần luyện võ nghệ, phải đọc thuộc Lục Kinh chi thư, cũng thỉnh thoảng học tập, coi như cầm đao kiếm trong tay, cũng phải dính cuốn sách này."

"Tập võ cường thân, học văn biết lễ. Ôn văn luyện võ là cực tốt. Đồng Chiêu cũng đã lớn, ta đang định thay hắn tìm sư phụ vũ luyện đấy. Đúng rồi, nhắc tới chuyện đao kiếm, bội kiếm ngươi tùy thân đâu? Mới vừa vào phòng, thì không có nhìn thấy bội kiếm của ngươi, quanh năm đóng quân bên ngoài, ngươi luôn luôn là trường kiếm không rời người à?"

Vệ Sùng Văn cười nói: "Triệu di nương nói đêm tân hôn, không nên đeo đao kiếm vào phòng, rất không cát tường, sợ rằng tương lai sẽ đưa tới tai ương huyết quang. Vì vậy bà liền cất trường kiếm của ta, nói sẽ sớm trả lại ta, sau đó liền tặng một đôi Hoa chúc long phụng tới." Tho tho_dldqd

Trong nhà hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ nghe tiếng nước chảy nhỏ.

Ngay sau đó Vệ Sùng Văn mới vào trọng tâm đề tài, "Vệ gia lấy Quân Võ lập nghiệp, sư phụ vũ luyện của Vệ phủ còn nhiều mà, nếu như ngươi nguyện ý, có lẽ tương lai tiểu cửu có thể dời đến Vệ phủ. Theo chúng ta cùng nhau ở, thường ngày cũng có thể chiếu ứng. . . . ."

"Ta hiểu, mọi chuyện ngươi vì ta tính toán, chỉ là Đồng phủ còn có Tam thúc và Triệu di nương, tương lai Đồng Chiêu phải gánh vác trách nhiệm Nhất Gia Chi Chủ (làm chủ một nhà), vẫn đợi ở bên cạnh ta. Hắn sẽ đường thành tính ý lại."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, bên ngoài lại truyền đến tiếng kinh hô của thị nữ Hong Ngọc ở ngoài phòng vội vội.

"Ah? Hoàng thượng? ! Sao Ngài đột nhiên tới? Ngài vào bằng cách nào?"

*

Lưu Lăng ngẩng đầu ngắm nhìn Ngân Hà, khoe miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên. . . . .

Tối nay ánh trăng sáng tỏ. Mãn Thiên Tinh Đẩu (sao đầy trời), Tinh Không rực rỡ cùng ánh trăng chiếu rọi lẫn nhau, lộ ra cảnh trí lãng mạn. Vạn vật câu tịch, hoàn toàn yên tĩnh, trước hoa dưới trăng. Vừa đúng lúc cùng giai nhân cộng ẩm rượu ngon, vốn định sau bữa tối sẽ lưu nàng lại. Đợi ở Cung Vị Ương, lại có kị trong cung có nhiều tai nạn, bất tiện lắm việc, vì vậy, vừa nhắm nghỉ lại, bèn thả nàng trở về phủ, hắn theo bóng dáng của nàng mà đến. Tho tho_dldqd

Trên ánh trăng liễu cui đầu, người hèn leo tường phía sau. . . . .

Đường đường nhất quốc chi quân, vì một nữ nhân, lẳng lẽ xuất cung, Phi Diễm Tảo Bích, Y Nhân bay qua nhà tường cao, đi vào trong sân, mặc dù đường đột, tâm tình Lưu Lăng lại tốt, hắn bày ra rượu ngon trong tay, trong sáng cười nói: "Ái khanh? ở trong phòng sao? Tối nay bóng trăng sáng ngời, trầm đặc biệt mang tới một bình rượu ngon, muốn cùng nàng cùng nhau ngắm trăng, mời nàng mau đi ra."

Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện ở trong sân, hồng ngọc bị sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Ngươi nhanh đi thỉnh tiểu thư xuất hiện đi, trẫm ở chỗ này chờ đợi." Lưu Lăng cười nói.

"Nhưng. . . . ., cô gia. . . . . Cô gia. . . . ." Hồng Ngọc liếc phòng sau lưng vài lần, không biết nên làm sao đáp lời, lí nhí thật lâu.

"Cô gia? ! Cô gia ở đâu tới Đồng phủ à?!"

"Chẳng lẽ trong nhà có nam nhân sao? !"

Hoàng thượng cẩn thận tìm kiếm trong nhà kia, phía sau màn cửa sổ bằng lụa mỏng, dưới ánh nến giống như có một bóng dáng cao lớn ở bên trong phòng.

Đại Tư Mã của hắn lại có thể dấu nam nhân riêng! Thotho_ddlqd

Đột nhiên hiểu tới đây, hắn nhất thời giận không kiềm chế được, tức đến cơ hồ cả người phát run, không nói lời gì, Luru Lăng bước nhanh lên trước, "ầm" một tiếng vang thật lớn, một cước hung hăng đạp cửa khuê phòng ra.

Cửa gỗ khắc tranh hoa điều, theo tiếng mà vỡ. . . . .

Vệ Sùng Văn kinh sợ thấy hoàng thượng đột nhiên giá lâm Đồng phủ, sắc mặt biến hóa, cũng nhanh chóng đề xuống kinh ngạc trong lòng, tiến lên tiếp giá, vung tay áo lên, quỳ trên đất, trầm giọng nói: "Chưa kịp bái kiến hoàng thượng."

"Vệ Sùng Văn, lúc này, ngươi không ngủ ở trong Vệ phủ, chạy tới ở chỗ này làm cái gì?" Sắc mặt Luru Lăng tái xanh, đôi tay nắm chặt, cả người tản mát ra hơi thở nguy hiểm giận dữ.

Phía sau màn trướng truyền tới một tiếng xột xoạt, chốc lát, thấy Đồng Khanh vén màn trướng lên, nàng chỉ đơn giản kéo một đầu tóc đen, mặc một bộ quần áo trong ra đón, quỳ trên đất, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh tham kiến hoàng thượng."

Mới vừa nghe tiếng kêu sợ hãi của Hồng Ngọc ngoài phòng, thì biết rõ hoàng thượng tới.

Sao Hoàng thượng đột nhiên giá lâm? Vì sao cửa không có thông báo? Còn đang nghi hoặc, không ngờ hoàng thượng tới thế nhưng lại đột nhiên đạp cửa mà vào, trong lúc vội vàng, ngược lại có chút ứng phó không kịp. Thotho_ddlqd

Thấy quần áo nàng xốc xếch, trong nhà lại cất giấu một nam nhân, lộ ra bộ dáng trần ngập gian tình đáng chết. Luru Lăng ghen ghét dữ dội, vừa nóng vừa giận, cả giận nói: "Hai người các ngươi cô nam quả nữ sống chung một phòng, về mặt hoàng sơ, đến tột cùng là đang làm chuyện gì người không nhận ra hả?"

Về mặt Vệ Sùng Văn nghiêm nghị, không nhanh không chậm nói: "Khỏi bẩm hoàng thượng, Sùng Văn và Tiểu Uyển không phải là cô nam quả nữ, mà là hoàng thượng khâm ban cho hôn nhân, phu thê cùng tồn tại một chỗ chính là thiên địa cương thường, không phải là chuyện người không nhận ra."

"Thúi lắm!" Luru Lăng cực kỳ tức giận, đập bình rượu trên tay xuống đất, lớn tiếng mắng: "Trẫm cho phép các ngươi thành hôn lúc nào?"

Hoàng thượng giận dữ, đập bình rượu vỡ vụn đầy đất, theo thời gian, trong nhà tràn ngập mùi rượu, lẫn lộn thiên tử lôi đình tức giận.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng quên thánh chỉ tứ hôn sao?"

Luru Lăng lớn tiếng quát: "Tứ hôn thì tứ hôn, thành thân là một chuyện khác, không có trẫm cho phép, các ngươi không thể thành thân."

Hoàng thượng lại có thể đùa giỡn tới vô lại!

Vệ Sùng Văn quyết định cho biết tình hình thực tế, hắn ngược mắt đón lấy dung nhan hoàng thượng tức giận, không kinh không sợ nói: "Ồ ngoài thành Cô Tô đã phụng mệnh Thái hậu, thành thân với vị hôn thê Đồng Uyển!" Thotho_ddlqd

Nghe vậy, sắc mặt Luru Lăng chợt biến, ngẩn ra, chốc lát, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hắn quay đầu lại đối với Đồng Khanh, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị hỏi: "Đồng Khanh, ngươi nói, ngươi thật đã thành thân sao?"

Đồng Khanh nói: "Quả thật thân đã cùng Vệ tướng quân thành thân."

Quả thật thành thân? !

Bọn họ lại có thể sau lưng hắn, lên lút thành thân. . . . .

Chợt nghe chuyện này, như sấm ầm vang, đội thẳng toàn thân, Luru Lăng trở mắt giật mình đợi tại chỗ, sắc mặt một hồi xanh lét, một hồi đỏ. . . . .

Đồng Khanh thấy vẻ mặt hoàng thượng không đúng lắm, nàng khẽ gọi một tiếng nói: "Hoàng thượng?"

"A ~"

Thấy Luru Lăng đột nhiên hét lớn một tiếng, như muốn một khắc thời gian, trong nháy mắt đầy mắt tức giận chuyển thành sát ý kinh người, hắn nhìn chằm chằm Vệ Sùng Văn như hung thần ác sát, quát um lên: "Vệ Sùng Văn! Trẫm muốn giết ngươi!" Thotho_ddlqd

Giọng nói vẫn còn chưa dứt lại, Luru Lăng tức giận dùng dưng rút bội kiếm tùy thân ra, nâng trường kiếm lên ra tay với Vệ Sùng Văn.

Danh kiếm ra khỏi vỏ, phá vỡ không khí, lóe ra một tia sáng lạnh, sát khí lăm lết. . . . .

Thình lình xảy ra công kích mãnh liệt, Vệ Sùng Văn kêu lên một tiếng, nhanh chóng tung mình, theo bản năng lui về phía sau tránh một kiếm này nguy hiểm, liền tiếp kêu: "Hoàng thượng?!"

Lúc này, lại thấy hoàng thượng giờ kiếm chợt đâm tới Vệ Sùng Văn một kiếm, một kiếm kia vô cùng sắc bén, không lưu tình chút nào.

Thấy hoàng thượng tựa như điên vậy, lại có thể nổi lên sát ý, lúc này Vệ Sùng Văn lại thân không đao kiếm, tình huống hết sức không ổn, Đồng Khanh nhanh chóng đứng dậy nghênh đón, tính toán ngăn hấn, lại không ý thức được hành động lần này vô cùng nguy hiểm, đao kiếm không có mắt, Lư Lãng đang ghen tức bùng bùng, dùng kiếm quá mức mãnh liệt, Đồng Khanh đột nhiên xông lên trước, hấn thu kiếm không kịp, vội vàng kêu lên một tiếng: "Người đừng tới đây!"

Lư Lãng chuyển hướng kiếm một cái, sức lực trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thu hồi lại, mắt thấy một kiếm kia muốn đá thương tới Đồng Khanh, trong lòng kinh hãi, đột nhiên, một đạo bạch quang thoáng qua, ở trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, không biết từ nơi nào tới một thanh trường kiếm, có lực chống lại trường kiếm trong tay của hấn, thuận lợi ngăn thế kiếm của hấn.

Hấn che giấu tức giận đầy bụng, vừa định thân, nhìn kỹ, lại là cái tên Ninh Vương Lư Ký kia. Thotho_ddlqd

Sao hấn đột nhiên tới?

Lư Lãng thuận thế thu trường kiếm, lạnh lùng nói: "Lư Ký, người tới nơi này làm cái gì?"

Lư Ký nhếch miệng lên cười lạnh nói: "Tiểu vương ban đêm lẫn lộn khó ngủ, đặc biệt tiến đến xem xét bộ dáng Ngô Hoàng bệ hạ luống cuống."

"Cần rồi!" Lư Lãng lạnh lùng nói: "Lư Ký, đừng tưởng rằng phía sau người có các vị thúc bá ủng hộ, trăm cũng không dám làm gì người hả?"

Lư Ký ung dung tra kiếm vào vỏ, cười nhạt nói: "Nếu Thái hậu biết được người cầm kiếm, vung tới chất tử tử trước đến giờ bà thương yêu và coi trọng, người đầu tiên trở mặt là Hoàng thái hậu, không phải Bôn vương." Thotho_ddlqd

"Chuyện của trăm còn chưa tới phiên người đề ý!" Lư Lãng phát tay áo cả giận nói: "Hiện tại trăm không đếm xỉa tới người... người mau cút đi!"

Chuyện gì dẫn tới tiểu tử này giận dữ, đến nỗi múa kiếm đối với biểu huynh mình?

Lư Ký trầm nghĩ, vì sao đêm khuya Vệ Sùng Văn ở chỗ này? Hấn ngược mắt chậm rãi xem qua tất cả trước mắt, phát hiện thế mà trên bàn đốt một đôi hoa chúc long phụng, trong lòng lập tức hiểu được, Đồng Khanh đã từng nói với hấn, chuyện nàng đã cùng Vệ Sùng Văn lập gia đình, chuyện này quả là thật.

Đây cũng là nguyên nhân Lư Lãng tức giận.

Hoa chúc long phụng chỉ có thể đốt một lần, đó chính là đêm tân hôn, hiện nay đang đốt hoa chúc, có thể thấy được Đồng Uyển chưa cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, chuyện hôn nhân còn có chỗ trống vẫn hời, chuyện này không khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hoàng Đế Cùng Ninh Vương Liên Thủ Làm Việc Đê Tiện

Editor: Thơ Thơ

Hoa chúc long phụng chỉ có thể đốt một lần, đó chính là đêm tân hôn, hiện nay hoa chúc đang đốt, có thể thấy được Đồng Uyển chưa cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, chuyện hôn nhân còn có chỗ trống vẫn hời, chuyện này không khó hiểu.

Lư Ký cười nói: "Cô mới vừa thành thân không lâu, mặc dù chỉ nạp thiếp, mẹ ta lại cực kỳ coi trọng. Về chuyện hôn nhân, cô cũng coi như có kinh nghiệm, hôn nhân là ký kết hai họ, trên lấy chuyện tông miếu, dưới lấy đời sau đó, cho nên phải trọng ba thư sáu lễ, phải theo lễ, phải theo nếp. . . . . , Đồng Tư Mã đã từng nói với cô, nàng và Vệ tướng quân đã thành hôn, lúc ấy Thành Cô Tô đại loạn, hoàng thượng mất tung tích, việc binh mã cả nước cấp bách, lòng Đồng Tư Mã như lửa đốt, cả ngày bận rộn. . . . . ." Nói tới chỗ này, hấn quay đầu lại hỏi Đồng Khanh "Đại Tư Mã, xin hỏi, người thành hôn ở chỗ nào?"

Đồng Khanh nói cho biết sự thật: "Một ngày kia Thái hậu khiến ta xuất thành, ta bèn ở một miếu nhỏ ngoài thành Cô Tô thành thân cùng Vệ tướng quân."

"Khốn kiếp!" khuôn mặt Lư Lãng tái mét, cả giận nói: "Người làm trái với trăm dự tính, không có trở lại đúng hạn, lại còn can đảm dám lên lút thành hôn? Trăm cần phải phết người không thể tư hôn!"

Dứt lời, liền lớn tiếng quát ra bên ngoài: "Người đâu! Truyền ý chỉ của trăm, lệnh lễ quan nhanh chóng quay lại đây!" Thotho_ddlqd

Giọng điệu Thiên tử tức giận như thế, Hồng Ngọc ở ngoài cửa nghe được, run run đáp một tiếng: "Nô tỳ tuân chỉ." Liền vội vàng đi trước tìm Triệu quân gia, sai người đi gọi lễ quan đến.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, về mặt lễ quan hoảng sợ đi tới cửa Đồng phủ.

Lễ quan, là quan lo lễ nghi triều đình, Thượng Thư một người, Thị Lang hai người, đại phu hai người, đêm khuya năm người đột nhiên bị hoàng thượng gọi đến, bị sợ đến bò dậy từ trên giường, không dám chậm trễ, chỉnh y quan ngay ngắn. Lập tức chạy vội tới.

Phủ Đồng Đại Tư Mã, đèn dầu sáng rõ bên trong đại sảnh, hoàng thượng cải trang ngồi ngay ngắn ở chánh vị, Ninh Vương cải trang, ngồi trên phó vị, Đại Tư Mã chỉ mặc áo trong, cùng Vệ đại tướng quân mặc một thân đồ thẩm xuôi tay đứng ở một bên.

Bên trong nhà lại không có một tôi tớ hầu hạ, về mặt bốn người khác nhau, không khí hết sức quý quyết.

Nhóm người lễ quan vội vã mà đến, ở bên ngoài phòng đang nghiêm quan phát tay áo vào bên trong quỳ lạy Hoàng đế. Đồng nói: "Bọn thần, ra mắt hoàng thượng!"

Lưu Lăng giờ tay lên, chậm rãi mở miệng nói: "Hãy bình thân. Nói với trăm một chút, cái gì gọi là hôn lễ?" Tho tho_dldqd

Mọi người đứng dậy.

Đối mặt hoàng thượng hỏi thăm, lễ quan đứng đầu, Lễ Bộ Thượng Thư lập tức nói liên tục: "Hỏi hoàng thượng, người làm hôn lễ. Đem hợp hai họ, trên lấy chuyện tông miếu, dưới lấy chuyện đời sau. Cho nên nam tử làm trọng, vì vậy hôn lễ gồm nạp thái, vấn danh, tiếp nhận, nạp chính, thỉnh kỳ, chủ nhân đưa ngoài cửa. Vào thì lễ mà dâng lên, nghe lệnh người trên, mà lạy nghênh ở ngoài cửa. Vào dâng lên lễ, nghe lệnh của miếu, cho nên hôn lễ thận trọng như vậy."

Lưu Lăng nói: "Hôn lễ quả thật là rất thận trọng."

Lễ Bộ Thượng Thư nói: "Hôn nhân là đại sự đời người, quan hệ kết hợp hai họ, cho nên hai nhà ký kết đưa lễ. Nên thận trọng."

Lưu Lăng hỏi tiếp: "Như vậy thành thân ở bên trong Tự Miếu, có phù hợp luật pháp triều ta không?"

Lễ Bộ Thượng Thư nói: "Dân chúng bình thường. Nhân tố hoặc là nhà nghèo, hoặc là gặp gỡ tai nạn, hoặc là bởi vì tín ngưỡng tôn giáo . . . . . Từ từ có rất nhiều nguyên nhân, bách tính cũng không nhất định sẽ hoàn toàn tuân theo hôn lễ phức tạp cổ cách, từ đó có khối người làm đơn giản, thành hôn ở Tự Miếu cực ít thấy, chỉ là. . . . . Chỉ cần phù hợp nghi thức, thần cho là cũng có thể được."

Nghe được một từ『có thể được』, Lưu Lăng nhất thời quắc mắt lên, thất thanh nói: "thành hôn ở Tự Miếu, người cho là có thể được? Người cho là hợp pháp? Luật pháp triều ta, có thể thành hôn ở Tự Miếu một dạng này sao?" Nói xong, một đôi con mắt lạnh lùng quét qua chúng lễ quan, lộ ra bộ dáng dị kỳ rất muốn diệt trừ. Tho tho_dldqd

Lễ quan thấy thế, bị sợ đến cả người rét run, đứng trước một người ứng đối không cẩn thận, rất có thể sẽ bị hoàng thượng cho diệt trừ dị kỳ rồi. Đêm khuya Hoàng thượng gọi đến vốn là không tầm thường, tình huống quả thật có cái gì không đúng, không thể không cẩn thận e dè ứng đối hơn. Trên trán Lễ Bộ Thượng Thư đỏ mồ hôi lạnh, ô ô a a nói: "Về chuyện thành hôn ở Tự Miếu. . . . . , chuyện này. . . . ."

Vừa đúng, trong năm vị lễ quan có một vị mới tới, tân quan đảm đương, ánh mắt vô cùng không được, hấn làm Lễ Bộ thượng thư, liền quả quyết cho là lễ quan đứng đầu già rồi nên hồ đồ, đối mặt hoàng thượng hỏi thăm lại không đáp lời được, bị tổn hại tác phong chuyên nghiệp của quan lễ nghi, vì vậy hấn vội vàng vội nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, người đời gả cưới, vốn là phong tục, phong tục chính là tục lệ của dân tộc, tất cả lễ nghi, đều là căn cứ phong tục diễn biến mà đến, phương thức các nơi gả cưới khác nhau, cũng không có quy định bắt buộc, cần phải tuân theo hình thức kia tới tiến hành, với lại thành hôn bên trong Tự Miếu, có người chủ hôn, có nghi thức, hoàn thành hôn lễ, cuộc hôn nhân này liền có hiệu lực. . . . . Ngay cả chuyện vào hộ khẩu cũng có thể bỏ sung sau khi cưới, cũng không ảnh hưởng hiệu lực hôn nhân."

Lời vừa mới xong, liền nghe "rầm" một tiếng vang thật lớn, thấy hoàng thượng nặng nề vỗ lên bàn, sắc mặt có chút khó coi.

Vỗ bàn, tuyệt đối là đại biểu ý tứ trở mặt. . . . .

Hấn là hoàng thượng, so với ai khác cũng kiêu ngạo, khiến hoàng thượng trở mặt so với ai khác, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện không tốt. . . . .

Ánh mắt tên kia vô cùng không tốt nhìn lễ quan tân nhậm, trong lòng giật mình kinh hãi, lập tức ngậm miệng lại. Tho tho_dldqd

Lúc này, thấy Ninh Vương Lưu Ký ngồi ở một bên nói lên chất vấn, hấn chậm rãi mở miệng nói: "Một hôn nhân hợp pháp, có chủ hôn, có nghi thức, địa điểm ở Tự Miếu, vốn là không thể xen vào, nhưng trụ trì chùa miếu là người xuất gia, người xuất gia là ở ngoài hồng trần thế tục, như thế thân phận người chủ trì hôn nhân là có hợp pháp hay không? Bốn vương cho là phải『xác thực lần nữa』?"

『xác thực lần nữa』? Ninh Vương ám hiệu rất dễ hiểu, hôn nhân của Vệ đại tướng quân phải xoá bỏ.

Người xuất gia làm chủ hôn, dĩ nhiên hợp pháp, hòa thượng cũng là người mà.

Lễ quan bọn họ im lặng không dám nói.

Vào triều làm quan, các quan viên lớn nhỏ đều hiểu, hoàng thượng và Ninh Vương đối đầu, hai người này đối đầu lại có thể vào thời khắc này, nhanh chóng kết làm đồng minh, liên thủ làm việc dễ tiện, tính toán chia rẽ hôn nhân của Vệ đại tướng quân, yếu chất (cháu yêu) của Hoàng thái hậu.

Hoàng thượng chơi xỏ lá, Ninh Vương lại có thể Trợ Trụ Vi Ngục (giúp người xấu làm điều ác).

Vào lúc này nhảy ra biểu diễn cương trực công chính, bảo vệ lễ pháp, không thể nghi ngờ là chịu chết. Thotho_ddlqd

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Đêm khuya Trẫm gọi đến, là muốn hỏi cho rõ, trong luật pháp nước ta, đến tột cùng thành hôn ở Tự Miếu có hợp pháp chế hay không, triều đình đối với nghi chế, ra lệnh, pháp quy giải thích, đều ảnh hưởng Lê Dân Bách Tính, không thể không thận trọng, trẫm cho bọn người thời gian hai khắc đồng hồ nghiên cứu, chờ một chút nữa bẩm."

Không thể không thận trọng, lại chỉ cho hai khắc đồng hồ?

Hoàng thượng không phải muốn hấn nghiêm túc nghiên cứu luật pháp, đây là đang bức bách đi vào khuôn khổ. Hai khắc đồng hồ này, chỉ là để cho bọn họ nghiên cứu 『đi vào khuôn khổ mà nói』, lời nói phúc đáp, không chỉ phải phù hợp thánh ý, còn thiết yếu hợp tình hợp lý, tương lai truyền đi không ảnh hưởng anh danh hoàng thượng.

Lễ Bộ Thượng Thư toát mồ hôi lạnh, dẫn chúng lễ quan thờ dài nói: "Bọn thần, tuân chỉ."

Nói xong, liền thối lui đến bên ngoài phòng.

*

Năm vị lễ quan tề tụ ở trên hành lang dài của Đông phủ, sắc mặt âm đạm sâu lắng, quanh mình một mảnh vắng lặng.

Chân mày Lễ Bộ Thượng Thư nhíu chặt, ánh mắt chậm rãi xẹt qua mọi người, sau đó trầm thấp mở miệng nói: "Các vị đồng liêu, các người cho là đắc tội hoàng thượng, và đắc tội Thái hậu, cái chết nào có vẻ sáng khoái hơn?" Thotho_ddlqd

"rõ ràng Lễ quan cũng sẽ rơi đầu?" Vị lễ quan tân nhậm nghe được lời Lễ Bộ Thượng Thư cấp trên, lập tức bị sợ đến rung giọng nói: "Ta chính là dòng độc đinh trong nhà, mẹ ta kẻ, quan trông nom công trình, nước phù sa nhiều, cuộc sống thoải mái, lại nguy hiểm cực cao, dễ dàng rơi đầu; làm lễ quan, ti chương lễ nghi, được người kính trọng lại an toàn, thiên cổ tới nay, nào có lễ quan rớt đầu chứ?"

Một vị lễ quan khác trừng mắt liếc hẩn một cái, lạnh lùng nói: "Mới vừa rồi, người thiếu một chút nữa liền vinh quang trở thành người đầu tiên từ Bàn Cổ Khai Thiên Địa tới nay."

Lễ quan tân nhậm nuốt mấy tiếng, cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Đến tột cùng, trong phòng này xảy ra chuyện gì? Ta có thể phải chết không được minh bạch. . . . . Rồi."

Một lễ quan khác mở miệng nói: "Đêm khuya Hoàng thượng triệu kiến, hẩn là vì hôn sự chất từ Thái hậu Vệ Sùng Văn và Đông Tư Mã, chuyện mới vừa nghe, Đông Tư Mã lên lút cùng Vệ tướng quân thành hôn ở Tự Miếu, một đôi này, nguyên vốn chính là khâm ban hôn nhân. Nếu chúng ta hợp nghị, nhận định hôn nhân không có hiệu quả, hợp ý hoàng thượng, đó chính là khiến Thái hậu mất hứng. Nếu sau hai khắc đồng hồ, khiến hoàng thượng mất hứng, ta nghĩ, về sau chúng ta cũng không có cơ hội vui về."

"Hoàng thượng và Thái hậu đều là vạn lần không thể đắc tội đó." Lễ Bộ Thượng Thư thở một cái thật dài nói: "Chuyện này khó khăn! Khó khăn! Khó khăn!" Thotho_ddlqd

Lễ quan tân nhậm nghĩ thầm mình mới vừa lên làm quan, con đường làm quan lại âm đạm, không nhận được đau lòng rơi lệ nói: "Tự ta không có vận số làm quan coi như xong, lúc này nếu may mắn không có mất đầu, nhiều nhất hồi hương trở về. Nhưng. . . . . Nơi đó thành hôn rồi lại vô hiệu à? Không biết vợ chồng nhà người ta không có động phòng, nếu cho viên phòng tìm con thừa tự, lại gặp phải chuyện xoá bỏ hôn nhân, tương lai nằng kia làm sao có thể thành hôn?"

Một người lễ quan khác nói: "trước tiên người lo lắng cho mình đi, Đông Tư Mã không làm nữ nhân, nằng làm nam nhân tốt vô cùng, cho tới nay, ta còn tưởng rằng. . . . . A, đúng rồi, viên phòng! Đông Tư Mã và Vệ tướng quân động phòng sao?"

Viên phòng? !

Nghe vậy, ánh mắt Lễ Bộ Thượng Thư âm đạm lập tức phát sáng lên, Nhất Tuyến Sinh Cơ ngay trước mắt giống như lộ ra trận chiến bắn ra ánh sáng bốn phía.

Hắn vuốt râu, hơi mỉm cười nói: "cách duy nhất bảo vệ tánh mạng, chính là ném vấn đề trả lại cho hoàng thượng!"

*

Hai khắc đồng hồ vừa đến, năm vị lễ quan y mệnh vào sảnh. Thotho_ddlqd

Lưu Lăng ngược mắt, nhìn chúng lễ quan nói: "Nói đi, bọn người cẩn thận thảo luận luật pháp cùng lễ chế rồi hả? Các người thân là quan phụ trách lễ nghi, hiện tại, nói cho trẫm, ở Tự Miếu thành hôn, có hợp pháp hay không?"

Lễ Bộ Thượng Thư thở dài nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, ở Tự Miếu thành hôn, chỉ cần phù hợp nghi thức hôn lễ, trên nguyên tắc là hợp luật pháp, nếu triều đình giải thích là không hợp pháp, quả quyết xoá bỏ hôn lễ này, đối với bách tính sợ rằng sẽ tạo thành ảnh hưởng không cách nào thích ứng, bách tính sẽ hoài nghi thành hôn ở Tự Miếu không hợp pháp, như vậy có phải thành hôn ở tông miếu cũng sẽ bị triệt tiêu hôn nhân hay không? Như vậy thành

hôn ở nhà riêng cũng phải xin quan môi giới tới chứng hôn, để ngừa ngộ nhớ. . . . . Bách tính không thể nào thích ứng, sẽ tạo thành rối loạn, tranh cãi hôn nhân bỗng tăng thêm, dân bất an, quốc sẽ loạn. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Người Thật Kiên Cường Ác Độc Lại Vô Tình

Editor: Thơ Thơ

Lưu Lăng giờ tay lên, có vẻ không nhịn được nói: "Nói trọng điểm đó là, tình lược lời nói. . . . ." Nói xong, lại đột nhiên bồi thêm một câu, "Đúng rồi! Hôm nay tâm tình Trẫm không được tốt lắm."

Uy hiếp!

Là hấn uy hiếp rõ ràng. . . . .

Trên trán Lễ Bộ Thượng Thư đỏ mồ hôi lạnh, tiếp tục nói: "Hôn nhân, không chỉ là kết hợp hai họ, chủ yếu nhất vẫn là vì kéo dài huyết mạch, kéo dài đời sau, vì vậy phu thê thêm người, quá sức quan trọng, luật pháp các triều, đều có chuyện phu thê không có thêm người, xoá bỏ hôn nhân. Dân chúng triều ta cũng không có thiếu loại án lệ này."

Nghe thấy lời ấy, tâm tình Ninh Vương thật tốt, hấn nâng chén trà lên, ngược mắt nhìn Lễ Bộ Thượng Thư, nhàn nhạt cười nói: "Nói cách khác, nếu phu thê chưa viên phòng, là có thể xoá bỏ hôn nhân hay sao?"

Lễ Bộ Thượng Thư thờ dài nói: "Đúng vậy, nếu cưới hết một năm, phu thê không thể thêm người, hai bên đều có thể tự xin hôn nhân không có hiệu quả, về sau, trai cưới vợ gái lấy chồng, đều không tương quan." Tho tho _ddlqd

Lưu Lăng hỏi "Như vậy đại thần quan trọng của triều đình, lén lút thành hôn, chuyện này hợp lẽ không?"

Lễ Bộ Thượng Thư cung kính đáp lời: "Hồi bẩm hoàng thượng, hôn nhân của đại thần chính là thuộc về chuyện riêng, chuyện này không cách nào quản, cũng chưa từng có tiền lệ triều đình can thiệp qua, chỉ là, triều ta có minh định (nói rõ), Đế Vương hoặc thái tử ở trong hôn kỳ, trong vòng ba tháng cưới chánh thê, hoàng thân quốc thích không thể giành thành hôn trước Hoàng đế hoặc thái tử, đây là phạm vào kiêng kỵ, đụng phải hôn kỳ của hoàng thượng, là vì rất bất kính, chuyện này mới xem hoàng thượng xử trí ra sao, hoàng quyền là giữ trên tay hoàng thượng."

Không cách nào quản chuyện, chính là không có căn cứ pháp lý, trọng tài hoàn toàn coi trọng vị trí quyết định ra sao.

Hoàng thân quốc thích giành thành hôn trước hoàng thượng, là tội bất kính lớn.

Vệ Sùng Văn không phải hoàng thân, nhưng hấn là quốc thích.

Lưu Lăng khoát tay, nói: "Trẫm hiểu, bọn người đi xuống đi."

Lễ Bộ Thượng Thư thờ ra một hơi, dẫn chúng lễ quan đi. Từ từ lạy cáo lui nói: "Bọn thần, cáo lui." Tho tho _ddlqd

Chốc lát, thối lui ra khỏi đại sảnh.

Lúc này, Vệ Sùng Văn ần nhần đã lâu trầm mặt, tiến lên ôm quyền nói: "Hoàng thượng, phu thê thêm người là chuyện tư mật, thần cả gan, xin hoàng thượng không cần quá can thiệp chuyện phu thê thần. Xin hoàng thượng đừng quên, từng cử động của ngài, dân chúng đều đang nhìn đấy. Chưa thỉnh cầu hoàng thượng đứng xa nhìn đại cục, không cần quá mất quy củ."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Trẫm cũng chỉ là gọi lễ quan tới đây, hỏi mấy vấn đề. Chẳng lẽ trẫm hành động lần này lập tức biến thành một hôn quân không phân biệt được phải trái rồi hả?"

Vệ Sùng Văn ôm quyền nói: "Thần không dám, đêm đã khuya, vẫn là thỉnh hoàng thượng hồi cung nghỉ ngơi đi, hoàng thượng bệnh nặng một trận. Thánh thể mới vừa khỏi, không thích hợp quá mức mệt nhọc, lần sau hoàng thượng muốn giả lâm Đồng phủ, xin phái người tới trước thông báo một tiếng, thần cần phải cùng tất cả thê tử, đại lễ tiếp giá."

Tiếng xung hô thê tử này. Nghe vào trong tai thật chói tai.

Lưu Lăng căm tức nói: "Cái gì thê hay không thê? Đừng quên, Đồng Khanh còn là Đại Tư Mã của trẫm. Một là đại tướng quân, một là Đại Tư Mã. Hai khanh đều là trọng thần triều đình, hôn lễ của trẫm sắp tới, người thân là quốc thích, là người thân của trẫm, lại có thể can đảm lén lút thành hôn. Đụng phải hôn kỳ của trẫm, trẫm còn chưa có trừng phạt đấy. Trẫm tính toán triệu khai hội nghị. Rút lui tư hôn của các người."

Nghe vậy, sắc mặt Vệ Sùng Văn chợt biến, vội vàng nói: "thần và Đồng Tư Mã vốn là hoàng thượng khâm ban cho hôn nhân, chuyện này mọi người đều biết, vội vàng hoàn thành hôn lễ, cũng không phải lên lút thành hôn, mà là phụng ý chỉ của Thái hậu. Nếu Hoàng thượng không tin, thần nguyện cùng hoàng thượng tiến về phía Từ Ninh cung bái kiến Thái hậu, giải thích chuyện này." Thotho_ddlqd

Vừa mang Thái hậu tới dọa唬, Lưu Lăng nổi giận trong bụng không chịu nổi, hắn then quá thành giận phát tay áo, ngay sau đó mau lẹ hạ thánh chỉ nói: "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: trăm thẳng chức Vệ Sùng Văn làm uy vũ Phiêu Kỵ đại tướng quân, tiến về phía Ngọc Môn quan trấn thủ, hộ quốc thổ ta an toàn, kháng tây địch của ta, lập tức nhậm chức, trong lúc trấn thủ Tây Quan, không có trăm truyền lệnh, không được tùy ý trở về để đô."

Hoàng thượng lại có thể hành động theo cảm tình như thế, tùy ý đổi tướng ở biên cương.

"Xin hoàng thượng nghĩ lại nhé!"

Lúc này, cuối cùng Đồng Khanh mở miệng, nàng vội vàng nói: "Tướng Trấn thủ Ngọc Môn quan Hoàng lão tướng quân, thân kinh bách chiến, đối với chiến thuật tây địch cùng địa hình khí hậu, tương đối hiểu. Chiến trường Tướng quân điều động, quan hệ chuyện cuộc chiến và lòng quân Tây Cương, thần xin hoàng thượng nghĩ lại, chớ dễ dàng sửa đổi tướng thủ biên quan."

Nàng nhất định bảo trì trầm mặc, đó là bởi vì trong lòng nàng hiểu, hoàng thượng đang tức giận, người bị giận chính là nàng, hẳn tức nàng lúc ấy không có nghe lời phân phó của hắn, không phải ra khỏi thành cùng Vệ Sùng Văn thành hôn. Giờ phút này, chỉ cần nàng mở miệng, ở trước mặt hoàng thượng như tưới thêm dầu vào lửa. Thotho_ddlqd

Nhưng chuyện liên quan đến chiến sự phía tây, nàng không thể trầm mặc nữa.

Trong lòng Lưu Lăng cực kỳ tức giận nàng phản bội sau lưng của hắn, hắn oán hận vỗ lên bàn, sau đó chỉ về phía nàng, nổi giận mắng: "Đại Tư Mã, ngươi cho là trăm hồ đồ rồi hả? Trăm khi nào nói muốn cho triệu hồi Hoàng lão tướng quân? Ở trong lòng ngươi, trăm chỉ là hôn quân chẳng phân biệt được thị phi, hành động theo cảm tình sao?"

Đồng Khanh vội vàng thờ dài, trầm giọng nói: "Thần, sợ hãi, xin hoàng thượng thứ tội."

Lưu Lăng quay đầu, hướng về phía hai người khác nói: "Trăm muốn cùng Đại Tư Mã thảo luận chiến sự phía tây, bọn ngươi lui ra đi."

Vệ Sùng Văn lo lắng hoàng thượng trách cứ nàng, vì vậy vội vàng tiến lên, ôm quyền nói: "Mặt tướng ra vào chiến trường nhiều năm, đối với chuyện chinh chiến, hết sức dốc lòng và am hiểu, xin hoàng thượng cho phép thần ở lại đây đi."

"Ngươi lo lắng sao?" Lưu Lăng liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Trăm có thể đối sao với Đồng Tư Mã? Trời nàng, đánh tàn bạo một trận sao?"

Vệ Sùng Văn trầm mặt, không nói một câu.

Đối với hắn trầm thấp, tâm tình một nam nhân khác lại rất tốt, Lưu Ký khẽ nhếch miệng lên một nụ cười yếu ớt nói: "Như vậy, tiểu vương cáo từ."

Mục đích tới nay tới đã đạt thành. Lưu Lăng không có ý định buông tay, Đồng Khanh lại cố kỵ hắn, nhất định sẽ thỏa hiệp. Thotho_ddlqd

Hắn nở nụ cười nhẹ nhàng, bước nhanh mà rời đi.

Đồng Khanh quay đầu lại nhỏ giọng nói với Vệ Sùng Văn: "Ngươi trở về phòng trước đi, chậm một chút ta sẽ đi tìm ngươi."

Vệ Sùng Văn cũng bất động như núi.

Đồng Khanh khuyên nhủ lần nữa: "Đi đi, ngươi đợi không có chỗ tốt."

Hắn đợi, chỉ biết lại chọc cho hoàng thượng tức giận.

Vệ Sùng Văn cực kỳ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm quyền nói với hoàng thượng: "Như vậy, thần cáo lui."

Lưu Lăng khoát khoát tay.

Vệ Sùng Văn liếc Đồng Khanh một cái, ánh mắt mang theo vài phần lo lắng, nàng gật đầu một cái với hắn, ý bảo hắn an tâm, lúc này hắn mới quay đầu rời đi.

Mọi người rồi rít rời đi, chỉ còn lại hai người Lưu Lăng và Đồng Khanh, bên trong đại sảnh, lập tức vắng lặng xuống tới, ánh nến hồng dao động, thiêu đốt trực sập ở trong không khí nhảy lên, phát ra tiếng "tách tách". Thotho_ddlqd

Không khí làm người nặng nề.

Lưu Lăng tức giận nhìn chằm chằm Đồng Khanh, lại không nói tiếng nào.

Ánh nến chiếu gương mặt tuần tú của hắn bởi vì tức giận mà có vẻ hơi ửng đỏ.

Trầm mặc hồi lâu, rút cuộc nàng khẽ gọi một tiếng nói: "Hoàng thượng. . . . ."

"Chớ kêu trầm!"

Lưu Lãng vỗ bàn nổi giận mắg: "Người thật đúng là kiên cường, ác độc lại không có tình nhé!"

"Xin hoàng thượng bớt giận."

"Người biết rất rõ ràng lòng trầm, trầm bộc bạch chú ý tới người, coi như mất đi trí nhớ, trong lòng trầm vẫn chỉ có người, người lại dối trầm giả cho người khác. . . . . , người đây là đặt trầm ở chỗ nào?" Nói xong, hần tự tay vuốt lồng ngực của mình, con người u ám ngưng mắt nhìn nàng, vẻ mặt đau đớn, hồi lâu, rút cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Người vô tình đối với trầm như vậy, người có biết. . . . . Nơi này sẽ đau, người khiến lòng trầm thật là đau!" Thotho_ddlqd

Đối mặt hần bi thương tỏ tình như vậy, nàng lại cúi đầu không nói, trầm mặc không nói. . . . .

Lưu Lãng vừa thương tâm vừa đau lòng, thấy nàng thờ ơ, rút cuộc lại không nhịn được căm tức.

Hần cực kỳ tức giận, nhìn thẳng vào nàng chăm chăm, cơ hồ là nổi trận lôi đình hung ác nói.

"Người cứ không có tim không có phổi như vậy sao? Chẳng lẽ ở bên trong lòng của người đã hoàn toàn quên đi trầm sao? Trầm không tin! Trầm thật muốn xem người có thể chống cự trầm bao lâu?"

Về mặt Đồng Khanh hiển nhiên nặng nề, nàng buồn bực nói: "Thần kính xin hoàng thượng làm một minh quân, lệ tình đồ trị, chiêu mộ quân hiền, biến pháp cách tân. . . . . Không cần quá để ý ở trên người của Đồng Khanh, đến nỗi phá hủy thanh danh."

"Thanh danh"? Hừ hừ! Làm minh quân cùng phải có nữ nhân mà mình yêu có gì mâu thuẫn? Trầm chẳng lẽ không thể đồng thời phải có người, cùng lệ tình đồ trị sao? Người cho là dùng lý do đường hoàng, có thể vô tình hung hăng đẩy trầm ra sao? Chẳng lẽ, ở bên trong lòng của người không có trầm?" trong nháy mắt đáy mắt hần thoáng qua một tia thất ý, cũng đột nhiên cười nhạt vài tiếng nói: "Là cảm đồ đại thần cũng tốt, là đoạt thể tử của người cũng được, ý trầm đã quyết!"

Nghe vậy, đột nhiên Đồng Khanh quỳ trên đất, tựa đầu cúi trên đất, nhỏ giọng nói: "Vi thần xin hoàng thượng suy nghĩ đại cục, không cần quá mất cù."

"Uyển Nhi, trầm còn nhớ rõ cái tên này, nữ nhân bên cây hạnh luôn bồi hồi quanh quẩn ở trong mộng của trầm. . . . . , Uyển Nhi. . . . . , vẫn là Uyển Nhi!" Hần lại khẽ gọi nàng một lần, giọng nói có vẻ trầm thấp mà âm u, "chẳng lẽ người thật không muốn cùng trầm cả đời gắn bó với nhau sao?" Thotho_ddlqd

Nàng nhỏ giọng nói: "Đồng Uyển đã chết. . . . . , nàng cùng hoàng thượng vô duyên, xin hoàng thượng quên người kia đi thôi."

"Người. . . . ." Hần nổi óa, thẹn quá hoá giận nói: "Là Đồng Uyển cũng được, là Đồng Khanh cũng được, tóm lại, trầm nhất định muốn nàng!"

Nàng cắn răng một cái nói: "Nếu Hoàng thượng bừa bãi, nhất định sẽ dẫn tới đám quân thần kịch liệt phản đối, hoàng thượng đừng quên, hiện tại Chư Vương vẫn còn ở đề độ, lúc này khiến cho sóng to gió lớn, đối với thanh danh hoàng thượng cực kỳ bất lợi."

Nghe vậy, hần cúi đầu, một đôi tròng mắt đen chăm chú nhìn nàng, hồi lâu, rút cuộc trầm giọng nói: "Vì sao người lo lắng chư vị Vương Hầu như vậy? Chẳng lẽ, bọn họ còn có thể dùng chuyện này, liên thủ phế trầm hay sao?"

"Muốn phế trầm đi? Không dễ dàng như vậy!"

Nàng trầm ngâm chốc lát nói: "Đồng Khanh chỉ là không muốn khiến hoàng thượng, bởi vì Đồng Khanh mà nổi lên va chạm cùng Thái hậu. . . . ."

"Vô luận ra sao, trầm cũng không buông tay!" Hần trầm mặt, thái độ kiên quyết.

"Nếu người dám cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, chắc chắn trầm sẽ cho một nhà Đồng thị bị đầy đến biên cương đi, không chút lưu tình!" Thotho_ddlqd

Roi xuống những lời này, Lưu Lãng liền bước nhanh rời đi.

Giương mặt Đồng Khanh nặng nề, chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, đang định trở về phòng, xoay người lại, lại đột nhiên liếc thấy Vệ Sùng Văn đứng nghiêm bên cạnh cửa, nàng ngăn người, ngược mắt nhìn thẳng hần hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Hoàng Thượng Tế Tổ Kéo Dài Hôn Nhân

Editor: Thơ Thơ

Gương mặt Đồng Khanh nặng nề, chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, đang định trở về phòng, xoay người lại, lại đột nhiên liếc thấy Vệ Sùng Văn đứng nghiêm bên cạnh cửa, nằng nằng người, ngược mắt nhìn thẳng hần hồi lâu. . . . .

bên cạnh cánh cửa, ánh trắng loáng thoáng chiếu không rõ ánh mắt của hần, cũng không biết trải qua bao lâu mới truyền đến tiếng hần khàn khàn cười khổ: "Hoàng thượng, từ nhỏ tánh tình hần là vậy, tính khí vừa giờ lên, là hoàn toàn không nói đạo lý, rất bá đạo."

Nàng trầm thấp hỏi: "Như vậy, ngươi định làm gì?"

Hần trầm giọng nói: "Lúc này, ta càng không thể đi biên cương, thừa dịp trước khi thánh chỉ chưa ban xuống, ta phải đi cầu xin Thái hậu, cuối cùng. . . .
. . . Vệ Sùng Văn ta mới là trượng phu của Đồng Uyên." Thotho_ddlqd

*

Hoàng cung nháo chuyện quỷ truyền đi xôn xao, tổ tiên không yên, làm lòng người bàng hoàng, ở bên trong thành nội nguy nga nhấc lên một hồi hỗn loạn không nhỏ, chuyện cấp bách trấn an cũng tuân tổ tiên, Hoàng đế Lưu Lăng ở trên triều đình, nhanh chóng tuyên bố cử hành đại điển tế thiên cùng giỗ tổ, đồng thời lấy lý do Tề suy Chi Lễ, dời lại ngày đại hôn.

Tế thiên cùng giỗ tổ là chuyện rất trọng đại, bách quan tôn thất cần thiết thành kính trai giới mấy ngày.

sáng sớm ngày tế thiên, Hoàng đế Lưu Lăng dẫn theo bách quan cùng tôn thất, chậm rãi tiến về phía Nam Giao tế đàn.

vừa đến canh giờ, bách quan cùng tôn thất mặc quần áo trắng, một mảng lớn trắng xoá, quỳ gối hai bên, cung nghênh thiên tử mặc quần phục thù Phi Long và Nhật Nguyệt Tinh, từ từ bước lên tế đàn, cử hành nghi thức tế thiên.

ngôi thứ tế thiên nhiều hạn chế mà náo nhiệt, trên tế đàn dấy lên khói lửa, khói lượn lờ tế đàn, lên thẳng tận trời.

sau khi cúng bái long trọng, chính là thiên tử ban thưởng thịt cúng, yến đãi quần thần, chúng thần cùng tôn thất ở trong đại điện, chia hai nhóm, thân thiện uống rượu.

Hoàng đế Lưu Lăng ngồi ngay ngắn ở chủ vị. Cảm bình rượu, buồn bực uống rượu. Thotho_ddlqd

Mấy ngày nay, vì chuyện Vệ Sùng Văn cùng Thái hậu huyền não vô cùng không vui, cơ hồ đều sắp trở mặt. Kể từ khi phụ hoàng băng hà, thái độ mẫu hậu đối với hần đột nhiên thay đổi rất nhiều, bà không giống trước kia bao dung nhượng bộ, ngược lại thường đối với hần lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

Lần này, vì chuyện Vệ Sùng Văn điều khiển, chọc cho Thái hậu thịnh nộ, giữa mẫu tử. Đã mấy ngày không thể nói chuyện rồi.

trong lòng Lưu Lăng lại buồn bực, thấy bên dưới Ninh Vương lại chủ động áp vào bên cạnh Đồng Khanh, chuyện trò vui vẻ. Gương mặt âm thầm. Hần nén lại trận hỏa sắp bùng lên, để bình rượu xuống, lạnh lùng nói: "sau khi tế thiên, giỗ tổ, Chư Vương cũng nên trở lại đất phong đi chứ?"

Triệu vương vuốt râu, Lăng Lăng cười nói: "Hoàng thượng nói rất đúng. Bỏn vương đang có ý đó nhé! Rời khỏi đất phong quá lâu, luôn bất tiện, trong vương phủ còn có rất nhiều chuyện vụn vặt phải làm đấy."

Ninh Vương Lưu Ký thay mình ngã bình rượu, lười biếng ngược mặt, vẫn đạm phong thanh cười nói: "Bỏn vương lại không giống, ở trong thành Cô Tô có Thái Phó cùng chấp sự. Bỏn vương rơi vào một thân thanh nhàn, đang định ở lại để đô chờ một chút thời gian."

Hần lại có thể mặt dày mày dạn tính toán nương nhờ đế đô, không chịu chút!

Nghe vậy, Lưu Lăng giận nói: "phủ Chư Vương chương lý đất phong nghị sự, cần phải vô cùng bận rộn, sao Ninh Vương như không có gì vướng víu, cả người nhẹ nhàng?"

Lưu Ký giờ bình rượu, khẽ cười một tiếng nói: "Cô quản lý, toàn may mắn được một ông cậu tốt." Hần cười như không cười nói: "Tiểu vương ở lại đế đô. Hoàng thượng nên cảm thấy vui mừng mới đúng." Thotho_ddlqd

Lưu Lăng nổi đóa, ngay trước mặt các vị Vương Hầu lại không tiện phát tác. Không thể làm gì khác hơn là khoát tay một cái nói: "Chư Vương uống rượu ăn thịt đi, hôm nay Tế Tự, thật lòng uống rượu, ăn thịt."

Vì vậy mọi người lại bắt đầu yến ẩm

Lưu Ký tức giận đầy bụng, không có nơi phát tán, lại không muốn gặp lại Ninh Vương lấy thân phận của Vương Hầu, dính vào bên người Đại Tư Mã Đồng Khanh, thật rất chướng mắt, hần gờ tay lên, trầm giọng nói với Tiểu An Tử: "Đi! Truyền ý chỉ của trẫm, gọi người không có tìm, không có phối, kiểm quan lại vô tâm, cứ đến hậu điện đi bồi Thái hậu và Thái phi những nữ quyến trong cung các nói chuyện, đừng ở chỗ này pha trộn. Còn nữa, kêu Vệ Sùng Văn đến uống rượu."

"Vâng" Tiểu An Tử khẽ cong người, nhanh chóng lui xuống.

*

Tiểu An Từ dẫn theo Đồng Khanh, từ từ tiến về Chu Điện phía sau hậu điện, ở trên hành lang lại thấy Công chúa Trường An đang lén lút nằm ở cửa sổ trắc điện, đôi mắt hạnh không ngừng lảng lẽ ở bên trong nhìn ra.

Cái Thiên Điện này là đặc biệt dồi ra, chuyên cung cấp cho những vị Vương Hầu cùng các đại thần mang đến hoặc là các quan viên cấp bậc hơi thấp uống rượu, bên trong không giống Chu Điện gò bó, một mảnh thân thiện.

"Bên trong đang náo náo, tiếng huyền náo không ngừng, công chúa đang nhìn những thứ gì?" Đồng Khanh nhỏ giọng hỏi. Tho tho_ddlqd

Tiểu An Từ lại tặc đầu ánh mắt gian tà, cười hắc hắc nói: "Đồng đại nhân đi xem một chút, còn không hiểu sao?"

"Nói mau đi."

Tiểu An Từ cười nói: "Đồng đại nhân không có nhìn thấy Công chúa Trường An nằm ở cửa sổ, gương mặt tình ý triền miên, dĩ nhiên là đang trộm nhìn nam nhân, công chúa đã trưởng thành, là nữ nhân rồi."

Đồng Khanh nghe vậy, chân mày không khỏi nhíu lại, công chúa năm nay vừa mới đôi tám, tình cảm hết sức sơ khai, xem ra, là có nam tử trong tâm.

hôn nhân hoàng thất coi trọng môn hộ cùng ích lợi, nam nhân trong thiên điện, không có một người nào có thân phận đủ làm phò mã.

Trừ phi . . . . . người kia thành lập chiến công cực lớn, chuyện này mới có thể.

ánh mắt nàng xuyên qua cánh cửa mở lớn, ngó vào trong, nhìn nam nhân ngồi đây, lần nữa nhỏ giọng hỏi: "Đến tốt cùng là một tên gia hỏa nào, khiến cho Công chúa Trường An si mê hay sao?"

"Người nọ, Đồng đại nhân cũng biết, thường đi theo Ninh Vương, chỉ cần ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, hai mắt ngưng tụ, cặp mắt nữ nhân sẽ tỏa sáng lấp lánh, không nhịn được thêm muốn sắc đẹp của hắn, không nhịn được nhỏ xuống nước miếng, sau đó như cá diếc sang sông (*người mù quáng chạy theo), cặp tóc nhào tới nam tử tuyệt mỹ Thẩm lão bản!" Tho tho_ddlqd

Là Thẩm Mộ Thu Lầu Thu Phong sao?

nam nhân Công chúa Trường An coi trọng, lại là cực kỳ bi thảm tuyệt thế mỹ nam.

Trước không đề cập tới tình cảm hắn đối với Ninh Vương, tên kia đối với nữ nhân, cũng không phải là chán ghét bình thường.

Công chúa si mê hắn, chỉ là tìm đau lòng cho mình.

Việc này thật sao, nàng suy nghĩ phương pháp, khiến Thẩm Mộ Thu trở lại Giang Nam, làm công chúa hết hy vọng.

Đang chìm ngâm ở bên trong, Công chúa Trường An đột nhiên xoay đầu lại, chợt phát hiện bọn họ, sắc mặt của nàng bỗng chốc đỏ lên, nhưng không có né tránh, ngược lại dịch bước tới đây, nâng lên nụ cười ngọt ngào, hướng về phía nàng cười nói: "Uyển Nhi tỷ tỷ, tại sao ngươi lại ở chỗ này."

Uyển Nhi tỷ tỷ?

Mỗi khi có giá trị lợi dụng thì Công chúa Trường An sẽ bắt đầu tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn. Tho tho_ddlqd

Bộ dạng này, tuyệt đối là học được từ Hoàng Thái Thúc cái lão già vô sỉ đó không thể nghi ngờ.

Vạn hạnh chính là, hóa hầu nàng chưa đủ.

Đồng Khanh lập tức thở dài nói: "Hạ quan, tham kiến công chúa."

Trường An nhanh chóng nâng nàng lên, cười duyên nói: "Uyển Nhi tỷ tỷ, kể từ khi ngươi lên triều, làm quan Nhất Phẩm, chúng ta cũng rất ít nói thật lòng rồi."

Đồng Khanh sáng rõ hầu miệng nói: "Hạ quan, cả ngày bận việc.. Chánh sự, không giống trước kia thanh nhàn."

Công chúa Trường An khoát khoát tay cười nói: "Không quan trọng, Trường An nhớ nhung Uyển Nhi tỷ tỷ, nghĩ đến căng, đang định cầu cạnh cùng hoàng huynh rồi, Trường An muốn cầu xin hoàng huynh cho một Yêu Bài, để Trường An dễ dàng ngày ngày bái phỏng phủ Đại Tư Mã, đi thăm Uyển Nhi tỷ tỷ."

Mẹ nó, đây là muốn lấy nàng làm cớ, sau đó thuận nước đẩy thuyền xuất cung đi cưa nam nhân.

Đồng Khanh nhanh chóng từ chối nói: "Công chúa muốn ngày ngày thấy Đồng Khanh, chuyện này dễ dàng, sáng sớm mỗi ngày hạ quan phải vào cung vào triều sớm, sau mỗi ngày hạ triều rồi, thì đi trong điện một chuyến bái kiến công chúa, như thế nào?" Tho tho_ddlqd

Trường An cười gượng mấy tiếng nói: "Cần gì phiền hà như thế, Trường An đi chỗ ngươi thì tốt rồi!"

Đồng Khanh nói: "Như vậy, công chúa muốn gặp Đồng Khanh, hoan nghênh tùy thời giá lâm phòng nghị sự cùng Văn xương các, hạ quan xuống triều, tất nhiên sẽ đợi ở bên trong buồng lò sưởi cùng với các quan viên khác nghị sự và làm việc, công chúa tới, tùy thời có thể thấy được vì thần."

Dứt lời, vội vàng thờ dài nói: "Nếu như công chúa không có chuyện khác nói, thứ cho hạ quan cáo lui."

Trường An không có gì vui, chỉ đành phải giơ tay lên, để cho nàng lui ra, lại cho Tiểu An Từ lưu lại.

Tiểu An Từ xoa xoa đôi tay, lộ ra bộ dáng nịnh hót, cười hi hi mà nói: "Công chúa, ngài nghĩ cách trên người Đồng đại nhân là vô ích, bây giờ nàng đang bề bộn công việc khó được ngay, còn không bằng từ trên người Quận quân Thừa Ân, chỉ cần bên cạnh người có một người cùng thân phận, hoàng thượng vẫn sẽ đồng ý cho người xuất cung."

Trường An chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Lần trước ta đánh quận quân một cái, người ta cũng không phải mang thù, ngược lại hoàng huynh đang giận ta rồi, hấn há chịu để cho ta xuất cung rồi sao?"

"Xuất cung không phải là đại sự gì, bởi vì duyên có thương yêu, công chúa đi cầu xin hoàng thượng, hoàng thượng vẫn sẽ đồng ý." Tho tho_ddlqđ

"Thật?"

"Sẽ dùng một chiêu hung tàn nhất, ở trước mặt hoàng thượng khóc lớn tiếng, làm tinh thần hoàng thượng hồng trước, hấn nhất định sẽ mềm lòng đồng ý, chỉ là, nếu để cho quận quân cùng xuất cung, người đừng cầm thứ gì gỗ đầu của nàng nữa. Nữ nhân kia, Tiểu An Từ cảm thấy. . . . . Hình như không phải dễ trên, người gỗ nàng như vậy, nàng lại có thể không có tức giận chút nào, ngược lại còn về mặt ôn hòa giúp người nói chuyện ở trước mặt hoàng thượng. . . . . " Nói tới chỗ này, hấn ngừng lại một chút, về mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, nói tiếp: "Người cần thận suy nghĩ một chút, chuyện giống vậy, xảy ra ở trên người Đồng đại nhân và Đậu Nguyên Nguyên, sẽ như thế nào?"

Trường An cụp mắt nói: "Đồng Khanh sẽ lên lút giáo huấn ta dừng lại, mặc dù sẽ giúp ta một tay giấu xuống, để cho ta không đến mức bị chỉ trích, cũng không còn có lần sau, Đậu Nguyên Nguyên là biểu tỳ của ta, nàng sẽ đi tố cáo với di nàng, cũng chính là mẫu thân của ta, xem mẫu thân ta hung hăng dạy dỗ ta dừng lại, sau đó trên mặt của nàng sẽ mang theo nụ cười ưu nhã nói với ta, chớ chọc đến nàng. . . . . "

"Vậy thì đúng rồi!" Tiểu An Từ dùng sức gật đầu một cái, quả quyết nói: "Cho nên nói, Quận quân Thừa Ân mới thật sự là nhân vật hung ác, cứ khác thường như vậy, nhất định là có vấn đề, nàng căn bản là muốn lợi dụng người, công chúa dứt khoát cũng lợi dụng nàng thôi!"

"Lợi dụng ta...ta có cái gì tốt để lợi dụng?" Nàng ngoe đầu nghĩ không ra.

Tiểu An Từ nhìn nàng, ngây người thật lâu, trong lòng đột nhiên nhớ tới Công chúa Trường An là dưỡng mẫu không đau, mẹ ruột không thương, cuối cùng, lẩn tránh quá quyết mở miệng nói: "Công chúa. . . . . Không hề có giá trị lợi dụng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Người Bất Thật Chặt Tâm Hoàng Thượng Đi

Editor: Thơ Thơ

"Không hề có giá trị lợi dụng, nàng vẫn đối đãi với ta như vậy, có thể thấy được quận quân Thừa Ân này là thật tâm muốn tốt với ta." Nói tới chỗ này, ánh mắt của nàng đột nhiên tỏa sáng, "Nghe nói, nàng đem bá phụ nàng đến để đồ hiếu kính, về sau sẽ thường ra vào cung sao?"

Tiểu An Từ nói: "Công chúa, thay vì nghĩ hết biện pháp xuất cung, còn không bằng người đi theo hoàng thượng tỏ rõ thái độ đi, tuổi người cũng nên đại hôn rồi."

"Không được! Ta phải khiến Thẩm Công Tử yêu thích ta trước mới được, hấn vô công vô huân (không có công trạng), làm sao hoàng huynh ta đồng ý để cho hấn làm phò mã được? Nếu hấn yêu thích ta rồi, tự nhiên sẽ đi cầu lấy công danh. . . . . , sau đó. . . . . Ha ha ha. . . . . " Chỉ mới nghĩ thôi, lại có thể không nhện được vui vẻ.

"Nếu như, người ta không thích người thì sao? Lấy dung mạo Thẩm lão bản kinh thiên động địa như vậy. . . . . , dung nhan người ta thế kia, sẽ khiến cho chim nhận ngã chết, sắc đẹp làm cho cá chết chìm, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân chủ động nhào tới, lấy bản lĩnh của công chúa, khẳng định trên đường đã té ngã rồi. . . . . Ở trong muôn hoa, làm sao hấn liếc mắt một cái bèn thích công chúa đây?" Tho tho_ddlqđ

"ngược lại ta chưa từng nghĩ tới. . . . . " Trường An cau mày, dặt tay áo, suy tư hồi lâu, sau đó ngược mắt nhìn Tiểu An Từ nói: "Người thay ta tìm cách chứ?"

Tiểu An Từ vỗ đầu một cái nói: "Loại chuyện văn vẻ hoa mỹ đó, Tiểu An Từ ta cũng sẽ không làm, kể chuyện trong quán trà, đều là nói nam nhân đuổi theo nữ nhân, nhưng ta chưa từng nghe qua nữ nhân làm sao theo đuổi nam nhân."

"Ta chính là công chúa, địa vị không thua với bất kỳ nam nhân nào, người nói một chút, nam nhân làm sao theo đuổi nữ nhân?"

Tiểu An Tử suy nghĩ trong chốc lát, từ từ nói: "Có một chuyện xưa rất nổi danh, nói như thế này, ở trong triều đại nào đấy không biết tên, có một Đại Quan Nhân tên là Tây Môn Khánh, nhìn trúng một nữ nhân tên là Phan Kim Liên, Phan Kim Liên này có một trượng phu. Là một người bán bánh nướng, Tây Môn Khánh muốn tìm Phan Kim Liên bên giao hảo với Vương bà, tạo cơ hội cho bọn họ, vì vậy, thừa dịp lang quân ra ngoài bán bánh nướng thì hai người này thuận tiện. . . . ."

Trưởng An nghe, cái hiểu cái không nói, "Nói như vậy, trước tiên cần phải có một môi giới hả? Vương bà này chính là môi giới, như vậy đường huynh ta Ký ca ca cũng có thể làm môi giới chứ?"

"Ninh Vương có chịu hay không ta không biết. Chỉ là câu chuyện kia cuối cùng có chút bi thảm, Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên vì làm một đôi Gian Phu Dâm Phụ kiệt xuất, song túc song phi (như hình với bóng, chỉ cặp nam nữ yêu nhau thắm thiết). Vì vậy bên hợp mưu hại chết bánh nướng lang quân, cuối cùng hai người này cũng bị đệ đệ của bánh nướng lang quân, anh hùng đá hổ giết chết rồi, tử trạng thê thảm. . . . ."

Trưởng An nghe vậy, lập tức giơ tay gõ trên đầu của hắn, "Xi" một tiếng nói: "Người nói là chuyện xưa thối nát gì? Không phải là người đã cẩn thận điều tra qua. Thâm Mộ Thu đúng là không có thể từ!" Thotho_ddlqd

Tiểu An Tử ừ một tiếng nói: "Trong quán trà kể chuyện cổ sự, luôn luôn đều là kết cục bi thảm. . . . ., coi như nam chưa cưới, nữ chưa gả cũng giống vậy, Thất Tiên Nữ và Ngưu Lang cuối cùng cũng bị tách ra. . . . ., cũng chỉ là một cặp không tề. Có một tên từ phú nhà họ Tư Mã gì đó, cùng với Trác quả phụ, hai người một khúc đính ước. Cuối cùng bỏ trốn thành công, hai người ân ái bán rượu tới. . . . ."

"Vô luận như thế nào, khiến cho Thâm Mộ Thu yêu thích ta mới được!" Trưởng An rất là phiền não.

"Chỉ có hai con đường, mềm hoặc là cứng rắn." Tiểu An Tử tiếp tục nói: "Mềm, chính là người chủ động tỏ lộ với hắn. Giống như Công Tử Tư Mã, đàn một khúc 『phượng cầu hoàng』. Lấy cảm tử tình, để cho hắn hiểu tâm ý của công chúa đối với hắn. Nếu như dùng mềm cũng không thể được, như vậy thì dùng đến cứng rắn, công chúa quả quyết lấy ra uy phong hoàng tộc. . . . . Mạnh tay bẻ hoa!"

"Mạnh tay bẻ hoa?"

"Đúng! Lớn tiếng nói cho hắn biết, người đường đường là công chúa đương triều nhìn trúng hắn, để cho hắn tự mình bò qua đây, nếu không, người liền chặt đầu của hắn! Mọi người đều sợ cái chết, nghe bị chặt đầu, hắn nhất định sẽ lập tức bò qua đây, sau đó, công chúa có thể. . . . . Hắc hắc he he hắc hắc. . . . ."

Trưởng An lập tức có chủ ý, "Bản công chúa muốn vừa đâm vừa xoa!" Thotho_ddlqd

*

Lại nói, sau khi Đồng Khanh đi tới điện.

Hậu điện, là nơi các nữ quyền trong cung hưởng dụng thịt cừu cùng rượu phúc, sau khi nàng đi tới điện, nhưng không thấy Thái hậu, liền hỏi: "Thái hậu đây?"

Lâm Dương nhi ngồi ở trên chiếu, ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: "Thái hậu không thắng từ lực, một khắc đồng hồ trước đã bãi giá trở lại tẩm cung, Vũ Thái phi và mấy Tần phi của tiên đế cũng rồi rít rồi đi theo."

Nói xong, nàng ta thay nàng châm ly rượu nói: "Người đến chậm, từ sớm nên mời rượu Thái hậu, dù sao cũng là người của Vệ gia, ở gần thái hậu, người nên chịu khó một chút."

Đồng Khanh vung tay áo lên, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, nói: "Trước đây, Bồn quan là Đại Tư Mã của triều đình."

Lâm Dương nhi đưa ly rượu cho nàng, cười nói: "Lòng Đồng đại nhân vì chính sự, vì hoàng thượng, vì triều đình, không màng sống chết, là vì nước Luyên Lương, chỉ là, hậu viện nhà mình cũng nên chú ý một cái mới phải."

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Đồng mỗ không bằng Quận quân Thừa Ân, mạnh vì gạo, bạo vì tiền." Thotho_ddlqd

"Đồng đại nhân chỉ là không muốn bỏ công sức ở phương diện này, mà không phải không thể." Lâm Dương nhi nhàn nhạt cười nói: "Như đã nói qua, Dương nhi không phải mạnh vì gạo, bạo vì tiền mà là khắp nơi cầu xin được, mọi chuyện gắng đạt tới chu toàn. . . . ., Dương nhi không thể không như thế. Đồng đại nhân cho là Lâm Dương nhi ta có thể so được với Đậu cô nương sao?"

"Bàn về tính tình, người trầm ổn hào phóng, uyển chuyển hàm súc nhu hòa; Đậu Nguyên Nguyên được nuông chiều tùy hứng, Phi Dương Bạt Hồ (ngang ngược), chưa bao giờ giấu dốt."

"Đậu Nguyên Nguyên có thể bừa bãi bày ra tính tình như vậy, toàn ý vào gia thế nàng ta hơn người, dung mạo bản thân khuynh quốc cùng tất cả tài tình, nghe nói nàng ta giỏi ca múa, cảm kỳ thư họa, không gì không giỏi. . . . ., dựa vào điều kiện bên ngoài của nàng ta, ở đó cơ hồ không ai sánh bằng, Đậu cô nương thật đúng là một Thiên Chi Kiều Nữ! Chính bởi vì Dương nhi kém Đậu cô nương một mảng lớn, cho nên ta không cách nào tùy hứng, không cách nào kiêu căng, chính xác mà nói, Lâm Dương nhi ta không có bối cảnh, không có thế lực, cho nên chỉ có thể kẹp cái đuôi, cẩn thận cố gắng trong ứng xử."

"Chớ nói chuyện kìm nén như vậy, trong lòng chúng ta đều biết, ngươi có được hoàng thượng sủng ái và coi trọng, đã thắng được ngàn Đậu Nguyên Nguyên." Dứt lời, nàng lấy ra một cây trâm vàng từ trong tay áo, đưa cho nàng.

Lâm Dương nhi nhìn cây trâm vàng này khâm phi thúy xanh biếc, châu ngọc buộc lòng thông, ở dưới ánh sáng thúy ngọc tỏa hào quang.

Ấy là trâm vàng khâm Phi Thúy trong truyền thuyết, cống vật cho hoàng hậu. Nàng gấp trâm bảo kia ở Thành Cô Tô, quả nhiên là giả.

Thì ra là chính phẩm vẫn ở trên tay Đồng Uyển. Thotho_ddlqd

Đầu tiên là nàng ngăn người, chốc lát sau, liền hoàn quá thân lai (lấy lại tinh thần), tự nhiên nhận trâm vàng khâm Phi Thúy, cười dịu dàng nói: "Lâm Dương nhi tạ Đồng đại nhân bỏ đi những thứ yêu thích."

Thần sắc Đồng Khanh âm đạm. Trầm giọng nói: "Ngươi bắt thật chặt tâm hoàng thượng đi. Nếu mạng ngươi thật định là hoàng hậu của hắn, nhất định ngươi có thể làm được. . . . ."

"Ta cùng với hoàng thượng có một đoạn tình cảm hoạn nạn khắc sâu, hoàng thượng đối đãi Lâm Dương nhi ta cực kỳ sủng ái, tất nhiên không giống với người khác, mà trong lòng ta thật ra rất rõ ràng, hoàng thượng đối với Dương nhi hữu tình, tình này là nghĩa, không phải tình giữa nam nữ yêu triền miên, ngay từ lúc ta xuất hiện ra, hắn đã sớm yêu ngươi nhiều năm. Ta mới xuất hiện mấy tháng, sao sánh được với người cũ trải qua mấy chục năm?"

"Nói như vậy, đơn giản là ngươi muốn ta giúp ngươi. Chuyện như vậy ta tuyệt không thể nhúng tay." Đồng Khanh trầm mặt nói: "Ngươi đừng được một tác lại muốn tiến một thước!"

"Dương nhi không phải được voi đòi tiên, mà là trong lòng chân chính thay hoàng thượng cảm thấy lo lắng." Lâm Dương nhi ngưng thần nói: "Hoàng thượng vì ngươi nổi lên xung đột rất lớn với Thái hậu, hai mẹ con thiếu một chút đã hoàn toàn trở mặt, chuyện này, xét đến cùng lỗi ở hoàng thượng. Nhưng trong lòng ta đều hiểu, ngọn nguồn chính là Đồng đại nhân."

Đồng Khanh sâu kín thở dài nói: "Đi qua đủ loại, đã sớm tan thành mây khói, Đồng Uyển và hoàng thượng là không có đường có thể quay về." Thotho_ddlqd

"Trái lại ngươi nghĩ đến rất thấu đáo, nhưng hoàng thượng cũng không thể nghĩ thông suốt!" Lâm Dương nhi thay mình rót chung trà, tiếp tục nói: "Thái hậu thừa dịp thánh chỉ thuyền chuyển Vệ tướng quân chưa ban xuống. Kịp thời ra mặt ngăn trở. Hoàng thượng vì có được ngươi, gấp điều Tướng quân Vệ Sùng Văn tới biên cương, còn nghiêm lệnh các ngươi không được viên phòng. Hành động lần này là vì tương lai thuận lợi triệt tiêu hôn nhân của các ngươi. . . . . , đến đây, tâm tư của hoàng thượng, vẫn chưa rõ sao? Chuyện này, khiến Đậu thừa tướng mất hết mặt mũi. Trong lúc đó chúng thần và Chư Vương, nghị luận âm ỉ. Nhắm thẳng vào hoàng thượng lời nói và việc làm mất kiểm soát, nghe nói các đại thần tính toán liên hiệp thượng thư khuyên răn. Hoàng thượng vì ngươi, dần tới sóng to gió lớn, đại thất thần tâm, lúc này Thái hậu lại thừa dịp, tính toán lợi dụng cơ hội lần này, sắc phong Tướng quân Vệ Sùng Văn làm Cháp Kim Ngô Vệ Ủy Tướng quân, thống lĩnh hai quân nam bắc. . . . . , chuyện diễn biến, đối với hoàng thượng tương đối bất lợi, Dương nhi càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng thay hoàng thượng!"

Đem chương quân Cháp Kim Ngô Bắc Quân để đô trông coi hoàng cung và Vệ Ủy Nam Quân xác nhập, thống nhất giao do Vệ Sùng Văn thống lĩnh, hành động lần này chẳng khác gì đem tất cả để đô, đều giao phó cho một nhà Vệ thị rồi.

Bản tính Vệ Sùng Văn chính trực, cương nghị, đối với quyền thế, không có nửa phần dã tâm, đúng là một người đáng tin cậy. Nhưng, hai quân nam bắc thống nhất, toàn bộ giao cho một người thống lĩnh, chẳng khác gì là bóp chặt yết hầu của hoàng đế.

Hộ vệ để đô thống nhất do một người chỉ huy, không có một Hoàng đế nào có thể an nghỉ ở Vị Ương Cung.

Vì thế, hoàng thượng và Thái hậu làm cho cực hung, huyền não cực kỳ không thoải mái. Thotho_ddlqd

Dĩ nhiên Thái hậu tuyệt đối không có ý hại hoàng thượng, hoàng thượng đại thất thần tâm, dẫn tới thị phi, khiến cho Thái hậu không có cảm giác an toàn, cho nên bà mới nóng lòng muốn cầm binh quyền để đỡ.

"Đồng đại nhân, ngươi cho là chuyện này nên xử lý như thế nào đây?" Lâm Dương nhi ngược mắt hỏi.

"Hoàng thượng và Thái hậu giằng co không xong, phương thức tốt nhất, chính là cả hai đều thối lui một bước." Đồng Khanh nói: "Vệ Ủy Ngô tướng quân là trung thần của tiên đế, từ nhỏ nhìn hoàng thượng lớn lên, hoàng thượng hết sức tin cậy hắn, Cháp Kim Ngô Trần lão tướng quân tuổi đã cao, đúng lúc nên đề cho hắn cáo lão về quê rồi. Cháp Kim Ngô tay cầm trọng binh, trông coi an toàn kinh đô và vùng lân cận, khiến Ngô tướng quân tiếp quản chức vị này, tất nhiên là hoàng thượng yên tâm; mà Vệ Ủy trông coi an toàn hoàng cung, do Vệ Sùng Văn tới nhận chức là thích hợp nhất, khiến Thái hậu an tâm, hoàng thượng cũng coi như là hết hiếu đạo."

"Đồng đại nhân quả nhiên thông tuệ hơn người." Lâm Dương nhi cười duyên nói: "Ngươi không đề cập đến khiến Vệ tướng quân tiếp nhận Vệ Ủy, hoàng thượng cả ngày theo dõi hắn, cũng có thể an tâm, ở trước mặt Dương nhi, hi vọng Đồng đại nhân không cần quá mức kiêng dè."

Vệ Sùng Văn đảm nhiệm Vệ Ủy, tất nhiên cả ngày phải đợi ở trong hoàng cung rồi, cũng chính bởi vì vậy, hoàng thượng nhất định sẽ thỏa hiệp.

Ngoài mặt, để cho Thái hậu tiến một bước, kết cục là hắn cũng có thể hớn hờ tiếp nhận.

Hoàng thượng vì hôn sự của Đại Tư Mã và Vệ đại tướng quân, dẫn tới tin đồn toàn thành, hôm nay, thăng quân chức cho Vệ Sùng Văn. Về công, chất

tử của Thái hậu tiếp nhận chức Vệ Úy bảo vệ an nguy của hoàng cung, hết sức thỏa đáng: về tư, giữ hấn ở trong cung, nhìn chăm chăm, ngược lại hoàng thượng công khai rồi.

"

"Nghe nói Đồng đại nhân tiến cử một nữ nhân vào hoàng cung, để cho nàng đợi bên cạnh hoàng thượng cận thân hầu hạ, lại là thứ nữ của Đậu gia sao?" Lâm Dương nhi thay nàng rót chén trà nhỏ, di chuyển qua, nói: "Thứ nữ của Đậu gia, không phải là tỷ muội ruột với Đậu cô nương hả? Làm việc lớn như vậy, thay thứ nữ của Đậu gia cầu quan, an bài nàng vào cung. . . . . Đồng đại nhân có ngại tình huống trước mắt còn chưa đủ loạn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Giữa Si Tình Và Bị Coi Thường

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh hào phóng nhận lấy ly trà, uống vào một hớp, cười nói: "Dựa vào mảnh khoé Lâm Dương nhi người thu mua lòng người, người còn có thể lo lắng nàng sao? Nghe nói Quận quân Thừa Ân tâm địa từ bi, lo lắng cho nạn dân Hoàng Hà, vì vậy khẳng khái giúp tiền, đặc biệt sai bá phụ Phù lão bán tiền về khu vực gặp nạn, lấy danh nghĩa của người sơ tài, thanh thế cứu tế bách tính to lớn, hôm nay bách tính ở khu vực gặp nạn vừa nhắc tới Quận quân Thừa Ân, thì không nhận được muốn quý xuống đất dập đầu tạ ơn. . . . . , đến đây, đương nữ Thiên Mệnh hoàng hậu, càng thêm đạt được độ mong đợi cao của dân chúng. Dân tâm hướng về, bách tính triều ta, ai cũng mang theo hy vọng, người có thể thuận theo Thiên Mệnh, thật sự đi lên ngai hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ."

"Lâm Dương nhi ta chỉ toàn tâm toàn ý muốn đi cạnh bên nam nhân của mình, lấy được sủng ái và coi trọng của nam nhân kia, cái này cái gì sai? Cho nên, người liên sai thứ nữ Đậu gia vào cung sao?" Lâm Dương nhi liếc nàng một cái, ra về thờ ơ thu hồi ly trà không, lần nữa thay nàng rót chung trà, cười nói: "Xem ra. . . . . Đồng đại nhân vẫn là không yên lòng Dương nhi!"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Người cho rằng nàng là tai mắt của ta cài vào ở trong cung sao? Giám thị động tĩnh trong hoàng cung? Như vậy, tùy người nghĩ thôi." Thotho_ddlqd

Đang khi nói chuyện, lại thấy Tiểu An Từ vội vội vàng vàng tới, hấn khẽ cong người nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân, hoàng thượng triệu kiến."

Nghe vậy, Đồng Khanh cũng ngược mắt hỏi "Vệ đại tướng quân đâu?"

Tiểu An Từ cười hắc hắc nói: "Hoàng thượng chuốc say Vệ đại tướng quân. . . . . Ách, không! Là Vệ đại tướng quân không thắng được tửu lực, say khướt, làm cho người ta phải giúp đỡ đưa trở về Bắc Viện nghỉ ngơi, hoàng thượng nói, đầu hấn vô cùng đau đớn, phân phó Đồng đại nhân lập tức tiến về Cung Vị Ương hầu hạ."

Nghe vậy, Đồng Khanh lại có ý bộ dạng say rượu nói: "Bồn quan cũng say, nên trở về phủ."

Dứt lời, liền đứng dậy, tiếp theo đi nhanh ra ngoài. Lưu lại Tiểu An Từ một mặt ngạc nhiên.

Tiểu An Từ ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng rời đi, há miệng nói: "Con mẹ nó Đồng đại nhân thật đúng là đẹp trai, nói cút thì cút, lại có thể hoàn toàn không để ý tới hoàng thượng. . . . ."

Lâm Dương nhi cầm trâm vàng phỉ thúy vào trên búi tóc, cười dịu dàng nói: "Đó là Đồng đại nhân lấy đại cục làm trọng, để ta tới hầu hạ hoàng thượng đi."

*

Đồng Khanh cúi đầu, bước chân nặng nề, rời khỏi hoàng cung, vừa mới đến cửa nam, bên người lại nghe được một tiếng gọi khẽ. Thotho_ddlqd

"Tiểu Uyển!"

Nghe được có người gọi nàng. Chột ngắc đầu lên nhìn, lại là Vệ Sùng Văn. tư thế hấn oai hùng ào ào đón gió bay, sai bước tới bên nàng.

"Sùng Văn. Nghe nói người say? Tại sao lại ở chỗ này?" Đồng Khanh buồn bực nói.

Vệ Sùng Văn đưa ánh mắt roi vào trên mặt nàng ửng hồng, lẳng lẳng cười nói: "Mấy ngày gần đây, muốn gặp người một lần đều quá khó khăn."

Thái hậu ra mặt, cường thế can thiệp, hoàng thượng chưa ban bố thánh chỉ phái hấn đi biên cương. Liền bị gác lại, hoàng thượng lại dùng danh nghĩa hiệp trợ Nam quân luyện võ, hòa tấu cho đòi hấn tiến vào cung, cũng nghiêm lệnh hấn phải toàn lực ứng phó, không được tùy ý trở về phủ đệ, ngày ngày hấn đợi ở trong nội cung hiệp trợ đoàn luyện. Nếu không phải bởi vì nguyên nhân tế thiên, ngay cả thê tử mình hấn cũng không thấy mặt.

Biết rõ hoàng thượng lấy việc công làm việc tư, thế nhưng hấn lại không thể làm gì. Cả đế đô bởi vì chuyện bọn họ, đã huyền não xôn xao, chứng thần nghị luận âm ỉ, nói thẳng hoàng thượng thất đức, ai cũng vì Đậu thừa tướng mà bất bình. . . . . Chuyện này khiến hoàng thượng bị mất lòng quần thần. Tho tho _ddlqd Gần đây, ở bên trong cung lại thường xuyên nhìn thấy hoàng thượng cả ngày trầm mặc không nói. Nhíu mày, mặc dù hấn có lòng riêng, tất nhiên trong lòng cũng áp lực bội phần.

Vệ Sùng Văn hấn không năng lực, khiến chuyện mở rộng lần nữa, tổn thương mọi người.

Vì vậy, hấn không hề nhắc tới chuyện hôn nhân nữa.

Hấn cùng với Đồng Đại Tư Mã chỉ có thể tạm thời duy trì quan hệ phụ thê trên danh nghĩa.

Chốc lát sau, hấn ngẩng đầu lên, dịu dàng cười nói với nàng: "Khó có được hôm nay thanh nhàn, ta đưa ngươi trở về thôi."

***

phía sau đường cái ở đế đô phồn hoa, vài toà đại trạch cùng lân cận, chỗ ở hết sức yên tĩnh và quý giá, Tiểu An Từ dẫn Công chúa Trường An lén lén lút lút đi tới cửa một đại trạch viện, hấn cẩn thận nhìn cửa chính nói: "Chính là chỗ này, nghe nói Ninh Vương đóng vai phản diện, tốn nhiều tiền, dùng một chút quyền thế, rất ác bá cho đuổi chủ nhà đi, cường thế mua ngôi nhà này, hiện tại đang ở bên trong rồi, đây là hấn tính toán nương ở lại đế đô không đi sao?"

Trường An quay đầu nhìn cửa đại trạch đối diện một dinh thự, nhỏ giọng nói: "Cửa đối diện, cũng không phải là phủ của Đồng Tư Mã sao? Ta nhớ rõ lần trước đã tới?"

"Chính là Đồng phủ!" Tiểu An Từ lắc đầu một cái, liên tiếp "Chậc" chừng mấy tiếng: "Cố ý mua tòa nhà ở đối diện cửa, đây chính là cửa nữ nhân ỉm cạnh thủy lâu đài ỉm chỉ kể, là do Ninh Vương rất thích đối phó với hoàng thượng, cho dù là Gian Thần của hoàng thượng, hấn lại có thể cũng muốn giành, Hừ! Cảm thú. Ta phải về nói lại cho hoàng thượng chuyện này, để cho hấn phải người tới nơi này coi chừng, ngàn vạn lần không thể để cho hấn thực hiện được rồi." Tho tho _ddlqd

"Trước hãy mặc kệ cái này, Ninh Vương đương huynh ở nơi này, như vậy. . . . ." Trường An nói xong, sắc mặt bỗng chốc đỏ lên, lúng ta lúng túng nói: "Cái đó, Thẩm Công Tử cũng ở nơi này sao?"

"Thẩm lão bản đi theo Ninh Vương tới đế đô, ngôi nhà này lớn như vậy, khẳng định hấn cũng ở bên trong." Tiểu An Từ nói rất khẳng định, sau đó, dùng sức vỗ đập cửa.

Không bao lâu sau, cửa lớn màu đỏ thẫm chậm rãi mở ra, một bóng dáng cao to tuyệt mỹ nhất thời đứng ở trước mắt.

"Công chúa, ngươi thấy chứ?" Tiểu An Từ lộ ra dáng vẻ ta đây nói không sai.

Không ngờ người mở cửa đúng là người trong lòng, Công chúa Trường An đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Ta. . . . . Ta. . . . ., ta tới tìm ký ca ca."

Lần trước quen biết ngoài ý muốn, tự nhiên Thẩm Mộ Thu đã biết được, trước mắt vị này thân phận của Diệu Linh Nữ Tử, hấn không ngừng thờ dài nói: "Công chúa tới không khéo, Trường Phong. . . . . Đó, không! Ninh Vương đi ra ngoài rồi."

"Ký ca ca không có ở đây, vậy, ngươi có biết, hấn đi chỗ nào không?" Trường An cố ý hàn huyền.

Nàng một lòng đã sớm giắt trên người Thẩm Mộ Thu, căn bản không quan tâm Ninh Vương đi nơi nào. Tho tho _ddlqd

Thẩm Mộ Thu liếc cửa màu son đối diện một cái, trong lòng tương đối không vui, Trường Phong cái tên sắc dục huân tâm kia, một anh hùng đưng phải ngụy nương Đồng Tư Mã, lập tức mất hồn, hấn sớm đã bị nữ nhân câu đi, thường chạy qua chỗ đối diện, cả ngày không rời đối phương, nơi nào an phận đợi ở trong phủ.

Theo ý hấn, nếu nói si tình và bị coi thường, chỉ cách nhau một đường. nhiều năm hấn chỉ giao hảo hữu (bạn tri kỉ), đang đứng ở bên cạnh bị coi thường, kể cả hoàng thượng kia cũng thế. . . . . Còn vì vậy dư luận huyền não xôn xao, đại thất thần tâm.

Thẩm Mộ Thu từ từ nói: "Ninh Vương đang trong phủ Đồng Tư Mã uống trà, vẫn là thỉnh công chúa đi đến đối diện đi."

Trường An cười nói: "Như vậy, ta chờ tại phủ đệ của hấn là được rồi."

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu lập tức từ chối nói: "Ninh Vương mới đến, mới vừa mua ngôi nhà này, trong nhà trừ mười mấy tên thị vệ tùy thân, cũng không có tôi tớ hầu hạ, công chúa là kim chi ngọc diệp, đợi ở trong nhà, chỉ sợ bọn ta vô ý va chạm, mạo phạm công chúa."

"Bản công chúa luôn luôn rất tùy ý đấy!" Trường An khoát khoát tay, sau đó dẫn Tiểu An Từ, hào phóng đi vào đại trạch, trực tiếp đến phòng ngoài, vào đại sảnh.

Trong nhà, quả nhiên không có một bóng người, không một thị hầu tôi tớ, viện chỉ có mấy thị vệ đang luyện võ, nhìn thấy người lạ đi tới, lập tức dừng động tác lại, trở mặt run sợ nhìn bọn họ. Tho tho _ddlqd

Thẩm Mộ Thu đi theo công chúa vào nhà, giơ một tay về phía thị vệ ngoài phòng nói: "Là khách quý, nhanh đi dâng trà!"

Chốc lát sau, liền thấy một tiểu thị vệ vội vàng vàng lui về phía sau chạy đi.

sau khi Trường An vào nhà trực tiếp ngồi xuống trên ghế dựa lớn, sau đó kéo má phấn, thẳng thắn nhìn chăm chăm sắc đẹp Thẩm Mộ Thu, lộ ra bộ dáng thèm thuồng.

hành vi nữ nhân như hổ đói bỏ nhào, nhiều năm trước tới nay Thẩm Mộ Thu bị hại nặng nề, hấn cố đè nén không vui trong lòng xuống, xuôi tay đứng ở một bên hầu hạ khách quý, trong lòng lại nghĩ tới tìm cơ hội rồi đi, nhưng Trường Phong kia không có ở đây, trong phủ chỉ đành phải do hấn làm chủ sự, hấn thật không thoát thân được, nếu phải người đi Đồng phủ gọi, hấn nhất định là không chịu vì một tiểu nha đầu công chúa trở về phủ.

Bên trong đại sảnh, yên tĩnh một hồi.

Tiểu An Từ tiến vào bên cạnh công chúa, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Công chúa, người nhìn thấy không? Thẩm mỹ nam đứng ở bên cạnh, giống như thần giữ cửa, người đã nói muốn cứng kiêu mềm, hiện tại thừa dịp, nhanh lên một chút xuất tuyệt chiêu ra?"

Trường An đỏ mặt, thẹn thùng cười nói: "Mềm, chính là quần quít làm phiền, mỗi ngày dính lấy hấn, dính dính, dính thành thói quen. . . . . lâu ngày sinh tình, cứng rắn, nếu hấn đuổi ta đi, ta bên khóc lớn tiếng, hấn không chịu nổi, tự nhiên sẽ đầu hàng. . . . . " Thotho_ddlqđ

Nghe vậy, khoe miệng Tiểu An Từ co quắp lại, nhỏ giọng nói: "Thì ra đây chính là kẻ người vừa dấm vừa xoa à? Công chúa, hai chiêu này không làm được. Mỗi ngày quần lấy người ta, chỉ chọc cho đối phương chán ghét, huống chi, chỗ của người có thể ngày ngày xuất cung sao? một chiêu khóc rống kia, lại càng không thành, người khóc rống đối với hoàng thượng, mỗi lần cũng có thể đạt được mục đích, đó là bởi vì người là muối muối ruột của hoàng thượng, trong lòng hấn thương người, lo lắng người khóc hư, mới có thể nhiều lần nhân nhượng người, một chiêu này đối với người ngoài vô thân vô cố, là vô ích, sẽ chỉ làm đối phương cho rằng người khó chơi, ngược lại tình huống càng hỏng bét."

Trường An nghe xong, nhất thời nóng nảy, liền vội vàng hỏi: "Như vậy, ta nên làm thế nào?"

Tiểu An Từ lập tức có chủ ý cúi bấp: "Vạn hạnh, người là công chúa một nước, một người. . . . . Không! dưới vạt người, trên vạn người, thân phận vô cùng tôn quý, người thoải mái trực tiếp tỏ rõ thái độ là được."

Trường An ho nhẹ mấy tiếng, sau đó sửa lại váy, bày ra một bộ dáng công chúa đoan trang cao quý nói: "Người thường tuyên truyền ý chỉ hoàng thượng, vậy người làm đi!"

Tiểu An Từ được lệnh, liền quay đầu nhìn Thẩm Mộ Thu, ánh mắt cố ý sắc bén lại, bày lên vẻ mặt trang nghiêm, từ từ mở miệng nói: "Thẩm Mộ Thu, người có biết, hoàng thượng đang thay Công chúa Trường An kén phò mã không? Thanh niên tài tuấn được chọn trúng, văn thao vũ lược, không gì không giỏi, mọi mặt xuất sắc, tuy nhiên nhóm người tài tuấn chém giết nhau thâm thiết, cạnh tranh kịch liệt. . . . . " Nói xong, hấn cố ý nhỏ giọng nói: "Chỉ là, dựa vào quan hệ người và Ninh Vương, có thể được ưu đãi đặc biệt."

PS: nhân vật Trường An này, quan hệ bên cạnh Đồng Khanh rất nhiều chuyện phát triển, sợ dĩ phải tốn dài hơi giới thiệu một chút, thật ra thì độ dài không hề dài, lấy khỏi hài làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Nữ Thượng Nam, Cách Một Tầng Sa Sao?

Editor: Thơ Thơ

"Chúng ta người sáng mắt cũng không nói vòng vo, nói thiệt cho người biết, cho dù là phò mã, cũng có thể dựa vào ăn gian mà có được, công chúa tự mình giá lâm nơi đây, là đặc biệt tới nói cho người biết phương pháp ăn gian, cho nên người cũng phải cố gắng một chút, ngàn vạn lần đừng cô phụ tấm lòng thành của công chúa."

Nghe vậy, lòng của Thẩm Mộ Thu, rút mạnh một phen, vội vàng nói: "Công công có hiểu làm hay không? Mộ thu tham gia tranh cử phò mã khi nào?"

Tiểu An Từ háng cổ họng, bịa chuyện nói: "Về người được đề cử phò mã, bình thường là bản thân không thông suốt, thuần túy là vì tuyệt tác xảy ra tình huống lừa đảo, và lại vì có thể quan sát chính xác nhân phẩm của đối phương, tránh cho đối phương nguy trang làm ra vẻ, người có thể có được thông báo, đã là chiếm tiện nghi cực lớn rồi, còn không mau một chút tiến lên tạ ơn?"

Gương mặt Thẩm Mộ Thu âm trầm, thở dài nói: "Ta công chúa nâng đỡ, chỉ là, thảo dân tính toán lợi dụng quan hệ với Ninh Vương, xóa tên Thẩm mỹ trên danh sách người được đề cử làm phò mã."

"Không được!" Trường An vội vàng nói: "Người không thể xóa tên!"

Tiểu An Từ nhỏ giọng nhắc nhở: "Công chúa chớ vội, trên thực tế là không có danh sách!" Tho tho _ddlqđ

Trường An tự nhiên phục hồi tinh thần lại, đúng vậy, mới vừa rồi tất cả đều là nói bậy nói bạ, ở đâu tới danh sách tuyển phò mã?

Nàng ngược mắt nhìn Thẩm Mộ Thu, nhỏ giọng hỏi: "chẳng lẽ Thẩm công tử không muốn làm phò mã sao? Làm phò mã, cả đời người có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, từ đó thân phận tôn vinh. . . . . Còn nữa, triều đình cho rất nhiều lễ ngộ đặc biệt."

Thẩm Mộ Thu nghiêm mặt nói: "Thảo dân vô ý với con đường làm quan, được công chúa quá yêu."

Chân mày Trường An nhíu lại thật chặt, lời kéo Tiểu An Từ, nhỏ giọng hỏi: "Hắn cự tuyệt bốn công chúa, nên làm cái gì bây giờ?"

Thấy công chúa bị cự tuyệt, Tiểu An Từ tức giận nói: "Tên kia cậy vào sắc đẹp của mình, đây là đang vênh vào lên mặt, Hừ! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. . . . . , mềm không chịu, mạnh bạo rồi! Công chúa, lúc này phải lấy uy phong hoàng tộc ra! Người hãy nói muốn chém đầu hắn, để cho hắn bị sợ đến mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ trước, tốt nhất là khóc lóc nức nở, chúng ta mới trấn an hắn, hơn nữa thuận thể chỉ cho hắn một con đường sống, bước về phía hoạn lộ thênh thang"

Trường An nghe xong, cảm giác được có đạo lý. Lập tức ra về tức giận vỗ lên bàn, quát lớn tiếng: "thảo dân lớn mật, người dám không nghe lệnh sao? Bản công chúa chém đầu của người!" Tho tho _ddlqđ

Công chúa phát uy. Thẩm Mộ Thu cũng không nhanh không chậm vung lên tay áo, quỳ trên đất, trầm giọng nói: "Thảo dân chộc giận công chúa, hi vọng nghe phán."

Thậm chí chết còn không sợ.

Thấy hắn uy vũ không thể khuất phục, Trường An nhất thời lại không có chủ ý. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Tiểu An Từ lần nữa.

Nhưng thấy Tiểu An Từ nói nhỏ một tiếng: "Mẹ nó! Người này đúng là tảng đá cứng rắn." Nói xong, con người động dậy một chút, nói với Trường An: "Chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu rồi, đối với thứ không sợ chết, không thể cứng đối cứng, bỏ xuống thân phận công chúa. Trực tiếp biểu lộ hỏi hắn, vì sao không thể tiếp nhận người chứ?"

"Ừ, cứ làm như thế."

Trong nháy mắt Trường An lại thay đổi thái độ. Đổi thành vẻ mặt ôn hòa giờ tay về phía Thẩm Mộ Thu nói: "Thẩm công tử xin đứng lên đi."

Thẩm Mộ Thu từ dưới đất đứng dậy, lại vẫn đứng xuôi tay.

Trường An cố ý vui vẻ mỉm cười, nói tiếp: "Hiện nay, trong nhà không có những người khác, người đừng xem Trường An là công chúa. Chỉ cần coi như một nữ nhân bình thường, vô luận hôm nay người nói cái gì, làm cái gì, cũng không có quan hệ, hiện tại ta nói thực cho người biết, người. . . . . Phải như thế nào mới có thể thích Trường An?" Tho tho _ddlqđ

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu giờ tay lên nói: "Thẩm mỗ, không thích nữ nhân!"

"Nói bậy!" Tiểu An Từ liếc nhìn hắn nói: "Người là nam nhân, người không thích nữ nhân sao? Như vậy người thích gì? Chó con và mèo con sao?"

Trường An nói: "Nam nhân đều ưa thích nữ nhân, xin Thẩm công tử nói thẳng, đến tốt cùng người thích chính là dạng nữ nhân gì?"

"Nếu công chúa cần phải hỏi đến cùng. . . . . " Thẩm Mộ Thu từ từ mở miệng nói: "Không phải là Thẩm mỗ khoe khoang, ta không những có dung mạo xuất sắc, võ công trác tuyệt, mà còn thêm một tay cất rượu ngon, hiểu biết buôn bán, cuộc sống coi như giàu có và sung túc, lấy điều kiện như vậy, cầu nữ nhân nào mà không được. Nữ nhân có thể làm cho Thẩm mỗ thích, không cầu xuất thân, nhưng nhất định phải có đặc điểm có thể làm cho Thẩm mỗ khuyên tâm."

Trường An vội vàng hỏi: "Người yêu cầu đặc điểm gì?"

Thẩm Mộ Thu nói: "Nếu công chúa chủ động theo đuổi, như vậy dung cho thảo dân lớn mật, để cho thảo dân suy xét cân nhắc, có thích hợp hay không, xin công chúa trước tiên hãy nói một chút về mình có ưu điểm gì?"

Lại là hỏi ưu điểm của công chúa Trường An sao?

Tiểu An Từ bị vấn đề này làm chần chừ đến lui lại liên tiếp mấy bước, về mặt hắn sợ hãi, hô nhỏ một tiếng nói: "Mẹ nó, thật ác độc nhé! Người này thật đúng là con mẹ nó ác độc, lại có thể hỏi một vấn đề ác độc như vậy, đơn giản là không cho người ta sinh lộ." Tho tho _ddlqđ

Gương mặt Trường An lo sợ không yên, dắt Tiểu An Từ, lúng ta lúng túng nói: "Chẳng lẽ. . . . . Hắn đã nhìn ra, cái gì ta cũng không biết, ta nên đáp lời như thế nào?"

"Công chúa, người này có lòng dạ độc ác, hắn đã cực kỳ lợi hại phát hiện ra, công chúa không hề có ưu điểm, cho nên mới cố ý hỏi như thế, hắn muốn gây khó khăn cho người!"

Trường An ngọ đầu, suy nghĩ một chút nói: "Ta là công chúa, chẳng lẽ, cái này không tính là ưu điểm sao?"

"Người này theo chân Ninh Vương lẫn lộn đây, cũng không quan không chức, chỉ là mở túu lầu, có thể thấy được là một người xem thường danh lợi, mới vừa rồi không phải hẳn nói rõ, vô ý với con đường làm quan sao? Thân phận của Công chúa đối với hẳn mà nói. . . . . , chỉ coi là khuyết điểm!"

"Như vậy đối với Thẩm Công Tử mà nói, ta chỉ có khuyết điểm, không có ưu điểm sao?" Khuôn mặt Trường An hốt hoảng.

Tiểu An Tử gật đầu nói: "Trước mắt xem ra là như thế không sai."

"Vây. . . . . Nên làm cái gì bây giờ?"

"Chỉ còn dư một chiêu cuối cùng, lập quan hệ!" Tiểu An Tử bĩu môi nói: "Gã này ác độc lại không thích danh lợi quan hệ với Ninh Vương vô cùng tốt, mặc dù khiến người tìm nơi địch quân nương tựa, làm cho người khác vô cùng đau đớn, chỉ là, vì công chúa có thể có được chỗ yếu này, công chúa phải xuống tay từ trên người Ninh Vương rồi." Tho tho _ddlqd

"Như vậy, hôm nay dừng ở đây hả ? Không còn phương pháp nào sao?"

"Phải trở về bàn bạc kỹ hơn!"

Thẩm Mộ Thu nhìn chằm chằm chủ tớ hai người trước mắt, xúm lại, cúi đầu xì xào, không ngừng bàn luận xôn xao.

Hắn chỉ là thuận miệng hỏi một vấn đề, vốn tưởng rằng công chúa sẽ đáp cảm kỳ thư họa những thứ không thú vị gì đó, hẳn sẽ phản bác từng cái, để cho nàng biết khó mà lui. Không ngờ, bọn họ cũng đang kẻ hoạch những thứ gì?

Lúc này, thấy hai người đã kết thúc hội nghị, Trường An quay người lại, ngược mắt nhìn hẳn, cất giọng nói: "Bản công chúa có rất nhiều ưu điểm, chỉ là tạm thời chưa được khám phá ra, chờ khám phá ra, sẽ đi trả lời Thẩm Công Tử."

Ý là, nàng sẽ còn quay lại dây dưa hẳn sao?

Sắc mặt Thẩm Mộ Thu nhất thời trầm xuống, trầm nghĩ, thay vì bị nữ nhân dây dưa, hẳn tình nguyện liều chết thoát khỏi.

Hắn quyết ý vào chỗ tử cầu sinh, tính toán tức thay nàng, liền lạnh nhạt nói: "Thì ra công chúa hẳn là người điên khùng, làm việc quái đản không nói, giờ tay nhắc chân, không có một chút uyển chuyển hàm xúc mềm mại mà nữ nhân nên có, tiến lùi mất quy củ, xem ra vừa ngốc vừa nát, trên thực tế chính là như thế." Tho tho _ddlqd

Nghe được quả trách lần này, Trường An tròn to hai mắt, giậm chân một cái, không chịu thua cất giọng nói: "Nói vậy! Người mắng ta, đó là bởi vì người hoàn toàn không hiểu biết nguyên nhân của ta!"

"Sao?" Thẩm Mộ Thu nhướn mày lên nói: "Nếu như ta nói hiểu người thì sao?"

"Người nhất định sẽ muốn đánh nàng!" Tiểu An Tử lập tức bật thốt lên: "Người mắng nàng, là bởi vì hoàn toàn không hiểu biết nàng, chờ người thật sự hiểu biết nàng rồi, nhất định sẽ muốn đánh nàng. . . . . Ách! Không, người nhất định sẽ muốn yêu thương công chúa chúng ta."

Lúc này, chợt thấy một tiểu thị vệ chạy vào, nói: "Thẩm lão bản, Thái phu nhân và thiếu phu nhân đến rồi!"

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Mộ Thu biến hóa, nhỏ giọng nói: "Không phải thiếu phu nhân có thai rồi sao? Họ không đợi ở Giang Nam, chạy tới nơi này làm gì?"

Lúc này, hoàng thượng vì Đại Tư Mã của mình, mất lòng quần thần, dẫn tới chỉ trích, vào thời khắc này, Thái phu nhân cũng không kiêng kỵ mang theo thiếu phu nhân một đường bốn ba tới, nhất định là muốn nhân cơ hội thay Ninh Vương tranh thủ địa vị hoàng tử. Tho tho _ddlqd

Tiểu thị vệ nói: "Các phu nhân đã tới rồi! Xe ngựa đang dừng ở trước cửa, người nhanh đi nghênh đón đi, ta lập tức đi đến cửa đối diện tìm Ninh Vương Điện hạ trở về."

Thẩm Mộ Thu chấp tay thi lễ nói với Trường An: "mẫu thân và thiếu phu nhân Ninh Vương tới, thảo dân phải đi nghênh đón, thỉnh công chúa chờ trong chốc lát!"

Trường An vội vàng nói: "Là hoàng bá mẫu ta tới, ta và người cùng đi ra ngoài nghênh đón."

Lời vừa mới xong, Tiểu An Tử lập tức kể tới, nhỏ giọng nhắc nhở ở bên tai nàng: "Công chúa, không thể trì hoãn nữa rồi, chúng ta cũng cần phải trở về, thời điểm không sai biệt lắm, đừng quên, chuyện người đồng ý với quận quân Thừa Ân, nếu không phải nàng giúp người cầu cạnh, còn ra ngoài cùng với người, hoàng thượng sẽ không dễ dàng đồng ý cho người xuất cung như vậy, quận quân đồng ý cho người lên lút chạy tới, không phải muốn để lại tình cảm và thể diện cho người, đó là bởi vì nàng tin tưởng, ở phủ Ninh Vương, không xảy ra nhiều loạn, vượt quá thời giờ, nàng nhất định sẽ tới được."

Nếu như bị quận quân Thừa Ân phát hiện, nàng không phải đến tìm đường huynh, mà là đặc biệt tới cửa nam nhân, nàng ấy tuyệt đối sẽ không giúp nàng như vậy nữa.

Nhớ tới mình xuất cung không dễ, Trường An liếc Thẩm Mộ Thu một cái, rất thất vọng nói: "Như vậy, Trường An cũng nên hồi cung rồi." Tho tho _ddlqd

Nghe được hai chữ『 hồi cung 』, Thảm Mộ Thu Tâm vui mừng một hồi, lập tức vui vẻ chấp tay thi lễ nói: "Thảo dân, cung tiễn công chúa."

*

Trường An đi ra khỏi phủ đệ, đúng lúc chạm mặt Thái phu nhân và Tào Mộng Bình ở cửa ra vào, hàn huyên mấy câu, không bao lâu sau, quả nhiên chạy tới một chiếc xe ngựa trong cung, là quận quân Thừa Ân tới đón nàng, nàng và Tiểu An Từ nhanh chóng lên xe, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, vén rèm xe lên, tùy ý thoáng nhìn ngoài cửa sổ, lúc này lại liếc thấy Ninh Vương và Đồng Tư Mã, cùng nhau bước ra từ cửa Đồng phủ.

Tiểu An Từ nhìn thấy bóng dáng của Đồng Khanh, sắc mặt đột biến, lập tức hô nhỏ một tiếng nói: "Công chúa mau buông rèm xuống, ngàn vạn lần đừng để Đồng đại nhân phát hiện chúng ta ở trên xe."

Trường An nghe vậy, quả thật nhanh chóng để rèm xuống, lộ ra bộ dáng có tật giật mình.

Ngược lại Lâm Dương nhi lại vén rèm lên, liếc ngoài cửa sổ một cái, nở nụ cười nói: "Là ta và công chúa xuất cung, công công cần gì lo lắng bị Đồng đại nhân nhìn thấy chứ? Chẳng lẽ Lâm Dương nhi ta xuất thân đệ tiện, đảm đương không nổi làm bạn với công chúa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Gian Phu Vỡ Mộng?

Editor: Thơ Thơ

"Quận quân người hiểu lắm rồi, Đồng đại nhân là người mà tiếng nói có trọng lượng ở trước mặt hoàng thượng, hơn nữa phân lượng rất nặng, để cho nàng ta nhìn thấy công chúa lên lút chạy tới phủ đệ Ninh Vương thì không tốt."

trong lòng Đồng Khanh tất nhiên hiểu rõ Trường An đến là vì Thảm Mộ Thu.

"Há?" Lâm Dương nhi liếc nhìn Tiểu An Từ, cười dịu dàng nói: "Xem ra, có một số việc, chỉ để cho Đồng Tư Mã biết, nhưng không cho phép Quận quân Thừa Ân ta biết sao?"

"Làm gì có chuyện này." Trường An kể bên cạnh Lâm Dương nhi làm nũng nói: "Dương nhi tỷ tỷ, người đang nói cái gì? Mặc dù Trường An theo chân Uyển Nhi tỷ tỷ cùng nhau lớn lên, chỉ là, đối tốt nhất với Trường An, cũng chỉ có Dương nhi tỷ tỷ!"

Lâm Dương nhi để rèm xuống, cười nói với nàng: "Công chúa có thể hiểu là tốt rồi."

Dứt lời, nói ra ngoài: "Khởi hành hồi cung."

Chốc lát sau, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước. Tho tho_

*

Đồng Khanh mới vừa bước ra cửa chính cùng với Ninh Vương, thì nhìn thấy xe ngựa trong cung dừng ở phủ đệ đối diện, ở đó nhìn thoáng qua bên trong, thấy Công chúa Trường An hấp tấp thả rèm xe xuống, sắc mặt nàng nhất thời trầm xuống, quay đầu lại nói với Ninh Vương ở bên cạnh: "Trong xe ngựa là Trường An, nàng xuất cung, lại chạy tới chỗ của người, nha đầu kia đang si mê vị bạn tốt dung mạo tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành của người, hôm nay xuất cung, tất nhiên là tới tìm hấn, xin Điện hạ cho Thảm Mộ Thu đi thôi, đừng để hấn ở lại để đồ nữa."

Lưu Ký cười nói: "Tiểu tử Mộ Thu cũng nên thành thân đi, mấy ngày trước đây, người vẫn sinh khí ta đến ở đối diện với người, hôm nay lại không cho hấn đến gần Trường An sao? nếu Trường An thích Thảm Mộ Thu thật, ngược lại ta thật muốn thay hấn xin cưới đây."

"Điện hạ biết rõ Thảm lão bản ghét nữ nhân, không phải người này đang chơi đùa Trường An sao?"

Đồng Đại Tư Mã lại có thể lo lắng cho đường muội của mình, hấn cúi đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói: "Thảm Mộ Thu ghét nữ nhân là có nguyên nhân, hấn có một nữu thân độc ác vứt bỏ hấn, bỏ trốn cùng tình lang, từ nhỏ hấn đi theo phụ thân kinh doanh quán rượu. Nhưng bởi vì đáng đáp cực kỳ đẹp đẽ, thường bị nữ nhân đùa giỡn, nhiều năm tổn thương, đã tạo thành hấn vô cùng ác cảm đối với nữ nhân. Nếu như có một ngày, hấn gặp phải nữ nhân đối với hấn tuyệt đối si mê, nói không chừng sẽ thay đổi."

Đồng Khanh nói: "Nếu như hấn không cải biến được thì sao? Người đừng vì tri giao hảo hữu (bạn tri kỷ) của mình, đánh cuộc Trường An." Tho tho_

"Trường An là tộc muội ta, sao ta có thể vì Thảm Mộ Thu mà hy sinh nàng? Đồng Uyển ơi Đồng Uyển....." Lưu Ký khẽ gọi nàng mấy tiếng, nhếch miệng lên một nụ cười nói: "Người thông tuệ như thế, vẫn không biết Lưu Trường Phong ta sao? Là bởi vì người sợ ta? Cho nên thủy chung ở trong lòng tránh né ta sao? Người chưa bao giờ thả lỏng tâm tư. Tới chân chân chính chính đối mặt ta... Trường Phong ta đối với người, chẳng lẽ thật có sức hấp dẫn như vậy sao? người lo lắng sau khi nhìn của ta. Sẽ kim lòng không đậu yêu ta sao?"

Nghe vậy, Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời đỏ lên, cắn răng, nổi giận mắng: "Đ-con mẹ nguoi, ít nói bậy!"

"Ha ha ha ha ha!" Lưu Ký cười ồm ồm nói: "Ta vốn thích nguoi như vậy. Đồng Uyển, khi đơn độc ở trước mặt ta, thì chớ coi ta là Ninh Vương, trở thành đối thủ triều đình lúc nào cũng đề phòng, chỉ cần coi ta là Trường Phong thì tốt rồi, phóng đảng trong Sơn Hải. Trường Phong hành hiệp ở giang hồ."

"Điện hạ!"

Lúc này, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng gọi khẽ mềm mại, hai người đồng thời quay đầu lại. Thì thấy Tào Mộng Bình được nha hoàn dìu, gắng gượng nâng cao bụng, đứng ở cửa đối diện, một đôi mắt đẹp của nàng, ngưng mắt thật sâu nhìn Ninh Vương.

Nhìn bộ dáng Tào Mộng Bình yên ổn gọn gàng. Tho tho_

Đồng Khanh lập tức chấp tay thi lễ nói: "Điện hạ cần phải trở về."

"Đúng vậy. Bốn vương nên đi rồi!" Lưu Ký nói xong, xoay người về phía thiếp thất của hắn. Từng bước bước qua.

Đồng Khanh cau mày, xoay người bước trở về Đồng phủ, cửa chính màu đỏ thẫm chậm rãi đóng ở phía sau.

thai nhi trong bụng Tào Mộng Bình mới vừa ổn định, Thái phu nhân không kịp chờ đợi mang nàng theo, một nhọc đi xe tới đế đô.

hoàng thượng ý đồ hủy hôn, khi đang huyên náo xôn xao dư luận thì bà đặc biệt dẫn nàng dâu tới triệu cáo thiên hạ, nói cho Hoàng Thái Thúc cùng Chư Vương, Ninh Vương có hậu.

Con cháu là đại sự trọng yếu đường nào, trái ngược với hoàng thượng chẳng những không con nối dõi, còn làm cho chuyện hôn nhân rối tinh rối mù, nếu Ninh Vương có thể nhất cử có con, như vậy rất tiện lợi cho hắn tranh thủ địa vị thái tử.

***Cung Vị Ương.

Lưu Lăng bắt tay vào làm, đứng nghiêm ở trước điện, ngược đầu nhìn lên tường thành cao vút, nhìn mấy con chim nhạn giữa không trung, đang hạ thấp xẹt qua lầu gác Điều Lan Ngọc Thế, bay thẳng về phía tây, trong miệng phát ra một tiếng kêu vui sướng, truy đuổi lẫn nhau....., hắn ngẩn người, thu ánh mắt trở lại, ngược lại nhìn chăm chăm hoa phù dung đang nở trước điện, một đôi Thái Điệp (bướm) đang ở phía trên Hoa, nhanh nhẹn nhảy múa, không bao lâu sau, cũng truy đuổi lẫn nhau, có đôi có cặp..... Tho tho_

Gió nhẹ thổi, trời chiều xuyên qua bóng cây, cảnh lượn quanh, rơi vài một chút trước điện, chim nhạn và bướm cũng thành đôi, hắn ở dưới cây liễu bên tường, hình ảnh càng lộ vẻ đơn độc, lạc mạc cô tịch.....

"Hoàng thượng, hay là đi vào đi? hôm nay Ngai uống nhiều rượu, nghỉ ngơi sớm một chút đi." gương mặt Tiểu An Từ lo lắng.

Lưu Lăng nhìn chăm chăm bướm bướm múa đuổi theo nhau trên hoa phù dung hồi lâu, cuối cùng khó khăn mở miệng nói: "Nguoi nói..... Người đó không có tim không có phổi, vì sao vẫn trốn tránh trầm?"

Tiểu An Từ lập tức cười theo nói: "Hoàng thượng nói gì vậy? ngày ấy ban thưởng thịt cừu, Đồng đại nhân uống say, không phải cố ý tránh hoàng thượng, lại nói, không phải ngày ngày Đồng đại nhân ở trên triều đình có thể thấy sao? Còn có hội nghị sau khi lâm triều.....",

"Trầm nhiều lần lên lút triệu kiến, nàng nhiều lần đẩy ra....." Lưu Lăng càng nghĩ, càng tức giận: "Nàng cứ e ngại tin đồn bên ngoài như vậy sao? Chẳng lẽ nàng không tin trầm sao? Nàng đối với tình cảm của trầm kiến định như thế, thật là làm cho trái tim trầm băng giá không thối!" Tho tho_

"Hoàng thượng, đó là Đồng đại nhân suy nghĩ vì đại cục! Bên ngoài nói bóng nói gió, đối với danh dự hoàng thượng, truyền đi....." Nói tới chỗ này, Tiểu An Từ ngừng lại một chút, sau đó mới trầm thấp mở miệng nói: "lời đồn đãi bên ngoài đối với hoàng thượng, thật sự làm cho người ta vô cùng đau đớn..... Những người không liên quan, căn bản cũng không hiểu rõ hoàng thượng."

Lưu Lăng cả giận nói: "Trầm mới mặc kệ những lời nói này!"

Lúc này, lại thấy Như Họa bưng một chén thuốc ra ngoài, cười nói với bọn họ: "Hoàng thượng, hôm nay ngài uống quá nhiều, uống chút canh giải rượu đi."

Nhìn thấy chén thuốc trên tay nàng, lập tức Tiểu An Từ tựa như đề phòng cướp nhìn nàng chăm chăm, nói: "Cần rõ! Nguoi cho rằng cái gì cũng có thể tùy tiện đưa vào miệng hoàng thượng sao?"

Bị trách móc, Như Họa cũng không giận không hờn, vẫn cười nói: "An công công chớ gấp, trước khi đưa canh giải rượu này tới, đã cho thái y nhìn qua, không tin, nguoi đi hỏi Vương thái y một chút."

Tiểu An Từ suy nghĩ một chút, bèn lại gần, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Đồng đại nhân phái nguoi tới làm nội ứng sao? Nàng để cho nguoi đề phòng nhân vật hung ác là Thiên Mệnh hoàng hậu sao? Vậy thì nguoi tới là để giúp tỷ tỷ nguoi sao?"

Như Họa ngược mắt nhìn hắn, nhàn nhạt cười nói: "Như Họa chỉ tới hầu hạ hoàng thượng, Đồng đại nhân phân phó phải hết sức tận tâm, An công công không tin được Như Họa, đương nhiên cũng nên tin tưởng Đồng đại nhân chứ?"

"Phải người tới, nhất định là vì đề phòng Lâm Dương nhi..... Quận quân Thừa Ân nhìn như nhu nhược khiêm tốn, ánh mắt quá sắc bén, nàng có một đôi mắt bao hàm vô cùng thâm trầm, Thotho_ Tiểu An Từ cảm thấy loại nữ nhân này thật ra là đáng sợ nhất, trên thực tế tỷ tỷ của người Đậu cô nương căn bản cũng không phải là đối thủ của nàng, mặc dù Đồng đại nhân không có nói rõ, nhất định cũng tính toán như vậy....., để cho người đợi ở bên cạnh hoàng thượng, cẩn thận suy nghĩ cũng có thể hiểu, coi như phía sau chỗ ngồi tỷ tỷ người khó giữ được, người tuyệt đối cũng sẽ không ngồi nhìn, đem địa vị hoàng hậu tặng cho người không hề có liên hệ máu mủ với người chứ?"

Như Họa nở nụ cười, nói: "An công công suy nghĩ nhiều, Đồng đại nhân chỉ phân phó Như Họa, tận hết khả năng chăm sóc tốt cho hoàng thượng thôi."

Tiểu An Từ nói: "người ngự tiền hầu hạ, cho dù quan chức nhỏ đi nữa, cũng là nhân vật đến gần trung tâm hoàng quyền, hưởng chi, quan hàm của người cũng không nhỏ, Đồng đại nhân bán mặt mũi cũng lớn, lại là nữ quan ngũ phẩm? Nàng tuyệt đối sẽ không có việc gì lại đi phủ Nội Vụ bán mặt mũi này, thay người cầu quan, nhất định là có mục đích khác."

"Thay vì ở chỗ này suy đoán, sao An công công không đi làm mất hỏi Đồng đại nhân?" Như Họa đang nói, bỗng chốc, lại nhìn thấy phía trước trận chiến vây quanh mà đến, lập tức bĩu môi, cười nói: "Hoàng thái hậu và quận quân cùng đi đấy."

Nghe vậy, Tiểu An Từ quay đầu, liếc mắt một cái liền thấy nghi thức hoa kính hoàng Thái hậu, quả nhiên Quận quân Thừa Ân đi theo bên cạnh Thái hậu, nàng nghe nói hoàng thượng uống nhiều rượu, đã nói muốn tới hầu hạ hoàng thượng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng, không ngờ, lại là tới trước Thái hậu, sau đó, cho mời Thái hậu tới đây.

Tiểu An Từ nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng bị người trong lòng cự tuyệt nhiều lần, gian phu vớ mộng, đang thương xót hối tiếc, họ tới thật đúng thời điểm"

"Mẫu hậu!"

Trước điện Lư Lãng thấy Thái hậu giả làm, lập tức bước nhanh nghênh đón.

*

"Mẫu hậu, sao đột nhiên mẫu hậu tới đây? Mẫu hậu phái người tới phân phó một tiếng, nhi tử qua thỉnh an là được." Lư Lãng nói.

Thái hậu ngẩng đầu nhìn nhi tử cao hơn bà một cái đầu, cau mày nói: "Hoàng nhi, nghe nói người ở trong đại điện, uống không ít rượu, uống nhiều rượu, luôn luôn tổn hại sức khỏe, đã lớn như vậy, vì sao mọi chuyện còn khiến mẫu hậu quan tâm?" Nói tới chỗ này, đột nhiên thờ dài một cái, sau đó lôi kéo tay của nhi tử, dẫn hắn vào tấm điện, vừa đi, vừa nói: "Mấy ngày nay, hai mẫu tử chúng ta không thể nói chuyện thật tốt, kìm nén bức bối của mình..... Giữa mẫu tử làm sao có thù qua đêm, giằng co, đơn giản là muốn làm cho đối phương đau hàng trước. Lời tuy như thế, nhưng mẫu hậu có thể nào không lo lắng, sẽ tiếp tục giằng co nữa, ngược lại đã thương tình mẫu tử, từ đó xa cách rồi....."

Nghe vậy, trong đôi mắt Lư Lãng nhanh chóng hiện lên một tia thân tình, khẽ gọi một tiếng: "Mẫu hậu....." “Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta đều phải thối lui một bước rồi. Để cho Sùng Văn nán lại ở trong cung hiệp trợ đoàn luyện, không phải biện pháp, dù sao cũng phải cho hắn danh phận chứ? Ngô tướng quân là người người tin cậy, Sùng Văn đưa nhỏ này bản tính ngay thẳng, không ham quyền thế, trong lòng người nắm chắc, hẳn cũng tin được.”

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Người Có Ý Gì?

Editor: Thơ Thơ

"Ngô tướng quân và Sùng Văn hai người cũng có thể nhận chức vị quan trọng. Chắp Kim Ngô Trần lão tướng quân tuổi đã cao, cho hắn một mảnh ruộng tốt, để cho hắn cáo lão về quê, khiến Ngô tướng quân đi nhận vị trí của hắn, Sùng Văn nhận chức vị Vệ Úy của Ngô tướng quân, an bài như vậy, hoàng nhi cảm thấy sao?"

Lư Lãng nói: "Mẫu hậu nói được tức là được, cứ làm như thế đi!"

Thái hậu quay đầu liếc Lâm Dương nhi bên cạnh một cái, sau đó dời ánh mắt về trên người nhi tử, từ từ mở miệng nói: "an bài này, tin tưởng người đã sớm tính toán ở trong lòng, lại chậm chạp không chịu tác động, người vốn định để cho ai gia mềm xuống, tự mình đến giảng hòa sao? Ai gia lui một bước, thật ra người có thể đi phía trước, bước lớn tiến thêm một bước rồi."

"Nhi tử không dám!" Lư Lãng vội vàng nói.

Thái hậu thở dài nói: "Dù sao cũng là mẫu tử, người là con của ta, mẫu hậu sao có thể nhẫn tâm thấy người thương tâm khổ sở, ngày càng gầy gò? Đừng quên, người không chỉ là Hoàng thượng, là nhất quốc chi quân, còn là nơi duy nhất mẫu hậu dựa vào....., mẫu hậu há có thể trơ mắt nhìn người nhảy vào hố lửa, mà không ngăn người lại sao?"

"Mẫu hậu!" ánh mắt Lưu Lăng khẽ nhúc nhích, khẽ gọi mẫu thân một tiếng, khàn khàn nói: "Trẫm chỉ muốn người trong lòng là Đồng Uyển, chẳng lẽ nhất quốc chỉ quân thì không có thể yêu sao? Trẫm xoá bỏ hôn nhân nàng có tiếng mà không có miếng, trẫm hỏi hân kết hôn với Đậu gia, trẫm cường thế sắc lập Đại Tư Mã làm hoàng hậu vậy thì sao? Nếu nói tổ chế, cũng là người định, trẫm cũng không tin tổ chế sẽ bền chắc không thể gãy....." Thotho _

"Cần rõ! Há có thể đặt quy củ của tổ tông qua một bên, người chứ có làm xằng làm bậy."

Thấy hắn vẫn khăng khăng một mực, Thái hậu nổi giận gầm lên một tiếng, tức giận đang muốn vỗ bàn mắng, rồi lại đột nhiên nhớ tới hôm nay là đặc biệt tới giải hòa với Hoàng thượng, vì vậy lại trì hoãn tâm tư một chút, chốc lát, lúc này mới thấp giọng nói: "Hoàng nhi. Thật ra thì làm trái với tổ chế cũng không đáng sợ, chân chính đáng sợ là những người như hồ rình mồi, nhìn chăm chăm ngôi vị Hoàng thượng của người, bọn họ đang chờ người phạm phải sai lầm lớn, đợi đến khi người chân chính phạm phải sai lầm lớn, bọn họ sẽ thừa dịp kết hợp với chuyện người mất đi lòng của chúng thần, cùng với thế lực của dòng họ, sau đó hung tợn đẩy người xuống khỏi long ý đó!"

Thái phu nhân đặc biệt dẫn theo con dâu đang mang thai, đi bái kiến Hoàng Thái Thúc, nghe nói lão già kia. Thấy cô ấy bụng cao lên, ưa thích tới đầu long mảy, đồng đặc nói thẳng. Nếu nàng có thể sinh hạ con cháu cho Huệ Đế, hẳn liền lập tức dẫn đầu, liền hiệp với Chư Vương dâng tấu, sắc lập Ninh Vương làm Thái tử.

Nghe nói chuyện này, dù com bà cũng ăn không được.

Thái phu nhân đang tính toán những gì. Trong lòng bà nắm chắc, bước đầu tiên là thay nhi tử lấy được ngôi vị thái tử, bước thứ hai chính là bức bách hoàng thượng thôi vị rồi. Làm nhi tử của Huệ Đế, trở lại Kim Loan điện, đến lúc đó, nhi tử của bà làm cái gì? Thotho _

Được gọi là Thái Thượng Hoàng. Nhưng bị giam lỏng cả đời sao?

Ở thời khắc tình thế khẩn trương, Hoàng thượng cũng không thể phạm phải chút xú khuyết điểm.

"Trẫm không sợ!" một đôi con người đen láy lóe ra thất ý. Lưu Lăng trầm giọng nói: "Thay vì mất đi người yêu thích trong lòng, thừa nhận một đời bị dầy vò, cả đời thống khổ, như vậy, trẫm tình nguyện vứt bỏ long ý lạnh lẽo trên điện Kim Loan."

"Hoàng nhi. Người hồ đồ sao, người có biết người vừa mới nói những gì sao? Người tính toán vì một nữ nhân nường đi ngôi vị Hoàng đế. Nường ra long ý mà phụ hoàng người phí hết tâm tư đỡ người đi lên sao?" Nói tới chỗ này, hốc mắt Thái hậu phụt chốc đỏ lên, sau đó là chã roi lệ, nức nở nói: "Ở trong mắt người, trong lòng người, ngoại trừ Đồng Uyển, còn có phụ hoàng và mẫu hậu của người không? Điều tại phụ hoàng người, mới trung niên đã đi về cõi tiên, thu tay đi, để lại ai gia cô đơn một mình, Nhi tử duy nhất lại không có thể dựa vào....., còn không bằng ai gia đi sớm một chút, xuống dưới suối vàng, làm bạn cùng tiên đế!"

"Nhi tử đáng chết!"

Lưu Lăng thấy Thái hậu là chã roi lệ, nhanh chóng vung lên tay áo, quỳ trên đất, buồn bức nói: "Là lỗi của Nhi tử, khiến mẫu hậu đau lòng, xin mẫu hậu trách phạt."

Trong khoảng thời gian ngắn, Thái hậu nhớ lại tiên đế, đau lòng đến cực điểm, quay đầu lau lệ. Thotho _

Lâm Dương nhi ở một bên thấy Thái hậu chỉ lo đau lòng, mặc cho hoàng thượng quỳ, cũng không đỡ hắn lên, có thể thấy được mặc dù Thái hậu hạ thấp tư thái, nguyện ý chủ động tới Cung Vị Ương cầu hòa, nhưng chân chính ở bên trong lòng vẫn tức hoàng thượng, chắc hẳn trong lòng hoàng thượng cũng hiểu.

Thấy hoàng thượng quỳ xuống, Lâm Dương nhi đã sớm vội vàng quỳ xuống theo, kề bên cạnh Lưu Lăng, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, xin nghe Dương nhi một lời, Thái hậu không phải không cách nào tiếp nạp người yêu thích trong lòng ngài, mà là lo âu cho ngài, bởi vì phạm vào sai lầm lớn, mà bị phế truất ngôi vị Hoàng thượng, kết quả là thế thâm bức nào?"

"Sau khi Hoàng thượng Tiền Tàn bị phế, lập tức bị giết chết, đây coi như là kết cục hoàn hảo, từ nhỏ bị chết rõ ràng, sau khi Thiếu Đế tiền triều bị phế, trước khi chết bị lăng nhục mọi điều, sau khi chết còn bị tước đoạt miếu hiệu cùng thụy hiệu; sau khi hoà đế bị phế, bị giam lỏng ở trong cung điện nhỏ, cửa sổ phong kín, mặc kệ chết đói ở bên trong, sau khi chết không người nào nhặt xác, nghe nói Thi Trùng cũng leo ra ngoài thành cung rồi, phế chủ Hậu Đường, chết bởi độc, tử trạng vô cùng thâm trầm..... Cổ xưa mình giám, chuyện tàn khốc bày ra ngay trước mắt, phế đế bị giam lỏng cả đời, hay là bị một đao giết đi, đều coi như là kết quả tốt, huống chi có bao nhiêu Hoàng đế có thể chịu được đế vương tiền nhiệm tồn tại? Hoàn cảnh nghèo túng đến đó, ngài còn có thể cùng Đại Tư Mã gần nhau sao? Không phải sinh ly, chính là tử biệt, có lẽ nàng cũng phải gặp tai họa liên quan, thay vì cuối cùng rơi vào tình cảnh vô cùng thâm lương, còn không bằng về sau lương lương tương vọng, cất giấu ở trong lòng, như vậy còn có thể làm bạn cả cuộc đời....."

"Nghe chưa?" Thái hậu dùng khăn lụa lau nước mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Đứa nhỏ này thông tuệ lại biết rõ đạo lý, trước kia ai gia hẳn là nhìn lầm nàng rồi, hậu cung của Hoàng thượng, có thể có nữ nhân như vậy phụ trợ, ngược lại ai gia có thể tỉnh tâm không ít....." Dứt lời, giờ tay lên nói: "Đứng lên đi, chuyện gấp trước mắt, người phải đi trấn an Đậu thừa tướng trước, ngăn chặn lời đồn đại tiếp tục tràn ra làm tổn thương thanh danh của Hoàng thượng. Ai gia tính toán phải người đi Đậu gia, Thotho _ cho đời Đậu thừa tướng và phu nhân, nữ nhi tiến vào trong cung, cùng nhau dùng bữa với Hoàng thượng, một lần nữa thương nghị hôn kỳ, người cần thiết khiến chúng tông tộc cùng các đại thần biết rõ, chỉ bởi vì an bài tế thiên mà đại hôn bị hoãn lại, Hoàng thượng cũng không phải muốn hủy hôn, càng không phải là trẫm phương ngăn kẻ muốn đoạt vợ của huynh đệ, dâm loạn tôn thất." Thái hậu nghiêm chỉnh nói: "Người nghe rõ hiểu chưa? Hoàng nhi."

Lần này ngôn ngữ của mẫu hậu, Lưu Lăng há có thể không hiểu, chuyện hắn hủy hôn nhân với nữ nhi của Thừa Tướng, cường đoạt vợ của huynh đệ quá nghiêm trọng.

Một khi mất đi ngôi vị Hoàng thượng, Tần Đế vì duy trì hoàng quyền mới, có khả năng cực lớn sẽ giết chết hắn....., hắn đúng là vẫn không còn cách nào cùng Đồng Uyển gần nhau.

Đấy mắt Lưu Lăng lộ ra đau đớn, lại đột nhiên biến mất, hắn trầm giọng nói: "Tất cả nghe theo mẫu hậu nói, xin mẫu hậu bảo trọng thân thể, đừng tiếp tục lo lắng vì nhi tử mà hao tổn tinh thần."

Thấy thái độ nhi tử không cứng rắn giống mấy ngày trước, hình như là có chút thông suốt, Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ có Lâm Dương nhi góp lời, đúng là hữu hiệu, đối với Hoàng thượng không thể lấy cứng chọi cứng. Trước đây bà lấy ra uy thế Hoàng thái hậu cùng với địa vị mẫu thân tới ngăn cản Hoàng thượng, mặc dù bà tính toán là vì Hoàng thượng, nhưng chỉ khiến giữa mẹ con đột nhiên sinh ra hiềm khích, chẳng hữu dụng bằng vài giọt nước mắt đau lòng.

Dù sao cũng là nhi tử của bà do bà tự mình chăm sóc từ nhỏ, khổ cực nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, coi như si tình cuồng dại, nhất thời không bỏ được, dù sao trong lòng Hoàng thượng vẫn có niệm bà. Tho tho_

Bà kéo tay Lâm Dương nhi, cầm vào trong tay của mình, vỗ một cái rất là thân thiết, dặn dò: "Ai gia nên hồi cung rồi, hôm nay Hoàng thượng uống không ít rượu, người lưu lại hầu hạ đi, để cho hắn ngủ sớm một chút, ngàn vạn lần đừng tổn thương thân thể."

Thái hậu lại muốn nàng lưu lại chăm sóc cho hoàng thượng.

Nghe được những lời này, hiển nhiên, thái độ Thái hậu đã rất có biến chuyển, khác với trước kia, không có kỳ lời đồn đãi dương nữ Thiên Mệnh hoàng hậu nữa, trong lòng đã tiếp nạp nàng.

Mặc dù Hoàng thượng chưa bao giờ nhả ra, nhưng đi chung một đường hoạn nạn, dựa vào tính hắn trọng tình, tuyệt đối không đành lòng phụ nàng, cộng thêm Thái hậu ủng hộ.....

Lâm Dương nhi vén áo thi lễ, nhỏ giọng nói: "Dương nhi, can tuân ý chỉ của Thái hậu."

"Rất tốt! Người chăm sóc thật tốt cho Hoàng thượng đi." Dứt lời, Thái hậu quay đầu lại nói với Lưu Lăng: "Mẫu hậu phải trở về cung rồi, hoàng nhi nên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Nhi tử cung tiền mẫu hậu."

"Không cần, hoàng nhi vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt đi." Tho tho_

Chốc lát sau, Thái hậu bãi giá rồi đi, Lưu Lăng lại nói ra ngoài: "Đem tấu chương đưa tới Ngự Thư Phòng."

"Ừ." Tiểu An Tử khẽ cong người, nhanh chóng phản phó xuống.

Rốt cuộc Lâm Dương nhi thấy Hoàng thượng lấy lại tinh thần rồi, cười dịu dàng nói: "Dương nhi có được một loại hương liệu, nghe nói làm tinh thần rất hưng phấn, ta lập tức cho người đưa tới."

Lúc này, Lưu Lăng quay đầu lại nhìn nàng, trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc ôn hoà mở miệng nói: "Trẫm căn bản không có uống bao nhiêu rượu, là người nói cho Thái hậu, trẫm uống rất nhiều rượu sao?"

Giọng nói kia mang theo chút ý tứ trách cứ, trong lòng Dương nhi đã sớm dự đoán được, tất nhiên hoàng thượng sẽ tức giận, nàng cong đầu gối, chân thành quý xuống, uyển chuyển mở miệng nói: "Dương nhi tự chủ trương, xin hoàng thượng tha lỗi."

"Người đặc biệt đi thuyết phục Thái hậu, để cho bà hạ thấp tư thái, chủ động tới Cung Vị Ương của trẫm cầu hòa, lấy nước mắt của mẫu thân, vừa đầm vừa xoa đến bức trẫm đi vào khuôn khổ..... Lâm Dương, người thật bản lĩnh!" Tho tho_

"Hoàng thượng thứ tội, thật ra thì trong lòng hoàng thượng cũng không hiểu, chuyện hủy hôn, đoạt vợ huynh đệ, không thể được sao, hành động lần này không chỉ mất đi lòng của chúng thần, bị tông tộc chỉ trích, còn có thể phá hủy thân tình mẫu tử, cuối cùng vẫn không cách nào cùng người trong lòng gần bó với nhau..... Dương nhi to gan cho rằng, hoàng thượng và thái hậu không thể lại tiếp tục giảng co tiếp rồi. Trừ lần đó ra, Dương nhi đúng là muốn mượn cơ hội lấy được tán thành của Thái hậu." Nàng thẳng thắn nói: "Dương nhi làm tất cả đều vì có thể làm bạn ở bên người hoàng thượng, Dương nhi đúng là bụng dạ khó lường, lợi dụng chuyện này tính toán cho mình, cho nên mới phải tự tiện thỉnh Thái hậu tới đây. Xin hoàng thượng giáng tội....."

Nghe được lời này, Lưu Lăng sâu kín thờ dài một hơi nói: "Người quả nhiên thẳng thắn."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Nhân Sự Hậu Cung

Nghe được lời này, Lư Lãng sâu kín thở dài một hơi nói: "ngươi quả nhiên thẳng thắn."

Hoàng thượng cũng không hề ngu dốt, nhưng hẳn là người hiểu biết, hẳn sao lại không hiểu nàng đang suy nghĩ gì?

Cho dù tính khí quật cường, Thái hậu tính khí háo thắng cũng để cho nàng mời tới, nếu nói là nàng không có ý riêng, hẳn sẽ tin sao?

Thay vì che che giấu giấu, dẫn tới hoàng thượng hoài nghi và đề phòng, không bằng hào phóng thừa nhận..... Mới không đến mức mất đi tin tưởng của hoàng thượng.

"Hoàng thượng, tội Dương nhi đáng chết vạn lần, xin hoàng thượng giáng tội." hốc mắt Lâm Dương nhi nhất thời đỏ lên, điềm điềm đáng yêu khẩn khoản nói: "lỗi của Dương nhi ở đây là không nên ái mộ hoàng thượng; không nên có ý đồ khác muốn nấn lại ở bên cạnh hoàng thượng, được hoàng thượng coi trọng; lại càng không nên dựa vào xuất thân ta đây hèn mọn, lại vọng tưởng lấy được tán thành của Thái hậu; lại càng không nên tự tiện chủ trương xin Thái hậu tới đây cầu hòa cùng hoàng thượng, nhưng..... Dương nhi xác thật lo lắng cho hoàng thượng. Chẳng lẽ chân tình của Dương nhi, bộc lộ như vậy, hoàng thượng ngài không thấy được sao?"

Hốc mắt nàng rung rung, nói một hơi những lời tình thâm ý trọng như thế, làm cho Lư Lãng không khỏi nghĩ tới đoạn tháng ngày cùng chung hoạn nạn chịu đựng gian khổ.

"Ngươi vừa mới nói nghịch chuyễn, trăm há không biết, trăm không hiểu khổ tâm của ngươi sao?" Lư Lãng khom người xuống, tự mình nâng nàng dậy.

Lâm Dương nhi nhân cơ hội thêm lời: "Ninh Vương được Chư Vương ủng hộ, quyền thế của hắn cực lớn, nếu Chư Vương không hi vọng con của Huệ Đế, có thể lại đăng ngôi hoàng đế; còn có một Anh vương, mắt hắn nhìn chăm chăm đối với long ý trên điện Kim Loan, dưới tình huống này, hoàng thượng phải thận trọng ngàn vạn lần, mỗi một lời phải cẩn thận, vạn lần không thể để bọn họ chiếm được cơ hội, sau đó mượn cơ hội phát tác văn chương....." Nói tới chỗ này, nàng nhỏ giọng nói: "Chuyện Hoàng thượng và Đồng Tư Mã không phải không thể có được, nếu như hoàng thượng không có cánh nào chịu được nàng bị nam nhân khác chiếm đoạt, bị người khác ôm trong ngực, hoàng thượng có thể khiến nàng đơn độc cả đời. Sau đó, cả một đời lấy thân phận của quân thần, làm bạn cùng hoàng thượng."

"Trăm đúng là muốn ở bên nàng sớm sớm chiều chiều, trăm đối với nàng thật lòng yêu thương, thì không cách nào ngăn chặn, ngươi có thể hiểu lòng trăm sao?" Âm thanh của hắn khàn khàn mà âm trầm sâu lắng.

"Tình thế vội vã, xin hoàng thượng lấy đại cục làm trọng!" Lâm Dương hơi thấp giọng khuyên nhủ.

Lúc này, nội thị đã mang tấu chương đi vào, Lư Lãng không lên tiếng nữa, thẳng tới trước án ngồi xuống, xử lý quốc sự.

Lâm Dương nhi biết điều. Dịch bước thối lui khỏi cửa chính, phân phó thị nữ thiếp thân Hương Lan đi cầm hương liệu vào điện, sau đó đổ hương liệu vào bên trong lò. Đốt lư hương trong điện, chốc lát sau, cả phòng tràn ra một mùi thơm kỳ lạ.

Điểm lư hương, nàng ngồi xuống trên một ghế dựa lớn khác trong điện, an tĩnh làm nữ công.

Bên ngoài Cung Vị Ương. Một chuyên chú xử lý quốc sự, một chuyên tâm may vá thành thạo.

Như Họa ở trong điện hầu hạ người thấy mùi thơm, liền lần vào bên cạnh lò, mở nắp ra, một đôi con mắt hạnh, nhìn phía bên trong. Tiểu An Tử thấy thế, nhanh chóng đi qua, sau đó lùi nàng ra khỏi điện. Đầu tiên là ngược mắt cẩn thận xem qua bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, lúc này mới nhỏ giọng hỏi "Ngươi nói, đến tột cùng bên trong lư hương trong điện đốt thứ gì? chẳng lẽ Quận quân Thừa Ân muốn thần không biết, quỷ không hay từ từ mưu hại hoàng thượng sao? Ninh vương? Hay là Anh vương phái nàng tới bên cạnh hoàng thượng ngấm đầu độc hay sao? Ở Giang Nam, Nàng ta đột nhiên xuất hiện ở trong phủ Ninh Vương, do Ninh vương cố ý an bài sao? Nhưng nàng ta là do Anh vương dẫn dắt. Chẳng lẽ là Anh vương, đặc biệt phái nàng tới mưu hại hoàng thượng sao?"

Như Họa hé miệng cười nói: "An công công suy nghĩ nhiều rồi, Quận quân Thừa Ân há có thể ngu ngốc như vậy, táy máy tay chân rõ rệt, mưu hại hoàng thượng sao?"

"Nhưng ngươi mới vừa mở lư hương ra, nhìn lại nhìn, nhìn rất cẩn thận, trong lò hương này đến tột cùng là đốt những thứ gì? Để cho ngươi cảnh giác như thế."

Như Họa nhàn nhạt nói ra: "Ta chỉ là cảm thấy tò mò, tùy ý xem một chút thôi, bên trong lư hương này đốt, chỉ là một chút hương liệu hưng phấn tinh thần, đối với hoàng thượng hoàn toàn không có hại, nếu An công công không tin, có thể xin Vương thái y tới nhìn một."

Nghe vậy, Tiểu An Tử rất hoài nghi nhìn chăm chăm nàng, hỏi "trước kia không phải ngươi đã nói, mình không hiểu hương liệu sao? Sao lúc mình một, đột nhiên thành thạo nghề rồi?"

"Mặc dù Như Họa là tiểu thư thứ xuất của Đậu phủ, cũng là người mệnh khổ, năm xưa đã từng lưu lạc bên ngoài, hành tẩu ở trong giang hồ, tự nhiên tập ắt mình, đối với những thứ Tam Giáo Cửu Lưu thuật, nhiều năm được huấn luyện qua, ngược lại rất quen thuộc, nếu Quận quân Thừa Ân thật động tay chân gì đối với hoàng thượng, ta nhìn một thì có thể xem thấu."

Nghe vậy, Tiểu An Tử hiểu ra nói: "Ngươi quả thật là do Đồng đại nhân phái tới bảo vệ hoàng thượng sao? Quái lạ, nàng làm sao biết, ngươi hiểu được những thứ kỳ môn quái thuật kia? Hơn nữa, sao nàng có thể kết luận, ngươi sẽ không ám hại hoàng thượng chứ?"

"An công công thực sự suy nghĩ quá nhiều, Như Họa ta có lý do gì mưu hại hoàng thượng? Nếu ta hại hoàng thượng, ngoại trừ dâng mạng của mình,

hoàn thành cho người nào? Ta không hề có quan hệ với Ninh Vương hoặc Anh vương sao? Hy sinh ta, sau đó tới tác thành cho hần?" Như Họa cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Mặc dù không phải rất gần gũi, dù sao ta cũng là nữ nhi của Đậu gia, ta không muốn Đậu gia bởi vì ta mà cửa nát nhà tan, dù sao Đậu thừa tướng cũng là cha ruột của Như Họa."

Nghe xong, hình như có một chút đạo lý, Tiểu An Tử vẫn cảm thấy nghi ngờ, ngoe đầu nói: "Làm sao Đồng đại nhân biết được người có bản lĩnh?"

"Có một lần nằng ăn bánh ngọt ở Phủ Ninh Vương, bị sắc nghiêm trọng, là ta ra tay cứu nằng, nằng lập tức phát hiện, ta hình như có chút công phu bên trong, nữ nhi của nhà Đậu thừa tướng, dù là thứ xuất, vì sao học võ bên thân? Sau lại, nằng phát hiện lò sưởi vương phủ giấu độc, biết rõ ta theo tỷ tỷ tính toán vào cửa, nằng lại cố ý lưu lại lò sưởi bị dội ướt, để cho ta phát hiện....., một nữ nhân không có lăn lộn ở trên giang hồ, sẽ không lưu ý một lò sưởi bị nước dập tắt, sẽ cho rằng nguyên nhân là ngày ẩm lên, về sau, tỷ tỷ ta cố ý cạo xuống hoa muội dùng để uống, nằng liền hiểu rõ tâm tư."

"Thì ra là như vậy." Tiểu An Tử suy nghĩ một chút, bèn nhỏ giọng nói: "Không ngờ, Đồng đại nhân vậy mà lại phái người tới bảo vệ hoàng thượng, chuyện này nghĩ như thế nào, sao ta không được tự nhiên! Tóm lại, ta vẫn cảm thấy rất quái."

"An bài ta vào cung, kẻ bên người hầu hạ hoàng thượng, Đồng đại nhân cũng không có nói rõ, muốn ta bảo vệ hoàng thượng cái gì ấy." Như Họa cười nói: "Ta từ nhỏ xinh đẹp, cái khó là thứ xuất dễ tiện, lại tâm tính cao, thấy tỷ tỷ ở trong Đậu phủ được sủng ái, mình lại bị khi dễ, trong lòng hết sức không phục, vì vậy ta liền một lòng một dạ nghĩ cách leo lên cành cây cao, tương lai có thể liếc mắt, nhìn kiểu ý thế lẫn người của Đậu phủ."

"Cho nên nói....., người vào cung là tới quyến rũ hoàng thượng, từ đó bay lên ngọn cây, lên làm hoàng phi sao?"

Trước kia, nằng cho là chỉ cần dựa vào sắc đẹp, là có thể bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, vì vậy trăm phương ngàn kế quyến rũ hoàng thượng, sau khi đến gần Đồng đại nhân, nằng (Đồng Khanh) lại nói cho nằng (Như Họa) biết, lấy sắc hầu người là không có tiền đồ nhất, cũng không có bảo đảm nhất, sắc suy thì tình giảm.

Đồng đại nhân nói, nằng có thể làm người hầu ở bên trong cung đình, nếu thật có thể trở thành người hữu dụng bên cạnh hoàng thượng, có thể thoát khỏi thân phận thứ xuất tiện, được người tôn sùng.

Nữ nhân, không nhất định phải dựa vào sắc đẹp, theo hầu hạ nam nhân mà sống.

Vì vậy, nằng tuân thủ lời hứa, an bài nằng vào cung, trải qua mấy ngày nay, ngược lại nằng tận mắt thấy, kiếp sống nữ nhân ở hậu cung.

Tần phi trong cung, cầm y ngọc thực, cũng không có nam nhân tới sủng ái, cũng không thể xuất cung tái giá, chỉ có thể thủ thân cô tịch, nhìn cửa cung cao ngất màu đỏ, cả đời này cũng hiếm khi gặp lại mặt người thân nữa, không đau khổ không vui, sau đó hồng nhan ngồi chờ già đi, cảnh tượng sau lưng, hần là thể lương vô tận.

Hiện nay, hoàng thượng trong điện này hiển nhiên là một người si tình, trăm phương ngàn kế làm Tần phi của nam nhân như vậy, thành phi tử không có được sủng ái của Hoàng đế, chỉ là tìm cho mình đau lòng và tịch mịch.

Kể từ sau khi nằng nghĩ thông, trong lòng hần là rõ ràng, rồi rảnh rỗi nom Quận quân Thừa Ân hạ công phu ở trên người hoàng thượng, trong cung rộng rãi ban ân huệ lôi kéo nhân tâm....., nằng khoanh tay đứng nhìn, ngược lại muốn nhìn xem, cuối cùng nằng ta có thể lấy được những thứ gì ở trên người nam nhân si tình này?

Như Họa hơi mỉm cười nói: "Đồng đại nhân cho ta vào cung mở mang kiến thức, ta mới có thể hiểu mình chân chính muốn cái gì, nằng nói, nếu ta thật muốn làm hoàng phi, thì phải dùng sức quyến rũ hoàng thượng, còn phải xác định sau này mình có thể chuyên sủng, không cản trở thành Tần phi thâm thương bị sa vào lãnh cung; nếu ta chỉ muốn trở nên nổi bật, thoát khỏi xuất thân hèn mọn, thì phải làm người hữu dụng bên cạnh hoàng thượng, như vậy ta liền có thể nở mày nở mặt một đời....., nói thật, ta là nữ quan Ngũ Phẩm của nội cung, đúng là nằng phải ta lên lút điều tra Lâm Dương nhi làm điều kiện trao đổi."

Nghe vậy, Tiểu An Tử cơ hồ thất thanh nói: "Thì ra là, Đồng đại nhân từng để cho người lên lút đi điều tra Quận quân Thừa Ân sao?" Nói tới chỗ này, hần hiểu ra nói: "Khó trách, một ngày kia Thành Cô Tô xảy ra chuyện, sáng sớm người đã không thấy tăm hơi, như vậy, người điều tra ra sao?"

Trong mắt Như Họa nhanh chóng thoáng qua một tia quý quyết, cũng nhẹ nhàng cười nói: "Cái gì cũng không tra được."

Tiểu An Tử cái hiểu cái không nói: "Cái gì cũng không tra được, không phải hoàn toàn không có vấn đề, chính là vấn đề cất giấu trong đó rất lớn, khó trách, người sẽ nhìn chăm chăm Quận quân Thừa Ân như vậy....."

Như Họa cười không đáp, sau đó xoay người trở lại trong điện, kẻ trước mặt hoàng thượng, thay hần nằng nghiên mài mực.

***

Thái hậu mở ra yến hội ở Suồng Xuân Viên có hoa sen nở rộ, mở tiệc khoản đãi Đại Thần triều đình, Hoàng Thái Thúc, Đậu thừa tướng, Đồng Tư Mã cùng với một vài Chư Vương ở lại để đô, cùng chín thần tử quan trọng..... Đợi chút, đại thần quan trọng và hoàng tộc đều vào chỗ ngồi, bà còn đặc biệt cho triệu lễ quan tới đây, trước mặt mọi người thảo luận ngày hoàng đạo thích hợp cho Hoàng đế đại hôn, mục đích hành động lần này của Thái hậu, không thể nghi ngờ là vì trước mặt mọi người bày tỏ Hoàng đế tuyệt không có ý tứ hủy hôn.

Trong bữa tiệc, quan lại tụ tập, ly quang lần lượt thay đổi, một mảnh hài hòa, các đại thần thấy hoàng thượng quả thật không có ý hủy hôn, ai cũng an tâm, không khí trong bữa tiệc vì vậy càng lộ vẻ thân thiện. Rốt cuộc tăng đá trong lòng Thái hậu để xuống, khoe miệng càng thêm khê nhếch cười.

"Nhìn xem, sắc mặt hoàng thượng thật khó xem? Trên gương mặt tuần tú lại chất đầy cô đơn, hẳn nhất định là không muốn kết hôn với thiên kim của thừa tướng, trông thấy thật khiến cho người ta đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Sao Không Đoạt Hoàng Thượng Tới Đây?

"Nhìn xem, sắc mặt hoàng thượng thật khó coi? Trên gương mặt tuần tú lại chất đầy vẻ cô đơn, nhất định là hẳn không muốn kết hôn với thiên kim của thừa tướng, khiến cho người ta thấy phải đau lòng."

Hương Lan thị tỳ cận thân của Lâm Dương nhi lặng lẽ xốc màn trúc, nhìn ra bên ngoài xem xét bữa tiệc trong vườn vài lần, sau đó ngoái đầu nhìn về phía chủ tử cười nói.

Lâm Dương nhi ngoắc ngoắc tay cười nói với nàng: "Trở lại thôi, đừng nhìn nữa."

"Vâng"

Hương Lan lập tức trở về bàn tiệc, rất là tận tâm phục dịch chủ tử của mình, vội vàng giúp nàng rót rượu.

Hoàng gia mở yến tịch, cho đòi đại thần, tất nhiên tách nam nữ ra hưởng dụng thức ăn ngon và uống rượu. Bên ngoài bữa tiệc, thiết lập trong vườn hoa, ngoại trừ Thái hậu và hoàng hậu tương lai chính xác là Đậu Nguyên Nguyên, cùng quan triều đình Đại Tư Mã Đồng Khanh, nữ quyến còn lại, đều ở trong điện hưởng yến.

Trong điện, các nữ nhân hậu cung, y theo cấp bậc địa vị thế nào, theo nhóm mà ngồi, trong mắt nhìn đi, một mảnh y hương khách ảnh, châu hoàn thúy quán, tiếng nói chuyện với nhau bên tai không dứt.

"Trong cung này rượu uống thật là ngon." Lâm Dương nhi nhìn lướt qua một bình nói.

"Quận quân đang nói đùa sao? Đây chính là rượu quả nho lần trước ngựoi nói với hoàng thượng. Bởi vì một câu nói của ngựoi, hoàng thượng còn đặc biệt hạ lệnh, cho lão bản tửu lâu kia phải người khoái mã (tốc hành) trở lại Giang Nam, sai người đưa vào cung, hoàng thượng có lòng như vậy, cái này còn chưa hiểu sao? Từ trong lòng hoàng thượng, là chân chánh cung chiều ngựoi đó."

Hương Lan nói tới chỗ này, không nhịn được nhỏ giọng khuyên nhủ: "Sao Quận quân không chân chính đoạt cho được hoàng thượng tới đây chứ? Cũng không thể cả đời đợi bên cạnh hoàng thượng, chỉ làm một quận quân chứ? Ta dám nói, tâm tư của hoàng thượng, có một phần ở nơi ngựoi rồi, ngựoi không lo lợi dụng, thật chẳng lẽ nghĩ chấp tay, đem ngai vàng hoàng hậu tặng cho Đậu tiểu thư sao?"

"Đừng nói bậy nữa, rót rượu đi." Lâm Dương nhi cười nhẹ nhàng.

Một thị tỳ nho nhỏ há có thể hiểu, kẻ địch mạnh nhất của nàng, không phải Đậu tiểu thư mà hoàng thượng một lòng chỉ muốn thoát khỏi, mà là Đồng Uyển đã ghim sâu gốc trong lòng hắn.

Phương thức cao minh nhất chế địch. Chính là giao hảo cùng kẻ địch, lợi dụng nàng diệt trừ kẻ địch thứ yếu, sau đó sẽ tùy thời nhất cử (một lần hành động) quét ngã đối phương, khiến cho đối phương cũng vô lực bỏ chạy.

Nếu như, nàng vô lực nhất cử quét ngã đối phương như vậy, người nợ vĩnh viễn cũng không thể trở thành kẻ địch của nàng, nàng còn phải hết sức tới giao hảo.

Trong điện, mùi rượu sực nức bốn phía.

Hương Lan nghiêng bình rượu về một phía, vừa cười nói: "Rượu này mùi thơm thật nồng."

"Chớ khinh thường rượu này. Tác dụng chậm nhưng rất mạnh." Lâm Dương nhi cười nói, "Chuyện ta giao phó, ngựoi làm xong chưa? Sự kiện kia rất quan trọng. Ngươi cũng không thể nói sai lầm rồi."

Hương Lan để bình rượu xuống, ngược mắt hỏi "Quận quân là chỉ sự kiện ba năm trước đây hoàng thượng ngoài ý muốn ngã vào ao nước sao? Ba năm trước đây, ta là người trong cung công chúa Trường An, ngày đó ta cùng với công chúa xuất cung đi thăm di nàng, mang về vài hũ rượu. Công chúa lại chuyển tặng một bình hoa tửu trong số đó cho tiểu thư Đồng Uyển, vì vậy, đêm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn....., chuyện này, vẫn không ai dám nói ra, rất sợ rước họa vào thân. Ta nghĩ nhất định bình hoa tửu này có vấn đề. Lúc ấy, tiên đế ra nghiêm lệnh ngậm miệng, sau khi hắn băng hà. Thái hậu cũng không còn đề cập tới chuyện này, dù sao năm đó Thái Từ gia, thân thể đã khang phục, còn lên ngôi làm hoàng thượng, mà Tiểu thư Đồng Uyển lại càng biến hóa nhanh. Mà lại thành chính nhất phẩm Đại Tư Mã Đồng Khanh rồi, chuyện này lại càng không có người nhắc tới nữa..... Chỉ là, ta vẫn cảm thấy vấn đề xuất hiện ở trong bình hoa tửu này."

"Mặc kệ hoa tửu có vấn đề hay không, sẽ có người đi truy tra, giao cho văn thái y một ít vàng của ta rồi hả?"

"Xin Quận quân yên tâm, sớm đã làm xong. Vệ tướng quân nhất định sẽ không cẩn thận biết chuyện này."

"Rất tốt."

Lâm Dương nhi uống rượu ngon, một bộ dáng rảnh rỗi, ánh mắt nàng quay lại trong điện. Nhưng thấy Vũ Thái phi ngồi ở địa vị cao nhất, uống rượu một mình, cũng không nói một câu, một đôi con mắt linh hoạt, thỉnh thoảng quét qua Trường An, nữ nhi ruột thịt của mình.

Trường An bị mẫu thân ở trên nhìn chăm chăm, tâm tình hiển nhiên khẩn trương, nàng quy củ nán lại ở trên chiếu, cũng không nói chuyện với các nữ quyến.

Lâm Dương nhi không biến sắc quan sát các nữ nhân trong hậu cung, sau đó ưu nhã giờ cốc rượu của mình lên, tại chỗ ngồi của mình, chân thành cười nói với thị tỳ Hương Lan: "Thái hậu ở trong vườn, vội vàng cùng cố hôn sự của hoàng thượng, Vũ Thái phi cũng không nhàn rỗi, nàng cũng đang cân nhắc, tìm phò mã cho nữ nhi mình đấy."

Hương Lan nói: "Hả? Vũ Thái phi định tìm phò mã cho Trường An công chúa rồi hả? Bà có nhân tuyển sao? Cái này cũng không dễ dàng, công chúa là dưỡng nữ của Thái hậu, về tình về lý, với lại mặt mũi, Thái hậu há lại cho bà làm chủ sao?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Vũ Thái phi cũng không phải là nữ nhân mềm yếu."

"Đấy cũng là....." Hương Lan cười nói.

Lâm Dương nhi dời ánh mắt ra bên ngoài vườn, lúc này lại liếc thấy trong yến tiệc ở vườn hoa, tới một đôi giống như nữ nhân, vóc người hai người kia, cao lớn uy mãnh hơn so với người bình thường, màu da ngăm đen, xem ra hết sức hùng tráng uy vũ.

"Ah? Đó là người nào?" Nàng nhìn ra màn trúc ngăn cách với vườn hoa, chép miệng.

Hương Lan lập tức hiểu ý rồi, mỉm cười nói: "Là Triệu tướng quân và nữ nhi của hấn Quận chúa Phong Nguyên."

"Quận chúa Phong Nguyên sao? Chẳng lẽ là vị hôn thê của Anh vương? Triệu Phong Nguyên?" Lâm Dương nhi đảo đôi mắt đẹp, lộ ra ngoài màn trúc, ngưng mắt nhìn bên ngoài nói: "Không phải nữ quyến đều tới trong điện này sao? Nàng có thể nào cùng các nam nhân ở trong vườn cùng nhau uống rượu đây? Ta chưa nghe nói qua, trừ Đồng Tư Mã, còn có nữ nhân làm quan trong triều?"

Trong vườn, mặc dù Triệu Phong Nguyên mặc trang phục nữ, trên người cũng không có bất kỳ đồ trang sức nào, nàng mặc vô cùng mộc mạc, không có bất luận hoa văn gì, đơn thuần màu trắng, cũng không tô son phấn, mái tóc màu đen cột thật chặt ở sau ót, hết sức tùy ý và đơn giản, so với nữ quyến trong cung châu hoàn thụy quán, tơ lụa, thành ra đối lập mãnh liệt.

Ở yến hội thái hậu chiêu đãi đại thần, nàng cùng nam nhân cười nói không kiêng kỵ chút nào, còn lớn miệng uống rượu, ngoạm miếng thịt lớn, khi giờ tay nhắc chân, cơ hồ không có tư thái nữ nhi, lấy vóc người nàng hào sảng cùng cường tráng, hợp với dung nhan không xuất sắc, cộng thêm da xanh đen, ngược lại thật rất giống nam nhân.

Hương Lan nói: "Quận chúa Phong Nguyên không giống nữ nhân khác, quận quân người nhìn xem, nàng nơi nào giống nữ nhân rồi hả? Đồng Tư Mã dung nhan xinh đẹp, khoáng quan phục, mặc nam trang, vẫn còn có chút tư thái nữ nhân, cho nên nàng như nguyệt nương sống mái khó phân; còn Quận chúa Phong Nguyên này, coi như mặc trang phục nữ, còn thật sự giống nam nhân."

"Là có duyên có nào sao? Cha nàng Triệu tướng quân sao cho nữ nhi của mình như thế?"

"Nói rất dài dòng." Hương Lan nói liên tục: "cả đời Triệu tướng quân quét thảo trên sa trường, uy danh vang dội bên ngoài, nghe nói hấn chỉ cần gầm lên một tiếng, lập tức phong vân biến sắc, quân địch sợ hãi tan rã, là một đại tướng quân uy phong lẫm lẫm, nhưng nhiều năm qua, dưới gối lại có một đứa con, Nhi tử của Triệu tướng quân từ nhỏ yêu thích yên tĩnh không thích động, thích văn không thích võ, không chỉ có như thế, thân thể còn đặc biệt nhỏ yếu gầy, đại đao cũng chống không nổi. Chỉ cần Triệu tướng quân về đến nhà, thấy nhi tử liền than thở không dứt, hết sức đau lòng. Không tới mấy năm, lại có nữ nhi, nữ nhi này mới ra đời hình như là để đền bù đau đớn trong lòng hấn, Triệu Phong Nguyên không giống với ca ca của nàng, nàng cực kỳ giống phụ thân, đáng đáp to con cao lớn, từ nhỏ yêu thích múa đao lộng thương, nhiệt tình yêu thích văn thao vũ lược, võ nghệ hết sức cao cường, còn mấy lần từng đi theo cha của mình ra vào chiến trường, lập không ít công lao, chỉ là nàng ở trong quân đội cũng vô quan vô chức."

"Nếu Triệu Phong Nguyên thiện chiến như thế, sao không cho nàng tòng quân hoặc theo quân, thuận tiện hiệu lệnh ở trong quân? Là bởi vì tước vị Quận chúa sao?"

"Không phải, nghe nói là vì không tốt con trai của Triệu tướng quân, nữ nhi đi theo phụ thân ra vào chiến trường, lập được công, còn phong quân chức, như vậy, Nhi tử của Triệu tướng quân nên đặt ở chỗ nào? Cho nên chỉ cần có liên quan tới phong thưởng của triều đình đối với Quận chúa Phong Nguyên, tất cả đều sẽ bị Triệu tướng quân thỉnh trở về, làm như vậy, không phải là vì mặt mũi Nhi tử độc nhất sao?" Hương Lan tiếp tục nói: "Triệu phu nhân trông mong nhìn ban thưởng phong phú bị trả về, lại ngăn đầu, nhìn nữ nhi vô cùng cường tráng, nhi tử đặc biệt nhỏ yếu, luôn luôn khóc nói, cả nhà bọn họ đều là bi kịch."

Lâm Dương nhi cười nói: "Dầu gì cũng là nhà tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, làm sao là bi kịch đây?"

"Quận quân có điều không biết, nghe nói Triệu công tử lộ ra tướng đoán mệnh, thân thể lại yếu đuối, coi như gia thế cực tốt, xuất thân từ nhà võ, cũng

không có cha mẹ nào dám gả nữ nhi cho hần, có cha mẹ nào không sợ tương lai nữ nhi của mình ở góa; mà Quận chúa Phong Nguyên, mặc dù từ nhỏ được tiên đế định hôn, vị hôn phu cũng hiền hách, còn là một hoàng tử nữa, nhưng mỗi lần Anh vương thấy Triệu Phong Nguyên hùng tráng uy vũ, liền chạy còn nhanh hơn gió, chết sống không chịu cưới vợ, vì vậy cứ trì hoãn như vậy."

"Đôi huynh muội này, nếu như trao đổi thân thể với nhau, ngược lại tất cả đều vui vẻ rồi."

"Cũng không phải sao?"

Lâm Dương nhi từ từ nói: "Ta nghĩ, Triệu công tử không phải là tướng đoán mệnh, mà là Triệu tướng quân quá mức cao lớn uy mãnh, hai cha con chênh lệch quá lớn, mức nước của lòng sông so với mặt biển, dẫn đến khiến Triệu công tử xem ra nhỏ bé và yếu ớt một chút, mà Quận chúa Phong Nguyên ở sa trường, là một nữ anh hào, đáng tiếc, nữ nhân như vậy đúng là không phải khẩu vị của Anh vương. Anh vương là nam nhân như vậy, đại khái sẽ thích nữ nhân xinh đẹp tí mỉ, như vậy đi, người giúp ta đưa cốc rượu quả nho đi qua, nhân tiện nói là quận quân Thừa Ân mời Quận chúa Phong Nguyên uống rượu."

"Vâng" Hương Lan vén áo thi lễ, liền cầm cốc rượu lui xuống.

*

Trong yến tiệc ở vườn hoa, Triệu Phong Nguyên mang theo một cốc rượu, chủ động đến bên cạnh Đồng Khanh, thay nàng nâng rượu, cười nói: "Đại Tư Mã, đã lâu không gặp. Ta còn chờ người thăng quan đây?"

"Chính nhất phẩm đã là đỉnh rồi, hết mức rồi." Đồng Khanh giờ bình rượu lên, cười đáp lễ nàng nói: "ngược lại thật ra ai đó, người trở về từ nơi nào?"

"Năm nay vẫn đợi ở trong nhà, mẹ ta chết sống không để cho ta theo cha ra chiến trường, ép buộc ta ở trong nhà học thêu, bà nói, nữ nhi nên biết những thứ này, người tới nhìn một, ta thêu như thế nào? Cái đồ này ta làm mấy ngày rồi đây." Triệu Phong Nguyên nói xong, liền lặng lẽ kéo tay áo ra, thấy phía trên một khăn nhỏ, trên khăn thêu một con..... Quạ đen.

Đồng Khanh cúi đầu, nhìn con kia thêu vụng về, giống như cánh quạ đen, khóe miệng co quắp, nói: "Đây chính là quạ đen sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Nữ Nhân Muốn Tình Yêu Giả Dối Sao?

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh cúi đầu, nhìn con kia thêu vụng về, giống như cánh quạ đen, khóe miệng co quắp, nói: "Đây chính là quạ đen sao?"

Triệu Phong Nguyên gãi đầu một cái, rất nghiêm túc mở miệng nói: "Không! Là Hi Thước (chim khách), nhà ta đặc biệt mời tú nương tới, dạy ta thêu Hi Thước, ta nghe nương ta kể, Hi Thước là một con chim hình dáng rất giống với quạ đen, vì vậy, nương ta lại khóc nữa."

Đồng Khanh nói: "Người nên nói thăng, người thêu quạ đen mới đúng."

"Nương ta sẽ không tin, sẽ không ai thêu một con quạ ở trên khăn, huống chi ảnh mất tú nương này cực kém, vẫn nhấn mạnh nàng dạy ta thêu là Hi Thước." Nàng nói tiếp: "Hi Thước trên khăn này lại làm cho nương ta đau buồn, khóc mắng cha ta, đều là lỗi của cha ta, từ nhỏ luôn mang ta theo luyện võ, làm da thịt ta phơi nắng thành ngăm đen thô ráp, huấn luyện cánh tay ta thành trắng kiện, cho nên hù chạy....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, cố ý nhỏ giọng nói: "Người nhìn thấy a Hâm rồi sao? Lúc ta vừa mới tới, giống như nhìn thấy bóng dáng của hần rồi, nhưng một lát sau người đã không thấy tăm hơi đâu?"

Dĩ nhiên là cố ý trốn tránh nàng, Đồng Khanh uyển chuyển nói: "Vừa rồi, hoàng thượng giống như sai hần đi làm việc rồi."

Triệu Phong Nguyên đã sớm biết rõ lòng dạ của hần, nàng nhún nhún vai, rất là hào phóng cười lớn tiếng nói: "Khẳng định A Hâm vừa trốn tránh ta, hần nhìn thấy ta luôn lộ ra bộ dáng đáng chết sợ tránh không kịp, thật là hần làm tức chết người, người luôn luôn có nhiều chủ ý, thay ta nghĩ cách đi, ta luôn muốn hung hăng đánh nam nhân chết tiết kia vài roi, cho hả giận một chút." Tho tho _

Đồng Khanh cười nói: "Muốn quát hoàng tộc vài roi, còn là một tước Vương, không chỉ là khó khăn, còn có thể phạm phải tử tội đấy. Chẳng bằng thừa dịp ban đêm gió lớn, người mặc y phục dạ hành (đi đêm), che mặt, thừa dịp ban đêm cản đường, sau đó, bắt hần kéo xuống xe ngựa, ở bên cạnh cống ngầm, hung hăng đánh hần một trận, để cho hần mấy ngày cũng không xuống giường được. Sau này chỉ cần người nhớ tới chuyện này, sẽ vui vẻ tới mấy năm."

Nghe vậy, ánh mắt Triệu Phong Nguyên lóe ra một vẻ vui sướng, cười nói: "Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra? Đây thật là một ý kiến hay."

Đồng Khanh nhỏ giọng nhắc nhở: "Chú ý lực tay một chút, cũng đừng đánh thật cho hần chết. Vì mặt mũi, Anh vương bị đánh chắc sẽ không lộ ra. Gây

chuyện không tốt, thất thủ giết chết một Vương Hầu, như vậy thì thật thành chuyện lớn."

Triệu Phong Nguyên vỗ ngực. Nói bảo đảm: "Yên tâm đi, mặc dù thủ tiết so với không ai thêm lấy dễ nghe hơn, ta sẽ cố gắng không chế tức giận trong lòng, giữ lại hơi thở cho hân, để cho hân còn sống kéo dài hơi tàn. Lưu Hâm hân không còn sống. Ta làm sao còn tiếp tục đánh hân một trận làm niềm vui thú đây?"

Đang khi nói chuyện, lại thấy Hương Lan thị nữ thiếp thân của Quận quân Thừa Ân mang theo một bình rượu, khoan thai đi tới, trước khi đến gần, nàng vén áo thi lễ với hai người nói: "Nô tỳ tham kiến Đại Tư Mã, tham kiến Quận chúa Phong Nguyên."

Đồng Khanh giơ tay lên nói: "Người tới đây có chuyện gì quan trọng không?"

Hương Lan bậm: "Quận quân Thừa Ân ra lệnh cho nô tỳ mang một bình rượu tới đây cho Quận chúa Phong Nguyên thưởng thức." Thotho_

Dứt lời. Liền đưa rượu lên.

Triệu Phong Nguyên nhận lấy bình rượu, không khỏi buồn bực nói: "Quận quân Thừa Ân sao? Ta ngược lại nghe qua danh này, cứu Hoàng đế lúc gặp rủi ro. Sau đó phải chen vào hậu cung đương nữ tới trong truyền thuyết kia sao? Ta cũng không quen biết nàng, cũng chưa từng gặp mặt, sao đột nhiên tới tặng rượu?"

Triệu Phong Nguyên nói xong, liền mở bình rượu ra, lập tức ngửi được một mùi rượu đánh tới. Nàng cẩn thận nhìn màu rượu một chút, đũa bình rượu lại gần trước mũi ngửi một cái. Sau đó hào sảng cười nói: "Rượu ngon! Đây chính là bình rượu ngon, lấy được từ nơi nào?"

Hương Lan lập tức bậm trở về: "Đây cũng không phải là rượu trong cung, là hoàng thượng đặc biệt ban thưởng cho Quận quân Thừa Ân."

Triệu Phong Nguyên cười sang sảng nói: "À, như vậy ta phải tự mình đi qua cảm ơn nàng, không thất lễ, xin dẫn đường thôi."

Đồng Khanh nói: "Ta cùng đi với người."

*

Đồng Tư Mã, Quận quân Thừa Ân, Quận chúa Phong Nguyên ba người đang lúc đi tuyên thất khác, tính toán vui sướng uống rượu. Thotho_

"Uống ngon, uống ngon thật, rượu này không giống rượu thường, cực kỳ giống nước ép nho, hương thuần vào miệng, thật là khiến cho người ta nhìn không được, một ly lại tiếp một ly." Triệu Phong Nguyên giơ bình rượu, uống rượu..., sau đó lại rưới tất cả rượu trong tay vào trong bụng.

Thấy Quận chúa Phong Nguyên uống thả cửa, Đồng Tư Mã lại cơ hồ không uống rượu, Lâm Dương nhi ngược mắt nhìn Đồng Khanh cười nói: "Đại Tư Mã không uống rượu sao? Không phải người cũng thật thích rượu nho này."

"Nhờ hoàng thượng nâng đỡ, trong Đồng phủ còn nhiều loại rượu này đây." Đồng Khanh lạnh lùng nói.

Người chưng cất rượu này, hiện nay còn ở trong phủ đối diện nàng. Mấy ngày nay cất ra rượu mới, còn bị Ninh Vương mang không ít tới đây, hầm rượu của Đồng phủ cũng sắp không đủ chỗ chứa.

Lâm Dương nhi khẽ nhấp rượu ngon, nhàn nhạt cười nói: "Đồng Đại Tư Mã tựa hồ đang tức giận Dương nhi, từ khi vào tuyên thất, người cực ít mở miệng nói chuyện đó? Đối với chuyện ta lôi kéo Quận chúa Phong Nguyên cảm thấy mất hứng sao?"

"Suy nghĩ nhiều, Lâm Dương nhi người thích lui tới với người nào, thích lôi kéo người nào? Có quan hệ gì với Đồng Khanh ta đâu?"

"Như vậy, Đồng đại nhân tức giận vì chuyện của Công chúa Trường An sao?"

Đồng Khanh nhỏ giọng khiển trách: "Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đồng ý Trường An và nữ quyến làm bạn xuất cung, nếu người làm bạn bảo hộ công chúa, vì sao còn cố ý dung túng cho nàng chạy loạn?" Thotho_

"Quả nhiên là vì chuyện ta lên lút để Trường An đến Phủ Ninh Vương." Lâm Dương nhi đặt bình rượu xuống, ngưng thần: "Lâm Dương nhi ta cũng không phải là người làm việc lỗ mãng, Trường An đang giờ trò quý gì, ta làm sao không biết? Ta chỉ là muốn thành toàn cho nàng một mảnh tình ái....., lòng son mới sinh, Đại Tư Mã có biết, sau khi Trường An thấy người nọ, tâm tình vui vẻ dường nào không?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Vi thành toàn nàng nhất thời sung sướng, không! Chính xác mà nói, là vì người lấy lòng Trường An, vì vậy cố ý dung túng nàng. Người có biết để cho nàng càng vui lặp càng sâu, sẽ dẫn đến khổ sở cả đời không?"

Lâm Dương mới nói: "Nếu như Trường An đối với người nọ là thật tâm, nhất định sẽ nỗ lực đi tranh thủ hạnh phúc của mình, nếu như, người nọ thật vô tình đối với nàng, như vậy, đoạn tình yêu đơn phương này cũng sẽ theo thời gian mà từ từ quên lãng..... Nữ hữu tình, mà nam vô ý, thì có thể xảy ra nhiều loạn gì? Lâm Dương nhi ta chỉ hi vọng Trường An có thể thêm một chút thời gian vui sướng, chưa ngọt khổ sở trong tình yêu, luôn làm cho người ta si mê, quá trình si mê ấy, đáng giá cho nàng cả đời qua lại."

"Đây chẳng qua là thương tổn vô ích."

"Đồng đại nhân kỷ luật rất nghiêm, làm đại quan, gánh lên một trách nhiệm gia tộc nặng nề, người không hề tính toán cho mình, đặt mình vào hoàn cảnh

người khác nghĩ không phải quốc gia đại sự, chính là hưng suy của Đồng thị nhất tộc, cho nên người từ bỏ lòng của nữ nhân, cơ hồ là tuyệt tình vứt bỏ tình yêu..... Nhưng Trương An không giống, người vứt đi tất cả tiểu tình tiểu ái, không hề quan tâm tư tình nam nữ nữa, tấm lòng này, cũng không phải nữ nhân bình thường có thể làm được." Tho tho _ Nói tới chỗ này, ánh mắt nàng dời đi lên thân Triệu Phong Nguyên đã say khướt ở trên chiếu, dịu dàng nói: "Nếu không chúng ta tới thử một lần? Rượu quả nhỏ quả thực cực mạnh, hiện nay Quận chúa Phong Nguyên đã say khướt, buổi tối khẳng định nôn mửa khó chịu, ta xin Thái hậu ra mặt, lệnh Anh vương tự mình chăm sóc nàng. Người nói, đợi đến sau khi nàng tỉnh rượu, có thể bởi vì Anh vương cực nhọc ngày đêm chăm sóc mà cảm thấy vui mừng hay không."

"Nếu nói hết lòng chăm sóc, chỉ là do phụng mệnh, đó là giả dối, Anh vương tuyệt sẽ không thật tâm, sau đó, khiến cho Triệu Phong Nguyên chịu đựng Anh vương lạnh nhạt lần nữa mà cảm thấy đau lòng sao?" Đồng Khanh lạnh giọng cự tuyệt nói: "Lâm Dương, ta tuyệt không cho phép người đùa bỡn tình cảm nàng như vậy!"

Lâm Dương nhĩ thờ dài nói: "Đồng đại nhân may mắn có được nam nhân yêu người, coi như người giả nam nhân, còn có thể dễ dàng bắt lại chân của nam nhân, thật là khiến cho người ta không ngừng hâm mộ; người thì không cách nào hiểu được, nữ nhân không chiếm được tình yêu, sẽ thương tâm, biết rất rõ ràng đó là giả, có thể được như vậy trong nháy mắt, lấy được yêu mến của đối phương, là chuyện đáng giá vui mừng dường nào? Biết rõ mình ngu, trong lòng vẫn cảm thấy vui sướng."

"Giả dối chỉ là giả dối, không phải là vui vẻ thật!" Đồng Khanh nghiêm chỉnh nói.

Lâm Dương nhĩ thấy nàng nổi giận thật, vì vậy lập tức hạ thái độ mềm mại, lấy lòng nói: "Đã như vậy, Dương nhi không dám làm bậy, bất luận ra sao, Dương nhi không dám để cho trong lòng Đồng đại nhân có bất kỳ khó chịu nào!"

"Bốn quan đã say, cáo từ!" Đồng Khanh nhanh chóng rời khỏi chỗ, cụt hứng bỏ về. Tho tho _

*

Sau khi Đồng Khanh sai người chăm sóc Quận chúa Phong Nguyên, liền vội vã rời khỏi tuyên thất, một mình đạp trên sỏi trắng nhỏ, độc bộ ở vườn hoa, nhưng mà trong nội tâm lại là Bách Chiết Thiên Hồi (trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả), cõi lòng quẩn đầy tơ tình.

Một trận gió thổi quét vào trong mặt, cảm giác có chút yên lặng lạnh lẽo.

Nàng ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cảnh sắc trước mắt không thể quen thuộc hơn được.

Lúc đã vào thu, gió thu xào xạc, ánh tà dương rơi rụng, chiếu ánh sáng lên lá phong trong vườn ngự uyển từng mảnh đỏ rực, trên bầu trời chim di trú bay về phía nam, xẹt qua tầng trời thấp, phát ra mấy tiếng kêu, ve mùa đông trên đất kêu thê lương bi ai, Trường Phong bên ngoài đình, cũng là Lãnh Phong, có vẻ cực kỳ lạnh lạnh.

Ánh mắt nàng tối tăm, chậm rãi lướt qua cảnh lá đu đưa, ở dưới gió thổi lát phát, ánh sáng lưu chuyển. Ở trong Phù Quang Lược Ảnh, nàng biết vậy nên hui quạnh, không khỏi thấp giọng thờ dài, "Mùa thu, đã đến rồi sao? Cũng sắp tới, ta nhớ được, khi đó cũng là mùa thu, những ngày sau này thực vui vẻ! Mùa thu năm ấy, xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, từ đó thay đổi vận mệnh của ta....."

"Tiểu Uyển!"

Một tiếng gọi dồn dập, gọi nàng trở lại từ trong trầm tư thật sâu.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy Vệ Sùng Văn đang từ đầu kia vườn hoa, bước nhanh đi qua. Tho tho _

Thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, nàng vội vàng đón lấy hỏi trước "Sùng Văn, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đến gần nàng, Vệ Sùng Văn chỉ là trầm tĩnh nhìn nàng, vẻ mặt rất là kỳ quái.

Lá Phong đỏ thắm bay bay, ở dưới đó, là khuôn mặt anh tuấn kiên nghị cao lớn, mà ánh mắt hần lộ ra một vẻ kỳ lạ để cho nàng không cách nào đoán được.

Mấy cái lá Phong đỏ bay tới áo choàng của hần, khoảng khắc lại theo gió bay đi, mũ che màu đỏ tung bay ở trong gió.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hần quý quyết khó giải, sâu kín mờ miệng nói: "Là tình thế nghiêm trọng, người đang suy nghĩ có nên nói cho ta biết hay không? Hay là đang hoài nghi ta chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Ngày Đó Thay Đổi Vận Mệnh. . .

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắc quỷ quyết khó giải, sâu kín mở miệng nói: "Là tình thế nghiêm trọng, ngươi đang suy nghĩ có nên nói cho ta biết hay không? Hay là đang hoài nghi ta chuyện gì?"

"Vệ Sùng Văn ta chưa bao giờ hoài nghi Tiểu Uyển." mảy kiếm hắc vừa nhú, chậm rãi mở miệng hơi có vẻ gian nan nói: "Ta chỉ lo lắng ngươi bị làm khó, cho nên do dự."

Nàng thờ dãi nói: "Yên tâm đi, kể từ khi cha ta bị chết không giải thích được, nếu gia nghiệp lớn và Đồng thị nhất tộc ta đều vác được rồi, còn có chuyện gì làm ta chịu không nổi hay sao?"

Hắn nhìn nàng dung nhan thanh lệ, cuối cùng mở miệng nói: "Tối hôm qua, ta theo một lão thái y ở Thái Y Viện uống một chút rượu, hắn đang say rượu, nói cho ta biết một chuyện làm cho ta hết sức khiếp sợ, chuyện này, còn bị tiên đế hạ lệnh che miệng....."

Ém miệng?

Vệ Sùng Văn tiếp tục nói: "Vị lão thái y kia nói cho ta biết, Đường Kim hoàng thượng đã từng trúng độc."

Nghe vậy, Đồng Khanh cảm thấy kinh ngạc, nàng vội vàng hỏi "Trước đây Hoàng thượng quả thật trúng độc sao?! Chuyện này, ta đã sớm biết, Cổ Từ Khâm đã từng hoài nghi chuyện này, bởi vì sau khi hồi cung xảy ra quá nhiều chuyện, tình cảnh của ta lúng túng, không tiện nhúng tay chuyện hoàng thượng và cung đình, cứ như vậy trì hoãn xuống, đến tận cùng là chuyện xảy ra khi nào? Vì sao tiên đế muốn ém miệng?"

Hắn nhìn vẻ mặt nàng như có điều suy nghĩ, hồi lâu, rốt cuộc trầm giọng nói: "Vấn đề xuất hiện khi ngươi cho hoàng thượng uống bình Hoa tửu."

Hoa tửu?

Nghe vậy, Đồng Khanh hít vào một hơi, bị sợ đến kém một chút nữa không có đứng vững, nàng kinh hãi trong chớp lát, mặt phờ phạc, lắc đầu nói: "Không thể nào! Bình rượu hoa tửu này ta cũng uống, rượu là ta tự tay rót, cái ly là tùy ý lấy đi, vì sao ta không có việc gì, hoàng thượng trúng độc gì đây?"

Chính bởi vì như vậy, cho nên hắn chưa bao giờ nghĩ tới, ấy là rượu có vấn đề.

Vệ Sùng Văn trầm mặt nói: "Hoàng thượng đúng là uống rượu ngươi tự tay rót. Mà độc trúng phải, bọn thái y phân tích là độc Mạn Đà La Hoa, độc kia, dẫn tới hoàng thượng bị xuất hiện ảo giác, dưới tình huống thần trí mơ hồ, tưởng tượng một con chó đen lớn thành dã thú lớn, mới có thể làm cho hắn bị sợ đến rơi vào trong ao. Độc Mạn Đà La mặc dù không hại tánh mạng, lại có thể làm cho trạng thái người trúng độc rơi vào ý thức không rõ mơ hồ, thậm chí điên cuồng."

Nàng suy tư chớp lát, nhỏ giọng nói: "Mạn Đà La hoa này cực ít thấy. Nghe nói nơi Tây Vực mới có, Trung thổ ta cũng không tiến cử, vật này tới không dễ..... Như đã nói qua, ngay cả ta cũng uống rượu cùng một chỗ, vì sao lại có độc đây?"

"Đây chính là chỗ kỳ quái, rượu kia nhất định là bị động tay chân. Như đã nói qua, bởi vì ta khó thấy. Dẫn đến khó có thể chữa trị, năm đó hoàng thượng bị trúng độc, nhóm người thái y không có cách, Vương thái y liền phụng lệnh Tiên đế, dẫn theo mấy tên thái y, khoải mã chạy tới Tây Vực. Mới tìm ra phương pháp giải cứu, thật ra giải độc thì cũng không khó, chỉ là rất tốn thời gian."

Cho nên, năm đó hoàng thượng mới có thể bị bệnh lâu như vậy, hắn thật ra thì cũng không bị bệnh, mà là thần trí mơ hồ, ý thức mơ hồ. Năm đó, Tiên đế không cho bất luận kẻ nào tiến vào điện thái tử thăm hắn, hắn là nguyên nhân này.

Tiên đế cố kỵ không phải là không có nguyên nhân. Nếu chuyện ngôn ngữ, hành động của thái tử thất thường truyền đi, sẽ khiến cho lũ triều thần bị khủng hoảng, sau đó tranh giành thay đổi Thái Tử lại nổi lên, triều đình rất nhanh sẽ lọt vào trong hỗn loạn lần nữa.

Vệ Sùng Văn lại nói tiếp: "Vị thể, ta đặc biệt đi lật sổ của Vương thái y, chú giải vào ba năm trước quả thật bỏ thêm vào Mạn Đà La, sau một khắc đồng hồ bên trong trúng độc Mạn Đà La Hoa sẽ xuất hiện triệu chứng, bắt đầu trước nhất kẻ trúng độc sẽ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, toàn thân sốt nóng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, đầu choáng váng, xây xẩm mặt mày, tiếp theo xuất hiện triệu chứng nghe nhầm, ảo giác, ý thức mơ hồ, khóc cười vô thường, bắp thịt co quắp, thậm chí sinh ra bệnh trạng co rút và hôn mê, mức độ độc trong mắt giống nhau....., nếu ngươi cũng uống bình rượu hoa tửu này, năm đó, ngươi có thể có triệu chứng trúng độc ít hơn sao?"

Đồng Khanh than nhẹ chớp lát, nói: "Miệng đắng lưỡi khô, toàn thân sốt nóng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, đầu choáng váng, xây xẩm mặt mày..... Khó trách, lúc ấy ta đối với hoàng thượng....."

Hồi tưởng lúc ấy, nàng cùng Thái Tử Gia từ nhỏ vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tình cảm tốt vô cùng, i người tình thâm mật ý, nguyên tưởng rằng là mình nhất thời động tình, mới có thể xuống tay với tình lang thanh mai trúc mã.....

Tất cả mọi người đều cho là nàng tàn phá chà đạp Thái Tử gia còn trẻ rồi, nhớ mang máng nàng đè hắn ở trên tảng đá lớn thân thiết, lúc ấy hắn cũng không phản kháng, cũng đang liếc thấy một con chó đen ở sau Công chúa Trường An, hắn đột nhiên la một tiếng, sau đó đẩy nàng ra, ngay sau đó liền nhảy vào trong ao, vỡ đầu, máu nhuộm ao hoa sen trong vườn hoa.....

Vệ Sùng Văn hỏi "Nếu, ngươi cũng trúng độc, vì sao sau đó lại không có việc gì? Ngươi cũng uống bình rượu hoa tửu này, nhất định là giống hoàng thượng cùng nhau trúng độc, vì sao ngươi không có sao chứ?"

Đồng Khanh cẩn thận hồi tưởng tình huống lúc đó, thái tử té xuống ao nước, trong cung lập tức hỗn loạn tung bừng, nàng nhìn thấy trong ao sen dạt dào

máu tươi, trong lòng vừa sợ, bị sợ đến toàn thân run lên, khi đó, có một vị cung nữ lạ mặt bưng một ly trà an thần tới đưa cho nàng uống..., nói nàng là bị làm sợ, uống trà an thần, có thể trấn định tinh thần.

Từ đó, nàng cũng chưa từng thấy qua cung nữ đó nữa rồi. Vốn tưởng rằng nàng ta xuất cung, cẩn thận ngấm lại, chuyện quả thật là kì quái, chén kia nếu nói là trà an thần, nhất định là thuốc giải độc Mạn Đà La Hoa.

Hoàng Thái Tử trúng kỳ độc, nàng lại không có việc gì, như vậy nàng có trăm miệng cũng không thể bào chữa rồi.

Chuyện thái tử trúng độc, bởi vì các loại suy tính chính trị, bị tiên đế nghiêm lệnh ém miệng, che giấu xuống, chuyện này, có lẽ cha nàng cũng không biết, tất cả mọi người đều cho là thái tử té xuống ao nước, cho nên bị trọng thương.

Sau khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn ở vườn hoa, không bao lâu sau, lời đồn đãi lại nổi lên bốn phía, ở trong đế đô truyền đi xôn xao. Truyền thuyết, Hoàng thái hậu muốn nhận dương nữ dân gian vào cung làm hoàng hậu, gả cho thái tử, vì vậy Đồng gia nóng nảy, vì muốn cho nữ nhi vững chắc lên làm thái tử phi, liền không từ bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, phái nữ nhi mười bảy tuổi đến bức gian Thái Tử Gia mới mười lăm tuổi, thái tử thà chết chứ không chịu khuất phục, mới có thể ngã vào trong ao; một lời đồn đãi khác, là thái tử ác ngôn cự tuyệt dòng chính nữ Đồng gia cầu hoan, vì vậy Đồng tiểu thư thẹn quá thành giận đẩy thái tử vào ao nước, ý đồ mưu hại.

Vô luận là lời đồn đãi nào, cũng làm cho Đồng gia không còn ánh sáng, mặt mũi Đồng lão Tử Mã mất sạch trong một đêm, còn suýt nữa bị trị tội, triều thần thỉnh cầu giam Đồng Tử Mã vào tù, tiên đế mạnh mẽ bảo hộ Đồng gia, khiến Đồng gia bình an vượt qua sóng gió, tiên đế cự tuyệt không hề nhắc tới chuyện thái tử phi nữa. Vì vậy, nàng không hề ra vào cung đình nữa, cũng sẽ không tới gần Thái tử, nửa năm sau, nghe nói thân thể thái tử đã khôi phục, vì lo lắng lời đồn đãi lại hồi sinh, làm thương tổn Đồng gia, nàng chịu đựng không vào cung đi thăm hân, thế nhưng mà hân cũng chưa từng bước nữa bước vào Đồng phủ. Sau đó, trong lúc nàng có đại tang, nàng phủ thêm quan bào, sửa lại tên, lên triều đình, sau đó, hân lên ngôi, ánh mắt nhìn nàng đều trở nên xa lạ dù quen thuộc.....

Cẩn thận trải qua hồi tưởng, độc Mạn Đà La Hoa cùng lời đồn đãi ác ý tổn thương Đồng gia ..... Hết thấy tất cả, hân là quý kế vì phá đổ Đồng gia, tất cả âm mưu quý kế đều nhắm vào Đồng gia mà đến, may mắn được tiên đế mơ hồ rủ xuống, Đồng gia đã bình yên.

Hôm nay hiểu rõ ràng, đáy mắt Đồng Khanh bị thương cũng kéo dài không quá lâu, trong giây lát đã mất tiêu mất tích, thay vào đó hân là thù hận trước nay chưa từng có, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: "Cha ta trước khi chết, không còn mặt mũi, đó là uất ức dường nào, năm đó ta cũng không độc hại thái tử, đáng tiếc lúc ta làm cũng không biết được chuyện hân trúng độc, coi như chuyện đã qua ba năm, coi như rất nhiều chứng cứ cũng đã biến mất vô tung, ta còn phải rửa sạch sự trong sạch của mình, người muốn hãm hại Đồng gia ta, phải trả giá thể thảm."

Vệ Sùng Văn nghe thấy lời ấy, võ vai của nàng, gương mặt kiên nghị nói: "Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi, ta tuyệt đối không để cho ngươi phải chiến đấu một mình, trước tiên nói một chút về chuyện này, đến tốt cùng bình rượu hoa tửu là ngươi lấy được từ nơi nào?"

Hoa tửu do Trường An công chúa cho, chó mực lớn cũng là nàng nuôi dưỡng.

Nhưng ba năm trước đây, nàng mới mười bảy tuổi, ngay cả bây giờ còn là tiểu cô nương u mê, mơ hồ không biết đòi.

Huống chi vì sao Trường An cố ý hại nàng, hại Đồng gia? Nhất định là bị người lợi dụng.

Kẻ thù chính trị lớn nhất của Đồng gia chính là Đậu gia, trừ Đậu gia, đương triều còn ai có bản lĩnh lợi dụng Trường An cao như vậy, còn đã thông trong cung, tiêu diệt chứng cứ?

Bất quá, nàng vẫn phải xác định.

"Ta phải đi phủ Nội Vụ một chuyến." Nàng tỉnh táo mở miệng nói.

*

Nàng không đoán ra, vào ba năm trước phủ Nội Vụ xảy ra một trận hỏa hoạn không lớn, đốt một vài thứ người ta ghi lại.

Công chúa Trường An ít khi xuất cung, xe loan của nàng mỗi khi ra vào cung đình, cùng với đi nơi nào, đều có ghi chép, cái ghi chép này có tình ở trong trận hỏa hoạn đó, đốt quách cho rồi, danh sách cung nữ liên đới năm đó cũng bị thiêu hủy hơn phân nửa.

Ngược lại nàng đi điện Minh Hoa tham kiến công chúa.

Trường An uống mấy ly rượu trên tiệc rượu, vốn đã đi ngủ, nghe nàng tới, lập tức từ trên giường bò dậy, chỉ mặc quần áo trong, vừa chạy vừa nhảy đến, tự mình ra ngoài điện nghênh đón nàng, nở nụ cười nói với nàng: "Đồng đại nhân, đã lâu ngươi không tới nơi này rồi sao." Nói xong, ngoe đầu suy nghĩ một chút, nói: "Giống như, sau khi làm đại quan chức? Kể từ khi ngươi làm Đồng đại nhân, ít vào hậu cung, xa cách với Trường An, hôm nay, sao ngươi chịu tới chỗ của ta đây?"

Đồng Khanh cười nói: "Hạ quan khinh thường, là đặc biệt tới cùng công chúa uống rượu."

Trường An cười hi hi nói: "Đòi rượu, có rượu gì hiếm mà chính nhất phẩm Đại Tử Mã ngươi muốn không được hay sao? Dù ngươi muốn không được, chỗ này ta khẳng định là không có, ngươi phải tìm hoàng huynh ta rồi, hân là hoàng thượng, để cho hân hạ thánh chỉ, rất nhanh có thể lấy được! Đây là chuyện nhỏ cỡ nào, chỉ cần ngươi chịu mở miệng, hoàng huynh cũng sẽ theo."

"Hạ quan muốn rượu cũng không bình thường." Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Còn nhớ rõ công chúa đã từng cho Đồng Khanh một bình rượu sao? Là một bình rượu hoa tửu, mùi rượu thơm nồng, trong mùi rượu tàn mất ra một mùi hoa nhàn nhạt không nói được, vị này hết sức kỳ lạ, hình như không phải vật trong cung. Hôm nay, đột nhiên Đồng Khanh nghĩ tới tư vị kia, trong lòng thèm thường không dứt, cho nên mặt dày đặc biệt tới chỗ công chúa thỉnh cầu uống hoa tửu này."

Trường An nghe vậy, gãi đầu một nói: "Hoa tửu? Hoa tửu gì? Ta không nhớ chuyện này." Nói xong, đồng thời dời bước tới tầm điện nói: "Ta nghĩ, người phải đi tìm hoàng huynh rồi, vô luận người muốn cái gì, hấn nhất định cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy cho người, dù lên trời, không có thứ gì Hoàng đế lấy không được đó. Trường An nên đi ngủ rồi, người lui ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Truy Xét Chân Tướng

Editor: Thơ Thơ

Công chúa vậy mà bỏ roi nằng, xoay người đi vào bên trong

Đồng Khanh giận tái mặt, cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: "Thẩm Mộ Thu....."

Nghe vậy, quả nhiên thân thể Trường An cứng đờ, sau đó nhanh chóng dừng bước, quay người lại, trợn to hai mắt hỏi "Người nói Thẩm Công Tử thế nào?"

Công chúa có ý ẩn giấu, hôm nay không thể làm gì khác hơn là lợi dụng Thẩm Mộ Thu rồi.

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Công chúa có biết Thẩm Mộ Thu rất thích chưng cất rượu không? Ta nói cho hấn biết, ta đã từng uống qua hoa tửu nào đó, vào miệng tinh khiết và thơm, trong đó tuyệt vời vô cùng, so với rượu hấn cất muốn hơn, hấn nghe rồi, cảm thấy hứng thú, lại khổ vì vô cách điều chế."

Nghe nói Thẩm Mộ Thu có ý muốn Hoa tửu, Trường An vội vàng nói: "Người nói cho Thẩm Công Tử, ta sẽ giúp hấn lấy được cách điều chế, vô luận hấn muốn cái gì, ta đều đi kiếm đưa cho hấn." Tho tho_

Đồng Khanh ngược mắt hỏi "Như vậy, công chúa còn có loại hoa tửu đó sao? Ba năm trước đây, người đã từng cho ta một bình, hoặc là trong cung người còn nữa, nếu không thì nói, người có thể nói cho hạ thần, rượu từ đâu tới. Lấy được rượu, chỉ cần nếm chút mùi vị, Thẩm Công Tử có thể điều chế ra."

"hoa tửu này....." Trường An có vẻ hơi khó xử, hơi đắn đo một lát.

Đồng Khanh liếc nàng một cái, nói: "Xem ra, Thẩm lão bản là vô duyên thưởng thức mùi vị hoa tửu tuyệt mỹ này."

"Ta sẽ cho!"

Nói xong, Trường An rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Nhưng..... Ta đồng ý với biểu tỳ, không nói. Nàng nói một khi tiết lộ ra ngoài, sinh mạng ta sẽ có nguy hiểm, để cho ta vô luận như thế nào cũng không thể nói cho người khác biết, bình hoa tửu này từ đâu mà đến. Nếu các người ưa thích loại rượu đó như vậy, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp lại đi lấy một bình tới."

Quả thật là Đậu gia giờ trò quý.

"Hạ thần hiểu. Nếu công chúa khó xử, như vậy Đồng Khanh không hỏi tới nữa là được." Đồng Khanh thở dài nói: "Hạ thần cáo lui."

"Này, đợi đã nào...!" Trường An cất giọng gọi, bỗng chốc, hơi đỏ mặt. Trầm thấp mở miệng nói: "Xin người nói cho Thẩm Công Tử, để hấn chờ, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy cho hấn." Tho tho_

"Công chúa, nếu Đậu cô nương đã nói rồi, sinh mạng người sẽ gặp nguy hiểm, như vậy, xin hỏi ban đầu tại sao người lại giao hoa tửu cho hạ thần đây?"

Nhắc qua, nhất thời gương mặt Trường An hoảng sợ, nói thật nhỏ: "Vốn là còn tốt, cho đến khi hoàng huynh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đại Hắc Cầu của ta đột nhiên bị phụ hoàng giết đi, lúc ấy không khí trong cung rất khủng bố, hoàng huynh bị thương nặng. Hôn mê bất tỉnh, cả ngày phụ hoàng âm khí nặng trĩu, biểu tỳ nói, hoàng huynh uống rượu của ta, rượu kia quá mãnh liệt. Để cho hấn say khướt, cho nên mới ngã vào trong hồ, nếu như nói ra là ta đưa, ta sẽ mất mạng."

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Như vậy, tại sao người lại nâng cốc đưa cho ta?"

Trường An ưm mấy tiếng, liếc nàng một cái. Sau đó rất là xấu hổ nhỏ giọng nói: "Từ nhỏ ra vào cung đình, người đã biết đến, mặc dù ta có hai mẫu thân.

Cũng không người thương yêu, phụ hoàng ta lại rất trọng nam khinh nữ, cơ hồ từ nhỏ chưa từng yêu thương ta, mấy năm này, chiến sự Phương Tây nhiều năm liên tục. Mỗi năm triều đình đều có đại thần lên tiếng, đề nghị đưa công chúa đi hòa thân ở biên cương xa xôi xóa bỏ chiến tranh. Công chúa giống ta vốn không được sủng ái, rất dễ dàng bị đưa đi hòa thân ở Bắc Trường Thành, vì vậy ta hết sức lo lắng, mình sẽ bị đưa đến nơi đất cằn sỏi đá..... Hoàng huynh là thái tử, hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) nói chuyện rất có phân lượng, người lại có thể sẽ lên làm hoàng tẩu ta, ta chỉ muốn lấy lòng các người, vì tương lai sẽ không để cho ta đi hòa thân, rượu kia hết sức hiếm có, ta vốn tưởng rằng..... Các người sẽ thích."

Đồng Khanh nói: "Làm sao công chúa biết được, Đồng Khanh và hoàng thượng nhất định sẽ thích hoa tửu này, có người nói với người như vậy hay không? Cho nên khiến người tặng rượu cho ta?" Thotho_

Trường An lắc đầu nói: "Một ngày kia, tình cờ gặp dịp Trung thu, hoàng huynh mời người nhân đêm vào cung yến ẩm, cùng hân ngắm trăng. Ban ngày ta theo hầu thân xuất cung, đi bãi phóng trong phủ của dì, bà đáp ứng cho ta không ít đồ tốt, trong đó có một bình hoa tửu, thân bình sáng không giống bình thường, đi lôi kéo tay của ta nói với ta, hoa tửu này có được không dễ, hết sức hiếm, vốn là rượu ngon như vậy, muốn dâng vào cung cho thái tử uống, làm thành lễ vật tiết Trung thu; chỉ là, bà thiên vị, chỉ muốn cho ta. Ta thu được rượu kia, thì vui mừng hồi cung, sau đó đem bình rượu ngon hiếm có này tự tay chuyển giao cho người."

Đồng Khanh tiếp tục hỏi: "Nếu là muốn lấy lòng thái tử, vì sao không trực tiếp đưa cho hắn, ngược lại còn cố ý chừa ta vào cung, lại chuyển giao cho ta?"

Trường An nói liên tục: "Sau khi Trường An hồi cung, vốn định đến thẳng tìm hoàng huynh, mà bên cạnh ta có một cung nhân nói, thái tử thân là thái tử, trên đời này có vật gì hiếm lạ, hẳn chưa từng thấy, chưa thử qua hay sao? Ta suy nghĩ cũng đúng, có lẽ hoàng huynh sẽ không yêu thích bình hoa tửu này của ta, nhưng nếu như là người mang đến, hẳn liền yêu thích rồi, lại cảm thấy là đồ tốt nhất trên đời này rồi."

Nghe xong, Đồng Khanh cúi đầu trầm ngâm, xem ra, Trường An vẫn bị cố ý không chế, bình hoa tửu này có vấn đề, người chết thể cũng sẽ là Trường An, còn tra không ra bằng chứng thực tế. Thủ pháp không chế vô cùng cao minh, hoàn toàn không lưu dấu vết, tặng hoa tửu, dẫn đến chuyện thái tử bị độc hại, chuyện này nghiêm túc truy cứu, cũng sẽ cho là Trường An tự mình ra chủ ý.

Đồng Khanh trầm mặt, thở dài nói: "Nếu Công chúa nói ra chuyện hoa tửu, sẽ dẫn tới nguy hiểm, như vậy rượu kia người cũng đừng cố tìm, cớ đời này sao mà nhiều loại rượu, Thotho_ Thảm họa bản không đến mức nhất định phải uống qua loại rượu này, thời gian đã không còn sớm, công chúa cũng nên đi ngủ rồi, hạ quan cáo lui."

Nói xong, liền sai bước lui xuống.

Vừa xuất cung ra cửa điện, thì nhìn thấy Vệ Sùng Văn đợi bên cạnh thành cung, đang chờ nàng.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, lập tức bước nhanh nghênh đón, nhỏ giọng hỏi: "Hỏi ra nguyên do vì sao rồi hả? Sắc mặt người khó coi, tình huống rất xấu sao?"

"Là cái quý khách rất kín đáo, Trường An là một người hoàn toàn chết thể." Nàng nói thật nhỏ: "Đậu phu nhân giao hoa tửu cho Trường An, cũng không phải là trực tiếp đưa vào cung cho thái tử, cũng ngay trước mặt cung nhân, cô ý làm rõ lời, bà đưa cho Trường An, rượu kia tra ra vấn đề, bà ta hoàn toàn có thể phủ sạch, mình và chuyện thái tử trúng độc không liên quan, mà bà ta càng không có lý do độc hại cháu gái, như vậy tất cả tội lỗi chỉ có Trường An, hoa tửu đã chuyển qua tay, không cách nào chứng minh, rượu Đậu phu nhân cho Trường An là có độc, như thế độc đó là Trường An hạ, lý do rất đơn giản, là vì giúp anh cùng mẹ Lưu Hâm, diệt trừ thái tử."

Vệ Sùng Văn cau mày nói: "công chúa Trường An còn bé, ngây thơ ngu ngốc, có thể nào gánh chịu tất cả tội lỗi sao?"

"Còn tám bé sao?" Đồng Khanh nói: "Tiền triều có một hoàng tử mười hai tuổi, vì đoạt được địa vị thái tử, cũng hạ độc hại chết cả ca ruột của mình? Kết quả của hắn bị ban chết, chuyện như vậy truy cứu xuống. Sẽ không bởi vì Trường An còn tám bé mà miễn trách nhiệm."

Vệ Sùng Văn cúi đầu nhìn nàng, gương mặt tuấn tú kiên nghị, hơi âm u xuống tới, buồn bực nói: "Tiểu Uyển, người thật khó khăn sao?" Thotho_

Đáy mắt Đồng Khanh lộ ra quyết tâm, trầm giọng nói: "Vô luận như thế nào, ta phải rửa sạch sự trong sạch của mình, ban đầu ta cũng không có độc hại hoàng thượng."

Vệ Sùng Văn nói: "Ta hiểu, ta nói rồi, vô luận người quyết định như thế nào. Ta nhất định sẽ giúp người, Mạn Đà La Hoa hết sức hiếm có, cất hoa tửu hữu dụng là hoa lá mới hái. Nếu là Đậu gia giờ trò quý, có lẽ còn có thể tìm ra chứng cứ còn sót lại, ta thay người dạ thám (ban đêm đi dò xét) ở phủ Thừa Tướng, nói không chừng có thể tìm ra Mạn Đà La Hoa!"

Nghe hắn tính toán vì nàng, mạo hiểm dạ thám Đậu phủ. Nàng cảm động rất nhiều, lại hết sức lo lắng, "Lén xông vào phủ Thừa Tướng, vậy nguy hiểm biết bao, phủ Thừa Tướng không giống với nhà dân chúng, trong phủ có Đái Dao Hộ Vệ. Huống chi người phải tìm ra Mạn Đà La Hoa có dễ dàng không?"

Ánh mắt Vệ Sùng Văn rơi vào trên dung nhan nàng thanh lệ, nhìn ánh trắng chiếu lên khuôn mặt nàng tràn đầy lo lắng, hắn nhàn nhạt cười nói: "Người đừng lo lắng. Ta không chỉ có võ nghệ cao cường, vẫn còn thân phận là cháu ruột thái hậu, hoàng thân quốc thích cũng không phải bình thường, coi như bị gia nhân của Đậu gia phát hiện, ta len lách vào dinh thự. Trừ kiện cáo đến hoàng thượng, còn có thể làm gì ta? Chỉ là, dù sao cũng là phủ Thừa Tướng, ốc trạch rất nhiều, Mạn Đà La Hoa nhất định là nuôi dưỡng ở địa phương vô cùng bí ẩn, lại không thể quang minh chính đại vây nhà Thừa tướng, chỉ có thể từ từ tìm, có thể phải tiêu phí một đoạn thời gian....." Hắn thâm tình khẽ gọi nàng một tiếng: "Tiểu Uyển, người chờ, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm ra chứng cứ Đậu thừa tướng hãm hại người, rửa sạch ô danh của người và Đồng gia."

Hắn vì nàng, không chút do dự tự mình mạo hiểm, len lách vào phủ Thừa Tướng, nhưng nếu sự việc bị bại lộ, Thừa Tướng kiện cáo đến chỗ hoàng

thượng, hoàng thượng nhất định sẽ rút lại chức vụ hần đang có, giảm chức, sau đó cách chức đi biên cương. Tho tho _ Hốc mắt nàng cảm động đọng đầy nước mắt, nhỏ giọng nói: "Vô luận như thế nào, xin tướng quân lấy an toàn làm đầu, chớ tự mình mạo hiểm, đồng ý với ta, nếu cảm thấy nguy hiểm, người nhất định phải nhanh chóng rời khỏi phủ Thừa Tướng."

"Ừ!" Hần vỗ vỗ vai của nàng, nhẹ nhàng lên tiếng nói: "Người yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì."

*

Sau một trận mưa lớn, mùa thu càng rõ rệt, lá phong đỏ lặng lẽ rụng rờ một mảng lớn, mấy cái lá màu đỏ bay lạc vào trên hành lang dài, mang đến mấy phần lạnh lẽo.

Trưởng An công chúa lấy danh nghĩa xuất cung thăm Anh vương, thuận tiện lấy việc công làm việc tư mang theo Tiểu An Tử vòng tới đây, đi tới phủ Ninh Vương.

Khác với tình trạng lần trước chỉ có mấy nam nhân đợi trong phủ, Thái phu nhân mang đến một đám nữ quyến tới tở, Trưởng An vừa vào cửa, liền bị hầu hạ, Thái phu nhân và thiếu phu nhân tự mình tiếp đãi, ngồi ở trong đại sảnh, bồi nói chuyện, mắt thấy sắc trời đã hơi tối, vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Mộ Thu, nàng không khỏi nóng nảy.

Tào Mộng Bình thấy vẻ mặt nàng lo lắng liếc qua cửa chính nhìn phòng ngoài, vì vậy cười nói: "Công chúa, một chén trà cũng còn chưa uống xong đâu, thế nào nóng lòng trở về rồi hả? Sao nhìn chăm chăm cửa chính vậy?"

Trưởng An ngược mắt hỏi "Thẩm Công Tử....., đó, không! Đường huynh đâu rồi, vì sao còn chưa thấy bóng dáng của hần?" Tho tho _

Thái phu nhân đặt ly trà trong tay xuống cười nói: "Công chúa muốn gặp Ninh Vương, sao không phái người tới thông báo trước một tiếng, nhưng không khéo rồi, sáng sớm hần dẫn thị vệ hộ thân, đến ngoài thành săn chim rồi, cũng không biết khi nào mới có thể trở lại đây?"

Lời vừa mới nói, liền nghe từ ngoài cửa truyền đến, tiếng người gác cổng thông báo chủ tử trở về.

Thái phu nhân nghe xong, liền quay đầu lại nói với Trưởng An: "Cái này? Trở lại rồi!"

Không bao lâu sau, thì nhìn thấy Ninh Vương sai bước bước vào phòng khách. Ánh mắt hần khẽ xẹt qua đại sảnh, khuôn mặt anh tuấn mang theo nét cười nói: "Nghe nói, Trưởng An muội muội tới sao?"

Trưởng An thấy Thẩm Mộ Thu theo Ninh Vương trở lại, lòng tràn đầy vui mừng, bèn nhanh chóng đứng dậy, nhảy nhót nghênh đón nói: "cuối cùng các người cũng trở lại, ta mang vài bình rượu ngon tuyệt phẩm tới đây."

Tiểu An Tử lập tức phụ họa nói: "Mấy bình rượu này ngon tuyệt phẩm, công chúa thật vất vả mới lấy được."

"Hả? Rượu ngon tuyệt phẩm sao? Như vậy ta lại có hứng thú." Thẩm Mộ Thu nghe công chúa mang đến danh tửu, lập tức bày tỏ háng hái.

Trưởng An hơi đỏ mặt, quay đầu về phía Tiểu An Tử phân phó nói: "Còn không mau đưa cốc tới?"

Thái phu nhân cười lang lang nói: "Mùa thu uống rượu rất tốt, chỉ là, các người dời đến thư phòng uống đi, chớ làm cho đại sảnh đều là mùi rượu."

"Đội đã nào...! Đội thêm một người....." Lưu Ký quay đầu nhìn cửa chính, mày kiếm khẽ nâng lên, ánh mắt tràn đầy mong chờ, từ từ nói: "Người nọ nên tới ngay lập tức."

Chốc lát sau, quả nhiên truyền đến tiếng người gác cổng.

"Đồng đại nhân đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Đại Kế Của Ninh Vương?

Tào Mộng Bình nghe Đồng Đại Tư Mã ở cửa đối diện tới, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Thái phu nhân quay đầu hỏi nhi tử: "Bốn mươi chín, tại sao Đồng Tư Mã đột nhiên tới đây? Còn nữa, làm sao người biết nàng nhất định sẽ tới đây?"

Lưu Ký cười nói: "Hôm nay ở vùng ngoại ô may mắn săn được một con chim quý hiếm, khi trở về, ta phái gã sai vặt đưa đến cửa đối diện cho nàng rồi."

Nghe vậy, Tào Mộng Bình lạnh lùng nói: "Được một con chim ngu ngốc bị đánh rớt có là gì? Nàng cần gì phải lao tâm lao lực như thế, đích thân tới cảm

on sao? Đại Tư Mã là trọng thần triều đình, không phải nhật lý vạn cơ (mỗi ngày bận rộn) sao? Làm sao sẽ rảnh rỗi như vậy? Hôm nay cũng chỉ là đưa con chim, nài tới đây; ngày mai đưa con vịt qua, nài cũng qua cảm tạ sao? Hôm nào mượn miếng nước tương, nài cũng phải đích thân tới cảm tạ hả? Tuy nói chỉ là cửa đối diện, nài cứ như vậy thích thường xuyên phản hồi sao? Không chê phiền sao? Loại chuyện nhỏ này, vì sao không phải hạ nhân tới đây thì tốt rồi?"

Mắt thấy biển ghen nổi sóng, Thẩm Mộ Thu tiến vào bên người nài, nhủu mày, ranh mãnh nói: "Thiếu phu nhân, chó nhỏ mọn, coi chừng động thai khí, vấn đề xuất hiện ở trên thân nam nhân ngươi kia, cũng không phải là Đồng Tư Mã. Ngươi không có làm quan qua, không hiểu quy củ, nam nhân của ngươi là người bình thường sao? Là Điện hạ, ngươi cũng đừng quên, người ta là vương gia, Đồng Tư Mã chỉ là hạ quan, khi vương gia ban thưởng chim quý hiếm mà mình tự tay săn được, cái này gọi là ban ân, một người làm quan, coi như ngại con chim quý hiếm kia đáng đáp xấu xí, trong lòng sẽ không thích, vẫn phải tự mình đến trước mặt vương gia khấu tạ, cái này gọi là tạ ơn." Nói xong, lắc đầu một, thờ dài nói: "Đến tột cùng là người nào lợi dụng thân phận địa vị của mình, đang dây dưa người nào, cũng không làm rõ được, hạ phong!"

Chốc lát sau, quả thật thấy Đồng Tư Mã thận trọng phủ một thân quan bào, không nhanh không chậm bước vào cánh cửa.

Tào Mộng Bình lạnh lùng liếc nài một, nhìn nài lộ ra bộ dáng ngượng ngùng Bất Nam Bất Nữ, nài thật không rõ. Vì sao đại mã tư có thể làm nam nhân của nài thân hồn điên đảo, trong lòng toàn tâm toàn ý chỉ có nài?

Lưu Ký thấy Đồng Khanh tới, lập tức cười đi ra ngoài nghênh đón, nài chưa kịp quỳ xuống đất lễ bái, liền đưa tay nài, khoe miệng chứa đựng nụ cười nói: "Ngươi đến rất đúng lúc, chúng ta đang định uống rượu đấy."

*

Bên trong thư phòng, mùi rượu lan tỏa bốn phía.

Trên cái bàn lớn bày đầy các thức điểm tâm cùng quả vở cứng ít nước. Sau khi vội vàng một hồi, bọn người hầu rồi rút lui ra ngoài phòng, ở cửa ra vào xếp thành hai hàng đợi lệnh.

Lưu Ký, Đồng Khanh, Thẩm Mộ Thu, Trường An và Tiểu An Tử đều ở bên trong thư phòng.

Thẩm Mộ Thu mở ra từng cái gọi là rượu ngon tuyệt phẩm. Cẩn thận thưởng vị. Lưu Ký còn có dụng ý khác, nằm bên cạnh Đồng Khanh, tùy ý nghiêng một bình rượu uống.

Đồng Khanh cẩn thận nhìn bình rượu ngon do công chúa mang đến. Trong đó cũng không có cái loại hoa tửu của ba năm trước, nài triệu Tiểu An Tử đến bên cạnh, cố ý mang ra ngoài thư phòng tán gẫu một phen, lúc này mới nhân cơ hội nhỏ giọng hỏi Tiểu An Tử: "Hoàng thượng đi dạo trên sông rồi, sao ngươi không đi theo lên thuyền?"

Tiểu An Tử nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay sắc mặt Hoàng thượng có bao nhiêu khó coi. Đồng đại nhân không biết sao? Thái hậu nhìn chăm chăm hần, buộc hần mang theo Đậu tiểu thư lên núi thưởng gió, nước vào sông, hần không thoát thân được, bèn không cho ta theo rồi, muốn ta nhân cơ hội xuất cung. Nói với ngươi một câu....." Nói xong, lại gần bên tai nài nói: "Hoàng thượng dặn dò, vào nửa đêm ngươi nhất định phải trở về phủ. Đợi ở trong phủ."

Đồng Khanh nghe vậy, sắc mặt khẽ biến thành kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng có ý tứ gì?"

Tiểu An Tử nhún vai nói: "Lần này, ta thật sự suy nghĩ không ra rồi."

Đồng Khanh hỏi tiếp: "chuyến này xuất cung, công chúa có đi Đậu phủ không? Hôm nay mang rượu đến. Là rượu lấy được từ nơi đó sao?"

Tiểu An Tử nói: "Công chúa không có đi Đậu phủ, sau khi đi Anh vương ngồi tạm. Liền trực tiếp tới đây, đương nhiên rượu là trân quý trong cung, công chúa vì muốn mỹ nam tử vui vẻ, đi theo hoàng thượng đòi hỏi không ít trân quý đấy."

Lúc này, xuyên qua cánh cửa, thấy Lưu Ký uống một bình rượu, ngược mắt hỏi "Trường An, hôm nay làm sao xuất cung? Hoàng thượng mang theo Đậu tiểu thư đi dạo trên sông rồi, ngươi làm thế nào xuất cung được?"

Trường An nói: "Là Thái hậu làm chủ cho Trường An xuất cung, Anh vương Hâm ca ca té từ trên ngựa xuống, bị thương nhẹ, ta liền chờ lệnh Thái hậu xuất cung thăm hần, Thái hậu nói rồi, huynh muội như tay chân, nên thăm một chút."

"Anh vương té từ trên ngựa xuống sao?" Thẩm Mộ Thu cười nói: "Nghe nói Anh vương sưng mặt sưng mũi, tránh không tiếp khách đấy. Tối hôm trước bị tập kích, người nọ lại không làm bị thương tính mạng hần, cho nên căn bản không phải thích khách; vật trân quý trên người của hần, không mất thứ nào, người kia cũng không lấy tiền bạc, càng không phải là thổ phỉ; chỉ là hung hăng đánh hần một trận....., trong mắt của ta, là bị nữ nhân đánh cho, còn là một nữ nhân hết sức cường hãn, trong lòng Anh vương có tính toán, hần sợ mặt mũi không nhịn được, vì vậy liền giả nói té từ trên ngựa xuống."

Lưu Ký cười nói: "Ồ để đô hoàng thân quốc thích quá nhiều, Anh vương muốn tránh thích khách thật sự là quá khó khăn, nếu không hần nên sớm nghĩ trở lại đất phong đi, sao không tới đi của mình mượn chỗ? Đậu thừa tướng có một tòa nhà lớn ở ngoại ô, đất đai cực kỳ rộng lớn, có sông có núi có hồ, thích hợp tình dưỡng nhất."

Nghe vậy, trong lòng Đồng Khanh kinh hãi hãi liệt, nài không biến sắc trở lại bên trong thư phòng, ngồi xuống bên cạnh Ninh Vương Lưu Ký đang nằm, ra vẻ thờ ơ nhàn nhạt ném thử một miếng rượu, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: "Đậu thừa tướng có một tòa nhà lớn ở ngoại ô, chuyện này sao ta chưa nghe nói qua? Ngay cả hoàng thượng cũng không rõ đấy?"

Lưu Ký nói: "tòa nhà này diện tích cực lớn, tự nhiên không ở trong thành, tọa lạc ở phía tây Hoàng Thành ngoài mười dặm, tên gọi Sơn Trang Ngưỡng Thiên, Đậu thừa tướng đã từng chiêu đãi Bồn vương vào ở một đoạn thời gian, là sản nghiệp của ông cậu, trên thực tế, tất cả cũng thuộc về Đậu gia, Đậu gia luôn luôn ở trong hoàng thành, làm việc khiêm tốn, sơn trang kia, ngay cả Đậu thừa tướng cũng cực ít qua đây."

Sản nghiệp nhà mình, lại cố ý mang danh nghĩa của ông cậu? Xem ra, tòa Sơn Trang Ngưỡng Thiên này rất có ẩn ý.

Nàng cần thiết tìm một cơ hội, quang minh chính đại đi vào, trước mắt, cơ hội tốt nhất chính là tìm biện pháp khiến Anh vương vào ở dưỡng thương, mà Đại Tư Mã nàng có thể lấy lý do cùng đi với Quận chúa Phong Nguyên, vị hôn thê của Anh vương, thuận nước đẩy thuyền đi thăm.

Nhưng mà, đêm khuya gặp tập kích, bị đánh một trận, chuyện này huyền não xôn xao, Anh vương mặt mũi không còn ánh sáng, hẳn cũng sẽ không ở lại để đô nữa rồi, rất có thể sẽ trực tiếp trở về đất phong.

Bên trong đại sảnh, Trường An nâng má phẫn, một đôi mắt hạnh mang mối tình thầm kín lặng lẽ nhìn Thẩm Mộ Thu, khoe miệng khẽ nhếch cười.

Lại thấy Thẩm Mộ Thu cầm một bình rượu lên ngửi tới ngửi lui nói: "Trước kia ta cất qua một loại rượu, có chút tương tự rượu này, ta phải đi vào trong nhà lấy tới xem một chút."

Nghe vậy, Đồng Khanh phục hồi tinh thần lại từ trong mạch suy nghĩ, ngược mắt nhìn hấn hỏi: "Thẩm lão bản có từng nghe qua Mạn Đà La Hoa chưa, hoa này có thể dùng để chưng cất rượu sao? Gây thành rượu có khó khăn không?"

Thẩm Mộ Thu cười nói: "Không khó, ta đã từng uống qua rượu do Mạn Đà La Hoa cất, rượu này làm cho người cười, làm cho người múa, thích hợp uống trong bữa tiệc, chỉ là, hoa này chế rượu không chỉ có ít ỏi, hơn nữa quá trình chế phải hết sức cẩn thận, Mạn Đà La Hoa sử dụng lượng nhỏ chính là rượu ngon tuyệt phẩm, sử dụng quá liều cũng là có độc, nhất là hạt giống cùng Diệp Tử, phải tránh lên men vào trong rượu, nghe nói hoa này quá liều sẽ độc, làm cho người ta động tình, thậm chí có lẽ cũng sẽ khiến người ta mất hết ý thức, thậm chí điên cuồng."

"Nếu như là dùng Mạn Đà La cho chỗ khác thì sao?"

"Tự nhiên cũng sẽ như thế. Mạn Đà La quá liều, ác độc lấy ra hại người."

Đồng Khanh cúi đầu tỉ mỉ suy nghĩ, ban đầu nàng ở Phủ Ninh Vương thì đã từng bị Đậu Nguyên Nguyên hãm hại, dùng một trục sáp để cho nàng động tình, có thể thấy được ba năm trước đây Mạn Đà La Hoa cũng không bị tiêu hủy, nếu có thể tìm ra hoa này ở Đậu gia, chính là chứng cứ cứng như thép.

"Người đang suy nghĩ gì? Đã xuất thần rồi?" Lúc này, Lưu Ký bên cạnh đột nhiên kẻ qua hỏi.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hấn, lại đột nhiên phát hiện trong con ngươi hấn tối tăm lại có một vẻ kỳ lạ không nói được, trong kỳ lạ này còn mang theo thâm trầm theo dõi.

Chuyện nàng trúng độc tình ở trong phủ Ninh Vương, Ninh Vương biết, chẳng lẽ, hấn biết đó là độc Mạn Đà La Hoa?

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Điện hạ có biết ban đầu Đồng Khanh ở Phủ Ninh Vương bị trúng loại độc tình nào không?"

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Ký biến hóa, cũng trong nháy mắt có ý ẩn dấu đi, nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nếu không phải nàng hết sức chuyên chú, chắc chắn bỏ lỡ vẻ mặt hấn khuyển khác biến hóa.

Xem thế này, nàng càng xác định. Đồng Khanh hẳn rằng một nói: "Vì sao thân Đồng Khanh bị trúng độc tình, là người phương nào gây nên, trúng độc nào, Điện hạ biết chứ?"

Nàng nhìn chăm chăm vào hấn, đang chờ hấn mở miệng lừa gạt nàng.

Lại thấy Lưu Ký từ từ mở miệng nói: "Từ khi chúng ta quen biết đến nay, Lưu Trường Phong ta chưa từng lừa gạt qua người bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không lừa gạt người."

Sau đó, hấn liền trầm mặc lại.

Hấn không muốn lừa gạt nàng, vì vậy lựa chọn lặng im.

Đồng Khanh thấy thế, trong lòng thực giận, liền giơ tay lên thờ dài nói: "Thời gian đã không còn sớm, hạ quan cáo lui."

Dứt lời, liền đứng dậy đi ra ngoài, đi ra khỏi cửa lớn của thư phòng.

Lưu Ký lại nhanh chóng đuổi theo, ở sau lưng nàng gọi liên mấy tiếng, "Uyển Nhi, Uyển Nhi!", thấy thái độ nàng lạnh nhạt, không chịu quay đầu lại, hấn bước nhanh tiến lên, lập tức kéo lấy nàng tới cây hoa.

"Điện hạ, xin buông tay đi, lồi lồi kéo kéo tính là gì?" Nàng tức giận nói.

Lưu Ký cau mày nói: "Dùng tay đi, mặc dù ta không biết đến tột cùng ngươi muốn làm cái gì, mà ta ngại được hơi thở nguy hiểm rồi, ngàn vạn lần ngươi đừng đi trêu chọc Đậu thừa tướng, rất nhiều chuyện ngươi cũng không hiểu biết, ngươi cũng không chân chính hiểu hấn đến tột cùng là một người đáng

sợ như thế nào!"

Nàng cắn răng nói: "Đậu thừa tướng? Làm sao ngươi biết ta đang điều tra Đậu gia? Điện hạ quả nhiên là biết chuyện Mạn Đà La Hoa?"

Mây kiểm hần nhú chặt, trầm giọng nói: "Ta chỉ là lo lắng an nguy của ngươi!"

Nàng ngược mắt, lạnh lùng trào phúng: "Như vậy, xin Điện hạ nói cho ta biết, Đậu lão tặc là đáng sợ như thế nào? Hạ quan mới có thể quyết định có cảm thấy sợ hãi đối với hần hay không, từ đó tránh xa hần à?"

Lưu Ký ngưng mắt nhìn nàng, nhú mày, trù trừ hồi lâu, mới quyết định mở miệng nói: "Ta ở lại Hoàng Thành, lần nữa không trở lại đất phong, chính là vì làm một đại sự quan trọng, chuyện lớn kia, sự tình liên quan trọng đại, ta tạm thời không cách nào tiết lộ cho ngươi....."

"Đại sự quan trọng sao?" Nàng hít vào một hơi, "chẳng lẽ ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Hối Hẩn Có Cứng Rắn Không?

"Đại sự quan trọng sao?" Nàng hít vào một hơi, "chẳng lẽ ngươi?"

Chẳng lẽ Ninh Vương và Đậu thừa tướng liên thủ chứ? Không! Chuyện này không hợp với lẽ thường.

Nữ nhi sẽ lập tức lên làm hoàng hậu, Đậu thừa tướng thật sự là hoàn toàn không có lý do gì đảo hướng Ninh Vương.

Chẳng lẽ, Ninh Vương đã tra ra được mẫu thân của hoàng thượng, bóng dáng Kim thị?

Lưu Ký trầm giọng nói: "Đại sự này, ngày sau, ngươi nhất định có thể hiểu, trước tiên, đồng ý với ta, ngươi chớ có trêu chọc Thừa Tướng, nếu ngươi và Đậu thừa tướng có thù gì, sau khi chuyện của ta thành công, chắc chắn sẽ trả lại cho ngươi một công đạo."

Ý là, đợi đến sau khi hần đăng cơ làm Hoàng đế, nàng sẽ lợi dụng hần bãi nhiệm Đậu thừa tướng sao? Có lẽ là giết hần để giải hận?

Nàng lui về phía sau mấy bước, rất là phòng bị nhìn hần, nhỏ giọng nói: "Không!"

Ngay sau đó, xoay người, bước nhanh rời đi.

*

Đột nhiên Đồng Tư Mã vội vã rời khỏi thư phòng, Ninh Vương đuổi theo nàng, cũng chạy theo ra ngoài, bên trong phòng, chỉ còn lại Thẩm Mộ Thu, Trường An và Tiểu An Tử.

Tiểu An Tử nhỏ giọng nói ở bên tai Trường An: "Công chúa, hiện nay trong nhà không có những người không có nhiệm vụ rồi, cơ hội khó có được, ngươi xuống tay nhanh lên một chút."

Nghe vậy, Trường An hơi có vẻ khần trương nói: "Làm như vậy, có hiệu quả thật sao?"

Tiểu An Tử bảo đảm nói: "Ta theo hoàng thượng tới thanh lâu ở Giang Nam, chính mắt nhìn thấy cô nương hoa khôi làm như thế nào thuần phục nam nhân, hoàng thượng oai hùng thần thánh, cũng thiếu chút nữa chịu khổ bị nàng ta gầy xéo..... Không! Cho dù là hoàng thượng cũng không kháng cự được sức quyến rũ của cô nương hoa khôi đấy."

Trường An nói: "Ngươi nói rõ ràng một chút, ta nên làm thế nào đây?"

Tiểu An Tử nói liên tục lần nữa: "Cô nương hoa khôi này kéo hoàng thượng đến sau màn lớn, quá trình ta không có nhìn rõ, chỉ là, bộ dáng cô ấy, đã là nam nhân, cũng sẽ không nhìn được bị nàng ta hấp dẫn. Công chúa ơi, lúc ngươi nói chuyện cùng Thẩm Công Tử, mày liễu nhất định phải phong tao nhếch lên nhú lại, giống như một cô nương phong tình vạn chủng; còn nữa, trò chuyện cùng hần phải đến gần một chút, mới có thể làm cho nam nhân cảm nhận được hương thơm như hoa của nữ nhân." Nói xong, Tiểu An Tử không quên nhắc nhở: "Công chúa, đừng quên. Mục đích hôm nay chúng ta tới nơi này, ngươi nhất định phải trong một lần hành động bắt hần lại!"

Trường An nghe xong, dùng sức gật đầu một. Sau đó như trên chiến trường, cô lấy dũng khí, kè vào Thẩm Mộ Thu đang chăm chú đắm chìm vào rượu ngon, khẽ gọi một tiếng: "Thẩm Công Tử....." Sau đó, nỗ lực khiêu mày liễu một. Cố gắng khiến chúng nhìn như lảng lơ một chút.

Mặc dù, nàng cũng không thực sự hiểu, cái gì gọi là lảng lơ.

Nghe tiếng, Thảm Mộ Thu phục hồi tinh thần lại, liếc thấy lông mày công chúa, khóe miệng của hắn co rút mạnh. Sắc mặt biến thành vô cùng quái dị, tấm mặt nạ tuyệt thế, hiển nhiên bị kinh sợ. Không nhận được kêu thất thanh: "Công chúa, lông mày ngươi bị rút gân? Chúng đang không ngừng co quắp!"

Trường An vẫn nỗ lực nhướn mày, làm bộ rất tự nhiên tươi cười nói: "Lông mày không quan trọng, nữ nhân phong tình vạn chủng, lông mày không thể nào nghe lời. Bọn chúng sẽ tự nhiên nâng lên, đây là tự nhiên tàn mạt ra phong tình mê người. Lông mày phong tình ngay cả chính ta cũng không khống chế được."

"Hả?" khóe miệng Thảm Mộ Thu co quắp càng lợi hại.

"Thảm Công Tử." Trường An khẽ gọi một tiếng, đi tới trước đến gần hắn, Thảm Mộ Thu lại nhanh chóng lui một bước dài, liên tục không ngừng thờ dài nói: "Công chúa, xin cho thảo dân đi tìm Ninh Vương Điện hạ trở về thôi."

"Không cần, trong nhà còn có Tiểu Nội thị trong cung ở đây, chúng ta không tính là cô nam quả nữ." Trường An ngược mắt nhìn hắn, dịu dàng nói: "Ta giúp ngươi tìm đến rượu ngon tuyệt phẩm, Thảm Công Tử có ưa thích không?"

"Thích!" Thảm Mộ Thu cứ nói, nói xong, chính hắn tự mình nghiêng một bình rượu ngon cực tốt, ngón tay trắng mịn thon dài xẹt dọc theo chén sứ trắng, cười nói: "Nhất là bình rượu này, mùi rượu nồng đậm, vào miệng lưu lại mùi hương."

Hắn vừa nói xong, từ từ uống vào rượu ngon tuyệt phẩm, tâm tư của hắn lập tức từ chỗ công chúa rút gân lông mày, trở lại bên rượu ngon, hai mắt nhắm lại, tinh tế thưởng thức mùi rượu.

Tiểu An Tử thấy tâm tình Thảm Mộ Thu thật tốt, không lạnh nhạt giống lần trước, hắn vội vàng kể tai Trường An nói nhỏ: "Mau! Công chúa, rèn sắt khi còn nóng, ngươi mau hỏi hắn có thích ngươi hay không, có nguyện ý tranh thủ lên làm phò mã hay không?"

Trường An nhất thời hơi đỏ mặt nói: "Nhưng..... Hỏi hắn có thích ta mang rượu tới hay không, hoàn toàn không có chương ngại, còn trực tiếp hỏi hắn có thích ta hay không, ta...ta..... Không nói ra miệng được?!"

Thì ra là giai đoạn mấu chốt nhất, công chúa lại xấu hổ.

Tiểu An Tử lập tức có chủ ý cúi bấp nói: "Như vậy, ngươi hỏi hắn cứng rắn chưa?"

"Cứng rắn chưa?" Trường An chớp đôi mắt to ngây thơ: "Cái gì cứng rắn?"

Chưa bao giờ yêu qua, bao gồm không thể cứng, Tiểu An Tử thẳng thắn mà nói: "Lúc Hoàng thượng đối với Đồng đại nhân nói cứng rắn, cảm giác cứng rắn, chính là 『cảm giác trong lòng khê ngựa ngáy, cái loại tâm thần nhộn nhạo rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài』. Đơn giản mà nói, cứng rắn là có ý thích, công chúa e lệ, ngược ngùng hỏi hắn, như vậy ngươi hỏi hắn có cứng rắn không, cũng là cùng một ý. Chỉ cần là nam nhân, đều hiểu 『cứng rắn』 là ý gì."

"Trong lòng cảm giác hơi ngựa ngáy, cái loại tâm thần nhộn nhạo rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài....." trong miệng Trường An có từ nói: "Đúng vậy, chính là sinh động chỗ này, ta đối với Thảm Công Tử chính là loại cảm giác này, quả thật là thích....."

"Việc này không nên chậm trễ, cơ hội chúng ta không nhiều lắm, thừa dịp bây giờ không khí vừa đúng, công chúa đi nhanh lên một chút về phía Thảm Công Tử biểu đạt tình yêu đi."

Nghe vậy, Trường An nuốt một ngụm nước miếng, lấy lại dũng khí, lần nữa kề bên người Thảm Mộ Thu, nàng đỏ mặt, mắc cỡ ngại ngần đến gần hắn, sau đó, ô ô a a chừng mấy tiếng, mới mở miệng nói: "Thảm Công Tử, ngươi nói rượu này là uống ngon sao?"

Thảm Mộ Thu mở hai mắt ra, giơ lên ly rượu trong tay, nhàn nhạt cười nói: "tư vị trong này, rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài, chỉ có thể nói, không cần nói." Nói xong, dẫn ly liền miệng, lại uống một hớp, rất là vui sướng thưởng thức hương thơm trong rượu kia.

"Nếu Thảm Công Tử thích rượu này....." Trường An ửng đỏ má phấn, rũ con mắt, kéo tay áo, rất là xấu hổ nhỏ giọng hỏi: "Như vậy, ngươi đối với Trường An..... Cứng rắn chưa?"

Nghe vậy, Thảm Mộ Thu đang hớp một ngụm rượu, lập tức phun ra ngoài.

***

Sau khi Đồng Khanh rời khỏi chỗ Ninh Vương, liền trực tiếp trở lại trong khuê phòng ở Đồng phủ, Hồng Ngọc nghe được trên người nàng có mùi rượu, lập tức đưa tới một ly trà đậm.

"Không phải nói theo như lễ chế đi nói lời tạ ơn sao? Sao lại bị lưu lại uống rượu? Tại sao Ninh Vương dường như rất ưa thích dây dưa tiểu thư? Hoàng thượng không chịu buông tay, lại còn ngang ngược ra lệnh cô gia không được bước vào Đồng phủ, hiện nay lại thêm Ninh Vương, người ta còn là một Vương Hài, nghe nói quyền thế cực lớn, nên móng đủ dày, thường trắng trợn đối nghịch với hoàng thượng, nhân vật như thế, chúng ta sao lại chọc được?" Hồng Ngọc đặt ly trà xuống, cau mày nói: "Tiểu thư, ngươi cần phải có một chỗ dựa vào chứ? Hoàng thượng như vậy, Ninh Vương lại là loại này, giằng co tiếp nữa, chẳng lẽ cả đời này của ngươi từ nay bị hai nam nhân này trị hoãn mãi thôi....."

"Đừng quá nói nhiều." Đồng Khanh đang chuyên chú ở trước án tấu chương, nàng cầm bút lông Chu Sa vẽ một ở trên, không chút để ý hỏi "Con chim quý hiếm kia xử lý như thế nào?"

"Nướng. Ban đầu Triệu di nương nói muốn dùng để chưng, hầm cách thủy cho tiểu thư và thiếu gia bổ thân thể, nhưng chiêu thiếu gia lại đòi dùng nướng, làm mẫu thân, sao thẳng được nhỉ từ, cuối cùng mang đi nướng."

Đồng Khanh nghe vậy cười nói: "Vậy thì đúng rồi, các người chỉ cần quan tâm chuyện nhà lớn nhỏ là tốt rồi, chuyện bên ngoài, nghe qua coi như xong, ngàn vạn đừng nhai loạn cái lưỡi, coi chừng rước họa vào thân."

Hồng Ngọc cười nói: "Dạ! Hồng Ngọc hiểu được không cần thận một chút, tiểu thư đói bụng không, ta đi lấy miếng thịt tới?"

"Không cần, mới vừa rồi ăn chút điểm tâm, không đói bụng, ta phải vội phê chữa những thứ thượng biểu cùng tấu chương này, người đi xuống trước đi."

"Vâng" Hồng Ngọc vén áo thi lễ, bèn lui xuống.

Trong nhà, ánh nến hồng dao động, lấp lánh, ánh sáng nhạt dao động lay động ở trong không khí, Đồng Khanh chuyên chú ở trên công văn.

Không bao lâu sau, lại nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng sáo thật thấp, ở bên trong ban đêm yên tĩnh, tiếng kêu trong đêm, dằng dặc vang lên.

Là Vệ Sùng Văn đến rồi!

Đồng Khanh nghe được tiếng sáo truyền tới, lập tức buông tấu chương trong tay, đón tiếng sáo, bước nhanh đi.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, nhưng Vệ Sùng Văn ngang tàng, ngồi ở trên cây sồi thật cao, thấy nàng tới, tiếng sáo im bặt.

Đồng Khanh ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: "Xuống đây đi!"

"Không! Ở chỗ này nhìn thấy xa." Vệ Sùng Văn ngược mắt, từ từ xẹt qua bốn phía, ánh trăng trong trẻo, ban đêm một mảnh vắng lặng, trong nhà, hơi lộ ra ánh sáng.

Trong lòng Đồng Khanh làm sao không hiểu, hắn đang lo cái gì, hắn đang lo lắng hoàng thượng đột nhiên tới, nếu nhìn thấy hắn đang trong nhà cùng nàng đợi cùng nhau, không khỏi lại nháo lên một cuộc.

Hoàng quyền không thể xâm phạm, ngay cả hoàng thượng hồ đồ như vậy, Thái hậu cũng hết cách với hắn.

Tuy nói Thái hậu thương yêu chất tử Vệ Sùng Văn, chưa bao giờ thua kém hoàng thượng, lại không thể làm gì chuyện này.

Lúc này, nàng đột nhiên liếc thấy đồng đá nhỏ trên tường, buồn bực nói: "đồng đá kia là do người xếp?"

Vệ Sùng Văn cười nói: "Người bận rộn như vậy, cho nên, ta muốn chơi một ký hiệu đi, cái ám hiệu này do ta học được tại biên tái (chốt hiểm yếu ở vùng biên cương), dân chúng coi đây là ký hiệu thông báo cho người mình muốn thông báo....." Nói xong, chỉ vào đồng đá nhỏ trên tường nói: "Về sau chỉ cần người nhìn thấy đồng đá, thì biết ta tới đây, đồng đá có ba tầng, quan trọng là ở tầng thứ hai sẽ có một tảng đá vừa phải chia vào phương hướng ta đi, nếu ta cho nó chỉ phía đông, thì đại biểu ta hồi cung rồi, nếu là chỉ về phía nam, thì đại biểu ta đi phủ Thừa Tướng, đi phía tây chính là ta trở về phủ..... Nếu người nhìn thấy đồng đá, thì đặt một cục đá nhỏ bên cạnh đó, lần sau ta tới liền hiểu người đã nhìn rồi."

Đồng Khanh nhìn kỹ, tảng đá trong khối đá thứ hai, đang chỉ vào phía đông, ý là, nếu như nàng loay hoay không thoát thân được, vừa nhìn trên tường, liền hiểu Vệ Sùng Văn đã tới, hơn nữa hồi cung rồi.

Chỉ là, hôm nay về mặt Vệ Sùng Văn hơi có vẻ nặng nề, hình như là hắn dò xét xảy ra cái gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Người Vẫn Thích Tình Lang Thanh Mai Trúc Mã Đó Sao?

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh chuyển lực chú ý từ trên đồng đá trở lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào hắn hỏi "Người tra ra cái gì sao?"

Vệ Sùng Văn lại lắc đầu nói: "Vẫn không thể xác định, chỉ là rất khả nghi....."

Quả nhiên là tra ra cái gì.

Về mặt Đồng Khanh nhất thời rét lạnh, nhỏ giọng nói: "Hay là xuống nói chuyện đi!"

Vệ Sùng Văn liếc mắt nhìn về nơi xa, sau khi xác nhận bên kia không có động tĩnh gì, liền từ trên cây nhẹ nhàng xuống tới.

Hắn mới vừa xuống đất, Đồng Khanh liền đón lấy, vội vàng hỏi "Sùng Văn, ngươi phát hiện cái gì khác thường ở Đậu phủ rồi sao?"

Vệ Sùng Văn ngưng mắt nhìn nàng, chân mày nhíu lại thật chặt, trầm giọng nói: "Có một chuyện rất kỳ quái, ta còn chưa thể xác định, ta sợ sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi, cho nên vẫn chờ sau khi xác định rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết. Chỉ là, có một việc, ta không thể không nhắc nhở ngươi trước, Thotho_ Ninh Vương đó, ngươi cần cẩn thận hắn, tốt nhất là cách xa hắn một chút, đừng đến gần hắn nữa, ta lo lắng ngươi bị thương tổn....."

Đồng Khanh nói: "chuyện Ninh Vương và Anh vương lên lút cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, mọi người đều biết, đã sớm không còn là bí mật, ta há có thể không hiểu, ngươi dạ thám Đậu phủ, làm sao phát hiện ra kế hoạch của Ninh Vương? Lúc hắn thật cùng Đậu thừa tướng móc nối sao?"

"Không! Không phải Ninh Vương, Ninh Vương cũng không lên lút lui tới cùng Đậu thừa tướng, là Anh vương, mặc dù chỉ là di trượng, tựa hồ Đậu thừa tướng đang kế hoạch những thứ gì, còn về chuyện Anh vương, chuyện này không quá hợp lẽ thường, trong khoảng thời gian ngắn ta còn chưa có hiểu rõ đây....., Đậu thừa tướng tựa hồ đang trong son trang ở ngoại ô, cất giấu một nữ nhân vô cùng trọng yếu....."

"Nữ nhân vô cùng trọng yếu?!"

Nghe vậy, ở bên trong lòng của Đồng Khanh nhanh chóng đã hiện lên một vẻ kinh ngạc, nữ nhân quan trọng đó, chẳng lẽ là Kim thị mẫu thân của hoàng thượng sao? Thì ra là, Kim thị đã sớm rơi vào trong tay Anh vương và Đậu thừa tướng rồi, như vậy Anh vương lợi dụng Kim thị phế bỏ hoàng thượng, đã là chuyện nước chảy thành sông rồi. Nguyên nhân duy nhất để cho hắn chậm trễ, chính là Ninh Vương.

Nếu Anh vương đột ngột lợi dụng Kim thị phế bỏ hoàng thượng, chỉ là uống phí đem thiên hạ chấp tay dâng tặng cho Chư Vương có chỗ lập Ninh Vương.

Lưu Hâm có dã tâm bưng bưng với ngôi vị hoàng đế, há chịu sẽ làm như vậy. Trừ phi hắn trừ đi Ninh Vương trước, hắn mới đi một bước cờ Kim thị này.

"Ta không yên lòng nhất chính là chuyện Ninh Vương....." Thotho_ Vệ Sùng Văn cẩn thận nhìn ánh mắt nàng trong suốt, nhỏ giọng nói: "Ninh Vương, ngươi cách hắn càng xa càng tốt, mặc dù không cách nào hoàn toàn kết luận, cái tên kia, rất có thể không có cách nào cởi bỏ đại thù với ngươi. Hắn có thể sát hại....."

Lúc này, trong nhà đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, cắt đứt chuyện bọn họ nói với nhau.

"Hoàng thượng. Tại sao đột nhiên Ngài lại bay vào nữa?"

Là tiếng của Hồng Ngọc, quả nhiên hoàng thượng lại tới, cũng là từ một nơi khác tới đây, đến nỗi không có phát hiện ra bọn họ.

Vệ Sùng Văn liếc nhà kia một cái, khẽ cười một tiếng nói: "Hoàng thượng tới. Ta phải đi rồi."

Nói xong, liền muốn bay qua tường.

"Đội đã nào...!" Đồng Khanh vội vàng kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: "Vì để tránh cho phán đoán của ngươi sai lầm, ta phải nói cho ngươi biết một bí mật động trời, hoàng thượng hắn cũng không phải do tiên đế sở sinh đâu."

Nghe vậy, sắc mặt của Vệ Sùng Văn đột nhiên thay đổi.

Hắn chợt nghe bí mật động trời này, đầu tiên là sợ run, lại giật mình sùng sốt chốc lát, mới vừa phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng nói: "Điều này sao có thể? Cảm tình cô mẫu ta và tiên đế rất thân. Cả đời bà ru rú trong nhà, cực ít ra cửa, càng ít tiếp xúc với những nam nhân khác, sao có thể sau lưng tiên đế lờ lăm mang thai đây? Không chỉ không có cơ hội, bằng vào tính tình bà ta cao ngạo cũng tuyệt đối không có khả năng làm chuyện dâm uế này. Chuyện này tuyệt đối không thể!" Thotho_

Đồng Khanh nói: "Ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, Thái hậu cũng không có những nam nhân khác. Trên thực tế, hoàng thượng, hắn cũng không phải là nhi tử ruột thịt của Thái hậu, hắn là được ôm trở về!"

"Đây càng không thể nào! Hoàng thượng đúng là chỗ ruột thịt của cô mẫu ta, ngươi phải tin tưởng cô mẫu ta, chỉ bằng vào bà và tiên đế phu thê tình thâm, vô luận như thế nào, bà sẽ không làm chuyện hỗn loạn huyết thống hoàng tộc." gương mặt Vệ Sùng Văn khẳng định nói: "Ngươi nhất định phải tin tưởng ta, cô mẫu ta tuyệt đối không thể đi ôm nuôi hài tử của người khác tới giả mạo hoàng tử của tiên đế, ta dám xác định như vậy, là bởi vì khi còn bé, ta từng theo cô mẫu ta....."

Còn chưa có nói xong, bên kia lại truyền tới tiếng Hồng Ngọc dồn dập.

"Hoàng thượng, tiểu thư không có ở đây!"

Vệ Sùng Văn quay đầu liếc mắt một cái, đột nhiên biến sắc, nhỏ giọng nói: "Không được, ta phải đi!"

Đứt lòi, liền nhanh chóng phi lên tường một phen, trong giây lát bóng dáng đã biến mất. Thotho_

Tốc độ cực nhanh, làm nàng kinh ngạc.

Thế nào vị hôn phu danh chánh ngôn thuận của nàng, ngược lại như gian phu? Không thể lộ ra ngoài ánh sáng, vừa có gió thổi cỏ lay, biến mất so với ai cũng không nhanh hơn được, ngược lại hoàng thượng giống như là tới bắt gian phu đây? Đồng Khanh thật không có quá nhiều thời gian phản ứng, Vệ Sùng Văn vừa mới biến mất, hoàng thượng đã từ bên cửa kia, bước nhanh đi qua.

Lưu Lăng sai bước tới đây, Đồng Khanh xoay người lại, đang định hành lễ, thế nhưng hắn lại một tay giữ chặt nàng, cười dịu dàng nói: "Tối nay trăng sáng sao thừa, người không có ở trong nhà, ra ngoài phòng ngắm trăng sao?"

Đồng Khanh buồn bực nói: "Hoàng thượng không phải đi chơi thuyền rồi sao? Tại sao đột nhiên tới đây?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt của Lưu Lăng nhanh chóng âm trầm sâu lắng xuống, buồn bực nói: "Trẫm đã không cách nào chịu đựng nữa rồi, mấy ngày nay, trong lòng trẫm vẫn tưởng nhớ tới người, càng như thế, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Giày vò này, cuối cùng trẫm hiểu được, trừ người ra, thì trẫm không cách nào tiếp nhận nữ nhân khác, cho nên trẫm hạ quyết tâm, tính toán mang theo người cao bay xa chạy."

Hoàng thượng vậy mà tính toán buông bỏ ngôi vị hoàng đế, mang theo nàng bỏ trốn sao? Thotho_

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh khẽ biến thành kinh ngạc, lúc này nàng mới chú ý tới, bên vai hoàng thượng lại còn đeo một cái túi nhỏ, hắn một thân nhẹ nhàng, áo choàng màu đen, eo trang bị trường kiếm, lộ ra bộ dáng tính toán đi xa.

Thật là chẳng ra làm sao cả.

"Hoàng thượng, ngài chớ càn quấy!" Đồng Khanh cắn răng một cái nói.

Lưu Lăng trầm tĩnh nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt tối tăm như đầm sâu, dưới ánh trăng sáng tỏ, gương mặt tuấn mỹ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hắn nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Mặc dù rất nhiều chuyện đã qua, đã không còn trong trí nhớ nữa, nhưng trẫm vẫn xác định, cả đời Lưu Lăng ta yêu thích, chỉ có một mình Đồng Uyển thôi, quá khứ như thế, tương lai cũng sẽ như thế. Luôn mãi suy nghĩ, trẫm thật không cách nào buông bỏ người, cho nên, không thể làm gì khác hơn là buông bỏ ngôi vị hoàng đế rồi."

"Hoàng thượng, nhưng ngài là nhất quốc chi quân (vua một nước), làm việc sao qua loa như thế? Người cho rằng đi cho xong việc, chuyện gì đều giải quyết sao?" Nàng ngược mắt nhìn hắn, trầm giọng nói: "Thái hậu chỉ có ngài là Nhi tử duy nhất, bà coi là chỗ dựa cả đời dựa vào, người liều lĩnh tiêu sái, bà nên làm cái gì? Bà sẽ phái đại đội nhân mã tìm ta khắp nơi, cũng không cần thiết, chỉ cần mỗi ngày giết chết một người của Đồng thị, ta liền không thể rời....."

Trên người nàng gánh vác trách nhiệm, giống như xiềng xích bao lấy nàng thật chặt, để cho nàng vĩnh viễn không cách nào rời đi.

Không cách nào bỏ xuống tất cả mà rời đi, hắn cùng với nàng không cách nào ở cùng một chỗ. Thotho_

Hắn nhìn nàng, thần sắc đau khổ, hơi ngừng lại một chút.

"Uyển Nhi, đến tốt cùng thì đến lúc nào, người mới có thể chịu sống vì mình đây?" Giọng của hắn khàn khàn mà trầm thấp.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn bị thương mà đau đớn, cổ đè xuống khó chịu trong lòng, nghiêm mặt nói: "Cõi đời này không có người hoàn toàn có thể sống vì mình, Đồng Khanh không thể, hoàng thượng càng không thể, chẳng lẽ hoàng thượng quên tiên đế trước khi lâm chung tha thiết dặn dò sao? Hắn muốn ngài làm minh quân thời bình, vì quốc gia phú cường, vì dân chúng an nhàn, lệ tình đồ trị, khai sáng thịnh thế. Tiên đế cho là ngài nhất định có thể làm được, ngàn vạn lần ngài đừng cô phụ lòng kỳ vọng của tiên đế đối với ngài!"

Đúng vậy, lưng hắn đeo trách nhiệm, trách nhiệm nặng vô cùng, mình quân một nước, đây là phụ hoàng đối với hắn mong đợi thật sâu, từ nhỏ phụ hoàng đã hao tổn tinh lực khổng lồ, khổ tâm bồi dưỡng hắn, kỳ vọng hắn có thể trở thành là thịnh thế minh quân, làm vẻ vang cho tổ thượng. Cuối cùng.....

Lưu Lăng ảm đạm yên lặng ngưng mắt nhìn nàng, hốc mắt nhất thời đỏ lên, gương mặt tuấn mỹ của hắn tràn đầy bất đắc dĩ đau đớn, hắn trầm thấp mở miệng nói: "tâm Trẫm ngoan độc, cô phụ phụ hoàng và mẫu hậu, là bởi vì hoàn toàn không có biện pháp chịu được người bị những nam nhân khác cướp đoạt, Vệ Sùng Văn, Lưu Ký, thậm chí bất kỳ nam nhân nào cũng không được, trẫm không cách nào nhìn được! Thay vì trở mặt nhìn người tương lai rơi vào trong lòng ngực nam nhân khác, không bằng trẫm tới cường chế người rồi khỏi đây!"

"Hoàng thượng....." Nàng khẽ gọi hắn một tiếng, trầm giọng nói: "Xin ngài để Đồng Uyển xuống đi! Từ ba năm trước Đồng Uyển đã không còn tồn tại. Thần, tuyệt đối sẽ không theo ngài rời đi." Thotho_

"Để Đồng Uyển xuống sao?"

"Người lại không chịu cùng trẫm rời đi sao? Không chịu cùng trẫm rời đi, không chịu cả đời gắn bó cùng trẫm....." Đây mắt của hắn nhanh chóng thoáng qua một tia bi thống, lại biến mất rồi, hắn ngưng mắt nhìn nàng, thấy thái độ nàng kiên định, tất nhiên biết không thể nào bỏ tất cả cùng hắn cao bay xa chạy, chợt hiểu ra, vẻ mặt Lưu Lăng đột nhiên rét lạnh, thay vào đó là thái độ nghiêm chỉnh, nhìn nàng lạnh nhạt nói: "Đồng ái khanh, người muốn trẫm làm một minh quân, tốt! Trẫm coi như minh quân thời bình!"

"Trẫm, như người mong muốn, nhưng mà đến suốt cuộc đời người, trừ trẫm, không được có những nam nhân khác. Nếu Đồng Uyển đã chết, trẫm sẽ để cho nàng bị chết hoàn toàn, người không thể cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, không thể làm thê tử người khác, chỉ có thể làm Đồng Khanh, chỉ có thể

trường kỳ làm bạn với vua, người ta quân thần gắn bó cả đời."

Nếu chuyện đã đến tình trạng này rồi.....

Nàng vung tay áo lên, quỳ trên đất, dập đầu thật thấp, cung kính nói: "Vi thần, cần tuân ý chỉ của hoàng thượng."

Cần tuân chỉ ý của hoàng thượng.

Hắn không lên tiếng nữa, chỉ là trầm mặc nhìn nàng quỳ lạy trước mặt hắn, ánh mắt cũng không nói hết bi thương và phức tạp.

Thì ra là, nàng chỉ có thể là ái khanh của hắn, không thể là người yêu của hắn.

Hắn không cách nào đoạt được nàng, như vậy, hắn cũng không cách nào chấp tay dâng nàng cho nam nhân khác được.

Quanh mình một mảnh vắng lặng, gió thu từ từ thổi qua, lạc diệp bay tán loạn.

Ánh trăng chiếu lên bóng dáng của hai người, trên đất trong veo mà lạnh lùng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn đột nhiên chậm rãi mở miệng nói lần nữa: "Vạn lần không ngờ, trăm..... Chỉ có thể dùng phương thức này tới độc chiếm người! Đồng Uyển, nói cho ta biết, người vẫn thích Lưu Lăng sao? Lưu Lăng tình lang thanh mai trúc mã yêu người đó?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Thái Độ Của Hoàng Thượng Đại Biến

Editor: Thơ Thơ

"Vạn lần không ngờ, trăm..... Chỉ có thể dùng phương thức này tới độc chiếm người! Đồng Uyển, nói cho ta biết, người vẫn thích Lưu Lăng sao? Yêu Lưu Lăng tình lang thanh mai trúc mã của người chăng?"

Nàng dập đầu khẽ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Vi thần, đã không còn nhớ rõ Đồng Uyển này."

"Rất tốt! Rất tốt!" Hắn khàn giọng chưa sót nở nụ cười, cũng buồn bã rơi lệ, hồi lâu, rốt cuộc nước mắt nói: "Mà Lưu Lăng ta vẫn còn yêu Đồng Uyển..... Đến suốt cuộc đời."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, lại thấy hắn cúi gập đầu nhỏ trên vai xuống, ném tới trước mặt nàng.

Bọc quần áo đột nhiên bị bỏ rơi trước mắt nàng, va chạm mặt đất, phát ra tiếng vang nhỏ xíu.

"Hoàng thượng?" Nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn.

"bọc quần áo này của trẫm, đặt ở chỗ này trước, đợi đến một ngày nào đó, có lẽ khi ta và người cũng hết trách nhiệm rồi, có lẽ đột nhiên người nhớ tới Đồng Uyển là ai, lúc nào trẫm cũng có thể tới đây, mang đi cái bọc quần áo này cùng Đồng Uyển." Tho tho _

Dứt lời, cũng không quay đầu lại, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Nàng ngoái đầu nhìn bóng lưng hắn chán nản rời đi, cho đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất ở trước mắt, hồi lâu....., rốt cuộc nàng đã chẳng rơi lệ, "Lăng lang, chúng ta đi tìm một nơi sơn minh thủy tú định cư, sanh con dưỡng cái, mỗi ngày nhìn Húc Nhật Đông Thăng (mặt trời lên phía đông), mặt trời lặn về tây, mùa xuân cùng nhau ngắm hoa, mùa hạ chèo thuyền du ngoạn, mùa thu hái hoa cúc, mùa đông xem tuyết, cách xa tất cả phân tranh, an ổn bình tĩnh vượt qua cả đời..... Đây là người ta ước mơ tương lai tốt đẹp cỡ nào. Người muốn như vậy chứ? Nhưng mà lại không thiết thực đường nào....., người được giang sơn của người, ta có Đồng thị nhất tộc của ta!"

Mấy miếng lá phong nhẹ nhàng rơi xuống, trên không trung lác lác, mang đến một tiếng xào xạc thu ý.

Lúc này, trong nhà truyền đến tiếng của Triệu di nương, bà bưng một chén canh vào cửa, nhìn thấy nàng không có ở trong nhà. Liền nhẹ giọng kêu ngoài vườn: "Uyển Nhi ơi, ngoài phòng lạnh, đi vào nhanh một chút đi! Di nương hầm canh bổ cho người, con chim quý hiếm kia di nương lên lên giấu một cái chân lớn, hầm canh cho người, Chiêu nhi biết, uống tớm một hớp, còn khen không ngừng đâu, người đi vào nhanh ném thử một chút đi!"

"Tỷ tỷ, người không đi vào. Ta muốn uống cạn sạch đó." Tiểu Đồng chiêu đi theo di nương vào cửa, cười ở trong phòng.

"Đến rồi!" Nàng đáp một tiếng, liền xoay người vào trong nhà. Tho tho _

***

Từ Ninh cung.

Gió thổi nhẹ nhẹ, ánh mặt trời chiếu xuống trong vườn ngự uyển. Bóng cây đu đưa trên sân nhà, bóng cây ẻo là ước hẹn, gió chậm chậm thổi lát phát, phát ra tiếng xào xạc..... Trong tấm điện, màn lụa nhẹ nhàng bay lên. Khói trong lư hương lượn lờ, mang đến ấm áp trong phòng.

Thái hậu mời mẹ con Đậu thị vào cung uống trà, gần đây Quận quân Thừa Ân rất được Thái hậu sủng ái cũng được bà tìm tới.

Thân tỳ muội mang theo nữ nhi vào cung, Vũ Thái phi tự nhiên cũng tới Từ Ninh cung bồi ngồi.

Hương trà tỏa bốn phía cả phòng, đang lúc mọi người sắp hàn huyên, hoàng thượng lại phái người tặng quà tới đây.

Nội thị ở chỗ hoàng thượng phái tới khẽ cong người trước Hoàng thái hậu nói: "giờ phút này Hoàng thượng đang bận ở trong buồng lò sưởi nghị sự cùng các đại thần. Biết được Đậu phu nhân mang theo Đậu tiểu thư vào cung bái kiến Thái hậu, liền đặc phái nô tài tặng quà tới đây."

Nghe vậy, Đậu phu nhân và Đậu Nguyên Nguyên lập tức từ trên ghế đứng dậy. Vui mừng quý xuống đất tạ ơn. Tho tho_

Thái hậu cười nói: "Tốt! Tốt! Nhạc mẫu khó được vào cung một chuyến, vốn cho là như thế!" Nói xong giơ tay lên nói: "Đến, nhanh đưa lên cho ai gia nhìn một chút, rốt cuộc Hoàng đế phái các người tặng thứ gì tới?"

Nội thị lập tức dẫn người, bưng từng món quà tặng đến trước mặt Thái hậu. Cung kính nói: "Khởi bẩm Thái hậu, hoàng thượng lệnh nô tài đưa tới hai đôi Ngọc Như Ý, vòng Mã Nào, còn có hai mươi bộ gấm vóc."

Thái hậu ở trên bàn cẩn thận nhìn rồi nhìn. Gật gật đầu nói: "hai mươi bộ gấm vóc này, trong đó mười bộ kiểu hoa đoan trang, mười bộ tươi sáng, rõ ràng là cho mẫu thân mười bộ, cho nữ nhi mười bộ....., cũng sắp tới đại hôn, cũng nên làm ít bộ đồ mới nữa."

Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng có thể dụng tâm như thế, ngoài ý muốn, lòng tràn đầy vui mừng dập đầu xuống dưới nói: "Nguyên Nguyên tạ hoàng thượng ban thưởng."

Thái hậu giơ tay lên, cười nói: "Đều đứng lên đi, về sau đều là người một nhà."

"Vâng" mẹ con Đậu phu nhân cùng nhau đứng dậy, trở về vị trí.

Mẹ con Đậu thị trở về ngôi, Lâm Dương nhi lập tức tự mình châm trà, trong lòng lại trầm nghĩ, mấy ngày nay hoàng thượng bị Thái hậu buộc làm bạn với Đậu Nguyên Nguyên, sắc mặt cực kỳ khó coi, dù tính khí cũng thay đổi, hôm nay thái độ đột nhiên rất biến chuyển, nhất định là xảy ra chuyện gì. Tho tho_

Có thể làm cho hoàng thượng đột nhiên thay đổi thái độ, xác nhận là Đồng Tư Mã.

Nàng thân ở hậu cung, có nhiều bất tiện, khiến Đồng Tư Mã tới Từ Ninh cung một chuyến, nàng mới có thể thấy rõ ràng thế cục. Đồng Tư Mã tới, hoàng thượng sẽ đi theo sau chân nàng đến liền lập tức, có lẽ nói hai người cùng đi cũng không chừng. Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhi khéo cười xinh đẹp nói: "Đồng Tư Mã làm quan trong triều, nhất định là tương đối hiểu được nghi chế lễ phục, đại hôn hoàng thượng sắp tới, Dương nhi đang định may mấy bộ xiêm áo đây, nếu Đậu phu nhân cũng tính toán may y phục, sao không mời nàng tới đây hỏi một câu, để tránh khỏi lộn xộn?"

Nhắc tới Đồng Khanh, khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên liền không vui, Hoàng đế vì một chuyện Đồng Khanh huyền não xôn xao dư luận, để cho nàng mất sạch thể diện, giờ phút này, người nàng không muốn gặp nhất chính là Đồng Khanh.

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "nghi chế lễ phục trong đại hôn của hoàng thượng, có ai có thể hiểu nhiều hơn lễ quan sao? Muốn nàng tới, sao không trực tiếp tuyên triệu lễ quan tới đây chứ? Lâm Dương nhi người thật đúng là nhiều chuyện!"

Thái hậu cười nói: "Đại thần triều đình, cũng chỉ có Đồng Khanh là nữ, trừ bỏ phục nghi, còn có rất nhiều chuyện muốn nói, ai gia đang muốn nói chuyện với nàng, để cho nàng đến đây đi." Dứt lời, quay đầu lại phân phó với nhị tổng quản: "Đi tiền điện xem một chút, nếu Đại Tư Mã rồi rảnh rồi, mời nàng tới Từ Ninh cung một chuyến, nói ai gia mời nàng uống trà." Tho tho_

"vâng." Nhị tổng quản khẽ cong người, liền lui xuống.

Lúc này Thái hậu lại dời ánh mắt rơi vào trên người Đậu Nguyên Nguyên và Lâm Dương nhi, dặn dò: "Hai người các người về sau có thể ở chung hòa thuận thật tốt, ai gia cảm thấy mỹ mãn rồi."

Nghe vậy, sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên biến hóa.

Nàng và hoàng thượng còn chưa có đại hôn đâu, vậy mà Thái hậu đã ngầm cho phép Lâm Dương nhi làm hoàng phi rồi hả?

Biết nữ nhi không ai bằng thân mẫu, Đậu phu nhân thấy sắc mặt nữ nhi cũng thay đổi, liền lặng lẽ dặt tay áo của nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ồ gần thái hậu, khỏe miệng chớ trễ xuống, cũng sắp đại hôn rồi, thu hồi tính tình của người một ít, đừng quên người là hoàng hậu, vị hoàng đế kia không phải có Tam Cung lục uyển hay sao? Tương lai hậu cung nhất định sẽ có Tần phi khác tồn tại, quận quân Thừa Ân được Thái hậu và hoàng thượng tin chịu, tính tình dịu dàng hào phóng, so với những thứ tiện nhân kia không biết muốn tới được, đừng động tới người do dân gian đồn đãi vô căn cứ, người phải tiếp

nhận nằng, ánh mắt nằng cực tốt, tương lai chắc chắn nhờ người. Đừng lo lắng nằng sẽ chen với người, ngôi vị hoàng hậu, coi trọng chính là gia thế, đừng quên trên triều còn có cha người cố gắng nữa, dựa vào cô ấy không có xuất thân, sao so sánh được với người?"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "Nàng luôn luôn chủ động giao hảo với ta, đối với ta lại ân cần, chỉ cần nàng không giành hoàng thượng với ta, tương lai ta nhất định sẽ đối tốt với nàng." Tho tho _

Đậu phu nhân nói: "Người có thể nghĩ như vậy, ta liền yên tâm, người làm chánh thất thì phải nhẫn nại, phải nhường người, nếu như người không làm được, tương lai sẽ sống rất khổ cực."

"Uống trà thôi." Lúc này, thấy Thái hậu mở nắp trà ra, người hương Trà một chút, cười dịu dàng nói: "trà trong cung ai gia ngon nhất nước, phải tỉ mỉ thưởng thức mới được. Các người khó tới nơi ai gia một chuyến, hưởng thụ một phen thôi."

"Tạ Thái hậu." Mọi người rời rít bụng ly trà lên.

Một đồng nữ nhân tụ tập uống trà bên trong Từ Ninh cung, mọi người vừa uống trà, vừa ăn quả vỏ cứng ít nước, tán gẫu một phen, thời gian ước chừng qua một chén trà, hoàng thượng quả thật đi theo Đồng Khanh tới đây.

Hoàng thượng đích thân tới, mọi người lập tức quỳ đầy đất.

Lưu Lăng giờ tay lên, nói: "Hãy bình thân, nghe nói Thái hậu thiết yến uống trà ở trong Từ Ninh cung, mời Đồng ái khanh, trầm nhất thời hiếu kỳ, vì vậy liền đi theo tới."

Tâm tình thái hậu thật tốt, hơi mỉm cười nói với nhi tử: "Hoàng nhi! Mau tới ngồi bên cạnh mẫu hậu, Đồng Khanh cũng ngồi đi."

Trong lòng thái hậu chẳng phải không hiểu, thái độ của hoàng thượng rất thay đổi, nhất định là có liên quan với Đồng Khanh, giữa bọn họ, hình như đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó rồi. Tho tho _

Vô luận là cái gì, xem ra tình huống cũng không tệ lắm, đúng lúc nên cất nhắc thế lực của Đồng gia.

Thái hậu cười nói: "Ai gia nhớ hai vị thúc thúc của Đồng Tư Mã khi đổi châu nhậm chức, còn giống như có một cừu cừu là quan viên bên ngoài, ở vùng khác phía xa? Còn có lần trước tiến cử mấy vị đại phu và Lang trung, biểu hiện hình như không tệ, hoàng nhi, không phải nên cất nhắc đề bạt rồi chứ?"

Lưu Lăng cười nói: "Trầm sớm có ý đó, y theo mẫu hậu thôi."

Thái hậu quay đầu lại nói với Đồng Khanh: "Nếu Hoàng đế đã đồng ý, chuyện này tự người làm đi, ai gia cũng không hiểu những chuyện trên triều đình."

Lưu Lăng nói: "Ái khanh còn là ghi trên sổ con đi, chuyện lên chức, theo như trình tự công văn vẫn tới làm."

Đồng Khanh lập tức thở dài nói: "Tạ Thái hậu, tạ hoàng thượng."

Vẫn trầm mặc không nói, sắc mặt Vũ Thái phi ở bên cạnh an tĩnh uống trà càng nghe càng khó coi, người phụ thuộc thế lực của Đại Tư Mã, cũng không ít, lại có thể liên thăng một hơi vài người, nhìn thái độ hoàng thượng lần này, khẳng định chức vị đứng hàng quan trọng, Đậu Nguyên Nguyên lên làm hoàng hậu, ngược lại thế Đồng Tư Mã như trung tâm rồi hả?

Thái hậu và hoàng thượng khiến nữ nhi Đậu thừa tướng lên làm hoàng hậu, lại cất nhắc thế lực của Đại Tư Mã. Tho tho _

Đồng Khanh thừa kế phụ chức, những năm gần đây tận hết sức lực áp chế Đậu thừa tướng, đây là một chuyện cho tới nay được Hoàng đế và Thái hậu ngầm cho phép, đề thế lực của hai bên thăng bằng, hôm nay Hoàng đế và Thái hậu lại tính toán đánh vỡ thăng bằng, hiển nhiên ngã về phía Đồng Tư Mã.

Lúc này, Thái hậu quay đầu liếc Vũ Thái phi một cái, lại tha thiết dặn dò với Đậu Nguyên Nguyên: "sau khi đại hôn, người phải cố gắng, mau sớm mang thai mới được, ai gia sẽ làm chủ, trước khi người chưa có mang thai, Hoàng đế không được nạp bất kỳ Tần phi nào, cho nên người tốt nhất mau sớm sinh Nhi tử, như vậy ngày ra đời, con của hoàng hậu sơ sinh, Hoàng đế chắc chắn sẽ sắc lập nó làm Thái tử."

Đậu Nguyên Nguyên đỏ mặt, nhỏ giọng lên tiếng: "Vâng"

Cất nhắc thế lực Đồng Tư Mã, hiển nhiên là vì tương lai nhi tử của nàng, cũng chính là lót đường cho ngôi vị thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Mỹ Nhân Gặp Rủ Ro

Lấy thế cực trước mắt đến xem, thế lực sau lưng thái tử, quả thật không nên quá lớn, cha nàng Đậu thừa tướng ở trên triều đình cơ hồ như mặt trời ban

trưa rồi, lại thêm thái tử nữa, khó bảo đảm tương lai hoàng thượng sẽ không lo lắng xảy ra loạn tử, Thừa Tướng lập trừ quân bức vị.

Chỉ là..... Lần này Hoàng thượng mạnh mẽ cất nhắc thế lực của Đồng Tư Mã, phụ thân của nàng Đậu thừa tướng sẽ cam tâm sao?

Những năm gần đây, ông mong đợi cũng không phải là tương lai ngoại tôn của mình lên làm Hoàng đế.

Bắt đầu từ bây giờ, nàng phải cẩn thận đề phòng phụ thân của mình mới được.

Vũ Thái phi lạnh lùng liếc hai gò má Đậu Nguyên Nguyên ửng hồng một, hừ một tiếng, thầm nghĩ, khuê nữ chưa từng trải việc đời, chưa đi qua sóng gió, chính là chỗ này y hệt ngớ ngẩn, nàng còn chưa có mang thai long chủng, nhi tử cũng chưa có sinh mệnh, thế lực của phụ thân bị áp chế lại rồi, ngôi vị hoàng hậu của nàng còn có thể an ổn sao?

Trừ phi, nàng đã biết kế hoạch của Đậu thừa tướng rồi.....

Nhưng không thể để cho nha đầu ích kỷ này phá hư đại kế.

Vũ Thái phi nâng chung trà lên, khẽ nhắm một hớp trà, ra về thờ ơ nói: "Hôm nay đại hôn sắp tới, trong cung quy củ phức tạp, tương lai không khỏi làm trò cười cho thiên hạ, thất lễ, Nguyên Nguyên cũng nên bắt đầu học tập lễ nghi trong cung rồi."

Đậu phu nhân nói: "Nương nương có điều không biết, từ khi đính hôn cùng hoàng gia tới nay, Đậu phu đã sớm mời tới giáo tịch, tỉ mỉ dạy Nguyên Nguyên các loại lễ nghi trong cung rồi."

Vũ Thái phi nói: "Giáo tịch còn không bằng nhóm người cô cô trong cung đâu, sao lại không để cho Nguyên Nguyên vào cung học tập, hoặc là dứt khoát vào ở trong cung, điện các trong cung này rất nhiều, trống đi một chỗ, không thành vấn đề."

Lúc này, Lâm Dương nhi lại đặt ly trà xuống, mở miệng nói: "Thái phi nương nương, xin cho Dương nhi lớn mật chen vào miệng một câu, coi như địa vị hoàng hậu tôn sư cao quý, nơi nào có cô nương chưa xuất giá, trước khi xuất giá vào ở phu gia hay sao? Hành động lần này. Không hợp lễ nghĩa!"

Thái hậu và hoàng thượng cố ý cất nhắc thế lực của Đồng Tư Mã, nàng còn có thể hiểu dụng ý trong đó, Vũ Thái phi lại yêu cầu Đậu Nguyên Nguyên vào ở trong hoàng cung, chuyện này khó có thể suy đoán dụng tâm của bà. Về chuyện quyền thế trong triều, Đậu thừa tướng nhất định là không cam lòng bị áp chế ở dưới đại mã tư, rõ ràng nàng lợi dụng xung đột giữa hai cha con Đậu thị, như thế này khiến cho Đậu Nguyên Nguyên vào cung, không phải để cho nàng khẳng định ngôi vị hoàng hậu rồi sao?

Bên Vệ tướng quân hình như còn không có động tĩnh lớn, nàng cũng không thể dần tính tiếp tục chờ nữa rồi, nàng phải ngầm giúp đỡ hần một tay. Nghĩ cách khiến cho nữ nhân ở trong tư trạch quấy lật trời mới được.

Thái hậu nghe Lâm Dương nhi nói, thậm chí cảm thấy được có đạo lý, gật đầu nói: "Đúng vậy, quả thật cô nương chưa xuất giá không thích hợp vào ở phu gia, như vậy đi, ai gia phái mấy cô cô thân cận đi theo bên cạnh hầu hạ Nguyên Nguyên, tùy thời dạy nàng lễ nghi, cứ như vậy được chứ."

Đậu Nguyên Nguyên nghe xong. Chậm rãi quỳ xuống nói: "Nguyên Nguyên, cảm ơn Thái hậu."

Vũ Thái phi cười nhạt vài tiếng, thầm nghĩ, hay cho Lâm Dương nhi, người cứ như vậy trăm phương ngàn kế muốn lấy được ngôi vị hoàng hậu sao? Như vậy, tính tình nàng có thù phải trả. Tất nhiên sẽ thành toàn nàng. Nàng nghĩ một chút, đột nhiên đem lời nói xoay chuyển, nói: "Như đã nói qua, Hoàng đế sắp đại hôn, điều này làm cho Bôn cung nhớ tới Trường An, có nên thay nàng tìm một phu gia hay không?"

Nhắc tới hôn sự của Trường An, Thái hậu đặt ly trà xuống nói: "Đây cũng phải, Trường An đã mười sáu. Nên thay nàng an bài hôn sự. Vũ Thái phi có người tốt để chọn rồi sao?"

Người bà nói ra, Thái hậu há có thể đồng ý sao? Còn không bằng lấy lui làm tiến. Vũ Thái phi cười nói: "Trường An là nữ nhi của Thái hậu. Chuyện này dựa vào Thái hậu làm chủ, hôn sự của công chúa, nơi nào có chỗ cho ta nói chuyện đây?"

Thái hậu nghe bà nói lời uyển chuyển như vậy, liền từ từ mở miệng nói: "Ai gia biết, trải qua thời gian dài, ở bên trong lòng của người vẫn luôn có một cỗ oán khí, cho nên chưa bao giờ xem Trường An thành nữ nhi của mình mà đối đãi. Đã nhiều năm như vậy, hài tử cũng đã lớn, cũng mau xuất giá, người cũng nên buông xuống, hay là thế này đi, vị hôn phu của Trường An do người là mẫu thân ruột làm chủ đi."

"Nói đi, nhân tuyển trong lòng người là ai?"

Vũ Thái phi nói: "Diệp Toàn con lớn nhất của Lệnh Thượng Thư dung nhan tuấn tú, tài trí hơn người, ta nhìn, trái lại rất thích hợp với Trường An."

Nghe Vũ Thái phi tính toán thay Trường An thành lập hôn sự, đối tượng còn là một người rõ ràng Trường An sẽ không thích, rốt cuộc Đồng Khanh cũng không nhìn được nữa, nàng không nhanh không chậm nói: "Đô Úy Diệp Toàn còn trẻ anh tuấn, người này tốt thì tốt, nhưng Công chúa Trường An tính tình cổ chấp, nếu nàng không vui, sợ rằng sẽ sanh ra rắc rối, hạ thần xem ra, chuyện này hay là hỏi Trường An trước đã, rồi mới quyết định chứ?"

"Hả?" Vũ Thái phi nhướng mi, một đôi con mắt linh lợi nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng nói: "Đồng Đại Tư Mã được Thái hậu và hoàng đế coi trọng, hiện giờ đúng là đắc ý vênh vào rồi hả? Hôn sự của công chúa, khi nào tới lượt Ngoại Thần người tới chen miệng vào?"

Đồng Khanh vội vàng thờ dãi nói: "Vi thần, không dám."

Lưu Lăng nói: "Thái phi đừng giận, trăm cũng cảm thấy chuyện này hỏi qua Trường An trước sẽ khá ổn thỏa."

Vũ Thái phi lạnh lùng nói: "hoàng đế đã mở miệng nói chuyện rồi, Bồn cung còn có thể nói gì đây? Mọi người nói, chuyện hôn nhân, lệnh của phụ mẫu, xem ra ta đây khổ cực hoài thai mười tháng sinh ra nữ nhi, cuối cùng còn không phải là thân mẫu thân sinh có thể làm chủ được chứ?"

Vũ Thái phi nói chuyện nặng như vậy, cộng thêm mẫu hậu hứa hẹn, Lưu Lăng không kiên trì quá mức, nhưng lại lo lắng cho Trường An, vì vậy từ từ nói: "Nếu Thái hậu đã hứa hẹn rồi, trăm cũng không đối ý, trăm chỉ hi vọng là Thái phi trước khi lập thành cửa hôn sự này, trước hết để cho Trường An gặp Đô Úy Diệp Toàn một lần." "Đô Úy Diệp Toàn nhậm chức ở Kinh châu, đường xá xa xôi không nói, coi như Trường An thấy thì sao? Không thấy thì như thế nào? Có thể thay đổi được cái gì không? Trước khi thành hôn, có bao nhiêu nữ nhân sẽ gặp qua chồng hay sao? Trước đây bốn cung gả cho tiên đế, nhưng chưa từng thấy qua hán đấy."

Xem ra Vũ Thái phi rất là kiên trì, Lưu Lăng không nói gì nữa.

Trường An luôn luôn e ngại Thái phi, nói không chừng sẽ ngoan ngoãn thuận theo. Chỉ là muội muội duy nhất có thể nào lấy chồng ở xa? Tính tình nàng kiêu ngạo hẳn thật không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là cho điều Nhi tử của Lệnh Thượng Thư Diệp Đô Úy trở về Hoàng Thành rồi.

Mọi người không hề nữa nói, uống một chút trà, ở thời khắc hoàng hôn liền giải tán.

***

Trời chiều ngã về tây, hoàng hôn mênh mông, Đồng Khanh ở dưới sắc trời đỏ rực, ngồi kiệu trở lại trong phủ, mới trở về đến hậu viện, liền thấy Ninh Vương vòng quanh vai, tựa bên cạnh cây Phong ở cửa thư phòng của nàng, mặt lưỡi biếng chờ nàng.

Một thân nhẹ nhàng, tóc đen như mực rối loạn tùy ý cột lên, bộ dáng giao phó lạnh nhạt, xem ra là vô cùng anh tuấn tiêu sái.

Nàng mới vào cửa, liền nghe Triệu di nương nói đến, Ninh Vương ở cửa đối diện lại qua tới, đã đợi ước chừng một canh giờ rồi.

Đồng Khanh thấy hán đợi trong sân, lập tức tiến lên thở dài nói: "sao hôm nay Ninh Vương Điện hạ tới đây? Nếu Ngài muốn thấy Đồng Khanh mà nói, truyền một lời, hạ quan sẽ lập tức tới cửa bái kiến, ngài thật sự không cần chờ đợi ở tại đây."

Khỏe miệng Lưu Ký chứa đựng nụ cười nói: "Người biết rất rõ ràng, ta ghét nhất thái độ người kính cần như vậy, ta sắp ra khỏi thành, ước chừng mấy ngày nữa mới có thể trở lại, cho nên đặc biệt tới xem người một chút thôi."

"Há, Điện hạ tính toán đi xa sao? Đi đâu?" Nghe nói hán sắp xuất thành, đáy mắt Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua vẻ nghi hoặc, lại biến mất.

"Chỉ là một cuộc đi săn mùa thu thôi." Lưu Ký nhẹ nhàng nói, "Chỉ là, chuyện điều động quan viên triều đình, ta đã nghe nói, khiến nữ nhi lên làm hoàng hậu, lại biến thành rút ra thế lực của người, hành động lần này chẳng khác gì nhân cơ hội cắt giảm thế lực của Đậu thừa tướng, mặc dù Thái hậu nói rõ khiến ngoại tôn chưa ra đời làm hoàng đế, người cho là lời như thế, trấn an được Đậu thừa tướng sao?"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Trong mắt của ta, căn bản không cần trấn an Đậu thừa tướng, nữ nhi của hán lên làm hoàng hậu, bao nhiêu vinh dự, nhưng hán là quốc trượng, nhạc phụ đại nhân của hoàng thượng, còn có cái gì chưa đủ hay sao?"

Lưu Ký nhìn nàng, đột nhiên che giấu tươi cười, nghiêm sắc mặt nói: "Uyển Nhi, người hãy nghe ta nói, sắp tới khả năng Đậu thừa tướng có thể có hành động, đoạn thời gian ta ra khỏi thành này, người ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuyện gì cũng chớ làm, người chờ ta trở lại, nếu như giữa người và Đậu thừa tướng có thù gì, trở lại ta báo cho người là được."

Ninh Vương ra khỏi thành, quả nhiên không phải cuộc đi săn mùa thu, cuộc đi săn mùa thu chỉ là che giấu tai mắt người, hán có kế hoạch khác.....

Nàng chưa kịp mở miệng, thì thấy mây kiếm hán nhũu một nói: "Thời gian đã không còn sớm, ta phải đi, Đồng Uyển, nhớ lấy! Người ngàn vạn lần phải nhớ lời của ta!"

Dứt lời, liền vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Xem ra, thời gian của hán tương đối cấp bách, lại đặc biệt đi tới nơi nàng, chờ nàng trở lại, chỉ là vì phân phó nàng những lời này.

Ninh Vương là cố ý nhắc nhở nàng, sợ rằng Hoàng Thành sắp sửa xảy ra chuyện lớn, nàng không rõ liền để ý, tìm không ra được manh mối, trước mắt phương thức duy nhất chính là dự phòng vạn nhất.

*

Đêm khuya, ánh trăng mờ mờ, trên đường cái Hoàng Thành im ắng yên tĩnh, phu canh xách theo đèn, gõ mõ cầm canh dọc theo phố, dẫn cỗ hống hô to báo giờ, ánh đèn yếu ớt, ở trong bóng tối lúc sáng lúc tối.

Cố Tử Khâm ngồi lắc lư ở trong xe ngựa, duỗi cái lưng mỏi mệt, ngáp một, sau đó, mờ rèm, thò đầu ra bên ngoài, phát hiện một trận gió lạnh ghê ghét, hán run lấy bầy, ngược mắt về phía phu xe hỏi "sao thời tiết đột nhiên trở nên lạnh như thế hả? Còn bao lâu mới có thể về nhà vậy?"

Phu xe quay đầu lại cười nói: "Nhanh! Nhanh! Chưa tới ba con phố nữa trở về đến dinh thự lớn của thiếu gia rồi."

Cố Từ Khâm tức giận nói: "Khiến ngựa chạy nhanh lên một chút, bản đại gia mệt nhọc."

Dứt lời, cái đầu dài lúi về bên trong xe ngựa, đang định để rềm xuống, lại đột nhiên liếc thấy bên góc đường, một nữ tử bước chân lao đảo vịn tường mà đi lại, tay trái còn nắm lấy một thanh trường kiếm, mặc cho mũi kiếm rủ xuống trên mặt đất, trong bóng tối, bước đi của nàng không yên, lao đảo, dáng dấp nhìn hết sức chật vật.

"Mỹ nhân kia là sao? Sẽ không phải là bị kẻ thù đuổi giết đi?" từ trước đến giờ Cố Từ Khâm vô cùng tốt với mỹ nhân, thấy nữ nhân kia nhếch nhác, nhất thời chạm vào lòng thương hương tiếc ngọc, liền nói với phu xe: "Dừng xe!"

Phu xe nghe thấy được, cũng cau mày nói: "Thiếu gia, đừng xen vào việc của người khác đi, một nữ nhân đơn độc lang thang trên đường phố vào đêm khuya, chuyện này rất không tầm thường, huống chi trong tay nàng còn nắm một thanh trường kiếm, vẫn nên cách xa một chút, ngàn vạn đừng rước họa vào thân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Xảy Ra Chuyện Lớn

Editor: Thơ Thơ

"Người không có nhìn thấy mỹ nhân kia đi đường nghiêng ngã sao? Nhất định là đã bị thương, Cố Gia ta mặc dù không hành y bên ngoài nữa rồi, nhưng mà không thể thấy chết mà không cứu, huống chi bóng dáng kia xem ra là mỹ nhân không thể nghi ngờ, mau dừng xe đi!" Cố Từ Khâm kiên trì nói.

Phu xe kia không thể làm gì khác hơn là làm theo, nắm chặt dây cương, khiến xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Cố Từ Khâm lấy tay gọi lên đèn trên xe ngựa, xuống xe, chạy tới bên mỹ nhân kia.

Dưới ánh đèn u ám, nhưng thấy nàng kia một thân hoa phục, tóc tai lại bù xù, đồ trang sức nghiêng ngã nửa giắt trên búi tóc, dáng dấp hết sức thảm nhếch nhác.

"Cô nương, người bị sao vậy? Bị thương sao?" Cố Từ Khâm kề trước, nhẹ giọng hỏi: "Ta là đại phu..... Hừ, miễn cưỡng coi như, có lẽ có thể giúp người chăm sóc!"

Nghe vậy, nàng kia quay đầu lại, ở trên búi tóc tán lác, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng nhìn thấy Cố Từ Khâm, cũng lập tức nhận ra, nhỏ giọng nói: "Người không phải chính là đồ lưu manh sao? Thái hậu nói, người là bạn bè không tốt của Đồng Tư Mã ....." Tho tho _

"Ah, người lại có thể nhận biết tại hạ sao?" Bóng đêm thật đen tối, Cố Từ Khâm cầm đèn bên cạnh, hí mắt suy nghĩ, cẩn thận nhìn lại nhìn, lại thấy hai gò má nàng sưng đỏ, hình như bị người hung hăng vả qua, trên mặt vương nước mắt.

Bộ dáng kia, thật sự là không dễ nhận thức, chỉ là nàng nhắc tới Thái hậu, lại mặc hoa phục..... Khoảnh khắc, hần chợt nghĩ tới, nữ nhân này cũng không phải là vị cô nương hần gặp trong hoàng cung, mạo hiểm táng mạng cầu kết kia sao? Cố Từ Khâm không nhịn được thất thanh nói: "Người là Trường An! Hà, không, người là công chúa, người đường đường là công chúa, tại sao lại ở chỗ này? Còn lộ ra bộ dáng nhếch nhác nghèo túng? Là ai khi dễ người à?"

"Người có biết, Ninh Vương ở nơi đâu không? Hắn ở cửa đối diện Đồng Tư Mã, ta muốn đi tìm hắn. Trên đường bị lạc đường, ta không thường ra khỏi cung, không biết được đường....." Trường An nói xong, giọng điệu vẫn không che giấu được tiếng thút thít. Xem bộ dáng là khóc đã lâu rồi.

Cố Từ Khâm cau mày nói: "Đồng Khanh ta rất là quen, là bạn tri kỷ rượu thịt của Cố mẫu, tri kỷ hoàn quân, phủ nàng ta tự nhiên biết, ta có xe ngựa, không bằng ta đưa người đi qua đó."

Nói xong, tự cởi áo choàng trên người xuống. Che ở trên người của Trường An, sau đó diu nàng, lên xe ngựa.

Rất nhanh. Liền đến dinh thự của Ninh Vương, đáp cửa, người gác cổng lại trả lời, Ninh Vương mang theo nhóm lớn người hầu, ra khỏi thành đi săn.

"Như vậy, Thẩm Công Tử có ở đây không?" Trường An ở trong xe ngựa, cách màn xe, trầm thấp hỏi. Tho tho _

"Thật không may, Ninh Vương ra khỏi thành, Thẩm lão bản tự nhiên cũng đi theo ra thành, xin chur vị ngày khác trở lại bái phỏng thôi." Dứt lời, người gác cổng liền chậm rãi đóng cửa lại.

Cố Từ Khâm vén rèm lên, gương mặt Trường An thất vọng, không biết nên an ủi ra sao. Không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Không bằng tới trong nhà Đồng Khanh ngồi đi, mặt công chúa vừa đỏ vừa sưng, trước tiên Cố mẫu ở nơi đó có thể giúp công chúa thoa chút thảo dược lên trên mặt, làm

tan sung."

*

Đêm khuya công chúa đột nhiên tới, tướng mạo còn hết sức chật vật. Chuyện này liên quan đến mặt mũi hoàng tộc, vì vậy Đồng Khanh hết sức cẩn thận. Không dám kinh động quá nhiều người trong phủ, chỉ lên sai Hồng Ngọc đi chuẩn bị những thứ Cổ Tử Khâm cần có, tiện thể để công chúa ở lại trong phòng của mình.

Đường đường một công chúa biến thành nhếch nhác như vậy, nhất định là biết hôn sự của mình, đã đại náo một cuộc trong cung.

Làm thành ra như vậy, nhìn tới..... Không giống như là bộ dáng được phép xuất cung.

Đồng Khanh rót chén trà nóng, đưa cho Trường An, nói: "uống để thân thể ấm áp đi." Thotho_

Trường An nhận lấy ly trà, uống một hớp trà nóng.

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Đã trễ thế này, công chúa làm sao xuất cung được?"

Trường An rũ con mắt, trầm thấp mở miệng nói: "Ta cầm kiếm, đi ra ngoài cung, ai dám tới gần thân thể của ta, ta liền chém người đó, những thị vệ kia không dám dẫm thương ta... Ta liền xuất cung rồi."

Cổ Tử Khâm ở bên cạnh bàn, đang bận dùng bát đũa thuốc, quay đầu nhìn Trường An, không rõ liền đề ý hỏi "Dù là ra khỏi cửa, cũng không trở thành như thế chứ? Công chúa sao biến thành như vậy? Là ai khi dễ nàng sao?"

"Ta nghe tin tức nói mẫu thân định gả ta cho Diệp gia, lập tức chạy đi cung Xương Thọ tìm bà, bà không nghe lời nói của ta, còn đuổi ta đi...ta liền khóc lớn đại náo, lớn tiếng nói cho bà biết, ta có người trong lòng rồi, tuyệt đối không gả cho người khác....." Nói tới chỗ này, Trường An nghẹn ngào mấy tiếng, từng chuỗi nước mắt rơi xuống, nàng lau nước mắt, nói tiếp: "Mẫu thân lớn tiếng mắng ta, nói ta căm miệng, chớ làm mất mặt của bà, ta càng muốn nói, ta có nam nhân yêu thích, trừ hán ra, ai ta cũng không nguyện ý gả, bà để cho lão ma ma trong cung hung hăng và miệng ta....., sau đó, ta liền cầm kiếm xông ra cửa cung, ta muốn đi tìm hán, hỏi hán một chút nghĩ như thế nào! Nếu như hán nguyện ý, ta nguyện ý vứt bỏ tất cả, theo hán cao bay xa chạy."

Thật không ngờ Trường An chấp nhất, chân này Đồng Khanh không khỏi hơi nhủ lại....., Thẩm Mộ Thu không thích nữ nhân.

Đồng Khanh rất đồng tình nhìn Trường An một cái nói: "Hiện tại trong cung đã phái người tìm người ở khắp Hoàng Thành rồi, chờ đáp thuốc xong, nghỉ ngơi chốc lát, ta tự mình đưa người trở về thôi." Thotho_

Trường An nghe nàng (Đồng Khanh) định đưa nàng về hoàng cung, lập tức xoay mặt, quả quyết cự tuyệt nói: "Không! Trừ phi hán chính miệng nói với ta, hán không thích ta, chán ghét ta, ta mới có thể chết tâm hồi cung, gả người khác, nếu không, cả đời ta đây đều không trở về!"

Lúc này đại khái Cổ Tử Khâm cũng đoán ra đầu mối, Trường An đi phủ Ninh Vương tìm người cũng không phải là huynh đệ trong nhà Ninh Vương, mà là đệ nhất mỹ nam tử Giang Nam Thẩm Mộ Thu, người nữ nhân muốn cưỡng gian nhất, nhưng..... Nữ nhân theo đuổi Thẩm Mộ Thu là bình thường, hán giống như chưa bao giờ nghe nói qua Thẩm Mộ Thu thích qua nữ nhân?

Đáng tiếc, sao nàng chỉ nhìn trúng người kia.

Nếu không phải nàng là một kim chi ngọc điệp, nếu không phải hán không vào cung được, không cách nào âu yếm.....

Thôi! Thôi!

"Công chúa, người nằm xuống trước đi, ta giúp người bôi thuốc!"

Trường An nghe vậy liền thuận theo ép người xuống, sau đó lật người nằm ở trên giường, Cổ Tử Khâm rất cẩn thận thoa được thảo lên trên mặt Trường An, lo lắng làm đau nàng. Hán nhỏ giọng nói: "Nếu như, người nọ cự tuyệt công chúa, người lại không muốn gả cho họ Diệp kia, như vậy ta sẽ mang theo người cao bay xa chạy, ta đây có tuyệt kỹ gia truyền, coi như đến chỗ hoang giao dã ngoại (vùng hoang vu), cũng có thể nuôi sống công chúa." Thotho_ Hán nguyện ý vứt bỏ tất cả, mạo hiểm nguy hiểm bị chặt đầu, mang theo nàng đi tha hương?

Trường An kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt đang cẩn thận bó thuốc giúp nàng, cũng không nói một câu.

"lúc này Hoàng thượng nhất định tìm người khắp Hoàng Thành, ta phải phái người đi vào cung thông báo một tiếng." Đồng Khanh nói xong, liền xoay người đang định đi ra ngoài.

"Đợi đã nào....!" Trường An quay đầu tròn to cặp mắt, nhìn nàng, cất giọng nói: "Ta không muốn trở về."

Cổ Tử Khâm nói giúp vào: "Người hãy để cho công chúa ở lại đây đi, mặt của nàng sung thành như vậy, trở về cũng không tiện gặp người."

Đồng Khanh ngoái đầu nhìn lại Trường An một cái, trong bụng thầm nghĩ, giờ phút này công chúa đang náo nhen cùng Vũ Thái phi, làm thủ phạm, lúc này hồi cung, không biết sẽ nháo thành thế nào, huống chi, nàng không thể nhìn thấy một mặt Thẩm Mộ Thu, nhất định là chết sống cũng không chịu hồi cung.

Nàng dựa vào nàng ở nơi này, không phải là muốn chờ Thẩm Mộ Thu trở về sao?

Nếu Trường An muốn lưu ở nơi này, nàng phải tự mình vào cung một chuyến.

Nàng phủ thêm áo choàng, bước nhanh đi ra cửa phòng. Thotho_

*

Đồng Khanh mang theo hai người thị vệ trong phủ vội vã ra cửa, tính toán vào cung gặp vua.

Ở cửa ra vào, đột nhiên, một trận gió lạnh ghênh đón.

Bọn thị vệ lập tức kéo chặt áo choàng nói: "Đồng đại nhân, hôm nay thời tiết đột nhiên trở nên lạnh, sợ rằng sẽ lạnh, ngài đổi lại ngồi kiệu chứ? Trong kiệu ấm áp chút."

"Không! Hiện tại trong cung cũng đã vì công chúa quấy lật trời rồi, ta phải mau chóng vào cung, đơn độc cưỡi ngựa nhẹ hơn mau hơn ngồi xe ngựa rất nhiều." Đồng Khanh nói xong, nhanh chóng nhảy lên tuấn mã, lúc này, hoa tuyết rơi tới mặt.

Khoảng khắc nàng sợ run, vươn tay, mặc cho hoa tuyết rơi vào trên bàn tay, thì thầm nói: "Vậy mà tuyết rơi?"

Bầu trời ào ào nổi lên từng bông tuyết mảnh liệt, ở trong không khí tùy ý nhẹ múa, mang đến từng trận tập kích lạnh lẽo.

Bọn thị vệ ngẩng đầu nhìn từng mảnh băng tuyết rơi xuống, cau mày nói: "Tuyết rơi? Đây là làm sao vậy? Mùa đông năm nay cũng tới quá sớm chứ? Lúc này cây phong đang bắt đầu đỏ au đấy." Thotho_

Một vị thị vệ khác cười nói: "Một cơn gió lạnh thổi qua, lá phong đỏ bay xuống, xen lẫn tuyết trắng, thật là cảnh tượng lạ?"

"Nói đùa, trong đêm tối, trăng sáng đều không nhìn thấy, bầu trời một mảnh tối om om, bốn phương một mảnh tối tăm, người còn có thể nhìn ra phong đỏ tuyết trắng à?"

"Tưởng tượng." Thị vệ cười nói, "Ah, tuyết ngừng rồi hả? Sao tuyết này ngừng rơi rồi?"

Một người thị vệ khác ngẩng đầu nhìn ánh trăng đang thò đầu ra, cười nói: "Trăng sáng đi ra!"

"Đi thôi!" Đồng Khanh vội vã vào cung, liền mở miệng nói.

Ba người "Giá" một tiếng, ngay sau đó giục ngựa vội vã đi tới hoàng cung.

Tiếng vó ngựa vang lên ở trên đường cái trong đêm tối "Cạch cạch cạch", nhóm ba người chạy băng băng, theo thứ tự vượt qua góc đường, lại đột nhiên nghe một tiếng ầm ỹ. Thotho_

"Mau! Mau! Bất thích khách!"

"Dừng chạy!"

"Hắn đi phía bên kia rồi, mau đuổi theo!"

Mấy cái bóng đen "Soàn soạt soàn soạt" ở bên cạnh một tòa tường cao, nắm đao kiếm, nhanh chóng lướt đến, tựa hồ đang tìm những thứ gì.

Dưới ánh trăng mờ tối, đao kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh của kim loại sắc bén, ánh sáng màu trắng hiện lên Lãnh Phong, mờ hồ lộ ra một tia sát khí âm lãnh, rất là âm trầm đáng sợ.

Đồng Khanh lập tức kéo chặt cương ngựa, dừng tuấn mã lại, ngược mắt nhìn lại, bỗng chốc, trong lòng một hồi mảnh liệt, thất thanh nói: "Đây cũng không phải là dinh thự của Đâu thừa tướng sao?"

Thị vệ tùy thân của nàng liếc phe kia một cái, lập tức trở về nói: "Đúng rồi, là tường cao của phủ Thừa Tướng, ở chỗ này có thể nghe đầu tường cao kia, một mảnh huyền ảo đầu rồi, nhất định là phủ Thừa Tướng xảy ra đại sự gì rồi hả?"

Một tên thị vệ khác nghĩ thầm lấy an toàn của Đại Tư Mã là trọng yếu, phủ Thừa Tướng cũng không phải là nơi có thể nán lại, nơi tán gẫu xem náo nhiệt, hẳn không ngừng khuyên nhủ: "Đồng đại nhân, chúng ta vẫn nhanh rời đi!"

Thời khắc đêm khuya, phủ Thừa Tướng lại đèn đuốc sáng rờ, một mảnh huyền ảo.....

Chẳng lẽ là Vệ Sùng Văn đã xảy ra chuyện?!

Đồng Khanh hít vào một hơi, thúc ngựa, nhanh chóng phi nước đại tới phủ Thừa Tướng, hai người thị vệ này lập tức đuổi theo, rút kiếm ra, lớn tiếng dọa người hét lớn một tiếng, nói: "Nơi này là đại nhân Đại Tư Mã, bọn người mau buông xuống đao kiếm trong tay! Nếu không, đừng trách ta vô tình."

Chương 152: Máu Nhuộm Phong Hồng

Đồng Khanh hít vào một hơi, thúc ngựa, nhanh chóng phi nước đại tới phủ Thừa Tướng, hai người thị vệ này lập tức đuổi theo, rút kiếm ra, lớn tiếng dọa người hét lớn một tiếng, nói: "Nơi này là đại nhân Đại Tư Mã, bọn người mau buông đao kiếm trong tay xuống! Nếu không, đừng trách ta vô tình."

Mấy cái bóng đen nghe đương triều Đại Tư Mã lại có thể tới, vì vậy nhanh chóng tập hợp, không hề nắm kiếm ở cạnh tường lướt đến tìm kiếm nữa, một người tiến lên tựa như dẫn đầu, tra kiếm vào vỏ, đón bọn họ sai bước tới đây.

Thị vệ dẫn đầu lớn tiếng báo ra tước danh, chính là lo lắng Đồng đại nhân ở trong bóng tối bị ngộ thương rồi.

Đã báo ra tước danh, đối phương lập tức thu hồi đao kiếm, quay về phía đại quan triều đình, nhất là giờ đao kiếm trước vị quan viên tam công cao cấp, là đại tội.

Tên kia dẫn đầu thị vệ phủ Thừa Tướng đến gần trước, ôm quyền thờ dài nói với Đồng Tư Mã: "Đồng đại nhân, tôi nay phủ Thừa Tướng xuất hiện thích khách, hiện tại trong nhà đang loạn, giờ phút này cũng không phải thời cơ bất phùng, vì an toàn của ngài, vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi."

Quả thật đã xảy ra chuyện.....

Trong lòng nàng có dự cảm chẳng lành.

Đồng Khanh trầm mặt hỏi "Thích khách? Đâu thừa tướng bị thương sao? Tên thích khách kia đâu?"

Thị vệ của phủ Thừa Tướng nói: "May mắn, phát hiện được kịp thời, Thừa Tướng đại nhân bình yên vô sự, tên thích khách kia bị trọng thương, đã chạy!"

Nghe vậy, Đồng Khanh lập tức quay đầu phi nước đại trở về, một lòng vội vàng trở về phủ.

Đọc theo đường đi, trong lòng không ngừng nói thầm, Sùng Văn, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Nàng trực tiếp giục ngựa vào phủ, đến hậu viện, nhảy xuống ngựa, liền vội vàng chạy tới bên cạnh cây Phong Vệ Sùng Văn bình thường tới kia, mang theo tâm tình cực kỳ hoảng sợ, tiếng của nàng run rẩy, nhỏ giọng kêu: "Sùng Văn?"

Không có bất kỳ đáp lại nào.

Nàng cẩn thận tìm trên tường. Phát hiện cũng không có đồng đá nhỏ, Sùng Văn không có tới đây?

Nàng không chút nào yên tâm, lại kêu một tiếng: "Sùng Văn?"

Đột nhiên, một bóng đen từ bên tường nghiêng đi vào, thân hình cũng không như quá khứ lưu loát nhanh nhẹn, hấn phóng qua sau tường liền lao đảo té ngã trên đất, thân thể co giật một.

"Sùng Văn?!" Đồng Khanh thấy thế, bị sợ đến kêu lên một tiếng, nhanh chóng chạy tới.

Nàng cuống quýt chạy tới, nâng hấn lên. Tựa vào tay của mình, lúc này mới phát hiện ra thân thể hấn lại ướt một nửa, đưa tay tìm kiếm. Một mảnh dính lạ, mùi máu tươi ngay sau đó xông vào mũi, lòng của nàng nhất thời trầm xuống, trên mặt chợt thất sắc, rung động môi cả kinh nói: "Máu?"

Dưới ánh trăng mờ ảo, trên trán Vệ Sùng Văn toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt anh tuấn, hơi có vẻ tái nhợt.

Nàng vừa sợ vừa vội, vội vàng nói: "Người bị thương, người chờ đây, ta đi tìm đại phu tới đây! Trong nhà vừa đúng có sẵn đại phu!"

"Đợi đã nào....!" về mặt Vệ Sùng Văn khờ sờ. Cau mày, thờ gấp nói: "Đâu thừa tướng, hấn gặp ta rồi..... Hấn biết rõ là Vệ Sùng Văn ta, lại dám động thủ, nhất định là chột dạ ta đã biết được kế hoạch của hấn rồi, cho nên..... Giết ta diệt khẩu."

"Trước đừng động tới những thứ kia!" Đồng Khanh hoảng hốt, chưa chan lẹ nói: "Sùng Văn. Người trước đừng nói chuyện, ta lập tức đi tìm đại phu tới đây."

"Không..... Không hữu dụng....." Vệ Sùng Văn đem một đóa Hoa lớn nắm trong tay kín đáo đưa cho nàng, tiếp tục nói: "trong thư phòng của Thừa tướng, có căn mật thất, Mạn Đà La ở bên trong, còn có..... Hấn và Anh vương còn có Triệu vương trong ứng ngoài hợp, kế hoạch ở ngày đại hôn của hoàng thượng dấy binh, thừa dịp..... Nhiều Chư Vương vẫn còn ở Hoàng Thành....., nhất cử diệt....."

Thấy hần hấp hối, nước mắt của nàng lăn rơi xuống, mãnh liệt không ngừng, nàng nức nở nói: "Sùng Văn, người chậm một hơi, đừng nói chuyện, ta lập tức tìm người chữa cho trị người, nhất định có thể cứu người!"

Hơi thở hần yếu ớt, cười một tiếng thâm thúy với nàng: "Tiểu Uyển, ta, cho tới bây giờ cũng không rõ ràng, rốt cuộc người có chân chính yêu ta hay không....., chỉ là, không sao, Tiểu Uyển, ta yêu người là được....." Khóe miệng của hần nâng lên một nụ cười khổ, tiếng của hần dần dần yếu ớt, "Ít nhất, người là thật tâm đón nhận ta..... Cam tâm tình nguyện gả cho ta, người chưa từng có cự tuyệt qua ta, một lần cũng không có....., người biết trong lòng ta vui vẻ biết bao không? Vệ Sùng Văn ta tiếc nuối lớn nhất, chính là cuộc đời này không cách nào cùng người làm phu thê chân chính....., sinh mấy tiểu tử họ Vệ mập mạp....." Giọng nói vẫn còn chưa dứt, con người yên lặng dần dần tản ra, cuối cùng không bao giờ chớp một nữa.

"Sùng Văn!" nàng ôm hần thật chặt vào trong ngực, buồn rầu khóc ròng nói: "Sùng Văn, người tỉnh lại đi, ta đồng ý với người, ta và người làm phu thê, làm phu thê thật sự! Sinh mấy tiểu tử họ Vệ mập mạp!"

Trong sân, lá Phong đỏ tươi rồi rớt bay xuống, lạc diệp im hơi lặng tiếng bao trùm vết máu loang lổ trên đất, gió lạnh thổi qua, bóng cây xào xạc, vạn vật vắng lặng, ve mùa đông kêu rả rít, tình hình càng lộ vẻ rêu rắt thảm thiết.

***

Dưới trời, lại xuống một trận tuyết lớn, tuyết trắng rơi rơi, bao trùm cả hoàng cung, bầu trời vẫn bay đầy bông tuyết, đón gió, Phi Dương không tiếng động, cung đình lòng lộng, một mảnh trắng như tuyết mịn mờ.

Trong điện im ắng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân huyền ảo, vang vọng ở trong điện, một cung nữ vội vội vàng vàng chạy đến, vượt qua một thân áo tơ trắng, Đậu thừa tướng đang quỳ gối trước Từ Ninh cung chịu tội, lớn tiếng kêu: "Thái hậu thổ huyết, mau! Mau mời thái y tới đây!"

Hôm nay bên trong hoàng cung, đặc biệt không tầm thường, vệ thị cầm đao nặng nề vây lượn, nếu không nín thở trầm ngâm, bảo vệ thật chặt, làm cho trong cung điện nguy nga, tràn ngập ra một hơi thở căng thẳng.

Ở giữa hoàng cung, không khí trong Cung Vị Ương nặng nề.

Chân mày Hoàng đế Lưu Lăng sâu tỏa, cúi đầu nhìn Mạn Đà La Hoa trong tay dính máu tươi của biểu ca mình.

Này loang lổ vết máu, nhìn thấy mà ghê, làm hần vừa đau lòng vừa buồn bã.....

Đồng Khanh một thân đồ trắng góa phụ, không bôi son phấn, búi tóc màu đen như mực vén lên đơn giản nhất, phía trên cài lên một đóa hoa trắng nhỏ.

Nàng cắn răng nghiêng lợi nói: "Sùng Văn trước khi chết, nói cho ta biết, Đậu thừa tướng âm thầm cùng Anh vương và Triệu vương cấu kết, tính toán vào ngày đại hôn của hoàng thượng, trong ứng ngoại hợp, cử binh chiếm đánh Hoàng Thành. Đại hôn của hoàng thượng, là đại sự quốc gia, nhiều vị Vương Hầu cũng sẽ ở trong hoàng cung, bọn họ chính là tính toán đánh nhanh thắng nhanh, nhất cử tiêu diệt hết Chư Vương, thuận lợi lấy được ngôi vị hoàng đế."

Lưu Lăng trầm mặt nói: "Trẫm đã phái binh tăng cường thủ vệ Hoàng Thành và hoàng cung, về phần theo lời người thư phòng bí thất, nơi Vệ tướng quân gặp chuyện không may đêm đó, đã bị một cuộc hỏa hoạn đốt hết sạch, có lẽ trong lòng ta người đều biết, đó là hủy diệt chứng cứ....., nhưng Thừa Tướng đứng hàng tam công, không chỉ có như thế, hần còn là nguyên lão tam triều, thân phận không phải bình thường, chuyện này quan hệ trọng đại, nhất định phải có chứng cứ thực tế, mới có thể hoàn toàn hạ hần."

"Trẫm không thể làm gì hần, nếu thật muốn làm, nhất định phải nhất cử quật ngã Đậu thừa tướng mới được nhé!"

Lưu Lăng nói xong, sắc mặt lại càng có vẻ nặng nề, "Chuyện này cực kỳ khó đem Đậu thừa tướng định tội, mặc dù hần lấy danh nghĩa giết lầm, quỳ gối trước Từ Ninh cung chịu tội, trên thực tế, trẫm không cách nào chân chính xử hần. Theo như hần đang nguy biến, nói như vậy, đêm khuya Vệ Sùng Văn xông vào phủ Thừa Tướng, ở trong bóng tối, thị vệ Tướng phủ không thể biết người nào tới, cho nên giết lầm hần; thư phòng Tướng phủ bị hỏa hoạn, cũng đẩy cho thích khách xông vào, làm ngã nền sở trí..... Chuyện này, xét đến cùng, là do Vệ Sùng Văn đêm khuya xông vào trạch viện, ngược lại Đậu thừa tướng không có khuyết điểm rồi."

Hiện nay, Đậu thừa tướng không có khuyết điểm nhưng lại quỳ gối trước Từ Ninh cung, xin tội trước Thái hậu, diễn khổ nhục kế. Dĩ nhiên, không phải hần diễn cho Thái hậu nhìn, Thái hậu đau lòng mất chất yêu, đã hận hần tận xương, hần thật không cần thiết diễn trò ở trước mặt bà, hần đang diễn cho các vị đại thần trong triều cùng chư vị Vương Hầu nhìn.

Sau khi Thái hậu nghe tin Vệ Sùng Văn qua đời, kêu rên một tiếng, liền ngất đi, sau khi tỉnh lại, biết được chất yêu hần là bị thị vệ chỗ Đậu gia ám sát, bà liền hận không được lập tức giết Đậu thừa tướng, lục soát nhà của hần, vì Sùng Văn báo huyết cừu, nơi nào quân được luật pháp quốc gia.

Nhưng Hoàng đế không giống vậy, sự tình liên quan trọng đại, Hoàng đế phải thấu tình đạt lý.

"Lão hồ ly kia, trẫm quyết sẽ không bỏ qua cho hần!" Lưu Lăng vỗ bàn cả giận nói.

Nhớ lại bộ dáng Sùng Văn trước khi chết, Đồng Khanh đau khổ trong lòng nhìn khóc mà nói: "Sùng Văn trước khi lâm chung chính miệng nói với ta, đêm đó Thừa Tướng gặp được hần rồi, Đậu lão tặc biết rõ hần là Vệ Ủy Tướng quân, hần còn dám động thủ, nếu không phải vì diệt khẩu, chỗ của hần nào có lá gan kia?"

"Trẫm chắc chắn vì biểu ca Sùng Văn báo thù, chỉ là, chuyện này phải có kế hoạch lâu dài. Thái hậu hận không chịu nổi, trước mặt mọi người nói rõ,

xuống ý chỉ, chỉ cần là Đậu thị, cả đời không được vào cung làm hậu hay phi; hôm nay, trăm không cách nào đại hôn cùng Đậu thị, nếu Đậu thừa tướng thật có kế hoạch tạo phản, khẳng định cũng phải tạm thời gác lại, hoặc là thay đổi kế hoạch."

Lưu Lăng dời ánh mắt khỏi Mạn Đà La Hoa nhuộm máu trong tay, chân mày nhíu chặt nói: "Ngươi nói, trăm đã từng trúng qua độc? Là loại hoa độc hiểm có này? Vệ Úy Tướng quân tự tay mang tới chỉ có cái chứng cứ này từ trong phủ Thừa tướng, như vậy phải từ nơi này xuống tay, mới có thể lật đổ được Đậu thừa tướng."

Đồng Khanh trầm ngâm chốc lát nói: "Nhất định phải tìm được cây hoa này mới được, coi như bí thất của Thừa tướng bị hỏa hoạn đốt, rễ hoa nhất định còn chôn dưới đất, nếu không, chuyện hoàng thượng trúng độc, hoạch tội chỉ có Công chúa Trường An là dê con thế tội."

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy nhị tổng quản vội vội vàng vàng tới, vẻ mặt của hắn hoảng hốt gấp rút, khễ cong người trước hoàng thượng, vội vàng nói: "Hoàng thượng, không xong, Thái hậu thổ huyết."

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Lăng chợt biến, nhanh chóng đứng dậy, tiến về phía Từ Ninh cung.

*

Bên trong Từ Ninh cung tràn ngập một mùi thuốc, Đồng Khanh xuôi tay đứng ở dưới trướng, nhìn Thái hậu đang chậm rãi uống xong chén thuốc của thái y đưa tới.

Bên kia, Lưu Lăng ngồi nghiêng bên mép giường, nhẹ nhàng vỗ lưng của bà nói: "Mẫu hậu, chậm một chút, kéo bị sặc."

Hoàng thượng tự mình hầu hạ Thái hậu uống thuốc, người hầu hạ một bên lập tức tiến lên, lấy chén thuốc đi.

Thấy Thái hậu vì chuyện Vệ Sùng Văn, đau lòng muốn chết, chân mày Lưu Lăng nhíu chặt, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Mẫu hậu, đừng đau lòng nữa, bảo trọng thân thể quan trọng hơn, nhĩ tử nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho biểu ca một công đạo."

Trong khoảng thời gian ngắn, lại đau lòng vì mất chất yêu, Thái hậu không nhịn được lại rơi lệ, nức nở nói: "Sùng Văn đứa nhỏ này, từ khi hắn ra đời trở đi, ta thường ôm hắn chơi đùa, sau lại, ta gả cho phụ hoàng ngươi, rời khỏi nhà thân mẫu, ta không bỏ được hắn, thường khiến tẩu tẩu mang hắn vào trong vương phủ....., đứa nhỏ này, cơ hồ là ta nhìn nó lớn lên, cho nên, ta yêu thương hắn, vẫn không thua gì ngươi, nào biết, hắn sẽ....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Trong Lòng Tra Cứu

Editor: Thơ Thơ

Thái hậu cực kỳ bi thương.

"Mẫu hậu, ngài yên tâm, trăm tính toán phải đại đội nhân mã đi lục soát phủ đệ Đậu thừa tướng, nếu có thể tra ra cái gì, nhất định có thể trị trọng tội của hắn."

Thái hậu dùng khăn lau nước mắt, liếc hắn một cái nói: "Ai gia cũng không hờ dờ, cũng hiểu ngươi bị làm khó, ngươi đừng an ủi mẫu hậu nữa, dù là Hoàng đế, cũng không thể tùy ý kiểm tra và tịch thu tài sản phủ đệ của đại thần, huống chi còn là một nguyên lão tam triều, ngươi có thể lấy lý do gì đi kiểm soát phủ Thừa Tướng?"

Lưu Lăng nhìn Thái hậu, vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị lại, nghiêm mặt nói: "Mẫu hậu, xin ngài nói cho nhĩ tử, năm đó ta té xuống ao nước, có phải là bởi vì nguyên nhân trúng độc hay không? Chuyện này có thể có ghi chép lại? Xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, lúc ấy phụ hoàng nhất định là kín đáo điều tra kỹ nhân viên tương quan cùng vật phẩm chứ? Còn có ngay lúc đó ghi chép nhĩ tử chữa bệnh có lưu lại không?"

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt biến hóa, nhỏ giọng nói: "sao ngươi biết chuyện này, Đồng Tư Mã đúng là ở sau trướng chứ? Chuyện này tiên đế đã từng hạ lệnh ém miệng, chớ nói lại chuyện này nữa."

Quả thật có chuyện này, Lưu Lăng nhất định đem chuyện Đồng Khanh tra được tất cả tương quan về Mạn Đà La, nói cho Thái hậu. Thotho_

Thái hậu nghe xong, ngoài kinh ngạc, lúc này mới sáng tỏ hiểu ra nói: "Thì ra là, Sùng Văn tới phủ Thừa Tướng tìm được Mạn Đà La Hoa....." Bà nhỏ giọng nói: "Lại có chuyện như vậy....., chuyện này ngươi phải điều tra rõ ràng, Đậu thừa tướng và Đồng lão Tư Mã luôn luôn lập trường trái ngược, lúc trước vì ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đồng lão Tư Mã ở trên triều đình bị áp lực thực lớn, chịu chỉ trích, còn thiếu một chút nữa bị hỏi tội, nhưng nếu thật sự là hãm hại, cũng phải trả trong sạch cho Đồng gia."

"Tất nhiên như thế, mẫu hậu, ngài phải nói cho trăm, ghi chép ngay lúc đó ở đâu?"

"Năm đó, tiền đề hạ lệnh ém miệng, dĩ nhiên là toàn bộ bắt đầu phong tỏa rồi. Ở bên trong vụ phủ, Thái Thanh lâu cùng tàng thư hợp cũng không tìm thấy ghi chép liên quan." Thái hậu chỉ vào tủ đầu giường nói: "Tất cả mọi thứ đều ở đây, ai gia thu vào nơi này rồi, cái chìa khóa ở trong ngăn kéo đó. Về phần cái rương ghi chép, đặt ở trong phòng tối Tử Ninh cung, người phân phó nhị tổng quản đi lấy đến đây đi."

Mắt thấy lập tức có thể truyền bá văn kiến nhật rồi, Lư Lãng vội vàng nói: "ghi chép năm đó trăm trứng độc Mạn Đà La Hoa, còn có Vệ Úy Tướng quân trước khi chết trần thuật đối với Đại Tư Mã, trăm có thể hạ lệnh lục soát phủ Thừa Tướng rồi. Chuyện này phải làm sớm, trăm phải lập tức đi sai người làm."

Thái hậu nhắc nhở: "Chuyện này phải tìm người tin cậy đi làm mới phải."

Lư Lãng nói: "Trăm hiểu." Tho tho_

"Còn có một việc!" Nói xong, Thái hậu đột nhiên lôi kéo tay của nhi tử, hai mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Thầm nghĩ, dù sao hắn là nhi tử của bà, chung quy làm thân mẫu không đành lòng thấy hắn cả ngày nhũn mảy. Bộ dáng cô đơn không thôi.

Sùng Văn đã mất, hôn sự Đậu gia tuyệt đối là không được.

Thái hậu khẽ than hồi lâu, cuối cùng sâu kín thở dài một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Sùng Văn đột nhiên bị hại mất đi, mẫu hậu đau lòng không chịu nổi. Ngoài bi thương, lại đột nhiên thay đổi rất nhiều ý tưởng, rất nhiều việc phải kịp thời nắm chặt, tránh cho tương lai xoay mình tiếc nuối, cả đời hối tiếc, Đồng Uyên....." Thái hậu dừng một chút. Lại nói tiếp: "Hơn ba năm, hắn là ai gia hiểu lắm nàng, nếu Sùng Văn đã đi. Chuyện cũ đã qua, người sống phải sống qua ngày, mẫu hậu hiểu, trong lòng người vẫn chưa quên nàng, đợi đến lúc xử lý tốt chuyện Đậu thừa tướng. Người liền sắc lập nàng làm hoàng hậu thôi. Nếu lũ triều thần phản đối, mang ai gia ra là được. Đã nói chuyện này là chủ ý của tiên đế và ai gia, những lũ triều thần kia tự nhiên cũng không thể nói gì hơn."

Nghe vậy, Lư Lãng mừng rỡ trong lòng, vội vàng nói: "Nhi tử, cảm ơn mẫu hậu."

Thái hậu giong tay lên nói: "Đi đi, Hoàng đế còn có rất nhiều chuyện bận rộn, ai gia cũng nên nghỉ ngơi."

"Nhi tử cáo lui."

Dứt lời, Lư Lãng liền bước nhanh đi ra bên ngoài, mới mở ra màn trướng, lại liếc thấy Đồng Khanh đang muốn đi ra ngoài, hắn lập tức bước nhanh đuổi theo. Tho tho_

"Uyển Nhi!"

Đồng Khanh bỗng dừng dừng bước, quay đầu lại nói: "Hoàng thượng quyết định phái người nào đi lục soát phủ Thừa Tướng hả?"

Lư Lãng nói: "Trăm đang định cùng người thương nghị chuyện này đây."

Đồng Khanh từ từ nói: "Khiến Lại Bộ Thượng Thư đi làm đi, hắn luôn luôn công bằng, không dính vào bất kỳ đảng phái nào, chuyện này phải đại thân trung lập đi làm, mới không lưu lại dấu vết câu chuyện, đột nhiên đưa tới tranh cãi. Còn có chuyện lục soát Tướng phủ, sự tình liên quan trọng đại, còn phải xin Hoàng Thái Thúc ra tay, xin hoàng thượng khiến Hoàng Thái Thúc đi theo đi kiểm soát phủ Thừa Tướng."

Chuyện này dĩ nhiên là có thâm ý khác.

"Trăm hiểu ý tứ của người, trăm đang có ý đó."

"Như vậy, xin cho vi thần cáo lui." Đồng Khanh nói xong, liền đi ra ngoài.

Thái độ của nàng, lạnh nhạt khác thường, nhất định là nghe chuyện mới vừa rồi Thái hậu đồng ý sắc lập nàng làm hoàng hậu rồi. Tho tho_

Lư Lãng lập tức đuổi theo, vượt qua người của nàng, bước nhanh tới trước mặt nàng, ngăn cản đường đi của nàng, hắn tự tay lôi kéo tay của nàng, một đôi con ngươi tối tăm lóe ánh mắt nóng bỏng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trầm thấp mở miệng nói: "Uyển Nhi, người luôn luôn hiểu tâm tư của trăm, vì sao người đột nhiên lạnh nhạt đối với trăm như vậy?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Hoàng thượng, hài cốt vị hôn phu của vi thần còn chưa lạnh đâu."

"Trăm biết, bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện riêng, trăm cũng không muốn bày tỏ vào lúc này, quá mức đột ngột, cũng rất không nên, nhưng thái độ của người làm cho trăm rất lo lắng....."

"Người đừng quên, Sùng Văn cũng là biểu huynh của trăm, trăm đau lòng cũng không thua kém gì người." Lư Lãng trầm giọng nói: "Trăm, chắc chắn khiến Đậu thừa tướng trả giá thật lớn."

"Vi thần, cảm ơn hoàng thượng." Nàng lãnh nhược băng sương, chậm rãi rút tay bị hắn cầm ra, lạnh lùng nói: "Như vậy, hoàng thượng, xin cho vi thần cáo lui."

Dứt lời, liền vô tình quay đầu rồi đi, lưu lại hoàng thượng ngạc nhiên ngẩn người ở nguyên tại chỗ. Tho tho_

*

Tâm tình Đồng Khanh nặng nề bước nhanh đi ra ngoài.

Sùng Văn bởi vì nàng mà chết, nàng tuyệt không thể để cho hắn chết vô ích rồi.

Không chỉ có như thế, nàng và Vệ Sùng Văn đã thành hôn, nhưng bởi vì hoàng thượng ngăn trở, để cho hắn cùng với nàng vẫn không cách nào trở thành phu thê chân chính, cuối cùng thương tiếc mà chết, lạnh lẽo thê lương chết ở trong ngực của nàng.

Hắn bởi vì nàng mà chết, nàng sao còn có thể cùng hoàng thượng kết làm phu thê?

Trong lòng nàng sẽ vĩnh viễn bút rút, nàng thiếu nợ tình của hắn, vĩnh viễn cũng không trả nổi rồi.

***

Một đội nhân mã ẩn núp ở trong rừng Cổ Mộc thần bí cao chốc trời.

Đường núi ở thâm sơn yên tĩnh, rậm rạp âm u, cây theo gió chấp chờn, lò mờ đung đưa như bóng người, một hồi gió lạnh thổi qua, tiếng gió gào rít, trông gà hoá cú, càng lộ vẻ đầy rẫy nguy cơ.....

Lúc này, ngoài rừng cây, một người giục ngựa chạy, vội vã mà đến. Tho tho _

Ẩn núp ở trong rừng nhân mã, nếu không nhìn thấy trầm ngâm, yên lặng theo dõi biến hóa, nhưng thấy người nọ bay nhanh vào rừng, trong rừng lập tức truyền ra một loạt tiếng kỳ quái, bầy quạ đen đột nhiên từ trong bụi Kiêu Mộc xông tới thật nhanh, bóng đen nhánh quét đất chạy tán loạn chung quanh hướng lên trời, phát ra tiếng kêu chói tai "Sá - sá - sá -".....

Lúc này, người nọ lại giương lên lá cờ màu trắng.

"Lại là người mình?! Con bà nó, đang làm cái gì, muốn tất cả mọi người đều biết, bại lộ hành tung sao?" Thẩm Mộ Thu trợn mắt nhìn chằm chằm người mang tin tức lỗ mãng chạy vào rừng, tức giận nói.

Lưu Ký trầm mặt nói: "Trong hoàng thành nhất định là xảy ra chuyện gì trọng đại rồi, mau dẫn hắn tới gặp Bôn vương thôi."

Trước khi hắn đi có ý tới Đồng phủ cảnh cáo Đồng Khanh, Anh vương và Đậu thừa tướng sắp tới tất có động tác, hoàng thượng nhất định sẽ tăng cường đề phòng Hoàng Thành .....

Chuẩn bị chiến đấu nghiêm ngặt, Anh vương muốn thành công đánh vào Hoàng Thành, hao binh tổn tướng không ít.

Nhưng trước mắt, Anh vương án binh bất động, như vậy đến tột cùng trong hoàng thành xảy ra chuyện lớn gì? Tho tho _

Thẩm Mộ Thu quay đầu nhìn hắn nói: "Thật vất vả mới khuyên Thái phu nhân mang theo thiếu phu nhân trở về Giang Nam, hắn không phải là họ đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Không bao lâu sau, một thị vệ dẫn tên thám tử kia vội vàng đi tới trước mặt Ninh Vương.

"Tham kiến Điện hạ." Tên thám tử kia ôm quyền, quỳ một chân trên đất.

Lưu Ký không nhanh không chậm hỏi "Chuyện gì vội vã như vậy? Còn không tiếc bại lộ hành tung?"

"Trong hoàng thành xảy ra đại sự!" Tên thám tử kia vội vàng nói: "Vệ Úy Tướng quân không biết sao dạ thám phủ Thừa Tướng, lại bị thị vệ trong phủ Đậu thừa tướng giết đi, nghe nói Thái hậu đau mắt chết yếu bị bệnh không dậy nổi, hoàng thượng tức giận, phái đại đội nhân mã lục soát phủ Thừa Tướng."

Vệ Úy Tướng quân bị giết, hoàng thượng lục soát phủ Thừa Tướng, đây chính là chuyện lớn.

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Ký chợt biến, vội vàng hỏi "Như vậy Đậu thừa tướng đâu rồi, tình huống bây giờ ra sao? Đại thần của triều đình cùng Chư Vương đối với chuyện này có nghị luận gì?"

"Hoàng thượng phái Lại Bộ Thượng Thư đi lục soát Tướng phủ, truy xét được ngay, Hoàng Thái Thúc cũng đi, một đại đội nhân mã lóng lóng hùng dũng che phủ Thừa Tướng, lộ ra bộ dáng Hoàng đế muốn tịch biên gia sản. Các đại thần đều nói, Vệ Úy Tướng quân phạm sai lầm trước, hắn không nên lên xông vào phủ Thừa Tướng, nhưng hoàng thượng cũng muốn nhân cơ hội quật ngã Đậu thừa tướng, diệt trừ vị nguyên lão tam triều này, Đậu thừa tướng quý ba ngày ba đêm ở trước Từ Ninh cung, quý cho đến hôn mê, Thái hậu cũng không chịu gặp hắn một lần, các đại thần lên nghị luận rối rít, tính toán liên hiệp thượng thư, ủng hộ Thừa Tướng đấy." Tho tho _

Thẩm Mộ Thu trầm mặt nói: "Vệ Úy Tướng quân đúng là quân chức cực quan trọng trong hoàng thành, hắn bị giết trong phủ Thừa Tướng, lũ triều thần lại ủng hộ Thừa Tướng, hiện tại khẳng định Hoàng Thành hỗn loạn tung bừa, trước mắt tình thế căng thẳng, như vậy xem ra, Anh vương sẽ không dễ dàng xuất binh, chúng ta hãy trở lại Hoàng Thành nhanh lên một chút thôi."

"Không!" gương mặt Luru Ký lạnh lùng, giọng tay lên nói: "Chuyện không phải đơn giản như nhìn bề ngoài, Luru Lăng cũng không phải là tên dân đen đâu, người cho rằng chỉ có chúng ta nhìn chăm chăm Anh vương sao? Động tác kiểm soát Tướng phủ, Hoàng Thái Thúc cũng ra tay, hiển nhiên là Luru Lăng tính toán diệt trừ Đậu thừa tướng rồi, nhưng còn lại nhiều phần ngu ngốc không sợ chết như vậy, nhảy ra liên hiệp thượng thư? Sau lưng nhất định có người có ý thúc đẩy chuyện này, đây cũng là Luru Lăng cố ý tạo thành Hoàng Thành hỗn loạn, hắn đang chờ Anh vương xuất binh, tự chui đầu vào lưới thôi."

Thẩm Mộ Thu suy nghĩ một chút nói: "Có bản lĩnh khiến các đại thần liên hiệp thượng thư, ở trong triều trừ Đậu thừa tướng, chính là Đồng Tư Mã rồi, hai người này luôn luôn giằng co tại triều đình. Trước mắt Đậu thừa tướng đang ở chỗ nước sôi lửa bỏng, vì tự vệ, nhất định sẽ bức bách Anh vương nhanh chóng khởi binh? Như vậy chúng ta liền giữ nguyên kế hoạch tiến hành đi, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, chờ Anh vương khởi binh đánh vào Hoàng Thành, đợi hấn thí quân và tru diệt mấy vị Vương Hầu họ Luru không phục tùng hấn, người liền có thể thuận thế cử nghĩa, lấy danh nghĩa tiêu diệt nghịch đảng, xuất quân đánh vào Hoàng Thành rồi."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Hình Nhân Thế Mạng

"Luru Lăng tiến hành ồ ạt kiểm soát phủ Thừa Tướng, đúng là muốn tạo thành mâu thuẫn Đậu thừa tướng và Anh vương, bức bách Anh vương khởi binh, hấn một lưới bắt hết, chỉ là Anh vương người này, ngược lại ta thật có chút hiểu, hấn tính lãnh, tuyệt đối sẽ không vì Đậu thừa tướng mà gấp rút khởi binh."

"Như vậy, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?"

"Trước án binh bất động đi, vẫn phải kéo dài chú ý động tĩnh Anh vương và đại quân triều đình." Nói xong, hấn ngược mắt, ngưng mắt nhìn kiến trúc Hoàng Thành phương xa cao vút bề thế, từ từ nói: "Ta phải rời đi trước một chút, giờ phút này nàng đang cần ta đi, ta lo lắng nàng sẽ thống khổ, đặt mình vào nguy hiểm rồi."

*

Bầu trời một mảnh mù mịt, màn mây buông xuống, phương xa mờ mịt, mơ hồ truyền đến vài tiếng sấm rền vang.

Luru Lăng bắt đầu làm, đứng nghiêm ở trên đại điện Cung Vị Ương, hấn ngược mắt nhìn mây đen nơi chân trời, cau mày nói: "Mấy ngày trước đây, thời tiết khác thường, bão tuyết lớn, hôm nay bầu trời âm trầm, màn mây buông xuống, ngược lại cảm giác sinh ra một trận mưa gió sắp đến hết sức vội vã."

Không bao lâu sau, phía trên hoàng cung, nổ một tiếng ầm vang, ngay sau đó một đạo bạch quang thoáng qua, tiếp đó lại là một tiếng sấm, không bao lâu liền "Tí tách, tí tách" con mưa xối xả tới. Nước mãnh liệt rơi trên mái hiên, mang đến chút lạnh lẽo, thời tiết càng lộ vẻ rét lạnh.

Luru Lăng quay đầu nhìn Đồng Khanh nói: "Thời tiết ngày càng rét lạnh, người phải nhớ thêm quần áo, ngàn vạn lần đừng để rét lạnh."

Sau khi Thái hậu đồng ý chuyện tình cùng với nàng, thái độ nàng đối với hấn lại đột nhiên thay đổi, trở nên hết sức lạnh nhạt, luôn luôn như có như không xa lánh hấn.

Đồng Khanh lại nhìn chăm chăm cây phù dung ngoài cửa sổ bị nước mưa đánh ngấn người, phiền lòng không dứt.

"Đang suy nghĩ gì?" Luru Lăng khẽ gọi một tiếng, lúc này nàng mới phục hồi tinh thần lại.

"Hoàng thượng xin phân phó." Nàng cung kính mở miệng nói.

Luru Lăng cũng là phân phó với bên ngoài nói: "Cầm một cái áo choàng hồ ly tới đây!"

"Ừ." Tiểu An Tử khề cong người, liền nhanh chóng lui xuống.

Không bao lâu sau, áo choàng lông hồ ly được đưa tới.

Luru Lăng cầm lên áo choàng lông hồ ly, thẳng tới che kín trên người của Đồng Khanh. Sau đó thuận thế buột dây vào, dịu dàng cười nói với nàng: "Trời giá rét, đừng để bị lạnh!"

Trong lòng Đồng Khanh nhất thời dâng lên một tia ấm áp, lại cắn răng một cái, lạnh nhạt mở miệng nói: "Hoàng thượng cho đòi vì thần tới trước Cung Vị Ương, không phải là vì đưa cho vì thần một cái áo lông hồ ly trần quý chứ?"

Thái độ của nàng là lãnh nhược băng sương như vậy, Luru Lăng cau mày nói: "Vì sao người cự trẫm ở ngoài ngàn dặm đây? Chẳng lẽ tìm người tới chỉ có thể là công sự sao? Trẫm chỉ muốn khiến người đợi ở bên cạnh, tùy thời quay đầu đều có thể nhìn thấy người ở bên người, trẫm chỉ là muốn đối tốt với

ngươi thôi."

Nói xong, hắn sâu kín thờ dài. "Trẫm làm sao không hiểu, biểu huynh Sùng Văn chết đi, ngoài bi thương. Khiến ngươi tự hiểu là thẹn cho hắn, cho nên ngươi không thể nào tiếp thu được trẫm....., ngươi yên tâm, trẫm tuyệt sẽ không bức bách ngươi, trẫm sẽ từ từ khiến ngươi quên đi áy náy đối với Sùng Văn. Sau đó sẽ tiếp nhận trẫm"

Nghe thấy lời tâm huyết này, ánh mắt Đồng Khanh khẽ nhúc nhích, rồi lại nhỏ giọng nói: "Nếu cả đời này ta tính toán không thành hôn nữa thì sao?"

"Như vậy, trẫm sẽ chờ ngươi cả đời!" Hắn không chút do dự nói.

"Hoàng thượng, ngươi cần gì phải....."

Lời nói vẫn còn chưa xong, lại thấy một Tiểu Nội thị vội vàng vàng chạy dọc theo hành lang tới. Về mặt hốt hoảng.

Tiểu An Từ ở cửa ra vào thấy thế, vội vàng trách mắng: "Cần rồi! Mở mắt cẩn thận thấy rõ ràng nơi này là chỗ nào? Va chạm như thế còn ra thể thống gì?!"

Về mặt tên Tiểu Nội thị kia hốt hoảng, gấp đến độ sắp khóc rồi. Chỉ thấy hắn âu sầu hoảng sợ nói: "Không xong rồi! Vũ Thái phi mang theo một ly rượu độc đến Minh Hoa điện, bà đang muốn bức tử Công chúa Trường An rồi! Xin hoàng thượng nhanh đi cứu công chúa!"

Ở trong điện Lưu Lăng và Đồng Khanh nghe được, sắc mặt chợt biến, hai người vội vàng khởi hành tiến về phía Minh Hoa điện.

*

Minh Hoa điện hôm nay rất không tầm thường, cung điện nguy nga một mảnh vắng lặng. Hàng loạt nô bộc đã tìm đến trên hành lang dài ngoài điện, rũ tay đứng ở đó. Về mặt có cái gì không đúng, ở bên trong mưa sa gió giật, càng lộ vẻ khác thường vắng lặng trong điện, tia chớp màu trắng chiếu vào thành cung màu đỏ, tàn nát ra một không khí quý quý.

Vũ Thái phi ngồi ở đại vị, trên gương mặt tuyệt lệ tràn ngập một cổ sát khí.

Trường An quỳ trên mặt đất, nước mắt, thút tha thút thít khóc không ngừng.

Ngoài ý muốn nhất chính là, mấy ngày trước đây Anh vương xưng ra thành đường thương thế nhưng trở lại, hắn đang ngồi ở bên trên ghế, về mặt âm trầm bất định.

Nhìn thấy hoàng thượng vội vàng vào điện, mọi người rồi rít quỳ đầy đất.

"Tham kiến hoàng thượng."

Sau khi Lưu Lăng vào điện, trực tiếp ngồi xuống trên ghế dựa lớn, sau đó ánh mắt rơi vào trên mặt Anh vương, lạnh lùng nói: "không phải là ngươi ra khỏi thành đi đường thương sao? Sao đột nhiên trở lại?"

Lưu Hâm không nhanh không chậm giải thích: "Là mẫu thân cho đời Thần Đế gấp vào cung, Trường An mắc phải lỗi lớn, Thần Đế phạt Thái phi chi mệnh, vội vàng vào cung, vội vàng mà đến, vì vậy không kịp đi tới trước Cung Vị Ương bái kiến hoàng thượng, xin hoàng huynh tha lỗi."

Lưu Lăng phát tay áo nói: "Trường An phạm vào sai lầm lớn nào? Cần ngươi vào cung xử lý sao? Chuyện trong cung, khi nào đến phiên Vương Hầu nơi khác tới can thiệp rồi hả?"

Sắc mặt Lưu Hâm nặng nề khác thường, thờ dài nói: "Hoàng huynh cho bầm, muội muội cùng mẫu với Thần Đế phạm là tử tội, cho nên Thái phi liền đặc biệt triệu Thần Đế vào cung tới gặp muội muội một mặt. Thần Đế vào cung cũng không phải vì can thiệp chuyện cung đình, chỉ là tới gặp mặt Trường An một lần."

"sao, tử tội?" Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Trường An đụng phải Thái phi, tự tiện xuất cung mấy ngày, trẫm đã không có ý định truy cứu chuyện này, sao là tử tội?"

Lúc này, rốt cuộc Vũ Thái phi mở miệng nói chuyện rồi, bà giơ tay lên nói với tả hữu: "Vẫn là lấy đồ đưa cho Hoàng đế tận mắt xem đi."

Vừa dứt lời, cung nữ thân tín bên người nàng, lập tức đứng dậy, đứng dậy từ dưới đất, mang một bồn hoa đặt ở trên đất tới trước mặt hoàng thượng.

Chậu bông kia trông hoa cảnh đã sớm khô héo.

"Đây là vật gì?" Lưu Lăng nhìn chăm chăm cây kia đã sớm khô héo không biết bao lâu hỏi.

"Là cây cực kỳ hiếm có, được đặt tên là Mạn Đà La Hoa, vẫn trồng ở trong sân nhỏ của Minh Hoa điện, chỉ là, đã khô héo vào ba năm trước."

Lưu Lăng nghe vậy, trong lòng thoáng qua một tia khiếp sợ, vẫn không biến sắc cười lạnh nói: "trong điện các công chúa lại có thể trồng lên loài hoa hiếm có này, mà nhóm cung nhân lại không biết gì cả? Trải qua ba năm, đến nay mới phát hiện, ngay cả trẫm cũng là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, hoa này lại lập tức xuất hiện, không khỏi xuất hiện quá mức gượng gạo sao?"

Anh vương nhất định là bị Đậu thừa tướng bức cho chặt, mới có thể cùng Vũ Thái phi ra hạ sách này. Khi hần lấy lý do Mạn Đà La Hoa. Cổ động lục soát phủ Thừa Tướng, thời khắc căng thẳng này, cố ý đem chuyện hần bị trúng Độc hoa, toàn bộ trách nhiệm đẩy cho Trường An.

Hai mẫu tử này hần là hiểu rõ, hần không đành lòng để Trường An chịu trách nhiệm, cho nên mới đặc biệt phái nhân tướng dẫn hần tới đây, tốt hơn diễn ra tiết mục thảm tuyệt nhân luân Đại Nghĩa Diệt Thân.

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Trường An là công chúa cao quý, kim chi ngọc diệp, nào có quân trong vườn trồng những thứ gì? Hần là có người cố ý hãm hại công chúa."

Nghe vậy, Trường An rơi nước mắt nói: "Đúng rồi, trong sân nhỏ những kỳ hoa dị thảo. Chỗ của ta nào hiểu được là cái gì, cũng không phải là ta trồng, Mạn Đà La hoa kia lại không biết là từ nơi nào lấy được. Có thể nào đổ hết trên đầu ta, muốn mạng của ta à?"

Vũ Thái phi chậm rãi mở miệng nói: "tôi tớ trong điện Minh Hoa, Bồn cung đều cẩn thận kiểm tra qua, bồn Mạn Đà La Hoa này là ba năm trước đây Trường An thấy Sứ giả Tây Vực tới đem hoa này trên người, nàng nhất thời ưa thích. Liền sai người lên lút tiến vào hoàng cung, lúc đó một cung nữ thân cận ở bên người nàng hầu hạ gọi là Lý Thắng Tuyết thay nàng mang vào Minh Hoa điện. Cung nữ kia, vào ba năm trước lại trượt chân rơi vào trong hồ, chết đuối. Chuyện này là chết không có đối chứng, nhưng những cung nhân khác lại nói chắc như đinh đóng cột, là công chúa thừa dịp xuất cung đi Tự Miếu dâng hương. Che chở Lý Thắng Tuyết lên lút mang về. Hoàng thượng truy xét chuyện ba năm trước đây trúng độc, đuối đến căng thẳng, chuyện cho tới bây giờ. Bồn cung cũng không cách nào thiên vị rồi."

Trường An ngừng đầu nhìn thân mẫu của mình, chứa chan lệ, hét lên: "Người chính là chán ghét ta, cần phải giết chết ta mới cam nguyện sao? Ta xuất cung mang theo mấy cung nữ có cái gì kỳ quái, họ lên lút lấy được vật này ở trong vườn. Có thể nào cứng rắn trách mắng ở trên đầu ta đây?"

"Cần rồi!" Vũ Thái phi nặng nề vỗ lên bàn. "Đồ ở đây, người còn có cái gì để nguy biện hay sao?"

Gương mặt Vũ Thái phi nghiêm trang. Vỗ bàn giận dữ mắng mỏ Trường An, Đồng Khanh trầm nghĩ, hồ đồ không ăn thịt con, Vũ Thái phi không đến nỗi sẽ bức tử nữ nhi ruột thịt của mình thật chứ?

Trong lòng của nàng nhất định có tính toán, lợi dụng Trường An tới thay Đậu thừa tướng cời tội, dù sao Anh vương rất cần Đậu thừa tướng âm thầm ủng hộ, phải có Đậu thừa tướng ủng hộ, Anh vương mới có thể thuận lợi nắm giữ một nửa thế lực trong triều.

Thư phòng phủ Đậu thừa tướng đã giao phó cho một bó đuốc, chứng cứ duy nhất chính là một cành Mạn Đà La Hoa do Sùng Văn liễu chết mang ra ngoài từ Tướng phủ, không tìm được gốc rễ cây hoa, thì không cách nào chứng minh tội lớn Đậu thừa tướng mưu hại hoàng thượng.

Trước mắt, hoàng thượng phái đại đội nhân mã đang bận kiểm soát phủ Thừa Tướng, phủ Thừa Tướng rất lớn đã bị triều đình phái quân bao vây cực kỳ chặt chẽ, đang đào sâu ba thước tìm rễ hoa, người Đậu gia bị buộc tạm thời dời xa.....

Mất thấy tánh mạng mình đã sắp khó giữ được, Đậu thừa tướng liền bắt đầu bức bách Anh vương khởi binh đi?

Dưới nàng xách động, Đại Thần triều đình đang thương nghị liên hiệp thượng thư nỗ lực bảo vệ Thừa Tướng, bị Thừa Tướng âm thầm ủng hộ Anh vương không thể không có động tác, dưới áp lực loại này, tâm cơ Anh vương thâm trầm vẫn không muốn gấp rút khởi binh, rồi lại không muốn mất đi ủng hộ của Đậu thừa tướng, vì vậy liền quyết định hy sinh Trường An, tiền đánh cuộc này vô cùng mạo hiểm, hần quả quyết đoán chừng là hoàng thượng nhất định sẽ mềm lòng đối với muội muội Trường An.

Trừ người cận thân hầu hạ, những người làm cũng bị khiển đến ngoài điện đi, Vũ Thái phi và Anh vương đang chờ hoàng thượng vì cứu một mạng Trường An, miễn xá chuyện hần độc hại, một khi hoàng thượng mở kim khâu miễn xá, như vậy thì không còn lý do lục soát phủ Thừa Tướng rồi.

Đồng Khanh bước lên trước, thờ dài nói: "Vi thần có một đề nghị, chuyện này sự tình liên quan trọng đại, cần thiết điều tra, sao không không đem toàn bộ cung nhân lao dịch ở Minh Hoa điện trong ba năm này, triệu tập tới đây, điều tra thêm, Mạn Đà La hoa này tốt cùng là từ đâu mà đến, vì sao trồng ba năm, nhưng lại không có một người nào phát hiện?"

Vũ Thái phi liếc nàng một cái, cười lạnh nói: "Hừ! Chẳng lẽ Đồng Tư Mã không tin năng lực Bồn cung xử lý chuyện này sao? Mạn Đà La hoa quả thật vô cùng hiếm hoi, nước ta khó có thể tìm tới được một bụi, nhưng kỳ hoa dị thảo trong hoàng cung còn nhiều mà, người bên ngoài thấy kỳ kỳ, người trong cung thấy, chỉ biết nhìn lâu một cái, có ai sẽ đặc biệt truy nguyên hay sao? Hơn nữa hoa chết khô hơn ba năm, cũng không có người để ý tới nửa phần."

"Ngày gần đây, Hoàng đế mở lại hồ sơ bị phong tỏa năm đó, bình hoa tửu có độc nhưng Đồng đại nhân tự mình đưa lên trước mặt hoàng thượng đó!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Công Chúa Nhận Tội

Lưu Lăng nói: "Bởi vì chuyện này, năm đó Đồng gia suýt nữa gặp tội lớn, Đồng Khanh há có đạo lý hại mình cùng phụ thân sao? Chẳng lẽ nàng không phải là người bị hại sao?"

"Chính bởi vì Đồng đại nhân cũng là người bị hại, cho nên về chuyện điều tra năm đó hoàng thượng trúng độc, nàng phải tránh, không được tham gia. Vì miễn cho Đồng đại nhân xử trí theo cảm tính, Hoàng đế có nên khiến nàng đi ra ngoài hay không?"

Lưu Lăng nhìn Đồng Khanh một cái nói: "Nếu là người bị hại, ở lại Minh Hoa điện thì sao? Trẫm không để cho nàng can thiệp chuyện này là được."

"Hoàng đế anh minh!"

Vũ Thái phi nói tiếp: "phía trên hồ sơ phủ đầy bụi viết rõ hoàng thượng là bị trúng độc Mạn Đà La Hoa, dựa vào Vệ Úy Tướng quân trước khi chết, cho lời khai không tí mĩ, vì vậy hoàng thượng liền cử động lục soát phủ Thừa Tướng rồi, nhưng Vệ Úy Tướng quân bị giết lầm, chuyện này truy nguyên, cũng không phải là tội lỗi của Thừa Tướng, hoàng thượng hành động lần này rõ ràng là để Thái hậu vui lòng, tính toán hoàn toàn quật ngã Đậu thừa tướng nguyên lão tam triều này. Như thế giết hại trọng thần cánh tay đắc lực của triều đình, Bôn cung cảm giác sâu sắc đau lòng, vì vậy không thể không nhúng tay vào chuyện này."

Lưu Lăng lạnh giọng cả giận nói: "Hậu cung không được can chính, có phải Thái phi vượt qua rồi hay không?" Tho tho _

"Bôn cung sao dám, ta cũng chỉ là đối với chuyện xảy ra ba năm trước đây, cảm thấy nghi ngờ không hiểu. Chuyện này dù sao cũng xảy ra ở nội cung, dưới Bôn cung truy xét rõ thêm, cung nữ Hồng Đậu bên cạnh Trường An lo lắng bị liên lụy, vì vậy chủ động chạy tới Thọ Xương cung căn bản bẩm báo chuyện này, năm đó bình hoa tửu này, là Trường An tự mình giao cho Đồng đại nhân đấy!"

Cung nữ Hồng Đậu của Minh Hoa điện nghĩ đến hân là người của Vũ Thái phi.

Đây là Vũ Thái phi cảm tánh mạng nữ nhi tới đánh cuộc tiền đồ Đế Vương của nhi tử.

Đồng Khanh nói: "Nếu Thái phi đã tra rõ nguyên do chuyện rồi, sao không tra rõ Mạn Đà La Hoa của Minh Hoa điện là công chúa lấy được từ nơi nào?"

Trường An vội vội vàng vàng giải thích nói: "Chậu hoa cảnh kia, không phải là do ta lấy được!"

Vũ Thái phi liếc Đồng Khanh một cái, Đồng Khanh không nhanh không chậm thở dài nói với bà: "Đồng Khanh chỉ cảm thấy tò mò, thuận miệng hỏi một chút, cũng không phải can thiệp."

"Như vậy cũng tốt." Vũ Thái phi dời ánh mắt về trên người Trường An, lạnh lùng nói: "Mạn Đà La hoa không phải người lấy được? Cung nữ cận thân của người cũng không phải nói như vậy." Tho tho _

Lời nói vẫn còn chưa xong. Cung nữ Hồng Đậu của Trường An lập tức dập đầu mấy cái trước Vũ Thái phi, sắc mặt trắng bệch, kinh sợ nói: "không liên quan tới nô tỳ, là công chúa ở trên người Sứ giả Tây Vực nhìn thấy Mạn Đà La hoa này, trong lòng ưa thích, liền khiến Lý Thắng Tuyết nghĩ biện pháp đem vào trong cung."

Trường An nghe lời hăm hại này, quay đầu lại đối với nàng cả giận nói: "Người nói vậy, ta căn bản không có để cho nàng lấy cái gì Mạn Đà La hoa!"

Vũ Thái phi nói: "bình hoa tửu này là người tự tay giao cho Đồng đại nhân hay sao? Hoàng thượng cũng vì vậy mà trúng độc, việc đã đến nước này, người còn có cái gì ngụy biện hay sao?"

Trường An trăm miệng cũng không thể bào chữa. Rất là uất ức nói: "Trường An từ nhỏ ở Từ Ninh cung đi theo Hoàng đế ca ca đáp cùng một cái chăn, cùng nhau lớn lên, tình cảm Trường An cùng hoàng huynh còn tốt hơn so với Hâm ca ca, ta vì cái gì muốn hại hân?"

"Hại chính là hại!" gương mặt Vũ Thái phi lãnh khốc vô tình. Trầm giọng nói: "Người phạm vào tội lớn như thế, Bôn cung vạn lần không thể nuông chiều, dù sao là công chúa cao quý, vì mặt mũi của người mà suy nghĩ, cũng vì sau khi người chết có thể vào từ đường tiếp nhận cung phụng. Bôn cung tính toán kiệt lực giữ được danh hiệu cùng phong hào cho người, cho nên....." Nói tới chỗ này, nàng quay đầu nhìn Lưu Lăng nói: "Xin hoàng thượng cho phép, Bôn cung tính toán lên lút xử lý chuyện này."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Như vậy Thái phi tính toán xử trí Công chúa Trường An sao đây?" Tho tho _

Vũ Thái phi lãnh khốc vô tình nhìn nữ nhi ruột thịt của mình, nghiêm nghị nói: "Công chúa Trường An độc hại hoàng thượng, tội này phải giết. Theo như luật phải chọn rượu độc cùng lụa trắng, sau khi chết tước phong hào công chúa, phế làm thứ dân. Không đón vào từ đường thờ phụng."

Trường An nghe lời nói này, bị sợ đến ngã ngổ trên mặt đất, trở mắt sợ run ngẩn đầu nhìn thân mẫu ruột của mình, trong đôi mắt đẹp ngây thơ từ nơi tận cùng là cực kỳ kinh hãi cùng đau đớn không thể tin.

Đó là thân mẫu ruột của nàng, không phải người ta đều nói. Đứa con là miếng thịt từ trên người mẫu thân rớt xuống sao? Sao bà độc ác như thế?

Lúc này, ánh mắt của Trường An là không hiểu cùng oán hận. Mặc cho nước mắt rơi, cũng không đi rồi.

Đồng Khanh trước mắt, cất giọng hỏi Trường An: "Công chúa, ban đầu bình hoa tửu này là ai giao cho người hay sao?"

Trường An chưa kịp trả lời, Vũ Thái phi lại vội vàng hét lớn một tiếng nói: "Đồng Tư Mã! Chuyện hậu cung dù Anh vương cũng không thể nhúng tay, chuyện của công chúa khi nào đến phiên người là đại thần tiền triều đề ý tới rồi hả? Người muốn Bồn cung cho trực xuất người đi không?"

Lưu Lăng trợn mắt nhìn chằm chằm Vũ Thái phi, trầm giọng nói: "Như vậy, do trẫm tới hỏi thì sao?" Nói xong, quay đầu lại mở miệng hỏi Trường An: "Trường An, người nói đằng hoàng cho trẫm, ban đầu người cho Đồng Khanh cái bình hoa tửu kia là từ đâu mà đến? Hay người khác giao cho người, mà người hoàn toàn không biết trong rượu có độc?" Tho tho _

Trường An quay đầu nhìn mẫu thân của mình, nhìn thấy đáy mắt bà vô tình, trong lòng một mảnh khó coi, liền kiên quyết hạ quyết tâm, cắn răng, cất giọng nói: "Là trong cung của ta cầm đi ra, không phải bắt luận kẻ nào giao cho ta."

"Công chúa, người!" Trường An lại có thể tự mình nhận tội, hành động lần này chẳng khác gì gánh chịu tất cả tội lỗi, Đồng Khanh nổi dóa.

Vũ Thái phi quay đầu lại nói với Lưu Lăng: "Hoàng đế, nếu Trường An đã nhận tội, như vậy căn cứ lệ thường hậu cung, chuyện này phải lên lút xử lý, không nên bày ra bên ngoài, duy trì danh dự công chúa và hoàng thất."

Lòng dạ Lưu Lăng biết rõ, cũng hiểu trong lòng Vũ Thái phi đã kết luận tất nhiên mình sẽ mở miệng đặc xá cho Trường An, vì vậy lạnh lùng hỏi "Như vậy, Thái phi tính toán xử trí nữ nhi ruột thịt của mình ra sao đây?"

"Công chúa được tự sát, bảo toàn danh dự của Hoàng thất cùng chính nàng." Dứt lời, Vũ Thái phi liền giơ tay lên, cho thị nữ thiếp thân mang tới rượu độc cho nàng, trình cho Trường An.

Cung nữ đưa tới rượu độc, Trường An chưa chan lệ, lại vẫn lấy qua, tay nâng đang cầm rượu độc mẫu thân đưa cho nàng, nhìn nọc độc màu đen, đôi tay hơi phát run.

Lúc này, Anh vương kẻ bên cạnh nàng, vội vàng nói: "Trường An, người mau cầu xin cùng hoàng huynh, cầu xin hẩn đặc xá tội của người, không truy cứu chuyện năm đó bị đầu độc nữa, đây là phương thức duy nhất cứu mạng sống người!"

"Đặc xá?" Trường An chảy lệ nóng, cũng hừ lạnh một tiếng, tự giễu nói: "Không phải là một cái mạng nhỏ không ai coi trọng thôi, có cái gì tốt để đặc xá hay sao? Muốn mạng của ta, ta cho bà là được!" Tho tho _

Dứt lời, lại có thể ngửa đầu uống liền, rất dứt khoát uống một hơi tất cả rượu độc.

"Trường An!" Đồng Khanh thấy nàng vì tức giận mà uống rượu độc, nàng đã sớm bắt chấp cái khác, kêu một tiếng, vội vàng chạy nhanh tới. Nàng đã từng thấy qua phương thức lúc Cố Tử Khâm cấp cứu Thái phu nhân uống thuốc độc, là làm cho đối phương phun độc ra, vì vậy nàng vội vàng lấy tay đưa vào trong miệng của nàng móc cho ỏi, sau đó vỗ mạnh lưng của nàng, vội vàng vàng nói: "Mau! Phun ra, phun toàn bộ rượu độc ra!"

Chuyện thế nhưng phát triển ngoài ý liệu, trong điện đột nhiên một mảnh rối ren. Anh vương vội vàng hướng về phía hoàng thượng nói: "Hoàng huynh, xin người mau sớm hạ chỉ, đặc xá chuyện Trường An năm đó độc hại, hoàng thượng không hề truy xét chuyện này nữa, mới có thể xin thái y phía trước cứu trị Trường An, nếu muộn, sợ rằng sẽ tới không kịp!"

Đặc xá trước? Mà không phải mời thái y trước hết? Lưu Lăng quay đầu nhìn hẩn, trong lòng cảm thấy đau đớn, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, nước nỏ nói: "Người lo lắng chỉ là lợi ích hoàng quyền sao? Vào hôm nay, ở trong lòng trẫm, vẫn có vị trí riêng của người, vô luận ra sao, trẫm vẫn coi người là đệ đệ ruột....., nhưng, người thế nhưng ác độc vô tình đến đây, ngay cả Trường An thiên chân vô tà, người đều không tiếc hy sinh. A Hâm, người khiến người ta cảm giác vô cùng đau đớn sâu sắc, cử chỉ của người, khiến trẫm đối với người hoàn toàn thất vọng, từ đây, Lưu Hâm người không còn là Lưu Lăng chi đệ của ta rồi."

Lưu Hâm nghe vậy, sắc mặt chợt biến. Tho tho _

Hoàng thượng lại có thể nói rõ cùng hẩn ân đoạn nghĩa tuyệt trước mặt mọi người!

Mặc dù sau khi từ Giang Nam trở về, thái độ hoàng huynh đối với hẩn rõ ràng lạnh nhạt rất nhiều, không giống như xưa thân thiết, nhưng chưa bao giờ nói chuyện ác như vậy. Hẩn lại có thể trước mặt mọi người nói rõ, không nhận hẩn người đệ đệ này rồi!

Lúc này, thấy Đồng Khanh vội vàng nói: "Hoàng thượng! Công chúa sắp không được, ngài mau hạ chỉ khiến Vương thái y tới đây!"

Trường An bị nàng móc cho ỏi ra, thật vất vả phun một miệng lớn máu đen ra ngoài, không bao lâu sau trên hai mắt đảo ngược, đầu ngửa về phía sau, cả người đã mất đi ý thức.

"Trẫm không yên lòng mọi người trong điện này!" Lưu Lăng vội vàng phân phó nói: "Nhanh, mang công chúa tới Cung Vị Ương, gọi Vương thái y cấp tốc tiến về phía Cung Vị Ương cứu người!"

Trong đại điện, nhất thời một hồi vội vàng, Trường An uống vào rượu độc bị hoàng thượng mang đi Cung Vị Ương cứu trị.....

Cũng không biết trải qua bao lâu, mọi người lần lượt tản đi, chỉ để lại Vũ Thái phi cùng Anh vương hai người một mình ở bên trong. Tho tho _

Vũ Thái phi trở mặt sợ run ngồi yên ở trên cái ghế lớn, hai mắt sợ hãi chưa định, sắc mặt hẩn là vô cùng nhợt nhạt.

"Thân mẫu? Ngài sao rồi?" Lưu Hâm nhỏ giọng hỏi.

"Bốp!"

Vũ Thái phi phục hồi tinh thần lại, cũng đột nhiên đứng dậy, hung hăng giáng cho nhi tử một bạt tai.

Lưu Hâm khiếp sợ nhìn mẫu thân, không dám tin đưa tay vuốt khuôn mặt, nhỏ giọng nói: "Thân mẫu, ngài đây là sao, sao đột nhiên nổi giận lớn như vậy? Kế sách của nhi tử vốn là không có sơ sẩy, chỉ cần Trường An khóc lóc cầu xin hoàng huynh, ta lại bên cạnh trợ giúp xuống, hoàng huynh luôn luôn thương yêu Trường An, hẳn chắc chắn mềm lòng đặc xá tội Trường An, hoàng thượng miêng vàng lời ngọc miễn xá Trường An, thì không thể truy cứu chuyện năm đó trúng độc nữa, ai biết Trường An sẽ uống ly rượu độc kia thật sao? Chỉ là, hoàng thượng như là đã hạ lệnh Vương thái y cứu trị Trường An, hành động lần này cũng là miễn xá tội Trường An, hẳn đã không thể truy cứu sự kiện hoa độc năm đó nữa. Lần này, chúng ta xem như cứu nguy rồi."

Vũ Thái phi ngược mắt, nhìn dáng ngoài lịch sự nho nhã của Nhi tử, hồi lâu, cũng đột nhiên đau lòng rơi lệ, khăn khăn mở miệng nói: "Trường An là muội muội ruột của ngươi đó!"

"muội muội ruột?" trông mắt Lưu Hâm nhanh chóng thoáng qua một tia lãnh khốc vô tình, nói khoác mà không biết ngượng mở miệng nói: "ngươi muốn thành đại sự, liền thiết yếu tuyệt tình vứt bỏ yêu, lạnh lùng vô tình, đây không phải là mẫu thân trải qua thời gian dài ân cần dạy bảo đối với Lưu Hâm sao? Vì vậy, trải qua thời gian dài mẫu thân đối với Trường An chẳng quan tâm, không phải là lo lắng mình sẽ không kiềm hãm được yêu máu mủ của mình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Chương 155

"Trường An từ khi sanh ra được cho Thái hậu làm con thừa tự, vì vậy, ta không thể không rời xa nàng, làm như vậy, đối với hai chúng ta đều tốt. Năm đó nếu biết được bình hoa tửu có vấn đề, lúc đầu ta sẽ không để cho nàng mang về hoàng cung rồi, các người đã lừa Trường An xuống nước, dưới quyền hành, ta không thể không làm như vậy. Từ cổ mình giám, người đa tình, tất nhiên thất bại, ta là lo lắng người quá nặng tình, khôn khéo vì tình, tương lai hư đại kế, nhưng, ta làm sao để cho người ác độc vô tình như vậy?" Vũ Thái phi là chỗ rơi lệ nói: "Đồng Tư Mã lại có thể còn quan tâm thân muội muội của mình hơn so với người."

Nghe vậy, ánh mắt Lưu Hâm khẽ nhúc nhích, rất không yên tâm hỏi "Cho nên người đối với nàng cảm động đến rơi nước mắt rồi hả? Thân mẫu, người đừng quên, Đồng Khanh là người bên cạnh hoàng thượng, người cũng không thể đối với nàng xúc động tâm thần, sau đó xem thường."

"Trường An còn sống hay chết không rõ, người lại chỉ quan tâm ích lợi bản thân. . . . ." Vũ Thái phi một đôi mắt đẹp, thất ý đau lòng, trầm giọng nói: "nếu Trường An có thể sống sót, là Đồng Khanh, là nàng cứu Trường An một mạng, cũng là Vũ Thái phi ta thiếu nàng một phần ân tình, ta là người ân oán phân minh, tương lai chắc chắn sẽ trả lại cho nàng. Về phần người. . . . ." Nói xong, xoay người lại, dịch bước ra ngoài, lại quẳng xuống lời, "Người chính là xuất cung đi đi! Không có việc gì đừng vào cung nữa."

"Thân mẫu?" Lưu Hâm vội vàng đuổi theo, gọi liên mấy tiếng

Thấy nàng không để ý tới, Lưu Hâm bật thốt lên, nói với bóng lưng của nàng: "Thân mẫu, hôm nay ta biến thành như vậy, chẳng lẽ không phải lỗi của người sao? Tất cả đều là người cùng hãm hại ta!"

Vũ Thái phi nghe vậy, thân thể cương cứng một chút, cũng không quay đầu lại rồi đi.

*

Hoàng hôn mờ mịt, trời đất chiếu ánh sáng mờ, hai con khoải mã một trước một sau rượt đuổi về phía tây, mấy con Thương Ưng xẹt qua tầng trời thấp, phát ra tiếng kêu thật dài. . . . .

Ngửa mặt lên trời đã thấy Sơn Trang ở Thanh Sơn ở trước mắt, nguy nga cao vút đứng sừng ở phía trước, bóng dáng phía trước vội vàng kéo cương ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng, đá mấy đá lên trời, ngừng lại, người phía sau lập tức giục ngựa đuổi theo.

Triệu Phong Nguyên giục ngựa đuổi theo Đồng Khanh, quay đầu liền hỏi nàng: "Đồng Khanh, sao người biết Anh vương ở chỗ này?"

Đồng Khanh nói: "Vũ Thái phi cùng nhi tử đại sảo một trận, dưới con nóng giận liền cho trục xuất nhi tử ra khỏi thành, Anh vương thấy mẫu thân thật nổi giận, không dám ở lại trong hoàng thành, lại không dám trở lại đất phong. Hẳn tính toán đợi đến khi Vũ Thái phi bớt giận, tái nhập cung bãi yết. Sơn trang Ngưỡng Thiên cách Hoàng Thành quá gần, vừa là sản nghiệp của nhà cậu. Dĩ nhiên là nơi đặt chân tốt nhất."

Triệu Phong Nguyên hít một hơi suy nghĩ, nhìn Thanh Sơn phương xa nói: "Người nói, hôm kia hẳn vào cung, vẫn là sung mặt sung mũi chứ? Xem ra, ta

xuống tay hơi nặng chút. Hắn nên nắm chắc là ta làm ra chứ? Vào lúc này, ta còn không mời mà tới, a Hâm hẳn há chịu gặp ta sao?"

Đồng Khanh nói: "Sẽ gặp, hoàng tộc coi trọng mặt mũi nhất, chuyện Anh vương bị vị hôn thê đánh một trận, truyền đi xôn xao ở trong hoàng thành. Nếu như hắn không muốn gặp ngươi, chẳng phải đáp những lời đồn kia thật rồi hả? Vì mặt mũi, Anh vương nhất định sẽ gặp ngươi. Chỉ là, sắc mặt của hắn tuyệt đối sẽ không đẹp mắt chút nào."

Đôi môi Triệu Phong Nguyên liệt ra, sáng lẫm cười nói: "A Hâm nhìn thấy ta, sắc mặt của hắn chưa từng có đẹp qua, nếu ta đánh hắn. Ta ngược lại thật muốn nhìn đến thành quả mình làm ra, đến tốt cùng có thể để cho ta sáng khoái đến hết năm!"

Dứt lời. "Giá" Một tiếng, hai người đi ngang nhau, đến Sơn Trang Ngưỡng Thiên.

*

Trúc uyển ở trong Sơn Trang Ngưỡng Thiên, trúc ảnh lạnh rung, ở dưới ánh hoàng hôn, bóng cành đu đưa, mấy con chim bay qua tầng trời thấp, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Ninh Vương Lưu Ký cùng Anh vương Lưu Hâm hai người giống như nhân nhĩ ở trên cái bàn tròn đánh cờ, chuyên chú ở trên bàn cờ công thành đoạt đất.

Hai bên sân trồng mười mấy bụi cây trúc đốm, đông đưa đón gió, tư ảnh yếu điệu, xem ra rất thanh u, cao nhã thoát tục. Lúc này, chỉ nghe tiếng ma sát của quần áo run lay bay, thấy Đậu Nguyên Nguyên dẫn một nha đầu vào viện, dâng lên mâm trái cây, dọn đi ly trà ban đầu, thay ly trà mới. Sau đó liền khoát tay, khiến chúng tôi trở lui ra, mình lại lưu lại.

Thấy nàng đợi xuống, Lưu Ký hạ quân cờ đen ở trên bàn cờ,

cũng không ngẩng đầu lên mở miệng nói: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

Đậu Nguyên Nguyên ngồi xuống ở một bên ghế đá, khẽ nhấm một hộp trà, nói: "Ninh Vương hỏi lời này sao rất kỳ quái? Phì Thừa Tướng trong hoàng thành bị hoàng thượng niệm phùng, cha ta thân là trọng thần triều đình, mỗi ngày được hạ triều, hắn không thể rời đi Hoàng Thành, chỉ có thể chấp nhận trong thành tìm gian nhà nhỏ tạm thời vào ở, những gia quyến của chúng ta, trong khoảng thời gian ngắn cả nhà không có nơi cư trú, dĩ nhiên là dời đi ở nhà cậu."

Chỉ là, do Công chúa Trường An ban tặng, nghe nói hoàng thượng không có ý định truy cứu chuyện trúng độc năm đó rồi, dù sao nếu thật tra cứu trách nhiệm, mang theo hoa tiêu hồi cung, lại cố ý chuyển giao tới trong tay hoàng thượng, tất nhiên Trường An sẽ bực vì chuyện này mà bị liên lụy.

Hoa rượu qua tay đưa cho hoàng thượng, nhưng chủ ý là

của Trường An, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Hiện nay, phiều Thừa Tướng đã không còn bị nhân mã triều đình lỏng lẻo hùng dũng lục soát nữa, giấy niêm phong vẫn chưa được tháo gỡ, người Đậu gia vẫn lọt vào quần cảnh có nhà cũng không nơi để về.

Xem ra, đây là hoàng thượng đang cảnh cáo chúng thần, chuyện Vệ Sùng Văn vẫn chưa xong. Thotho_ddlqd

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Bốn vương nói là, Đậu cô nương không có đợi ở trong nhà, chạy tới trúc uyển làm cái gì? Đặc biệt đến xem chúng ta đánh cờ sao?"

Đậu Nguyên Nguyên mất hết hứng thú để ly trà xuống, chậm rãi nói ra: "Sơn Trang đột nhiên có hai người khách không mời mà đến, ta phân phó cho các nàng ở cửa sau, đang định chờ các người xong ván cờ, rồi báo lại."

"Hả? Ở sau cửa, cửa cũng không chịu vào, đây cũng không phải là đạo đãi khách từ trước đến giờ của phiều Thừa Tướng! Hay là trước phái người nghênh vào, ở trong đại sảnh uống trà chờ đợi thôi." Lưu Hâm giờ lên lông mày, cười nói: "Đến tốt cùng là người nào, chộc cho đại tiểu thư người chậm trễ như thế?"

Đậu Nguyên Nguyên liếc hẩn một cái nói: "Nếu ta nói ra người là ai, có lẽ người không muốn gặp rồi, người y phục đơn giản cười ngạo mà đến chính là vị hôn thê Phong Nguyên Quận chúa mà người tránh không kịp. Nghe nói người là bị nàng đánh cho?"

Nghe nói tên này, sắc mặt của Lưu Hâm nhanh chóng trầm xuống: "Triệu Phong Nguyên? Nàng tới nơi này làm gì?"

Lúc này, Lưu Kỳ cũng cười đứng lên nói: "Là nàng đến rồi!"

Ngay sau đó, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Ninh Vương tuyệt đối sẽ không bỏ dỡ bàn cờ, tự mình đi trước nghênh đón Triệu Phong Nguyên. Lưu Hâm mặt lạnh quay đầu hỏi Đậu Nguyên Nguyên: "Còn có một khách khác người không nói ra, người cùng đi với Triệu Phong Nguyên tới không phải là Đồng Tư Mã sao?"

Nghe tin tức trong cung truyền đến, Thái hậu đã rộng lòng, đồng ý thành toàn cho hoàng thượng, không bao lâu sau, Đồng Uyển sẽ thay thế nàng, đường đường chính chính đi lên ngôi vị hoàng hậu; nhớ tới chuyện này, khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên liền oán hận, nhìn hắn chằm chằm nói: "Cái sơn trang này, một lát tới một Ninh Vương, một lát lại tới Đại Tư Mã, tất cả đều là khách không mời mà đến, người thua thiệt còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra cùng Ninh Vương đánh cờ sao? Không phải các người đã sớm trở mặt sao? Nếu nói hoàng tộc, ngoài mặt bình tĩnh, bên trong lại sóng ngầm mãnh liệt, tranh đấu không ngừng, lập tức hòa hảo, lập tức trở mặt. . . . . . Hừ hừ! Ta thật sự là chịu đủ các người."

Lưu Hâm cười nói: "Đồng Tư Mã là cận thần bên cạnh hoàng thượng, nàng phụng hoàng thượng chỉ mệnh mà đến? Hoàng thượng đã dùng Lưu Hâm ta nên được

ma uen! Hoàng thượng ưa cùng Lưu Hâm ra an đoạn nghĩa tuyệt, không nhận ta là đệ đệ, cho nên, ta không thể không cùng Ninh Vương kết minh."

"Kết minh? Người cho rằng Ninh Vương hẳn sẽ chịu sao?" Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "Người theo cha ta gây họa còn chưa đi nhiều sao? Tiền đồ của ta đã huiy ở trên tay của các người rồi, chỉ sợ cuối cùng thật rơi vào kết quả tích biên gia sản!"

Lưu Hâm trầm mặc không nói, đứng dậy, đi theo sau lưng Ninh Vương đi ra ngoài.

***

Đổng Khanh cùng Triệu Phong Nguyên bị người sơn trang Ngưỡng Thiên cố ý chậm trễ, sau khi khiến người gác cổng thông báo, cũng không được nghênh vào đại sảnh dâng trà tiếp đãi, khách không mời tự đến hai người không thể làm gì khác hơn là dắt ngựa ở sau cửa, ước chừng qua thời gian một chén trà, cửa sơn trang chậm rãi mở ra lần nữa, một thân ảnh to lớn sải bước ra ngoài, nắng chiều màu vàng chiếu lên dung nhan hắc tuấn dật.

Thotho_ddlqd

Hắn đứng ở cửa, ngưng mắt nhìn chăm chú vào Đổng Khanh, khóe miệng treo nụ cười thâm trầm nói: "Người quả nhiên đã tới, bên ngoài trời giá rét, mau vào đi, uống chút hơi trà nóng, ấm áp thân thể."

Đổng Khanh kinh ngạc nhìn hắn, cơ hồ là nói thất thanh: "tại sao Ninh Vương Điện hạ lại ở chỗ này?"

Ninh Vương lại có thể biết sơn trang Naoua Thiên? !

Là bởi vì đã biết Kim thị thân mẫu ruột của hoàng thượng, bị Đậu thừa tướng và Anh vương giấu ở nơi này sao? Hẳn cũng là vì Kim thị mà đến chứ?

Một khi lấy được Kim thị, con đường hấn xưng đế đã không còn xa như vậy.

Sùng Văn đã từng muốn nàng coi chừng Ninh Vương, là bởi vì chuyện này chứ?

Lưu Ký cúi đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói: "Bởi vì biết người nhất định sẽ tới nơi này, cho nên tới trước chờ đợi, rất nhiều ngày không có thấy nàng, cô có vài lời tốt muốn nói cùng người."

Đổng Khanh trầm nghĩ, có lẽ lời dụng Ninh Vương, nàng liền có thể thuận lợi vào ở trong sơn trang.

Thotho_ddlqd

Nàng vốn là cố ý đó, cho nên cố ý lựa chọn ở thời khắc hoàng hôn tiến đến, vì hôn thê Anh vương đến viếng thăm, theo lý, Sơn Trang là nên lưu khách, chỉ là, thời cơ đang nhạy cảm, chuyện Vệ Sùng Văn, để cho nàng cùng Đậu gia kết thù hận lớn, rất có thể Anh vương sẽ cẩn thận sai phái chiếc xe ngựa cùng hộ vệ, cả đêm hộ tống Phong Nguyên Quận chúa cùng nàng trở về Hoàng Thành, giờ phút này Ninh Vương đang lên trong sơn trang, ngược lại giúp đại ân rồi.

Đổng Khanh và Triệu Phong Nguyên đi theo Ninh Vương, thoải mái tiến vào Sơn Trang, vừa mới qua phòng ngoài, thì thấy Anh vương đã tự mình ra đón rồi.

Lưu Hâm mang theo nụ cười khách sáo, đón lấy họ nói:
"Đại Tư Mã cùng Quận chúa sao đột nhiên tới đây?"

Triệu Phong Nguyên ngược mắt cẩn thận nhìn chăm
chăm khóe mắt vị hôn phu nhân nhạt máu ửng đỏ, hết sức
hài lòng kiệt tác của mình, nàng cười nhẹ nói: "Nghe nói
đêm khuya người ở trên đường cái, chịu khổ tập kích, bị
thương nhẹ, vốn là ta nên tới sớm một chút thăm người,
chỉ là người ra khỏi Hoàng Thành, còn tưởng rằng người
đã trở lại đất phong rồi, nghe nói người ở vùng ngoại
thành Hoàng Thành, ta liền lập tức giục ngựa tới đây,
vết thương trên người của người, khỏe chút ít chưa?"

Lưu Hâm cúi đầu nhìn vị hôn thê da ngăm đen cương
ngạnh, mặt mang theo nụ cười, sau đó chuyển ánh mắt qua
cánh tay trắng kiêu dũng mãnh của nàng, khóe miệng của
hắn co rút lại nói: "nhờ phúc của Quận chúa, Bốn vương
đã không còn đáng ngại."

"Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!" Triệu Phong Nguyên đưa
tay dùng sức vỗ Lưu Hâm một cái, cười lớn tiếng nói:
"A Hâm an nhiên vô sự là tốt rồi, như vậy ta liền yên
tâm."

Lưu Hâm hòa khan mấy tiếng nói: "Các người dọc theo
đường đi giục ngựa tới đây, đói bụng không, hay là dùng
bữa trước thôi."

*

Đổng Khanh thuận lợi ở lại sơn trang Ngưỡng Thiên,
nguyên nhân không phải là bởi vì Ninh Vương, ngược
lại là ngoài ngoài dự đoán của nàng.

Chương 157: Chương 156

Đồng Khanh thuận lợi ở lại son trang Ngưỡng Thiên, nguyên nhân không phải là bởi vì Ninh Vương, ngược lại là ngoài ngoài dự đoán của nàng.

Bữa tối thì mọi người Ninh Vương, Anh vương, Đồng Khanh, Triệu Phong Nguyên cùng Đậu Nguyên Nguyên theo thứ tự nhập tọa dùng bữa, thức ăn phong phú từng món được đưa vào, mùi com chín bay đầy phòng khách, mọi người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình, vì vậy trong lúc dùng bữa hết sức an tĩnh, chỉ có Triệu Phong Nguyên thỉnh thoảng mở miệng cố ý tìm Lưu Hâm nói chuyện, Lưu Hâm lại câu được câu không ứng phó.

Sau khi rượu quá ba vòng, Lưu Hâm nâng chén, cười nói với Đồng Khanh: "Sắc trời đã tối, đường núi không dễ đi, như vậy đi, Bồn vương phải mấy thị vệ bản lĩnh lưu loát, hộ tống Đồng Tư Mã và Triệu quận chúa trở lại Hoàng Thành thôi."

Trong lời nói nói xong hiểu, rõ ràng là Anh vương đang đuổi người. Hơn nữa còn cố ý phái người giám thị họ xuống núi.

Lệnh đuổi khách hạ xuống, Lưu Ký cười nói: "Quấy rầy mấy ngày, Bồn vương cũng nên cáo từ, không bằng sẽ để cho ta hộ tống Đồng Tư Mã và Triệu quận chúa trở về Hoàng Thành thôi."

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên lại hạ chiếc đĩa nói: "Trong son trang, phòng trống còn nhiều, khách tới là Đại Tư Mã và vị hôn thê của Anh vương, có thể nào chậm trễ như thế?" Nói xong, nói với Đồng Khanh: "Đại Tư Mã và Quận chúa lưu lại một đêm, đợi trời sáng rồi mới rời đi."

Đột nhiên Đậu Nguyên Nguyên mở miệng lưu khách, chuyện này quá mức ngoài ý muốn, sắc mặt của Ninh Vương và Anh vương khê biến, không còn kịp mở miệng nữa, Đồng Khanh đã nhanh chóng nâng chén nói: "Tạ Đậu tiểu thư nhiệt tình tương mời, như vậy Đồng Khanh vì vậy mà cảm ơn."

*

Sau bữa tối, Ninh Vương cùng với nàng chậm bước trở lại sương phòng.

Bên cạnh ao nhỏ, tiếng nước chảy róc rách, trăng sáng cô lãnh, treo trên cao ở trên trời, trong trúc uyển, "vạn lại câu tịch" (không có một tiếng), hai người yên tĩnh không nói, theo đuổi tâm tư của mình bước vào trong đường mòn.

"chuyện Trường An, ta đã nghe nói. Thân thể của nàng tốt không?" Lưu Ký hỏi phá vỡ trầm mặc đầu tiên.

Đồng Khanh trả lời: "Ồ chứ vị thái y toàn lực cấp cứu, cuối cùng đoạt lại một mạng rồi, chỉ là, rượu độc còn đã thương phổi của nàng, công chúa phải cẩn thận điều dưỡng một chút mới có thể khỏi hẳn."

"Nha đầu này. . . . . ." Lưu Ký thở dài nói: "Chờ ta rảnh, lại dẫn Thẩm Mộ Thu vào cung lên đi thăm nàng một chút, nghe nói trước đó vài ngày, nàng bắt mất Vũ Thái phi thay nàng an bài hôn sự, cho nên bức tức rồi cung trốn đi, ở trong phủ người mấy ngày. Cố ý nương nhờ nơi người, nàng nhất định là rất muốn thấy mặt Mộ Thu một lần."

"nếu Thẩm lão bản thật sự vô ý, xin Điện hạ đừng vội thôi."

Đang nói, đi tới cửa sương phòng của nàng, hai người dừng bước lại, Lưu Ký quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn tan mát ra nhận nhậ anh khí bức người, mi gian lại hơi nhíu lên. "Ta hiểu rõ mục đích người đi tới son trang Ngưỡng Thiên là gì. Dĩ nhiên trong lòng Lưu Hâm cũng biết rõ, chuyện này liên quan đến tranh giành hoàng quyền, tương đối nguy hiểm, ta còn hi vọng người đừng dính vào." Thấy nàng không động cùng buồn bã, hắn nói tiếp: "thù của Vệ Sùng Văn, ta nhất định sẽ thay người báo. Chỉ cần là tâm nguyện của Đồng Uyển người, Lưu Ký ta không tiếc trả giá tất cả, thay người đạt thành. Duy nhất sở cầu. Chính là hi vọng người có thể an nhiên, cho nên, vẫn là thỉnh người chớ mạo hiểm thôi."

Nhìn hắn nói tình thâm nghĩa trọng.

Hắn đi tới nơi này, không phải là đang cùng Anh vương họp mưu sao?

Phải có Kim thị, hắn lập tức có thể phế hoàng thượng. Đương cơ làm Hoàng đế rồi!

Đồng Khanh nhìn thẳng vào mắt hắn, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Đêm đã khuya. Điện hạ nên về sớm một chút an nghỉ thôi."

Thái độ của nàng hết sức lạnh lùng.

Ánh mắt Lưu Ký nhanh chóng thoáng qua một tia thất ý, lại hơi biến mất, hắn ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, rốt cuộc cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Người giục ngựa bốn ba mà đến, mệt không, sớm an giấc một chút, sáng sớm ngày mai, ta dẫn người xuống núi, ta sẽ tự mình hộ tống các người trở về."

"Gấp như vậy đưa hạ thần đi? Điện hạ là lo lắng

Đổng Khanh sẽ phá hư đại kế của người sao?" Đổng Khanh không lạnh không nóng mở miệng nói.

Lưu Ký thấy thái độ nàng vô cùng lạnh lùng, không khỏi có chút căm tức nói: "Đến nay người vẫn chưa rõ sao? Ta tới nơi này hoàn toàn là vì người, là ta lo lắng an nguy của người!"

"Điện hạ tới nơi này, mục đích ra sao, lòng dạ ta người đều biết rõ, người cần gì phải hướng về phía Đổng Khanh hư tình giả ý đây?" Đổng Khanh lạnh lùng nói: "Đổng Khanh đối với Điện hạ mà nói, nào có cái giá trị lợi dụng gì đây? Người ở trên người của Đổng Khanh mất nhiều công phu như vậy, chỉ sợ là thất toán."

Một lòng say mê lại có thể bị nàng xem thành lòng lang dạ thú, một tình yêu chịu khổ bị nàng giẫm đạp. Trong khoảng thời gian ngắn Lưu Ký bị nàng hoàn toàn chọc giận, hắn cũng không nhịn được nữa rồi, cau mày, con mắt dựng lên, cả giận nói với nàng: "Trải qua mấy ngày nay, thì ra là từ đầu đến cuối đều là Lưu Ký ta đơn phương rồi, ở bên trong lòng của người, chẳng lẽ cũng chưa có chút gì cho ta sao?"

Đối mặt hấn đau lòng và tức giận, Đổng Khanh cũng vô cùng lãnh đạm mở miệng nói: "Nếu Điện hạ nói rồi, người chỉ là [đơn phương], như vậy còn có cái gì tốt để nói?"

Đúng, hắn là đơn phương.

Đối mặt lấy lòng nàng, đi lung bít một tảng đá vĩnh

viễn cũng sẽ không nóng lên vì hãn. Tho tho _ddlqd

Lưu Ký nhìn nàng chăm chăm, vô cùng đau đớn nói:

"Rất tốt! Người cho là ta tại sao phải đợi ở chỗ này, tại sao nghĩ chờ đợi mang người rời đi Sơn Trang sao?"

Đổng Khanh lạnh lùng nói: "chuyện của Hạ quan, xin Ninh Vương Điện hạ chớ can thiệp."

Lạnh lùng vô tình như vậy, hãn bị chọc giận căm tức nói:

"Người cho rằng ta sẽ tra mắt nhìn người đi chịu chết sao?"

"Ta sẽ nhắm mắt lại." Hãn cất giọng nói.

Đứt lời, liền xoay người sai bước rời đi.

Đổng Khanh xoay người vào phòng, đóng lại cửa, kê trước bàn, thay mình điểm ánh nến, trong ánh nến lấp lánh, chiếu một mảnh vắng lặng, nàng đi tới sơn trang Ngưỡng Thiên, mục đích đúng là vì rút dây động rừng, khuấy động một cái hồ Xuân Thủy.

Rất nhanh, Anh vương sẽ có động tác rồi, nàng thật vất vả mới thuyết phục hoàng thượng, bởi vì hoàng thượng lo lắng mà nàng đích thân tới sơn trang Ngưỡng Thiên trước, nàng nhất định mau sớm nắm giữ kế hoạch của Anh vương mới được.

Hôm nay, Ninh Vương đã bị nàng bị chọc giận, hãn sẽ không có cái động tác gì? Tho tho _ddlqd

Nàng ngồi ở trên ghế dựa lớn, chậm rãi uống trà, thời

quan từ từ trôi qua.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong sáng, gió từ từ thổi, bóng cây nặng nề, lơ lửng, quạ đen đứng ở trên thân cây kêu khóc không ngừng, ở dưới ánh trăng vang lên, thật là thê lương tịch lạnh. Bỗng dưng, một bóng dáng màu đen "Loạt" một tiếng, liêu loát lật mình vào trong phòng.

Khuynh khắc, một Thanh Anh đứng ở phía trước cửa sổ, sau thân người kia, tấm màn màu trắng theo gió nâng lên. . . . .

Đồng Khanh thấy thế, lập tức đứng dậy hỏi "Trong sơn trang người cũng cẩn thận thăm qua rồi hả? Có phát hiện chỗ kỳ quái gì hay không?"

Triệu Phong Nguyên đưa tay để ý váy, cười nói với nàng: "Người không phải muốn ta ở trên mái hiên lật tới lật lui, thoáng đưa tới chú ý là tốt rồi, làm như vậy, nơi đó thật có thể phát hiện cái gì đấy?"

Đồng Khanh cười nói: "Như vậy, người đã thảo kinh xà sao? Ta nghĩ, Anh vương sẽ rất nhanh có hành động rồi."

Anh vương chưa chấp Kim thị ở bên trong sơn trang, nàng không mời mà tới, mục đích là vì để cho hắn ứng phó không kịp, vì vậy nàng còn khiến Triệu Phong Nguyên ở bên trong sơn trang dò xét khắp nơi, dẫn tới chú ý. Anh vương người này rất đa nghi lại cẩn thận, hẳn nhất định sẽ trong tối nay nhanh chóng lặng lẽ đưa Kim thị đi, một khi Kim thị ra khỏi cửa chính Sơn Trang, sẽ gặp gỡ phục binh nàng an bài rồi. Thotho_ddlqd

Một khi mất đi lời thề Kim thị an toàn. Anh vương

liền không cách nào lợi dụng Ninh Vương tới phế bỏ hoàng thượng. Như vậy, Anh vương sẽ bắt đầu bước kế tiếp. ....

Nàng tính toán tới dùng Anh vương tới diệt trừ Đậu thừa tướng, thay chính nàng và Sùng Văn báo thù.

Triệu Phong Nguyên nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh, người nói Hàm muốn tạo phản, chuyện này, người thật có nắm chắc không? Chúng ta cũng không thể hiểu lắm hẩn."

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Vệ Uy Tướng quân trước khi chết nói cho ta biết, chẳng lẽ người không tin được Vệ Sùng Văn sao?"

"Ta tin!" Triệu Phong Nguyên gật đầu nói: "Cũng là bởi vì tin tưởng Vệ tướng quân và người, ta mới tới, dù sao a Hàm cũng là hôn phu của Triệu Phong Nguyên ta, ta há có thể ngồi nhìn hẩn bị Đậu lão tặc đầu độc mà trở thành Gian Thần loạn đảng, người nhất định phải ngăn cản a Hàm đối với hoàng thượng có bất kỳ quỷ kế gì. Ta đây giúp người, chính là vì tương lai có thể có lập trường nỗ lực bảo vệ cho hẩn, nếu a Hàm thật tạo phản, nể tình ta hôm nay giúp người, tương lai người có thể bảo vệ hẩn một mạng chứ?"

Đồng Khanh đang muốn mở miệng, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến hàng loạt tiếng gõ cửa.

"Là ai?" Đồng Khanh ngưng thần, trầm mặt, hỏi ra ngoài. Thotho_ddlqd

"Đồng đại nhân, là ta Bảo Châu, tiểu thư nhà ta tương mời, xin Đồng đại nhân tiến về phía khuê phòng của tiểu thư nói chuyện."

"Tiểu thư? Là Đậu Nguyên Nguyên sao?" Triệu Phong Nguyên ngăn ra, sau đó lại gần bên tai Đồng Khanh, nhỏ giọng nói: "Đậu Nguyên Nguyên luôn luôn cùng người bất hảo, nàng là một thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều, nửa đêm không ngủ được, tìm người làm cái gì?"

Đậu Nguyên Nguyên để nàng lưu lại chờ đợi, tự nhiên cũng là có ý kia.

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Đi, chẳng phải sẽ biết sao?"

Đứt lời, liền đứng dậy.

*

Nha hoàn cận thân của Đậu Nguyên Nguyên dẫn nàng và Triệu Phong Nguyên, cố ý tránh đường lớn ra, dù đèn cũng không lấy ra, một nhóm ba người, chỉ mượn ánh trăng, ở trong bóng tối, thần thần bí bí xuyên qua con đường u tối trong vườn, đi trên mảnh đá trắng vụn, mắt thấy càng đi càng vắng vẻ, ở sau một mảnh Rừng trúc, rốt cuộc Bảo Châu dừng bước lại, nàng dẫn họ đi, cũng không phải cái khuê phòng của tiểu thư, mà là chỗ một phòng chứa củi vô cùng kín đáo.

Triệu Phong Nguyên thường ra vào chiến trường, phòng bị cao, nàng ngưng thần, đầu tiên ánh mắt nhanh chóng quét qua bốn phía, quan sát không có dị trạng, cuối cùng là rời

vào phòng chứa cũi phía trước khẽ tràn ra ánh sáng, phòng bị ấn tay đè lên loại kiếm lên hông, nhỏ giọng nhắc nhở Đồng Khanh: "Coi chừng bầy rập!"

Đồng Khanh nói: "Người yên tâm đi, ta dầu gì cũng là nhất phẩm đại thần của triều đình, có bao nhiêu người chính mắt thấy được ta theo người tiến vào sơn trang sao? Can đảm của Đậu Nguyên Nguyên lớn hơn nữa, cũng sẽ không ở chỗ của mình hại ta. Hành động lần này cũng cùng cấp với hại chính nàng và Đậu gia."

Đứt lời, liền sai bước lên trước, đẩy cửa phòng chứa cũi ra.

ở trong phòng chứa cũi, cũ rách không chịu nổi, chất đống một chút đồ vật lẫn lộn, góc phòng mạng nhện trải rộng, phóng tầm mắt nhìn tới, lên trong nhà nếu không đặt lên một tầng tro thật dày bụi, vừa nhìn thì biết rõ, phòng chứa cũi ở sau Rừng trúc kín đáo chỉ dùng để chất đống tạp vật, bình thường cũng không sử dụng. Giờ phút này, phía dưới đệm của Đậu Nguyên Nguyên lót lên một khối vải tơ, ngồi ở một cái ghế rách, ở trong phòng còn có một nữ nhân khác, là một phụ nhân trung niên, toàn thân của bà bị trói lại, xem ra hết sức suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 158: Chương 157

Nhìn kỹ, phụ nhân kia tóc xám trắng, dung mạo bình thường, toàn thân mặc quần áo cũ rách, xương gầy thân nhỏ, trên mặt hằn dấu nếp nhăn phong sương, sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ mặt tinh thần tiêu tụy, bà kinh hoàng rúc ở trong góc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn họ.

Triệu Phong Nguyên thấy thế, đã không nén được tức giận, nàng tùy tiện tiện mở miệng hỏi: "Đậu Nguyên Nguyên, đến tột cùng ngươi đang làm cái quỷ gì? Phụ nhân này lộ ra bộ dáng sắp bệnh chết, vì sao còn muốn trói bà lại rồi hả? Còn nữa, ngươi phải nha hoàn dẫn chúng ta tới chỗ địa phương quý quái này giả vờ thần bí, đến tột cùng là muốn làm gì?"

Đậu Nguyên Nguyên liếc nàng một, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Đồng Khanh, cười lạnh nói: "tất cả liên quan đến phụ nhân này, tại sao ngươi

không hỏi Đồng Đại Tư Mã là người vừa đưa người vào son trang Ngưỡng Thiên đây?"

Về mặt Đồng Khanh hết sức nặng nề, một đôi con mắt sắc bén nhìn chăm chăm phụ nhân đang núp ở góc tường, thầm nghĩ, chẳng lẽ. . . . . Người này chính là Kim thị thân mẫu của hoàng thượng trong truyền thuyết sao?

Sao Đậu Nguyên Nguyên biết thân thế của hoàng thượng?

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "sao Đồng đại nhân không đi kéo váy của bà ra, cẩn thận nhìn rõ, người này là ai? Nghe nói, nữ nhân này họ Kim đâu."

Họ Kim? !

Đồng Khanh lập tức kè bên cạnh phụ nhân kia, thay bà cời dây thừng cột trên người ra, ngược mắt nhìn người trước mắt tiêu tụy không chịu nổi lại tràn đầy sợ hãi nằng, ánh mắt mang theo vài phần thương hại, nhỏ giọng hỏi: "Người, là Kim thị sao?"

Phụ nhân kia ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi có vẻ kinh hoàng, một hồi sau, hình như là xác nhận nàng không có ác ý, lúc này mới đưa tay chỉ miệng của mình, Kêu lên vài tiếng "Nha nha", lúc này Đồng Khanh mới phát hiện ra, đầu lưỡi của bà lại bị cắt mất.

Sắc mặt của nàng khẽ biến, quay đầu hỏi Đậu Nguyên Nguyên: "Vì sao cắt đầu lưỡi của bà?"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nhìn nàng nói: "Ban đầu, ta cũng không biết, tại sao cha ta lại mặc kệ tất cả giúp đỡ Anh vương, thậm chí coi ta là một con cò tùy thời có thể hy sinh. Cho đến chính ta ở trong hầm ngầm son trang, phát hiện phụ nhân này. . . . . " Nàng nói tiếp: "Phụ nhân này bị giam ở bên trong đã lâu rồi, rốt cuộc trải qua bao nhiêu năm, ta cũng không biết, ta chỉ biết bà đã từng chạy trốn qua một lần, về sau bị bắt trở lại, sau đó bà vẫn muốn tự vận, cho nên bà liền bị trói lại, không để cho bà đụng vào tường; về sau bà lại cắn lưỡi, thế là đầu lưỡi của bà liền bị cắt xuống. . . . . Ta bỏ ra rất nhiều tâm lực, thật vất vả mới hiểu rõ lai lịch của bà, vô luận phụ nhân này có biết nói chuyện hay không. Quan trọng nhất là sau lưng bà có một vết bớt kỳ lạ hình nửa vòng tròn màu đỏ, cùng người kia giống nhau như đúc, nghe nói là bằng chứng mẫu tử ruột ậy."

Nghe vậy, Đồng Khanh nhanh chóng đứng dậy, cảm ánh nến duy nhất bên trong nhà lên. Sau đó lưu loát kéo ra váy nữ nhân kia, kè ánh sáng vào, cẩn thận tìm tòi sau lưng của bà. . . . . Quả nhiên, ở sau lưng của bà có một vết bớt nửa vòng tròn màu đỏ, so với vết bớt nàng đã từng thấy qua phía sau lưng hoàng thượng, cơ hồ giống nhau như đúc. Thậm chí ngay cả vị trí đều cùng ở một chỗ.

Quả thật là Kim thị!

Lấy được nữ nhân này, liền có thể đường hoàng, phế hoàng thượng không có huyết thống hoàng tộc.

Sắc mặt Đồng Khanh âm trầm sâu lắng. Nhỏ giọng hỏi: "Người đặc biệt dẫn ta tới cái nơi bí ẩn này, thấy phụ nhân này, đến tột cùng có mục đích gì?"

"Là quà tặng!"

Trên mặt Đậu Nguyên Nguyên lộ ra nụ cười quỷ quyệt nói: "phụ nhân này cực kỳ trọng yếu, là Đậu Nguyên Nguyên ta đưa cho Đồng Khanh người một món lễ lớn."

Nghe vậy, Đồng Khanh cũng rõ ràng. Nàng nhanh chóng đỡ Kim thị dậy, hào phóng nhận lấy đại lễ Đậu Nguyên Nguyên đưa. Tính toán nhanh chóng rời đi.

Đậu Nguyên Nguyên nhìn về phía nàng, cười dịu dàng nói: "không phải người hỏi một câu, ta vì cái gì sẽ đem Kim thị quan trọng như thế, đưa cho người?"

Đồng Khanh lạnh lùng nhìn nàng một, lòng đã hiểu mở miệng nói: "mượn đao giết người! Không phải là người muốn để cho

ta chết ở trên tay Ninh Vương hoặc Anh vương thôi."

thotho_dldqd

"Coi như biết rõ là bẫy rập, dù là tiên cảnh nguy cơ tứ phía, người cũng sẽ dũng cảm tiến tới, đây chính là Đồng Khanh!" Đậu Nguyên Nguyên thất thanh vài tiếng cười, chốc lát, cũng đột nhiên rơi lệ, "Vô luận là hoàng thượng hoặc là Ninh Vương, đều vô duyên với Đậu Nguyên Nguyên ta, cha ta vì Anh vương, cũng không

tiếc hy sinh ta, vì dã tâm của hắn, cuối cùng coi ta là cái gì? Vô luận ra sao, ta không làm được hoàng hậu, tranh giành hoàng quyền, lại có quan hệ gì với Đậu Nguyên Nguyên ta đâu? Trong lòng ta có bao nhiêu không cam lòng, tức có bao nhiêu ghen ghét người. . . . . " Đứt lời, tay nàng chỉ tới phía sau phòng chứa cũi nói: "phía sau phòng chứa cũi có một cái cửa nhỏ, thị vệ giữ cửa đã bị ta sai đi trước đó, người mang theo Kim thị rời đi từ cánh cửa kia đi, tốt nhất người chạy nhanh một chút, ta lại trộm nghĩ một chút, Đồng Khánh người sẽ chết ở trên tay Ninh Vương hay là Anh vương."

Đồng Khánh nghe xong, cũng không dài dòng, đỡ Kim thị dậy liền sai lược rời đi.

Đồng Khánh mang Kim thị và Triệu Phong Nguyên đi, chỉ còn sót lại phòng cũi cũ rách và vắng lặng.

Đậu Nguyên Nguyên nhìn chằm chằm góc tường trống rỗng, lạnh giọng phân phó nói với Bảo Châu: "Đi! Nói cho Anh vương, Đồng Tư Mã đã mang Kim thị đi."

"Vâng"

*

Dưới bóng đêm mờ mịt, Đồng Khánh dắt dúi lấy Kim thị yếu đuối, bước nhanh đi xuống núi, Triệu Phong Nguyên rút ra lợi kiếm tùy thân, run sợ ngưng thần đi theo phía sau giới bị che chở, để ngừa kẻ địch đột nhiên lao ra tập kích.

Mắt thấy Đồng Khánh dắt dúi lấy phụ nhân kia, bước

chân lão đảo, hành động chậm chạp, Triệu Phong Nguyên cúi mày, xách theo kiếm, đi theo phía sau họ, trầm giọng nói: "nữ nhân bệnh yếu này sẽ không chịu nổi, đến tột cùng là có lai lịch gì, chúng ta cần phải liệu chết mang bà đi cùng sao? Thân thể của bà suy yếu, đi đường đều không yên, kéo theo bà, nếu thật phía sau có truy binh truy kích mà đến, chúng ta sẽ không đi được bao xa."

tho tho _ddlqd

Đồng Khanh ngoái đầu nhìn lại sơn trang Ngưỡng Thiên một cái, trầm ngâm: "Ở trong rừng bốn phía Sơn Trang, ta đã sớm đoán trước bày sẵn phục binh, hoàng thượng không yên lòng vì ta, cho ta một đội tinh binh ám vệ bên thân, rất dũng mãnh, chỉ cần vừa thổi tiêu, chỉ trong khoảnh khắc viện binh lập tức đến."

Bản đầu phục binh là vì thừa dịp Anh vương đưa Kim thị đi thi đánh bắt ngà, sử dụng kế cướp người, hôm nay ngược lại thật công dụng rồi.

Nghe Đồng Khanh sớm đã có chuẩn bị mà đến, Triệu Phong Nguyên lại vẫn không yên tâm, nàng nhỏ giọng nói: "nói sao Sơn trang Ngưỡng Thiên cũng là địa bàn người khác, đất đai sơn trang này cực kỳ rộng lớn, hộ vệ có bao nhiêu, ta và người đều không biết, huống chi Ninh Vương và Anh vương đều ở tại nơi đây, thị vệ hai vị Vương Hầu này nói ít cũng có ngoài 100 người, người hộ vệ có thể gần Vương Hầu đều là ngầm dậm chọn một tinh binh, nghiêm chỉnh huấn luyện, chỉ sợ Nhị vương và hộ vệ trong sơn trang dốc toàn bộ lực lượng, chúng ta sức yếu không địch lại mạnh nhé!"

Đây chính là Đồng Khanh lo lắng, nếu Ninh Vương

không biết Kim thị ở đây, vậy cũng may, nàng bày ra nhân mã đi để ứng phó Anh vương, hôm nay nếu Đậu Nguyên Nguyên tính toán hãm hại chết nàng, nàng ta tuyệt đối sẽ cho Ninh Vương biết chuyện này.

Thotho_ddlqt

Nàng mang theo Kim thị chạy trốn, Ninh Vương và Anh vương nhất định sẽ liên thủ tới cướp người. Thị vệ hai vị Vương Hầu cùng nhau liên hiệp, thanh thế là hết sức kinh người.

Mà phục binh nàng an bài, nằm ngoài ý muốn cướp người, sau đó nhanh chóng rút lui, cố lấy nhẹ Binh làm chủ, năng với linh hoạt, Binh mặc dù tinh, lại hết sức phân tán, ngai đông ở tất cả cửa ra vào sơn trang, trong thời gian cực ngắn, không cách nào hoàn toàn tụ hợp.

"Chúng ta hãy nhanh lên một chút đi thôi." Đồng Khanh nói.

Lời vừa mới dứt, trong sơn trang phía sau đột nhiên một mảnh huyên náo, khoảnh khắc, đuốc sáng ngời giống như ban ngày, tiếng âm ỹ ở bên trong, truy binh hình như muốn dốc toàn bộ ra.

Việc này không nên chậm trễ, Đồng Khanh lập tức thôi còi lên, gọi ám vệ tới.

Rất nhanh, quả thật ám vệ tới, mấy cái bóng màu đen "Soạt soạt soạt" từ bốn phương tám hướng, cấp tốc đến, lưu loát nhảy vọt đến trước mặt nàng, nửa quỳ trên mặt đất, ôm quyền về phía nàng thờ dài nói: "Đồng đại nhân, xin phân phó!"

"Mau! Triệu tập toàn bộ người lại, hộ tống chúng ta xuống núi." sau khi phân phó, sau đó quay đầu vội vàng quay về phía Triệu Phong Nguyên nói: "Bọn họ nhiều người, không thể chính diện quyết đấu, chỉ có thể di chuyển chiến đấu, vừa đánh vừa lui, chúng ta đi vào trong rừng nhanh lên một chút đi, trong rừng cây so ra kín đáo hơn, hơn nữa trong đêm tối, bọn họ cũng không cách nào cưỡi ngựa ở trong rừng rậm rạp, cầm đao kiếm đuổi theo giết chúng ta." tho tho _ddlqd

Đứt lời, hai người liền đỡ Kim thị, ở dưới mây tên ám vệ hộ tống, vội vội vàng vàng chạy đến trong rừng cây.

Cánh rừng lên ngoài, đột nhiên truyền đến từng trận tiếng động lớn giết tới, trong giây lát, hình như ùn ùn kéo đến chỗ bọn họ tập kết.

Đổng Khanh nghe tiếng, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Triệu Phong Nguyên nắm chặt bội kiếm, quay đầu lại, phòng bị liếc cánh rừng lên ngoài một cái, trầm giọng nói: "Như thế huyền nào, là toàn bộ xuất động, âm thanh vang dội tràn đầy trời đất sao? Nhân mã của bọn họ quá nhiều, người của người lại phân tán quá mức, chúng ta không chống đỡ được bao lâu."

Đổng Khanh cắn răng một cái nói: "Ngay từ lúc trước, ta lén lút điều tra qua tình trạng vận lương của sơn trang Ngưỡng Thiên, mỗi tháng vận chuyển gạo lương đến sơn trang không hơn trăm người, sơn trang Ngưỡng Thiên căn bản không nuôi nhiều người như vậy, coi như cộng thêm cận vệ mấy ngày nay đi theo Anh vương tới, cũng không cho ta hình mã kinh thiên đôn địa tới mức này, có

lẽ là Anh vương, cố ý muốn gọi ra khùng hoàng trong lòng của chúng ta mà thôi."

Mắt thấy truy binh phía sau, tiếng từ từ tiến tới gần.

"Đứng đại nhân, hay là các người đi mau đi, thuộc hạ đi trước đoạn hậu, ngăn cản một chút." Một ám vệ nói xong, liền nhanh chóng dẫn theo mấy tên đồng bọn, quay đầu đi trước chặn địch. Tho tho _ddlqd

Đổng Khanh và Triệu Phong Nguyên đỡ Kim thị, vội vàng chạy tới trước, phía sau, khoảnh khắc đang lúc binh khí giao tiếp ngăn ngừa, tiếng kim loại lãnh ngạnh va chạm, ở dưới ánh trăng mờ tối, nhiều tiếng truyền đến, một tiếng chém giết thảm thiết, này nâng kia rơi, phía sau đánh đến kịch liệt, nghe tiếng ai cũng kinh tâm run sợ.

Triệu Phong Nguyên nín thở trầm ngâm: "thế công đối phương quá mức mãnh liệt, vài tên ám vệ kia không đỡ được, chúng ta lại kéo theo một nữ nhân lệnh yếu, đối phương sẽ đuổi theo tới rất nhanh."

Đổng Khanh dịu lấy Kim thị, cắn răng một cái nói: "Chỉ có thể làm hết khả năng, nghe theo thiên mệnh, Phong Nguyên, ta cũng không muốn liên lụy người, để cho người ngay cả tính mệnh cũng không còn, nếu như tình trạng không đúng lắm, người liền bỏ trông nom chạy trốn chết đi, dựa vào bản lĩnh của người, chỉ cần không có chúng ta liên lụy, nhất định có thể bình yên chạy trốn."

"Người ở đây nói bậy cái gì! Triệu Phong Nguyên ta há có thể sợ chết bỏ lại đồng bọn, tự mình chạy trốn sao? Huống chi, người bọn họ muốn cũng không phải là ta.

Người trước lo lắng nên làm sao xử lý nữ nhân này đi?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Chương 158

"Người ở đây nói bậy cái gì! Triệu Phong Nguyên ta há có thể sợ chết bỏ lại đồng bọn, tự mình chạy trốn sao? Huống chi, người bọn họ muốn cũng không phải là ta. Người trước lo lắng nên làm sao xử lý nữ nhân này đi? Ta chỉ nghe nói qua, các nam nhân đại động can qua tranh đoạt tuyệt thế mỹ nữ, lại chưa từng thấy qua các nam nhân lao sư động chúng tôi giành một nữ nhân trung niên nhìn bệnh yếu lại khô quắt như thế?"

Lời nói vẫn còn không dứt, phía sau lại truyền đến một tiếng sắc bén.

Ngay sau đó, là tiếng của người ngựa tề tựu.

Đồng Khanh cả kinh, bỗng nhiên quay đầu lại. Lại thấy Anh vương Lưu Hâm thúc ngựa tới, mang theo đại đội nhân mã, chậm rãi tiến tới gần họ.

Anh vương kéo cương ngựa, ngạo nghễ nhìn Đồng Khanh, cười lạnh nói: "Cái nữ nhân bệnh yếu này, chẳng qua là một nữ nhân vô cùng bình thường. Hoàn toàn không có dung mạo, hai không gia thế, hơn nữa còn là một người câm, chỉ là người làm phạm tội bị giam ở trong son trang . . . . . , Đồng đại nhân tới chơi, lại âm thầm cướp đi người của Son Trang ta, chuyện này hợp lẽ nghĩa sao?"

Đồng Khanh thấy hân mang theo đại đội nhân mã tới đây, lời nói mau lẹ: "Nếu như, chỉ là nữ nhân vô cùng bình thường, sao Anh vương Điện hạ không hào phóng buông tay, để hạ quan mạng phụ nhân này về chữa trị đây?"

"Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt! Người biết rõ Bôn vương tuyên thệ chắc nịch, thậm chí không tiếc đại động can qua. . . . . " Lưu Hâm một đôi con mắt sắc bén, lạnh lùng quét qua Đồng Khanh nói: "Các người vẫn là đem người làm này trong son trang, thức thời một chút, trả lại cho Bôn vương thôi. Ta không muốn bởi vì bà ta mà đã thương trọng thần triều đình và vị hôn thê của mình đâu." tho tho _ddlqd

Kim thị nhìn thấy Anh vương tới, mặt đã sớm lộ vẻ sợ hãi, co lại bên người của Đồng Khanh, liều mạng lắc đầu, miệng mất đi đầu lưỡi không ngừng phát ra tiếng nha nha làm cho người ta nghe không hiểu.

Hình dạng của bà cực kỳ giống một con Tiểu Bạch Thỏ bị kinh hãi, vùi ở bên cạnh Đồng Khanh run lấy lấy.

Triệu Phong Nguyên thấy thế, nhất thời nổi lên lòng thương xót, ngược mắt nhìn về phía Anh vương chỉ trích: "A Hâm, đến tột cùng người làm cái chuyện xấu gì. Khiến nữ nhân này sợ người như thế đây?"

"bà ta là một kẻ điên! Gặp người chỉ sợ, ta đã không còn có kiên nhẫn!" Lưu Hâm lạnh lùng nói: "Bôn vương cũng không muốn đã thương người, các người còn không mau giao nữ nhân điên đó ra đây đi!"

Dứt lời, ánh mắt nhanh chóng mang tới một tia sát khí, giờ tay lên, hân đang mang tới nhóm thị vệ lớn nghe lệnh, liền rối rít xuống ngựa, rút vũ khí ra, đao kiếm gươm về phía họ tương kiến.

Anh vương không giấu diếm chút nào, cho thấy quyết tâm của hân, hân vì đoạt lại Kim thị. Mặc kệ là ai, hân đều giết không tha rồi.

Triệu Phong Nguyên thấy tư thế kia, vẻ mặt thay đổi. Ở bên tai Đồng Khanh nói nhỏ: "Làm sao đây, a Hâm hân giống như làm thật, hân sẽ giết chết chúng ta thật." tho tho _ddlqd

Đồng Khanh cắn răng, nói với hộ vệ mình: "Cần phải bảo vệ nữ nhân này."

"Dạ!" Âm vệ đồng loạt nói. Sau đó nâng kiếm lên.

Hai bên lạnh lùng giằng co, giương cung bạt kiếm. Tinh thể khăn trương, hết sức căng thẳng.

phe Anh vương nhân số đông đảo, đeo đao mang kiếm, vóc người dũng mãnh, bọn họ chỉ có chừng mấy người, người có ngu nữa cũng có thể nhìn ra. Hiển nhiên là yếu không địch lại mạnh.

Địch nhiều ta ít, trong không khí ngưng trệ dè chừng, sát khí loáng thoáng tràn ngập ở bên người.

cả người Kim thị run rẩy. Sắc mặt của bà vô cùng trắng bệch, dựa vào thật chặt bên người Đồng Khanh, giống như nàng là một khối bê gỗ cứu mạng bà ta, bà ta chỉ có thể vịn nàng thật chặt, van xin Nhất Tuyền Sinh Cơ (một con đường sống).

Ở nơi này thời gian khẩn trương nhất, giữa lúc chỉ mệnh treo chuông, thấy mấy chục bóng đen cấp tốc chạy tới. Trong nháy mắt, đã lưu loát đi tới trước mặt Đồng Khanh, ôm quyền đồng nói: "Đồng đại nhân, chúng ta tới rồi! Những người khác vẫn còn ở trên đường, nghe tiếng còi đã cấp tốc chạy tới, chỉ trong

chốc lát, toàn bộ đến đông đủ." tho tho _ddlqd

ám vệ của Hoàng thượng, lại có thể hiệu suất cực cao, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng.

"Hoàng thượng lệnh bọn ta thể bảo vệ Đồng đại nhân, xin Đồng đại nhân phân phó!"

Đồng Khanh nói: "Rất tốt!" Dứt lời, cũng ngoác mắt về phía Anh vương, ánh mắt tràn đầy kiên nghị.

Lưu Lâm thấy nàng nhất thời đột nhiên tới mấy tên viện binh, cho nên cười lạnh nói: "Thì ra, vẫn còn có viện binh à? Đồng Khanh ơi, thì ra là người đang tính kế Bồn vương đi? Đây chính là người trên chóc ta, như vậy, đừng trách Bồn vương vô tình!" Dứt lời, lớn tiếng ra lệnh với hai bên tả hữu: "Lưu lại Kim thi, người còn lại, giết không tha!"

Lời vừa mới dứt, tiếng la nổi lên bốn phía, tiếng giết đinh tai nhức óc, đối phương xách theo đao kiếm, chém giết tới.

Hai bên đang muốn binh khí gần giao tiếp, lúc này, từ nơi xa lại truyền đến một tiếng hét lớn.

"Dừng tay!".

Theo tiếng quát rơi xuống, phóng tầm mắt nhìn tới, dưới ánh trăng, thấy Ninh Vương và Thẩm Mộ Thu giục ngựa giờ rơi, vội vàng chạy băng băng tới đây.

Nhìn kỹ, Ninh Vương cũng không mang theo binh mã, chỉ có Thẩm Mộ Thu tùy thân ở bên cạnh, dưới tình thế căng thẳng, loại công việc này mạo hiểm, hai người này lại có thể đơn độc cưỡi ngựa mà đến, có thể thấy được Ninh Vương tới cực kỳ vội vàng, cũng chưa biết rõ là tình huống gì. thothon_dddqd

Đến gần trước, Lưu Kỳ kéo chặt cương ngựa, khiến con ngựa ngừng lại, ánh mắt hắn nhanh chóng quét qua mọi người, lạnh mặt nói: "Lưu Hâm, đến tột cùng là người đang làm cái quỷ gì? Cho dù là chính nhất phẩm đại thần, người cũng dám tùy ý động thủ, tính toán muốn giết sao?"

Đổi mặt hẳn chắt vắn, Lưu Hâm cũng nhướn mày cười nói: "Đường huynh, người tới vừa đúng lúc, Đồng Tư Mã đem đại lễ ta chuẩn bị đưa cho người, cướp đi!"

"Đại lễ?" Nghe vậy, Lưu Kỳ dời ánh mắt đi qua Đồng Khanh, nhìn thấy tên nữ nhân bệnh yếu kia, ánh mắt bỗng chốc thay đổi.

làm cho Đồng Khanh lớn mặt như thế, ở trước mặt Anh vương cướp người, tuyệt đối sẽ là phụ nhân không bình thường.

"Chẳng lẽ, bà ta là. . . . . ." Thẩm Mộ Thu hộ tống Ninh Vương cùng nhau tới trước nhìn chăm chăm vào bên người Đồng Khanh, cả người phát run nhìn nữ nhân trung niên, trong lòng nhất thời hiểu rõ ra, người Đồng Khanh cướp là người nào.

"phụ nhân này, là Kim thị sao? dưới chân núi Thái Sơn đó là nông trại của Kim thị?" Thẩm Mộ Thu cất giọng

"Đúng vậy!" Lưu Hàm cười nói: "Ta mất bao nhiêu công phu mới tìm được người tới đây, đang định đưa cho đường huynh!" thothono_ddlgd

Nghe vậy, Đồng Khanh cả giận nói: "Ninh Vương, người đừng tin hắn! Kim thị bị giam ở trong hầm ngầm sơn trang Ngưỡng Thiên, đã nhiều năm rồi, nếu Anh vương có lòng, sớm đã đem người giao ra đây, hắn muốn lợi dụng người tới phé hoàng thượng! trong lòng Anh vương nhất định là có quỷ kế khác, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng đem ngôi vị hoàng đế, không công chấp tay đưa cho người."

Lưu Hàm tròn mắt như hàng chằm chằm, lạnh lùng nói: "Vi chuyện Trương An, hoàng thượng đã cùng Lưu Hàm ta ân oán nghĩa tuyệt, không nhận ta đây là Ngự Đệ rồi, Đại Tư Mã, người nói xem, ta nên làm sao tị vạ đây? Trừ lợi dụng Ninh Vương đến bức chết Lưu Lăng, ta còn có thể làm khác sao? Người nói không sai, đưa Kim thị cho Ninh Vương, Lưu Hàm ta quả thật không bỏ được, chỉ là, hoàng thượng đang định diệt trừ Đậu thừa tướng, sau đó mượn dịp giết chết ta rồi, thế chuyện đã phát triển đến nước này rồi, ta đã không có lựa chọn nào khác."

Đồng Khanh quát đầu nhìn Ninh Vương, cất giọng nói: "Ngay cả thân mười mươi của mình cũng có thể không chút do dự hy sinh, Ninh Vương Điện hạ, người còn có thể an tâm cùng hắn kết minh sao?"

Lưu Hàm dời ánh mắt đi trên người của Lưu Ký, cười lạnh nói: "Mặc kệ Đại Tư Mã có tin hay không, đờn

huynh, chẳng lẽ không phải người muốn lấy được Kim thị hay sao? không phải người muốn báo thù cho phụ hoàng của người, phải trở về ngôi vị hoàng đế của người đã bị đoạt đi rồi sao?"

Lưu Ký trầm mặt, một đôi tròng mắt đen tĩnh mịch chăm chú nhìn Đồng Khanh, cũng không nói một câu.

Thẩm Mộ Thu ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Trường Phong, Anh vương nói không sai, mặc kệ hắn có quý kế hay không, trước mắt, thu Kim thị vào trong tay trước tiên! Lấy được Kim thị, người mới có thể đoạt lại hết thái thú vốn nên thuộc về mình." thothon_dldqd

Lưu Ký ngưng mắt thật sâu nhìn Đồng Khanh, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng nói: "nếu ta gia nhập Lưu Hâm, đoạt đi Kim thị từ trong tay của nàng, nàng có thể hùn ta cả đời hay không?"

"Thật đáng chết! Ta biết ngay, người nhất định sẽ thua ở trên tay của nữ nhân!" Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu hét một tiếng, hét lớn: "Như vậy, người đừng làm, ta thay người đi đoạt lấy Kim thị!"

Đứt lời, hắn tung người xuống ngựa, nhanh chóng nâng trường kiếm lên, quát lên điên cuồng một tiếng, trong giây lát vọt tới trước Đồng Khanh.

Lưu Hâm xem thời cơ không thể mất, vội vàng ra lệnh với thị vệ: "Mau! Đoạt lại phụ nhân kia!"

Khoảnh khắc bình khí đã giao tiếp, hai bên kịch liệt giao chiến, tiếng đao va chạm, vang lên chung quanh, bạch

quang lóa sáng, ở nơi này hoang sơn dã lĩnh, trong khoảng thời gian ngắn tiếng giết liên tiếp. . . . .

Hiện trường một mảnh xóc xếch, trong hỗn chiến Dao Quang Kiếm Ảnh, dưới ánh trắng, lóe ra từng tia sát khí lạnh lùng bức người. Bên trong tiếng chém giết kinh thiên động địa, anh vương cao giọng hô: "Mặc kệ bất cứ giá nào, người đoạt lại Kim thi, Bản vương trọng thưởng ngàn lượng hoàng kim!"

dưới bạc nặng, phát có dũng phu.

Nghe thấy trọng thưởng như vậy, thi vệ của Anh vương dốc hết toàn lực, giơ lên đao kiếm trong tay, liền mình giết phe Đông Khanh.

toàn bộ ám vệ của Đông Khanh chưa đến đông dùi, cùng Anh vương đối chiến, vốn chính là dùng ít địch nhiều, ở dưới giải thưởng treo bạc nặng, đối phương thanh thế ngút trời, hơn nữa có Tuyết Thê Cao Thù Thẩm Mộ Thu tương trợ, giống như thần trợ, ám vệ của nàng rất nhanh liền không chịu nổi. . .

"Đông đại nhân, thế công đối phương quá mức mãnh liệt, chúng ta đã không chịu nổi, những người đó vừa nghe đến hoàng kim ngàn lượng, ngay cả mạng cũng không cần, đã bất chấp tất cả giết đỏ cả mắt rồi rồi, vì cướp người, bọn họ chắc chắn tổn thương người, người mau đưa phụ nhân kia ra đi, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, bọn họ muốn chỉ là nữ nhân kia thôi!" Một ám vệ mắt thấy tình huống không tốt lắm, vội vàng kẻ bên người Đông Khanh khuyên nhủ.

"Giữ vững! Những người khác sẽ đến rất nhanh, Ninh Vương không có mạng theo linh mã, chỉ có thân linh Anh vương, linh lực của chúng ta đủ ứng phó, các người cố chống đỡ một chút nữa, rất nhanh viện binh sẽ tới rồi!"

Đồng Khanh dứt lời, liền dẫn Kim thị, vội vàng phi nước đại về phía sau.

Nàng tuyệt không thể khiến Kim thị rơi vào trên tay Anh vương, Lưu Hâm đang định lợi dụng Kim thị và Ninh Vương đến lúc chết hoàng thượng!

Kim thị đã không cách nào mở miệng nói chuyện, nàng nhất định mau sớm phá hủy vết bớt phía sau lưng bà ta mới được. Một khi không có vết bớt giống với hoàng thượng, không có bằng chứng, quý khách của Anh vương không cách nào được như ý.

Nàng nhặt lên một cây đuốc rơi xuống từ trên mặt đất, vội vàng mang theo Kim thị theo sau rừng cây thoát đi.

Bỗng dưng, thị vệ Anh vương theo phong trào mà lên, hướng phía bên nàng giết tới đây, hành động vừa nhanh vừa mạnh, không lưu tình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Chương 159

Bỗng dưng, thị vệ Anh vương theo phong trào mà tiến lên, giết tới bên nàng, hành động vừa nhanh vừa mạnh, không lưu tình chút nào.

Lúc này, Triệu Phong Nguyên đột nhiên bay ra ngang trời, nàng lạnh tay lẹ mắt, vung trường kiếm lên, thuận lợi giúp nàng đỡ được những thứ hung thần ác sát kia.

Mặc dù Triệu Phong Nguyên là một nữ nhân, lại dũng mãnh vô cùng, đủ để ngăn chặn một chút.

Đồng Khanh tạm thời đã bình tĩnh, lại đổ mồ hôi lạnh, nàng vội vã hỏi Kim thị "Người có biết chữ không?".

Kim thị lắc đầu một.

Đồng Khanh liền tranh thủ mang bà tới sau một cây đại thụ, giơ lên cây đuốc trong tay, về mặt nghiêm nghị nhìn Kim thị nói: "Ngươi không biết chữ, lại không thể nói chuyện, ý định của ta là dùng lửa tới hủy diệt vết bớt phía sau lưng ngươi, chỉ có như vậy, ngươi mới có thể mất đi giá trị lợi dụng đối với bọn họ, sau này mới có thể sống lại, lấy lại tự do."

Kim thị nghe xong, dùng sức gật đầu một, sau đó xoay người lại, đưa lưng về phía Đồng Khanh, kéo vạt áo của mình lên, lộ ra phần lưng, để Đồng Khanh giúp bà hủy diệt vết bớt phía sau lưng.

Tay Đồng Khanh đưa lửa kề bên, đang định xuống tay, đột nhiên, một mũi tên không biết từ đâu mà đến phá vỡ không khí, bắn qua, nòng bị đau kêu khê một tiếng, chọt buống lỏng tay, mặc cho cây đuốc trong tay rơi xuống đất. . . . . , đợi nàng phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện ra cổ tay của mình đã bị mũi tên không biết từ đâu mà đến bắn thủng.

Kim thị thấy nàng đột nhiên bị thương, lập tức thay nàng nhỏ mũi tên, mắt thấy máu tươi tuôn trào từ cổ tay nhỏ bé của nàng không ngừng chảy xuống, bà như ong mảy, lưu loát xé ra tay áo của mình, kéo lớn một miếng, sau đó quấn quanh thật chặt ở trên cổ tay nàng, giúp nàng cầm máu.

Lúc này, tên bắn lên lại từ nơi nào đó thừa thốt bắn qua, phe kia gào giết kịch liệt, bên này lại tới tên ám toán.

"Hay là chúng ta đi mau đi!"

Về mặt Đồng Khanh biến đổi, lập tức cùng Kim thị chạy qua bên kia, vừa mới mất đi cây đuốc. Không thể thấy rõ, trong bóng tối chạy loạn trong núi là hết sức nguy hiểm, nhưng người bắn tên kia, rõ ràng là cũng muốn lấy tánh mạng của Kim thị, nghĩ đến tính mạng đã ngàn cân treo sợi tóc, không để ý gì khác, chỉ đành phải ở trong đêm tối hỗn loạn, mù quáng chạy trốn chết.

Họ vừa ẩn nấp, không biết từ đâu đến tên bắn lên, liều mạng chạy lên phía trước. Bốn phương một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều đang đánh nhau. Lại vẫn có không ít người không sợ tên lạc, vẫn đuổi sát ở phía sau các nàng, hai người không thể làm gì khác hơn là chạy tới nơi không người. Đột nhiên, chân vừa trượt, Đồng Khanh và Kim thị chọt kêu khê một tiếng, đang kinh ngạc lại phát hiện thì ra là vách đá, lòng bàn chân đã đạp vào khoảng không. Mắt thấy sắp muốn rơi xuống sơn cốc không biết tên, đang kinh ngạc giật mình, thân thể lại rơi xuống dưới, giữa lúc chỉ mình treo chuông, tay của nàng lại bị mạnh mẽ kéo lại.

Dưới ánh trăng mờ mịt, xuyên qua nhánh cây chiếu xuống, Đồng Khanh ngược mắt nhìn nam nhân đang kéo nàng.

Ninh vương!

Chẳng biết hắn xuất hiện lúc nào, hiện tại đang nằm ở trên đầu vách đá, một tay kịp thời kéo nàng. Một cái tay khác đang kéo Kim thị.

Nàng và Kim thị đồng thời giẫm hụt, thân thể hai người lơ lửng, dưới lòng bàn chân trống trải, duỗi một, lại sờ không đến đáy. . . . .

Đồng Khanh quay đầu nhìn phía dưới. Phía dưới tối đen như mực, không biết phía dưới có phải là một vực sâu vạn trượng sâu không thấy đáy. Hay chỉ là một khe nhỏ thấp lùn?

Dĩ nhiên, nàng không thể lấy tánh mạng đi nghiệm chứng.

"Mau! Các ngươi theo cánh tay của ta, tự mình bò lên đi!" Lưu Ký đang đồng thời lôi kéo các nàng vội vàng nói.

Hai cái tay Ninh Vương đang chống đỡ lấy hai nữ nhân, sức nặng hai người đồng thời rủ xuống, làm hắn không thể cùng lúc kéo họ đi lên, họ chỉ có thể dựa vào sức mình leo lên.

Kim thị cắn răng, chảy mồ hôi lạnh, giằng giằng đi lên cầu sinh, nhưng bởi vì quanh năm bệnh yếu, thân thể vô cùng suy yếu, hiển nhiên vô

lực dựa vào chính mình bò lên trên.

Đồng Khanh là bởi vì bị thương, không thể nào dùng sức, nàng thì rồi thì, phát hiện tay phải đang chảy máu dạt dào, không cách nào chống đỡ được trọng lượng của mình.

Muốn nàng dựa vào lực của mình bò lên trên, căn bản cũng không thể.

"*Ầ*

Truy binh tới liền lập tức, các người bỏ lên nhanh một chút! ?" Lưu Ký thúc giục lần nữa, ánh mắt của hắn hơi lo lắng.

Một cái tay hắn lôi kéo một nữ nhân, giờ phút này, nếu thật có người muốn bắt lợi cho hắn, thậm chí ngay cả chính hắn đều không thể tự vệ.

Trừ phi hắn buông tay.

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gào thét của một gã đại hán.

"Mau! Kim thị ở nơi này, chúng ta nhanh đi tới bắt bà lãnh thưởng!"

Lưu Ký quay đầu về sau liếc mắt nhìn, phát hiện mấy tên đã đỏ cả mắt giết thị vệ rồi, giờ đao dính máu, tới lúc gấp rút nhanh chóng chạy tới bọn họ, vì lấy được ngàn lượng hoàng kim này, những người này gặp phải trở ngại sẽ giết không tha.

Thân phận hắn Vương Hầu tôn quý, ở nơi này thời khắc hỗn loạn, không có được một chút tác dụng.

Thotho_ddlqd

Người vì tài mà chết, bọn họ sẽ trực tiếp giết chết hắn, cướp đi Kim thị, sau đó sẽ đem thi thể hắn vứt bỏ dưới chân núi, hi vọng không để lại dấu vết.

Trong lòng hắn nóng nảy, đồng thời vui mừng nhìn thấy Thâm Mộ Thu trong lúc gấp rút vội chạy tới, không ngờ, cũng bị một bày thị vệ khác đang chờ trên đường.

Trong lòng Thẩm Mộ Thu lo lắng an nguy của hần, vừa vội vàng đánh nhau, vừa hướng hần hô to: "Trường Phong, mau kéo Kim thị lên, dựa vào bản lĩnh của người, trong khoảng thời gian ngắn những người đó không gây thương tổn cho người được."

Kéo Kim thị lên?

Như vậy, hần phải bỏ một cái tay khác. Hai cái tay hần lôi kéo hai nữ nhân, tình huống bây giờ nguy cấp, chỉ có thể cứu được một người trong đó. Quả thật hần vô lực cứu cả hai nữ nhân, chỉ có thể mặc cho một nữ nhân rơi vào sơn cốc, sau đó mình lại dùng cả đôi tay kéo một nữ nhân khác lên.

"Xin lỗi!" Hần trầm thấp mở miệng, sau đó ngoan hạ tâm lai, buông lỏng tay trái, khoanh khắc, lên tai lập tức truyền đến một tiếng kêu vô cùng thê lương bi thảm.

Thotho_ddlqd

"Minh oa 〇〇〇"

Đổng Khanh kinh ngạc nhìn Kim thị từ bên người của nàng, rớt xuống bóng tối phía dưới không thấy đáy . . . . .

..

"Điện hạ, người khiến Kim thị té xuống sơn cốc sao?"

Đổng Khanh ngược mắt nhìn hần.

"dưới tình trạng này, ta chỉ có thể lựa chọn cứu một người, người mau lên đây!" Lưu Ký nói xong, cánh tay có lực, đã đồng thời kéo Đổng Khanh lên trên.

Đổng Khanh được Ninh Vương thuận lợi cứu lên, an toàn nằm trên mặt đất, hai mắt mang theo sợ hãi tìm được đường sống trong chỗ chết vẫn không hiểu ngược mắt nhìn nam nhân ở trước mắt

"Người yên tâm, đừng sợ, ta nhất định sẽ bảo hộ người, Lưu Trường Phong ta tuyệt không làm cho người tổn thương một sợi tóc." Lưu Kỳ nhu tình nói xong, sau đó ôm lấy nàng thật chặt vào trong ngực.

Đổng Khanh đỡ đỡ, cũng không giãy giụa, mặc cho hắn ôm lấy nàng thật chặt vào trong ngực, chốc lát, phía trên truyền đến tiếng của hắn nói thật thấp: "Thật xin lỗi, ta không nên giận người, ta là nam nhân, khí lượng không nên nhỏ như thế. Còn có sau này người đừng nên dễ dàng mạo hiểm nữa rồi, người để cho ta lo lắng gần chết, người ở trong sơn trang đó xét Anh vương, quá mức mạo hiểm, ta vẫn không yên tâm, chỉ trách ta quá mức khinh thường, lại có thể bị Lưu Hàm lừa gạt ra sau núi, chính lúc ta ở nơi đó không tìm được người, lúc này mới phát hiện ra trùng kế, thế là lập tức quay đầu chạy tới, không ngờ, người lại có thể cướp được Kim thị rồi hả?" thothon_dddqd

Anh vương định đưa Kim thị đi, lại lo lắng Ninh Vương sẽ phát hiện sự tồn tại của bà, cho nên mới lừa gạt hắn đi trước chứ?

Đậu Nguyên Nguyên nhất định là lợi dụng cái này, mang Kim thị đi ra giao cho nàng.

Thì ra là, Ninh Vương cũng không biết Kim thị bị giấu ở sơn trang Ngưỡng Thiên, khó trách gương mặt hắn lúc ấy buồn bực.

Nhưng hẳn cực tuyệt cứu nàng một mạng, không tiếc bỏ qua Kim thị vốn cực kỳ trọng yếu đối với việc hẳn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao?

Đến tốt cùng là nàng đối với hẳn quan trọng như thế sao?

Trầm ngâm ở bên trong, lại thấy một mũi tên bắn lên "Hưu" một tiếng, chợt bắn tới cạnh đầu gối nàng trên cỏ. Thấy thế, thân thể Ninh Vương nhanh chóng rết, sau đó nhanh chóng đứng dậy, rút ra trường kiếm trên người ứng chiến, nhìn về một mảnh rừng cây âm u phía trước mắt, trầm giọng nói: "Dám đối với Bôn vương ném loạn mũi tên tuyệt mạng như vậy không phải Anh vương, đến tốt cùng là người nào? Mau ra đây đi!"

Giong nói vẫn còn chưa dứt, thấy Đậu Nguyên Nguyên từ phía sau một cây đại thụ, từ từ đi ra ngoài.

*

Lưu Ký nhìn thấy phục binh ở trong rừng cây, ám tiễn thương người lại là Đậu Nguyên Nguyên, sắc mặt biến hóa. Hẳn nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng nói: "Là người? Tại sao người làm như vậy?" thothon_ddlgd

Đậu Nguyên Nguyên liếc hẳn một cái, sau đó đưa tay chỉ Đồng Khanh được Lưu Ký bảo hộ ở phía sau, ánh mắt mang theo vài tia hâm mộ, vài tia thâm trầm, sau đó cũng lạnh lùng nói: "Bởi vì, ta muốn để cho nàng chết!"

"Đậu Nguyên Nguyên ta chỉ còn hai làn tay trắng, cho nên, Đồng Nguyên nàng phải chết!"

Lưu Ký bảo hộ ở trước mặt Đồng Khanh, lạnh lùng nói với Đậu Nguyên Nguyên: "Chỉ cần Bồn vương còn sống trên đời một ngày, sẽ che chở Đồng Uyển một đời bình an."

"Người nghĩ bảo vệ nàng sao? Đúng vậy, cho là người hoàn toàn đã yêu nàng đi, Ninh Vương người là nam nhân trọng tình, nhưng sao bỏ lại nữ nhân yêu mến, vứt bỏ nàng không để ý đây?" ánh mắt Đậu Nguyên Nguyên đau thương, trong nháy mắt chuyển thành ác độc, cắn răng nghiêng lời nói: "Đã như vậy, như vậy, đừng trách ta độc ác hoàn toàn không nhớ tình xưa rồi, Ninh Vương Điện hạ người cũng cùng nhau chết đi!"

Đứt lời, Đậu Nguyên Nguyên giơ tay lên, sau rìeng cây đột nhiên toát ra mười mấy danh cung tiễn thủ, nhất nhất kéo ra dây cung, nhắm mục tiêu ngay chính bọn họ bên vách núi.

Nàng trăm phương ngàn kế nghĩ đưa nàng cận kề cái chết, kế mượn đao giết người thất bại, liền quyết định tự thân động thủ rồi! Tho tho dldqđ

Đồng Khanh tròn mắt nhìn chằm chằm Đậu Nguyên Nguyên, lời nói mau lẹ: "Đậu cô nương, Ninh Vương ở đây, nếu như người thật động thủ dả thương hân, bắn bị thương hoàng tộc, người còn có thể sống sao? Đậu thị nhất tộc của người còn có thể bình an sao?"

"Ha ha ha ha ha!" Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên nở nụ cười, cười đến vô cùng thê lương, bỗng chốc, lại đột nhiên che giấu nụ cười, cất giọng nói: "Chuyện cho tới đây, nếu như nàng không chịu buông tha cho ta, ta cũng không thể buông tha cho nàng. Cho tới đây, nếu như nàng không chịu buông tha cho ta, ta cũng không thể buông tha cho nàng."

vay gió, ta còn cơ cái gì nữa này sao! Đồ, đúng rồi! Fnu thân, thân mẫu ta tồn tại ở đâu rồi, như vậy, nói như thế nào? Ninh Vương ở sơn trang Ngưỡng Thiên cùng Anh vương nổi lên mâu thuẫn kịch liệt, hai phe người ngựa xảy ra một cuộc ác đấu sống chết, trong lúc đấu, Ninh Vương và Đồng Tư Mã không may trúng tên bỏ mình. Chuyện này, cùng Đậu gia ta có quan hệ gì đâu. . . . . "

Đứt lời, trong nháy mắt, ánh mắt nàng chuyển thành vô tình sắc bén, lạnh lùng nói: "Bắn tên!"

Lời nói vừa xong, trong khoảnh khắc, mũi tên rồi rít lao đến bọn hắn, bay đi.

Lưu Ký bảo hộ Đồng Khanh ở sau thân thể của mình, hắn giơ kiếm lên, dùng kiếm lăm lẹ, như gió thu cuốn hết lá vàng, tận sức ngăn cản mỗi một mũi tên của đối phương bắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Chương 160

Lưu Ký bảo hộ Đồng Khanh ở sau lưng của mình, hắn giơ kiếm lên, dùng kiếm lăm lẹ, như gió thu cuốn hết lá vàng, tận sức ngăn cản mỗi một mũi tên của đối phương bắn tới.

Cung tên công kích từng con sóng liên tiếp, bắn tới kéo dài, đối phương thế tới hung hăng, Đồng Khanh rất lo lắng Ninh Vương vô lực ứng phó, tâm tình trước sau căng thẳng. Nàng ngưng thần, một đôi con mắt hạnh cũng không dám nháy mắt hết sức nhìn chăm chăm, nam nhân đó như núi Thái Sơn nguy nga đứng ở phía trước nàng, thay nàng ngăn cản mỗi một mũi tên trí mạng, từ bóng lưng nhìn đến, Ninh Vương nhìn như ứng phó tự nhiên, lại vẫn bị nàng liếc thấy, thân thể hắn hơi run xuống một chút.

Hắn trúng tên rồi hả? !

"Trường Phong!" Lúc này, cuối cùng Thẩm Mộ Thu cũng phá vòng vây trong lúc đánh nhau, thấy Ninh Vương lọt vào trong nguy hiểm, lập tức hét lớn một tiếng, chạy như điên tới đây.

Mũi tên vẫn không ngừng bay tới, Lưu Ký bị trúng tên trên trán toát mồ hôi lạnh, thở hổn hển, lại vẫn không dám chủ quan chút nào, trong tay quơ múa trường kiếm, chưa từng ngưng lại một khắc.

Đậu Nguyên Nguyên thấy Thẩm Mộ Thu đã phá vòng vây, trong lúc gấp rút vội chạy tới, nàng lo lắng Thẩm lão bản võ công trác tuyệt chỉ viện cho Ninh Vương, cứu Đồng Khanh, liền vội vàng ra lệnh: "Mau! Bắn hết mũi tên, nhất định phải mau chóng giết Đồng Tư Mã!"

Lời mới vừa dứt, mũi tên tựa như mưa rào bay tới trên người bọn họ.

Mưa tên tới vừa hiểm vừa nhanh, mắt thấy mình đã không còn đỡ được, Lưu Ký chợt hét lớn một tiếng, "Mộ thu! Mau cứu nàng."

Hắn nhanh chóng huy kiếm ngăn cản làn sóng công kích, sau đó bỏ rơi kiếm, thừa dịp kẻ hở vận dụng chưởng lực, bỗng chốc kích hướng eo của Đồng Khanh.

Chưa kịp phản ứng, trong giây lát cả người Đồng Khanh đã bay lên không trung, thân thể phá không mà ra, bị vứt xa ra đến vài thước, đang lúc người hạ xuống, đột nhiên xuất hiện một nam nhân cường tráng xông lại, vung vàng ôm lấy nàng. Che chở nàng lăn một vòng trên mặt đất. . . . .

Đồng Khanh bị Lưu Ký chợt xuất chưởng bay đi ra, bay ra khỏi phạm vi mưa tên công kích, ngã vào trong ngực Thẩm Mộ Thu, nàng không còn kịp thở nữa liền vội vàng ngẩng đầu lên, lại thấy mà hoảng trên người Ninh Vương trúng ba mũi tên. . . . . Một đôi tròng mắt đen thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, sau khi thấy nàng bình an, cũng hào hứng cười khề một tiếng, sau đó hắn phun một búng máu. . . . .

Trên người Lưu Ký chảy máu tươi, thân thể lão đảo lui lại mấy bước, ngay sau đó. Đầu từ đó ngửa về sau, rớt xuống dưới vách núi.

Tơ mắt thấy Ninh Vương rơi xuống sơn cốc trong bóng tối, thương mang trên cỏ. Chỉ vô tình để lại mấy vệt máu đỏ thẫm.

"Ninh Vương!" Đồng Khanh gào thét một tiếng, lão đảo đứng dậy từ dưới đất, chạy nhanh tới.

"Thật đáng chết!" Thẩm Mộ Thu mắng to một tiếng, nhanh chóng chạy tới bên vách núi, sau đó lưu loát cởi dây thừng trên người xuống. Nhanh chóng thắt nó ở một bụi cây lùn sinh trưởng ở vách núi khác, kéo chặt sợi dây, thân hình lưu loát nhảy xuống, đã nhảy theo vào sơn cốc trong bóng tối.

Vạn lần không dám tin, Ninh Vương lại có thể trúng tên rơi xuống vực, Đồng Khanh chạy tới bên vách núi mà hắn biến mất. Thật thà nhìn một mảng lớn phía dưới, không nhìn được rơi lệ.

"Người chảy nước mắt sao? Người bị hắn cảm động sao? Trong lòng chân chính một lần bị hắn làm cho cảm thấy rung chuyển?"

"cảm tình hắn đối với người tới quá mức đột nhiên, cũng quá mức kỳ quái. Cho nên người chưa từng tin tưởng hắn thật lòng, ngược lại vẫn cho rằng hắn đối với người là có mưu đồ khác sao? Người ở trong quan trường hòa đồng quá lâu, sẽ không dễ dàng đi tin tưởng người khác chứ? Nhất là loại tình cảm hư vô này. . . . ."

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Đậu Nguyên Nguyên lạnh lẽo, nàng giống như là tự giễu, tự nhủ: "Nhưng hắn vì bảo vệ người. Cũng không tiếc tất cả! Đúng vậy, hắn chính là một nam nhân thâm tình như thế. . . . . Ta làm

sao lại không hiểu đây? Ta đã từng cũng được hắn để ở trong lòng, có được chân tình của hắn, nhưng mà ta lại vì một người nam nhân cho tới bây giờ không đem ta để ở trong lòng, cũng vì lấy được ngôi vị hoàng hậu, bỏ qua hắn, thật ra khiến cho người chiếm được tiện nghi lớn rồi. . . . . "

"Hắn lại vì ta. . . ." Đồng Khanh cực kỳ không thể tin được, trở mắt sợ run nhìn sơn cốc trong bóng tối, thần trí mất mác lăm lăm nói. Thothon_ddlqd

Đột nhiên, Đậu Nguyên Nguyên tới bên nàng, đưa lên trường kiếm trong tay, lạnh lùng nói: "nếu hắn chịu vì người mà chết, người có thể nào nhẫn tâm bỏ lại hắn đây? Hay là thế này đi, người cũng đi xuống làm bạn với hắn đi!"

Chờ quây rầy, lão nương đang chơi vui! Triệu Phong Nguyên nói xong, đồng thời nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy người quát trách móc nàng, phát hiện thì ra lại là hoàng thượng, nàng chợt sợ hết hồn, lập tức thu hồi chân ngọc, ngăn người nói: "Hoàng thượng? Ngài, sao ngài tới vậy?" tho tho _ddlqđ

Hoàng thượng Lưu Lăng đột nhiên mang theo đại đội nhân mã xuất hiện, nhanh chóng khống chế cục diện vốn hỗn loạn không chịu nổi. Nhưng thấy Anh vương đang nghiêm mặt, tâm tư bất định đi theo bên cạnh hắn.

Lúc này, sắc trời đã từ từ đi vào朦胧 lung, cả vùng đất mang theo trần vụ, vẫn mờ mịt một mảnh.

Ánh mắt Lưu Lăng một đôi u hắc vô cùng thâm trầm, chậm rãi xẹt qua hiện trường hỗn loạn, cuối cùng cũng trầm thấp mở miệng hỏi: "Đến tột cùng, xảy ra chuyện gì rồi hả? Là ai cho phép bọn người lên lút động võ đánh nhau?"

Câu hỏi của Hoàng thượng, Triệu Phong Nguyên vội vã lên trước đáp lời: "Khải bẩm hoàng thượng, Đậu cô nương tặng một nữ nhân cho Đồng đại nhân, ta theo Đồng đại nhân mang theo nữ nhân kia tính toán cả đêm rồi khỏi Sơn Trang, đang trên đường gặp được Anh vương tập kích, đến nỗi hai bên đánh nhau."

"Nữ nhân? Nữ nhân gì?" chân mày Lưu Lăng hơi nhíu lại.

Hắn cùng với Đồng Khanh có kế hoạch lấy lý do truy xét độc Mạn Đà La Hoa, cố động lực soát phủ Thừa Tướng, mục đích là vì khơi lên mâu thuẫn của Anh

Thượng, mặt nước bị khuấy lên như mưa trắng xóa. Anh vương cùng Đậu thừa tướng, dẫn đến bọn họ phân hóa, nhưng bởi vì nguyên nhân Trường An, chỉ đành phải thay đổi sách lược, lập tức ở nơi này, Đồng Khanh lại kiên trì tiến vào sơn trang Ngưỡng Thiên truy xét Anh vương và Đậu thừa tướng cấu kết lẫn nhau, tính toán chứng cứ trong ứng ngoại hợp. Thotho_ddlqd

Lưu Lâm người này hết sức cẩn thận, sao dễ dàng mặc cho nàng ở bên trong sơn trang tìm kiếm chứng cứ đây?

Nhưng nàng lại kiên trì cần phải tới đây một chuyến.

Đồng Khanh làm như thế rất dễ cho hắn cảm thấy nghi ngờ, đồng thời cũng không yên tâm cho nàng, sau khi nàng rời đi để đi, không bao lâu sau, hắn liền dẫn theo nhân mã, cố ý che giấu hành tung, lặng lẽ đi theo, ở dưới chân núi bí ẩn chờ đợi, để phòng ngừa ngộ nhỡ.

Ở một canh giờ trước, thám tử hồi báo Sơn Trang xảy ra đánh nhau kịch liệt bên ngoài, hắn khiếp sợ liền lập tức dẫn đại đội nhân mã, nhanh chóng không chểnh mảng.

Không ngờ, Đồng Khanh lại có thể cùng Anh vương đánh nhau, giờ phút này, trong núi thì thể vương vãi ở khắp nơi, máu rải đầy, tình huống hỗn loạn tưng bừng, có thể thấy được hai bên chiến đấu hết sức kịch liệt.

Lưu Lăng cau mày nói: "chính là nữ nhân gì, lại có thể dẫn đến Anh vương và Đại Tư Mã không tiếc đao kiếm phân tranh?"

Triệu Phong Nguyên đứng thẳng nhún vai, dời ánh mắt đi trước sau không nói một câu tới trên người Anh vương.

Đậu Nguyên Nguyên bị Triệu Phong Nguyên đánh cho một trận chậm rãi lò dẩy từ trên mặt đất, nàng chỉnh lấy tóc hơi rối cùng váy, khoan thai đi gần tới trước mặt hoàng thượng, từ từ quỳ lạy, sau đó mở miệng nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, Nguyên Nguyên đưa cho Đồng đại nhân chỉ là một nữ nhân bình thường, là một người nô tài trong sơn trang thật biết hậu hạ thôi, Anh vương và Đồng đại nhân thật ra thì cũng không vì nô tài đó mà đại động can qua, mà bởi là vì Ninh Vương." tho tho _ddlqd

Kim thị đã rơi xuống vách núi, sống chết chưa biết, không bằng không theo, không thể nhắc tới chuyện thân thế hoàng thượng.

"Ninh Vương? Nữ nhân vừa rồi đâu? Ninh Vương ra sao? Sao ngay cả Ninh Vương cũng liên lụy vào rồi, đến tốt cùng là sao vậy?" Lưu Lăng tức giận quay đầu nhìn chằm chằm Anh vương.

Mất đi Kim thị, sắc mặt Lưu Lâm thật khó coi, đôi mắt hoàng thượng tìm hỏi, hắn nâng lên tinh thần, vội vàng thở dài nói: "gần đây Thần Đế cùng Ninh Vương cư xử không phải rất tốt, Ninh Vương dường như vì tu bổ tình cảm ở giữa huynh đệ, đặc biệt bài phòng trước Sơn Trang, cũng vì say rượu cùng Thần Đế nổi lên khoe miệng, hai bên đã xảy ra tranh chấp không thể ngăn cản, nhất thời vô ý, nhờ vào cảm giác say, vì vậy đánh nhau. . . . ."

"Cần rõ!" Lưu Lăng nghe vậy, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng nói: "Người và Ninh Vương đều là Vương Hầu, thân phận tôn quý, có thể nào tùy ý động võ ẩu đả,

mất đi tôn nghiêm hoàng tộc không nói, còn làm trò cười cho thiên hạ."

Trong lòng Lưu Lăng dĩ nhiên hiểu, nguyên nhân khẳng định không phải rượu say sau đó đột nhiên tranh chấp đơn giản thế này, trong đó tất nhiên đại hữu văn chương.

Đắn ngược mắt quét qua bốn phía, lại không phát hiện bóng dáng của Ninh Vương đâu, thế là quay đầu nhìn Lưu Hàm, nghiêm nghị nói: "Ninh Vương đâu? Sao không có nhìn thấy hắn? Thì ra Vương Hầu đấu nhau, đánh quá mức kịch liệt, đã đánh tới chân núi rồi sao?".

Thotho_ddlqd

Lưu Hàm cúi đầu, không dám nói lời nào. Trong lòng cũng đang trầm nghĩ, nếu như Ninh Vương thật vạn nhất xảy ra chuyện, hắn nên giao phó sao đây?

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Chư Vương nhất định sẽ lập tức tìm đến đề đô. Hắn suy nghĩ muốn tìm cách nói tốt, mới có thể bình an thoát thân.

Lúc này, chỉ thấy Triệu Phong Nguyên tiến lên thở dài nói: "Khải bẩm hoàng thượng, ta mới vừa thấy, hình như nhìn thấy Ninh Vương rơi xuống sơn nhai rồi."

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Lăng chợt biến, cơ hồ là thất thanh nói: "Lưu Kỳ lại có thể rơi xuống vực sao?"

Triệu Phong Nguyên nói tiếp: "nữ nhân do Đậu cô nương đưa cũng té xuống vách núi rồi, sau đó Ninh Vương trúng tên, rớt xuống, còn có tùy tùng của hắn, tự

mình cũng nhảy xuống."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chương 161

Triệu Phong Nguyên nói tiếp: "nữ nhân do Đậu cô nương đưa tới cũng rơi xuống vách núi rồi, sau đó Ninh Vương trúng tên, rớt xuống, còn có tùy tùng của hắn, tự mình cũng nhảy xuống."

"Loạn thất bát đầy! Việc này rốt cuộc là sao vậy?"

Lưu Lăng nghe xong, lập tức bước nhanh tới bên vách núi, cúi đầu, đi xuống nhìn lên, lúc này, sắc trời đã sáng tỏ, phóng tầm mắt nhìn tới, phía dưới rừng cây rậm rạp, đáng dấp hết sức tươi tốt, xanh miết rậm rì, một mảnh xuân ý dào dạt, giữa màu xanh, mây mù trên núi dâng lên, sương trắng lượn lờ, mờ mịt u ám, sương bao phủ núi non, bảo bọc chung quanh thung lũng, đẩy lên mấy phần sương mù mờ mờ ảo ảo.

Hắn quay đầu, lại liếc thấy Đồng Khanh ngờ ngác ngồi liệt ở bên bờ đá.

Từ khi hắn mang theo đại đội nhân mã lên núi, nhanh chóng không chế thế cục, lúc ấy liền nhìn thấy nàng ngồi ở vách đá, như tượng bùn điêu khắc không nhúc nhích.

Nhất định là xảy ra chuyện gì để cho nàng cảm thấy rung động, mới có thể dẫn đến nàng hoảng hốt như thế, hắn cảm thấy cực kỳ hoang mang, đang tính toán sẽ lên lút hỏi nàng nguyên do.

Tia nắng ban mai trên bầu trời chiếu ánh sáng ở trên dung nhan Đồng Khanh hơi có vẻ mất hồn, lúc này Lưu Lăng mới phát hiện ra nơi khóe mắt nàng lại nén lệ, vẻ mặt khác thường.

"Phía dưới cảnh lá sum suê, giữa cây cối hình như hết sức rậm rạp, chỉ là sương mù thật sự quá dày, không thấy rõ độ cao. . . . . ." Triệu Phong Nguyên ép người xuống, cúi đầu, nhìn phía dưới vách núi, dò xét lại nói: "Nếu như ở dưới kia cách nhau không phải quá cao mà nói, từ phía trên này té xuống, sẽ chỉ là da thịt chịu khổ, cơ hội còn sống khá cao, Ninh Vương trẻ tuổi cường tráng, tựa như một con giao long, hắn sẽ không có chuyện gì chứ?"

Còn sống?

Nghe lời nói này, đột nhiên Đồng Khanh phục hồi tinh thần lại, sau khi thu lại tâm thần, liền vội vàng đứng lên, hướng về phía Lưu Lăng tự động chờ lệnh nói: "Hoàng thượng, xin cho vi thần đem người tiến về phía khe núi đi tìm Ninh Vương thôi."

Lưu Lăng đưa ánh mắt rơi vào trên mặt nàng hơi có vẻ mất mát, vẻ mặt đột nhiên ngưng tụ. Trầm thấp mở miệng nói: "Không! Chuyện này, trẫm không cho người đi làm." Dứt lời, nhấc tay, đội trưởng thị vệ hoàng đế Hàn tướng quân lập tức tiến lên ôm quyền nói: "Hoàng thượng xin phân phó."

Lưu Lăng không nhanh không chậm mở miệng nói: "Người lập tức dẫn theo mọi người đi xuống núi lục soát, cần phải hoàn toàn, mau chóng tìm được vị trí Ninh Vương."

"Thần tuân lệnh!" Hàn tướng quân lĩnh quân mệnh, liền nhanh chóng lui xuống.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn thấy Hàn tướng quân này một thân nhung trang cao lớn, áo khoác ngoài màu đỏ bay theo gió nâng lên tư thế oai hùng, không khỏi làm nàng hồi tưởng lại bộ dáng Vệ Sùng Văn lúc còn sống, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Sùng Văn bởi vì nàng mà chết. Mà Ninh Vương vì bảo hộ nàng chu toàn, không tiếc thân mình nên cả người bị trúng tên, thậm chí rơi xuống vách núi. . . . Trên người nàng lưng gánh nợ. Nàng trả không nổi nợ tình cảm đã rất nhiều..., nhiều đến nỗi vượt qua năng lực nàng có thể gánh vác, để cho nàng cơ hồ không thở được.

Nàng nhất định phải tìm được Ninh Vương, chính mắt thấy được hắn bình an, nàng mới có thể thân nhiên yên tâm bỏ xuống gánh nặng.

"Hoàng thượng, chuyện tìm kiếm Ninh Vương, xin để cho Đồng Khanh làm đi, ta nhất định muốn tự mình tìm được Ninh Vương, tự mình chăm sóc thương thế của hắn, như vậy, ta mới có thể an tâm nhé!" thái độ Đồng Khanh kiên quyết khác thường.

Thấy nàng vì Ninh Vương mà mất hồn, hay bởi vì lo lắng sống chết của hắn, mà có bộ dáng lo lắng. Trong lòng Lưu Lăng rất khó chịu, hắn lập tức lạnh giọng cự tuyệt nói: "Trẫm đã hạ lệnh Hàn tướng quân lục soát toàn bộ núi, bất luận sống hay chết, cần phải tìm được Ninh Vương, trong triều còn có chuyện quan trọng phải làm. Tốt hơn hết ái khanh theo trẫm cùng nhau trở về Hoàng Thành thôi."

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh tâm ý đã quyết, nàng ngược mắt đón ánh mắt Lưu Lăng không tha thứ. Tuyệt nhiên nói: "Thần, xin hoàng thượng cho

phép!"

"Đồng Khanh, người? !" Lưu Lăng ngấm sinh lòng đổ kị, tức giận

nhìn nàng chăm chăm. Thotho_ddlqd

Ngay vào lúc này, thấy Anh vương bước lên trước thờ dài nói: "Hoàng thượng, Đại Tư Mã đã không yên tâm như vậy, trong lòng Thần Đế cũng thực lo lắng cho Ninh Vương, không bằng chuyển lục soát núi tìm kiếm đường huynh, để cho Thần Đế đi làm đi!"

Trong lòng Lưu Lăng đè nén một tia ghen tức không có nơi phát tiết, định đem khí tức xuất hiện ở trên người Anh vương, lớn tiếng nổi giận mắng: "Khốn kiếp! Người cùng Ninh Vương lén lút động võ, trẫm cũng còn chưa có tính sổ với người đâu, đợi tìm được Lưu Ký, người là sống, hay là chết, trở lại quyết định đi!"

Quả thật hoàng huynh cố ý muốn hấn chết?

Lúc trước đã mở miệng không nhận hấn là hoàng đệ này rồi, hiện tại càng thêm nói rõ, sẽ không bỏ qua cho hấn.

Trong lòng Lưu Hâm âm thầm tính toán phải tăng nhanh kế hoạch. Hấn trầm mặt, lui xuống.

Lưu Lăng xoay người đi trở về, nhanh chóng ra lời, "Đại Tư Mã lập tức cùng trẫm hồi cung!"

Chỉ ý Hoàng thượng đã quyết, Đồng Khanh không từ bỏ ý định chút nào, nàng đột nhiên "Bùm" một tiếng, quỳ xuống, cúi đầu thật thấp ở trên thảm cỏ, lễ bái về phía hoàng thượng nói: "Thần, Đồng Khanh quyết ý từ đi chúc Đại Tư Mã, xin hoàng thượng ân chuẩn."

Nghe vậy, thân thể Lưu Lăng nhất thời cứng đờ, bỗng đứng dừng bước.

Nàng lại có thể quyết định từ quan rồi hả ? !

Thotho_ddlqd

Vì tên Ninh Vương kia, thậm chí chức vị Đại Tư Mã cũng không cần sao?

Chẳng bao lâu sau, hắn đã quan trọng đối với nàng như thế, càng sâu sắc với hắn?

Khó trách, gần đây nàng luôn cố ý xa cách, lạnh nhạt đối với hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, trong nháy mắt gương mặt tuấn mỹ của hắn thoáng qua một tia thất ý, trong thất ý này lại thản nhiên dâng lên tức giận không biết đường nào, cơ hồ là mất cả giận nói: "Người quả thật muốn chạy vội đến bên cạnh hắn như vậy sao?"

Hắn chỉ vào lồng ngực của mình, gương mặt nhìn nàng, lại đột nhiên đỏ ửng mặt.

Đã từng, khi hắn biết được nàng đã quay lưng với hắn, một khắc kia cùng Vệ Sùng Văn thành hôn thì hắn cũng như thế chỉ vào lồng ngực mình, đối với nàng nói, thiện lương của hắn đau, bị nàng hung hăng đâm bị thương.

Đổng Khanh dập đầu trên đất một cái, trầm giọng nói: "Thần, nhất định phải đích thân tìm được Ninh Vương, chính mắt thấy được hắn bình an vô sự, xin hoàng thượng thành toàn!" Thotho_ddlqd

Lưu Lăng lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, đáy mắt lita giận thiêu đốt, trên trán gân xanh nổi lên, quả đấm của hắn nắm thật chặt trong tay áo, chặt đến cơ hồ đều trắng bạch.

Tiểu An Tì thấy thế, lập tức kẻ đến bên cạnh Đồng Khanh, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đồng đại nhân, hiện tại hoàng thượng tức sùi bọt mép, giận đến tóc cũng dựng lên, lần này tức giận không phải chuyện đùa, người chính là nhanh lên một chút như thuận đi, ngàn vạn lần đừng ngộ nghịch hoàng thượng nữa!"

Thiên tì tức giận, Đồng Khanh vẫn cắn chặt hàm răng nói: "Xin hoàng thượng thành toàn!"

Lưu Lăng nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu, cuối cùng cũng từ trong răng hắn tóe ra một câu "Nếu như, trẫm vẫn nói không thì sao?"

Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Như vậy, vì thân không thể không từ đi chúc vụ Đại Tư Mã rồi."

"Người dám uy hiếp trẫm sao?" Hắn quắc mắt nhìn nàng chăm chăm.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Thần, không dám."

"Không phải uy hiếp? Như vậy, người thật nghĩ muốn từ chối chúc vụ Đại Tư Mã, vô quan vô chúc rồi khỏi trẫm, sau đó đi tìm hắn sao?" đáy mắt Lưu Lăng đầy một mảnh bi thương thất ý, cũng cười lạnh nói: "Sau đó thì sao? Vui vẻ đi theo hắn trở lại Ciana Nam, đi làm

vương phi của hắn sao? Trẫm như thế làm người mệt mỏi sao? Khó trách gần đây người đối với trẫm luôn cố ý lạnh nhạt xa cách." Tho tho _ddlqd

Thật không ngờ hoàng thượng hiểu lầm nàng, ở bên trong lòng của Đồng Khanh một mảnh chán nản, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh, tuyệt không ý đó!"

Nàng chỉ vì không muốn thiếu nợ Ninh Vương quá nhiều.

Thấy nàng vì Ninh Vương, mà không tiếc từ quan, thái độ còn kiên quyết như thế, giờ phút này Lưu Lăng đã sớm giận đến nổi gân xanh, lửa ghen trong hai mắt thiêu đốt hừng hực cộng thêm cực kỳ tức giận, cơ hồ là nổi trận lôi đình buồn bực nói: "Như vậy, người có ý tứ gì? Là cố ý khi nóng khi lạnh đối với trẫm, muốn cầm cố, để trẫm không thể rời bỏ người sao?"

Đồng Khanh nghe vậy, vẻ mặt khẽ liến, trong lòng một mảnh khó coi, buồn bực nói: "Hoàng thượng, nhiều như vậy năm, chẳng lẽ ngài vẫn không rõ lòng của Đồng Khanh sao?"

"Vâng, trẫm vẫn không hiểu, trẫm là Thiên Tử, Hoàng đế đương triều, lại nhiều lần khổ sở theo đuổi tình yêu với người, ở trước mặt của người, trẫm gần như sắp không còn lòng tự trọng rồi. . . . ."

Lưu Lăng không nên được thỉnh nộ, mặt hắn như Đàn Bã, thiết tâm, cắn răng, giận không kiềm được phát tay áo nói: "Trẫm chuẩn rồi!"

"Trẫm cho phép người rời đi, bài nhiệm chức vụ Đại Tư Mã của Đông Khanh!" Tho tho _ddlqd

Bài nhiệm chức vụ Đại Tư Mã sao?

Nghe vậy, Đông Khanh ngẩn người, há miệng, kinh ngạc nhìn hoàng thượng.

"nếu người nhớ hần như vậy, ta lắng cho hần, cần phải đích thân tìm đến hần, như vậy dứt ngay đi! Rời khỏi trẫm, dứt thật xa đi, trẫm không muốn gặp lại người!"

Lưu Lãng sớm bị ghen tỵ trong lòng dấy lên âm âm phá hủy lý trí, một ngọn lửa vô danh đốt cho hần giận không kiềm được nói: "Người dứt đi! Đi tìm nam nhân trong lòng đi! Đừng xuất hiện trước mặt của trẫm nữa rồi!"

Đứt lời, lại phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại bộ mặt ngạc nhiên của Đông Khanh.

*

"Hoàng thượng, hoàng thượng, đợi Tiểu An Tìt với!"

Lưu Lãng nổi giận dùng dùng nhảy lên tuần mã, Tiểu An Tìt ở phía sau đuổi theo thật chặt, thấy hoàng thượng lên ngựa, hần nhanh chóng chạy tới, to gan lôi kéo cương ngựa, vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, lúc này tâm tình ngài đang không tốt, ngàn vạn lần đừng giục ngựa xuống núi, nô tài lo lắng ngài nhất thời xúc động, "Giá" một tiếng, liền rơi xuống đáy vực kia!"

Lưu Lãng trừng mắt liếc hần một cái, một tay đoạt lại cương ngựa, cả giận nói: "Người ở đây nói bậy cái gì?"

Còn không mau đi theo cái người không có tim không có phổi kia đi!" Cho tha _ddlqd

"Không có tim không có phổi? Hoàng thượng phiền não chính là cái kia □ không có tim không có phổi □ không phải chính là Đồng đại nhân sao? Muốn nô tài đi theo Đồng đại nhân sao?" Tiểu An Tì gãi đầu một cái, không rõ ý liền nói: "Hoàng thượng không phải đã cùng Đồng đại nhân □ cắt ân đoạn nghĩa □ rồi sao? Ngài vẫn còn ở cơn nóng giận, lã nhiệm quan chức nàng rồi sao, hoàng thượng còn muốn Tiểu An Tì đi theo nàng làm cái gì? Chẳng lẽ. . . . . ." Nói tới chỗ này, Tiểu An Tì đột nhiên hiểu cái gì, hăm lập tức chứa chan lệ, nhanh chóng ôm bắp đùi Lưu Lăng, lớn tiếng khóc nói: "Chẳng lẽ, hoàng thượng cũng không cần Tiểu An Tì nữa sao? Hoàng thượng cũng muốn Tiểu An Tì từ quan sao?"

"Con mẹ nó! Ai nói trăm thật muốn nàng từ quan?"

Tiểu An Tì ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lưu Lăng nói: "Nhưng. . . . . Mới vừa rồi hoàng thượng hét lớn một tiếng, thiên tit uy phong, lay trời chấn đất, trời lị dao động, đất lị e ngại. Ngài còn phát tay áo, khí phách mười phần khiến Đồng đại nhân cắt đi, hoàng thượng, ngài vừa mới tỏ rõ uy phong, hiện tại đi cầu nàng trở lại, giống như. . . . . Sẽ rất mất mặt đấy!"

Lưu Lăng đáp hần một cái nói: "Ai nói rằng người đi cầu xin nàng?"

Tiểu An Tì nhỏ giọng nói: "Đều đã trở mặt, không cầu, được không? Sớm biết mới vừa rồi cũng đừng quá mức

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Chương 162

"Đang lúc trước mặt mọi người, ngài là hoàng thượng. Đồng đại nhân là quan phía dưới, người đứng nằng quý, uy phong ngài lớn nhất; ở trước mặt tình yêu, để ý nhất chính là cái người kia phải ăn nói khép nép, nhìn tới. . . . . Đồng đại nhân còn uy phong hơn so với hoàng thượng!"

"Người cảm mến!" Lưu Lăng trì hoãn tính khí, từ từ phản phó: "Vô luận như thế nào, trầm đều không thể chịu được nằng đến bên người một nam nhân khác, trầm cho người một đội ám vệ tinh binh, người đi theo Đồng Khanh, nếu nằng thật tìm được Ninh Vương, người lập tức hồi báo cho trầm; còn nữa, người phải đi theo nằng thật sát."

"Nô tài tuân chỉ, nô tài nhất định sẽ đi theo Đồng đại nhân thật sát, nhưng. . . . . " Tiểu An Từ vỗ đầu nói: "Nhưng, hoàng thượng, ngài khiến nô tài đi theo Đồng đại nhân làm cái gì? Âm thầm bảo vệ Đồng đại nhân, đi theo hồi báo tình trạng, chuyện này phải ám vệ đi làm thì ổn thỏa, vì sao còn phái Tiểu An Từ đây?"

"Chớ dài dòng, nằng gặp được người, trong lòng tự nhiên sẽ hiểu." Dứt lời, Lưu Lăng kéo cương ngựa, "Giá" một tiếng, liền khoa trương đi.

*

Thế núi nhô lên thật cao, các núi vòng quanh, ngọn núi bị nước bao quanh, núi non trùng điệp liên miên không dứt, thiên nham vạn khe suối quanh co khúc khuỷu mà đến, Sơn Hà trắng lè, xanh tươi um tùm, cảnh lá đu đưa, gió nhẹ nhẹ thổi, phát ra tiếng xào xạt vang dội.

Đồng Khanh ngồi trên một tảng nham thạch lớn, tính toán nghỉ ngơi một lát, Tiểu An Từ cũng không có nhân rồi, hần lập tức chạy đi suối cạn bên tảng đá lớn khác, dùng túi nước lấy một túi nước suối ngọt lành tới đây.

"Đồng đại nhân, khát nước rồi, uống chút nước suối giải khát đi." Tiểu An Từ ân cần đưa túi nước lên.

Đồng Khanh nhận lấy túi nước, uống một hớp nước, sau đó nói tiếp: "Người cũng uống một chút đi, còn nữa, đừng kêu ta là Đồng đại nhân nữa, ta đã bị hoàng thượng bãi nhiệm quan chức rồi, không phải Đại Tư Mã chính nhất phẩm triều đình rồi."

"Đồng đại nhân, chẳng qua là hoàng thượng nhất thời bức bối. Ghen ghét dữ dội kích động. Quan có thể bãi, cũng có thể phục hồi đó, nói không chừng, đến lúc này, sợ ý một chút, người liền lên chức đấy." Tiểu An Từ nháy mắt ra hiệu cười hắc hắc nói: "Người cũng biết đến, hoàng thượng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, tính khí có chút lớn, lại sĩ diện, mặc dù hần giận người. Cuối cùng trong lòng không bỏ được. . . . . , cái này không phải, nhanh chóng sai phái nô tài tới hầu hạ người sao?"

Đồng Khanh sâu kín thở dài nói: "Đặc biệt cho người đi đến. Đây là Hoàng thượng đang nhắc nhở ta, hần tùy thời cũng đợi ở bên cạnh ta, để cho ta lúc nào cũng nhớ tới hần, không được cùng Ninh Vương quá mức thân cận, tóm lại, giữa ta và Ninh Vương, hoàng thượng suy nghĩ nhiều quá. . . . . "

Tiểu An Từ phui nằng một cái, khép lại một ống tay áo nói: "Chuyện tình cảm, là khó nói nhất. . . . . . Nào thật có như đình chém sắt kết luận chuyện này? Lòng của người ta là khó không chế nhất, nói Công chúa Trường An đi, nằng cũng không thể nào trong nháy mắt lại đột nhiên thích Thẩm lão bản rồi sao? Nói không chừng là từ lúc hần cho nằng ngã xuống trở đi liền yêu đây này?"

Nói tới chỗ này. Đồng Khanh cũng ngừng lại một chút, đột nhiên chuyển lời nói: "Hần tướng quân đang lục soát núi, tình huống bây giờ ra sao?"

Tiểu An Từ nói: "Ở phía dưới vách núi đó. Có một cái hồ lớn, Ninh Vương từ trên dốc núi té xuống, nhất định là rơi vào trong hồ lớn rồi, người của Hàn tướng quân vội vàng ở bên hồ vớt, tiểu nhân đã phái hai ám vệ đi trước giám sát rồi. Vừa có tin tức, lập tức sẽ trở về báo cáo."

"Đại đội nhân mã lục soát núi này, có thể nhìn thấy Thẩm lão bản sao?" Nằng hỏi tiếp.

Vừa mới rồi nằng ở bên hồ dò xét hồi lâu, cũng không phát hiện tung tích Thẩm Mộ Thu, theo lý, lúc này hần cũng

đang tìm vị trí Ninh Vương khắp nơi? Trừ phi. . . . .

*Tiểu An Từ cong người nói: "Tiểu nhân đã phân phó,
Thẩm lão bản này nghiêng nước nghiêng thành, mỹ nhân*

tuyệt sắc, rất dễ nhận ra, đến nay đại đội lục soát núi chỉ phát hiện hai tên tiên phu, cùng một thợ săn, chưa phát hiện tung tích những người khác trong núi này, núi này thật lớn, có thể phải tiêu tốn một chút thời gian. . . . ."

Đổng Khanh ngược mắt hỏi "Hoàng thượng để lại cho người bao nhiêu ám vệ?"

Tiểu An Tì cười theo nói: "Chỉ trăm người."

Chỉ trăm ám vệ bản lĩnh tráng kiện, đã đủ để tạo thành một đội tinh binh rồi, hoàng thượng giận thì giận, cuối cùng không phải là một người nhẩn tâm.

Đổng Khanh phân phó nói: "Người lập tức sai phái ám vệ ở trong núi này điều tra thợ săn các nơi, nếu Thẩm Mộ Thu tìm được Ninh Vương thật, nhất định sẽ tìm một nơi giúp hắn trị thương trước tiên. . . . . " Nói tới chỗ này, nàng cố ý nhỏ giọng nói: "Còn có một phụ nhân, nàng cũng rớt xuống từ vách núi này, vị phụ nhân kia thân hình nhỏ thấp gầy yếu, tóc xám trắng, là một người câm, nữ nhân này vô luận là chết, hay sống, cũng cần phải tìm được." Tho tho _ddlqd

"Vâng, xin Đổng đại nhân đợi chờ chốc lát, nô tài lập tức đi làm." Tiểu An Tì khẽ cong người, liền nhanh chóng lui xuống, chạy đến một bên, đi gọi một ám vệ.

Đổng Khanh ngồi ở trên tảng nham thạch lớn, ngẩng đầu nhìn trời, nhưng cảm giác được bầu trời u lam, thay đổi khôn lường, có thể so với chuyện thế gian này, liền ảo vô thường. . . . . , tình cảnh này, lại làm nàng đột nhiên cảm thấy có hy vọng.

Trải qua hồi tưởng, trước kia phụ thân của nàng Đồng lão Tư Mã còn tại thế, những năm tháng thiếu nữ không buồn không lo, chẳng bao lâu sau, đã rời xa nàng như vậy?

Lúc này, đột nhiên nghe tiếng chân đạp lá rụng, nàng chợt phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng kêu: "Tiểu An Tí?"

Đáp lời cũng là tiếng của một nam nhân khác, từ phía sau tảng đá trầm thấp truyền tới, "hiện tại tên kia đang cần người, mau đi cùng ta thôi!"

"Thảm Mộ Thu?" Nghe tiếng, nàng nhanh chóng đứng dậy, lập tức chạy nhanh tới.

Nhưng thấy Thảm Mộ Thu đôi tay vòng quanh vai, tựa vào bên cạnh. Càng đã, bộ mặt tuyệt thế mỹ nhân không vui nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng nói: "Từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy người, ta liền phát hiện người là tai họa rồi ** . . . . . , gieo họa vô cùng to lớn. Thật bất hạnh, quả thật để cho ta đoán trúng!" Thotho_ddlqd

"Ninh Vương đâu?" Đồng Khanh hoàn toàn không để ý tới hắn không thân thiện, mặt nàng lộ vẻ lo lắng, vội vàng hỏi "Hắn bị thương nặng không? Hiện tại tình trạng ra sao?"

"Người đi theo ta đi" Thảm Mộ Thu ra lời, liền tự mình đi về phía trước.

Đồng Khanh lập tức theo sau.

Thẩm Mộ Thu mang theo Đồng Khanh đi tới trước một căn phòng nhỏ cũ nát, bên cạnh căn phòng nhỏ trồng một cây Bồ Đề cao ngất, xanh miết um tùm, cánh cửa phòng nhỏ đã tổn hại không chịu nổi, cánh cửa nhà thừa thớt, lộ ra bộ dáng lâu năm không sửa sang, nhìn dáng vẻ hẳn là chỗ bị đám thợ săn để qua một bên, đã lâu không có người ở.

Trong lòng Đồng Khanh lo lắng cho Ninh Vương, lập tức chạy vội vào.

Trong nhà, thấy Ninh Vương đang nằm ở trên giường gỗ, hai mắt nhắm nghiền, giống như hôn mê bất tỉnh.

Thotho_ddlqd

Trong nhà còn có một ông già khác, thắm mồ hôi lạnh trên trán hần, chuyên chú cầm dao nhỏ khâu vết thương, không ngừng ở trên vết thương. Ninh Vương, hai bàn tay to lớn dính đầy máu tươi. Làm cho người ta nhìn thấy mà hoảng sợ.

Trong phòng nhỏ, đầy mùi máu tươi đáng sợ.

Lão nhân thấy nàng tiến vào, không ngáng đầu liền phân phó nói: "Nhanh đi thay một chậu nước sạch đi vào."

Lòng nàng toàn bộ giắt trên thương thế Ninh Vương, thật không có suy nghĩ cái đó, Thẩm Mộ Thu tìm được lão đại phu ở đâu, Đồng Khanh nghe lão nhân phân phó, lập tức đem chậu nước đã bị máu nhuộm đỏ tươi lên giường, mang đi ra ngoài, sau đó rất nhanh liền tìm được

một dòng suốt nhỏ trong suốt lên cạnh phòng nhỏ.

Sau khi tiếp nhận một chậu nước sạch sẽ, để cho lão đại phu giúp Ninh Vương rửa sạch vết thương và vá lại.

Thẩm Mộ Thu phụ trách ở một bên giã thảo dược, giã xong thuốc rồi cầm lên tay, cau mày, đi tới đi lui ở trong phòng, sắc mặt hết sức nặng nề.

Uớc chừng một canh giờ sau, cuối cùng lão đại phu cũng từ trên giường đứng dậy, ngay sau đó hắt lại một mẻ không chịu nổi ngồi liệt trên ván gỗ nghỉ ngơi.

"thương thế Ninh Vương xảy ra chuyện gì?" Đồng Khanh vội vàng kể đến trước mặt lão đại phu, khẩn cấp hỏi. Tho tho _ddlqd

Lúc này, trên giường lại truyền đến mấy tiếng rên yếu ớt.

"Đồng Uyển. . . . . , ưmh. . . . . , Đồng Uyển. . . . .
.. " Lưu Ký đang hôn mê, lẩm bẩm khẽ gọi.

Đồng Khanh nghe tiếng, trong lòng đau nhói, lập tức chạy tới, cầm bàn tay hắt thở chặt ôn hòa hiền hậu, ghé vào lỗ tai hắt nhỏ giọng nói: "ta ở đây, vẫn luôn đợi ở bên cạnh ngươi đây, yên tâm, ngươi sẽ không có chuyện gì."

"Đồng Uyển. . . . ." hai mắt hắt nhắm nghiền, vẫn khẽ gọi khuê danh của nàng.

Thấy thế, Đồng Khanh thiếu một chút nữa rơi lệ.

Vì nàng, đường đường một vị Vương Hầu tôn quý, lại

rơi vào tình cảnh như vậy, suốt nửa không còn tánh mạng.

ở bên trong lòng của Đồng Khanh vừa cảm động, vừa bất rứt, nàng nhẹ giọng thì thầm nói ở bên tai của hắn:

"Người dốt đại ta như vậy, tương lai của ta cũng sẽ đối tốt với người, sau này không hề đối với người lạnh nhạt nữa, người mau khỏe đi, một ngày người còn chưa khôi phục, một ngày ta liền không an tâm. . . . . ." Tho tho _ddlqd

Khoảnh khắc, nàng cảm thấy nàng nắm tay của hắn, đột nhiên nắm chặt.

"con mẹ nó thật là ác tâm, lão tử thật sự là nhìn không được rồi!" Thâm Mộ Thu từ đầu bên kia bước tới, lần lượt tới trước giường, cúi đầu nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: "Còn chưa có chết, người cũng nhanh đứng lên đi, chúng ta còn phải lên đường nữa, người nghỉ ngơi tại chỗ Anh vương, tiếp tục giả vờ chết sao?"

"Đây chính là tri giao hảo hữu của Lưu Trường Phong ta, thật không có lương tâm nhé!"

Lúc này lại thấy Lưu Ký mắng một tiếng, sau đó mở mắt, từ trên giường lò dẩy, ngược mắt nhìn chằm chằm Thâm Mộ Thu: "Người cần phải muốn như vậy sát phong cảnh, không cho phép hai chúng ta thân thiết chốc lát sao? Ta cùng với nàng vừa mới trải qua sanh ly tử biệt đâu rồi, thật vất vả lúc này nàng mới chịu tốt với ta một chút." Tho tho _ddlqd

Đồng Khanh trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn Ninh Vương, thân trên của hắn trần trụi, trên lồng ngực kiên cố quần vòng quanh băng trắng, phía trên thấm ra máu

mau ao tươi.

Thương thế kia tuyệt đối không phải là giả, hẳn không phải rơi vào trong hôn mê rồi sao?

Thẩm Mộ Thu lạnh lùng nói: "Chờ bình an trở lại Giang Nam, ta liền mặc kệ người Phong Hoa Tuyết Nguyệt rồi!"

Lúc này, cuối cùng Đồng Khanh cũng không nhìn được chen miệng vào, nàng ngước mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ninh Vương, buồn bực nói: "Điện hạ, người. . . . . , không phải là người bị thương nặng sao?"

"Ai nói?" Lưu Ký chưa kịp trả lời, Thẩm Mộ Thu liếc nàng một cái trách móc nói: "Mặc dù là một Vương Hầu thân phận tôn quý, dù sao thường chạy vào trong giang hồ, một chút năng lực tự vệ cũng không có. . . . . , hẳn còn tự mình tì trong hồ bơi lên bờ."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.